

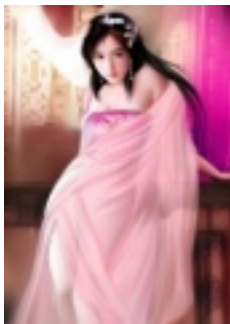
Phu Quân, Kiềm Chế Chút!

Contents

Phu Quân, Kiềm Chế Chút!	2
1. Chương 1: Hoa Đào Nở Quá Đáng Thương	3
2. Chương 2: Không Dối Trá Huỳnh Sẽ Chết Sao !	4
3. Chương 3: Trèo Tường Trước Ngày Thành Thân	8
4. Chương 4: Lầm Bộ Ngực Sữa Thành Eo Thon	12
5. Chương 5: Nương Tử Tắm Rửa Ngủ Đi	16
6. Chương 6: Đêm Động Phòng Hoa Chúc Quá Dài	21
7. Chương 7: Nha Hoàn Quyến Rũ Muốn Bỏ Lên Giường	24
8. Chương 8: Đồi Chọi Gay Gắt Không Ngừng Nghỉ	29
9. Chương 9: Ta Không Có Hứng Thú Với Ngôi Vị Hoàng Đế	32
10. Chương 10: Ái Phi Lại Mơ Tưởng	36
11. Chương 11: Phu Thê Cầu Kết Gạt Người	39
12. Chương 12: Mượn Xuân Dục Gặt Hái Thành Công	43
13. Chương 13: Cô Là Thê Tử Không Có Lương Tâm!	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15: Ngày Lại Mặt Lắm Chuyện	53
16. Chương 16: Không Có Sơ Hở	57
17. Chương 17: Bánh Bao Hoàng Liên Không Thể Không Có Vị	62
18. Chương 18: Tên Phá Của Trầm Mê Nữ Sắc	65
19. Chương 19: Canh Hai Chủ Nhân Gặt Hái Thành Công	69
20. Chương 20: Đêm Xuân Lều Vải Ấm Ấp	72
21. Chương 21: Ai Mới Là Người Đứng Sau Tội Ác	76
22. Chương 22: Canh Hai Quân Vương Lại Gặt Hái	79
23. Chương 23: Người Có Thể Tiếp Tục Vô Sĩ Như Thế Sao?	84
24. Chương 24: Canh Hai, Quân Thịt Đã Xong	87
25. Chương 25: Nhất Chỉ Thiên Giảm Đau Chữa Thương	90
26. Chương 26: Nhan Thế Ninh Đùa Giỡn Mỹ Nhân	94
27. Chương 27	98
28. Chương 28	101
29. Chương 29	105
30. Chương 30	109
31. Chương 31	112
32. Chương 32	116
33. Chương 33	120
34. Chương 34	123
35. Chương 35: Sư Tử Thị Huyết	127
36. Chương 36	130
37. Chương 37	134
38. Chương 38: Thuốc Xổ Cũng Là Đồ Tốt	137
39. Chương 39: Nghiền Nát Mộng Đẹp Của Nhan Thế Tĩnh	142
40. Chương 40	145

41. Chương 41	149
42. Chương 42	153
43. Chương 43	156
44. Chương 44	160
45. Chương 45	163
46. Chương 46	168
47. Chương 47	171
48. Chương 48	175
49. Chương 49	179
50. Chương 50	182
51. Chương 51	186
52. Chương 52	190
53. Chương 53	195
54. Chương 54	200
55. Chương 55	204
56. Chương 56	207
57. Chương 57	211
58. Chương 58	216
59. Chương 59	220
60. Chương 60	224
61. Chương 61	227
62. Chương 62	233
63. Chương 63	236
64. Chương 64	240
65. Chương 65: Phũ Thắt Vương Nghiêng Trời Lệch Đất	243
66. Chương 66: Bảo Hộ Tiểu Thập Tam	247
67. Chương 67: Trò Hay Cũng Nền Mở Màn	251
68. Chương 68: Nhan Thế Ninh Vô Ý Trúng Kế	254
69. Chương 69: Trúng Kế Hiểm, Nhan Thế Ninh Sinh Con	258
70. Chương 70: Hóa Hiểm Thành Thắng	261
71. Chương 71: Bùi Tiểu Điều Rất Thích Khóc	265
72. Chương 72	269
73. Chương 73: Khí Phách Cửa Cửu Gia	271
74. Chương 74: Bí Mật Kinh Thiên	276
75. Chương 75: Yên Lặng Chờ Thắng	280
76. Chương 76: Bùi Chương Bị Hại Thảm	290
77. Chương 77: Kế Trong Kế, Thủ Để Công	293
78. Chương 78: Bùi Chương Thua Thảm	297
79. Chương 79: Huyết Tẩy	302
80. Chương 80: Ai Là Người Kế Vị?	308
81. Chương 81: Đại Kết Cục	316
82. Chương 82: Phiên Ngoại	319
83. Chương 83: Nhật Ký Trưởng Thành Của Bùi Tiểu Điều	324

Phu Quân, Kiểm Chế Chút!

Giới thiệu

Truyện nói về một cặp vợ chồng trong mơ của biết bao người sẽ xuất hiện ngay tại truyện Phu Quân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-quan-kiem-che-chut>

1. Chương 1: Hoa Đào Nở Quá Đáng Thương

Hoa đào trong cuộc đời Nhan Thế Ninh ít đến đáng thương, đáng thương đến mức nàng sống qua mười tám năm đầu cũng chưa nhìn thấy đóa nào nở rộ.

Nghĩ đến nàng cũng không xấu, không khiếm khuyết, đầu óc bình thường, dung mạo cũng thuộc hàng thượng phẩm, nhưng vì sao lại không có đến một người hỏi thăm? Nay nguyên nhân chỉ có thể nói là nghiệp chướng !

Nhan Thế Ninh là dòng chính nữ của tể tướng đương triều Nhan Chính, nghe qua thật là phong quan vô hạn (nở mày nở mặt), kì thực hết sức bi thống, chỉ vì chính thể của Nhan Chính không chỉ có một mình mẹ nàng, vì vậy dòng chính nữ này của nàng cũng không phải là độc nhất vô nhị.

Nhan Chính xuất thân hàn hân, mười năm gian khổ học tập, chỉ có vợ cả Dung Thị cùng bầu bạn, giúp nhau lúc hoạn nạn, phi thường ân ái. Ai ngờ, đợi đến lúc hấn đề tên bản vàng, làm quan trên điện, lại bị Khang Hoa quận chúa liếc mắt nhìn trúng.

Một bên là tình cảm sâu nặng, một bên là tiền đồ gấm vóc, Nhan Chính nhiều lần khó xử, nhiều lần vật lộn, cuối cùng lại muốn giữ lại cả hai, đem hai người cùng làm bình thê.

Vốn tưởng rằng kết quả sẽ viên mãn, ai dè đêm tân hôn ngày ấy, Dung thị thu thập hành lý trở về quê, sau đó không hề quay trở lại. Cho dù sau đó đã sinh hạ được một nữ nhi.

Thời gian sau đó, hơn phân nửa Nhan Chính ở kinh thành cùng quận chúa, thỉnh thoảng mới về nhà cha mẹ vấn an, cũng không phải hấn không nhớ nhung thê tử, mà là quận chúa quá cường thế, luôn luôn ngăn cản.

Đào mất đã qua mười năm, Dung Thị vất vả cực nhọc với công việc nhà đã bị nhiễm phong hàn, thuốc cùng châm cứu cũng không có hiệu quả, cuối cùng cũng xuống hoàng tuyền. Nhan Chính sau khi biết được, khóc mãi không dứt. Sau đó đưa trưởng nữ đến kinh thành.

Một năm kia, Nhan Thế Ninh mười sáu tuổi.

Mười sáu tuổi, vốn là tuổi các bà mai đã đập nát bậc thềm cửa, nhưng thân phận hiện tại của nàng xác thực là rất bất tiện, khiến người ta khó xử. Nếu như nói cao quý, nàng cũng là dòng chính nữ của tể tướng, nhân gia bình thường tuyệt đối không dám hy vọng xa vời. Nhưng cao quý này lại nên bàn bạc lại, dù sao nàng đúng là dòng chính nữ, nhưng trong phủ tể tướng còn có một dòng chính nữ a, mà phía sau đó lại là quận chúa, là con út của phủ Vương gia, thực lực hùng hậu.

So sánh với họ, Nhan Thế Ninh nàng không nơi nương tựa, lẻ loi một mình. Vì vậy, những nhà quan to hiển vinh chân chính, cũng đều không muốn cưới một người như nàng. Chỉ đem ánh mắt nhìn đúng một người khác trong Tướng phủ theo bọn họ mới là dòng chính nữ chính cống.

Cứ như vậy, Nhan Thế Ninh dây dưa ở kinh thành hai năm, thủy chung vẫn không có người hỏi han.

Lúc rảnh rỗi, Nhan Thế Ninh tổng kết ra hai điểm:

Một: Quá lúta mà chưa lập gia đình, không phải ở trên cao, dưới thấp cũng không phải chính là đầu sỏ gây nên.

Hai: Đạo này, chuyện gì cha cũng nói với nương đứng ở sau, chuyện thành thân cũng không ngoại lệ.

Nhưng cho dù bản thân một ngày lại lớn hơn một ngày, thành một bà cô lỗ thì, Nhan Thế Ninh cũng không quá để ý, lúc người khác tỏ vẻ đồng tình với nàng, nàng cũng chỉ cười mà không nói, tiếp tục trưng ra một bộ dạng hiền lương thực đức.

Dung Thị trước khi lâm chung đã nói rằng: “Kính thành không giống như Tuyên Thành, sau khi con đi, không thể mặc sức tùy hứng, Khang Hoa quận chúa không phải là người dễ chọc, nếu như con làm bậy, nàng nhất định sẽ truy cứu ! Con phải thận trọng từ lời nói đến việc làm !

Vì thế, Nhan Thế Ninh quả thật bắt đầu thu liễm tính tình, khiêm tốn nhẫn nhịn, chỉ trưng ra bộ dạng hiền lương thực đức khiến người ta vui vẻ !

Vừa bắt đầu nàng có chút không quen, có trời mới biết nàng đã từng là người giương nanh múa vuốt cỡ nào, chuyện thực nữ cười không được hé răng linh tinh, thật tình là cùng nàng cũng không có nửa văn tiền quan hệ.

Cũng may, giả bộ một chút, cũng thành thói quen.

Mà trong hai năm này, có lẽ việc mọi người trong lúc rỗi rãi nói đến nhiều nhất là Nhị tiểu thư của Tướng phủ, nhưng chỉ cần nói đến Nhan Thế Ninh, không ai không lên tiếng khen ngợi —”Nàng ấy xác thực là xứng với bốn chữ hiền lương thực đức !”

Đương nhiên, nửa phần sau cũng phải thêm một câu —”Chỉ đáng tiếc, thủy chung cũng không thể xuất giá”

Đáng tiếc sao? Không cảm thấy. Có trời biết biết Nhan Thế Ninh cực kì hưởng thụ cuộc sống độc thân của mình, nàng thậm chí đã chuẩn bị làm người cô độc cả đời.

Nhưng rất dễ nhận thấy, đây là không thể. Nay không, rất nhanh đã có người ngại nàng cản trở rồi.

Nhan Thế Ninh phe phẩy quạt nhìn trời: Hóa ra, việc thành thân cũng có người cản đường !

2. Chương 2: Không Đối Trá Huynh Sẽ Chết Sao !

“Thế Ninh, thái tử điện hạ vừa ý Thế Tịnh, trong cung truyền lời, dự định trể nhất qua đầu năm sau sẽ lo liệu hôn sự”

Nhan Thế Ninh yên lặng ngồi trong viện, hai cha con ngồi đối diện nhau. Mà sau khi trầm mặc thật lâu, Nhan Chính mới mở miệng nói chuyện, vẻ mặt trước sau như một áy náy cùng phiền não.

Hắn đối với đứa con trưởng nữ này, cho tới bây giờ vẫn cảm thấy mình mắc nợ nàng quá nhiều.

Nhan Thế Ninh nghe lời này, cúi đầu cười khẽ — Quả nhiên là vô sự không bước lên Tam Bảo Điện. Đương nhiên, nàng cũng không ngu ngơ cho rằng Nhan Chính cho nàng biết tin mừng này là vì muốn nghe nàng nói những lời “Chúc mừng muội muội” linh tinh.

Ý tại ngôn ngoại của Nhan Chính là: Muội muội con phải thành thân, vì muội muội con, vì tướng phủ này, chỉ sợ trước khi qua năm sau nàng sẽ tìm cho con một gia đình để gả đi, thời gian cấp bách, khó tránh khỏi sơ xuất, con phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Nàng này, dĩ nhiên là vị Khanh Hoa quận chúa kia.

Mà hôm nay hắn đến đây, chỉ sợ là cũng bị nàng thúc ép không thể làm gì được.

Khang Hoa quận chúa, thực lực lại cường thế tới cực điểm a !

“Tỷ chưa xuất giá, muối làm sao có thể đi trước đây? Không hợp lẽ nghĩa a ! Đều do cha không tốt !” Bên này, Nhan Chính vừa xót xa than thở lại vừa tự trách mình.

Nhan Thế Ninh so với hắn càng tự trách mình hơn: “Là Thế Ninh không tốt, để cha phải phiền lòng.”

Lại muốn bắt đầu so tự trách sao? Nhan Thế Ninh chỉ cảm thấy rất nhàm chán.

Đối với hổ thẹn của cha, nàng đã tập mãi thành thói quen, thậm chí vô cảm rồi. Mà mỗi khi cha bày ra bộ dáng này, nàng liền thích đưa vẻ mặt này ra để ứng phó, vì cái gì, chính là để cho lương tâm hắn càng thêm cắn rứt.

Quả nhiên, Nhan Chính nhìn thấy bộ dáng của nữ nhi, càng cảm thấy không còn mặt mũi nào mà chống đỡ.

“Thế Ninh, con có ý trung nhân chưa? Con cứ nói với cha, ta sẽ làm chủ cho con.” Nhan Chính không đành lòng nói.

Nhan Thế Ninh nghe lời này, khóe miệng thản nhiên nở nụ cười, sau khi thu lại, lấy một giọng điệu êm dịu nói: “Trong lòng Thế Ninh cũng không có ai cả, hết thấy đều cho cha mẹ làm chủ.”

Lời như vậy, phong thái cực tốt, hiếu thuận đến cực điểm.

Nhưng trên thực tế —

Ông sẽ làm chủ cho tôi? Mặc kệ ông tin hay không, dù sao tôi cũng không tin.

Thay vì tốn nhiều lời lãng phí thời gian với ông, chẳng bằng đóng vai một bộ dáng nhu thuận hiểu chuyện làm ông yêu thương. Bằng không, tôi đi nói với thái tử, ông còn có thể không quan tâm đôi mẩu tử kia giành người tới cho tôi sao?

Đã như vậy, còn có gì để nói. Đến cuối cùng cũng chọn một phu quân gọi là “môn đăng hộ đối” để gả đi.

Nhan Thế Ninh mang theo vẻ mặt xấu xa hứng thú nghĩ, cũng không biết là ai xui xẻo lấy phải ta đây.

Nữ nhi không hề bày tỏ thái độ, lời này của Nhan Chính cũng không nói được nữa, nghĩ nghĩ, bất đắc dĩ nói: “Ngày kia trong cung mừng thọ, thái tử tổ chức một buổi tiệc rượu lớn, đến lúc đó rất nhiều người sẽ tham gia, con nhìn kỹ xem, có nhìn trúng ai không thì hãy nói với ta.....”

Nói đến đây lại cảm thấy không ổn, sau khi than một tiếng lại nói: “Thế Ninh, con yên tâm, cha sẽ không để các nàng tùy tiện tìm một người gả con đi, hôn sự của con, con không đồng ý, cha cũng sẽ không đồng ý !”

Nói xong, thâm sâu nhìn đầu nữ nhi vẫn cúi xuống như cũ, thấy vẫn không có tiếng đáp lại, đành buồn bã rời đi.

Cảm giác được hắn đã đi xa, Nhan Thế Ninh ngẩng đầu, khóe miệng thoáng hiện nụ cười chế giễu.

Nếu như ta thực sự nhìn trúng một người cao không thể với tới, chẳng lẽ ông còn có thể bỏ qua thể diện nhà mình đến trước cầu xin hoàng thượng sao?

Cha nghiêm nghị cương trực của tôi ơi, chuyện làm không được, vì sao cứ muốn nói trước chuyện đã xong xuôi như vậy a? Lời nói dễ nghe thế, lúc ấy người ta nghe được thì rất cảm động, nhưng đợi đến ngày người nuốt lời, tư vị bức bối này bảo người ta tiếp nhận như thế nào đây?

Giống như năm đó ông luôn miệng nói với mẹ tôi: “Cuộc đời này có một mình nàng là đủ rồi.” Nhưng quay đầu, vì tiền đồ quý báu của ông, ông lại phản bội lời thề, cưới người khác !

....

Sáng sớm ngày thứ ba, Nhan Thế Ninh đang rửa mặt chải đầu, cánh cửa đã bị đẩy ra. Mà trong không khí, lập tức truyền đến một cổ hương vị ngọt ngào, Nhan Thế Ninh không cần đoán, đã biết muối muối Nhan Thế Tịnh đến đây.

Nhan Thế Tịnh nhỏ hơn nàng hai tuổi, hiện nay mười sáu tuổi. Khách quan mà nói, Nhan Thế Ninh cho rằng muội muội nàng là một mỹ nhân hiếm thấy.

Làn da trắng trắng mềm tinh khiết, vô cùng mịn màng, vai hẹp eo nhỏ nhắn, chân thon dài dáng chuẩn, mặc bất kì xiêm áo gì cũng đều thích hợp, vả lại, nàng là một người biết trang điểm, vì thế lúc nào cũng mang vẻ đẹp vinh quang chói lọi.

Lần đầu Nhan Thế Ninh gặp nàng, đã nghĩ, đây đại khái chính là cái gọi là quốc sắc thiên hương đi.

Mà sự thật chứng minh, một người “quốc sắc” như vậy, đã dự đoán được tương lai.

Sắc đẹp đó, không phải quốc vương không thể hưởng thụ, mà đương kim thánh thượng tuổi tác đã cao, không thể hưởng cái hạnh phúc này. Như vậy, liền đưa ánh mắt nhắm ngay thái tử kế vị !

Nhan Thế Ninh không thể không bội phục, chiêu thức tính toán ấy phải rất phi phàm.

Thái tử điện hạ cưới dòng chính nữ của Tướng phủ, thế lực của thái tử càng thêm vững chắc, dòng chính nữ của Tướng phủ gả cho thái tử điện hạ, tiền đồ của tể tướng càng thêm rộng lớn, cục diện hai bên, có thể nói tất cả đều vui vẻ.

Chỉ tiếc, Nhan Thế Ninh nàng lại trở thành đá chắn đường mất rồi.

Nghĩ đến việc này, Nhan Thế Ninh bất đắc dĩ cười cười. Mà lúc này, Nhan Thế Tịnh đã đi đến cạnh.

“Tỷ nhanh một chút được không, tôi đã chờ ngươi nửa ngày rồi. !”

Nhan Thế Ninh quay đầu, nhìn nàng cau mày, cầm hất lên, một bộ dạng cao cao tại thượng, mỉm cười: “Muội muội vất vả rồi.”

Nhan Thế Tịnh nghe cách xưng hô này, bĩu môi, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường — Có trời mới biết nàng đã hy vọng không có tỷ tỷ này biết bao nhiêu, như vậy hiện tại nàng đã có thể là Thái tử phi rồi. !

Nhìn Nhan Thế Tịnh mặc một bộ quần áo hải đường đỏ, Nhan Thế Ninh không chút do dự cầm lên một chiếc váy vỏ cua màu xanh liền muốn mặc vào — lá xanh phối với hoa hồng, người xem, ta thật là tự nhiên. !

Nhan Thế Tịnh thấy thế ngăn lại nói: “Tỷ sẽ mất bộ này sao, khó coi chết đi được, cũng không sợ bị bê mặt à !” Nói xong, từ trong tay nha hoàn bên cạnh lấy một bọc kín đưa cho nàng, nói: “Tỷ mặc cái này đi, còn mới, tôi sợ bị lớn, cũng chưa từng mặc qua.”

Nhan Thế Ninh tiếp nhận, mỉm cười: “Cảm ơn muội muội.”

Nhan Thế Tịnh hừ một tiếng, rời đi. Nếu không phải hy vọng hôm nay nàng có thể được người ta nhìn trúng, thuận lợi gả đi, nàng mới không bỏ ra một bộ xiêm áo tốt như vậy đâu.

Yến hội trong cung cơ bản là giống nhau, Nhan Thế Ninh cũng đã tham gia vài lần, rất tâm đắc linh hội. Tiệc rượu khi đó, các bậc trưởng bối đều ở đây, vì thế mọi người theo khuôn phép, dùng bữa uống rượu nghe nhạc xem múa, cộng thêm vài vị nam nữ chưa lập gia đình có gan lớn liếc mắt đưa tình.

Yến tiệc hoàn tất, trưởng bối đi mất, các tiểu thanh niên dạo chơi trong vườn, sau đó tốp năm tốp ba chụm lại một chỗ, ở ngoài mặt thì xem là chính đại quang minh, tư văn hữu lễ (ngay thẳng trong sáng, có lịch sự). Kì thực tất cả đều nói những lời ve vãn tán tỉnh, nếu như thấy không có người, sờ tay cũng có, hôn môi cũng có — Nhan Thế Ninh đã từng trông thấy nhiều lần.

Mà hiện tại, đã là thời điểm các tiểu thanh niên giao lưu.

Nhan Thế Ninh phe phẩy cây quạt, ngồi trên giàn hoa, nhìn từng đôi từng đôi, híp mắt cười — có trời mới biết nàng thích nhất là lúc này, nhìn cảnh tượng chàng chàng thiếp thiếp, thật sự là thú vị chết người.

Nhan Thế Tịnh thấy thế, lại rất bất mãn, hung hăng cầu nàng một cái nói: “Này, tỷ đừng ngồi như vậy a, thấy thích thì mau mau đi đi a, ghét nhất bộ dạng giả vờ đoan trang này của tỷ !”

Nhan Thế Ninh bị đau, thở nhẹ ra tiếng — Vị chủ nhân này không có việc gì liền thích cầu véo người khác.

Nhan Thế Tịnh vốn đang định giáo huấn một chút, ánh mắt liếc thấy một người đi qua, cũng bất chấp mọi thứ, nói một câu: “Tỷ đã quên mục đích hôm nay tới đây?” Sau đó liền nâng váy đi theo.

Nhan Thế Ninh nhìn người nọ đi qua, hé miệng nở nụ cười, xem ra trong vườn lại xuất hiện thêm một đôi rồi.

Nhan Thế Ninh sẽ không khờ dại cho rằng cây đào đã chết mười tám năm nay của nàng hôm nay lại có thể nở rộ, cứ xem tất cả mọi người trong vườn coi thường sự tồn tại của nàng thì biết.

Có thể tham gia cung yến không người nào không nhắm nhai vài người, đối với chuyện của nàng mọi người cũng đã sớm biết quá rõ, bởi vậy, không ai muốn lãng phí thời gian trên người nàng.

Mà nàng, tốt xấu gì cũng sắm vai một mỹ danh hiền lương thực đức, tất nhiên sẽ không chủ động tiến lên.

Sau đó, từ trong tay áo lấy ra một bầu rượu, một mình chậm rãi uống, tự mình thoải mái vui vẻ đi !

Nhìn đông nhìn tây, tầm mắt của nàng dừng trên người một nam tử cách đó không xa.

Nhất thời, trên mặt thủy chung vẫn duy trì vẻ cẩn trọng tươi cười dần dần biến mất: “Mẹ kiếp! Thăng nhãi này !”

Nghĩ nghĩ, vội đứng dậy bỏ đi, đối với người này, vẫn là nên tránh xa đi, nếu như vì hấn mà hỏng việc lớn, vậy xem như kiếm củi ba năm thiêu một giờ rồi.

“Nhưng mà thăng nhãi này không phải đi Nam Cương sao, thế nào mà đột nhiên đã trở về rồi?”

Mà bên kia, Bùi Cảnh nhìn một bóng dáng quen thuộc vội vàng rời đi, suy nghĩ một chút, cũng đi theo.

Nhan Thế Ninh một đường bước xuyên qua những cây hoa liễu, bước chân rất nhanh, bên cạnh có người thấy không khỏi nghi hoặc —— nàng không phải là vẫn luôn rất thực nữ sao, thế nào bỗng nhiên lại vội vàng như vậy? Thật là hoàn toàn mất hết phong độ!

Cũng không biết đi bao lâu, thấy chỗ núi giả rậm rạp cực kì bí mật, Nhan Thế Ninh liền ngừng lại, có lẽ một nơi vắng vẻ thế này sẽ không có người tới, nàng chọn một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Mà lúc này, từ sau núi giả truyền đến tiếng rên nhẹ.

“A.....A, chàng nhẹ một chút.”

“Ta nhớ nàng muốn chết”

“Chàng.....A.....Đừng làm bẩn váy ta.”

“.....”

Nghiêng đầu nhìn, xuyên qua khe hở của núi giả, mơ hồ thấy tay một người chống trên núi đá, mà người còn lại đang đỡ eo nàng ra vào. Nhan Thế Ninh vừa thấy, đỏ mặt tía tai. Mà đợi lúc nàng kia quay đầu lại quần quít hôn nam tử kia, nàng càng kinh ngạc hơn. Bởi vì nàng kia chính là muội muội nàng, Nhan Thế Tịnh.!

Vậy nam tử này, hiển nhiên là thái tử điện hạ rồi !

Nhan Thế Ninh hít sâu một hơi, sau khi nghĩ đến cái gì, nở nụ cười —— Chẳng trách đôi mẫu tử này lại mang một bộ dạng nắm chắc thắng lợi trong tay, thì ra là thế.

Nâng váy nhanh chóng bỏ đi, Nhan Thế Ninh nhìn trời xanh mây trắng, phe phẩy cây quạt: “Cuộc sống tốt đẹp như vậy, ta lại đi nghe lén, không được, không được.!”

Mà ngay lúc nàng muốn chuyển sang hướng khác, lại không nhìn kĩ, đụng phải một người.

Lúc ngẩng đầu nhìn thấy một bộ mặt tràn đầy ý cười kia, Nhan Thế Ninh thiếu chút nữa muốn mở miệng. Bùi Cảnh thấy thế, vội vàng che miệng của nàng, sau đó nhanh chóng kéo nàng rời đi.

“Huynh buông tay ra !” Thấy đã đi thật xa, thăng nhãi này vẫn còn bùm miệng nàng, Nhan Thế Ninh vội hắt ra, cá giận nói.

Bùi Cẩn nhìn bộ dạng của nàng, nhin không được nở nụ cười: “Ta đã nói, đại tiểu thư của Nhan gia làm sao có thể là kiểu mẫu hiền lương thực đức, trong ấn tượng, đây chính là tiểu sư tử rằng nhọn móng sắc a ! A không phải, hiện tại phải là lão sư tử rồi !”

Nhan Thế Ninh nhìn vẻ mặt trêu tức của hắn, nhin xuống kích động muốn đánh người.

“Nhưng cô cũng thật có nhã hứng, cứ nhiên lại đi nghe lén, chẳng lẽ tịch mịch khó nhin rồi hả?” Bùi Cẩn vẫn cười như gió xuân.

Ánh mắt Nhan Thế Ninh như đao, nhớ lại năm đó hắn thường lấy nàng mua vui, lại thu hồi giận dữ, đưa ra một bộ dáng tươi cười: “Cửu vương gia nói đúng”

Bùi Cẩn, con thứ chín của thánh thượng, năm nay hai mươi bốn, xưa nay luôn ôn hòa khiêm nhường, người đời gọi là Cửu Hiền vương.

Nhưng Nhan Thế Ninh biết rõ, bốn chữ “ôn hòa khiêm nhường” thật sự cùng thẳng nhai này không có nửa văn tiền quan hệ ! Đây chính là mặt ngoài ôn văn nho nhã, bên trong đề tiện vô sỉ, thiên hạ đệ nhất dối trá mặt người dạ thú a !

Đúng lúc này, hai người sau núi giả xong việc, vì để tránh nghi ngờ, thái tử đi ra trước.

Nhìn thấy hai người đứng ở chỗ không xa, trong lòng thái tử rơi lộp bộp.

Bùi Cẩn đã sớm thu hồi vẻ vô sỉ, mang lên vẻ ôn hòa, “Thập đệ sao lại ở đây? Thật là khéo.”

Nhan Thế Ninh thầm mắng: Thật xảo quyệt !

Thái tử nghe vậy biết bọn họ vẫn chưa phát hiện ra, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, “A, đệ vừa từ Thụy Khánh cung tới đây, sao các huynh cũng ở đây? Hai người các huynh đây là?”

“Ta đang muốn đi Thụy Khánh cung, không khéo gặp Nhan cô nương, muốn đi cùng nhau, liền tán gẫu chút thì từ. Nhan cô nương quả nhiên là tài mạo song toàn !” Nói xong, Bùi Cẩn đưa ánh mắt tán dương về phía Nhan Thế Ninh.

Miệng Nhan Thế Ninh bị rút gân, cười khan nói: “Cửu vương gia mới là tài hoa hơn người.”

Trời ạ ! Không dối trá huynh sẽ chết sao !

3. Chương 3: Trèo Tường Trước Ngày Thành Thân

Nhìn thái tử rời đi, Nhan Thế Ninh cũng không muốn quan tâm tới người kia nữa, bước nhanh tới chỗ náo nhiệt.

Bùi Cẩn nhìn dáng người thướt tha của nàng, suy nghĩ: Lại nảy nở hơn lúc nhỏ rồi.

“Đệ đang nhìn cái gì vậy?”

Bùi Cẩn đang nhìn đến xuất thần, chợt nghe một giọng nói lạnh lùng phía sau, trong bụng nhảy dựng, quay đầu lại thấy Thất hoàng tử Bùi Chương, lạnh nhạt thi lễ, mỉm cười nói: “Hóa ra là thất ca. Đệ đang nhìn khu vườn, huynh xem mỹ nhân rực rỡ như mây, quả nhiên là tiên cảnh của nhân gian.”

“Bất quá đều là dung chi tục phấn (những người dung mạo tầm thường).” Thất hoàng tử chê bai không chút khách khí.

Bùi Cẩn mỉm cười không nói.

Bùi Chương nhìn lướt qua, ánh mắt dừng lại trên người Nhan Thế Ninh trước mặt: “Đệ có biết chuyện Thập đệ và Nhan gia nhị tiểu thư không?”

“Đệ mới từ Nam Cương trở về, còn chưa biết xảy ra chuyện gì đâu. Không bằng thất ca nói nghe một chút xem.” Về mặt Bùi Cẩn tò mò.

Bùi Chương hí híp mắt, nói: “Chậm nhất là đầu năm sau, đệ sẽ được uống rượu mừng của bọn họ.”

“Thật không? Vậy thật sự là việc vui a !”

Bùi Chương nhìn dáng vẻ tươi cười của hắn, chỉ cảm thấy ngứa mắt, thâm trầm nói: “Là việc vui, đến lúc đó thái tử được Nhan Chính giúp đỡ, chỉ sợ sẽ càng kê cao gối ngủ không cần lo âu”.

Bùi Cẩn ung dung trả lời: “Nhan tướng quân người như danh, rất chính trực a, cho dù là ai, có lẽ ông ta đều có thể tận tâm tận lực.”

Bùi Chương thấy hắn nói chuyện một giọt nước cũng không lọt ra ngoài, ánh mắt không khỏi tối đen lại. Chuyện hắn muốn đoạt vị trí thái tử chỉ sợ mọi người ai cũng biết, hắn cũng luôn muốn lôi kéo vị cứu đệ này, nhưng hai năm trước chỉ thử nói một câu thăm dò, hắn liền chủ động xin ý chỉ đi Nam Cương dẹp quân phản loạn, vừa đi đã biết, hiện tại thăm dò lần nữa, hắn lại vô tư nhìn không ra có ý tứ gì....

Bùi Chương rất muốn dứt khoát đâm chọc buộc hắn phải bày tỏ thái độ, nhưng suy nghĩ thời cơ vẫn chưa chín muồi liền quyết định coi như không có gì.

Hắn dời tầm mắt lên người Nhan Thế Ninh đang chơi đùa với đứa nhỏ bên cạnh, sau một lúc lâu nói: “Nhan Thế Tĩnh muốn xuất giá, nhưng nàng còn có một trưởng tử chưa lấy chồng, đã nhiều ngày nay tướng phủ luôn vì chuyện này mà phiền não.”

Bùi Cẩn nghe hắn nhắc đến Nhan Thế Ninh, lòng ngẩn ra, hắn đột nhiên có loại dự cảm bất thường, thấy Bùi Chương mấp máy môi muốn mở miệng, cũng bất chấp mọi thứ, vội hỏi: “Thật sao, nói tới đệ cũng quen biết với Nhan gia đại tiểu thư, vừa rồi còn hàn huyên vài câu, cảm thấy rất vui. Thất ca, huynh nói đệ cưới nàng thì thế nào?”

Bùi Cẩn nói xong, khẽ cười nhìn Bùi Chương, nếu như hắn không đoán sai, vị thất ca này của hắn cũng có ý định bắt lấy Nhan Thế Ninh..

Vậy cũng không được, vị thất ca này của hắn là người lãnh huyết vô tình, chính phi tiểu thiếp nhiều vô kể, nhưng phần nhiều chỉ vì lợi ích.

Bùi Cẩn hiểu rõ hắn, đương nhiên đoán không sai. Thái tử cưới Nhan gia nhị tiểu thư, vì không để cho Nhan Chính nghiêng về một bên, Bùi Chương đang muốn cầu thân với Nhan Chính, cưới Nhan gia đại tiểu thư, lập làm trắc phi ! Mà vừa nãy hắn đang chuẩn bị nói về việc này, lại không ngờ Bùi Cẩn lại mở miệng trước.

Bùi Chương nhìn đôi mắt sáng ngời của hắn, không khỏi nhú mày — Mở miệng cũng quá khéo đi, đây là nhìn thấu tâm tư của hắn cố tình xuống tay thật nhanh sao? Vì sao chứ? Thật sự nhìn trúng Nhan Thế Ninh hay là cố ý đối nghịch với hắn?

Bùi Chương suy nghĩ, cuối cùng cười nói: “Nàng mang mỹ danh hiền lương thực đức, rất xứng đôi với đệ”

Vì một nữ nhân mà tranh với hắn, không đáng, chẳng bằng tác thành cho hắn.

“Chỉ là, Cửu đệ nên nhớ nợ ta một ân tình a !”

Nói xong, thu tay áo rời đi.

Bùi Cẩn nhìn bóng lưng hắn đi xa, hé miệng nở nụ cười, xoay đầu nhìn ra chỗ Nhan Thế Ninh: “Tiểu Sư tử, ta giúp cô một ân tình lớn như vậy, cô nói cô nên cảm ơn ta như thế nào đây?”

.....

Xế chiều hôm đó, Bùi Cẩn liền đề cập việc này với lão hoàng đế.

Từ trước đến nay lão hoàng đế không quá quan tâm đến nhi tử này, nghe hắn nói xong, nghĩ đến cũng chẳng có gì không ổn, liền đồng ý.

Vì thế sáng sớm hôm sau, Bùi Cẩn tới phủ thừa tướng cầu hôn.

Vốn là ngày hôm qua Nhan Thế Ninh tham gia cung yến trở về cũng chẳng có gì vui mừng, phu phụ Nhan Chính một người lắc đầu phiền não, một người nhàu mày bức bối, nào ngờ lại thấy Cửu Hiền vương tới cửa cầu hôn, thực sự là kinh hãi nửa ngày cũng không nói thành lời. !

Theo như ý nghĩ của bọn họ, cuối cùng gì Nhan Thế Ninh cũng phải gả đi, nhưng không ngờ là trèo cao như vậy ! Mà đối tượng trên cao này, lại là một vẻ mặt nghiêm túc, lời nói càng bày tỏ lòng ngưỡng mộ và thương tiếc nàng vô hạn.

Khang Hoa quận chúa không khỏi suy nghĩ, có phải vị Cửu hiền vương này làm đối tượng rồi không?

Mà khi Nhan Thế Ninh nghe nói thẳng nhãi này đến cửa cầu hôn, không hề có lịch sự phun ra một miệng trà.

Nàng mở to hai mắt nhìn Nhan Chính, vẻ mặt không thể tin được.

Khi đó, hai cha con bọn họ lại mặt đối mặt ngồi trong Ninh Tâm viện.

“Thế Ninh, Cửu Hiền Vương thân phận cao quý, mặc dù yếu thế, vẫn là hoàng tử. Hơn nữa vài năm nay ta theo dõi, hắn không hề có dã tâm, cũng không có ý tham gia vào trận tranh đấu của hai huynh đệ kia, con đi theo hắn có thể sống an ổn.” Nhan Chính sâu xa nói, nói xong lại khẽ thở dài.

Kỳ thực hắn cũng không muốn bị cuốn vào cuộc phân tranh ngôi vị hoàng đế, thế nhưng vì Khang Hoa quận chúa can thiệp, bất giác hắn đã bị cuốn vào. Mà kết quả của việc tranh giành ngôi vua cho tới bây giờ vẫn là người sống ta chết, hiện nay tuy rằng thế lực của thái tử có mạnh hơn một chút, nhưng thất vương gia cũng không thể khinh thường, ai biết cuối cùng sẽ thế nào chứ !

Hiện tại hắn đã không thể thoát thân, việc có thể làm, chỉ là bảo vệ tốt nữ nhi mà hắn đã mắc nợ từ lâu. Nếu nàng có thể gả cho Cửu Hiền Vương, vậy thật sự là không còn gì tốt hơn rồi. Đến lúc đó mặc kệ ai thắng, nàng đều sẽ bình yên vô sự.

Lúc này Nhan Thế Ninh từ trong khiếp sợ đã lấy lại tinh thần, nghe lời nói của hắn hiển nhiên cũng hiểu rõ khổ tâm của hắn, nhưng nàng cũng chưa nói gì, chỉ cúi đầu bày ra bộ dáng bình tĩnh lắng nghe, sau đó ở trong lòng tính toán thật nhanh.

Về việc thất hoàng tử và thái tử tranh giành ngôi vị hoàng đế nàng cũng có nghe qua. Lão hoàng đế sinh được mười nam ba nữ, hiện nay chỉ còn bốn vị hoàng tử và một vị công chúa, còn lại tất cả đều chết yểu.

Bốn vị hoàng tử, một người là thất hoàng tử Bùi Chương, Mục quý phi sinh ra, một người là cửu hoàng tử Bùi Cẩn, do cung nữ sinh ra, một người là thập hoàng tử cũng là thái tử Bùi Lâm, hoàng hậu sinh ra, còn một người thứ mười ba Bùi Mân, gần ba tuổi, mẫu phi cũng không phải là chỗ dựa vững chắc.

Bùi Cẩn tính tình đậm bạc, đối với ngôi vị hoàng đế cũng không có hứng thú, chỉ làm một vương gia nhàn hạ. Bùi Chương là người có đầy dã tâm, mà thế lực bên mẹ khổng lồ, lại bất hòa với hoàng hậu, nên vẫn ham muốn ngôi vị hoàng đế này.

Trong vài năm nay, hai thế lực tranh đấu ngày càng kịch liệt, đại thần trong triều đều đã nhao nhao gia nhập đội ngũ.

Mà Khang Hoa quận chúa gả Nhan Thế Tịnh cho thái tử, cũng bất quá là đứng về phía thái tử.

“Mặt khác, Cửu Hiền vương mặc dù sáu năm trước từng có hôn sự, nhưng nhà gái vẫn chưa gả thì đã mất, sau đó hắn vẫn không hề cưới ai, nói là trong lòng bi thương, như vậy cũng có thể thấy là một người trọng tình nghĩa.....” Nói đến đây, trên mặt Nhan Chính lộ ra vẻ ngưỡng mộ, lại nghĩ đến bản thân vong ân phụ nghĩa.

Nhan Thế Ninh nghe xong lời này, khóe miệng rút gân.

Trong lòng bi thương? Trọng tình nghĩa? Mới là lạ ! Thời điểm sáu năm trước hắn đến Tuyên Thành, trước mặt người khác là một bộ dạng đau thương sâu muộn, sau lưng người khác, lại hất lên một vẻ mặt đáng đánh đòn ra sức khi dễ nàng, đây đó là nàng a !

Oa ! Chuyện xưa nghĩ lại thực đau đớn lòng a !

“Nhân phẩm tướng mạo Cửu Hiền Vương đều rất tốt, hấn cũng cam đoan, con gả cho hấn nhất định sẽ không bị ủy khuất.....Thế Ninh, ý của người thế nào?” Thấy mình nói nhiều như vậy, nữ nhi thủy chung cũng không hề có phản ứng, Nhan Chính hỏi.

Sẽ không ủy khuất? Chỉ sợ hấn sẽ chinh cho tới chết. Huống chi, Nhan Thế Ninh ngẩng đầu liếc nhìn cha mình, trong lòng cười lạnh, ông tán dương hấn cả nửa buổi, cũng đã gõ thước tay (*) rồi. Bây giờ còn tới hỏi ý kiến tôi làm gì.

(*) ví với người chủ trì đã đưa ra quyết định.

Nhưng rất nhanh, Nhan Thế Ninh liền gật đầu ôn nhu nói: “Cha làm chủ cũng được.”

Mặc dù nàng hơi ghét thằng nhãi Bùi Cẩn này, nhưng nàng cũng là người hiểu được thực tế, nếu hấn đã tới cầu hôn, chỉ sợ là cửa thân hôn này không thể cự tuyệt !

Hơn nữa, mặc dù Nhan Thế Ninh không muốn thừa nhận nhưng không thể không nói, gả cho Bùi Cẩn là con đường không thể tốt hơn, vừa không mất đi thân phận, vừa không cuốn vào thị phi, vừa thỏa mãn được yêu cầu của mẹ lúc đặt tên cho nàng: “Chỉ mong người cơm áo không lo, một đời bình an.”

Thế thì, cứ quyết định như vậy đi !

Còn về cuộc sống sau này, cùng lắm là đấu trí, đấu dũng, đấu tâm cơ, so với vẽ dối trá, so với da mặt dày, so với ai khác thì hấn thật là ghê tởm chết đi !

.....

Nhà trai cầu hôn, nhà gái bằng lòng, lão hoàng đế lại động ngón chân hạ chỉ ban hôn, vì vậy cửa thân hôn này liền quyết định như thế. Sau đó lại xem ngày lành tháng tốt, phát hiện ra có có cả hai ngày lành trong năm nay, một là đầu tháng tám, một là phải chờ tới ba tháng sau.

Lão hoàng đế cầm hai tờ giấy ghi ngày hỏi Bùi Cẩn, Bùi Cẩn lại ôn hòa kính cẩn nói: “Vậy thì đầu tháng tám đi, ba tháng sau cũng sắp qua năm mới rồi, đến lúc đó cũng sắp tới ngày đại hỉ của thập đệ, chỉ sợ ảnh hưởng đến hấn. Mặt khác, tuyến đường phía nam gần đây chiến sự căng thẳng, quốc khố có hơi giảm sút, hôn sự của nhi thần đơn giản một chút là được.”

Lão hoàng đế nghe hấn nói khiêm tốn nhã nhặn có hiểu biết như vậy thì liên tục gật đầu, trong bốn nhi tử, mặc dù không có tình cảm gì với hấn, nhưng hấn cũng là một người khiến người ta bớt lo.

Mà lúc Bùi Cẩn đi ra cửa, khoe miệng lại nhếch lên một nụ cười nham hiểm, hấn đã không đợi được đến ngày trêu chọc hành hạ tiểu sư sử rồi.

.....

Hợp bát tự, định ngày lành tháng tốt, đặt sinh lễ, may xiêm y, chuẩn bị của hồi môn.....Mỗi một chuyện đều làm từ trên xuống dưới, thoáng cái đã đến mừng năm tháng tám.

Thu đã tới, thời tiết nắng nóng chưa tiêu tan, Nhan Thế Ninh mặc áo rộng cổ nằm trên giường, lòng bồn chồn. Ngày mai đã xuất giá rồi, làm sao cũng cảm thấy hoang đường, chỉ có người kia nhất định là rất đặc ý.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu nàng lại hiện ra khuôn mặt ôn hòa lại vô sỉ kia.

Thiên hạ nhiều nữ nhân như vậy, vì sao người cứ cố tình châm chọc ta a !

Từ sáu tuổi tới mười tám tuổi, mỗi lần gặp người cũng chưa từng có việc gì tốt !

Nghĩ lại vài lần gặp mặt trong mười năm này, Nhan Thế Ninh cảm thấy mình chính là một con chuột đáng thương, bị con mèo xảo quyệt Bùi Cẩn bắt được, cũng không ăn tươi nuốt sống một lần, chỉ luôn luôn dùng móng vuốt cào cào, đùa bỡn, thực là tức chết người đi được !

Nhưng may mắn là, nàng cũng không còn là Nhan Thế Ninh của mười hai năm trước rồi !

Bỗng nhiên Nhan Thế Ninh cảm thấy có chút kì quái, dựa vào tính tình của Bùi Cẩn, trong một tháng này cũng không nên yên tĩnh như vậy, bọn họ có hôn ước, lui tới cũng không cần phải chú ý nhiều như vậy, thế

thì dù sao hấn vẫn nên nghĩ cách tìm nàng tiêu khiển chứ, thế nào mà cả một tin tức cũng không có? Thậm chí chỉ lộ mặt vào cái ngày đặt sinh lễ, còn lại một lần cũng chưa từng đặt chân tới tướng phủ.

Rốt cuộc là thằng nhãi này đang làm cái quỷ gì a ?

Nhan Thế Ninh đang khó hiểu, đột nhiên nghe được cửa sổ có tiếng rất nhỏ, quay đầu nhìn chỉ thấy một người trèo cửa sổ đi vào.....

4. Chương 4: Lâm Bộ Ngực Sữa Thành Eo Thon

Bên trong tối như bưng, bỗng nhiên Nhan Thế Ninh thấy một người xuất hiện, sợ đến mức ngồi dậy, sắc mặt đại biến.

Kẻ trộm? Hái hoa tặc? Bao nhiêu suy đoán ào ào hiện lên, mắt thấy hấn đã sắp vào được, Nhan Thế Ninh bất chấp tất cả, thuận tay quơ lấy cái gối quảng tới.

Sau đó, ba âm thanh liên tục truyền tới.

“Bịch” — Người nọ tránh không kịp, bị gối đập vào đầu.

“Ai nha !” — Đầu người nọ bị đập phía sau cửa, trọng tâm vừa mất, từ cửa sổ rớt xuống.

“Phịch” — Người nọ rớt xuống đất.

Nhan Thế Ninh biết rõ không thể ở chỗ hai mẹ con nhà kia, nên sau khi vào tướng phủ đã chọn một tiểu lâu yên tĩnh sống. Mà té xuống từ trên lầu như vậy...Nhan Thế Ninh nhếch miệng, vội vàng chạy tới cửa sổ nhìn xem người nọ sống hay chết.

Dưới lầu là con đường nhỏ lát đá xanh, người nọ đã đứng lên, nhưng cũng không đi, chỉ nhỏ giọng hô cái gì đó, Nhan Thế Ninh đang muốn nghe kĩ hơn, lại thấy nha hoàn bên ngoài nghe được tiếng động nên đã tỉnh.

“Đại tiểu thư, cô không sao chứ?”

Mà lúc này, rốt cuộc Nhan Thế Ninh cũng nghe rõ người nọ kêu cái gì, “Tiểu sư tử, là ta !”

“...” Nhan Thế Ninh nhìn bộ dáng người nọ bụm cái miệng, đã kinh hãi không nói nên lời.

Trời ạ ! Biết ngay thằng nhãi này không yên mà !

Làm sao bây giờ?

Phản ứng đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng chính là hô to “Có trộm !”, sau đó toàn phủ sẽ điều động bắt người này lại, thế là sẽ vạch trần được bộ mặt dối trá của hấn, để cho hấn mất hết thể diện ! — cái gì mà người khiếm tốn, kì thực chính là một tên đâm tặc nửa đêm trèo cửa sổ !

Chỉ có điều...

Nghĩ đến điều gì đó, Nhan Thế Ninh nhanh chóng quay ra bên ngoài nói: “Ta không sao, xuống giường uống nước, người ngủ đi !”

Trong nháy mắt vừa rồi, trong đầu Nhan Thế Ninh hiện ra, cho dù thằng nhãi này bị bắt, hấn cũng nhất định bày ra một vẻ mặt chân thành ủy khuất nói: “Ngày mai là đại hôn, tâm tình quá kích động, lẫn lộn khó ngủ, liền muốn gặp nàng một chút. Hành động lần này quả thật là không được, nhưng nhớ nhung lúc này cũng khó mà khắc chế, kính xin Nhan Tướng tha thứ một lần !”

Đến lúc đó, chẳng những không thể lột bỏ được bộ mặt giả nhân giả nghĩa của hấn, mà còn giúp cho hấn đạt được mỹ danh thâm tình a !

Thằng nhãi này chính là gian xảo như vậy đó !

Oa ~ Nhan Thế Ninh nghĩ đi nghĩ lại đều muốn đá cho hấn một cước.

Mà người bên ngoài sau khi nghe được, lằm bằm lằm bằm, lật người ngủ.

Lời cầu nhàu này dĩ nhiên là không kiên nhẫn, đối với hạ nhân bằng mặt không bằng lòng, thậm chí nói thẳng ra những lời lạnh nhạt nàng cũng đã sớm tập thành thói quen, cho nên nghe cũng cau mày lại, sau đó quay đầu nhìn dưới cửa sổ.

Vừa nhìn lại, thật là hết chỗ nói, chỉ thấy Bùi Cẩn đã bắt đầu trèo tường. Mà động tác thật sự là tương đối nhanh gọn a, vừa nhìn cũng biết là một kẻ phạm tội hình sự nhiều lần !

Kẻ phạm tội hình sự nhiều lần?

Mắt thấy nửa thân người hắn đã đến bệ cửa, Nhan Thế Ninh vội vàng đóng nửa cánh cửa sổ không cho hắn vào.

“Huynh tới làm gì?” Nhan Thế Ninh thấp giọng hỏi.

Một tay Bùi Cẩn chống bệ cửa sổ, một tay đưa cái gối tới, cười nói: “Ngày mai đại hôn, tâm tình kích động, lăn lộn khó ngủ, liền muốn gặp nàng một chút.....”

Nhan Thế Ninh trợn trừng mắt.

”Nhưng cô cũng không nên lấy cái gối đập ta a ! Cô xem, trán ta đã sưng lên một cục rồi ! Ngày mai làm sao bây giờ...! Bùi Cẩn ủy khuất nói.

“Đáng đời !” Nhan Thế Ninh lấy gối, lại nói: “Huynh nên vui mừng vì đây là gối gỗ !” Nếu là gối bằng các loại ngọc thạch, chỉ sợ không chỉ đơn giản là một cục như vậy đâu !

Bùi Cẩn thấy nàng đứng giữ kín cửa sổ không cho hắn vào, lại nói: “Cô không cho ta vào, ta không chịu nổi lại té xuống, đến lúc đó ngã xuống nửa người dưới bị bại liệt, hạnh phúc nửa đời sau của cô cũng rất mệt a !”

“Đi chết đi !” Nhan Thế Ninh thấy hắn lại bắt đầu nói những lời vô vị, muốn đóng luôn cánh cửa sổ còn lại.

Lúc này, thật muốn té xuống rồi, Bùi Cẩn vội vàng vươn một tay ngăn lại, vô ý liếc một chỗ, vừa cười nói: “Cô không có mặc yếm?”

Nhan Thế Ninh vừa nghe lời này, ý thức được cái gì, vội cúi đầu nhìn lại, quả nhiên, trong áo lót rộng mở, vòng ngực lộ hết phân nửa — bởi vì trời nóng, nên ban đêm ngủ nàng luôn cởi yếm, chỉ mặc một cái áo lót rộng.

Hai tay nàng vội vàng kéo chặt áo lại, Bùi Cẩn nhún người nhảy lên, đã vào trong, sau đó lại lén lên giường nằm xuống.

“Huynh đứng lên cho tôi !” Nhan Thế Ninh thấy thế, chạy đến bên giường muốn kéo hắn lên.

Bùi Cẩn cười né tránh, thoáng cái lăn người vào bên trong.

Lúc này, bên ngoài lại truyền đến tiếng nói: “Đại tiểu thư, cô lại làm sao vậy !”

Nhan Thế Ninh lập tức im bặt, không dám di chuyển, mà Bùi Cẩn thấy, lại còn ngồi dậy kéo eo nàng qua, một tay ôm nàng vào ngực nằm xuống giường, khuôn mặt cười đến mức đặc ý hả hê.

“Cô kêu nữa đi ! Kêu nữa đi !” Bùi Cẩn nói xong, lại thổi một hơi bên tai nàng.

Nhan Thế Ninh bị hắn ôm, vốn thân thể đã hóa đá, lại bị hắn ái muội thổi bên tai như vậy, khuôn mặt đỏ bừng, bất quá nàng thấy may mắn bây giờ đêm đen, mặt đỏ hắn cũng không nhìn ra, bằng không lại bị hắn cười nhạo.

Ai ngờ, nghĩ còn chưa xong, một bàn tay to đã sờ lên mặt nàng: “A, mặt nóng như vậy, không phải là xấu hổ chứ !”

Ánh mắt Nhan Thế Ninh trầm xuống, nắm tay hắn cắn xuống.

“Oa ~ Đau đau !” Bùi Cẩn đau đến mức hít vào, thấy tính ngang bướng của nàng lại nổi lên, sẽ không nhả ra, nhanh chóng duỗi tay bóp chỗ thịt mềm trên eo nàng.

Đó là tử huyết của nàng a !

Đáng lẽ ý định ban đầu của Bùi Cẩn là cầu eo nàng, nhưng Nhan Thế Ninh vừa cắn vừa giãy giụa, vì vậy một người không cẩn thận, tay lại dễ nhầm vị trí.

Ặc, nàng béo lên lúc nào vậy, thế nào mà hông lại nhều thịt như vậy?

Mà Nhan Thế Ninh bị bóp một cái như vậy, máu toàn thân đều đông cứng lại...

Lúc này, nha hoàn bên ngoài thấy nửa ngày vẫn không có tiếng đáp trả, ngáp muồn đẩy cửa đi vào xem xét.

Bùi Cẩn cảnh giác, nhੌm người lên tháo sợi dây mảnh trắng, vì thế trong nháy mắt nha hoàn đẩy cửa đi vào, thấy mảnh trắng buông xuống kín đáo.

“Đại tiểu thư, cô không sao chứ, vì sao tôi vẫn luôn nghe trong phòng có tiếng động a !”

Nhan Thế Ninh đã hồi phục tinh thần, nhìn Bùi Cẩn núp vào bên cạnh vô cùng hiền lành, hít sâu một hơi, thâm trầm nói: “Không có việc gì, ta đập con muỗi đấy !”

Nói xong, vung lên một chưởng, đánh lên cánh tay Bùi Cẩn.

“Bốp” Âm thanh trong trẻo vang dội.

Rất đau a !

Nha hoàn nghe vậy, thấy trong phòng thực sự không có gì khác thường, ngáp một cái, lại xoay người ra ngoài đi ngủ.

Thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, Bùi Cẩn thở ra một hơi: “Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa đã bị phát hiện rồi.”

Nhan Thế Ninh cười khẩy: “Huynh biết sợ sao!”

Bùi Cẩn nghiêng người mỉm cười: “Đương nhiên sợ, ngộ nhੌ bị phát hiện, ngày mai bên ngoài sẽ lan truyền một tin, nói Nhan gia đại tiểu thư cô đơn khó nhin nửa đêm vụng trộm với nam nhân thì làm sao tốt đây”

“...” Nhan Thế Ninh hung hăng trợn mắt nhìn hắ, sau đó lại nói: “Huynh còn không đi?”

“Đi? Đương nhiên phải đi” Nói xong, Bùi Cẩn đứng dậy, cởi giày, lại xoắn chân nằm xuống, “Chỉ có điều phải đến sáng mai đã.”

Nhan Thế Ninh nghe vậy bỗng chốc ngồi dậy, thấy hắ thản nhiên nhắm mắt ngủ, tức đến mức bẻ phổi. Bất quá rất nhanh nàng lại điều hòa hơi thở, viên thuốc cao bôi trên da chੌ chỉ sợ là dính ở đây rồi, đuổ cũng không đi, chẳng bằng thuận theo hắ, dù sao nàng cũng không tin, thẳng nhắ này thật là có thể ngủ ở đây một đêm !

Nghĩ như vậy, cũng tiếp tục nằm xuống, chỉ là cách chੌ viên thuốc cao kia rất xa.

“Lại nói, tại sao cô không đào hôn? Ta đến trễ như vậy, thật ra chính là muốn xem cô có lên chạy trốn hay không!” Sau một lúc lâu, Bùi Cẩn di chuyển người tới gần cười nói.

Nhan Thế Ninh nhìn hắ, trong lòng nghi hoặc, hắ tới vì chuyện này? Nghĩ đến lời nói trong miệng thẳng nhắ này mười câu có đến chín câu là giả, liền nói: “Đa tạ cứu vương gia nhắc nhở.”

“Vậy xem ra thật sự là ta đi không được rồi!” Bùi Cẩn nói xong, dứt khoát cởi áo ngoài, một bộ dạng muốn ngủ luôn ở đây, “Dù sao tối mai đã bắt đầu ngủ chung rồi, đêm nay coi như là tích lũy kinh nghiệm, hỉ hỉ.”

“...” Nhan Thế Ninh tức nghẹn !

Vốn cho rằng hắ còn muốn động tay động chân như ban nãy, cho nên Nhan Thế Ninh cũng không quần nóng, ôm chăn quần chặt lấy mình.

Bùi Cẩn nhìn thấy rõ ràng, không khỏi nhếch mép cười, nhìn tiểu sư tử bạo dạn như vậy, trong lòng lại rất khẩn trương.

Ha ha, đùa rất vui !

“Tiểu sư tử, cô thực sự bằng lòng gả cho ta sao?” Bùi Cẩn thấy cả buổi nàng cũng không nói lời nào, lại mở miệng nói. Mà lúc hắn nói lời này, mặc dù âm thanh nhẹ nhàng như trêu chọc, ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc, chỉ là bị đêm tối che giấu, khiến cho người ta nhìn không ra.

Nhan Thế Ninh mở mắt ra, nhìn hắn một chút, ban đầu định nói: “Tôi có thể nói không sao.”, nhưng lời chưa đến miệng, lại cảm thấy chuyện cho tới bây giờ nói lời này cũng không có ý nghĩa gì, chỉ làm hắn càng đắc ý hơn, ngược lại cười ôn nhu nói: “Có thể gả cho vương gia là may mắn ba đời của ta a.”

“A, hóa ra là cô nghĩ như vậy?” Bùi Cẩn nhú mày.

Nhan Thế Ninh tiếp tục mỉm cười: “Đương nhiên, thân phận vương gia cao quý, tướng mạo có khí phách, văn võ song toàn, lại tao nhã lễ độ, không biết bao nhiêu tiểu thư khuê các muốn gả cho ngài. Tôi là người hèn mọn, lại không có tài cán gì, gả cho ngài, thật sự là tổ tiên tích đức, tất nhiên vô cùng cảm kích.”

Nhan Thế Ninh nói những lời này rất lưu loát, vẻ mặt kia, giọng điệu kia lại càng cực kì chân thành.

Bùi Cẩn nghe xong không khỏi bật cười: “Đây là cô trợn mắt nói dối?”

“Đó cũng là học của ngài.” Nhan Thế Ninh tiếp tục cười như gió xuân.

Rốt cuộc Bùi Cẩn cũng không nhịn được cúi đầu bật cười, sau khi vất vả nhin xuống, lại nghiêm mặt nói: “Hóa ra, cô lại muốn gả cho ta, đáng tiếc, bắt đắc dĩ ta mới cưới cô !”

Nhan Thế Ninh liếc xéo: “Có ý gì?” Chẳng lẽ không phải hắn chạy tới cầu thân!

Bùi Cẩn nhìn nàng, nhin cười, chỉ thời dài, bi thương nói: “Cô cũng biết, thái tử muốn thành thân cùng muội muội cô, cô là người tỷ tỷ ngáng chân, đúng là vật hy sinh! Vốn dĩ, cô cũng bị tùy tiện gả ột người nào đó, chẳng quan hệ gì tới ta, nhưng ai biết ta lại đứt gân não, cố tình vào thời điểm này từ Nam Cương trở về. Nhìn bọn họ phiền muộn, ta nghĩ không tốt, chỉ sợ việc này cuối cùng gì cũng rơi lên đầu ta, ta cũng sẽ trở thành vật hy sinh! Kết quả, ta đã thực sự làm vật hy sinh !”

“Cô nghĩ đi, cô tốt xấu gì cũng là nữ nhi của thừa tướng, tương lai muội muội cũng là thái tử phi, hôn sự này dĩ nhiên là nên ở cấp cao không nên ở cấp thấp. Trước khi ta trở về, trong kinh không có ai thích hợp, chỉ có thể chọn ở phía dưới, mà ta đã trở về, sẽ không giống như thế nữa. Cô không thấy ánh mắt bọn họ nhìn ta a, một vương gia không quyền không thế, một nữ nhi không quyền không thế của thừa tướng, thật là trời đất tạo nên một đôi a !”

Nói đến đây, Bùi Cẩn lại nặng nề thở dài: “Cho nên, cứ như vậy ta bắt đắc dĩ bị buộc đến cưới cô !”

Nói xong, không hề chớp mắt nhìn Nhan Thế Ninh.

Nhan Thế Ninh cũng nhìn hắn, từng chữ từng câu rõ ràng rơi vào trong tai nàng, nện vào lòng, làm người ta khó chịu. Nàng cũng biết nàng gả cho ai cũng mặc kệ, đối phương có lẽ cũng không tình nguyện, cũng không ngờ có một ngày hoàn toàn bị nói ra trước mặt như vậy, lại là cái tên gia hỏa này.

Nhưng mà rất nhanh, nàng lại khẽ cười nói: “Vậy cũng thật là khó xử cho vương gia rồi.”

Nói xong, xoay người nhắm mắt lại.

Mặc kệ người !

Nhưng Bùi Cẩn thấy thế cũng bức bối lên, hắn vốn cho rằng nghe xong những lời này, tiểu sư tử có thể nổi trận lôi đình giống như lúc trước sau đó bay lên đập cho hắn một cước ! Hắn nghĩ ra những lời giống như thật này cũng chỉ muốn chọc giận nàng thôi, có trời mới biết nhìn nàng cười giả dối như vậy hắn khó chịu biết bao nhiêu. Nhưng ai biết phản ứng bình thản kia lại là tức giận?

Ài, mau mau tới đỡ dành đi ! Chỉ hy vọng còn dễ dụ giống lúc trước.

“Ai nha, ta chỉ chọc cô chơi thôi, cô đừng tưởng thật nha ! Ta nghe được tin tức về thái tử và muội muội cô, nghĩ đến cô cũng sắp bị gả đi nên mới vội vàng từ Nam Cương trở về ! Cô không biết Mẹ lão đầu ở Nam Cương thấy ta bỏ đi liền sống chết ngăn cản ta không tha! Thậm chí còn ôm chân gối đến chỗ ta ở, sợ ta lén lút chuẩn đi! Nửa Đêm ta treo tường chạy đi a! Vung roi thúc ngựa một khắc cũng không dừng ! Tiểu

sư tử của ta làm sao có thể gả cho người khác đây, có trời mới biết ta chờ cô trưởng thành đã nhiều năm rồi!”

Nghe câu cuối cùng, Nhan Thế Ninh đen mặt quay đầu lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Huỳnh không nói dối sẽ chết sao!”

Những lời tương tự nàng đã nghe rất nhiều lần rồi! Trước kia mỗi lần gặp mặt, hắn đều dùng những lời ngon ngọt này trêu ghẹo nàng! Nếu muốn nàng dễ dàng tin như lần đầu, vậy nàng cũng thật sự là thái bạch ngu ngốc rồi!

“Ặc...” Bùi Cẩn nghe lời này, sờ sờ cằm, “Phải ha, những lời này dường như ta đã nói qua, lần sau phải suy nghĩ những tiết mục mới mẻ hơn.”

“Đi chết đi!” Cuối cùng Nhan Thế Ninh cũng không nhịn được nữa, bay lên một cước đá tới.

Bùi Cẩn tránh được cực nhanh, lại ôm lấy đùi lồi nàng vào lòng, híp mắt cười nói: “Đúng rồi, thế này mới giống cô.” Thấy nàng vẫn còn thở hổn hển, vội hỏi: “Về sau ta nói thật với cô không được sao?”

Nhan Thế Ninh bày ra vẻ mặt không tin.

Bùi Cẩn nhìn lướt qua ngực nàng nói: “Ví dụ như...vừa rồi ta chạm vào ngực cô đi? Hắc hắc, cảm thấy so với hồi nhỏ không lớn hơn bao nhiêu nha.”

Oa ~ Nhan Thế Ninh khóc không ra nước mắt.

Ai tới giết hắn đi a !

5. Chương 5: Nương Tử Tắm Rửa Ngủ Đi

Khi thanh la (*) trên đường gõ canh hai thì nhan Thế Ninh nhìn nam nhân bên cạnh đã ngủ say sưa, chọc cũng không động, rút cuộc cũng không chống đỡ được cơn mệt mỏi, kéo chăn ngủ.

(*) chiêng / cồng

Cảm giác được tiếng hít thở đều đều của nàng, Bùi Cẩn lại mở mắt ra. Hắn rón rén rời khỏi giường, đi tới bàn bên cạnh.

Trên bàn có một cái lư hương, cỏ thơm đã cháy hết, mùi hương vẫn còn.

Nhàn nhạt, mơ hồ, rất dễ chịu. Nhưng Bùi Cẩn nắm tro tàn, mặt lại trầm như nước.

Lần trước gặp Nhan Thế Ninh trong cung, hắn đã ngửi được mùi hương này trên người nàng, lúc đó chỉ cảm thấy rất quen thuộc, vẫn không suy nghĩ nhiều, mà vừa rồi, khi hắn ngửi được, đột nhiên nghĩ đến nguyên do quen thuộc này. Chỉ là sợ suy đoán sai khiến Nhan Thế Ninh phải lo lắng, nên hắn vẫn im lặng.

Bùi Cẩn ngửi tro hương, xác nhận giống với mùi hương năm đó, tay nắm chặt thành quyền.

Đây chính là hương của Trần quý phi dùng năm đó.

Tuy Bùi Cẩn là do cung nữ sinh, nhưng lúc sinh hắn ra thì bị băng huyết mà chết. Lúc đó Trần quý phi vào cung nhiều năm vẫn chưa có thai, thấy hắn không nơi nương tựa, liền xin thánh chỉ thu dưỡng.

Mặc dù tính tình Trần quý phi dịu dàng hiền thực, thân thể lại cực kì khỏe mạnh, gần ba mươi tuổi lại mang thai. Chỉ là không nghĩ tới bào thai mỗi ngày một lớn, thân thể Trần quý phi lại mỗi ngày một suy yếu. Thái y trong cung nhiều lần khám chữa bệnh đều không có kết quả, vì thế truyền thuyết “Cẩn mẫu thai” liền được lưu truyền trong cung.

Cẩn mẫu thai, Lệ hồn chuyển thể, đoạt mệnh của người mẹ, làm hại người thân. Lúc ấy, những lời này truyền khắp các góc nhỏ trong cung.

Mà giống như nghiệm chứng những lời này, lúc bào thai bốn tháng, Trần quý phi dầu hết đèn tắt, đi đòi nhà ma.

Việc này đã qua vài chục năm, nhưng một màn trước khi Trần quý phi chết thủy chung vẫn hiện ra trước mắt — bà cầm lấy lư hương, từng chữ từng chữ khóc ra máu nói:

— “Là có người hại ta !”

Thật sự là có người hại bà ấy!

Sau Trần quý phi, Bùi Cẩn cũng lâm bệnh nặng. Mà lúc một thái y trẻ tuổi mới vào cung khám chữa bệnh cho hẩn nghĩ được trong không khí có mùi hương còn sót lại, hẩn lẩm bẩm: hương có vấn đề!

Nhưng đợi đến khi Bùi Cẩn bình phục muốn hỏi rõ ràng, lại bị cho hay trong nhà vị thái y này có việc, đã từ quan.

Lúc đó Bùi Cẩn đã giấu tro hương đi, còn chạy đến Thái y viện học y thuật, vì có thể xét kỹ xem trong này đến tột cùng là hương gì. Nhưng không đợi đến lúc hẩn tra rõ, tro hương kia đã không cánh mà bay. Về phần hương thơm này rốt cuộc đến từ phương nào, sau khi điều tra, cũng không ai biết kết quả.

Vì thế việc Trần Quý phi chết hoàn toàn chưa thể giải quyết.

Nhưng không ngờ, qua mười hai năm, mùi hương này lại xuất hiện, hơn nữa lại xuất hiện ở phủ thừa tướng, xuất hiện trong phòng Nhan Thế Ninh! Vậy thì, là ai muốn hại nàng?

Bùi Cẩn híp mắt, nghĩ đến khuôn mặt không chút biểu cảm, vừa cao ngạo vừa lạnh lùng của cô mẫu — Khang Hoa quận chúa !

Nhưng bà ấy và hoàng hậu rất tốt a!

Hiện tại xem ra không tốt, Nhan Thế Ninh vẫn còn vui vẻ, có lẽ tạm thời vẫn không có nhiều trở ngại. Tim Bùi Cẩn không khỏi đập liên hồi, may mắn là hẩn trở về sớm!

Thầm nghĩ một lát, Bùi Cẩn lại giấu tro hương này đi, đến lúc đó sẽ tìm người hỏi. Nhưng tìm một vòng, cũng không tìm ra thứ gì có thể chữa được, cuối cùng tầm mắt dừng trên cái yếm của Nhan Thế Ninh....

Hì hì, mượn dùng một chút ha.

Đợi đến khi lấy xong tro hương, Bùi Cẩn tính rời đi, đang muốn nhảy ra cửa sổ, nhớ đến lý do lần này đến đây, vội vàng vỗ đầu nói: “Thiếu chút nữa quên mất chính sự !”

Nói xong, lại đến bên giường, móc ra miếng ngọc bội, cẩn thận đặt trong tay Nhan Thế Ninh.

“Đây là cái ta có được lúc đánh cược cùng lão đại ở Nam Cương, vốn cho rằng chỉ là một khối đá vỡ, không ngờ lại là ngọc hiếm có, ban đầu định mang về bán lấy tiền, nhưng nghĩ lại, ngoại trừ những cái chong chóng tre điều giấy kia ta cũng chưa chính thức tặng cho cô thứ gì, cứ xem như đây là tín vật định tình đi! Hì hì, dạo gần đây ra sức gọt dưa đồ chơi này, tới hôm nay mới xong, tay nghề không tốt, xin hãy tha lỗi.”

Nói xong, Bùi Cẩn nhẹ xoa đầu Nhan Thế Ninh, rồi lưu loát gọn gàng nhảy ra cửa sổ rời đi.

Lúc này đã là canh ba, phải nhanh chóng làm việc vui rồi!

...

Nhan Thế Ninh từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, nàng mơ về năm sáu tuổi, lần đầu tiên gặp mặt tên Bùi Cẩn kia.

Khi đó nghe nói trong cung xảy ra chuyện lớn, một vị Quý phi mang thai bốn tháng mất, Bùi Cẩn là con nuôi của vị Quý phi này, tình cảm tương đối sâu đậm, nên cực kì bi thương. Lúc đó ân sư của Bùi Cẩn đúng lúc cáo lão hồi hương, thấy hẩn vẫn chưa gượng dậy nổi, liền muốn mang hẩn xuất cung để xoa dịu tâm tình. Lão hoàng đế thấy nhi tử này cả ngày ủ rũ, rất phiền lòng nên cũng đồng ý.

Mà vị ân sư này a, vừa khéo lại là nhân sĩ Tuyên Thành, càng khéo hơn là, nhà của tổ sư hẩn lại ở bên cạnh tiểu viện mẹ con Nhan Thế Ninh. Vì thế có một buổi chiều, trên đường Nhan Thế Ninh đánh nhau với người khác khải hoàn trở về, thấy Bùi Cẩn ngồi dưới ánh tà dương.

Lúc đó, nàng nhìn vị đại ca ca xinh đẹp này ngồi không hề nhúc nhích, chỉ cảm thấy kì quái, nghĩ nghĩ liền cắn ngón tay đi tới.

“Huỳnh đang nhìn cái gì thế!” Nàng hỏi.

“Ta đang nhìn bánh nóng trên trời rơi xuống.” Hấn đáp.

“Gạt người! Trên trời chỉ rơi xuống cứt chim thôi!” Nàng rất khinh thường.

“Ta không lừa muội, ban nãy ta đã đợi được một cái, muội xem, đây này!” Hấn lấy một cái bánh bên cạnh vừa ăn vừa nói.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hấn, nàng tin, sau đó dần dần ngửa đầu nhìn trời.

“Muội không thể đứng ở đây, cô phải đứng xích qua bên kia, đứng đúng, là chỗ đó.” Hấn chỉ huy.

Mà khi nàng đi đến chỗ hấn chỉ định, cảm thấy bàn chân mềm nhũn, cả người ngã xuống.

Đúng, bên dưới chính là một cạm bẫy hấn đã đào sẵn để bắt thỏ rừng!

Nàng bắt đầu không có tiền đồ khóc rống lên, tiếng khóc dần ân sư đến.

“Con đang làm gì thế?” Ân sư hỏi.

“Lão sư, con vừa mới thấy một tiểu nha đầu rơi xuống hố bẫy, thấy muội ấy khóc, muốn đem bánh nóng sư nương làm uội ấy ăn, cũng đang nghĩ làm sao để kéo muội ấy lên...”

Nghe hấn có nạc có mỡ nói xong, lúc ấy nàng ngây ngẩn cả người, làm sao hấn có thể như vậy chứ, làm sao có thể dùng vẻ mặt thành thật nói dối trót lọt như vậy chứ ! Mà khi phát hiện ra nàng không thể nói rõ lý do thì càng khóc lợi hại hơn...

Tên bịp bợm !

Đồ siêu lừa đảo !

Ngay lúc mình oa oa khóc lớn thì Nhan Thế Ninh tỉnh giấc. Nàng nhìn ra giữa giường, thấy trống rỗng thì thở phào nhẹ nhõm, đến khi nhìn thấy mặt trời ngoài cửa sổ, lại uể oải nằm vật xuống giường.

Trời a ! Nàng chẳng qua là nhảy vào một cái bẫy trong mơ, rất nhanh liền có thể bò ra được, nhưng trong hiện thực, nàng bị người kia kéo vào một cái bẫy khổng lồ, là chuyện cả một đời a! Chết cũng không thể trốn thoát a!

Con mẹ nó không gương dạy nổi, con mẹ nó buồn muốn chết ! Nhan Thế Ninh nghĩ tới lời đồn lúc đó, thật sự là hận đến nghiến răng nghiến lợi. Bởi vì sau ba phen mấy bận tiếp xúc với thằng nhãi này, nàng được biết trong cung có người muốn hại hấn, nên tìm cơ dẫn hấn ra ngoài.

Thằng nhãi này là là người giỏi diễn kịch, lại diễn mọi lúc mọi nơi. Hơn nữa miệng lại đầy những lời nói dối lừa chết người không đền mạng!

Nhưng làm sao hấn có thể lừa gạt mọi người a ! Làm sao có thể lừa ra một cái hiền danh “Lương thiện kính cẩn” như vậy a !

Chẳng lẽ mọi người trong thiên hạ đều bị mù rồi sao!

Nhan Thế Ninh cực kì phát điên, muốn đập nát giường, mà khi tay nàng đụng tới một vật cứng nào đó, giật mình, chuyển lực chú ý.

Đây là một miếng ngọc hoàn mỹ, lớn bằng nửa bàn tay, sờ sờ mặt sau nhẵn bóng, lật qua liền nhìn thấy...Nhan Thế Ninh học máu, phía trên lại là tiểu sư tử!

Sư tử cũng là sư tử ! Tại sao còn xù lông a!

Không cần nghĩ cũng biết thứ này của ai.

Mà một lát sau, khi nàng lật qua lật lại thủy chung vẫn tìm không ra cái yếm, thật sự đã xù lông — Huỳnh, không có việc gì tại sao lại lấy cái yếm của tôi!

...

Mặc dù Bùi Cẩn và lão hoàng đế đã nói toàn bộ đều nên giản lược, nhưng cuối cùng hoàng thất cưới con dâu, lễ thành thân vẫn cực kì long trọng. Đường ngang ngõ tắt vây đầy người, đều nói “Tạo hóa gây dựng” là chủ đề câu chuyện.

Trong mắt dân chúng bình thường, Cửu Hiền Vương là người ôn văn nho nhã, tồn tại như trăng như gió, giờ lại cưới đại tiểu thư đoàn trang hòa nhã của tướng phủ, thật sự là không gì thích hợp hơn.

Mà trong mắt những người hơi hiểu biết, “tạo hóa gây dựng” này lại có hàm nghĩa khác — đều là người không được sủng ái, duyên phận kết hợp như vậy cũng là xứng đôi. Vốn bọn hắn còn lo lắng Cửu Hiền viên lần nữa không thành thân là có toan tính khác, hiện tại thấy hắn cưới một nữ tử không quyền thế, lại yên lòng — Quả nhiên Cửu Hiền vương không màng đến ngôi vị hoàng đế!

Đương nhiên, khi có vài người thấy một cục u trên trán Cửu Hiền vương thì không khỏi nghi hoặc.

Cửu Hiền vương giải thích là: “Biết được sắp cưới đại tiểu thư Nhan gia, tâm tình kích động, vì vậy không chú ý, đụng phải cột cửa, chê cười, chê cười rồi.”

Mọi người ngẫm hiểu lẫn nhau.

Còn Nhan Thế Ninh lại bĩu môi: Phi!

Dây pháo vang lên lần đầu tiên, tân lang đến, vang lên lần thứ hai, tân lang đi, lần thứ ba vang lên, tân nương đến. Sau đó, bái thiên bái địa bái cao đường, cuối cùng đưa vào động phòng.

Toàn bộ quá trình Nhan Thế Ninh đã chết lặng, không vui, có cũng chỉ là vẻ u sầu vô hạn, đến khi được đưa vào động phòng, ngồi xuống giường, nàng lại bắt đầu khẩn trương.

Người kia đang đứng bên cạnh, cũng không nói chuyện, không biết lại muốn làm cái quỷ gì! Theo lý thuyết, sau khi hắn đưa nàng vào phòng nên lăn đi tiếp khách chứ nhỉ!

Nhan Thế Ninh rất muốn vén khăn voan để xem, có thể tưởng tượng được lúc này trong phòng còn có người, nàng còn phải làm một bộ dáng thực nữ, nên nàng nhịn!

Bùi Cẩn lại đang tự hỏi một vấn đề — vén khăn voan là phải đợi sau khi trở về, mà hiện tại hắn đã muốn nhìn, vậy phải làm sao?

A, có!

“Ai cha, có gì rơi kia!” Bùi Cẩn hô to, khom lưng xuống.

Thế là —

Lúc nhặt thứ gì đó, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nhếch miệng cười.

Khi đứng lên, lại ghé vào bên tai nàng nói nhỏ: “Chờ ta, rất nhanh sẽ trở lại.”

Nhan Thế Ninh nhìn hắn trưng ra khuôn mặt tươi cười vì âm mưu thực hiện được, áp chế kích động giờ lên một cước.

Bùi Cẩn bên này đạt được ước nguyện nhìn mặt tân nương, vui vẻ tiêu sái ra cửa.

Chắc chắn, hôm nay tiểu sư tử thật xinh đẹp!

Bùi Cẩn vừa đi, cả phòng đều im lặng. Nhan Thế Ninh xốc khăn voan, thở hắt ra, ngửa người nằm vật xuống giường.

Nha, cái gì đụng vào người thế này!

Vừa nhìn, bao nhiêu là đậu phộng táo đỏ.

Nhan Thế Ninh nằm buồn thiu, gắp đậu phộng ăn — “Phi, sống!”

Sau khi phun ra lại bắt đầu ăn táo đỏ...

Mà như Bùi Cẩn đã nói, Nhan Thế Ninh cảm thấy nàng chỉ mới chớp mắt một lát, hắn đã trở lại rồi. Nhan Thế Ninh vội phủ khăn voan lên, ngồi thẳng dậy.

“Các người đừng đỡ ta, làm sao ta có thể say! Ha ha, Vương đại nhân nói đùa. A? Không phải là Vương đại nhân, chắc chắn người là Lý đại nhân! Không phải? Vậy rốt cuộc người là ai? A, là thất ca hử? A ha ha, có lẽ ta đã say rồi. Tửu lượng không cao lắm, thất ca thông cảm a! Khó có được chuyện vui như hôm nay, thật sự rất cao hứng nên uống quá chén...Không cần đỡ, ta có thể tự đi, các người tiếp tục uống a! ha ha, ta xin cáo từ trước! Ấc, cửa ở đâu vậy? A, đây hử! Không phải, bậc cửa sao lại cao như vậy!”

“Vương gia, đó là cửa sổ! Ngài không thể đi vào!”

Phốc! Nhan Thế Ninh nghe tiếng nói bên ngoài, thiếu chút nữa đã cười ra tiếng. Thằng nhãi này leo cửa sổ đến nghiện rồi.

Ấc, không đúng, tửu lượng thằng nhãi này rất tốt, năm đó quét sạch một vò rượu mà vẫn bình yên vô sự! Hắn không có sức uống mới là lạ!

Lại bắt đầu nguy trang rồi!

Quả nhiên, đến khi Bùi Cẩn lão đảo đẩy cửa ra, ngăn mọi người ngoài cửa, sau khi cài then, vẻ say rượu phút chốc bay biến, hai mắt tỏa sáng, chạy đến bên giường, cọt nhả nói: “Nương tử, đợi lâu không!”

Nói xong, vươn tay xốc khăn voan.

Dưới nền đỏ, Nhan Thế Ninh mặt phấn môi hồng, mắt như nước mùa thu, Bùi Cẩn nhìn đến ngây dại, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm nàng.

Nhan Thế Ninh bị nhìn chòng chọc nổi giận: “Huynh nhìn cái gì!”

Bùi Cẩn vươn tay, chạm vào môi nàng —

Ngón tay ấm áp, trong nháy mắt chạm lên môi, lòng Nhan Thế Ninh bỗng nhiên cứng lại. Ngẩng đầu nhìn người trước mặt, ánh mắt của hắn bỗng chốc trở nên thâm thúy, làm người ta hoang mang.

Trống ngực Nhan Thế Ninh tăng nhanh.

Ai ngờ Bùi Cẩn lại cười rộ lên: “Nhìn cô khăn trương kia, ta chỉ thấy trên miệng cô có cái gì thôi.”

Nhan Thế Ninh vừa nhìn, trên ngón tay hắn, rõ ràng là một mảnh vỏ táo.

Trời ạ! Hù chết ta!

“Đường như vừa rồi có người suy nghĩ nhiều thì phải?” Bùi Cẩn nói xong, ngồi xuống tháo giày, “Bất quá nghĩ nhiều cũng không sao, dù gì đó cũng là chuyện sớm muộn! Đến đây đi nương tử, chúng ta mau làm chính sự đi!”

“Chính sự cái gì!” Nhan Thế Ninh bắt đầu khăn trương.

“Cô nói đi?” Bùi Cẩn bắt đầu cởi quần áo.

Nhan Thế Ninh nghĩ đến bốn chữ “động phòng hoa chúc”!

Bùi Cẩn nhìn nàng khăn trương như vậy, cuối cùng không nhịn được cười ha ha: “Còn có thể có chính sự gì, đương nhiên là tắm rửa đi ngủ a!”

...

Một lát sau

“Huynh nhẹ một chút!”

“Có điểm tựa không phải càng thoải mái hơn sao?”

“Đau quá!”

...

Những người dán tai ngoài cửa sổ nghe loại âm thanh đó, tất cả đều nở nụ cười bí ối...

6. Chương 6: Đêm Động Phòng Hoa Chúc Quá Dài

Lúc này, Nhan Thế Ninh ngồi trên giường, tay chống xuống giường, còn nắm chặt chăn, giống như đang chịu đựng một nỗi đau đớn khổng lồ vậy. Mà dưới cơ thể nàng, Bùi Cảnh hé miệng cười, lại còn thường xuyên liếm liếm môi.

“Huynh làm có được hay không a!” Rốt cuộc Nhan Thế Ninh cũng không chịu nổi.

“Nhanh nhanh.” Bùi Cảnh nói xong, tay vẫn không ngừng xoa nắn.

Nhan Thế Ninh bị ấn đến chảy nước mắt, mặc dù rất thoải mái, nhưng cũng rất đau a!

Ai có thể nói cho nàng biết thằng nhãi này học nắn chân từ khi nào a !

Tại sao hắn học nắn chân lại cứ quần lấy nàng mà nắn chứ !

Vất vả mới đợi đến khi Bùi Cảnh buông chân nàng ra, Nhan Thế Ninh vội trèo lên giường, lăn vào bên trong, sống chết không để hắn xoa nắn nữa — tay nghề như vậy cũng quá yếu kém !

Bùi Cảnh thấy thế, cười hắc hắc, nghe ngoài phòng không còn động tĩnh gì, cũng không tiếp tục nữa, chỉ thấp giọng trêu tức nói: “Nương tử nóng vội trèo lên giường như vậy, có phải đợi không kịp rồi không? Chờ một lát, vì phu nhất định sẽ cho nàng vừa lòng.” Nói xong, tà ma cười xoay người rời đi.

Vô sỉ ! Nhan Thế Ninh nhìn bóng lưng hắn, thầm mắng trong bụng.

Bùi Cảnh rửa mặt chải đầu xong rất nhanh đã quay trở lại, thấy vẻ mặt Nhan Thế Ninh cảnh giác ôm chăn ngồi trong góc giường, cười nói: “Chẳng lẽ nương tử định cứ như vậy mà ngủ?”

Lúc này hắn chỉ mặc một bộ áo lót, lại còn rộng mở, bộ ngực lộ ra một nửa, kết hợp với môi hồng răng trắng tràn đầy ý cười, anh tuấn kiệt xuất nói không nên lời. Mà Nhan Thế Ninh lại mặc rất chỉnh tề, khuy áo chặt chẽ, lại phối với vẻ mặt, nghiêm túc bày thể trận chờ quân địch.

Bùi Cảnh thấy nàng nắm chặt góc chăn, hé miệng cười, sau khi lên giường cũng không ép lại gần, chỉ nằm nghiêng người, tay chống đầu nói: “Nương tử không phải rất hiền lương thực đức sao, vậy nhất định là biết rõ đạo làm vợ rồi, đến đây đi, vì phu đã rất muốn được hầu hạ rồi.”

Nhan Thế Ninh nghe vậy, ánh mắt như dao — Nàng biết tối hôm nay sẽ bị tiêu khiển cho tới chết !

Bùi Cảnh nhìn vẻ mặt căm giận của nàng, cười càng thêm sáng lạn, nhưng cũng không đùa, dứt khoát lấy một tay kéo nàng vào lòng: “Đến đây, đêm xuân rất ngắn, đừng lãng phí thời gian.”

Ôm sát eo, người dán chặt, có thể nghe tiếng hít thở.

Thân người Nhan Thế Ninh cứng ngắc, sau khi phục hồi tinh thần vội vươn tay đẩy hai người ta. Nhưng lúc tay chạm vào ngực hắn, giống như bị bỏng, nhanh chóng thu tay lại.

Ai ngờ lại bị Bùi Cảnh bắt được, “Muốn sờ cứ sờ đi, trăm ngàn lần đừng khách khí.”

“...” Nhan Thế Ninh nhìn hắn cười lưu manh, hàm răng lại ngứa, cúi đầu há miệng cắn lên tay hắn.

Bùi Cảnh đã sớm có phòng bị, nắm tay nàng để lên đầu, xoay người đè lên, ánh mắt khiêu khích: “Lại muốn cắn người, hả?”

Tay bị buộc lại, hai chân bị cuốn lấy, bụng bị đè nặng, tư thế này thật sự là muốn bao nhiêu mờ ám liền có bấy nhiêu, muốn bao nhiêu kì quái liền có bấy nhiêu kì quái, Nhan Thế Ninh chỉ cảm thấy nàng lại bị ăn sạch sành sanh, thật sự là cảm phần đến cực điểm.

“Tại sao ta cảm thấy nàng có chút ý tứ thà chết không theo a, thế nào, chẳng lẽ không muốn cùng ta...Hi hi, nếu nàng thật sự không muốn, nàng cứ việc nói thẳng nha, ta nhất định sẽ không bức nàng. Nàng phải tin ta, ta sẽ tôn trọng lựa chọn của nàng.”

Lời này, đứng đắn thành khẩn như vậy, đúng là tác phong của một quân tử. Nhưng Nhan Thế Ninh lại càng giãy giụa lợi hại hơn.

Chết đi! Nhà ngươi nói tôn trọng ta, vậy mà tay còn đang không ngừng tháo cúc áo !

Thủ pháp này lại thành thạo như vậy, nháy mắt đã từ cần cổ tháo đến bên hông rồi !

Nhan Thế Ninh giãy giụa không được, giận quá hóa cười: “Vậy vương gia hãy nói một chút, ta còn có lựa chọn gì?”

Bùi Cận gật đầu mỉm cười: “Nàng có thể chọn đợi là tư thế gì”

“ ... ”

Oa ~ Tên khốn !

Khi đang nói chuyện, Bùi Cận đã cởi áo ngoài của nàng, ném sang một bên, giờ đây trên người nàng chỉ là một chiếc áo lót mỏng manh, mơ hồ còn có thể nhìn thấy dấu vết của cái yếm màu trắng.

Hôm qua ở tướng phủ cũng không mặc, giờ lại mặc, không sợ nóng rồi sao? Bùi Cận bật cười lắc đầu, sau đó lại phủ người lên. Nhưng rất nhanh hắn phát hiện có điều không thích hợp — Làm sao tiểu sư tử bỗng nhiên không giãy giụa cũng không phản kháng nữa rồi?

“Tại sao bỗng dừng lại hiền lành như vậy?” Con chuột bất động, con mèo cảm thấy chơi không vui, cũng dừng lại.

Nhan Thế Ninh hí mắt cười: “Bỗng nhiên nghĩ lại, mặc kệ là giả cho ai, ai cũng sẽ có một lần. Chết sớm hay chết muộn đều là chết, chẳng bằng chết sớm đầu thai sớm. Vương gia, ngài cứ từ từ hưởng dụng.”

Nói xong, nằm ngửa ra, nhắm mắt lại, một bộ dạng mặc cho người hái hoa.

Rốt cuộc nàng cũng nghĩ thông suốt, thằng nhãi này chính là hành hạ nàng tìm vui, thay vì bị hắn đùa bỡn làm hắn vui vẻ, chẳng bằng phối hợp nhanh gọn cho xong việc ! Dù sao vợ chồng việc này cũng trốn không thoát.

Nha, ngươi muốn thế nào thì cứ như thế đi!

Bùi Cận nhìn bộ dạng thấy chết không sờn của nàng, ngưng cười, được thôi, tìm sách lược đối phó mới a !

Bất quá —

Hắc hắc, muốn giả chết? Đâu có dễ dàng vậy. Gia còn chưa chơi xong a !

Cười, tay lại bắt đầu chuyển động.

Ban đầu Nhan Thế Ninh nghĩ mặc kệ Bùi Cận nói gì làm gì, ta vẫn giả chết không nhúc nhích, mà khi bàn tay Bùi Cận tiến vào áo lót của nàng, chạm vào da thịt nàng, cho dù nàng kiềm chế bất động, nhưng toàn thân vẫn nổi da gà.

Mà Bùi Cận nhìn lông mi nàng rung động, môi mím chặt, cười càng xấu xa hơn, tay cũng duỗi thẳng vào bên trong, cùng với giọng nói nhu tình: “Nương tử, đã chuẩn bị tốt để hiến thân thì không cần khẩn trương như vậy, vì phu sẽ rất dịu dàng...”

“ ... ” Ta nhịn !

Bùi Cận thấy nàng thật sự không ngăn cản, tay càng càn rỡ hơn.

Lúc tay hắn vuốt ve bụng nàng, thân mình Nhan Thế Ninh hóa đá, đợi đến khi nó duỗi đến bên hông hữu ý vô ý đánh vòng, thân thể của nàng không ngừng run rẩy; đến khi nó quấn trên lưng nàng, nhẹ gãi từ trên xuống, cảm giác vừa nhột vừa tê lan ra toàn thân, nàng không tự chủ được cong người lên, nhưng nàng vẫn cứ cắn chặt môi như cũ.

Ta lại nhin !

Mà bên này, Bùi Cẩn thấy mình đã làm như vậy mà nàng vẫn không nhúc nhích, bắt đầu nhíu mày: “Vi phu đã như vậy, nương tử cũng không phản ứng, xem ra vi phu còn phải nỗ lực nhiều a !”

Sau đó, ngón tay mò tới nơ của cái yếm, nhẹ nhàng kéo ra.

Nhan Thế Ninh cảm giác được trước ngực chợt mát lạnh, rốt cuộc không nhin được nữa. Nhìn cái yếm của nàng bị tháo ra, bộ ngực sữa lại lộ ra một nửa, khuôn mặt bỗng chốc bị đốt thành lửa.

Cái yếm bị tháo bỏ, trong áo lót không còn ngăn cách, cái tay kia cũng không còn vật cản !

Nhan Thế Ninh hơi hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn Bùi Cẩn, thấy khuôn mặt hắn vẫn là nụ cười trêu tức: “Thời tiết còn chưa đủ lạnh, mặc nhiều như vậy làm gì, không bằng cởi ra cho thoải mái.”

Mà lúc này, nàng cảm giác được cái tay kia lại di chuyển.

Cái yếm đều đã bị tháo mất, cái tay kia còn có thể đi đâu ! Nhan Thế Ninh nắm chặt quả đấm.

Ai dè, tay kia lại từ sau lưng chuyển đến bên hông, nhéo mạnh một cái rồi ôm nàng vào lòng.

Hai người không còn một khe hở !

Lúc Nhan Thế Ninh cảm giác được có vật gì đó nhô lên bụng, tim như muốn nhảy ra ngoài. Nhưng còn chưa kịp làm gì, Bùi Cẩn đã cúi đầu chặn môi nàng lại.

Oanh !

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ thế giới như sụp đổ. Nhan Thế Ninh trừng lớn mắt, giống như hồn bay phách tán.

Hình ảnh cuối cùng lưu lại trong đầu nàng là, khi Bùi Cẩn cúi đầu, biểu tình kia chợt lóe lên rồi biến mất.

Ánh mắt phát sáng trong suốt, đã có ham muốn rực cháy nồng nhiệt, không thể che giấu, không thể ngăn cản, nhưng trên mặt lại là phiên muộn hiem thấy.

Nàng không kịp nhớ, lại bị một cổ đánh sâu vào làm nàng choáng váng.

Đầu tiên là nhẹ nhàng ngậm môi, tiếp theo là dùng sức cắn mút, cuối cùng là lưỡi dài tiến vào công thành chiếm đất. Nhan Thế Ninh cảm thấy hàm răng bị liếm cắn, lưỡi mềm bị đẩy đưa, chớp mắt đã quên cả hô hấp.

Mà Bùi Cẩn hít thở ngày càng nặng nề, cánh tay ôm eo nàng cũng ngày càng gấp, tưởng chừng như muốn đem nàng nhập vào trong xương cốt.

Nến đỏ bùng cháy, mãnh long kêu gào, chỉ đợi làm điên loạn đảo phượng vô bờ bến, hoàn thành một đêm êm đẹp.

Nhưng...

Một lát sau, Bùi Cẩn lại buông Nhan Thế Ninh ra.

“Nương tử, cảm thụ đến mất hồn?” Bùi Cẩn liếm liếm môi, cười nói.

Đột nhiên Nhan Thế Ninh hoàn hồn, nặng nề thở dốc một hơi — Vừa rồi nàng cả kinh đến quên cả thở ! Nghe được giọng điệu vô lại của hắn, nghĩ tới cái gì đó, quay đầu nhìn lại, đã thấy tình dục trong mắt hắn đã không còn nữa, chỉ còn lại một mảnh sáng trong.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ ban nãy nhìn lầm ?

Sẽ không a, vừa rồi thấy rõ ràng mà.

Nhan Thế Ninh hít sâu một hơi, nàng lại bị thằng nhãi này lừa !

“Có phải vừa rồi tưởng ta sẽ ăn nàng?” Một tay Bùi Cẩn kéo nàng qua, cười nói.

Cảm xúc của Nhan Thế Ninh còn đang phập phồng, cũng không đáp lại. Nhưng ban nãy quả thực nàng cho rằng chuyện đó sẽ xảy ra.

“Vừa rồi chộc nàng chơi thôi, dọa nàng a !” Bùi Cẩn nói xong hơi nghiêng người, “Vi phi là quân tử, chưa bao giờ ép buộc người khác. Huống chi, vừa rồi ta cũng đã nói qua, sẽ không cưỡng ép nàng ! Cho nên nàng yên tâm, một ngày nàng không cam tâm tình nguyện, ta sẽ không chạm vào nàng.”

Nhan Thế Ninh nghe phần trước của câu nói, trong lòng nghĩ quả nhiên là trêu chọc nàng, nghe đến câu sau, lại nghĩ thẳng nhãi này lại bắt đầu dối trá rồi !

Không muốn nhìn mặt hắn nữa ! Nhan Thế Ninh cúi đầu chuyển tầm mắt, ai ngờ một người không cẩn thận, lại nhìn đến một chỗ nhô cao cao trên quần lót của hắn.

Vội vàng chuyển tầm mắt đến chỗ khác.

Đợi chút ! Không đúng a !

Không phải là chộc nàng chơi sao, làm sao có thể có phản ứng?

Đã có phản ứng thì làm sao lại đẩy nàng ra?

Chẳng lẽ hắn kiềm chế kích thích sao?

Nhan Thế Ninh nghi ngờ nhìn hắn, muốn nhìn ra cái gì đó trên mặt hắn, nhưng ngoại trừ nụ cười dịu dàng, không còn gì khác.

A a a, tên hỗn đản này rốt cuộc câu nào là thật, câu nào là giả a !

Nhan Thế Ninh ôm chần nghĩ nửa ngày, rốt cuộc cũng quyết định tin câu sau của hắn ! Dù sao hắn tuy ngoài miệng không bao giờ đứng đắn — đương nhiên tay chân cũng không nghiêm chỉnh gì mấy, nhưng tổng thể mà nói, cũng không phải người cưỡng ép người khác làm việc này !

Nghĩ vậy, Nhan Thế Ninh khôi phục chút ấn tượng tốt đối với hắn.

Mà bên kia, Bùi Cẩn nhìn thân thể Nhan Thế Ninh thả lỏng, biết nàng tin lời hắn, không cảnh giác nữa, thế là ở trong lòng bắt đầu chống nạnh cười to: Lại bị lừa a ! Không phải lão tử không muốn ăn cô ! Mà là vẫn chưa đến lúc ! Chờ loại bỏ độc tố trong cơ thể cô, lão tử sẽ đem ăn cô sạch sẽ !

Sau đó lại không nói gì thờ dãi, có trời mới biết ngay từ đầu hắn chỉ muốn chọc nàng chơi, ai ngờ chơi chơi, đúng là chơi với lửa có ngày chết cháy ! Nếu không phải có năng lực kiềm chế kinh người, thật đúng là muốn làm ra đại sự rồi !

Nhớ lại tối hôm qua tốt xấu gì cũng phải chờ đến đêm động phòng hoa chúc, cho nên gắt gao chịu đựng, cũng không ngờ đêm nay còn phải tiếp tục chịu đựng !

Bùi Cẩn nhìn nền đỏ đã đốt hết phân nửa, khóc không ra nước mắt, nhà người ta đều là đêm xuân quá ngắn, hắn ngược lại, tại sao lại cảm thấy đêm dài đằng dặc a !

Thật là quá buồn bực !

7. Chương 7: Nha Hoàn Quyền Rũ Muốn Bò Lên Giường

Sáng hôm sau, Nhan Thế Ninh mở mắt ra, liền thấy Bùi Cẩn chống đầu nhìn nàng, đôi mắt kia, thật sự phải gọi là đắm đuối đưa tình.

Nhưng Nhan Thế Ninh lại giật nảy mình, có trời mới biết ban nãy nàng mơ thấy thẳng nhãi này không ngừng cười ác độc.

Bùi Cẩn xốc chăn trên người nàng, ôn nhu nói: “Nương tử, nên rời giường rồi, còn phải vào cung thỉnh an đó”

Nhan Thế Ninh nhìn bầu trời còn tờ mờ sáng ngoài cửa sổ, bĩu môi: “Tôi đi lấy quần áo.”

Cửa hồi môn của nàng đặt trong phòng, cũng không nhiều, chỉ có vài cái rương. Nàng mở một cái trong đó, lục ra một bộ quần áo nhìn qua rất hoa lệ.

Nhưng Bùi Cẩn vuốt vuốt chất liệu kia, lại hơi nhíu mày, bề ngoài tuy tốt, nhưng vải lót lại không được, thậm chí không bằng bộ mặc ở bữa tiệc trong cung tháng trước.

“Thế nào, có vấn đề gì sao?” Nhan Thế Ninh thấy vẻ mặt hần bất thường, nghi hoặc nói.

“Không có gì.” Bùi Cẩn đổi vẻ mặt tươi cười, “Chỉ là bỗng nhiên nhớ đến phong thái duyên dáng của nương tử khi gặp lần trước.”

Bùi Cẩn cố ý đổi đề tài, thế nhưng tâm tư Nhan Thế Ninh rất tinh tế, vẫn nhìn ra cái gì đó, bất quá nàng cũng không để ý, chỉ mượn nước đẩy thuyền nói: “Phong thái có hơn đi nữa, cuối cùng cũng không bì kịp vương gia.”

Đồ mới của Nhan Thế Ninh, đều là Khang Hoa quận chúa đưa ngân lượng sai người ta may cho nhanh. Khang Hoa quận chúa đối với nữ nhi này vẫn lạnh nhạt chưa hề đối xử tử tế, hai năm qua, nàng chưa từng hỏi đến chuyện ăn mặc ở đi lại của nàng, mỗi tháng chỉ cho phép nàng yêu cầu cái gì đó rồi xong việc. Cứ nói đến quần áo lần trước mặc, tốt nhất của Nhan Thế Ninh cũng không bằng bình thường nhất của Nhan Thế Tịnh. Cho nên đến phiên bộ đồ mới này, bất quá cũng khá hơn một chút.

Đối với việc này, Nhan Thế Ninh đã sớm biết một rõ hai ràng, chỉ có điều mấy thứ này không quan trọng, tranh cũng vô ích, chẳng bằng cười mà sống.

Bùi Cẩn nhìn nàng vòng ra sau bình phong thay quần áo, đôi mắt trầm xuống. Sau đó nghĩ đến điều gì, lắc đầu cười, thừa dịp nàng không để ý vội vàng đến bên giường, nhặt một khăn gấm trắng, lại cắn đầu ngón tay...

Lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói kiêu mị: “Vương gia, nô tỳ có thể vào được không!”

Bùi Cẩn cất kỹ khăn gấm, thấy Nhan Thế Ninh đã mặc xong đi ra, liền đáp ứng. Mà Nhan Thế Ninh nghe giọng nói này có thể làm xương cốt của người ta mềm nhũn ra, da gà đã nổi hết cả lên.

Cửa bị đẩy ra, bọn nha hoàn bưng nước rửa mặt súc miệng đi vào. Người dẫn đầu mười bảy mười tám tuổi, tóc mây buông thả, cầm cây trâm ngọc trai, bên dưới còn bó tóc rũ trước ngực. Trên người là váy đuôi dài, cả bước đi cũng vô cùng thướt tha.

Trong lòng Nhan Thế Ninh thầm khen, cũng là một mỹ nhân. Nhưng đây là ai?

Còn đang nghi hoặc, người nọ mở miệng: “Vương gia, nô tỳ thay quần áo cho ngài.”

Nhan Thế Ninh nghe giọng nói này nhận ra nàng chính là người nói chuyện ban nãy, lòng thầm nghĩ: Nàng lại là nha hoàn? Vậy tại sao trang phục lại giống chủ tử thế kia?

Lại nhìn thấy nàng hé miệng cười, đôi mắt xinh đẹp đưa tình, sau đó chuyển sang bên cạnh Bùi Cẩn thay quần áo cho hần, Nhan Thế Ninh hơi hiểu được, xem ra nha hoàn này không phải là nha hoàn bình thường.

Bùi Cẩn bên kia thấy Thu Nguyệt lại quần tới, tim thót lại, đảo mắt thấy Nhan Thế Ninh cười đến mức quán đản, vội nói: “Thu Nguyệt, tự ta làm được rồi, cô hầu hạ vương phi trước đi.”

“A, vốn nô tỳ vẫn luôn hầu hạ vương gia mà!” Thu Nguyệt nhíu mày, một bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

“Thật sự không cần, cô nhanh qua vương phi đi, thời gian không còn sớm, còn phải tiến cung, không thể chậm trễ.” Bùi Cẩn tiếp tục nệ lời từ chối.

Thu Nguyệt thấy hần khẳng khẳng như vậy, cũng đành chịu, chỉ có thể không cam không nguyện đến bên người Nhan Thế Ninh.

Nhan Thế Ninh nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của nàng, không còn rạng rỡ như trước kia, không khỏi mím môi suy nghĩ, đây là hoàn toàn không để nàng vào mắt a, còn chẳng may che giấu. Một nha hoàn, tại sao lại có lá gan lớn như vậy?

Trong đầu Nhan Thế Ninh rất nhanh đã hiện ra mấy chữ ý sủng mà kiêu, không khỏi quét mắt về phía Bùi Cẩn bên kia, dựa vào vẻ thân thiện của Thu Nguyệt ban nãy, hai người các người không có gì mờ ám mới là lạ !

Ai u, có thì có nha, cần gì phải ở trước mặt ta phải sạch quan hệ giả bộ trong sạch a? Mỹ danh bên ngoài của ta, ghen tuông bấy bạ có thể vi phạm chữ ‘hiền’ này a !

Nghĩ nghĩ, Nhan Thế Ninh hé miệng cười.

Đột nhiên Bùi Cẩn bên kia quay đầu lại, vừa vặn thấy Nhan Thế Ninh cười như gió mưa mùa xuân, không biết tại sao, bỗng chốc lưng hần cảm thấy lạnh lẽo.

Mà Thu Nguyệt thấy hai người bọn họ mắt đi mày lại coi mình như người chết, mắt hững, lúc này Bùi Cẩn sai nàng hầu hạ vương phi thì trong lòng nàng rất phiền muộn, nghĩ tới ba năm trước nàng vào vương phủ vẫn luôn ở bên cạnh vương gia, đâu bao giờ hầu hạ kẻ khác ! Huống chi, lại là một người không có lai lịch này, cư nhiên để nàng hầu hạ nàng ta !? Thật là quá đáng !

Trong lòng bực bội, tay cũng mất nặng nhẹ, thế là chỉ nghe: “Ai nha” một tiếng, Nhan Thế Ninh bưng kín đầu.

Mà trên chiếc lược, có thêm vài sợi tóc rối.

“Xảy ra chuyện gì?” Bùi Cẩn nghe được âm thanh, vội đi qua.

Trong lòng Thu Nguyệt biết bản thân phạm sai lầm, vội nói: “Là nô tỳ vụng về kéo tóc vương phi.” Bất quá sau đó nàng lại nhỏ tiếng nói thầm: “Nô tỳ hầu hạ vương gia đã quen, hầu hạ người khác không thuận tay thôi...”

Nhan Thế Ninh vừa nghe lời này, phút chốc ánh mắt trở nên thâm thúy, nhưng rất nhanh nàng lại ngẩng đầu nhìn Bùi Cẩn, cười nói: “Đã như vậy, cứ tiếp tục hầu hạ vương gia đi.”

Bùi Cẩn còn không kịp mở miệng, Thu Nguyệt đã xen vào nói: “Nói xong thì cứ như vậy đi, vương phi vẫn nên do nha hoàn bên người hầu hạ là tốt, nô tỳ là nha hoàn thiếp thân của vương gia, vẫn nên hầu hạ vương gia mới nhanh nhẹn được.”

Hai chữ “thiếp thân”, đọc rõ từng chữ, đều là có ngụ ý !

Nhan Thế Ninh xuất giá, của hồi môn tương phủ là vài nha hoàn cùng người sai vặt, lại không hề có một nha hoàn thiếp thân. Mà Nhan Thế Ninh sống đến mười tám tuổi cũng chưa từng có một nha hoàn bên người.

Vốn là thời gian nàng cùng Dung thị ở Tuyên Thành, mặc dù Nhan Chính vẫn luôn gửi bạc đến, nhưng Dung Thị không bao giờ dùng một xu nào, toàn bộ đều trả lại, dựa vào bản thân mở tiệm tạp hóa kiếm tiền nuôi gia đình, tuy có thể ăn no mặc ấm, nhưng cũng không phải là giàu có, trong nhà cũng chỉ có một hạ nhân là góa phụ.

Sau này Dung Thị chết, đáng lẽ Nhan Thế Ninh muốn mang quả phụ đó cùng lên kinh, nàng nghĩ đến mẫu thân đã chết, cũng chỉ có một người quen thuộc này, ai ngờ quả phụ lại nói muốn đi tìm bà con xa, không đi cùng nàng. Vì thế nàng đành lẻ loi đến kinh thành.

Trong tương phủ, tất cả mọi người đều nhìn sắc mặt Khang Hoa quận chúa mà làm việc, mặc dù Nhan Chính cho nàng vài nha hoàn, nhưng không một ai để nàng vào mắt.

Cho nên đến khi xuất giá, Nhan Chính hỏi nàng muốn dẫn theo người nào, Nhan Thế Ninh dứt khoát từ chối toàn bộ. Thay vì mang theo mấy nha hoàn không nghe lời, chẳng bằng một mình phần dẫu.

Mà giờ Thu Nguyệt nói lời này, dĩ nhiên là biết rõ còn hỏi, đang cười nhạo nàng hèn mọn lẻ loi hiu quạnh.

Còn hàm nghĩa của “thiếp thân” phía sau lại hết sức rõ ràng, đơn giản chính là muốn nói cho nàng biết — vương gia với ta, không phải quan hệ bình thường !

Nhan Thế Ninh biết rõ, cũng không nói chuyện, chỉ cười tủm tỉm nhìn Bùi Cẩn — Vương gia, người xem mà xử lý đi !

Bùi Cẩn cảm thấy phía sau lưng càng lạnh hơn, đầu này cũng lớn hơn rồi. Những người trong phủ hẳn phiền nhất là Thu Nguyệt này, nhưng nàng lại là một người có thân phận đặc biệt, không tìm được lý do nào để đuổi nàng đi, vốn muốn nhân cơ hội để tiểu sư tử giáo huấn nàng, ai ngờ nàng chỉ là không quản không hỏi, bày ra một bộ dáng xem kịch vui.

Được rồi, thiếu chút nữa đã quên nàng cũng mang chữ “Hiền” ở bên ngoài.

Cô nàng này bây giờ lại bắt đầu giả bộ !

“Thôi, dù sao cũng không có gì, dọn dẹp một chút rồi tiến cung thôi.” Bùi Cẩn nghĩ nghĩ, phun ra một câu như vậy.

Thu thập Thu Nguyệt kia, tạm thời không vội...

Mà Nhan Thế Ninh nghe lời này, thừa nhận, thẳng thắn Bùi Cẩn này quả nhiên là cưng chiều nha hoàn a.

Tốt thôi !

Thu hồi tầm mắt, bình tĩnh, áp chế vài sợi tóc rơi xuống thái dương, ánh mắt thoáng nhìn thấy Thu Nguyệt xoay người đi, khẽ dời mũi chân, dẫm lên đuôi váy...

Sau đó, chỉ nghe “Ai nha” một tiếng, Thu Nguyệt liền té chổng vó.

“Ai nha.” Nhan Thế Ninh cũng giả vờ kinh hoảng, vội vã đứng dậy giúp đỡ: “Thế nào lại ngã sấp xuống như vậy, có lẽ là vướng phải chân ghế, như thế nào, ngã có đau không?”

Thu Nguyệt vì chứng tỏ ta đây eo thon ngực to nên buộc thắt lưng rất chặt, cú ngã mạnh như vậy, phút chốc thắt lưng bị mở bung ra, quần áo cũng lộn xộn chật vật không chịu nổi.

Mọi người thấy vậy ghé mắt xem, nhưng nàng giống như chẳng hề quan tâm, chỉ đẩy tay Nhan Thế Ninh ra, hoa lê dài vù (ý nói khóc sụt sùi) nhìn Bùi Cẩn, nức nở nói: “Vương gia, nô tỳ đau quá a !”

Lúc này Bùi Cẩn đã cười đến đứt cả ruột, toàn bộ động tác ban nãy của Nhan Thế Ninh hẳn đều biết, hẳn chỉ biết tiểu sư tử không dễ chọc, có ân đôi lúc lại quên báo — chẳng hạn như đối với hắn, người có cừu oán lại nhẫn nại mười năm mới báo, bình thường nàng không mang thù hận, bởi vì nàng luôn báo đáp ngay tại chỗ.

A ha ha ! Sáng hôm nay thật vui vẻ !

Nhưng, cho dù trong bụng Bùi Cẩn cười đến rút gân, bên ngoài vẫn bày ra một bộ dạng kinh ngạc lại đau lòng, “Sao lại ngã rồi, người đâu, mau đỡ nàng dậy, đưa đến chỗ Bắc Đẩu tiên sinh xem một chút, ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện gì !”

Nói xong quay về phía Nhan Thế Ninh dịu dàng nói: “Ái phi xong rồi chứ, vậy chúng ta đi nhanh thôi, tránh cho trong cung chờ lâu. Lại đây, ta dìu nàng.”

Thu Nguyệt nhìn bọn họ bỏ đi, trợn tròn mắt, không phải là vương gia nên ôm nàng lên rồi ân cần hỏi han sao, tại sao lại đỡ nữ nhân kia đi rồi.

Nàng không phải té bị thương, đỡ cái gì chứ !

Nghĩ đến âm thanh tối hôm qua nghe được, chớp mắt liền hiểu được, càng tức giận hơn.

Mà lúc này bỗng nhiên Nhan Thế Ninh quay đầu lại nói: “A, thiếu chút nữa ta đã quên, mặc váy dài rất phiền phức, để tránh bị ngã, Thu Nguyệt cô nương vẫn là nên đổi xiêm y đi.”

Thu Nguyệt nghe vậy, cũng không để ý đến nàng, chỉ ừm khuất nói với Bùi Cẩn: “Vương gia, chính là ngài nói nô tỳ mặc váy dài rất thùy mị, thế nên nô tỳ mới thường xuyên mặc váy dài.”

Bùi Cẩn thấy Nhan Thế Ninh cười nheo nheo nhìn mình, cười khan nói: “Thật sao, ha ha, bắt quả Thu Nguyệt xinh đẹp thế này, có lẽ mặc cái khác cũng đẹp như thế thôi, ái phi, chúng ta mau đi thôi.”

Đợi đến lúc bọn họ đi xa, một nha hoàn tới gần Thu Nguyệt, nhỏ giọng nói: “Thu Nguyệt tỷ tỷ, có muốn đến chỗ Bắc Đẩu tiên sinh xem một chút không?”

Thu Nguyệt nghe vậy, ưỡn ngực lên, mắng: “Ta mới không cần đi gặp thứ quý kia !”

Bắc Đẩu tiên sinh ở trong Hiền Vương phủ, nhưng cho tới bây giờ vẫn làm người ta e sợ.

Trong xe ngựa, Nhan Thế Ninh ngồi ngay ngắn, trên mặt thủy chung vẫn là nụ cười dè dặt.

Bùi Cẩn chống cằm nhìn nàng, cảm thấy tương đối thú vị: “Ái phi, vừa rồi là ghen tị?”

“Thiếp thân không dám.” Nhan Thế Ninh cũng không nhìn hắn.

Bùi Cẩn lại không nhịn được kéo nàng vào ngực ra sức hôn một cái: “Ha ha, vậy tại sao nàng lại dẫm lên váy nàng ấy làm nàng ấy bị ngã?”

Nhan Thế Ninh vội vàng đẩy hắn ra, biết ngay là vừa nãy đã bị thằng nhãi này thấy được, lại nói: “Vậy sao, thế nào ta lại không biết? Nhất định là vương gia nhìn lầm rồi.”

Bùi Cẩn nhìn nàng nguy hiểm, cực kì vui vẻ, nếu không phải chú ý tới hình tượng thật đúng là muốn dày vò nàng một phen.

“Nàng ta tên là Thu Nguyệt, là người của ngoại tổ Uy Quốc công đưa tới, là cháu gái của lão quan gia phủ Quốc Công, ỷ vào thân phận đặc biệt, khó tránh khỏi hồ nháo một chút” Sau khi suy nghĩ, Bùi Cẩn vẫn giải thích, chỉ có điều lại thâm sâu hơn một chút, ví như “thân phận đặc biệt”, hàm ý lại càng sâu, không thể nhiều lời.

Ban đầu Nhan Thế Ninh nghe được từ “ngoại tổ” còn có chút nghi ngờ, sau khi suy nghĩ mới biết được đó không phải là nhà mẹ đẻ hắn, mà là nhà Trần quý phi. Bất quá nghe được câu sau của hắn, lại hí hửng nở nụ cười: “Chẳng lẽ không phải vương gia rất cưng chiều sao?”

Nhìn Bùi Cẩn lại muốn giải thích, nàng vội nói: “Khỏi giải thích khỏi giải thích, thiếp thân đã hiểu. Ha ha, không muốn làm chủ tử của nhà hoàn cũng không phải là chủ tử tốt, Thu Nguyệt cô nương nhà người ta cũng là một người theo đuổi có lý tưởng nha !”

“A? Ái phi không để ý nữ nhân khác trèo lên giường của vi phu sao?”

“Đương nhiên không, thiếp thân còn muốn vậy nha, càng nhiều càng tốt a!”

Bùi Cẩn chăm chú nhìn vẻ mặt của nàng, cố nén kích động muốn bóp chết nàng, vừa rồi hắn quả thật đã hy vọng nàng có thể ăn dấm chua.

Một lát sau, Nhan Thế Ninh nghĩ tới cái gì, từ trong ngực móc ra một miếng ngọc, nói: “Hôm đó huynh làm rơi thứ này trên giường tôi, hôm qua vội quá cũng quên đưa cho huynh, ban nãy cũng không có thời gian.”

Bùi Cẩn thấy nàng hiểu lầm, cũng không giải thích, chỉ nhét vào tay nàng, nói: “Ngọc bội này là ta nhặt được ở Nam Cương, nhìn rất giống cô, quả là đúng a, nó vừa thấy cô đã không muốn đi nữa, nhất định là cảm thấy rất thân thiết. Ha ha, nếu đã như vậy, cô cứ giữ đi!”

“...Huynh mới thân thiết với nó ! Cả nhà huynh đều thân thiết với nó!” Nhan Thế Ninh im lặng, “Vậy huynh lấy cái yếm của tôi làm cái gì?”

“Ách, ta cũng không biết ta lấy lúc nào, có lẽ là nó cảm thấy thân thiết với ta lén lút đi theo ta thôi!” Bùi Cẩn thấy rốt cuộc cũng chọc nàng giận, không ngừng cố gắng.

Quả nhiên, trong mắt Nhan Thế Ninh lộ ra tia sáng hung ác, lại muốn cắn hắn.

“Ngoan a, muốn cắn chờ tới khuya về nhà chúng ta sẽ từ từ cắn, sắp tới rồi.” Bùi Cẩn chỉnh lại trâm cài cho nàng, vừa cười nói: “Đừng trừng ta, nhớ kĩ phải hiền lương thực đức a, đừng phớt lờ lại lộ ra đuôi cáo.”

“Mặt nạ của vương gia ngài cũng nên đeo cho chặt ha, đỡ phải không cẩn thận làm rách, lộ ra khuôn mặt đối trá vô sỉ của huynh.”

“Ha ha, cũng vậy thôi.”

Vì thế, đến cửa cung, khi hai người từ từ trên xe ngựa bước xuống, lại là một người ôn nhu lương thiện, một người dịu dàng hiền thực.

Mà trong cung đã có rất nhiều người, sớm chờ ở đó.

8. Chương 8: Đôi Chọi Gay Gắt Không Ngừng Nghỉ

Hoàng thượng lâm triều, vì vậy hai người đến Tê Phụng cung đầu tiên.

Năm nay Hoàng hậu khoảng bốn mươi tuổi, nhưng dung mạo thanh lệ được bảo dưỡng vô cùng tốt, bởi vậy nhìn qua chỉ ngoài ba mươi. Lúc này nàng đang mặc một bộ hoa phục thêu trăm hoa đua nở, thêu chỉ vàng ngồi thẳng trên cao. Mỉm cười nhìn Nhan Thế Ninh, đôi môi son đỏ khê mở: “Hai năm mới vừa gặp con, bản cung đã nhớ rất kĩ. Nha đầu kia thật xinh xắn, cũng không biết sau này ai sẽ may mắn có được con. Lại không ngờ, cuối cùng lại là Cửu nhi. Biết như vậy, nên sớm gọi Cửu nhi trở về, khỏi phải lãng phí thời gian quý báu.”

Lời này nghe ra rất thân thiết, rất hiền hòa, nhưng Nhan Thế Ninh cũng không dám phớt lờ. Mặc dù lúc trước nàng chưa từng giao tiếp với hoàng hậu, nhưng thông qua Nhan Thế Tĩnh, nàng đã sớm biết Khang Hoa quận chúa và hoàng hậu nương nương là tỷ muội ruột thịt, tình cảm tốt vô bờ bến. Khang Hoa quận chúa ghét nàng cay đắng, dĩ nhiên hoàng hậu nương nương cũng chẳng có lý do gì để yêu thích nàng.

Cho nên lời nói của bà, đơn giản chỉ là hình thức. Dù sao nếu như nói về bụng dạ đối trá, trong chốn hậu cung ai ai cũng là cao thủ.

“Mẫu hậu quá khen, được gả cho vương gia là phúc phần của Thế Ninh.” Nói xong, Nhan Thế Ninh e thẹn cười dịu dàng với Bùi Cẩn.

“Không, có thể lấy Ninh muội làm hiền thê là Cẩn có phúc.” Bùi Cẩn cười càng dịu dàng hơn.

Khóe miệng Nhan Thế Ninh nhin không được cười rạng rỡ. Buổi sáng bật ra câu “ái phi” trước mặt nha hoàn đã làm cho nàng buồn nôn gần chết, lúc này lại lại ra một “Ninh muội!”

Trời ạ, người còn có thể khiến người ta buồn nôn hơn nữa sao!

Hoàng hậu nghe cuộc đối thoại của vợ chồng bọn họ, tay cũng cứng đờ — Cảm giác này sao lại quen thuộc như vậy, giống hệt lúc nàng gả cho hoàng thượng năm đó. Chỉ có điều hai người bọn họ chỉ góp vui lấy lệ, không biết hai người này... Chắc là không phải rồi, tình ý nồng nàn trong mắt Bùi Cẩn vẫn không thể tan đi.

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy nụ cười ôn hòa của Bùi Cẩn hơi chói mắt. Bà bưng chén trà che lại khóe miệng cười lạnh, sau khi nhấp một ngụm trà buông xuống, trên mặt lại khôi phục bộ dáng tươi cười hiền từ: “Nhìn phu thê các con ân ái bản cung cũng cảm thấy vui mừng. Vốn đang nghĩ đến Cửu nhi nhiều năm nay vẫn chưa cưới vợ, vì trong lòng không bỏ được cô bé Doanh Nhi kia... Khụ khụ, quả nhiên là già nên hồ đồ rồi, khi không lại nói đến việc này làm gì, đến đây, ăn điểm tâm, mùi vị điểm tâm này rất ngon...”

Hoàng hậu nói một câu, giả vờ gọi lên chủ đề câu chuyện, nhìn thấy Nhan Thế Ninh nhú mày như dự đoán, vừa lòng nở nụ cười. Đến khi quan sát đến Bùi Cẩn, hắn đã cúi đầu bưng chén lên.

Doanh Nhi? Là ai? Đột ngột xuất hiện cái tên này khiến Nhan Thế Ninh nghi hoặc. Suy nghĩ chút, rốt cuộc cũng nghĩ ra.

Sáu năm trước, lúc Bùi Cẩn mười tám tuổi, hoàng đế từng hạ chỉ ban hôn. Nhà gái là nữ nhi vương hầu, thân phận cao quý, tên trong chỉ có một chữ Doanh. Lúc đó Nhan Thế Ninh nghe được tin tức từ sát phòng sứ nương, còn ra sức tỏ phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng tên vô lại kia cưới nương tử, sẽ không đến gây phiền toái cho nàng nữa!

Ai ngờ hôn sự này định ra chưa đầy hai tháng, nàng ấy lại đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo đi đời nhà ma. Vì thế Bùi Cẩn lại thêm một trận u buồn đau thương. Lúc đó Tuyên Thành lữ lỵ, trong triều gặp phải cảnh khó khăn, Bùi Cẩn lại chủ động xin thánh chỉ đi xử lý lữ lỵ, nói là tránh cho thấy cảnh sinh tình. Vì thế, lại đến phiên Nhan Thế Ninh sầu muộn bị thương.

Bây giờ hoàng hậu lại cố ý như vô ý nhắc đến nàng ấy là vì...Châm ngồi chia rẽ khiến bọn họ học học ư?

A ha ha, hoàng hậu nương nương, ngài đã uống phí tâm tư rồi!

Đừng nói đến việc chưa cưới vào cửa, cho dù cưới, ta cũng chẳng buồn đâu!

Lúc này, thị vệ ngoài cửa hô lên: “Hoàng thượng giá lâm! Thái tử điện hạ giá lâm! Mục Quý phi nương nương giá lâm!”

Mọi người trong phòng nhanh chóng đứng dậy nghênh đón, từng người hành lễ.

Nhan Thế Ninh quỳ trên mặt đất, cảm giác được tay áo màu vàng quét xuống trước mặt. Mặc dù cố hết sức ổn định tinh thần, nhưng vẫn rất khẩn trương — đây là lần đầu tiên nàng gặp vị cha chồng này, là một người chí cao vô thượng dưới gầm trời này!

“Tất cả đứng lên đi, đều là người một nhà, lễ nghi miễn đi.” Diên đế nói xong, ngồi thẳng vào chỗ cao nhất, nhận lấy chén trà từ tay hoàng hậu uống vào.

Mọi người theo lời, chọn chỗ ngồi xuống. Hoàng hậu ngồi phía dưới bên trái Diên đế, thái tử ngồi bên cạnh bà, Mục quý phi ngồi bên phải, phía dưới bà là hai người Bồi Cẩn và Nhan Thế Ninh.

Sau khi ngồi vào chỗ, hoàng hậu nhìn lướt qua Mục quý phi, thấy bà ăn mặc lộng lẫy hơn cả mình, khẽ cười, nói thản nhiên: “Hôm nay muội muội trang điểm thật là xinh đẹp.”

Hai người tranh đấu gay gắt vài chục năm nay, những chiêu lợi hại hơn nữa của hoàng hậu bà cũng đã nhận lấy, vài câu ẩn giấu huyền cơ này chỉ như một buổi tráng miệng — muốn nói ta đoạt danh tiếng tân nương tử không biết chừng mực sao?

“Muội muội có đẹp hơn nữa cũng không bì kịp tỷ tỷ.” Mục quý phi nhẹ nhàng nói xong một câu, lại thở dài, “Chỉ là, năm tháng không buông tha con người. Giờ ra ngoài cũng phải trang điểm mới có thể gặp người khác. Quần áo cũng phải chọn lựa kĩ càng, đâu giống như tân nương tử trẻ tuổi, mặc quần áo gì cũng đẹp mắt.”

Hoàng hậu nghe những lời này, cơ thể ngồi thẳng lên. Quần áo trên người Nhan Thế Ninh là loại hàng gì bà chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra. Khi nhìn thấy còn bắt mắt dĩ lắc đầu. Quả nhiên Di muội của mình chán ghét mẹ con các nàng tới cực điểm, một phần bạc cũng không muốn ném lên đầu các nàng.

Chỉ có điều, mặc dù đáy lòng bà có chút oán giận Khang Hoa quận chúa làm quá lộ liễu, nhưng cũng không coi là quan trọng. Ai ngờ vừa quay lại đã bị Mục quý phi vạch lá tìm sâu.

Quần áo của tân nương tử không tốt, đó là do tài lực của nhà mẹ đẻ có hạn. Nhưng đường đường là tướng phủ, sao tài lực lại có hạn được? Có lẽ là Khang Hoa quận chúa không muốn tận lực mà thôi.

Vì sao không muốn tận lực? Là bởi vì đây không phải là nữ nhi ruột thịt của mình? Hay là bởi chỉ gả ột vương gia không được thương yêu? Có lẽ là cả hai? Bên trong quá nhiều ẩn ý!

Nhưng mặc kệ là gì, vấn đề luôn luôn là nhà mẹ đẻ, hoàng hậu cũng khó tránh khỏi bị liên lụy.

Quả nhiên, Diên đế nghe lời này, nhìn Nhan Thế Ninh khẽ nhíu mày. Mặc dù ông không coi trọng đứa con trai này, nhưng ông cũng không cho phép người khác xem thường con ông!

“Trẫm còn nhớ lúc Khang Hoa còn nhỏ, làm việc gì cũng không có chừng mực. Không nghĩ tới già rồi vẫn cứ như vậy. Nàng làm tỷ tỷ, cũng không dẫn dắt.” Diên đế đặt chén trà xuống, thản nhiên nói.

Hoàng hậu vội cúi đầu, “Là thần thiếp sơ sót.” Trong bụng lại mắng chửi Mục quý phi một trận.

Còn Mục quý phi thấy đã được rồi, không cần phải nhiều lời nữa.

Nhan Thế Ninh bên dưới nghe hai nữ nhân này kéo theo nàng. Ban đầu còn hơi khẩn trương, suy nghĩ rốt cuộc thì nên trả lời thế nào? Nên vì Khang Hoa quận chúa nói mấy câu chứng tỏ nàng vốn không tranh không cầu, rộng lượng vô tư. Hay là nên giả vờ làm ra vẻ tủi thân khiến người ta thương hại — Trường hợp câu chữ ẩn chứa huyền cơ đối chọi gay gắt như vậy, thật đúng là nàng không có kinh nghiệm gì cả!

Đến khi ánh mắt liếc thấy Bùi Cẩn cúi đầu bên cạnh, dáng vẻ như lão tăng ngồi thiền, nhất thời nàng lại sáng tỏ thông suốt — phải, giả chết mới là đạo lý đúng đắn!

Chỉ là rất nhanh nàng liền phát hiện ra có gì đó không đúng. Tại sao nàng lại cảm giác được có người nhìn chằm chằm nàng vậy?

Nghi ngờ ngẩng đầu tìm kiếm ánh mắt đó, ai ngờ bỗng chốc lại đối diện với ánh mắt của thái tử, bốn mắt nhìn nhau.

Thái tử giống như bị bắt được tại trận, liền phát hoảng vội vàng di chuyển tầm mắt.

Nhan Thế Ninh thấy thế lại càng nghi ngờ, thái tử nhìn chằm chằm nàng làm cái gì? Nhìn thì nhìn, bị phát hiện lại chột dạ là sao?

Thái tử Bùi Lâm, năm nay mười tám, dáng vóc xinh đẹp, cực kì thanh tú, thỉnh thoảng trên mặt còn có thể thấy vẻ xấu hổ. Lúc trước, khi lần đầu Nhan Thế Ninh thấy hắn, còn tưởng rằng tiểu thư nhà ai giả nam trang chơi đùa.

Mà sở dĩ hắn muốn nhìn Nhan Thế Ninh, có lẽ vì hắn đã nhớ nhưng rất lâu rồi.

Hắn đã sớm biết Nhan gia còn một trưởng nữ, nhưng vẫn không để ý. Mấy lần yến tiệc trong cung hắn lại bị Nhan Thế Tịnh quẩn lấy, căn bản là không rảnh rỗi chú ý đến nàng. Cho đến khi lần trước thấy được chính diện, nhất thời trong lòng sững sờ.

Mặc dù so sánh, Nhan Thế Tịnh đẹp hơn, nhưng thật ra hắn không thể nói thích nàng bao nhiêu. Nếu không phải bị hoàng hậu ép buộc. Nếu không phải tết đoàn tụ ngày ấy uống quá chén phạm phải sai lầm, căn bản hắn không hề nghĩ tới chuyện cưới Nhan Thế Tịnh.

Nhan Thế Tịnh quá lợi hại, hắn cảm thấy nữ tử dịu dàng mới phù hợp với hắn. Mà ngày đó, Nhan Thế Ninh mặc một chiếc váy dài đứng bên giàn hoa dưới ánh trăng, dáng vẻ cúi đầu mỉm cười đã khắc sâu trong lòng hắn, hơn nữa còn nhớ nhưng đến tận bây giờ.

Khi nghe nói cửu ca ca muốn thành thân với nàng, thậm chí hắn còn rầu rĩ thần thờ.

...

Dùng bữa trưa trong cung, tuy là cũng trò chuyện vui vẻ, nhưng Nhan Thế Ninh cảm thấy rất câu nệ. Hơn nữa nàng phát hiện ra, cũng là con, rõ ràng là Diên đế rất thân thiện với thất vương gia và thái tử, đối với Bùi Cẩn lại rất lạnh nhạt.

Hoàng thượng đã như thế, những người còn lại đương nhiên cũng học theo. Vì vậy, mặc dù hôm nay đôi vợ chồng mới cưới bọn họ mới là nhân vật chính. Nhưng đến cuối cùng, Nhan Thế Ninh lại phát hiện hai người bọn họ đã trở thành vật trang trí.

Ngay từ đầu nàng còn cảm thấy bầu không khí này quá mức kỳ quái, nhưng nghĩ lại cũng rõ ra. Đây chẳng phải giống như tướng phủ nhà nàng sao, cũng chỉ là một người dư thừa. Tóm lại nguyên nhân chính là một người không được yêu thương mà thôi.

Song, trong tướng phủ, mặc dù cha nàng rất vô dụng, nhưng tốt xấu gì cũng có hắn chống đỡ. Còn ở đây, Bùi Cẩn chỉ là một người tứ cố vô thân.

Trong lòng Nhan Thế Ninh có hơi chút xót xa, nhìn sang Bùi Cẩn, hắn cũng chỉ giữ nụ cười ôn hòa trước sau như một trước mặt người khác.

Giống như hoàn toàn phớt lờ.

...

Thật vất vả ăn xong bữa cơm trưa, từng người mới rời đi.

Nhan Thế Ninh cùng Bùi Cẩn đi trên đường mòn ra khỏi cung, lại thấy có mấy người đứng ở vườn hoa phía trước, là Mục quý phi và đám người thất vương gia Bùi Chương.

“Bản cung thấy đúng lúc hoa nơi này vừa nở, định chiết vài nhánh, không ngờ lại gặp được các con.” Mục quý phi nói xong, nhìn Nhan Thế Ninh cười nói: “Bản cung thấy con thì trong lòng rất vui vẻ, chỉ bằng các con theo bản cung hồi cung ngồi trò chuyện đi.”

Nhan Thế Ninh đang muốn trả lời, lại nghe Bùi Cẩn nói: “Dường như thân thể Ninh nhi hơi không thoải mái, nhi thần vẫn nên đưa nàng về nghỉ ngơi là hơn.”

Ặc, thân thể ta không thoải mái lúc nào cả? Nghi hoặc chỉ trong chớp mắt, Nhan Thế Ninh liền hòa theo: “Thế Ninh cũng cảm thấy rất thân thiết với quý phi nương nương, nhưng hôm nay thân thể đột nhiên rất khó chịu, chỉ sợ không thể đi được, xin nương nương tha lỗi.”

Không biết vì sao Bùi Cẩn không muốn đi, nhưng dù sao vẫn có lý do của hắn.

Mục quý phi nghe nói như thế, khuôn mặt rất luyến tiếc, nhưng cũng không cưỡng cầu. Bà chỉ tháo một vòng ngọc mã não đeo vào cho Nhan Thế Ninh, dặn dò nàng chăm sóc thân thể thật tốt.

Nhưng sau khi nhìn bọn họ đã đi xa, nụ cười trên mặt Mục quý phi mới buông xuống, “Xem ra hẳn thật sự không muốn giúp chúng ta, cả tấm cung của ta cũng không muốn đến, đúng là chẳng muốn có quan hệ gì với chúng ta cả!”

Khóe miệng Bùi Chương lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, “Khi hắn trở về từ Nam Cương con đã tìm hắn nhiều lần. Hắn đều kiếm cớ né tránh, chẳng cho con chút cơ hội nào. Nhưng cũng may, quan hệ giữa hắn và bên kia cũng rất trong sạch.”

Mục quý phi cầm đóa hoa nở rộ, móng tay dài nhọn vẽ lên cánh hoa mềm mại, nở nụ cười bí hiểm, “Không sao, một ngày nào đó hắn sẽ giúp chúng ta. Ván cờ này, ta sẽ sớm bố trí!”

9. Chương 9: Ta Không Có Hứng Thú Với Ngôi Vị Hoàng Đế

Bên kia, sau khi lên xe ngựa ra khỏi cung, Nhan Thế Ninh không nhận được chốc chốc cánh tay Bùi Cẩn hỏi: “Vì sao huynh không đến chỗ Mục quý phi?”

“Đi đến đó làm gì, cô không chê nhàm chán sao?”

Đương nhiên Nhan Thế Ninh không tin lời của hắn.

Bùi Cẩn ôm chầm lấy nàng cười nói: “Tiểu sư tử, sau này tiến cung nếu không buộc phải nói chuyện với Mục quý phi thì không cần tiếp xúc với bà ta.”

“Vì sao?”

“Ta sợ cô ngu dốt, bị bà ấy lừa gạt vẫn không biết.”

Nhan Thế Ninh nhin xuống bực tức, mỉm cười nói: “Vương gia còn gì dạy bảo hay không?”

“Còn chứ, ví như không được tùy tiện ăn thịt người, không cần tùy tiện bắt nạt người khác, cũng không cần tùy tiện tin lời người khác, tóm lại, ăn nhiều cơm ít nói lại, không có việc gì thì cứ giả bộ ngu cười ha hả là được, à không, cô cũng không cần giả vờ, cứ ngốc như vậy là được rồi.” Bùi Cẩn nhin không được vào đầu nàng.

Sau khi Nhan Thế Ninh bắt được cấn hắn một cái, trong lòng lại nhớ kỹ lời hắn nói. Bởi vì nàng biết Bùi Cẩn làm bộ trên chốc, nhưng lời lẽ lại vô cùng chí lý sâu sắc.

Trở lại vương phủ, đáng lẽ Nhan Thế Ninh muốn trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng Bùi Cẩn lại ngăn nàng.

“Đừng vội, trước tiên đi cùng ta gặp một người trong phủ.”

Trong phủ còn có ai để làm quen chứ? Nhan Thế Ninh rất nghi ngờ, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Bùi Cẩn cũng không nhiều lời.

Hiền vương phủ nằm ở phía Bắc của triều nhà Nam, xây dựng mô phỏng theo một hồ nước, phủ đệ trang nhã vững vàng, vườn cây lịch sự tinh xảo, mái hiên ở hai bên giao hòa, rất có ý vị.

Lúc ra ngoài buổi sáng thì Nhan Thế Ninh đã nhìn một góc trong phủ, lúc này đi xuyên qua hành lang, nhìn cảnh sắc xung quanh càng cảm thấy vui tai vui mắt, mặc dù nàng không am hiểu nghề làm vườn, nhưng nhìn cách bố trí này vẫn thấy chỗ sáng tạo.

Người Bùi Cẩn muốn dẫn Nhan Thế Ninh đi gặp ở một gian phòng yên tĩnh cuối hành lang.

Chưa vào cửa, từng trận mùi thuốc theo chiều gió thổi tới.

Bùi Cẩn nhìn nam tử mặc đồ đen đang sắp xếp được thảo trước cửa, nói: “Đây là đại phu trong phủ chúng ta, Bắc Đẩu tiên sinh”

“Huynh dẫn tôi đến gặp đại phu làm gì?” Nhan Thế Ninh cảm thấy khó hiểu.

Bùi Cẩn cười nói: “Hắn là đại phu, nhưng cũng là bạn ta.”

Nhan Thế Ninh hiểu ra.

Bùi Cẩn không kết đảng, thường một thân một mình, có thể khiến hắn gọi là bạn bè, địa vị cũng không phải bình thường.

Vì vậy sau khi Bùi Cẩn giới thiệu, Nhan Thế Ninh im lặng đánh giá vị Bắc Đẩu tiên sinh này.

Nhìn qua người này khoảng hơn hai mươi, vóc người cao gầy, mặc trường bào màu đen, lặng lẽ ít nói, thủy chung vẫn không có biểu tình gì, làm cho người ta không hề cảm thấy gần gũi. Bùi Cẩn lại có thể kết bạn với người như vậy, điều này khiến nàng rất ngạc nhiên.

Đang lúc ngờ vực, bỗng nhiên hắn quay đầu lại, cũng chỉ lạnh lùng hỏi: “Cô có từng thoa hương không?”

Nhan Thế Ninh ngẩn ra, đáp: “Chưa từng.”

“Vậy mùi hương trên người cô là ở đâu ra?”

Nhan Thế Ninh ngửi ngửi, nhú mày nghi ngờ, không có mà!

“Gần đây cô có dùng Huân Hương không?” Bắc Đẩu tiếp tục truy hỏi.

Nhan Thế Ninh nói: “Cũng có, vốn là đã dùng ở tướng phủ”.

“Dùng bao lâu?”

“Chưa tới một tháng”.

“Hương này ở đâu tới?”

“Là muối muối tôi đưa tới, nói là trong cung thưởng cho, lúc ấy có hai loại, tôi chọn mùi hương nhẹ hơn”. Nhan Thế Ninh thấy hắn hỏi không ngừng nghỉ, càng ngày càng khó hiểu, “Hương này có vấn đề sao?”

“Không có vấn đề gì cả. Hương này không thích hợp với cô thôi.” Nói xong, Bắc Đẩu lại thuận tay lấy một bình ngọc từ trong một đồng chai lọ ném tới, lại quay đầu tiếp tục thu dọn được thảo của mình.

Nhan Thế Ninh ngây ngẩn cả người, đoạn đối thoại này đột nhiên phát sinh lại đột nhiên chấm dứt, một người quá gồ. Nàng nhìn Bùi Cẩn, ánh mắt dò hỏi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Lúc này Bùi Cẩn thật đúng là vô cùng xấu hổ, hắn chỉ muốn Bắc Đẩu nói bóng nói gió hỏi về hương nhang, ai ngờ người này lại thô lỗ hỏi thẳng thừng như thế!

Sau khi đưa Nhan Thế Ninh một đầu mờ mịt trở về, Bùi Cẩn vội vã quay lại.

“Ta nói ít nhất người cũng phải kín đáo một chút chứ, để nàng nghi ngờ thì làm sao bây giờ!” Bùi Cẩn ngồi xuống ghế tựa, mặt kệ nói.

“Kín đáo chưa bao giờ là phong cách của ta”. Bắc Đẩu trả lời ngắn gọn.

Bùi Cẩn xoa nhẹ cái ót, nói: “Sáng sớm hôm qua cho người ngửi thấy hương tro người nói ta không thể động phòng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Hóa ra, sáng sớm hôm qua hắn trở về từ tướng phủ, trực tiếp kéo Bắc Đẩu đang ngủ say ra ngoài, đưa nhúm hương tro cho hắn xem. Lúc trước Bùi Cẩn đã từng nói với hắn về chuyện nhang hương này, nhưng chỉ nghe không thấy cũng không thể phán đoán ra điều gì, vì thế chuyện về huân hương này trước sau vẫn là một câu đố. Giờ hắn đã tìm được, đương nhiên muốn Bắc Đẩu nghiên cứu một chút.

Mà Bắc Đẩu vừa ngửi liền cau mày “Hương này có độc”.

Đợi đến khi Bùi Cẩn hỏi kỹ, hắn lại nói cần nghiên cứu thêm, cuối cùng chỉ nói một câu —“Đêm nay không được động phòng.”

“Hương thơm này do bảy vị chế thành, trong đó có một thứ gọi là Âm Quỷ. Âm Quỷ sống ở một khe núi vùng Tây Ninh, cực kì ít ỏi, hái không dễ. Mười năm mới nở hoa, mười năm ra trái, quả có mùi hương thoang thoảng, giống như hoa nhài, người thường khó có thể phân biệt được. Âm Quỷ có độc, cũng không rõ rệt, lúc đầu người cũng chỉ cảm thấy thoải mái, tiếp tục ngửi quanh năm suốt tháng, hương thơm này mới có thể từ từ tích tụ, chui vào máu xương, đoạt sinh lực của con người, cướp lấy sinh mạng của họ. Hơn nữa độc này vô hiệu với nam nhân, chỉ có hại với nữ nhân, đặc biệt là phụ nữ có thai. Nữ tử ngửi một năm sẽ chết, phụ nữ mang thai chỉ cần ba tháng.”

Giọng nói của Bắc Đẩu bình tĩnh không hề có tình cảm, Bùi Cẩn nghe xong lại lạnh lẽo từ đầu đến chân. Cảnh tượng Trần quý phi chết thảm hiện ra trước mắt, ba tháng trước vẫn nở nang vui khỏe, ba tháng sau khi chết đã gầy còm tiều tụy cực kì khó coi!

Cái gì mà “Cẩn mẫu thai”, cái gì mà “Lấy mạng người thân”, tất cả đều do có người hãm hại!

Bắc Đẩu nhìn Bùi Cẩn nắm chặt tay ghế tựa, vẫn không an ủi, chỉ dùng một giọng điệu bình tĩnh tiếp tục nói: “Nữ tử mang độc Âm Quỷ không thể giao hợp với nam nhân, giao hợp một lần, độc sẽ lợi hại hơn một lần. Hơn nữa, đến lúc đó cho dù có mang thai, mẹ và con cũng sẽ không thoát khỏi cái chết”.

“Vậy phải làm sao?”

Bắc Đẩu đáp: “May là nàng trúng độc không nặng, sau khi ngừng hít vào, độc cũng từ từ được loại bỏ. Cộng với dùng thuốc giải, nửa tháng sau sẽ khỏi hẳn”.

“Thuốc giải ở đâu?” Bùi Cẩn vội hỏi.

Bắc Đẩu nhìn hắn, nói: “Vừa đưa cho nàng rồi.”

“...” Bùi Cẩn rầu rĩ nói: “Tại sao người không nói sớm, lúc trở về nàng ngửi thấy không thích mùi đó thiếu chút nữa đã ném đi, may mà ta nghĩ tới người sẽ không tự nhiên cho nàng thử gì đó nên cẩn lại...”

“Ném đi cũng không sao, thuốc giải này rất dễ pha chế.” Bắc Đẩu để lại một câu lại vội vàng đi vào phòng.

Nhìn hắn bỏ đi, Bùi Cẩn lại nói: “Vậy nửa tháng tới ta phải tiếp tục chịu đựng dày vò sao? Người có cách nào không?” Nửa tháng ôn hương nhuyển ngọc bên người không thể chạm vào cũng không thể ăn, có thể ghen chết người đó!

Bắc Đẩu nói: “Có”

“Cách gì?”

“Thiền”

“...”

Bùi Cẩn tức ghen, không để ý đến hắn nữa, bản thân lâm vào trầm tư.

Sau một lúc lâu, Bắc Đẩu đột nhiên mở miệng trước: “Người phải truy xét việc này sao?”

Bùi Cẩn giật giật thân thể, ánh mắt thâm thúy: “Mẫu phi chết là có người kiêng kỵ thai nhi trong bụng bà. Phía sau bà là Phủ Quốc Công, sau khi thu dưỡng ta, bọn họ đã cảm thấy lo sợ, đợi đến khi mẫu phi lại có

thai, bọn họ càng đứng ngồi không yên! Hạ độc Âm Quỷ, lấy mạng hai người cùng một lúc, lại khiến cho ta mất đi chỗ dựa...Nhỏ cỏ tận gốc, một mũi tên trúng ba con chim, thật sự là mưu kế rất hay!”

“Trước giờ hoàng hậu vẫn là một người thủ đoạn độc ác.” Bắc Đẩu thần nhiên nói.

“Nhưng ta không hiểu vì sao bọn họ lại hạ độc Thế Ninh?”

Lúc trước Bùi Cẩn còn tưởng là Khang Hoa quận chúa không thích Nhan Thế Ninh muốn thần không biết quỷ không hay diệt trừ nàng, nhưng dựa vào lời nói của nàng ban nãy, giả thuyết này không thể thành lập, gần đây nàng mới lấy hương này. Nếu như thật sự Khang Hoa quận chúa muốn trừ bỏ Nhan Thế Ninh, lúc nàng vừa đến tướng phủ đã nên hành động rồi, quyết sẽ không chờ đến bây giờ mới bắt đầu.

“Kế này cũng là một mũi tên trúng hai con chim, hoàng hậu không muốn anh sinh con, quận chúa muốn diệt trừ vương phi. Vương phi chết ở tướng phủ sẽ khiến người ta nghi ngờ, chết ở vương phủ, sạch sẽ không ráo.” Bắc Đẩu đã nhìn thấu hết mọi việc.

Ba vị hoàng tử, hiện nay ngoại trừ thất vương gia có một nữ nhi hai tuổi, những người khác còn chưa có con. Trên dưới triều đình cũng vì điều này mà lo lắng, nếu như bây giờ ai đó sinh được long tôn trước, chỉ sợ tình hình khó mà đoán trước được.

Bùi Cẩn hít sâu một hơi, nặng nề nói: “Ta không tranh không cầu đến mức này mà bọn họ vẫn không buông tha....Ài!”

“Vậy liền đi tranh đi cầu đi!” Bắc Đẩu nhìn vào đôi mắt hắc, “Người thích hợp với vị trí đó hơn bọn hắc nhiều.”

Nháy mắt trong phòng trở nên yên tĩnh.

Sau một lúc lâu, Bùi Cẩn nở nụ cười: “Bắc Đẩu, đừng cố gắng giật giây ta. Ta biết người muốn báo thù, có thời cơ ta sẽ báo thù cho người, nhưng không phải bây giờ, tốt nhất người hãy an phận một chút. Ngoài ra, ta lặp lại lần nữa, ta chỉ muốn làm một vương gia an nhàn, rảnh rỗi không có chuyện gì làm”

Nói xong đứng lên, vuốt quần áo, mỉm cười đi ra ngoài.

Bắc Đẩu nhìn bóng lưng của hắc, trong đôi mắt u ám dần hiện ra chút thất vọng.

Năm năm trước, hắc nói: “Ta có thể cứu người, nhưng người phải đáp ứng ta, không được hành động thiếu suy nghĩ, không được tự ý báo thù.”

Vì mạng sống, hắc đã đáp ứng.

Mà đi theo hắc năm năm, lúc nào Bắc Đẩu cũng xúi giục hắc, nhưng hắc chỉ nói một câu: “Ta không có hứng thú với ngôi vị hoàng đế”.

Thật sự người không có hứng thú sao?

Bên kia, Bùi Cẩn vội vàng trở về tìm Nhan Thế Ninh, lúc đi đến nửa đường, thấy nàng đang cầm một cây quạt đứng trên một tảng đá cao chỗ núi giả, nghiêng đầu cũng không biết là nhìn cái gì.

Chẳng lẽ lại chạy tới nghe lén ?

Nhan Thế Ninh trở về phòng thay một bộ quần áo gọn nhẹ lại đi ra ngoài, rảnh rỗi không có chuyện gì làm, được dịp dạo qua vườn hoa mấy lần, ai ngờ sơ ý thấy vị cô nương Thu Nguyệt kia kéo lỗ tai của một tiểu nha hoàn mười hai mười ba tuổi ra sau núi giả, vừa đi vừa mắng: “Tiểu tiện nhân, tôi sẽ cho cô mọc thêm mắt.”

Nhan Thế Ninh rất thích xem náo nhiệt, hai năm qua làm bộ làm tịch trong tướng phủ thiếu chút nữa đã chết ngạt. Bây giờ đúng lúc thấy cảnh náo nhiệt, lại còn là vị đương sự này, làm sao có thể bỏ lỡ, bèn nhìn bốn bề vắng lặng, vội vàng nâng váy đuổi theo.

Vừa nghe xong đã biết là chuyện gì.

Lúc sáng sớm tiểu nha hoàn này phụng mệnh Bùi Cẩn hầm canh gà nắm. Buổi trưa, Thu Nguyệt cầm thấy đói bụng, liền đến phòng bếp kiểm thức ăn, vừa thấy khói hương tỏa ra bốn phía trên bếp lò liền múc ăn.

Tiểu nha hoàn vừa mới bị gọi đi làm chuyện khác, lúc trở về nhìn thấy lại tức giận, nhân tiện nói đây là vương gia cố ý dận dò hãm cho vương phi, làm sao cô có thể ăn!

Thu Nguyệt vừa nghe được liền giận dữ, nhưng cũng không bộc phát ngay tại trận, mà sau đó chọn cách khác để dâm chọc tiểu nha hoàn này, bắt đầu làm khó dễ.

Lúc này nàng vừa đánh vừa chửi mắng: “Cô thấy vương phi vào cửa rồi nên cả gan nịnh bợ phải không, hừ, tôi nói cô biết, nàng ta chỉ là một đứa con gái nghèo khổ không được thương yêu ở tướng phủ, vương gia cưới nàng chỉ vì bị ép buộc! Cô muốn nịnh bợ nàng ta chỉ lãng phí thời gian công sức mà thôi! Uống canh gà thì thế nào, cô cho rằng vương gia sẽ đánh tôi hay mắng tôi! Mở to mắt chó của cô ra mà nhìn rõ tình thế, nếu không tôi bắt cô phải nhìn cho kĩ!”

Nói xong lại quăng xuống một bạt tai.

Móng tay của nàng rất dài, cũng không biết là vô tình hay cố ý, cào một vết máu trên mặt của tiểu nha hoàn. Tiểu nha hoàn vừa đau vừa sợ, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Thu Nguyệt vẫn chưa hết giận, lại đập một cái trên người nàng, lăm bầm bỏ đi.

Từ buổi sáng hôm nay nàng đã kìm nén một bụng tức giận, tiểu nha hoàn này lại đụng vào họng súng, đúng lúc gặp nạn.

Đợi đến khi Thu Nguyệt đi khỏi, tiểu nha hoàn khóc một lúc cũng đứng lên rời đi. Lúc này Nhan Thế Ninh mới nhảy xuống tầng đá, ai người vừa cúi xuống đã nhìn thấy Bùi Cẩn đang đứng phía dưới.

Nhan Thế Ninh giật nảy mình, tư thế nhảy xuống cũng lệch đi, may mà Bùi Cẩn đưa tay đỡ được, lúc này mới ngã vào lòng hắn mà không phải rơi xuống đất.

Sau khi đứng vững, Nhan Thế Ninh nói: “Tại sao huynh lại ở đây?”

“Ta cũng đến xem náo nhiệt.” Nói xong lại nở nụ cười: “Vốn ta nghĩ cô sẽ ra mặt làm chủ cho con bé”. Dựa vào tính khí của Nhan Thế Ninh trước kia, hẳn là nên đi ra cho Thu Nguyệt kia hai bạt tai.

Nhan Thế Ninh cười quyến rũ: “Tôi lại nhớ có người nào đó đã nói, thân phận của cô nương Thu Nguyệt đặc biệt, ngộ nhờ tôi đắc tội nàng, khiến người nào đó khó xử thì làm sao?”

Bùi Cẩn ngẩn ra, hóa ra nàng nghĩ cho hắn.

Không được, phải để nàng không còn kiêng dè mới được!

10. Chương 10: Ái Phi Lại Mơ Tưởng

Buổi tối trong thư phòng, lúc Bùi Cẩn đang viết thư hỏi âm cho Mễ lão đầu ở Nam Cương, trong đầu không ngừng hiện lên bộ dạng của Nhan Thế Ninh uống canh cá lúc chiều — cúi đầu nhin cười, liếc liếc nhìn Thu Nguyệt đứng bên cạnh.

Bùi Cẩn dám đánh cuộc, khi đó nàng đang tính kể Thu Nguyệt.

Nàng sẽ làm thế nào? Bùi Cẩn rất muốn biết, cho nên sau khi vội vàng viết thư xong liền nhanh chóng trở về phòng ngủ.

Nhan Thế Ninh đang khoanh chân ngồi trên giường, cau mày, trề môi, quả thật là bất nhả hết sức — không có người ngoài, nàng cũng lười giả vờ hiền thực. Nhưng đến khi Bùi Cẩn đi vào, nàng lập tức ngồi thẳng dậy.

Bùi Cẩn nhìn nàng lại bắt đầu cảnh giác, cũng không cho nàng thời gian né tránh, trực tiếp đá bay giày bỏ nhào tới nàng.

“Oa!” Nhìn mình bị ôm trọn, Nhan Thế Ninh kêu lên đau khổ.

“Hi hi, cô đang nghĩ gì vậy?” Bùi Cẩn nói xong lại bắt đầu cởi cúc áo cho nàng, mặc nhiều như vậy nhất định là ngủ rất ngọt ngào.

Nhan Thế Ninh cũng không biết suy nghĩ trong lòng Bùi Cẩn, còn tưởng hắn lại muốn cưỡng ép nàng, vừa ngăn cản vừa nói: “Tối hôm qua không phải huynh nói tôi không tình nguyện huynh sẽ không chạm vào tôi sao!”

Động tác của Bùi Cẩn lưu loát, một lát sau nàng chỉ còn lại cái yếm, vốn đang muốn cởi luôn cái yếm kia, nhưng sợ bản thân lại không nhịn được nên đành thôi.

Nhìn nàng né sang một bên ngồi dậy, keo kiệt ôm lấy áo lót che phía trước, Bùi Cẩn cười hắc hắc nói: “Không cần khẩn trương như vậy, ta chỉ sợ cô ngủ sẽ bị nóng nên cởi cho cô thôi. Nếu cô không muốn để ta cởi, sau này đi ngủ đừng mặc nhiều như vậy nữa”. Nói xong tự mình cởi quần áo, nằm xuống.

Nhan Thế Ninh nhìn chòng chọc hắn một hồi, thấy thật sự hắn không hề động tay động chân, tay che phía trước mới buông lỏng, lại nằm xuống cách xa chỗ của hắn, vẫn không quên lấy chăn mỏng che lại.

Bùi Cẩn thấy thế, gian xảo lặn qua ôm nàng vào lòng.

Oa

~Hi hi.

Sau một lúc lâu, Bùi Cẩn buồn bực nhích người ra một chút.

Tại sao giờ chỉ ôm mà ta lại có phản ứng a!

Phải mau mau chuyển lực chú ý!

“Nói ta biết, lúc ăn cơm chiều cô luôn nhìn Thu Nguyệt là muốn làm gì?”

Nhan Thế Ninh nhìn hắn nói: “Sao, người ta nhìn cũng không cho nhìn hả, đúng là vương gia rất yêu thương nàng nha!”

Bùi Cẩn nhéo mặt nàng nói: “Vì sao ta lại cảm thấy trong phòng này có mùi chua?”

“Đó là vì ngài không tắm rửa, cơ thể bị chua rồi”. Nhan Thế Ninh hít hít mũi làm vẻ mặt chán ghét.

“Thật không? Vì phu rất sạch sẽ, không tin nàng cứ ngửi đi”. Nói xong, một tay Bùi Cẩn kéo nàng vào ngực.

Mắt thấy khuôn mặt sắp tiến công vào lòng hắn, Nhan Thế Ninh vội vàng vươn tay đẩy ra, cần cổ cũng ngửa ra sau. Bởi vậy, cổ thon dài trắng như tuyết của nàng vừa lúc bày ra trước mắt Bùi Cẩn.

Bỗng chốc Bùi Cẩn giật nảy mình, trong lòng bốc cháy.

Hắn cúi đầu, cắn lên cổ nàng. Ban đầu hắn chỉ muốn hôn một cái thật nhẹ, nhưng lúc môi chạm vào nước da nhẵn bóng thì lực đạo đã mất đi không chế.

Nhan Thế Ninh bị mút vừa ngứa vừa đau, đáy lòng lại sinh ra một chút cảm giác lạ lẫm. Mà cảm giác được cái tay của Bùi Cẩn lại mò vào trong áo lót mình, bỗng nhiên nàng hoàn hồn, vội vàng ngăn cản.

Nhưng Bùi Cẩn đã quen cửa quen đường cởi được cái yếm kia, hơn nữa lại không kìm được, không chút do dự thò tay chụp lên hai nơi non mềm của nàng.

Bàn tay nóng như lửa, bỗng nhiên bị nắm lấy, chỉ cảm thấy có một luồng nhiệt lan ra toàn thân, trong nháy mắt khuôn mặt Nhan Thế Ninh nóng bừng lên.

Mà lúc Bùi Cẩn cảm thấy đầu ngón tay trơn nhẵn thanh tỉnh lại, thật hết chỗ nói — lão tử vẫn luôn tự chủ kiêu ngạo như thế, vừa chạm vào nàng lại không còn sót chút gì là sao!

Nhưng mà, không nỡ buông ra a!

Bùi Cẩn cẩn thận vuốt ve như một loại báu vật. Nụ hôn từ cổ lên đến vành tai, qua gò má, cuối cùng rơi trên môi. Nhưng cũng không dám tham luyến, phía dưới đã cứng như sắt rồi, nếu còn đi xuống nữa, chắc chắn là tự ngược đãi mình, cho nên hắn định hôn một cái nữa sẽ buông nàng ra.

Ai ngờ đúng lúc này, hắn nghe được một tiếng rên khổ sở.

Vừa nhìn lại đã thấy khuôn mặt Nhan Thế Ninh đỏ lên, lông mày cau chặt, hàm răng cắn chặt môi, rõ ràng là đã ý thức được vừa rồi bản thân kìm lòng được mà rên ra tiếng.

Bùi Cẩn nở nụ cười: “Ái phi lại mơ tưởng rồi hả?”

Nhan Thế Ninh nhìn về mặt bốn cột cửa hắn, vừa thẹn vừa cáu, cắn một cái trên tay hắn rồi lật người đi, nhưng mặt lại càng đỏ hơn.

Trong một khắc kia, nàng cảm thấy mình như muốn nổ tung ra!

Bùi Cẩn không dám chạm vào nàng nữa, chỉ có thể nhìn nóc giường, vô cùng khổ não.

Rất lâu sau đó, cuối cùng hai người cũng bình tĩnh lại.

Cảm thấy trời trở lạnh, Bùi Cẩn đắp chăn cho nàng. Lúc này người Nhan Thế Ninh căng như dây cung, bỗng nhiên cảm giác được động tĩnh của người bên cạnh, lập tức trừng mắt nhìn chằm chằm hắn, một bộ dạng “nếu huynh dám lại gần tôi sẽ cắn chết huynh”.

Bùi Cẩn nhìn thấy lại bật cười: “Cô yên tâm, thật sự ta sẽ không chạm vào cô. Nhưng xoa ngực là việc tốt, của cô quá nhỏ, phải xoa cho lớn lên, hì hì”.

Nhan Thế Ninh tức đến mức một hồi lâu vẫn không nói ra lời, cuối cùng mới phun ra một câu — “Huynh xoa của anh cho lớn trước đi!”

Nói xong, xoa người nằm sấp xuống — À, tư thế này hắn sẽ không sờ được.

Bùi Cẩn không đùa nàng nữa, tiếp tục hỏi: “Cô không nghĩ sẽ trừng trị Thu Nguyệt như thế nào sao?”

“Huynh đành lòng sao?” Nhan Thế Ninh nói.

“Có gì mà không đành lòng, chỉ cần cô vui vẻ là được rồi”. Bùi Cẩn đáp.

Nhan Thế Ninh quay lại nhìn hắn, thấy vẻ mặt hắn không giống nói dối, khinh bỉ nói: “Tôi chưa nghĩ ra”.

Bùi Cẩn nở nụ cười: “Có cần ta giúp gì cứ việc mở miệng”.

Bùi Cẩn nói xong liền nhắm mắt ngủ. Mà sau khi Nhan Thế Ninh ngẩn ra, lại nghĩ đến một việc của rất nhiều năm về trước.

Khi đó nàng bị bắt nạt, mím miệng về nhà, trên đường lại gặp phải Bùi Cẩn. Khi đó Nhan Thế Ninh đã bị hắn chỉnh đến mức nhìn thấy hắn liền bỏ chạy, cho nên lúc này gặp hắn chỉ giả vờ không nhìn thấy đi qua, ai ngờ lại bị ngăn lại.

“Tiểu sư tử bị ăn hiếp sao?” Hắn cười hỏi.

“Liên quan gì đến huynh!” Nàng không đếm xỉa đến hắn.

“Muốn ta báo thù giúp cô không?” Hắn ném mồi câu.

Nàng nhìn thân hình cao lớn của người này, thuận lợi cắn câu.

Vì thế ngày hôm sau, hắn giúp nàng đặt cạm bẫy, kéo nàng vào bụi cỏ, sau đó chờ Hư Tiểu Tử kia tan học về nhà.

Cuối cùng, tiểu tử kia đạp phải sợi dây ngã xuống đất, bao cát trên cây lại nện xuống.

Rầm rầm, cây gỗ nhỏ, hòn đá nhỏ, hoa cỏ dại, còn có giun đất, tất cả đều rơi trên đầu tiểu tử đó...

Nhớ đi nhớ lại, khoe miệng Nhan Thế Ninh không tìm được nở nụ cười. Khi đó, nàng cũng không ngờ tiểu vương gia luôn thích chọc ghẹo nàng tìm niềm vui lại có thể báo thù giúp nàng, còn dùng cách như vậy. Lúc đầu nàng còn tưởng hắn sẽ xắn tay áo đánh Hư tiểu tử một trận đấy!

Chỉ có điều, hừ, như vậy vừa vặn chứng minh hắn là một người đê tiện vô sỉ!

Tên đê tiện thu thập xong Hư Tiểu Tử, hắn bắt nàng phải trả thù lao.

Lúc đó nàng chỉ cảm thấy choáng váng, thù lao? Sao không đề cập ngay từ đầu chứ! Muốn bao nhiêu đây! Hấn cười cười làm điệu bộ bằng ba ngón tay — không nhiều, ba đồng là đủ rồi.

Nàng sờ sờ hầu bao khô quắt của mình, ủ rũ chán nản, bởi vì toàn bộ gia sản trong nhà nàng chỉ có hai đồng.

Không đủ tiền, làm sao bây giờ? Dễ lắm, cứ chép sách cho ta đi!

Thế là vài ngày sau đó, cả ngày nàng đều bị hấn bắt viết chữ cho hấn — có trời mới biết khi đó nàng ghét nhất là bút lông!

Không dễ dàng gì mới hoàn thành nhiệm vụ, vốn cho rằng có thể rời xa nanh vuốt của ma quỷ để đi chơi, ai ngờ thằng nhãi này lại nói với ân sư: “Lão sư, sau này để Thế Ninh ở đây đọc sách viết chữ với con đi, con thấy muội ấy rất thông minh”.

Chứng kiến cảnh lão tiên sinh gật đầu và nụ cười xảo trá của hấn, nàng hoàn toàn rơi lệ.

Mà trong một năm sau đó, sáng sớm mỗi ngày tỉnh dậy nàng đều nằm ngay đơ trên giường, nhưng lúc đó nàng đều nghe được giọng nói ôn hòa của thằng nhãi này ngoài cửa: “Dung đi, Thế Ninh ngủ dậy chưa, sáng sớm mỗi ngày nàng phải dậy đọc sách”.

Mỗi ngày sau đó nàng đều bị mẹ túm lấy nhét vào bên cạnh hấn, cả ngày sau nàng đều dùng vẻ mặt oán hận nhìn thằng nhãi mặt người dạ thú này...

Oa~ Chuyện cũ quá bi tráng, quá thê thảm a!

Giờ Nhan Thế Ninh nhớ lại quá khứ đau thương đó lại muốn rơi nước mắt, quay đầu nhìn Bùi Cẩn vẫn không nhúc nhích, trên mặt lại xuất hiện vẻ oán giận năm đó — quá xảo quyệt, quá bỉ ổi!

Nhưng mà, rốt cuộc nên đối phó với Thu Nguyệt thế nào đây?

Bên kia Nhan Thế Ninh vừa lâm vào trầm tư, bên này khóe miệng Bùi Cẩn lại mỉm cười, vừa rồi hấn cũng nhớ đến đoạn kí ức này.

— ngu ngốc, trước giờ trong túi cô chỉ có hai đồng, ta đã lục lọi vài lần cô còn không biết.

— không có việc gì thì đánh nhau với tiểu tử đàn độn kia làm gì, dạy cô đọc sách viết chữ là tốt rồi. Chữ viết nhỏ nhắn xinh đẹp bây giờ của cô là công lao của ta đó!

— ta bắt nạt cô thì không sao, người khác ức hiếp cô, sao được chứ...

Sáng sớm hôm sau, khi Bùi Cẩn thức dậy đã thấy Nhan Thế Ninh ngồi đó, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm hấn.

Bùi Cẩn bị nhìn đến sợ hãi: “Cô đang nhìn cái gì vậy?”

Nhan Thế Ninh gian trá cười: “Cuối cùng tôi cũng nghĩ ra cách, nhưng tôi cần huynh giúp một việc...”

Phì, thì ra cô suy nghĩ suốt một đêm hã!

11. Chương 11: Phu Thê Cấu Kết Gạt Người

Hôm nay, lúc Thu Nguyệt thức dậy mí mắt nháy liên hồi, nhìn mặt trời trong xanh bên ngoài, cũng không có điềm báo gì xấu mà!

Được rồi, nên tranh thủ thu thập mọi thứ đi hầu hạ vương gia, xem ra vương gia vẫn có chút yêu thích vương phi, vậy sao được chứ! Chỉ là vương gia vẫn thích mình hơn một chút, tốt xấu gì cũng đã có giao tình nhiều năm nay, tối hôm qua nghe được canh gà bị uống hết cũng không có phản ứng gì...

Thu Nguyệt nghĩ như vậy, không khỏi ưỡn ngực lên, vô cùng đắc ý. Bôi son, vừa hoạt động thân thể vừa đi về phía phòng ngủ của Bùi Cẩn.

Mà Nhan Thế Ninh đã chờ nàng rất lâu rồi.

“Vương gia, nô tỳ thay quần áo cho ngài”. Thu Nguyệt áp sát tới.

“Không cần, cô qua giúp vương phi đi!” Bùi Cẩn dịu dàng cự tuyệt.

“Nhưng nô tỳ sợ hầu hạ lại làm vương phi tức giận”. Thu Nguyệt vẫn kiên trì.

“Vậy cô cứ đứng bên cạnh nghỉ ngơi đi”. Nói xong, Bùi Cẩn đến chỗ bình phong, chuẩn bị thay quần áo.

Thu Nguyệt vừa thấy, vội vàng đuổi theo.

Bên cạnh bình phong là bàn trang điểm, Nhan Thế Ninh đang chải tóc. Thấy Thu Nguyệt đi tới, bỗng nhiên nàng nhú mày lại.

“Trời ơi, bụng ta đau quá, Thu Nguyệt cô nương, mau đến đỡ ta”. Khi nói chuyện, nàng cúi người giống như không chịu đựng được muốn ngã sấp xuống, mà một tay đã vươn ra bắt được mép váy của Thu Nguyệt.

Thu Nguyệt thấy sắc mặt nàng tái xanh, liền hoảng sợ, vừa sợ vừa ghét, vội vàng lui lại mấy bước, mà sau lưng nàng là một cái giá. Trên cái giá này không biết từ lúc nào lại để một bình sứ màu xanh hoa văn hình mây.

Thu Nguyệt đụng cái giá, bình sứ lung lay nhưng cũng không ngã xuống. Bùi Cẩn thấy không tốt, bước nhanh tiến lên đỡ Nhan Thế Ninh, nhân tiện, lúc đi qua cái giá lại khẽ đóng cửa một chút.

Vì thế, bình sứ rơi xuống đất, vỡ vụn.

Âm thanh vang lên bên chân, Thu Nguyệt vội vàng né tránh, đến khi nhìn thấy vật bị vỡ là cái gì thì khuôn mặt đã trắng bệch — đây là bình sứ hoàng thượng ban tặng! Là cái bình vương gia yêu thích nhất! Vậy mà bị nàng đụng ngã rồi!

Nàng chưa kịp hoàn hồn, Nhan Thế Ninh bên kia lại phát ra âm thanh cực kì đau đớn, “Thu Nguyệt, vì sao cô không đỡ ta?”

Thu Nguyệt nhìn lại, thấy Nhan Thế Ninh đã ngã xuống đất, mà Bùi Cẩn đang muốn ôm nàng.

Bùi Cẩn nghe Nhan Thế Ninh nói vậy cũng nhìn Thu Nguyệt, vẻ mặt rất khó coi, “Thu Nguyệt, giờ chẳng lẽ cả mọi người cô cũng không giúp đỡ sao!”

Khi đang nói chuyện thấy những mảnh vụn trên đất, sắc mặt lại càng xấu: “Đây là cái bình phụ hoàng ban thưởng cho ta, lại bị cô làm vỡ rồi!”

Thu Nguyệt biết mình đã gây ra đại họa, vội vàng quỳ xuống, “Vương gia, nô tỳ không cố ý, nô tỳ bị vương phi dọa...”

Bùi Cẩn cực kì tức giận, cũng không để ý đến nàng, ôm Nhan Thế Ninh lên giường, lại nói: “Nhanh đi mời Bắc Đẩu tiên sinh đến đây!”

Bắc Đẩu đang tập thể dục buổi sáng, thấy tiểu nha hoàn hét ha hét hoảng chạy tới, còn tưởng rằng xảy ra đại sự gì, ví dụ như độc của Nhan Thế Ninh bị phát tác, thế nên mới vội chạy nhanh qua! Ai ngờ khám xong, hơi thở bình thường, mạch tượng hơi yếu, ngoại trừ sắc mặt trắng bệch bên ngoài, tất cả đều bình thường.

Vậy là làm sao?

Bắc Đẩu nhìn lướt qua Bùi Cẩn, thấy thấy sắc mặt hẩn dằn ỳnh, không nói gì, đứng lên nói: “Vương phi không có gì đáng ngại, nhưng cần phải khám kĩ hơn”

Lời này nói hay chưa nói đều giống nhau, nhưng hắn cũng không biết kết quả, chỉ có thể nói như vậy.

Mà Thu Nguyệt nghe được lời này, âm thầm buồn lòng một hơi, nếu như thật sự nàng có chuyện gì, mình sẽ không có gì tốt. Thoảng chốc lại hơi thất vọng, phải chi nàng bị bệnh nan y sau đó đi đời nhà ma thì tốt biết mấy!

Lúc này sắc mặt Bùi Cẩn cũng hòa hoãn trở lại, kéo tay Nhan Thế Ninh nói: “Ái phi không sao thì tốt, vừa rồi dọa chết ta rồi”.

Nhan Thế Ninh yếu ớt xấu hổ nói: “Để vương gia phải lo lắng rồi”.

An ủi Nhan Thế Ninh xong, Bùi Cẩn lại quay về phía Thu Nguyệt, trên mặt không còn nụ cười: “Bổn vương chưa bao giờ đối xử tệ bạc với các người, trong vương phủ cũng chưa bao giờ trách phạt, nhưng hôm nay cô thật quá mức. Hiện tại may mà vương phi không có gì đáng ngại, nếu như xảy ra chuyện gì làm sao cô đảm đương nổi? Thậm chí, cô lại lỗ mắng làm vỡ chiếc bình phụ hoàng ban tặng! Cô bảo ta làm sao mới tốt đây!”

“Vương gia, nô tỳ biết sai rồi! Xin vương gia tha thứ!” Thu Nguyệt nói xong lại lê đầu gối đến trước mặt Bùi Cẩn, bắt lấy ống quần hấn xin tha thứ.

Bắc Đẩu thấy thế, chán ghét lách người qua chỗ khác. Mà Nhan Thế Ninh lại bĩu môi, nhắm mắt lại, xem như nhắm mắt làm ngơ.

Bùi Cẩn thở dài, dường như có chút không đành lòng nói: “Thôi, cô cũng đã theo ta vài năm, ta cũng không nhẫn tâm trách phạt cô, cô hãy tự nhốt mình trong phòng một tháng để suy ngẫm lỗi lầm đi”.

Thu Nguyệt nghe đoạn trước còn cảm thấy mừng rỡ, đợi nghe đến câu sau, trợn tròn mắt — suy ngẫm lỗi lầm một tháng, vậy nàng còn diễn trò gì nữa chứ!

Bùi Cẩn cũng là ý ta đã quyết, nhìn nàng vẫn còn muốn mở miệng, ngắt lời nói: “Cô không cần nhiều lời, cứ làm như vậy đi!”

...

Đám người Thu Nguyệt lui xuống, Bắc Đẩu thấy mình không có chuyện gì nữa, cũng vung tay áo rời đi, trong phòng ngủ chỉ còn lại Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh.

“Ái phi, biểu hiện của vi phu có được không?” Bùi Cẩn hơi ưỡn người, cũng nằm soài trên giường, cười đùa nói.

Nhan Thế Ninh thấy hấn lại muốn ôm mình, vội vàng lẩn vào bên trong, lấy cái gối đặt chính giữa, nói: “Đúng là tên bịp bợm, nói dối làm bộ đều có tài!” Nhớ lại vẻ mặt đau lòng của hấn khi thấy cái bình bị ngã ban nãy, phần nộ khi trách mắng Thu Nguyệt và bất đắc dĩ khi xử phạt nàng, chặc chặc, giống y như thật!

“Đồ siêu lừa đảo!” Nhan Thế Ninh lại cầu nhàu một câu.

“Cũng như nhau thôi”. Bùi Cẩn cười đến mức thuần khiết.

“...” Nhan Thế Ninh nhớ lại ban đầu vẫn là do mình nghĩ ra âm mưu này, trong nháy mắt đã hết lời để nói.

Bùi Cẩn nhìn nàng kim nén, cười thâm, sau đó thừa dịp nàng chưa chuẩn bị thò tay nhéo mặt nàng một cái, nói: “Nhanh rửa bột chì trên mặt đi, bôi dày như vậy sẽ làm hư mặt đó”.

Lúc này Nhan Thế Ninh mới nghĩ đến chuyện này, vội vã xuống giường đi rửa mặt — vừa rồi vì muốn dọa Thu Nguyệt sợ, nàng đã lén lút bôi một lớp bột chì rất dày, khuôn mặt tái nhợt giống như quỷ.

Đến bên cạnh cái giá, nghĩ đến điều gì, lại quay trở về nghi ngờ nói: “Ai, tôi chỉ nói huynh cứ tùy tiện đập vỡ thứ gì đó, anh lại lấy đồ của hoàng thượng ban tặng là sao? Đập vỡ rất đáng tiếc!”

Bùi Cẩn cười nói: “Diễn trò ấy à, chủ yếu là phải làm cho thật. Không lấy một vật trân quý, làm sao có một màn chấn động như vậy chứ?”

Nhan Thế Ninh nghe giọng điệu không sao cả của hấn, có hơi khó hiểu, tốt xấu gì cũng là hoàng thượng ban cho, hơn nữa căn cứ vào vẻ mặt kinh hãi của Thu Nguyệt ban nãy, có lẽ cái bình này có ý nghĩa rất lớn, nhưng lúc này hấn lại trưng ra bộ dáng không quan tâm...Nhan Thế Ninh nghi ngờ nhìn hấn, nhưng hấn lại vừa ôm đầu vừa cách quá xa, cũng chẳng nhìn thấy biểu tình gì trên mặt hấn!

Chỉ có điều, hì hì, đúng là hấn không tiếc bỏ vốn ra.

Kế hoạch của nàng là như vậy, nàng giả bộ bị đau bụng, muốn Thu Nguyệt đỡ, nếu như Thu Nguyệt đỡ thì sau đó chẳng xảy ra chuyện gì cả. Nếu như nàng không đỡ, nàng sẽ lui về phía sau để tránh, cái bình cũng sẽ bị nàng đựng ngã, nàng sẽ nhận hết trách phạt — thật ra làm điều này cũng là để thử thách, Nhan Thế Ninh cho Thu Nguyệt một cơ hội, chẳng qua Thu Nguyệt vẫn không biết quý trọng. Đương nhiên, Nhan Thế Ninh lập kế hoạch này cũng đã đánh cược rằng Thu Nguyệt tâm cao khí ngạo kia sẽ không đỡ nàng.

Chỉ là muốn thực hiện kế hoạch này không thể chỉ có một mình nàng, cần phải có sự phối hợp của Bùi Cẩn. Trước tiên hấn phải đóng góp một vật trân quý dễ vỡ, sau đó phải dạy hấn diễn xuất.

Ban đầu nàng còn có chút lo lắng, nói không chừng Bùi Cẩn thật sự cứng chiều Thu Nguyệt, giữ khoảng cách với Thu Nguyệt trước mặt nàng cũng chỉ là giả vờ giả vịt. Mà lúc hấn nói “thân phận đặc biệt” lại khiến nàng hơi kiêng kị Thu Nguyệt, chỉ sợ mình vội vàng trừng trị Thu Nguyệt sẽ rước lấy phiền toái cho Bùi Cẩn. Cho nên khi nàng lập kế hoạch này cũng có chút dè dặt cẩn trọng, ai ngờ thằng nhãi này nghe xong ánh mắt lại lóe sáng, nói một câu: “Ái phi thích, vi phu nhất định sẽ cố gắng phối hợp”.

Sau đó, hấn liền phối hợp đến lúc này, không hề cho nàng có đường sống nào.

Oa

~Lúc cầm khăn lau mặt, Nhan Thế Ninh lại nói: “Tôi chỉ muốn hù dọa cô nàng một chút thôi, tại sao huynh lại phạt nàng tự suy ngẫm một tháng chứ?”

Bùi Cẩn cười nói: “Không phải là ái phi không muốn nhìn thấy nàng ta sao, đương nhiên vi phu phải quan tâm hành sự rồi.”

Nhan Thế Ninh nhìn bộ dạng công chính liêm minh của hấn lại cảm thấy căm ghét, nhưng vừa xoay lưng lại đã nở nụ cười, lại nói: “Vậy sao huynh không phục vụ gây gộc luôn đi, sai phạm của nàng, tự suy ngẫm lỗi lầm lại rất nhẹ nha, chẳng lẽ huynh không đành lòng, hạ thủ lưu tình hả?”

Bùi Cẩn đứng lên, vuốt thẳng áo bào, vừa thông thả lại vừa bắt đầu nói: “Ai cũng biết ta là một hiền vương mà, hiền nhiên là phải khoan dung với người ta rồi”.

“...” Nhan Thế Ninh im lặng nhìn hấn một lát, cuối cùng trợn trừng mắt, cầm lấy cây quạt đi ra ngoài.

Người này rõ là lúc nào cũng không quên diễn trò.

Bùi Cẩn lấy một miếng điểm tâm nàng ăn còn thừa trong đĩa, cũng theo ra ngoài, nụ cười ngoài miệng muốn ngăn cũng ngăn không được, hì hì, có vẻ như nàng lại bị lừa — ta mới không nói cho cô biết ta chán Thu Nguyệt này, muốn đuổi nàng đi từ lâu lắm rồi!

“Tiểu sư tử, lần này ta giúp cô, cô vẫn chưa trả thù lao đó!” Bùi Cẩn đuổi kịp, trêu ghẹo nói.

Nhan Thế Ninh nghe vậy, tái mét dừng bước: “Huynh còn muốn cái gì!”

Bùi Cẩn đến bên cạnh nàng, bắt ngờ hôn lên mặt nàng, nhỏ giọng nói: “Ta muốn cô”

“...” Nhan Thế Ninh im lặng hồi lâu, cuối cùng đập tới một cước.

Đúng lúc này, một thằng nhóc chạy tới nói: “Trong cung ban thưởng đồ đặc xuống”.

Buổi sáng cũng không có chuyện gì, tại sao lại ban thưởng đồ đặc xuống? Lại ban thưởng những thứ này...Nhan Thế Ninh nhìn những dải tơ lụa, châu báu, tranh chữ, cực kỳ nghi hoặc.

Bùi Cẩn cũng biết nhất định sẽ xảy ra chuyện này. Tính cách của lão tử mình hấn rất hiểu, hôm qua thấy vật liệu quần áo của Thế Ninh mặt không tốt, nhất định là hấn cảm thấy mất thể diện, cho nên chẳng có gì bất ngờ xảy ra, rất nhanh hấn sẽ ban thưởng những thứ này, chính là cho người khác nhìn — hấn rất tốt với đứa con trai này, các người khinh thường hấn, hãy cân nhắc một chút!

Khóe miệng Bùi Cẩn thoáng gượng cười khó mà phát hiện được, vừa thấy Nhan Thế Ninh quay đầu, lại lộ ra nụ cười âm ỉ: “Phụ hoàng rất yêu thích cô đấy, cứ nhận đi”.

Nhan Thế Ninh thâm sâu nhìn hấn, sau đó dùng khẩu hình môi để nói — “Huynh lừa quỷ hả!”

12. Chương 12: Mượn Xuân Được Gặt Hái Thành Công

Thu Nguyệt ở trong phòng một ngày, càng nghĩ càng thấy oan ức, càng nghĩ càng cảm phẫn. Một tháng a, vương gia cũng thật ác độc!

Không được, phải nghĩ cách!

Bầu trời đã tối đen, Thu Nguyệt vận tim đèn, cắn răng, trong đầu lục lọi đủ mọi biện pháp. Cuối cùng ánh mắt của nàng rơi vào ngăn kéo trên bàn trang điểm.

Đi đến mở ngăn kéo lấy ra một hộp trang sức.

Trong hộp có một ô vuông, bên trong có hai bình nhỏ một trắng một xanh.

Đầu tiên Thu Nguyệt lấy cái bình màu xanh, trong mắt lóe lên một tia ngoan độc, sau đó liền bỏ xuống, cầm lấy bình màu trắng...

Bùi Cẩn đang ở thư phòng, Mễ lão đầu lại gửi thư đến, ngoại trừ báo cáo tình hình ở Nam Cương, bên dưới vẫn là thúc giục hắn trở về, lại viết một chuỗi lý do dài, nói cái gì mà phó tướng cai quản không được ăn cay, không thích nghe hát, thật không thú vị, khó mà ở chung được vân vân.

Bùi Cẩn nhớ đến bộ dáng trờng mắt dựng râu của Mễ lão đầu, cười vô cùng vui vẻ, sau đó hắn chợt nghe thấy tiếng khóc nức nở ngoài cửa.

“Cho ta vào đi, ta muốn gặp vương gia!” Là giọng nói của Thu Nguyệt.

Lông mày Bùi Cẩn nhíu chặt lại, sau khi cất kỹ bức thư thì đi ra ngoài, còn chưa đi tới cửa, đã thấy Thu Nguyệt xông vào.

Lúc chạng vạng trời lại đổ mưa, tiết trời có hơi lạnh, nhưng Thu Nguyệt lại mặc một bộ quần áo trắng mỏng, cũng không tỏ son điểm phấn, chỉ để mặt mộc, lại phối với dáng vẻ diêm dã đáng yêu kia cũng hơi cảm thấy yêu thương.

Bùi Cẩn lại cảm thấy đau đầu, không phải là nàng đang đóng cửa suy ngẫm sao, làm sao còn chạy đến đây!

Đúng là không yên mà!

Thu Nguyệt đặt hộp đựng thức ăn lên bàn đến bên cạnh hủi xuống, trong phút chốc nước mắt tràn ra: “Vương gia, nô tỳ biết sai rồi, ngài tha lỗi cho nô tỳ đi! Nô tỳ không dám nữa, về sau nhất định sẽ hầu hạ ngài và vương phi thật tốt!”

Bùi Cẩn thót tim, trong lòng hắn rất muốn học Nhan Thế Ninh giơ lên một cốc, ai bảo bên ngoài hắn lại mang danh hiền vương chứ, cho nên chỉ có thể nhẹ kéo quần áo, lùi lại né tránh, nói: “Cô đứng lên rồi nói chuyện”

“Không, vương gia không tha thứ, nô tỳ sẽ không đứng lên!” Thu Nguyệt mở to hai mắt, mím môi, xem ra rất đáng thương.

Bùi Cẩn thấy nàng càn quấy, giọng điệu cũng lạnh đi: “Thu Nguyệt, chớ quên thân phận của cô!”

Thu Nguyệt vừa nghe lời này, nước mắt chảy càng nhiều hơn: “Thân phận? Vương gia, ngài nói thân phận hiện giờ của Thu Nguyệt là gì đây! Lúc trước lão thái gia đưa ta đến cho ngài đã nói thế nào, ngài đã quên rồi sao! Lúc trước nô tỳ muốn hầu hạ ngài, ngài đều từ chối, một hồi nói là vì tuổi ta còn nhỏ, một hồi còn nói tiểu thư ra đi lòng ngài bị thương, một hồi lại nói quốc sự bận rộn không muốn nghĩ đến, nhưng giờ Thu Nguyệt đã mười tám, ngài cũng đã cưới vương phi rồi! Bên ngoài đều đã cho rằng nô tỳ là người của ngài, nhưng sự thật thì sao! Ngài nói đi, đến tột cùng thân phận hiện giờ của nô tỳ là gì!”

Bùi Cẩn thấy nàng khổ sở nói như vậy, xoay người đi, hắn biết hiện tại phải giả vờ không đành lòng, nhưng giờ phút này, dù thế nào hắn cũng không giả vờ được. Hắn chỉ có thể xoay người, không để nàng thấy được sự chán ghét trên mặt mình.

Thu Nguyệt thấy hần im lặng, trong lòng lại hoảng sợ, lời nói ban nãy nàng đã suy nghĩ rất lâu, nàng nhớ vương gia vẫn luôn dịu dàng, đối diện với chất vấn và ủy khuất thế này nhất định sẽ thấy không nổi, sau đó lại dễ dàng an ủi, đến lúc đó nàng sẽ ngã vào vòng ôm ấp sự việc sẽ thành công gấp bội. Vốn vương gia không gần nữ sắc có lẽ là vì không biết mùi vị trong đó, hiện nay đã cưới vương phi, không phải là ăn đến muốn ngừng mà ngừng không được sao!

Nhưng ai biết được vương gia lại phản ứng như vậy!

Đã sai chỗ nào sao?

Đầu óc Thu Nguyệt xoay chuyển rất nhanh, nghĩ rằng mình tiến công không cẩn thận chạm vào vảy của hần, vì thế vội vàng chuyển đổi thế tấn công.

Nàng đứng lên, mở hộp thức ăn, lấy nước canh, nức nở nói: “Nhưng mà, mặc dù vương gia chưa hề liếc mắt nhìn nô tỳ, nô tỳ cũng không oán không hối, chỉ cần có thể ở bên cạnh vương gia, nô tỳ cũng đã mãn nguyện rồi! Ban nãy là nô tỳ mạo phạm, vẫn xin vương gia thứ tội! Chỉ là nô tỳ nghĩ đến một tháng không thể hầu hạ vương gia, trong lòng lo sợ mà thôi...Nô tỳ đã nấu nước canh mà vương gia thích uống nhất, ngài chịu uống thì coi như là đã tha thứ cho nô tỳ, nô tỳ cũng sẽ ngoan ngoãn mà suy nghĩ, không tới làm phiền ngài nữa...”

Bùi Cẩn nhìn chén canh đưa tới trước mặt mình, phút chốc cảm thấy do dự, nhưng rất nhanh hần đã bùng lên uống hết — Mặc dù Thu Nguyệt là người bên kia, nhưng quyết sẽ không hạ độc mình, dứt khoát uống vào, gặp dịp sẽ đuổi nàng đi!

Thu Nguyệt thấy hần uống một giọt cũng không còn, trái tim buông lỏng, sau đó nàng bắt đầu dọn dẹp mọi thứ, chậm rãi, chậm rãi, lại còn thường xuyên liếc nhìn Bùi Cẩn.

Bùi Cẩn không muốn nhìn nàng, trở lại bàn ngồi đọc sách. Nhưng rất nhanh, hần cảm thấy không thích hợp, tại sao chữ trên sách này lại nhảy múa thế kia?

“Cô bỏ gì vào trong canh?” Cảm giác được bụng dưới nóng lên, Bùi Cẩn nắm chặt thành quyền lạnh lùng hỏi.

Thu Nguyệt thấy thuốc phát huy tác dụng, cũng không thu dọn nữa, bỏ nhào vào người hần, ôm chặt, lại bắt đầu chảy nước mắt: “Vương gia, hãy để nô tỳ hầu hạ ngài đi!”

Lúc này Bùi Cẩn đã cảm thấy sức lực toàn thân đã mất hết, chỉ còn một đốm lửa ở bụng dưới, hần nhìn Thu Nguyệt đỡ mình đến bên giường, lại cởi quần áo ỳnh, muốn ngăn cản cũng chẳng lấy đâu ra lực.

Không được, không được!

Bùi Cẩn cố gắng hít thở, sau đó cắn mạnh vào đầu lưỡi mình, nháy mắt tỉnh táo lại đôi chút, nhất thời sức lực cũng hồi phục, hần đẩy mạnh Thu Nguyệt ra, tông cửa ra ngoài...

Nhan Thế Ninh rửa mặt chải đầu xong vừa mới trèo lên giường, bỗng nhiên nghe cánh bị đẩy mạnh ra thì giật nảy mình, nhìn bộ dáng của Bùi Cẩn càng thêm kinh hãi: “Huynh làm sao vậy?”

Chỉ thấy quần áo Bùi Cẩn lộn xộn, thở hổn hển, đôi mắt vẫn còn phấp phấp, toàn thân tỏa ra tính cách của dã thú đang phát điên.

Bùi Cẩn khốn khổ đến bên giường, ôm eo nàng lăn một vòng trên giường, giọng nói khàn khàn: “Ta bị Thu Nguyệt bỏ thuốc rồi!”

“Hả?” Nhan Thế Ninh còn chưa kịp nói gì, người đã bị đè xuống, miệng bị ngăn chặn, cảm giác có vật gì đó cứng rắn dưới bụng, tứ chi nàng lại trở nên cứng ngắt.

Chẳng lẽ, động phòng ngay đêm nay sao?

Đang lúc tinh thần của Nhan Thế Ninh không yên, đột nhiên Bùi Cẩn lại buông nàng ra.

...Sao lại thế này?

Bùi Cẩn ôm nàng mỉm cười nói: “Cô yên tâm, ta đã nói rồi, cô không bằng lòng, ta sẽ không chạm vào cô. Đặc tính của thuốc này ta có thể nhìn!”

Nhan Thế Ninh nhìn hấn thả mình ra nằm vật xuống, thấp thỏm trong lòng hơi buồn xuống, nhưng nhìn bộ dáng cau mày chịu đựng thống khổ của hấn lại do dự.

“Vì sao Thu Nguyệt lại bỏ thuốc huynh?” Nghĩ một lát, Nhan Thế Ninh nhin không được hỏi.

Bùi Cẩn lại ôm nàng vào ngực, nói: “Nàng là người Uy Quốc công đưa tới làm nha hoàn thông phòng, định rằng sau này sẽ làm thiếp, mà ta vẫn không hề chạm vào nàng, hôm nay nàng lại bị phạt tự đóng cửa suy nghĩ, nóng nảy, muốn gạo nấu thành cơm thôi!”

Khi nói chuyện, hấn lại không nhin được hôn lên môi Nhan Thế Ninh, tay cũng mò vào áo lót, thuần thực cởi bỏ cái yếm, sau đó một tay chụp lên chỗ mềm mại kia.

Mềm mại trơn nhẵn, thật sự là nắm rất thích không nỡ buông tay, nhất là lúc dùng đầu ngón tay khảy khảy làm hai điểm hồng dựng đứng lên, vô cùng đáng yêu.

Nhan Thế Ninh bị xoa nắn hô hấp cũng rối loạn, vội vàng đẩy hấn ra: “Vậy nếu là nha đầu thông phòng của huynh, huynh phải để nàng hầu hạ chứ”.

Bùi Cẩn nghe vậy, cầu mạnh vào môi nàng, Nhan Thế Ninh bị đau, thở ra tiếng, nhưng lúc cảm giác tê ngứa kia lan ra thì tiếng kêu lại trở thành tiếng rên.

Bùi Cẩn nhìn nàng đỏ mặt chau mày lại, lại hôn một cái nói: “Ta chỉ muốn một mình cô, những người khác đều không được”.

Giọng nói này, lười nhác lại kiên định, khàn khàn lại có từ tính, truyền vào tai lại thấy mất hồn.

“Nhưng ta biết cô không muốn, cho nên hôm nay ta sẽ chịu đựng”. Nói xong, Bùi Cẩn lại buông nàng ra.

Nhan Thế Ninh nghe hấn nói những lời này, lại thấy hấn phải đau khổ chịu đựng dày vò, có hơi áy náy. Nếu nàng đã gả cho hấn, làm chuyện đó cũng là thiên kinh địa nghĩa (là điều tất nhiên), như bây giờ hấn cũng đã cố kìm nén rồi...

“Hoặc, hoặc là, huynh không cần nhin nữa...” Nói xong, giọng nói của Nhan Thế Ninh đã thấp đến đến cực điểm.

Bùi Cẩn nhìn nàng cúi đầu ngượng ngùng, khóe miệng lộ ra nụ cười gian trá, nhưng rất nhanh lại khôi phục thần sắc thống khổ kiên định: “Không, Thế Ninh, ta có thể nhin”.

“...” Nhan Thế Ninh ngây ngẩn cả người, vừa rồi nàng còn tưởng sau khi hấn nghe được sẽ bỏ nhào tới chứ.

Xem ra, đúng là hấn rất tốt — Hình tượng tiểu nhân ti bỉ của Bùi Cẩn trong lòng nàng nháy mắt đã cao lớn hơn.

Nhan Thế Ninh lặng lẽ quyết định, sau này sẽ không bao giờ đá hấn nữa.

...

Bắc Đẩu bên kia vô cùng buồn bực thu dọn ngăn tủ vừa bị lục nát nát — Không phải là tìm thuốc giải của xuân dược sao, đảo lộn hết cả lên làm cái gì chứ!

Làm đảo lộn cũng không thu dọn, hai mắt sáng lên đã rời đi, cũng không biết muốn làm gì!

...

Đêm hôm nay, Bùi Cẩn quay cuồng vô số lần, mò mẫm vô số lần, sau đó mới đến câu: “Cuối cùng được tính cũng hết”. Mà Nhan Thế Ninh nhớ đến hình tượng vĩ đại kia của hấn, cũng không phản kháng, kết quả là — Vì sao lại cảm thấy cả người đều bị sờ mó hết vậy!

Còn Thu Nguyệt trong thư phòng, tim nàng chỉ còn là tro tàn, đã đến tận nước này, Bùi Cẩn cũng không muốn chạm vào nàng...

Ngày hôm sau, Bùi Cẩn dậy sớm, nhìn Nhan Thế Ninh ngủ trong lòng, lại lộ ra nụ cười xảo quyệt, nhưng rất nhanh, ánh mắt hấn lại trở nên lạnh lùng.

Thu Nguyệt không thể giữ lại được nữa!

Nhưng mà, Thu Nguyệt là người của Uy Quốc Công đưa tới, làm sao mới có thể danh chính ngôn thuận tổng nàng trở về?

Cần phải tìm một lý do khiến Uy Quốc Công không thể phản bác lại!

13. Chương 13: Cô Là Thê Tử Không Có Lương Tâm!

Thấy Nhan Thế Ninh có dấu hiệu tỉnh lại, Bùi Cẩn lại nhếch miệng nở nụ cười, Nhan Thế Ninh liếc nhìn hắn, xoay người tiếp tục ngủ.

Bùi Cẩn vội vàng đẩy đẩy nàng: “Mau dậy đi, mau dậy đi!”

Nhan Thế Ninh xoay người, chau mày lại, hắc thúc giục như vậy là có chuyện gì sao?

Ai ngờ Bùi Cẩn cười nói: “Phải dậy đọc sách rồi”.

“...”

“...”

“Tên khốn!”

“Hi hi”

Thấy Nhan Thế Ninh không nói gì xoay người ngủ tiếp, Bùi Cẩn vội vàng nói tiếp: “Cô là thê tử không có lương tâm, phu quân bị người ta tính kế, cô còn có thể ngủ bình thản như vậy”.

Thốt ra lời này, Nhan Thế Ninh nghĩ đến chuyện tối hôm qua, sau đó ói ra hai chữ — “Đáng đời!”

Huynh lúc nào cũng tính kế người khác, là gặp báo ứng thôi!

“Cô nói ta nên xử trí nàng thế nào đây?” Bùi Cẩn vuốt cằm nói.

“Bỏ thuốc chủ tử là tội lớn, đương nhiên là phải phạt thật nặng”. Nhan Thế Ninh đáp.

“Xem ra ái phi rất ghét nàng nha, nếu đã như vậy, vì phu sẽ không nhân từ nương tay nữa! Ừm, ta quyết định làm cho nàng biến mất vĩnh viễn trước mặt chúng ta”.

Nhan Thế Ninh vừa nghe lời này thì rất kinh hãi, ngồi dựng dậy, trừng to mắt: “Không phải là huynh muốn...” Nói xong làm động tác cắt cổ.

“Cô nghĩ đi đâu vậy. Ta định đưa nàng về phủ Quốc Công”. Bùi Cẩn khinh thường nói.

“...” Vậy vừa rồi anh giả làm cái bộ dạng hung thần ác sát kia làm gì chứ!

“Nhưng mà ta cần có một lý do để tổng nàng trở về, lý do bỏ thuốc ta không tốt cho lắm. Vốn là nàng được đưa đến hầu hạ ta, nàng bỏ thuốc ta cũng chỉ là bị dồn ép nên nóng nảy, lấy lý do này sẽ không ngăn được mệnh của Quốc công”. Bùi Cẩn lại nói.

“Vậy huynh muốn làm gì?”

Bùi Cẩn chính là đang chờ những lời này, hắn nhún mày cười nói: “Ta có một kế, chỉ có điều...Hôm qua ta đã phối hợp với cô, hôm nay lại cần sự phối hợp của cô...”

Đợi Bùi Cẩn nói xong kế hoạch, Nhan Thế Ninh ngơ ngác tại chỗ: “Huynh phí tâm tư như vậy chỉ vì đưa một nha hoàn trở về phủ!”

Bùi Cẩn ôm nàng qua, cười nói: “Không phải cô ghét nàng sao, vì ái phi, làm gì cũng đều đáng giá”.

“Tại sao tôi cứ cảm thấy huynh đang mượn đao giết người vậy?” Về mặt Nhan Thế Ninh không tin.

Bùi Cẩn không phản bác cũng không thừa nhận, chỉ nói: “Vay đao của ái phi có ưon hay không đây?”

Nhan Thế Ninh mím môi suy nghĩ, sau đó lên tiếng đáp ứng. Thằng nhãi Bùi Cẩn này rất cẩn thận, quyết sẽ không tùy ý bày ra ván cờ này, hấn hao tổn tâm cơ muốn đưa Thu Nguyệt trở về phủ, nhất định là có lý do.

Còn rốt cuộc là lý do gì, mặc dù Nhan Thế Ninh rất muốn biết, nhưng nàng cũng hiểu dựa vào tính tình của Bùi Cẩn nhất định sẽ không nói thẳng ra, vậy chẳng bằng đừng hỏi.

Nhưng mà, Nhan Thế Ninh nhìn khuôn mặt tươi cười của hấn, đột nhiên có loại dự cảm không tốt: “Có phải huynh đã sớm muốn đuổi Thu Nguyệt đi rồi hay không?”

Bùi Cẩn cười không nói.

Đó chính là chấp nhận! Nhan Thế Ninh trừng mắt, giơ chân lên đạp lên đùi hấn — Mẹ kiếp! Lại bị hấn lừa!

Hôm qua bày thế cuộc tính kế Thu Nguyệt, còn tưởng rằng vì hấn muốn dỗ dành mình mới cố gắng phối hợp, giờ nhìn lại, thằng nhãi này lại tính toán với mình!

Tôi đã nói mà, chính người của huynh mà sao huynh lại tích cực như vậy chứ!

Bùi Cẩn thấy nàng tức giận, rất vui vẻ, ôm nàng sờ mó. Nhan Thế Ninh vô cùng căm phẫn, cũng không giãy giụa mà chỉ nằm ngay đơ.

Bùi Cẩn cọ xát vào cổ nàng, vội lấy lòng: “Không phải cô muốn biết vì sao ta nhất định phải đuổi Thu Nguyệt đi hay sao?”

Nhan Thế Ninh lườm hấn.

Bùi Cẩn ghé vào tai nàng nhỏ giọng nói: “Thu Nguyệt, không thể không đuổi đi, bởi vì nàng là người Quốc công phái tới”.

Nhan Thế Ninh ngây ngẩn cả người. Từ sau khi Trần quý phi chết, Uy Quốc Công liền rút khỏi triều chính, chỉ chuyên tâm nuôi hoa trồng cây, vì sao hấn lại muốn giám sát Bùi Cẩn? Huống chi, nếu như muốn giám sát, cũng có thể là thất vương và thái tử bên kia phái người tới mà!

Bùi Cẩn thấy được sự nghi ngờ của Nhan Thế Ninh, cười khỏ, sau đó nói nhỏ bên tai nàng một câu...

...

Thu Nguyệt trần trọc đến nửa đêm mới ngủ, càng nghĩ càng không cam lòng, càng nghĩ càng vô vọng. Sáng nay cũng không dậy, nằm trên giường cáo ốm.

Nhưng đợi đến giữa trưa thì nàng không nằm được nữa, bởi vì ngoài cửa sổ truyền đến giọng nói quen thuộc.

“Ái phi, nàng thấy hoa này thế nào?”

“Rất đẹp. Thiếp thân cảm thấy hoa này rất giống vị cô nương Thu Nguyệt kia, đều rất xinh đẹp. A, tiểu viện này là chỗ ở của ai vậy, rất độc đáo”.

“Hồi vương phi, đây là chỗ ở của Thu Nguyệt tỷ tỷ”. Một nha hoàn trả lời.

“Thật sao, kiến trúc không tệ. Vương gia, đã qua một ngày rồi, ngài có tức giận thì cũng nên tiêu tan đi. Bỗng nhiên thiếp thân cảm thấy khó chịu, Thu Nguyệt cô nương cũng bị dọa thôi, cũng không thể trách nàng, đụng vỡ cái bình cũng chỉ là sơ ý...Cho nên thiếp thân nghĩ, trừng phạt cảm tức một tháng thì bỏ đi...”

Thu Nguyệt đứng ở cửa sổ nghe những lời này, trong lòng vô vị hỗn tạp. Nghĩ rằng có lẽ nữ nhân này chỉ giả vờ độ lượng thôi, sắm vai một người tốt trước mặt vương gia! Thu Nguyệt rất chán ghét, nhưng trong lòng cũng mong mỗi thấy được phản ứng của Bùi Cẩn khi nghe như thế. Nhưng nàng cũng không hy vọng xa vời Bùi Cẩn có thể tha thứ cho nàng, tối hôm qua còn xảy ra chuyện như vậy.

Ai ngờ Bùi Cẩn lại nói: “Nếu ái phi đã nói như vậy, thế thì thôi đi!”

Thu Nguyệt nghe vậy, nhất thời vui mừng khôn xiết.

“Chúng ta đi thăm Thu Nguyệt cô nương đi”. Nhan Thế Ninh cười dịu dàng nói.

Thu Nguyệt thấy bọn họ đi tới, vội vàng sửa sang quần áo, chỉnh lại đầu tóc, sau đó cung kính hành lễ.

Nhan Thế Ninh cười điềm đạm, nhìn thấy nàng tiều tụy hốc hác lại hết lời an ủi. Nhưng Bùi Cẩn từ đầu đến cuối luôn làm mặt lạnh, nhìn Thu Nguyệt đang lo lắng sợ hãi.

“Nếu vương phi đã chịu tha thứ cho cô, ta cũng không nhiều lời. Sau này cô hãy ở bên cạnh hầu hạ vương phi cho tốt!”

Thu Nguyệt vừa nghe đến phải hầu hạ nữ nhân này, lập tức sinh ra cảm xúc mâu thuẫn, may là kịp thời nhận xuống: “Nô tỳ tạ vương gia vương phi ân điển”.

Miền là không bị cấm túc, hết thấy vẫn còn có cơ hội.

Đáng lẽ Nhan Thế Ninh vẫn quan tâm muốn để Thu Nguyệt nghỉ ngơi thêm vài ngày, nhưng Thu Nguyệt kia đâu còn có thể đợi được nữa, quay đầu thu dọn xong liền đến bên cạnh Nhan Thế Ninh.

Trong phòng, Nhan Thế Ninh đang chơi đùa với con mèo của một tiểu nha hoàn lén lút nuôi dưỡng, Bùi Cẩn ngồi bên cạnh đọc sách, ngoại trừ vài tiếng mèo kêu, toàn bộ đều yên lặng.

Sau một lúc lâu, Nhan Thế Ninh nói: “Không biết canh nấm tuyết nấu xong chưa, thiếp thấy hơi đói rồi”.

Bùi Cẩn cười nói: “Vậy cứ sai người đi nhìn xem”. Nói xong nhìn Thu Nguyệt đứng ở một bên.

Thu Nguyệt tự giác đi ra ngoài.

Phòng bếp nhỏ không xa, canh nấm tuyết cũng đã nấu chín. Sau khi Thu Nguyệt rót xong, nhìn hơi nóng hừng hực trong chén thì trong đầu hiện lên một suy nghĩ...

Nhan Thế Ninh đợi thật lâu, nhìn thấy canh nấm tuyết được bưng tới, chân mày đều là ý cười: “Vương gia, có muốn uống một chút không”.

Bùi Cẩn nói: “Không cần, ái phi cứ uống từ từ.”

Thu Nguyệt nhìn ánh mắt dịu dàng về mặt quan tâm của hắn, trong lòng đau xót muốn chết.

Nhan Thế Ninh cầm cái muỗng khuấy khuấy, cảm thấy hơi nóng nên cứ đặt lên bàn chờ nó nguội. Minh lại cúi người tiếp tục chơi đùa với mèo. Cúi người lại cảm thấy mệt nên ôm con mèo lên bàn, lấy cây trầm bạc, khều khều chân nó.

Sau đó một người không cẩn thận làm con mèo lùi lại, đụng vỡ cái chén.

Canh nấm tuyết chảy ra bàn, tràn lên cây trầm bạc. Trong nháy mắt cây trầm bạc liền đổi màu!

“Có độc!” Thế Ninh kinh hãi hô lên.

...

Trong canh có độc, người trong phòng bếp bị hiềm nghi, Thu Nguyệt bưng canh tới cũng trở thành kẻ bị tình nghi.

Sau khi tra hỏi xong lại phát hiện trong hộp trang sức của Thu nguyệt còn sót lại nửa bình thuốc độc.

Lúc Thu Nguyệt nhìn thấy cái bình nhỏ màu trắng kia thì sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

“Đây là độc gì?” Bùi Cẩn trầm mặt hỏi.

Bắc Đẩu nghiên cứu một lát, thâm trầm nói: “Đây là Tuyết Tử Tán, tên cũng như nghĩa, làm người ta không thể có con. Người uống vào sẽ làm hại thân thể, cả đời khó có thể mang thai.”

Thu Nguyệt nghe vậy, sợ đến mức hồn bay phách tán!

“Không phải của tôi! Không phải của tôi! Nô tỳ bị oan!” Sau khi bừng tỉnh, Thu Nguyệt vội vàng giải thích.

Bùi Cẩn vung tay áo, cả giận nói: “Vốn tưởng rằng cô chỉ tùy hứng một chút, không ngờ cô lại ác độc như vậy!”

“Vương gia, thật sự không phải nô tỳ! Đúng rồi, là có người hãm hại nô tỳ!” Thu Nguyệt nói.

“Vậy cô nói ai hãm hại cô?” Bùi Cẩn đáp.

“Là...là...” Thu Nguyệt mệt mỏi. Đúng vậy, ai sẽ hãm hại nàng chứ. Canh nắm tuyết do đầu bếp Tiểu Xuân nấu, nàng biết Tiểu Xuân chỉ là một đứa bé hiền lành, quyết sẽ không hạ độc hãm hại nàng. Là vương gia sai nàng đi lấy canh nắm tuyết, là vương gia khiến nàng bị tình nghi. Nhưng vương gia cũng sẽ không hạ độc hại vương phi!

Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!

Thu Nguyệt nhớ lại ý nghĩ hiện lên trong đầu lúc trước, tay chân trở nên lạnh lẽo. Lúc đó thật sự nàng muốn hạ độc trong canh.

Hại chết vương phi, kết thúc mọi chuyện!

Thậm chí nàng đã nghĩ đến trình tự từng bước hạ độc.

Trở về phòng lấy độc, hạ độc rồi bưng cho vương phi. Sau khi xảy ra sự cố sẽ làm như không biết gì, liều chết không thừa nhận...

Vậy chẳng lẽ thật sự do mình làm? Những điều đó không phải tưởng tượng ra mà là sự thật?

Thu Nguyệt hoang mang, lòng rối loạn.

“Cô nói đi, rốt cuộc Tuyết Tử Tán này ở đâu ra?” Bùi Cẩn vẫn vô cùng buồn bực.

Thu Nguyệt giật mình, nhìn cái bình trong tay hần lại không thốt nên lời.

Bình thuốc độc này là bên kia phái người đưa tới hồi tháng trước.

Người nọ chưa nói lý do cho nàng, chỉ nói: “Vật này có độc, cần phải cất giữ kĩ. Có chỉ thị gì đến lúc đó sẽ nói cho cô biết”.

Nàng chưa bao giờ biết đây là Tuyết Tử Tán, chỉ cho là một loại độc được mà thôi.

Nhưng toàn bộ việc này nàng cũng không thể nói!

Nếu như không nói gì thì đó chính là thừa nhận. Bùi Cẩn hít sâu một hơi, nói: “Bổn vương niệm tình nhiều năm, chuyện hôm qua đã tha cho cô một lần, giữ cô lại trong phủ...Hôm nay cô làm ra loại chuyện này, ta cũng không thể giữ lại cô nữa. Cô thu dọn đồ trở về đi!”

Thu Nguyệt nghe lời này, giống như bị tát một chậu nước lạnh từ đầu xuống chân!

14. Chương 14

Nhìn Thu Nguyệt bị đưa đi, Nhan Thế Ninh nhú mày lại.

Toàn bộ những việc phát sinh ban nãy dường như không nằm ngoài kế hoạch của Bùi Cẩn.

Bùi Cẩn nói kế hoạch với nàng là, để Thu Nguyệt bưng canh cho nàng, trong canh không có độc nhưng móng tay nàng lại có độc. Lúc khuấy canh nàng sẽ thừa dịp gậy độc xuống...Nói trắng ra đây chính là một tiết mục hãm hại người ta. Vốn nàng có hơi bất an, ai ngờ cuối cùng thật sự tìm được thuốc độc trong phòng Thu Nguyệt!

Vì thế, mấu chốt là ở đây!

Độc trong móng tay nàng là do Bùi Cẩn đưa cho trước đó, lúc Bắc Đẩu kiểm tra thì lại giống với độc được giấu trong phòng Thu Nguyệt. Ban đầu nàng còn tưởng độc trong phòng Thu Nguyệt cũng là do Bùi Cẩn bỏ vào hãm hại, nhưng nhìn phản ứng của Thu Nguyệt thì độc này thật sự là của nàng!

Vậy thì, điều này chứng minh Bùi Cẩn đã sớm biết trong phòng Thu Nguyệt có giấu độc!

Nói cách khác, Thu Nguyệt đã sớm có ý muốn hại người. Mà Bùi Cẩn chỉ là tương kế tựu kế đánh đòn phủ đầu nàng ta!

Toàn bộ đều nắm chắc trong lòng bàn tay của hắn!

Chắc chắn, thăng nhĩ này cũng thật lợi hại!

Nhưng Nhan Thế Ninh nhanh chóng nghĩ đến một vấn đề:

Độc của Thu Nguyệt, là muốn hại ai? Hại nàng hay Bùi Cẩn?

Hơn nữa, Thu Nguyệt tự ý làm hay là có người bí mật giật dây? Nói cách khác, việc này có liên quan gì với phủ Quốc Công hay không?

Nghĩ tới câu Bùi Cẩn nói nhỏ với nàng lúc sáng, lòng Nhan Thế Ninh vẫn còn chần động...

Đợi đến khi người sau cùng ra khỏi phòng, Bùi Cẩn đến trước mặt Nhan Thế Ninh, kéo tay nàng.

“Huynh muốn làm gì?” Nhan Thế Ninh theo tiềm thức vội rút tay lại.

Bùi Cẩn lấy ra một cái kéo nhỏ, cười nói: “Cắt móng tay cho cô, bên trong giấu độc, rất nguy hiểm”.

Từ trước đến nay Nhan Thế Ninh không thích để móng tay, luôn để trụi lủi. Nhưng sau khi đến Tướng phủ bị Nhan Thế Tĩnh phê phán vài lần nên cũng đành nuôi móng tay dài. Giờ bị cắt sạch cũng không thấy đau lòng.

Chỉ có điều cảm giác bị hắn nắm tay cắt móng...Dù thế nào cũng cảm thấy rất lạ...

Cắt hết móng tay, Bùi Cẩn vẫn không yên tâm, lại bắt nàng ngâm trong nước nóng vài phần nữa.

Nhan Thế Ninh sốt ruột: “Theo như huynh nói thì chỉ bôi chút trên móng tay thôi, vừa này đã bị cắt sạch rồi còn gì”.

Bùi Cẩn cười nói: “Để ngừa ngộ nhỡ thôi, ngộ nhỡ vô ý ngâm vào miệng, mất tiểu sư tử thì biết phải làm sao?”

“...” Nhan Thế Ninh bắt đầu giả chết.

Sau một lúc lâu, rốt cuộc Bùi Cẩn cũng xong chuyện. Nhan Thế Ninh lập tức cầm lấy cây quạt ngồi ra xa.

“Từ bao giờ cô có thói quen cầm quạt mọi lúc mọi nơi vậy? Giờ đã mát rồi mà”. Bùi Cẩn buồn bực nói.

Nhan Thế Ninh ngẩn ra, sau đó nở nụ cười.

Cây quạt này để ngắm nhìn, là bảo bối. Lúc huynh ăn vụng nó có thể che lại, lúc huynh mệt mỏi muốn ngáp thì nó có thể che khuất; huynh muốn giả vờ làm bộ dáng hoạt bát vui tươi, có thể lấy nó để bắt bướm, huynh muốn làm Văn Tĩnh có tài, có thể dùng nó để làm bộ; trời nóng để quạt, ngày mưa che mưa. Ngày nào đó trên váy có màu đỏ, còn có thể che lại phía sau — Nhan Thế Tĩnh từng mượn cây quạt của nàng để làm như vậy.

Tóm lại, sống qua hai năm ở kinh thành, Nhan Thế Ninh coi cây quạt như một thứ thiết yếu để giả làm tiểu thư khuê các lúc ở nhà hay đi ra ngoài.

Chỉ có điều, khụ khụ, điều này không thể nói với hắn.

Nhan Thế Ninh thả cây quạt ra, chuyển đề tài nói chuyện, “Chẳng lẽ vương gia không nên giải thích chút gì với thiếp thân sao?”

Bùi Cẩn đến ngồi xuống bên cạnh nàng, bưng tách trà nói: “Ái phi muốn biết gì nào?”

Nhan Thế Ninh nở nụ cười nói: “Chẳng hạn như làm sao vương gia biết trong phòng Thu Nguyệt có độc”.

Bùi Cẩn uống vài ngụm trà, thở dài: “Xem ra cái gì cũng không thể lừa được ái phi!”

Ngón tay Nhan Thế Ninh gõ trên mặt bàn đợi đoạn sau.

Bùi Cẩn bỏ cái tách xuống, nói: “Nếu phu quân của nàng cả chuyện phòng của người trong phủ để thứ gì cũng không biết thì sợ là ta đã sớm đầu thai mấy lần rồi”.

Lời này nghe nói thật nhẹ nhàng, tựa như là đùa giỡn. Nhưng Nhan Thế Ninh nghe được lại hiểu rõ đến tận đáy lòng.

Trước khi xuất giá nàng đã nghĩ, hiện giờ hai con rồng đang đoạt vị. Mặc dù Bùi Cẩn không có ý định tranh giành, cũng chỉ sợ không thể thoát khỏi hoàn toàn. Trong phủ cũng sẽ có nhiều hoặc ít người được an bài tới. Cho nên chờ đến khi gả sang đây, lúc hai người ở riêng nàng sẽ bộc lộ bản tính, còn lúc có người ngoài thì nàng sẽ làm một hình tượng đối trá. Vì cái gì? Chính là vì không muốn chịu bìa miệng của người đời dày vò.

Giờ nghe được lời này của Bùi Cẩn thì nàng biết mình suy đoán không hề sai lầm.

Hiền vương phủ nhìn qua rất yên bình tường hòa, nhưng thật ra cũng là mạch sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt!

Chỉ sợ sau này càng phải cẩn thận hơn.

Bùi Cẩn nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Nhan Thế Ninh thì liền biết nàng đang nghĩ cái gì, trong lòng vô cùng ảm áp. Nắm tay nàng, kéo nàng ngồi lên chân mình, nói: “Cô không cần lo lắng, ta đã sớm phái người âm thầm theo dõi những người nằm vùng trong vương phủ, không đáng lo. Hiện nay đã đuổi được Thu Nguyệt, cô càng có thể vô tư, muốn leo tường dỡ ngói lăn lộn trên đất gì đó thì cứ tùy ý, hì hì”.

“Ai lo lắng chứ!” Nhan Thế Ninh thấy hấn nhắc lại chuyện xấu hổ nhỏ của mình, nhảy dựng lên từ trong lòng hấn: “Gì chứ, leo tường dỡ ngói cũng là do huynh xúi giục! Lăn lộn trên đất cũng là bị huynh ức hiếp mà!”

Bùi Cẩn nhìn nàng xù lông, càng cười vui vẻ hơn.

Nhan Thế Ninh trợn mắt nhìn hấn, chạy đến ngồi xuống chỗ đối diện. Vừa rồi thật sự nàng đã quên thủ đoạn của thằng nhãi này, Thu Nguyệt cũng có thể giải quyết được, những người khác cũng chỉ là một bữa trắng miệng.

Lo lắng thay hấn thật đúng là không có gì làm ăn no rủng mủ!

Một kẻ tiểu nhân bỉ ổi vô liêm sỉ bụng dạ thâm hiểm, ai đụng phải hấn thì đúng là người đó gặp xúi quẩy!

Bùi Cẩn đùa xong cũng bắt đầu nói chuyện nghiêm chỉnh: “Độc của Thu Nguyệt là do phủ Quốc Công đưa tới, trước đây người giám thị nàng đã báo cho ta rồi. Ta cũng đã sớm thừa dịp nàng dính lấy ta để Bắc Đẩu lên lục soát phòng nàng. Lúc trước ta đã từng nói với cô, Thu Nguyệt là người của Quốc công đưa vào để theo dõi nhất cử nhất động của ta. Kẻ khác cho người tới nằm vùng ta có thể không cần cố kị mà lập tức trừ bỏ, nhưng người của Quốc công...Dù sao Trần mẫu phi vẫn có ơn với ta, nên cho dù ta thấy Thu Nguyệt lên vào thư phòng ta chép thư giao cho người của phủ Quốc công, ta cũng làm như không biết. Chỉ có thể nghĩ cách từ từ tổng nàng trở về. Chỉ là muốn tìm một lý do toàn vẹn để đuổi nàng trở về lại không bị mất thể diện thì có chút khó khăn...Khi đó là hai năm trước, sau này thì Nam Cương nổi loạn, ta thấy gặp được thời cơ, xin ý chỉ đi dẹp loạn...Không thể chọc vào thì ta trốn thôi!”

“Vậy giờ huynh định giải quyết thế nào?” Nhan Thế Ninh hỏi.

Bùi Cẩn nhìn nàng, trên mặt lại lộ ra nụ cười gian trá: “Chỉ cần thể xác và tinh thần ái phi được vui vẻ, đương nhiên vi phu sẽ dốc hết khả năng a!”

“...” Vì sao cuối cùng thằng nhãi này vẫn có thể nói những lời thô tục một cách thẳng thắn như vậy chứ!

“Đương nhiên, cô cũng thấy đấy, hiện nay Quốc Công đã không còn muốn giám thị ta đơn giản như vậy nữa. Nếu như ta còn không giải quyết Thu Nguyệt, hậu quả không thể lường được!” Ánh mắt Bùi Cẩn lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Nhan Thế Ninh nhớ tới bình thuốc độc kia, trong lòng cũng hơi sợ hãi: “Huynh nói, độc kia...là ý của Quốc Công?”

Bùi Cẩn khẽ gật đầu.

Nhan Thế Ninh hít sâu một hơi, nghĩ đến câu nói ban sáng của hắn, lại nói: “Nhưng lúc sáng không phải huynh nói Quốc Công...Nếu như huynh không có con nối dõi thì trèo lên được vị trí kia để làm gì chứ?”

Lúc sáng, Bùi Cẩn nói rõ từng câu từng chữ bên tai nàng: Quốc Công vẫn luôn muốn để ta leo lên vị trí kia, mà ta thì lại không muốn.

Mỗi lần Nhan Thế Ninh nhớ đến những lời này, trống ngực đập không dứt. Nàng vẫn cho đoạt vị là chuyện của Thất vương gia và thái tử, nhưng lại không ngờ đằng sau đó Bùi Cẩn cũng bị chống đỡ.

Mặc dù Quốc Công ẩn náu đến mười năm, nhưng thế lực của hắn quả thật không nhỏ.

Nhưng nếu Quốc Công đã bí mật hỗ trợ Bùi Cẩn thì tại sao phải sai Thu Nguyệt hạ độc?

Lòng Nhan Thế Ninh nặng trĩu, Bùi Cẩn lại cười đến mức ung dung: “Thế Ninh, cô nên biết, trên đời này có một từ gọi là con rối”.

“...” Nhan thế Ninh im lặng.

Thì ra là thế.

Thì ra là thế!

Nhìn bộ dáng tỉnh ngộ của Nhan Thế Ninh, Bùi Cẩn khẽ cười. Thân thể ngã dựa vào lưng ghế phía sau.

Lúc Trần quý phi còn sống, Uy Quốc Công đã có ý này. Nhưng Trần quý phi cũng không hy vọng Bùi Cẩn bị cuốn vào dòng nước đục đó. Đối với nàng, lớn lên khỏe mạnh bình an là đủ rồi. Sau khi bà mất, nhất thời mất đi chỗ dựa ở hậu cung, Uy Quốc Công cũng bắt vô âm tín, nhưng điều này cũng chỉ là mặt ngoài của vấn đề mà thôi.

Năm Bùi Cẩn mười tám tuổi, Uy Quốc Công hỏi hắn một vấn đề: “Theo ý kiến của con, ai xứng đáng để kế thừa?”

Bùi Cẩn rất mặt dày mày dạn trả lại ba chữ: “Cẩn không biết”.

Vì thế, Uy Quốc Công hỏi rất thẳng thắn: “Con làm thì thế nào?”

Bùi Cẩn tiếp tục trả lại ba chữ: “Cẩn vô năng”.

Cuối cùng, Uy Quốc Công nhìn hắn xuôi tay kính cẩn, thâm trầm nói: “Theo ta thấy, con thích hợp hơn bọn chúng”.

Vài năm sau đó, Uy Quốc công dốc hết sức bồi dưỡng thế lực cho hắn. Mà hắn lại dốc hết sức né tránh những thế lực này.

Một hoàng tử không được yêu thương lại đột nhiên có một cơ hội lên trời. Rất nhiều người sẽ bị quyền thế làm choáng váng đầu óc. Nhưng Bùi Cẩn lại không có trong số đó.

Hắn ý thức sâu sắc được ngày nào đó Uy Quốc Công nâng đỡ hắn lên trời, cũng là ngày hắn rơi xuống tan xương nát thịt.

Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi. Nhỏ cò tận gốc, theo đuổi sự nghiệp khác — Đến mười năm trước, Bùi Cẩn núp sau bình phong nghe được Uy Quốc Công nói với Trần quý phi như vậy.

Ban đầu Bùi Cẩn vẫn không quá tin vào ý nghĩa của nửa câu sau, cho đến đêm trước ngày thành thân, Bắc Đẩu nói cho hắn biết, thuốc độc người kia đưa cho Thu Nguyệt là “Tuyệt Tử Tán”!

Độc này là ta chuẩn bị dùng cho Nhan Thế Ninh, làm như vậy để nàng không thể sinh con. Đứa bé này chỉ có thể do Thu Nguyệt hoặc một người khác ở phủ Quốc Công sinh ra, như vậy mới có thể có tư chất đoạt vị, có thể dễ dàng thao túng.

Đến lúc đó, hắn lên ngai vàng lại không quyền không thế, liền trở thành con rối. Con nối dõi lại chết yếu bất ngờ, Uy Quốc Công có thể dễ dàng đoạt vị rồi!

Toàn bộ mưu kế đều được tính toán kĩ càng!

May là khối u ác tính này đã kịp loại trừ.

Nghĩ đến đây, Bùi Cẩn cười ra tiếng thu hồi toàn bộ tâm tư. Thấy Nhan Thế Ninh đứng trước cửa sổ có vẻ đắm chiêu, nói: “Ái phi đang nghĩ gì thế?”

Nhan Thế Ninh còn đang kinh ngạc, từ trước đến nay tranh đấu trong cung vẫn luôn tàn khốc, nhưng không nghĩ tới cũng có ngày lại diễn ra bên cạnh mình. Nếu không phải Bùi Cẩn phát hiện kịp thời, thật sự hậu quả sẽ càng nguy hiểm.

Than ôi, nàng vào cửa mới có hai ngày lại gặp phải chuyện bực bội này rồi.

Mà lúc nghe được câu hỏi của Bùi Cẩn, nàng ra vẻ buồn bã nhìn bầu trời, nhỏ nhẹ nói: “Tôi đang nghĩ mẹ tôi cầu nguyện cho tôi cả đời được bình an gì gì đó, chỉ sợ không thể thực hiện được rồi!”

Bùi Cẩn cười đến trước mặt nàng nói: “Hối hận vì gả cho ta rồi sao? Hì hì, giờ cô hối hận cũng vô dụng, ai bảo lúc đầu không đào hôn đi!”

Nhan Thế Ninh liếc hắt, cắn răng nói: “Ai bảo huynh muốn thành thân với ta!”

Bùi Cẩn búng lên trán nàng, nói: “Nếu cô không gả cho ta, chỉ sợ lại càng không được bình an”.

“Hả?” Lời này làm Nhan Thế Ninh hơi khó hiểu.

Bùi Cẩn cũng không trả lời, chỉ cười nói: “Có lẽ con đường này rất khó khăn, cô có sợ không?”

Nhan Thế Ninh ngẩng đầu nhìn vào mắt hắt, sau một lúc lâu hung hăng nói: “Tôi đã thành thân với người đáng sợ nhất trên đời này rồi, huynh nói tôi còn sợ cái gì nữa chứ!”

Bùi Cẩn nghe vậy cười tươi như hoa.

“Nhưng mà, phủ Quốc công bố trí thế cuộc lớn như vậy sẽ chịu từ bỏ ý đồ sao?” Sau một lúc lâu, Nhan Thế Ninh hỏi.

Bùi Cẩn nhìn lá rụng lượn vòng ngoài cửa sổ, cười nói: “Đương nhiên sẽ không, chỉ có điều, trước mắt chuyện này không phải là vấn đề lớn nhất”.

“Còn có vấn đề gì nữa?”

“Tỷ như, ngày mai cô phải về nhà rồi”.

“!!!” Nhan Thế Ninh lại quên bống vụ này!

15. Chương 15: Ngày Lại Mặt Lắm Chuyện

Bùi Cẩn đã chuẩn bị xong quà lại mặt, rất phong phú. Nhan Thế Ninh nhìn lướt qua liền biết giá tiền cũng không phải nhỏ, không khỏi nhìn Bùi Cẩn bên cạnh — đáp lễ là tất yếu, nhưng đâu cần tốn kém thế này chứ!

Bùi Cẩn vừa liếc mắt đã nhìn ra tâm tư của nàng, dựa sát lại cười nói: “Đây là vi phu nâng cao thể diện cho nàng mà”

Nhan Thế Ninh hiểu ra, nhà chồng đáp lễ càng phong phú thì nghĩa là hắt càng coi trọng cửa thân hôn này, cũng chứng minh địa vị nàng trong lòng hắt càng cao. Chỉ có điều...Ngẩng đầu nhìn hắt nói: “Huynh không sợ người ta nghĩ huynh đang lấy lòng cha tôi sao?”

Bùi Cẩn nhất thời không đáp lại, chỉ đánh giá đáng về hôm nay của nàng. Chợt nghĩ đến cái gì đó, lục lọi trong đồng lễ vật lấy ra một cây trâm được khảm ba viên ngọc màu vàng lóng lánh trong suốt. Sau đó đổi với cây trâm ngọc trên đầu Nhan Thế Ninh, lại quan sát một hồi, cười nói: “Ừ, cây trâm này rất hợp với quần áo của nàng”.

Nhan Thế Ninh hết ý kiến, còn có thể lục đồ trong mớ quà tặng lấy ỉn dùng nữa sao!

“Bọn họ nghĩ vậy thì cứ để bọn họ nghĩ, rõ thật là rất trong sạch, lại khiến người khác nghi ngờ”. Bù Cấn đáp xong lại hỏi: “Khối ngọc bội kia đâu?”

Nhan Thế Ninh lập tức cảnh giác: “Để làm gì!”

“Đeo vào! Định cất giấu làm của gia truyền sao!” Bù Cấn nói xong đã bắt đầu lục soát người nàng.

Nhan Thế Ninh xoay người bỏ chạy: “Tôi không đeo! Cái đó xấu chết được! Tôi không đeo!”

“Đeo đi, đeo đi! Khối ngọc bội này là vô giá đó, còn đáng giá hơn đồng lẻ vật này nữa, đeo vào rất đẹp!” Một tay Bù Cấn bắt được kéo vào trong ngực.

Nhan Thế Ninh liếc mạng giãy giụa: “Có chết cũng không đeo!”

Nàng đường đường là một thực nữ thanh tao nhã nhặn, làm sao có thể đeo khối ngọc bội như vậy!

Lúc hai người đang dây dưa, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Bù Cấn tinh mắt, cúi đầu hôn lên mặt Nhan Thế Ninh nói: “Có người tới, ngoan”.

Vì vậy —

“Tà áo trước của ái phi có nếp nhăn, vi phu chỉnh lại cho nàng”. Bù Cấn nói xong, buộc miếng ngọc sư tử xù lông lên thắt lưng nàng.

Nhan Thế Ninh nhìn hai nha hoàn vừa sợ vừa ao ước trước cửa, nghiêng răng cười nói: “Cảm ơn phu quân”.

Đợi đến khi hai người lên xe ngựa rời đi, tiểu nha hoàn bật nhảy đi tìm tiểu tử muội của mình.

“Vương gia đối với vương phi thật tốt, muội nhìn thấy vương gia chỉnh trang quần áo cho vương phi nữa đó!”

“Trước giờ vương gia đều dịu dàng như vậy mà”.

“Mới không phải đâu, trước kia vương gia cũng đâu có tốt với Doanh tiểu thư như vậy”.

“Đó là bởi vì Doanh tiểu thư không có tốt như vương phi. Muội không biết đâu, khi đó Doanh tiểu thư thấy vương gia đều làm mặt lạnh, không giống vương phi, lúc nào cũng cười khanh khách làm người ta cảm thấy thân thiết”.

“Ài, tỷ có biết Doanh tiểu thư chết thế nào không?”

“Chuyện này thì nói là bệnh chết, mà tỷ cảm thấy không giống...”

“Ai cho các cô bàn luận bậy bạ sau lưng chủ tử!”

Hai tiểu nha hoàn đang xì xào bàn tán trong vườn hoa, bỗng nhiên nghe được tiếng quát ở sau lưng đều giật nảy mình. Quay đầu lại nhìn thấy Bắc Đẩu mặt không chút biểu cảm, toàn thân mặc bộ quần áo màu đen như ma quỷ, khuôn mặt không còn chút máu.

Bắc Đẩu liếc nhìn hai tiểu nha hoàn, lạnh lùng nói: “Còn tái phạm, coi chừng cái lưỡi của các cô!” Nói xong xoay người rời đi.

Một nha hoàn sợ đến mức bưng kín miệng mình, người còn lại bị dọa đến phát khóc.

Hu hu, Bắc Đẩu tiên sinh thật đáng sợ. Bất kể cái gì hắn cũng làm được, lần trước Đông Tuyết xông vào phòng thuốc của hắn, sau đó bỗng nhiên bị ngứa ngáy khắp người, làm sao cũng không hết. Cuối cùng phải ra khỏi phủ, cũng không biết kết quả thế nào...

Bắc Đẩu đứng bên cạnh hòn non bộ, nhìn hai tiểu nha hoàn mím chặt miệng rời đi, phì cười nhìn trời.

“Sau này, người không có việc gì thì cứ tung hoành trong phủ đi. Thấy có chuyện gì người cứ giải quyết, dù sao người cũng có rất nhiều thủ đoạn, dù sao hạ nhân trong phủ đều sợ người, hi hi” — Bù Cấn đã từng nói với hắn như vậy.

Nhưng, cái gì mà không có việc gì thì tung hoành chứ! Xem hắn là quỷ hủ!

Chỉ có điều, không ngờ đến bây giờ cái chết của Doanh tiểu thư vẫn còn có người nhắc đến...

Bắc Đẩu suy nghĩ, lại bắt đầu tung hoành. Bay thẳng đến góc tường yên tĩnh, thấy bốn bề vắng lặng thì leo tường ra ngoài.

— Vương gia đuổi Thu Nguyệt là quyết định rũ sạch quan hệ với phủ Quốc Công. Thế thì kế hoạch báo thù của hần lại bị trì hoãn rồi. Không được! Hần đã đợi đủ lâu rồi!

...

Trong xe ngựa, Bùi Cẩn le lưỡi: “Không có chuyện gì thì cô bôi phấn lên làm gì chứ”.

Ban nãy hần hôn trộm Nhan Thế Ninh, ai ngờ hôn đến một miệng đầy phấn son, khó chịu muốn chết!

Nhan Thế Ninh liếc mắt nhìn hần, nghĩ thầm, chính là đề phòng huynh! Nàng đã quyết định buổi tối khi đi ngủ cũng sẽ bôi phấn — Tôi cho huynh chiêm tiện nghi của tôi!

Ừ, trên người cũng cần phải bôi!

Nhớ đến tối hôm qua bị thằng nhãi này chui vào áo lót cắn lên chỗ kia của mình, mặt Nhan Thế Ninh lại bóng bưng.

À đúng rồi, có nên bôi chút tiêu hay hoàng liên (một vị thuốc đông y) lên mặt không nhỉ?

Tướng phủ cách vương phủ không xa, đi đường khoảng nửa canh giờ. Lúc hai người đến, cửa tướng phủ vang lên tiếng pháo nổ đùng đùng, rất náo nhiệt.

Nhan Chính nhìn Bùi Cẩn cực kì quan tâm dò dẫm nữ nhi của mình xuống, cười đến không thể khép miệng — Tốt, tốt! Đúng là tốt!

Khang Hoa quận chúa bên cạnh cũng cười, nhưng là ngoài cười nhưng trong không cười. Cũng nhìn ra được chỉ là miêng cường và giả dối, khinh thường và lạnh lùng — Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh, bà không thích cũng chẳng muốn giả bộ niềm nở. Huống chi, hai người thể hiện rất ân ái, càng khiến cho bà cảm thấy rất chướng mắt.

Còn Nhan Thế Tịnh, sáng nay tìm người trang điểm ỉnh thật đẹp. Ban nãy nàng còn vì chuyện mình đeo bông tai có hợp không mà vô cùng rối rắm. Chỉ là, lúc nàng phát hiện ra Bùi Cẩn chỉ gật đầu chào nàng theo lễ nghĩa rồi chẳng thèm liếc nhìn nàng lấy một cái, nàng lại có chút thất vọng và căm phẫn — Từ nhỏ đến lớn, hần đều như vậy, cả thất hoàng huynh lạnh lùng kiêu ngạo cũng đã từng lấy lòng nàng, nhưng cửu hoàng huynh này...

Nhan Thế Tịnh nhìn Bùi Cẩn sắc sảo Nhan Thế Ninh từng li từng tí, thật sự là tức muốn ói máu!

Nàng có điểm nào thua kém Nhan Thế Ninh chứ!

Nhan Thế Tịnh đang nhìn chăm chăm hai người, đột nhiên cánh tay bị đau, vừa quay lại thấy Khang Hoa quận chúa đang ngẩng đầu, dùng âm thanh chỉ có nàng nghe được nói: “Chú ý giữ đúng mực”.

Nhan Thế Tịnh ôm cánh tay bị nhéo, hơi oan ức bĩu môi, sau đó cùng theo vào phòng.

Tiệc tàn thì vẫn còn sớm, mọi người liền ngồi ở đại sảnh nói chuyện phiếm. Chẳng qua là chủ đề câu chuyện này thật có chút đau đầu. Chuyện chính sự của Liêu Quốc, có vẻ như không thích hợp cho lắm, dù sao những người ở đây đều có thân phận đặc biệt; nói chuyện gia đình, có vẻ như người nhà này cũng không cùng quan điểm... Vì vậy sau khi nói vài câu, mọi người lại uống trà, uống trà, uống trà.

Khắp nơi đều là tiếng va chạm của đồ gốm sứ.

Bùi Cẩn thấy thế nở nụ cười, lột trái cây, cười nói: “Đây là trái cây của Nam Cương, lúc ở Nam Cương ta vẫn thường ăn”.

Nhan Chính vừa nghe được, trong lòng kích động, biết đây là hần cố ý gợi đề tài, vội nói tiếp: “Nghe nói phong tục của Nam Cương không giống chúng ta, hẳn tể có thể nói một chút không”.

Mọi người nghe vậy vô cùng hào hứng. Đến bây giờ Nam Cương vẫn luôn là một nơi thần bí, chỉ cần nói về Nam Cương là có thể thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Bùi Cẩn thấy mọi người đều đã dựng tai lên, cười cười, lấy trái đã bóc vỏ xong đưa cho Nhan Thế Ninh. Sau đó bắt đầu rử rỉ nói về những chuyện hắn đã nghe thấy nhìn thấy ở Nam Cương, thỉnh thoảng vẫn quay đầu nhìn Nhan Thế Ninh vô cùng thâm tình.

Nhan Thế Tịnh vốn đang muốn nghe, lại thấy bộ dáng Bùi Cẩn quan tâm Nhan Thế Ninh như vậy, khỏi phải nói là trong lòng buồn bực đến mức nào. Ăn trái cây nha hoàn lột vỏ cho cũng không thấy ngon.

Nhan Thế Ninh đương nhiên cảm giác được sự bất thường của Nhan Thế Tịnh, tại sao trên người cô nàng này lại có mùi chua như vậy chứ? Ánh mắt nhìn mình cũng không hề thân thiện nha! Chắc chắn, chẳng lẽ cô nàng với thằng nhãi Bùi Cẩn này cũng có gì mờ ám? Trước đây cũng không phát hiện ra!

Nhan Thế Ninh rất nghi ngờ, ánh mắt nhìn Bùi Cẩn cũng tràn ngập tìm tòi nghiên cứu. Nhưng từ đầu đến cuối Bùi Cẩn vẫn luôn cười dịu dàng, càng lúc càng ân cần...Đều khiến cho người ta không chịu nổi nữa rồi!

Làm quá rồi!

Giở trò quỷ gì vậy chứ!

Mà ánh mắt của Bùi Cẩn quét tới vẻ mặt của Nhan Thế Tịnh ngày càng căm giận, lại cười càng dịu dàng hơn.

Đợi đến khi tiệc rượu kết thúc, Nhan thế Ninh và Bùi Cẩn đến một phòng đã được chuẩn bị, nhin không được hỏi: “Huynh quen muội muội tôi à?”

Bùi Cẩn liền biết nàng sẽ hỏi: “Không hề quen”.

“Làm sao tôi cứ cảm thấy ánh mắt muội ấy nhìn huynh không được bình thường”. Nhan Thế Ninh không tin.

Bùi Cẩn cười nói: “Cô nên hiểu tính tình của nàng ta”.

“?” Nhan Thế Ninh không hiểu.

“Đến đây, ta nói cho cô...”

Nhan Thế Ninh nghe xong Bùi Cẩn nói Nhan Thế Tịnh đã từng quần lấy hắn, vừa sợ lại vừa buồn cười, nàng cũng không ngờ hai người bọn họ còn có một quá khứ như vậy.

Hóa ra, vì Nhan Thế Tịnh xinh đẹp và có gia thế nên vẫn luôn được muôn người chú ý. Mà nàng nhìn những nam tử thần phục dưới váy nàng với vẻ mặt dè dặt, nhưng trong lòng lại vô cùng hả hê. Nàng lại là một người tâm cao khí ngạo, nếu như thấy một nam nhân nào lạnh nhạt với mình sẽ rất không cam lòng. Sau đó trăm phương ngàn kế thu hút sự chú ý của hắn. Lúc đó nàng còn nhỏ, bẩm sinh đã có thủ đoạn dụ dỗ người khác, cho nên chỉ cần nàng hơi động não, những vương tôn quý tộc kia sẽ bị nàng mê hoặc đến chết mê chết mệt.

Đương nhiên, ngoại trừ Bùi Cẩn.

Có thể nói, từ khi Nhan Thế Tịnh ra đời đến nay vẫn luôn thuận buồm xuôi gió. Cho đến một lần tham gia yến tiệc ở trong cung, gặp được Bùi Cẩn, sao đó, thất bại lại thất bại.

Cho dù là nàng giả ngoan khoe khéo hay là trang điểm kinh diễm, hoặc là tạo ra vô số vụ va chạm ngẫu nhiên, từ đầu đến cuối con mắt Bùi Cẩn cũng chẳng thêm liếc nàng lấy một cái. Thậm chí có đôi khi Bùi Cẩn còn bày ra một dáng vẻ kiêu ngạo của hoàng tử, nói một câu — “Thỉnh tự trọng”.

Làm nàng vô cùng tức giận!

Nhan Thế Ninh tưởng tượng ra bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của Nhan Thế Tịnh, rất không phúc hậu nở nụ cười. Suy nghĩ một lát lại hỏi: “Cho nên, vừa rồi huynh chỉ cố ý khiêu khích muội ấy?”

“Cô cứ nói đi?” Bùi Cẩn cười vô cùng thuần lương vô tội.

Mà trong một gian phòng khác, khuôn mặt Khang Hoa quận chúa lại âm trầm, “Con càng ngày càng tệ rồi! Đừng quên, con sẽ là thái tử phi!”

Nhan Thế Tịnh nghiêng đầu, nổi giận nói: “Làm thái tử phi thì sao? Trước giờ thái tử vẫn luôn lạnh nhạt với con, nào có quan tâm chăm sóc như cửu hoàng huynh! Căn bản là thái tử không thích con!”

“Đó là do con không có bản lĩnh!” Khang Hoa quận chúa ngắt lời nàng: “Dịu dàng chăm sóc thì có ích gì, chỉ là một vương gia rãnh rỗi vô dụng!”

Nhan Thế Tịnh bị nói đến trọng điểm, không nói gì nữa.

Nếu cửu hoàng huynh là thái tử thì tốt biết mấy...

Vì sao cửu hoàng huynh vẫn không quan tâm đến mình, dường như có thành kiến gì đó...

Lúc này, Lưu ma ma gõ cửa tiến vào, nói nhỏ với Khang Hoa quận chúa: “Quận chúa, Lý quả phụ lại tới nữa rồi”.

Khang Hoa quận chúa nghe thấy tên này, khẽ cau mày, sau đó trầm giọng nói: “Ta biết rồi. Dẫn bà ta vào hậu viện, ta sẽ qua đó”.

Nhan Thế Tịnh nhìn hai người đi khỏi, cảm thấy kì quái. Lý quả phụ là ai? Vì sao giọng điệu Lưu ma ma lại khẩn trương như vậy? Hơn nữa, vẻ mặt của mẹ dường như không được bình thường.

Rõ là chuyện kì lạ!

16. Chương 16: Không Có Sơ Hở

Nhan Chính còn muốn giữ hai người lại ăn cơm tối, nhưng Bùi Cảnh thấy Nhan Thế Ninh chẳng thích thú gì liền mượn cớ có công việc từ chối khéo. Sau khi nói vài câu khách sáo, hai người cáo từ.

“Mẹ con đâu?” Nhan Chính hỏi Nhan Thế Tịnh đứng bên cạnh.

Từ sau tiệc rượu, Khang Hoa quận chúa vẫn không thấy lộ diện.

“Mẹ nói cơ thể khó chịu, về phòng ngủ rồi.” Nhan Thế Tịnh đáp lại, trong lòng hoài nghi, mới vừa rồi vẫn còn khỏe, sau khi đi gặp Lý quả phụ về sắc mặt liền trở nên âm u, cũng không biết thế nào.

Nhan Chính nghe vậy, còn tưởng Khang Hoa quận chúa lại làm mình làm mẩy, không khỏi nhún mày lắc đầu, thật sự là ngày càng quá quắc. Trong lòng bất mãn, trên mặt lại mang theo sự áy náy, nhưng ông ta vừa định nói gì đó lại bị Nhan Thế Ninh cắt ngang.

“Vậy chúng con về trước vậy. Thân thể mẹ không khỏe, muội muội cần phải quan tâm chăm sóc.” Giọng nói của Nhan Thế Ninh rất chân thành, ánh mắt rõ ràng là hiếu thuận, thật sự chỉ là diễn trò quá mức thuần thực mà thôi.

Nhan Chính nghe xong lại càng thêm bùi ngùi — nữ nhi ngoan mà!

Nhan Thế Ninh lại nghĩ thầm: “Chẳng muốn nói lời vô nghĩa với cô!”

Xe ngựa lăn trên đường đá đi về phía trước, bên trong xe có hơi ngọt ngào, Nhan Thế Ninh xốc rèm bên cửa sổ, cũng bắt đầu vung cây quạt lên.

Sắc trời bên ngoài còn sớm, Nhan Thế Ninh nhìn người đi trên đường phớt hết sức náo nhiệt, không khỏi nổi lên suy nghĩ, “Chúng ta đi về sao?”

Bùi Cảnh lúc trưa đã uống hơi quá chén, đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe câu hỏi này, biết nàng đang nổi lên ý nghĩ vui chơi, nhân tiện nói: “Đừng vội, còn nhiều thời gian mà” Nói xong kéo tay nàng qua, tỏ ý quật cho hấn nữa.

“Có ý gì?” Tâm tình Nhan Thế Ninh rất tốt, cũng không để ý.

Bùi Cẩn lười nhác nói: “Cuộc sống từ sau khi cưới cho tới bây giờ vẫn không có gì thú vị, dù sao cũng phải tìm chút thú vui chứ. Vì phu đã lo liệu cả rồi, sau này à, ta cứ sống phóng túng đi! Vui đùa ở kinh thành, rồi chơi đùa khắp cả thiên hạ luôn!” Nói xong, nghiêng người đến trước mặt Nhan Thế Ninh, cười nói: “Ái phi, nàng nói có được không?”

Nhan Thế Ninh vừa nghe xong, ánh mắt sáng rực lên, “Thật sao?” Có trời mới biết hai năm qua nàng sống ở kinh thành đã muốn chết ngạt rồi.

Bùi Cẩn nhìn thần thái phấn khởi của nàng, cười gật đầu, cũng nói: “Có khi nào ta lừa nàng đâu?”

“Huynh thì bao giờ mới không gạt tôi!” Vừa nghe lời này của hắn, Nhan Thế Ninh lại cảm thấy tức giận.

Bùi Cẩn vội kéo nàng qua, “Dịu dàng một chút, dịu dàng một chút...”

Sau một lúc lâu, Nhan Thế Ninh lại có thắc mắc, “Nhưng huynh không phải là vương gia sao, có thể ở bên ngoài chơi đùa hoài sao?”

Bùi Cẩn điều chỉnh tư thế, hí mắt cười: “Đừng quên, ta là một vương gia nhàn rồi.”

Nhan Thế Ninh có vẻ đăm chiêu.

Bùi Cẩn xưng là Hiền Vương, nhưng cũng là một vương gia nhàn rồi, chức không cao quyền cũng không trọng, hoặc là nói, trước giờ vốn chẳng có quyền gì. Lúc thiên hạ không có chuyện gì, cả ngày hắn chỉ mua vui giết thời gian, nói dễ nghe là điếm đàm ung dung vô dục vô cầu, nói khó nghe thì chính là chơi bời lêu lổng không làm việc đàng hoàng. Nhưng đợi đến lúc thiên hạ có chuyện xảy ra khiến người ta đau đầu, hắn lại bị ủy thác nhiệm vụ quan trọng. Tỷ như, sáu năm trước sông Trường Giang và Hoàng Hà bị vỡ đê ngập nước cả Tuyên Thành, ví như hai năm trước có phản loạn ở Nam Cương.

Việc này đều rất khó giải quyết, Thất vương gia và thái tử bo bo giữ mình, cũng không muốn nhúng tay vào. Mà việc này huyền não làm lòng dân hoảng sợ, nhất định phải có một nhân vật lớn đứng ra bình ổn tất cả, vì thế, Bùi Cẩn liền trở thành nhân vật được chọn lựa tốt nhất.

Đương nhiên, Bùi Cẩn vẫn luôn tự mình biết mình, lúc bọn họ chưa tuyển chọn thì đã chủ động xin ý chỉ, vì thế lại đạt được chữ “Hiền” trong tên của hắn.

Nhưng đợi đến lúc chuyện được giải quyết êm xuôi, luận về thưởng, Bùi Cẩn vẫn chưa hề có được thứ gì tốt. Hắn chỉ làm ổn định lòng dân, đây là hắn làm vì trách nhiệm của một hoàng tử, không phải công lao gì lớn...

Nói chung, Bùi Cẩn chính là cục gạch, chỗ nào muốn thì chuyển đến đó, sử dụng xong rồi lại đặt sang một bên chờ lần sau.

Cái này, cũng là cái bia đỡ đạn nha!

Nhưng mà Bùi Cẩn thật sự không có công trạng gì sao? Nhan Thế Ninh nhớ đêm đó đưa thức ăn cho hắn, lại thấy hắn không ngừng viết biện pháp thoát nước dưới ánh nến. Mà càng về sau, lũ lụt được ngăn chặn cũng là chủ ý của hắn. Nhưng mà đến cuối cùng, những chủ ý đó đều biến thành của người khác...

Có lẽ là tự hắn phải sạch toàn bộ những công trạng đó, chỉ làm một hoàng tử không tiếng tăm không tài năng, không được sủng ái, như thế sẽ có thể sống sót giữa cuộc tranh đấu thảm thiết trong hoàng cung...

Tựa như bây giờ, phản loạn ở Nam Cương đã được dẹp yên gần hết, hắn buông binh quyền, từ bỏ tất cả vinh hiển, tiếp tục trở về làm một “nhàn vương”.

Nhan Thế Ninh nhìn người gồi lên đùi mình nghỉ ngơi, đột nhiên cảm thấy thẳng nhãi này cũng rất không dễ dàng.

Ngẫm lại, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng quả thật thẳng nhãi này rất có bản lĩnh, dường như thật đúng là không có hắn sẽ không được, thật sự là người dù thông minh cũng sẽ thông minh, nhạy bén, giấu trong diện mạo vốn có, lừa gạt khắp chốn thiên hạ!

Người như vậy, không làm hoàng đế dường như cũng hơi đáng tiếc...

Ý nghĩ này vừa lóe lên, Nhan Thế Ninh liền phát hoảng.

“Cô đang nghĩ gì vậy?” Lúc này Bùi Cẩn cảm giác được Nhan Thế Ninh rất lâu vẫn không có động tĩnh gì, mở mắt ra, nhìn thấy nàng đang thất thần, liền hỏi.

Nhan Thế Ninh cúi đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt sang ngời của hắn, trầm ngâm một chốc, cười nói: “Tôi đang nghĩ, huynh có nhược điểm gì.”

Một người mạnh mẽ như vậy, toàn thân đều không có sơ hở, sẽ có nhược điểm gì đây?

Tìm được nhược điểm, sau này cũng không sợ hắn khi dễ nữa!

Hừ hừ!

Bùi Cẩn ngẩn ra, sau đó bật cười, vươn tay ôm lấy cổ Nhan Thế Ninh kéo xuống, hôn lên môi nàng.

Nụ hôn này sâu triền miên, dây dưa quấn quýt.

Đến khi cảm thấy Nhan Thế Ninh đã sắp nghẹt thở Bùi Cẩn mới buông ra, sau đó nói với nàng hai chữ —“Cô đó!”

Cô đó? Là ý gì?

Nhan Thế Ninh lơ mơ.

Nhưng mà, khụ khụ, Nhan Thế Ninh đẩy hắn ra —lại chiếm tiện nghi của ta!

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đã đi qua đoạn đường huyên náo nhất, lúc này trước mặt là một tiệm bánh bao, trước cửa bày một cái lồng hấp, một người con gái áo vải cất kỹ bánh bao trả tiền xoay người rời đi.

Nhan Thế Ninh nhìn bong lưng của nàng, nhẩn mòi lại.

“Đang nhìn gì vậy?” Bùi Cẩn đến gần hỏi.

“Dường như tôi thấy người quen.” Nhan Thế Ninh không chắc chắn nói.

“Ai?”

“Huynh còn nhớ lúc đầu nhà tôi có một Lý thẩm không?”

Trong đầu Bùi Cẩn hiện ra diện mạo một người phụ nữ thật thà chất phác, “Ừ, ta nhớ bà ấy nướng bánh rán hành ăn rất ngon. Sao, vừa rồi là bà ấy sao?”

Nhan Thế Ninh lắc đầu, “Không chắc, chỉ thấy bóng lưng thôi. Chắc là không phải, khi tôi lên kinh muốn đưa bà ấy theo, nhưng bà ấy lại nói muốn đi xuống phía nam tìm thân thích, không thể đến kinh thành phía bắc được, ở kinh thành bà ấy chẳng quen biết ai...Chẳng lẽ bà ấy đến tìm tôi?”

Nói xong Nhan Thế Ninh lại nhìn ra ngoài, nhưng đã không thấy bóng dáng người nọ đâu nữa.

“Nếu bà ấy muốn tìm cô thì sẽ tới tìm, Tướng phủ Vương phủ ở đâu, nghe ngóng một chút sẽ biết. Ta cứ ở nhà chờ xem.” Bùi Cẩn nói.

Nhan Thế Ninh nghĩ nghĩ, khẽ gật đầu.

Lại một lát sau, rốt cuộc cũng đến vương phủ, nhưng phu xe vừa mới xốc màn lên, Bùi Cẩn nhìn người đứng trước cổng, liền cười khổ với Nhan Thế Ninh đang định đứng dậy: “Xem ra, chúng ta còn phải đợi trong xe ngựa một lát nữa.”

Nhan Thế Ninh còn đang nghi hoặc, bên ngoài vang lên một giọng nói già nua mà kính cẩn: “Vương gia, vương phi, lão thái gia tổ chức tiệc rượu trong phủ...”

Lão thái gia, là Uy Quốc Công.

Trong xe ngựa, Bùi Cẩn ghé vào tai Nhan Thế Ninh nói khẽ: “Ái phi, xem ra chúng ta lại phải diễn trò rồi.”

Nhan Thế Ninh nhú mày — ai sợ ai!

Uy Quốc Công gần bảy mươi tuổi, thân thể vẫn rất khỏe mạnh, tóc trắng xám được chải chuốt rất tỉ mỉ. Mặc áo bào màu xanh biếc, cùng với thân sắc trang trọng khiến người ta tự dưng có một loại áp lực vô hình.

Nhan Thế Ninh cảm thấy được khí thế quanh thân ông ta, nghĩ thầm Uy Quốc Công oai hùng, danh xứng với thực.

Bùi Cẩn cảm nhận được sống lưng nàng căng thẳng, âm thầm vỗ về mu bàn tay nàng.

Lúc này bọn họ đang dùng bữa trong sảnh, người ngồi hai bàn, con trai con dâu của Uy quốc công ở kinh thành cũng đã tập trung đông đủ, cả cháu chắt cũng mang đến, lại là một hình thức gia đình sum họp.

Uy quốc công có ba nam một nữ, đều là nhân trung long phượng. Một nữ được đưa vào cung phong làm quý phi, ba con trai đều là người tài năng, hoặc làm tướng, hoặc làm quan, lại cưới được nữ nhi danh môn, trong lúc tình trạng rối rắm phức tạp, phủ Quốc Công lại ụchấn một thời, thế lực xoay chuyển trời đất.

Chỉ tiếc đến lúc Trần quý phi chết vì “Thích mẫu thai”, phủ Quốc Công đã tuột dốc trong nháy mắt.

Trưởng tử đóng giữ ở biên quan đột nhiên bị tập kích, hai đầu gối trúng tên độc, sau khi may mắn sống sót thì lại bán thân bất toại; thứ tử nhậm chức ở hộ bộ bị dính líu tới vụ án tham nhũng muối sắt, cuối cùng bị giáng chức phạt bổng lộc, không được sớ đến quốc khố đến nửa phần...

Chết thì chết, dây dưa quần quít, bại bại, trải qua mấy phen chịu tổn thương, Uy Quốc công bệnh nặng, từ đó đóng cửa không ra, vì thế phủ Quốc Công hiển hách một thời đã vắng lặng thành như vậy.

Tiệc xong, Nhan Thế Ninh bị một đám nữ quyến lôi đi nói chuyện phiếm.

Trước kia cũng từng gặp qua, nhưng chưa bao giờ bắt chuyện, không ngờ đảo mắt đã thành người trong nhà, điều này khiến Nhan Thế Ninh thầm than không dứt. Đương nhiên, đối mặt với các nàng người một lời ta một câu, Nhan Thế Ninh ứng đối rất thoải mái. Khuôn mặt bày ra nụ cười khiêm tốn nhã nhặn, dĩ nhiên còn phải pha trộn một chút ngượng ngùng, lời nói vừa phải khéo léo lại vừa không mất đi sự thân thiết.

Khen ngợi tam thẩm có làn da trắng nõn mềm mại làm người ta hâm mộ biết bao, trông thấy cháu trưởng lại hết sức tán tụng tuổi nhỏ như vậy mà đã rất thông minh, sau này nhất định đạt được công danh, quay đầu lại thấy nhị thẩm yên tĩnh phía sau, toàn thân chẳng có gì nịnh bợ, liền buông ra một câu “Nghe nói nhị thẩm cũng họ Nhan, năm trăm năm trước cũng là người trong tộc” quan hệ rất gần...Tóm lại, tiệc rượu lần này, đối mặt với đám nữ quyến này, Nhan Thế Ninh dốc hết sức phát huy bản chất “giả dối” của mình ra ngoài, thật có thể nói là rất khôn khéo.

Nhưng mà, lúc các nàng đang nói chuyện, ánh mắt Nhan Thế Ninh lại quét về phía cánh cửa đang đóng chặt bên này.

Bùi Cẩn đã bị gọi vào trong rất lâu rồi.

Bên trong cánh cửa, hương nhan lượn lờ, một phòng yên tĩnh.

Uy Quốc công và Bùi Cẩn ngồi đối diện nhau, không còn ai khác.

Uy Quốc công nhìn Bùi Cẩn, ánh mắt phức tạp. Bùi Cẩn chỉ cúi đầu, hộp có hộp không uống trà.

Chẳng ai mở miệng trước.

Ai mở miệng trước người đó sẽ rơi vào thế hạ phong.

Khóe miệng Bùi Cẩn khẽ nhếch, hần không vội, có rất nhiều thời gian, còn tiểu sư tử, đám nữ nhân bên ngoài có lẽ nàng cũng ứng phó được. Vậy thì cứ chậm rãi dây dưa đi.

Uy Quốc công nhìn Bùi Cẩn ngày càng thả lỏng, con mắt lóe lên chút ánh sáng, rất nhanh lại biến thành thất vọng. Sau một lúc lâu, rốt cuộc hần cũng mở miệng phá vỡ sự im lặng.

“Con không muốn thay đổi vị trí sao?” Giọng nói già nua mà đanh thép.

Bùi Cẩn cười đến mức thông dong, vỗ vỗ ghế dựa làm bằng gỗ tử đàn dưới thân, nói: “Vị trí này rất tốt!”

Che giấu hiểu biết, giả bộ hồ đồ.

“Con đã sớm muốn giải quyết Thu Nguyệt phải không!” Uy Quốc công theo dõi sắc mặt của hần, không còn kín đáo nữa.

Bùi Cẩn ngẩn ra, mỉm cười, “Thu Nguyệt là cháu gái của Phạm thúc, Phạm thúc rất tốt với con, vốn nghĩ qua một thời gian nữa sẽ nạp nàng làm thiếp, ai ngờ nàng...” Nói đến đây, trên mặt Bùi Cẩn lại hiện vẻ bất đắc dĩ, vừa tức giận vừa đáng tiếc.

Hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

“Nhưng mà nàng là cháu gái của Phạm thúc, Phạm thúc đã từng cứu người... Con cũng không truy cứu, dù sao cuối cùng cũng không xảy ra chuyện gì, việc này cứ cho qua thôi!” Nói xong, Bùi Cẩn lại than nhẹ một tiếng.

Uy Quốc công trầm mặc. Tối hôm qua Thu Nguyệt bị đuổi về, sau khi xét hỏi thì hắn đã biết, toàn bộ kế hoạch của hắn đều bị nhìn thấu, vẫn là hắn đánh giá thấp tên hoàng tử thất sủng này.

Mà mưu hại chủ tử.

Là chuẩn bị dẹp chuyện để yên thân rồi.

Mà Thu Nguyệt, lão Phạm đã cứu mạng hắn, cho nên dù nó phạm tội như vậy, hắn cũng sẽ không xử tử nó.

“Thật sự là mưu kế hay!” Uy Quốc công cũng than một câu, nhưng không nghe ra chút cảm xúc nào.

Bùi Cẩn không đáp, chỉ uống trà.

Có một số việc hiểu trong lòng là được rồi, nói ra rất thiếu khả năng thưởng thức cái đẹp.

“Chỉ có điều,” Giọng điệu Uy Quốc công đột nhiên tăng cao, “Chẳng lẽ con không muốn báo thù ấu phi sao?”

Lòng Bùi Cẩn ngấy ra, sao bỗng nhiên lại hỏi chuyện này?

Bùi Cẩn vạch trần âm mưu của hắn, lại che giấu âm mưu của hắn, chỉ đem hết mọi thứ chuyển lên người một nha hoàn có tâm địa ác độc nổi máu đồ kị.

Uy Quốc công lấy ra một phong thư từ trong tay áo, thâm trầm nói: “Giữa trưa nay, ta phát hiện thứ này trước cửa thư phòng.”

Bùi Cẩn vừa mở ra đã run sợ.

—người giết Trần Quý phi, là hoàng hậu!

Phía dưới là nguyên nhân cái chết của Trần quý phi!

Trong nháy mắt, Bùi Cẩn nghĩ tới Bắc Đẩu — chết tiệt!

Run sợ, lại áp chế xuống, Bùi Cẩn kinh hoàng nói: “Đây...đây...”

Uy Quốc công nói: “Ta đã sớm hoài nghi nguyên nhân cái chết của Trần nhi, nhưng vẫn tra không ra, không ngờ sẽ là thế này! Mẫu phi con đối đãi với con không tệ, con phải báo thù cho nó!”

Bùi Cẩn nắm thành quả đắng, suy nghĩ nhanh chóng chuyển động. Một kẻ bắt thành lại sinh ra một kẻ, Uy Quốc công buộc hắn phải đối phó với hoàng hậu!

“Con sẽ tra kỹ việc này!” Cuối cùng, Bùi Cẩn nói.

Uy Quốc công quan sát hắn thật lâu, ánh mắt như muốn xuyên qua da thịt đến tận xương tủy, “Đừng làm kẻ vong ân phụ nghĩa!”

Trong nháy mắt, Bùi Cẩn như ăn phải một loại ruồi bọ ghê tởm.

Đến khi Bùi Cẩn đi khỏi, con thứ ba của Uy Quốc công Phạm Minh Thực đi ra từ sau bình phòng.

“Cha, rốt cuộc là Bùi Cẩn có thể cho chúng ta sử dụng hay không?”

Uy Quốc công lắc đầu.

“Chúng ta có cần...” Ánh mắt Phạm Minh Thực lộ ra vẻ ngoan độc.

“Không cần. Hắn biết rõ âm mưu của chúng ta cũng không nói ra là đang nhắc nhở chúng ta, không được manh động; nhưng chủ yếu là hắn đã khiến chúng ta hết hy vọng, hắn thật sự không có ý nghĩ gì với ngôi vị hoàng đế!”

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Uy Quốc công im lặng sau một lúc lâu, nói: “Im lặng theo dõi thôi!”

17. Chương 17: Bánh Bao Hoàng Liên Không Thể Không Có Vị

Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh từ trong phủ Quốc công đi ra chui vào xe ngựa, đều tự thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn nhau cười

Nhan Thế Ninh nhìn thấy khỏe mắt Bùi Cẩn có chút mệt mỏi, hỏi: “Các người ở bên trong nói gì vậy?”

Bùi Cẩn kéo kéo thắt lưng, nói: “Chỉ là việc nhà việc nước thôi.”

Nhan Thế Ninh thấy hắn không muốn nhiều lời, cũng không hỏi nữa. Dù sao nàng cũng có thể đoán ra được, chuyện bọn họ nói sẽ không ngoài Thu Nguyệt và đoạt vị.

Đến khi hai người trở về phủ thì trời cũng đã tối đen như mực. Nhan Thế Ninh mệt mỏi cả ngày, nghe nha hoàn nói nước ấm đã chuẩn bị xong liền đi rửa mặt, mà Bùi Cẩn lại mài đao xoèn xoẹt đi về phía phòng thuốc của Bắc Đẩu!

Bắc Đẩu đang cời y phục chuẩn bị đi ngủ, nghe thấy tiếng người đi vào, vội vàng xoay người lại, ai ngờ lại bị một phát tóm lấy vạt áo.

“Là người đưa tin!” Bùi Cẩn nhìn hắn, đôi mắt vô cùng lạnh lẽo.

Nghe nói hai người Bùi Cẩn bị phủ Quốc Công mời đến, Bắc Đẩu liền biết việc này không thể che giấu được nữa, cho nên cũng đã có sự chuẩn bị cho cơn thịnh nộ của Bùi Cẩn.

Hắn kéo rút tay của Bùi Cẩn, vuốt lại vạt áo, nói: “Đã biết còn hỏi làm gì.”

Bùi Cẩn thấy hắn tự tiện hành động mà còn bình tĩnh ung dung như vậy, giận đến mức bật cười, sau khi cười xong cũng ngời ngoai đôi chút, ngồi xuống ghế dựa, không hề nói chuyện, chỉ nhìn hắn.

Bắc Đẩu bị nhìn đến phát cáu, nói: “Người chậm chạp không hành động, ta chỉ có thể mượn tay người khác mà thôi.”

Uy Quốc Công yêu thương Trân quý phi nhất, nếu biết hoàng hậu là thủ phạm, nhất định sẽ nghĩ cách đối phó bà ta.

Bùi Cẩn nghe ra ý tại ngôn ngoại của hắn, từ chối cho ý kiến cười nói, “Mưu tính của người rất khá, đáng tiếc là vẫn phải đi một vòng tròn. Khi người muốn mượn đao giết người, người khác cũng mượn đao giết người. Bắc Đẩu, người lại cho Uy Quốc Công cơ hội buộc ta phải hợp tác đối phó với hoàng hậu.”

Bắc Đẩu nhìn ánh mắt sáng rực của hắn, long cứng lại, có chút dao động, nhưng rất nhanh ánh mắt lại trở nên kiên quyết, “Như vậy cũng tốt, người cứ hợp lực với Uy Quốc Công đối phó hoàng hậu đi.”

Bùi Cẩn thấy chấp niệm của hắn sâu như vậy, vỗ trán: “Lúc trước người để cho ta và Uy Quốc Công hợp tác với nhau, lúc đó người không biết Uy Quốc Công có toan tính khác thì thôi, bây giờ người cũng biết chuyện tuyệt tử tán, vậy mà người vẫn để ta hợp tác với bọn họ...Huống chi, người nên hiểu tính cách của ta, ta không thích người khác khống chế mình làm việc. Thù của Trân quý phi ta sẽ báo, nhưng ta sẽ không cho phép bất kì kẻ nào gây trở ngại cho ta!

Bắc Đẩu hít sâu một hơi, im lặng, sau một lúc lâu lại hỏi: “Cho dù là Uy Quốc Công lợi dụng người thì sao, người lại không thể lợi dụng ông ta sao? Ông ta xem người là con rối, chẳng lẽ người cũng mặc kệ sao? Với

tài trí của người, cho dù là Uy Quốc Công đa mưu túc trí, đợi đến lúc đó hừ chết về tay ai cũng chưa biết đâu.”

“Người muốn ta bí quá hóa liều sao?” Bùi Cẩn cười đến mức đùa giỡn.

“Có gì là không được!” Bắc Đẩu đáp dứt khoát.

Bùi Cẩn sau khi ngửa mặt lên trời, cười nói: “Ta không thích có bất cứ chuyện gì nguy hiểm cả.”

“Thật không?” Lúc Bắc Đẩu nói lời này mặt vẫn không chút biểu cảm, nhưng lại lập lòe dưới ánh nến, khiến người ta tự dưng có cảm giác rất quỷ mị, còn giống như mang theo chút giễu cợt.

Bùi Cẩn rất nhạy cảm, nhìn ánh mắt của hắn mang theo sự tìm tòi nghiên cứu.

Bắc Đẩu từ trong bóng râm đi ra, nhìn Bùi Cẩn nói: “Người không thích có bất cứ chuyện gì nguy hiểm, vậy thì lúc trước vì sao lại cứu ta?”

Lời này vừa nói ra, bầu không khí như ngưng lại.

Bắc Đẩu năm đó, cả nhà bị tịch thu tài sản giết hết người phạm tội, là Bùi Cẩn đã cứu hắn từ trong biển lửa, sau đó che giấu cho hắn tới bây giờ.

Bùi Cẩn hành động lần này là chống lại triều đình.

Bắc Đẩu nhìn hắn hồi lâu không đáp, khóe miệng khẽ cong lên, giống như là sự đắc ý khi nhìn thấu được thiên cơ, “Người nói người không quan tâm đến ngôi vị hoàng đế, nhưng vì sao người phải cứu một tội nhân như ta, chẳng lẽ chỉ là vì năm đó ta đã cứu người một mạng sao? Bùi Cẩn, người quá cẩn trọng, sẽ không vì lý do đó mà cứu ta. Người cứu ta, thật ra là vì vàng bạc mà Thịnh gia ta đã cất giấu thôi! Có những thứ đó, người có thể chống lại bọn tư sản, mới có thể giành lấy ngai vàng quý báu đó!

Bắc Đẩu nhìn Bùi Cẩn chỉ cười mà không đáp, trong lòng có chút bất an, nhưng hắn vẫn nói tiếp, những lời này hắn đã giấu trong lòng từ lâu lắm rồi. Thái độ của Bùi Cẩn thủy chung vẫn không xác định được, khiến hắn càng thêm bất an, hắn muốn nói ra hết mọi chuyện, hắn muốn Bùi Cẩn cho hắn một câu trả lời.

“Nhưng mà, cho dù người cứu ta chỉ vì của cải Thịnh gia, ta vẫn nguyện ý hai tay dâng lên, chỉ cần người giúp ta trừ bỏ đám người của hoàng hậu, ta bằng lòng, dồn hết tất cả để tương trợ!”

Nói xong, Bắc Đẩu nhìn chằm chằm Bùi Cẩn, không buông tha bất kỳ biến hóa cảm xúc nào của hắn.

Nhưng mà, Bùi Cẩn vẫn không nói gì, chỉ đón lấy ánh mắt của hắn, không né tránh, khóe miệng khẽ nhếch.

Trong phòng, lại một hồi yên tĩnh.

“Lách tách...” Bỗng nhiên, bên ngoài trời đổ mưa, trút xuống mái hiên, phát ra những âm thanh tí tách.

Gió thổi qua, một giọt mưa bị thổi vào, đáp trên mặt Bùi Cẩn. Hắn nhẹ nhàng lau đi, đứng lên đóng cửa sổ lại, sau đó xoay người cười nói: “Nếu như ta nói, ta cứu người thật sự chỉ vì người đã cứu ta thì sao?”

“...” Bắc Đẩu ngẩn ra, hắn muốn nhìn ra thật giả trong giọng điệu và dáng vẻ của Bùi Cẩn, nhưng kết quả vẫn là phí công.

Người này, chính tà khó phân, thật giả khó đoán, là người khó nhìn thấu nhất trong những người hắn đã biết.

“Ngoài ra, người của Thịnh gia đã chết hết rồi, người là Bắc Đẩu, đừng quên!”

Bùi Cẩn nói xong, khẽ cười.

Bắc Đẩu đứng tại chỗ, thật lâu vẫn không thể nhúc nhích được. Mặc dù Bùi Cẩn cười rất ôn hòa, lời nói cũng rất hờ hững, nhưng lại làm cho hắn có một loại cảm giác bị áp bách khó hiểu.

Loại cảm giác này tựa như, tựa như, quần lâm thiên hạ (người làm chủ thiên hạ) vậy!

Đột nhiên hắn cảm thấy, mình nên sửa chữa một chút.

“Khụ, có chuyện này ta muốn nói với người.”

“Chuyện gì?”

“Về sau ta đã nghiên cứu kĩ hơn, phát hiện ra độc âm quỳ trong cơ thể vương phi không cần phải đợi đến nửa tháng, bảy ngày là được rồi.” Về mặt của Bắc Đẩu có hơi mất tự nhiên.

Bùi Cẩn hí mắt nhìn kĩ, bỗng nhiên tiến lên nắm chặt vạt áo hắn một lần nữa: “Hóa ra là người cố tình gạt ta!”

Bùi Cẩn nhìn trời. Không phải hắn cố ý, là hắn đặc biệt cố ý, ai bảo không có chuyện gì lại chạy tới đây gây sự làm gì!

Bùi Cẩn thấy thế, hung hăng đấm hắn một quyền — quá đáng giận mà!

“Người đối với vương phi quả thật là không bình thường.” Bắc Đẩu ôm ngực nói/

Lúc này Bùi Cẩn mới nở nụ cười chân thật, “Tất nhiên rồi.”

Bắc Đẩu hít sâu một hơi, nói: “Chẳng trách năm đó người lại bày mưu với Doanh tiểu thư.”

Bùi Cẩn ngẩn ra, sau đó nói: “Đó không phải là ta bày mưu.”

“Thật ra ta rất muốn biết rốt cuộc là nàng ta chết như thế nào.”

Bùi Cẩn cười, “Chờ sau khi người chết, nếu gặp được nhau dưới âm tào địa phủ, có thể hỏi nàng ta rồi.”

Nói xong, đẩy cửa đi ra.

Sáu năm trước, Diên đế chỉ hôn, Bùi Cẩn cưới đích nữ Tôn Ngọc Doanh của Lại Bộ Thượng Thư. Trong yến tiệc, Bùi Cẩn luôn bắt chuyện trước, nhưng Tôn Ngọc Doanh vẫn luôn lạnh nhạt. Sau vài lần tiếp xúc vẫn là như vậy, rất nhanh Bùi Cẩn đã biết nguyên nhân Tôn Ngọc Doanh lạnh nhạt như vậy — đó là nàng ta muốn làm hoàng hậu, gả ột hoàng tử không được sủng ái, rất không cam lòng.

Sau khi Bùi Cẩn hiểu rõ, bình tĩnh ung dung giữ khoảng cách. Sau đó vào một ngày nọ, Bùi Cẩn cùng Lại Bộ Thượng Thư đi ngang qua Tử Trúc Lâm, vô tình phát hiện ra Tôn Ngọc Doanh đang dụ dỗ Bùi Chương...

Sau đó, Tôn Ngọc Doanh đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, không qua vài ngày đã hương tiêu ngọc vẫn...

Bùi Cẩn đi qua hành lang, nỗ lực nhớ đến bộ dáng của Tôn Ngọc Doanh, nhưng lại nghĩ đến câu nói của Lại Bộ Thượng Thư — cảm tạ Cửu điện hạ đã vì lão phu che giấu chuyện này trước mặt bệ hạ, ngày sau Cửu điện hạ có việc gì cần cứ noi!

Bùi Cẩn nhìn màn mưa dày đặc, cười buồn bã. Đó thật sự không phải là mưu kế của hắn, hắn chỉ biết tin này sau khi Thượng Thư đại nhân mất mà thôi.

Hắn chỉ muốn từ chối hôn sự này thôi, cũng không ngờ Thượng Thư đại nhân lại buộc con gái nhà mình phải tự sát.

Còn về vị thất ca của hắn, trong mắt hắn ta, phụ nữ trong thiên hạ chỉ chia làm hai loại, một là loại có thể lợi dụng được, hai là loại không thể lợi dụng được. Mà Tôn Ngọc Doanh rất đáng tiếc là loại thứ hai, cho nên đối với cái chết của nàng, căn bản là hắn ta chưa từng để trong lòng.

“Kẻ mẫn nguyện, thường vui vẻ.” Bùi Cẩn nói xong những lời này liền đẩy cửa vào phòng ngủ, sau đó ôm chầm lấy Nhan Thế Ninh đang ăn điểm tâm trên giường.

Hì hì, còn bốn ngày nữa thôi.

Nhưng lúc hắn sắp hôn lên mặt nàng...

“Nàng đã rửa mặt súc miệng rồi sao trên mặt vẫn còn son phấn vậy hả?”

“Nàng bôi phấn lên cổ làm gì!”

Nhan Thế Ninh nhìn hắn le lưỡi, cười gian xảo.

Bùi Cẩn hiểu ra, tròn mắt híp lại, khoe miệng nhếch lên, nắm lấy mắt cá chân của nàng kéo lại gần, bông lên, “Vừa đúng lúc, vì phu vẫn chưa rửa mặt, chúng ta tắm uyên ương đi!”

Trong phút chốc, khuôn mặt Nhan Thế Ninh đã tái mét.

Bùi Cẩn ngậm bi thương, cười nói: “Cái này gọi là đạo ột thước, ma ột trượng.”

“Oái!” Nhan Thế Ninh ôm lấy cột giường, sống chết không chịu buông tay.

Bùi Cẩn thấy bộ dạng nàng mím miệng rất đáng thương, buông tay, “không tắm chung cũng được, nàng hãy ngoan ngoãn rửa sạch son phấn trên mặt đi.”

Nhan Thế Ninh như được đặc đá, vội vàng xuống giường chạy đi rửa mặt.

Bùi Cẩn rối rắm lắc đầu, vẫn còn bốn ngày! Quá dài đi!

Nếu không phải sợ chơi lửa có ngày chết cháy, hẳn đã sớm kéo nàng đi tắm uyên ương rồi.

Nghĩ nghĩ, hẳn lại đứng dậy đi đến bàn trang điểm bên cạnh, vơ hết toàn bộ phấn son dầu mỡ trên đó — hừ hừ, ta xem sau này nàng còn bôi cái gì nữa!

Nhan Thế Ninh bó chặt chần, nằm sắp ngủ, mặt xoay vào trong, cũng không thèm nhìn khuôn mặt đáng đánh đòn của người kia.

Bùi Cẩn chống đầu, cười nói: “Nàng nằm sắp như vậy, ngực bị đè bằng phẳng hết rồi kia.”

Nhan Thế Ninh giả chết không đáp lại.

Bùi Cẩn kéo chần qua, di chuyển đến, cuốn nàng lại gần, một tay tiến vào trong áo lót.

Cuối cùng, Bùi Cẩn chui vào trong ngậm chặt chỗ mềm mại của nàng...

“A, phụt...!” Nàng bôi cái gì lên đó vậy!”

Nhan Thế Ninh nhìn hắn nhảy xuống giường tìm nước, cười đến mức rạn rở, “Không có gì, hoàng liên thôi.”

“Hừ, nàng đợi đấy!”

Bốn ngày sau, xem ta trừng phạt nàng thế nào!

Nhan Thế Ninh nhìn bộ dáng hờn hển của hắn, cười sảng sặc không dứt, thậm chí đêm hôm đó đã mơ một giấc mơ rất đẹp. Nhưng mà, đến khi một ngày lại một ngày trôi qua, nàng phát hiện ra, ánh mắt của thằng nhãi Bùi Cẩn này càng lúc càng tà ác.

Có vẻ như, dường như sắp xảy ra đại sự gì đó...!

18. Chương 18: Tên Phá Của Trầm Mê Nữ Sắc

Mấy ngày nay, Bùi Cẩn đích thực đã cảm nhận được cái gì gọi là sống một ngày như bằng một năm, hắn bóp tay đếm qua từng ngày, thế nên đợi đến ngày trung thu tháng tám thì hắn lại nảy sinh ra một loại cảm giác không chân thật.

“Bắc Đẩu, là hôm nay phải không?” Sáng sớm, Bùi Cẩn đã chạy đến phòng thuốc hỏi Bắc Đẩu.

Bắc Đẩu im lặng nhìn hắn, không đáp lại.

Mỗi ngày người đều tới hỏi một lần là muốn náo loạn hả!

Bùi Cẩn tự nhếch mép cười, chưa từng thấy dáng vẻ im lặng của Bắc Đẩu, đợi đến khi một bình sứ được đưa tới mới hồi hồn.

“Đây là gì?” Mở ra thì thấy bên trong là những viên thuốc màu nâu.

“Thuốc ngừa thai.” Bắc Đẩu đáp.

“...” Bình nhỏ trong tay đột nhiên nặng hơn, nụ cười trên mặt Bùi Cẩn cũng cứng đờ.

Bắc Đẩu liếc nhìn hẩn, nói: “Nếu người đã không quan tâm đến vị trí kia, nhất thời cũng không cần nóng lòng có con đâu nhỉ.”

Hoàng tự có liên quan đến ngôi vị hoàng đế, hoàng hậu hạ âm quỳ là vì để Nhan Thế Ninh khó có thể sinh con nối dõi, thế nên nếu Nhan Thế Ninh thật sự mang thai, chỉ sợ sẽ gặp phải nguy hiểm.

Điều đó làm sao Bùi Cẩn không biết.

Nhìn Bùi Cẩn chậm rãi cất bình sứ, Bắc Đẩu lại sâu kín nói thêm một câu, “Quên nói với người, thuốc có ba phần độc, dùng một thời gian dài sẽ gây tổn hại cho cơ thể.”

Trong phút chốc khuôn mặt Bùi Cẩn liền xệ xuống, trầm tĩnh nói: “Người cố ý!”

Sớm không nói muộn không nói, lại chờ sau khi hẩn đợi cả một thời gian dài rồi đổ một gáo nước lạnh lên đầu hẩn...Thật là quá tàn nhẫn!

Bắc Đẩu không đếm xỉa tới ánh mắt ai oán của hẩn, cầm lấy bột thuốc đã nghiền xong không chút biểu tình bay đi.

Về mặt buồn bực trở về phòng, nhìn thấy Nhan Thế Ninh đang xoa cẳng cổ đi ra, vừa đi vừa hung hăng trừng mắt nhìn hẩn. Chỉ như vậy Bùi Cẩn lại nở nụ cười.

Hì hì, đêm qua hẩn lại dày vò nàng đến nửa đêm, kìm lòng không đậu đã mút vài vết đỏ lên cổ nàng. Nghĩ đến giọng nàng thở dốc ở dưới thân mình xin khoan dung, Bùi Cẩn lại cảm thấy một thứ gì đó lại thức tỉnh.

Khụ, thật sự là ghen đủ lâu rồi.

“Huynh còn cười à! Cung yến trung thu hôm nay huynh bảo tôi lấy gì che đây!” Nhan Thế Ninh nói, đi đến cạnh bàn, bưng chén cháo gà xé sợi đã để nguội lên uống, uống được một nửa cảm thấy không có khẩu vị lại đặt xuống.

“Mặc một bộ cao cổ là được rồi.” Nói xong, Bùi Cẩn cảm thấy hơi đói, thuận tay cầm nửa chén cháo lên uống.

Nhan Thế Ninh trừng mắt, “Này, cái đó tôi uống qua rồi.”

Bùi Cẩn liếm môi dưới, cười đến mức yêu nghiệt, “Nước bọt sao? Chút nước bọt ấy vốn không đủ để nhắc đến.”

Nhan Thế Ninh nghĩ đến mỗi đêm hẩn đều hôn mình thiếu chút nữa nghẹt thở, xấu hổ đỏ mặt, không nói gì nữa.

Đợi chút! Quan trọng không phải là nước bọt!

Một vương gia như huynh mà lại ăn cơm thừa của phụ nữ mới là chuyện quan trọng đó!

Lúc này ngoài cửa có nha hoàn bẩm báo, “Vương gia, Vương phi, Tô thị mang y phục đến rồi.”

Tô thị may y phục ngoại trừ y phục của cung đình thì bà là người may y phục đẹp nhất thiên hạ. Đương nhiên, lúc nào đó hẩn ta lại muốn may một xiêm y cao hơn cả cung đình. Tỷ như hiện tại!

Bùi Cẩn lấy ra một xiêm y trong hộp gỗ tinh xảo, nói: “Đến thử xem có vừa người không?”

Nhan Thế Ninh nhú mày, “Đây là của tôi sao?”

Bùi Cẩn cười nói: “Chẳng lẽ của ta?”

Nhan Thế Ninh run run mở ra, chỉ thấy một dải tơ lụa hoa lệ màu xanh nhạt, khe động liền giống như ngàn sóng dao động, lại vì màu sắc hơi chìm tránh khỏi phô trương quá mức nên chỉ còn lại sự xa hoa khiêm tốn. Những đường thêu cạnh góc vừa tinh xảo vừa trong sáng, làm cho cả bộ xiêm y càng thêm thanh nhã.

Nhan Thế Ninh chưa bao giờ thấy bộ xiêm y nào đẹp đến vậy, dù là cố gắng kiềm chế nhưng kinh diễm trong đôi mắt vẫn không thể nén được.

Bùi Cẩn thấy thế, cười nói: “Đây chỉ là bộ thứ nhất, sau này sẽ còn rất nhiều.”

Nhan Thế Ninh ngẩng đầu, ánh mắt nghi ngờ.

Bùi Cẩn không muốn nhiều lời, chỉ nói: “Nhanh thay đi, cung yến đêm nay nàng sẽ mặc bộ này.”

Nhìn Nhan Thế Ninh mừng rỡ chạy vào phòng thay y phục, lòng Bùi Cẩn ấm áp, ngứa ngứa. Hắn lẩm bẩm: “Ta đã nói rồi, một ngày nào đó ta sẽ cho nàng một bộ xiêm y đẹp nhất trên đời.”

Lúc đó, Nhan Thế Ninh mười hai tuổi, không giống lúc sáu tuổi chỉ biết ăn chơi và ngủ, lúc nàng đi qua phòng may y phục thì bước chậm lại, trong mắt là sự khát khao dễ nhận thấy. Nhưng khi đó Dung thị không cầm bạc từ kinh thành đưa tới, số bạc bà kiểm cũng chỉ đủ để duy trì được chi tiêu trong nhà, không thể mua sắm bất cứ thứ gì khác, cho nên Nhan Thế Ninh chỉ có thể mặc những bộ quần áo mộc mạc mà thôi.

Mà lúc đó, Bùi Cẩn chưa được phong vương, không nhà không tiệm, chỉ có tiền tiêu vặt hàng tháng, mà số tiền đó cũng đã sớm dùng để mở rộng mối quan hệ rồi, không còn cách nào để trích ra mua những bộ quần áo ấy được. Nên hắn chỉ có thể nói: “Cô cứ chờ đi, một ngày nào đó, ta sẽ cho cô xiêm y đẹp nhất trên đời này.”

Đương nhiên lúc đó Nhan Thế Ninh nghe vậy chỉ là nhanh nhẹn liếc mắt, “Ai thích chứ!”

Nhan Thế Ninh cài một cái cúc áo long phượng cuối cùng trên cổ, vừa muốn xoay người đã phát hiện Bùi Cẩn đang dựa vào cửa, ôm tay, cười đến mức, khụ, khuôn mặt nheo nheo.

“Huynh vào lúc nào vậy!” Nàng cả kinh nói.

“Không cần phải khấn trương như vậy, cũng không phải là chưa nhìn thấy. Đâu chỉ nhìn, sờ cũng đã sờ rồi.” Nói xong Bùi Cẩn rất bĩ ối xoa xoa tay.

Nhan Thế Ninh nổi hết da gà, vẫn nên chuyển đề tài, “Bộ y phục này huynh dặn người ta làm cho tôi?”

Bùi Cẩn gật đầu.

“Vậy làm sao huynh biết số đo của tôi?” Bộ y phục này cũng thật vừa vặn.

Bùi Cẩn tiếp tục xoa tay, “Ta nói rồi, ta đã sờ hết rồi, làm sao không biết số đo của nàng?”

“...Đi chết đi!”

“Hi hi.” Bùi Cẩn tiếp tục cười bĩ ối. Trong lòng nghĩ biết rằng số đo của nàng quá đơn giản, lấy quần áo của nàng so ra chẳng phải sẽ biết sao.

“Vô duyên vô cớ lại may xiêm y cho tôi làm gì?” Sau khi bình tĩnh lại, Nhan Thế Ninh ngồi xuống hỏi.

Bùi Cẩn nhú mày, nói thẳng: “Thì những bộ khác của nàng xấu quá, ta sợ nàng vứt hết thôi.”

Nhan Thế Ninh cười chen vào, “Vậy cũng thật là áy náy.”

“Nói hay lắm, bốn vương từ trước đến giờ vẫn rất khoan dung.”

“Nhưng mà...” Nhan Thế Ninh nghĩa hắc, nói, “Y phục này rất quý đúng không?” Y phục của Tô thị may trước giờ luôn đắt đỏ, lần trước Nhan Thế Tĩnh đặt mua một bộ mà tốn cả gần nửa năm bổng lộc của Nhan Chính, mà bộ xiêm y này vừa thấy đã biết là tốt hơn bộ kia của Nhan Thế Tĩnh nhiều.

“Ái phi đang tiếc bạc thay cho vì phu sao? Không cần không cần, chỉ cần ái phi vui vẻ, vì phu có táng gia bại sản cũng bằng lòng.” Bùi Cẩn nói rất hùng hồn.

Nhan Thế Ninh rất nghi ngờ, chẳng lẽ Bùi Cẩn có rất nhiều tiền? Nhưng theo nàng biết thì gia sản của Bùi Cẩn cũng không có bao nhiêu...

Mà lúc tin tức Bùi Cẩn một lần tiêu hao tiền tích góp trong ba năm để đặt mua quần áo trang sức cho Nhan Thế Ninh truyền vào tai những người khác, phản ứng của mọi người đều không giống nhau.

Nhan Chính cảm thấy rất nhứt nhối.

Nhan Thế Tịnh thêm muốn ghen ghét.

Thất vương cười lạnh: trăm mê nữ sắc! Tên phá cửa!

Mà bên trong thâm cung, người đàn ông mặc quần áo màu vàng sáng nghe xong lời bẩm báo, cười như không cười — đứa con này của ông càng ngày càng không thể nhìn thấu rồi.

Tiêu hết tiền bạc, rốt cuộc là nó muốn làm gì đây!

Bùi Cẩn không muốn gì cả, hắn chỉ muốn làm cho Nhan Thế Ninh thật đẹp, áp đảo tất cả, đặc biệt là lại được một tay hắn tạo ra. Cho nên lúc hắn mang Nhan Thế Ninh tiến cung, nhìn những ánh mắt kinh diễm xung quanh, hắn cười đến mức dịu dàng ấm áp. Đương nhiên, Nhan Thế Ninh cũng cười rất rụt rè.

Váy dài màu xanh nhạt làm lộ ra dáng vẻ thướt tha mềm mại của nàng. Đóa hoa màu vàng nhạt được thêu trên nền bạc của chiếc áo càng làm nổi bật lên làn da trắng ngần trong suốt, cùng với cây trâm ngọc bích cài lên mái tóc đen mượt... Trong mắt mọi người chỉ cảm thấy Nhan gia đại tiểu thư khép kín ở góc phòng ngày xưa đã thay da đổi thịt, biến thành một người khác.

Các vương tôn quý tộc trẻ tuổi khác thì trợn trừng hai mắt, không thể tin được. Những danh môn khuê tú thì thầm cắn răng, nắm chặt khăn tay.

Từ khi Nhan Thế Ninh đến kinh thành vẫn luôn khiêm tốn chịu đựng, bỗng dưng trở thành tiêu điểm của mọi người, lòng lại có chút khấn trương. Có trời mới biết hôm nay nàng chỉ muốn làm một bức tường, vui chơi ăn uống cho hết buổi tiệc mà thôi, ai ngờ Bùi Cẩn lại làm nàng thành cái bộ dạng như vậy — Tuy là rất đẹp, nhưng, nhưng đó không phải là tác phong trước giờ của nàng mà!

Nhưng mà, cho dù lòng nàng có khó chịu muốn chết thì vẫn trưng ra vẻ mặt bình thản ung dung như thường.

Bùi Chương từ rất xa đã trông thấy bọn họ, sau khi hai mắt sáng lên liền đi tới đối diện.

“Mấy ngày không gặp, Cửu đệ sôi nổi hơn nhiều rồi, thật sự là người có việc vui thì tinh thần cũng sáng khoái hơn!” Mặc dù Bùi Chương nói Bùi Cẩn, nhưng ánh mắt lại vô ý dừng trên người Nhan Thế Ninh, trong mắt còn có chút hồi hận mơ hồ.

Bùi Cẩn nhìn vào mắt cười đến mức tự nhiên, “Thất ca nói phải.”

Nhan Thế Ninh nghe hai huynh đệ bọn họ bằng mặt không bằng lòng nói chuyện, chỉ cảm thấy thật không thú vị, liền sang bên cạnh đứng. Đột nhiên phát hiện váy của mình bị kéo, cúi đầu chỉ thấy một đứa bé trai mặc quần áo màu vàng nhạt không biết từ đâu chui ra, nó đang dùng đôi tay nhỏ bé lôi kéo mình.

Nhan Thế Ninh vừa trông thấy đã rất yêu thích. Đứa bé này khoảng hai ba tuổi, trắng trẻo mập mạp, đôi mắt tròn căng, đang nhìn chăm chăm nàng.

Miệng còn gọi: “Y, Y”

Ai vậy nhỉ? Nhan Thế Ninh còn chưa kịp hỏi, từ trong bụi hoa lại có thêm một bé gái chạy tới, lúc đến trước mặt nàng liền kéo đứa bé kia ra, còn hung hăng nói: “Trốn mèo! Người lại chạy loạn! Không nghe lời!”

Đứa bé trai không đứng vững, đặt mông ngồi xuống đất. Trên đất là một bụi cỏ, mông của nó lại mềm, ngã cũng không đau, nhưng nghe giọng điệu giáo huấn của cô bé thì lại mím mím môi khóc lên.

Vừa khóc liền thu hút sự chú ý của Bùi Cẩn.

“Tiểu Thập Tam!” Hắn đi đến ôm lấy đứa bé, phỉu bụi trên quần áo của nó, “Sao đệ lại ở đây!”

Nhan Thế Ninh chợt ngăn ra, đứa nhỏ này là đệ đệ bé nhỏ của Bùi Cẩn, Thập Tam hoàng tử, Bùi Kha!

Trời ơi!

Lần trước tiến cung thỉnh an, La phi mang thai không tới, cho nên Nhan Thế Ninh cũng không thấy mẹ con nhà này.

“Vân Tuệ!” Bùi Chương thấy cô bé thì lạnh lùng quát lên một tiếng.

Cô bé liền thu hồi lại dáng vẻ kiêu ngạo: “Phụ, phụ vương”

Lúc này lại có mấy phu nhân chạy tới, dẫn đầu là mẫu phi La thị của hoàng tử Thập Tam và Thất vương phi Cố thị.

La phi thấy tiểu Thập Tam không có chuyện gì, thở phào nhẹ nhõm. “Sao con lại chạy loạn như vậy? Không phải đang chơi với Tiểu Vân Tuệ sao?”

Hóa ra ban nãy bà ấy đang đưa tiểu Thập Tam ngắm cảnh trong hoa viên, tình cờ gặp Thất vương phi mang theo Bùi Vân Tuệ, thế nên để cho hai đứa bé cùng nhau chơi đùa, bọn họ lại nói chuyện phiếm với nhau, dù sao cũng có nha hoàn trông chừng. Ai ngờ không được bao lâu, hai đứa bé chui vào trong núi giả lại không thấy trở ra, làm cho bọn họ quýnh cả lên!

“Đánh, Đánh!” Tiểu Thập Tam nhìn Bùi Vân Tuệ, mím miệng nói. Nó rất muốn cáo trạng, nói ban nãy cô ta đã đánh nó, nó muốn trốn nên mới chạy lung tung, nhưng nó nói chuyện lại không được rõ ràng, vì thế chỉ có thể trợn mắt mà nhìn.

Đúng là oan ức mà. Tiểu Vân Tuệ là trứng thối, lúc nào cũng công lên người đánh nó! Hu hu!

Bùi Vân Tuệ nói chuyện lưu loát hơn nó nhiều, thấy nó cố gắng cáo trạng mình, trừng mắt hạnh, cả giận nói: “Người nói lung tung! Không có!”

Tiểu Thập Tam sợ đến mức rút vào lòng Bùi Cẩn.

Nhan Thế Ninh cảm thấy hỗn độn, đều là đứa bé ba tuổi, sao lại có khác biệt lớn đến vậy chứ!

Cùng là hoàng tử, sao lại chênh lệch lớn đến vậy!

Tiểu Thập Tam, người thật sự không phải là kinh sợ bình thường đâu!

19. Chương 19: Canh Hai Chủ Nhân Gật Hái Thành Công

Nhan Thế Ninh liếc nhìn La phi, khi bắt được sự ưu sầu trong mắt bà thì cảm thấy căng thẳng, hiểu ra đây cũng là nỗi bí ai của người không có địa vị.

Sau một phen hỗn loạn, mọi người giải tán. Tiểu Thập Tam thấy nữ ma đầu bị ôm đi, đầu mới ló ra.

“Kha nhi, xuống đây, đừng quần lấy Cửu ca nữa.” La phi nói.

Tiểu Thập Tam vận vẹo thân hình bị bấm, không nhúc nhích.

“Không sao, cứ để nhi thần bé đi.” Bùi Cẩn lơ đãng, sau đó nói, “Đệ ấy vẫn chưa nói được sao?”

La phi gật đầu, sầu lo trong mắt càng nhiều. Tiểu Thập Tam đã ba tuổi nhưng vẫn không nói được quá hai chữ, trong cung đã có lời đồn Thập Tam hoàng tử là một kẻ ngốc. Vốn Diên đế có được đứa con nhỏ này nên rất thích thú, có đạo rất sùng ái bà, sau đó thấy đứa nhỏ này cứ ngu ngu ngốc ngốc nên cũng lạnh nhạt dần, rất ít khi trở lại.

Bùi Cẩn xoa đầu Tiểu Thập Tam, an ủi: “Nương nương không cần lo lắng, nhi thần thấy Tiểu Thập Tam rất thông minh, chỉ tạm thời chưa nói được thôi.”

La phi thở dài, cũng không nói gì.

Nhan Thế Ninh nhìn Tiểu Thập Tam nhào người lên vai Bùi Cẩn, ánh mắt sáng long lanh.

Bùi Cẩn thấy vẻ hưng phấn của nàng, cười mà không nói, thầm cân nhắc trong lòng: Xem ra tiểu sư tử rất thích trẻ con đây!

Đương nhiên, trong lòng Nhan Thế Ninh lại nghĩ: Đứa bé này thật là ngọc nha, ngọc mới đáng yêu, muốn bắt nạt là bắt nạt thôi!

Oa!

Hóa ra cung yến vào ngày hội trung thu sẽ được tổ chức ở ngoài sân. Nhan Thế Ninh nhìn vầng trăng sáng treo trên cao, ngửi thấy mùi đàn quế thoang thoang, lại được uống rượu ngọt.

Có rượu trái cây lại nghe giọng hát truyền đến từ trong đình trước mặt, chỉ cảm thấy vô cùng thích thú. Tất nhiên nếu hai người bên cạnh đừng không có việc gì cũng lườm nàng thì tốt rồi.

Bên trái Nhan Thế Ninh là Bùi Cẩn, lúc này hắn đang trò chuyện với một vị vương tôn quý tộc nào đó; mà ngồi phía bên phải của nàng là Nhan Thế Tĩnh, bên phải Nhan Thế Tĩnh lại là Thái tử.

Thật ra luận về tư chất vai vế, hiện nay Nhan Thế Tĩnh vẫn không có tư cách ngồi chỗ này, dù sao cô ta vẫn chưa phải là Thái tử phi. Nhưng hoàng hậu nương nương nói, không gặp Nhan Thế Tĩnh nhiều này rồi nên rất nhớ, vậy cứ để Nhan Thế Tĩnh ngồi chỗ này đi.

Vì thế, Nhan Thế Tĩnh bắt đầu giả vờ ngưỡng ngưỡng đến ngồi ở đây.

Bức tranh tranh thật đẹp biết bao, thật ra ai cũng đã quá hiểu chuyện của Thái tử và Nhị tiểu thư Nhan gia đã sớm như đình đóng cột, không thể thay đổi được nữa!

Nhưng lúc này Nhan Thế Tĩnh đã không còn sự kiêu ngạo và vui sướng khi được ngồi chỗ này, bởi vì cô nàng phát hiện ra trang phục cô ta đã chuẩn bị vài ngày nay lại không bằng nửa phần người tỷ tỷ mà cô ta vẫn luôn khinh thường kia.

Dung mạo của hai người vốn không phân cao thấp, trước kia cô ta cũng nhờ trang điểm phục sức mới hơn nàng một bậc, bây giờ, bây giờ...Hừ! Thật là buồn cười!

Cô ta không còn là tiêu điểm của toàn cảnh nữa, người ta nhìn nhiều hơn lại là Cửu vương phi ung dung hoa lệ mà khiêm tốn bên cạnh cô ta đây. Thậm chí ngay cả Thái tử, cô ta cũng đã nhiều lần phát hiện hắn hữu ý vô ý nhìn về phía nàng.

Nhan Thế Tĩnh tức điên lên, nhưng cô ta cũng biết rõ đây là nơi nào nên cũng đành cố gắng nhịn xuống cơn giận của mình. Sau đó hơi nghiêng người ngăn cản tầm mắt của hắn, cười dịu dàng: “Thái tử ca ca, huynh ăn cái này đi.”

“Được được.” Không nhìn thấy được Nhan Thế Ninh, Thái tử có chút mất mát, nhưng cũng tỉnh táo trở lại, sau đó khẽ cười với Nhan Thế Ninh, nói: “Nàng cũng ăn đi.”

Nói xong liền quay đầu xem hát, không có bất kì lưu luyến nào nữa.

Nhưng trong đầu của hắn vẫn chỉ hiện ra một cảnh kia: Nhan Thế Ninh cảm thấy ngọt ngào, mở bớt cúc áo trên cổ, bẻ cổ áo xuống, sau đó lộ ra cần cổ trắng ngần và một vết đỏ trên đó.

Tất nhiên hắn biết vết đỏ này có ý nghĩa gì, cho nên bụng dưới lại nóng lên.

Bên này Nhan Thế Ninh phát hiện hai người rót cuộc cũng không nhìn mình nữa, nhẹ nhàng thở ra. Bị người ta nhìn chòng chọc thật khó chịu.

“Y, Y” Tiểu Thập Tam được ôm trở về, đôi mắt sắc sảo vừa nhìn thấy Bùi Cẩn đã vội thoát khỏi tay của bà vú, liền reo hò nhào tới. Ai ngờ lúc đến bên cạnh Nhan Thế Tĩnh, một người không cẩn thận bị té ngã, vừa khóc lên bánh ngọt trong tay cũng cố gắng bắt lấy cái gì đó, lại bôi lên chiếc váy của Nhan Thế Tĩnh.

Lúc này lòng Nhan Thế Tĩnh đang bức bối, thấy váy của mình bị làm dơ thì càng giận hơn — đã sớm nghe nói Thập Tam hoàng tử là một đứa đần độn, quả nhiên là thế!

Nhan Thế Ninh thấy Tiểu Thập Tam khóc giống như gì, nhịn cười ôm lấy nó: “Một tiểu nam tử hán lại khóc như một ông lão vậy, thật bẽ mặt!” Đương nhiên ba chữ cuối cùng nàng nói rất nhỏ — vậy mà cũng bị người khác nghe được, không xong rồi!

Nhưng Tiểu Thập Tam nghe đến đó thì lại ngừng khóc, mím miệng nhìn Nhan Thế Ninh. Sau một lúc lâu, cái mũi khẽ hút hít, lau nước mắt rồi nín khóc.

Bà vú nhìn nó ngồi trong lòng vương phi thật không ổn, muốn ôm đi, ai ngờ Tiểu Thập Tam lại ôm chặt cổ Nhan Thế Ninh không chịu di chuyển.

“Không sao, cứ để đệ ấy chơi ở đây đi.” Nhan Thế Ninh nhìn Tiểu Thập Tam thừa dịp nàng không chú ý chà nước mũi trên y phục của nàng, chịu đựng véo vào mông nó một cái mỉm cười nói.

Vô lại!

Ai ngờ đột nhiên Tiểu Thập Tam lại duỗi đôi tay nhỏ bé vỗ lên ngực nàng, lại để sát vào ngực nàng, sau đó làm bộ nghiêm trang nói: “Nhỏ! Nhỏ!”

“Phụt...” Bùi Vãn đang uống trà xem bên cạnh, bỗng dừng nghe như thế, thiếu chút nữa một miệng trà đều phun ra hết, sau đó dựa sát vào nói, “Ta đã nói rồi, thật sự là nhỏ mà.”

Giờ phút này Nhan Thế Ninh cũng muốn điên lên rồi! Bọn họ đúng là huynh đệ! Người không có đức hạnh!

Đang lúc nàng đang suy nghĩ xem nên đáp trả thế nào, bỗng nhiên nghe thấy tiếng kinh hô bên cạnh, sau đó là tiếng thét chói tai — “Có thích khách!”

Nhan Thế Ninh nhìn hai đào kép trong đình rút kiếm bay ra, nghĩ thầm: Không thể nào!

Đám người hoàn toàn rối loạn.

Tiểu Thập Tam thấy kiếm sáng chói dưới ánh trăng, nghe tiếng thét chói tai quanh mình, sợ đến mức rút đầu vào ngực Nhan Thế Ninh.

Hoàn toàn như một con rùa đen rúc đầu!

Thích khách có vài tên, ẩn náu ở khắp nơi, còn mặc cả trang phục của thị vệ, người bọn chúng ám sát chính là Diên đế. Mà hai người giả làm đào kép cũng đánh thẳng về phía Nhan Thế Ninh.

Bên này có ba hoàng tử!

Thích khách hành động quá nhanh quá bất ngờ, không kịp đề phòng.

Nhan Thế Tĩnh kinh hãi hét lên, níu chặt lấy quần áo của Thái tử, trốn phía sau hắn. Thái tử biến sắc, mắt thấy thích khách đã gần trong gang tấc, cầm một khay bạc che trước mặt.

Lúc kiếm đâm phá tan khay bạc thì Thái tử nghiêng đầu, mũi kiếm xẹt qua bên tai treo lơ lửng! Gặp nguy không loạn, hắn lại bay lên đá một cước, đập về chỗ...phía dưới của thích khách ...

Lúc tên thích khách đó ám sát Thái tử, một tên khác cũng đâm về phía Bùi Cẩn.

Nhan Thế Ninh lúng túng, ôm chặt Tiểu Thập Tam vào lòng, cố gắng không để lộ chút kẻ hở nào. Mà Bùi Cẩn đứng ngăn phía trước Nhan Thế Ninh, trong cái khó ló cái khôn, ném một cái ly về phía thích khách đang đâm về phía mình.

Thích khách né tránh, mũi kiếm bị lệch về phía Nhan Thế Tĩnh.

Nhan Thế Tĩnh đã bị dọa đến khóc lên, mắt thấy sắp bị đâm trúng, thấy Nhan Thế Ninh bên cạnh cũng bất chấp mọi thứ, một tay kéo nàng qua chắn trước mặt mình.

Kiếm sẽ đâm trúng Nhan Thế Ninh!

“Thế Ninh!” Bùi Cẩn thấy thế, khí huyết trong nháy mắt dâng trào, đồng tử co rút lại, sau đó phi thân đánh tới.

Một cú đập này dùng hết sức lực toàn thân, thích khách bị đập mạnh ngã lăn ra, mũi kiếm chỉ còn cắt qua miếng vải trên cánh tay Nhan Thế Ninh.

Nhan Thế Ninh sợ đến mức cứng đờ cả người.

Thấy cuối cùng thị vệ cũng đến, vây quanh bọn thích khách, rốt cuộc thân thể của nàng cũng xui xẻo, không ngăn được nước mắt chảy xuống.

Hừ chết nàng rồi!

Bùi Cẩn vòng tay ôm lấy nàng, “Đừng sợ, đừng sợ, ta ở đây.” Nói xong hốc mắt cũng đỏ lên.

Hù chết hẩn rồi!

Thái tử thấy hai người ôm nhau, nghĩ lại phản ứng vừa rồi của Nhan Thế Tịnh, khóe miệng thoáng nở nụ cười khó hiểu.

Mà lúc Bùi Cẩn và Nhan Thế Tịnh đang ôm nhau sau khi trải qua sống chết, đột nhiên cảm thấy ở giữa hai người có gì đó động đậy, vừa tách ra đã thấy Tiểu Thập Tam lộ đầu ra, thở ra một hơi thật dài, “Ngột ngạt! Ngột ngạt!”

Nhan Thế Tịnh phá lên cười.

Bùi Cẩn cũng cười. Sau đó hẩn lại ôm cả hai vào lòng, nhưng ánh mắt của hẩn lại rơi lên người Nhan Thế Tịnh cách đó không xa.

Nhan Thế Tịnh thấy ánh mắt của hẩn, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân phát lạnh. Bởi vì nàng cảm giác được khuôn mặt luôn hiền hòa của Cửu hoàng huynh lại tỏa ra chút sát khí!

20. Chương 20: Đêm Xuân Lều Vải Ấm Áp

Lúc thị vệ kịp thời chạy đến, thích khách kẻ bị chém giết kẻ bị chế ngự, vốn định giữ lại người sống, ai ngờ bỗng nhiên thích khách đều chảy máu mà chết, hóa ra là dưới lưỡi có giấu độc.

Vì thế, mặt rồng giận dữ.

Diên đế hạ lệnh nghiêm khắc điều tra việc này, sau đó vội vàng xoay người đi vào điện, bởi vì Bùi Chương bị thương.

Trong yến hội, Bùi Chương không ở gần Diên đế, nhưng nghe có thích khách liền bay nhanh tới cứu giá. Cuối cùng trong lúc khẩn cấp đã che chắn trước người Diên đế, đỡ thay ông ấy một kiếm trí mạng.

Lúc này Bùi Chương đang hôn mê bất tỉnh, một đám ngự y đang vây quanh cứu chữa.

“Nếu hoàng tử có chuyện gì Trẫm sẽ cho tất cả các người theo chôn cùng.” Khuôn mặt thịnh nộ của Diên đế xơ xác tiêu điều, giọng nói vang vọng trong cung điện rộng lớn, chấn động màng nhĩ của mọi người.

Mục quý phi hai mắt sưng đỏ lệ rơi không ngừng.

Về mặt hoàng hậu nặng nề, giữa trán có vẻ thâm hận mơ hồ, cũng không biết là hận vì sao Bùi Chương không dứt khoát chết đi, hay là hận cơ hội tốt như vậy lại được lợi không công cho hẩn — Nếu lúc này hẩn không chết, Diên đế nhất định sẽ thay đổi thái độ đối với hẩn!

Thái tử còn đứng bên cạnh hoàng hậu, nhìn khuôn mặt giống như đang u sầu, nhưng nhìn kĩ hơn thì có thể nhận ra hẩn đang thất thần.

La phi mang theo Tiểu Thập Tam đứng bên cạnh. Tiểu Thập Tam đang buồn ngủ, bỗng dưng nghe tiếng quát của Diên đế, cả kinh lập tức đứng thẳng người nhìn trái nhìn phải, thấy không có chuyện gì mới tiếp tục nghiêng đầu ngủ gật.

Bùi Cẩn đang quan sát vẻ mặt của mọi người, trông thấy dáng vẻ ngây thơ của Tiểu Thập Tam, khóe miệng khẽ cong lên, ý thức được điều gì lại kéo xuống. Quay đầu lại thấy vẻ mặt mệt mỏi của Nhan Thế Tịnh, trong lòng lại trở nên mềm mại, hy vọng Bùi Chương mau tỉnh lại, như vậy bọn họ mới được trở về nhà tắm rửa đi ngủ.

Thật ra hẩn cũng chẳng hề lo lắng về cái mạng đang treo lơ lửng này của Thất ca, nếu Bùi Chương dễ dàng chết như vậy thì cũng không phải là Bùi Chương rồi!

Huống chi, thích khách đêm nay tới rất kì lạ!

Rõ ràng cách bố trí trong cung thì không nói, lại nắm chắc cách sắp đặt của yến tiệc đêm nay như vậy, nếu không phải trong cung có nội ứng, đánh chết hần cũng sẽ không tin. Hơn nữa thân phận của kẻ nội ứng này cũng không đơn giản.

Nghĩ vậy, ánh mắt Bùi Cẩn lại quét qua khuôn mặt của mấy vị hậu phi hoàng tử, nhưng vẫn không nhìn ra manh mối gì.

Lúc này, cuối cùng ngự y cũng đi ra thưa lại, “Thất vương hồng phúc tề thiên, đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần điều dưỡng một thời gian nữa là được.”

Lời này vừa nói ra, Diên đế thở phào nhẹ nhõm, Mục quý phi cũng nhẹ nhàng thở ra, hoàng hậu cười lạnh lùng.

“Chương nhi bị trọng thương, cứ ở đây dưỡng thương đi.” Diên đế nói.

Mọi người nghe vậy, vẻ mặt đại biến. Một hoàng tử đã phong vương ở lại trong cung... Ý nghĩa cũng không phải bình thường nha!

Sau đó Diên đế lại quét mắt qua những người còn lại, khi ánh mắt dừng trên người Nhan Thế Ninh không hay không biết khẽ gật đầu, sau đó trầm giọng nói: “Sắc trời không còn sớm, các người đều lui ra đi.”

.....

Trên bầu trời trăng tròn như mâm, chiếu xuống xe ngựa trên đường thành bóng mờ ngấn ngủn.

Lúc này đã là đêm khuya.

Nhan Thế Ninh còn hơi hoảng sợ và lạnh tim. Bùi Cẩn ôm nàng, nàng cũng không kháng cự, ngược lại còn cảm thấy rất an toàn kiên định.

“Đừng sợ, đừng sợ, ta ở đây.” Khi đó, hần đã nói như vậy.

Đúng vậy, chỉ cần có hần ở đây, nàng sẽ không sợ, cho dù là lúc sáu tuổi nàng bị người ta ức hiếp, hay là lúc mười hai tuổi bị chó dữ đuổi chạy, hay là mười tám tuổi nàng suýt bị đâm chết... Chỉ cần có hần ở đây, hần đều có thể bảo vệ cho nàng, liều chết bảo vệ nàng.

Nhan Thế Ninh nhớ lại, hốc mắt lại đỏ lên, bởi vì nàng biết rõ có lẽ tên tiểu nhân tội vô sỉ này sẽ nghĩ hết mọi cách để giày vò khi dễ nàng, nhưng cũng chỉ có tên khốn này mới thật lòng thật dạ đối xử tốt với nàng, cho dù phải bỏ mạng.

Suy cho cùng, đến bây giờ nàng cũng chỉ có hần.

“Sao nàng lại khóc?” Bùi Cẩn thấy Nhan Thế Ninh lại chảy nước mắt, vội vàng lấy khăn tay cho nàng lau.

Nhan Thế Ninh cũng không nói gì, chỉ nhào vào lòng hần, cánh tay ôm chặt cổ hần.

Trong nháy mắt Bùi Cẩn giật mình, bởi vì đây là lần thứ hai Nhan Thế Ninh chủ động ngã vào lòng hần, lần trước là rất nhiều năm về trước, nàng bị một con chó dữ đuổi, vừa thấy hần đã liều mình chạy đến, sau một hồi vất vả thu phục được chó dữ, nàng liền khóc nhào vào lòng hần, đó là sợ hãi.

Có lẽ Bùi Cẩn hiểu được suy nghĩ của Nhan Thế Ninh, vỗ vỗ lưng nàng, sau đó cười nói: “Ái phi ngã vào lòng ta là muốn làm gì?”

Nhan Thế Ninh thấy hần còn có lòng dạ giấu cợt nàng, nhìn cần cổ hần lộ ra làm hàm răng chột ngứa ngáy, cúi đầu hung hăng cắn xuống.

Làn môi mềm mại ấm áp chạm vào da thịt, Bùi Cẩn chỉ cảm thấy giống như bị một dòng điện đánh trúng, hai tay cũng không kiềm được ôm chặt eo thon của nàng. Cảm giác được miệng nàng đã nhả ra, kéo nàng ra, mượn ánh trăng nhìn dung nhan của nàng, sau đó lòng khẽ động, cúi đầu muốn hôn xuống.

Ai ngờ, môi sắp chạm nhau, xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại.

“Vương gia Vương phi, đến rồi.”

...Đáng chết!

Nhìn Nhan Thế Ninh nín cười, Bùi Cẩn hung hăn vỗ mông nàng, hung tợn nói: “Yên tâm, đêm còn dài mà!”

Nụ cười của Nhan Thế Ninh lập tức cứng đờ.

Một mỗi một ngày, đương nhiên là muốn tắm rửa sạch sẽ. Nhan Thế Ninh thấy nước ấm đã chuẩn bị xong liền bắt đầu cởi áo, nhìn lỗ hồng trên cánh tay kia lại bắt đầu hơi tiếc nuối.

Một bộ y phục tốt thế này lại bị phí phạm như vậy! Cũng may váy còn chưa bị hỏng!

Cởi rồi cởi, trên người chỉ còn lại cái yếm và quần lót. Nhan Thế Ninh đang muốn cởi yếm, đột nhiên cảm thấy phía sau có người, vội vàng quay đầu lại, nhưng đã bị người phía sau ôm lấy.

“Ái phi, tắm chung không?” Bùi Cẩn cười đến mức xảo quyệt.

Lồng ngực trần trụi hừng hực của nam nhân dán sát sau lưng, eo bị ôm chặt, tư thế này khiến người ta không thể chịu nổi. Nhan Thế Ninh chỉ cảm thấy chân mềm nhũn ra, thân thể lại bắt đầu nóng lên.

Nàng nhảy ra xoay người cương quyết nói: “Không!”

Đợi đến khi nhìn thấy y phục trên người Bùi Cẩn thì nàng liền phát hoảng, vội vàng quay đầu lại. Trên người Bùi Cẩn chỉ khoác chiếc áo mỏng manh trong suốt, nửa rộng mở, bên trong không mảnh vải!

Tuy cùng giường chung gối bao nhiêu ngày rồi, nhưng Bùi Cẩn vẫn ăn mặc rất chỉnh tề, chỉ ít cũng chỉnh tề hơn bây giờ, tốt xấu gì vẫn còn mặc quần lót. Như bộ dạng bây giờ, vừa cởi ra sẽ hoàn toàn trần trụi!

Thật là vô lại!

Bùi Cẩn nhìn vẻ mặt đỏ ửng của nàng, cười đến mức chết đi sống lại, “Nhưng vi phu muốn thì làm sao bây giờ?” Nói xong cũng không chờ Nhan Thế đáp lại, tiến lên một tay bồng nàng lên, sau đó bỏ vào thùng tắm, chính mình cũng chui vào trong.

Nhan Thế Ninh nắm lấy mép thùng muốn leo ra, nhưng Bùi Cẩn đã sớm có đề phòng, tay kéo nàng xuống, sau đó...Thuần thực bắt đầu cởi yếm cho nàng.

Nhan Thế Ninh liều mạng ngăn cản!

Cái yếm bị cởi ra là chấm hết!

Nhưng cái yếm này có hai cái nút thắt, Bùi Cẩn đã sớm tìm cách cởi nhiều ngày nay, vì vậy cho dù Nhan Thế Ninh có sống chết không chịu thì không qua một lát, cái yếm màu xanh có thêu hình hoa sen đã bị ném ra bên ngoài.

Nhan Thế Ninh thấy thành trì thất thủ, kêu lên một tiếng, vội vàng vùi người dưới những cánh hoa trong thùng, vừa lúc có thể che khuất. Sau đó dùng ánh mắt căm phẫn nhìn Bùi Cẩn, đồng thời cũng ra sức rứt cơ thể lại, chỉ sợ bị hấn đụng tới.

Bùi Cẩn tới gần nói chuyện với nàng một chút, sau đó bắt đầu cởi quần áo quăng ra ngoài.

Vì thế —

Bây giờ hấn đã lõa thể rồi!

Nhan Thế Ninh nhìn da thịt hấn lộ ra trong nước, khuôn mặt như bị cháy rụi, sau đó tỉnh ngộ lại vội vàng xoay người lại. Bùi Cẩn chính là đợi cơ hội này, thừa dịp nàng xoay người lại ôm nàng về.

Bùi Cẩn đang ngồi, cho nên Nhan Thế Ninh bị kéo tới cũng ngồi trên đùi Bùi Cẩn!

“Rốt cuộc là huynh muốn làm gì đây!” Nhan Thế Ninh khóc không ra nước mắt.

Bùi Cẩn ngậm vành tai của nàng, thổi một ngụm khí, cười nói: “Nàng nói đi?”

Nhan Thế Ninh cảm thấy được có vật gì cứng rắn dưới mông mình, thật đúng là muốn khóc, “Huynh không phải nói không ép buộc ta sao?”

“Ta không có ép buộc mà.” Bùi Cẩn nói xong lại bắt đầu cởi quần nàng.

Nhan Thế Ninh thật tức muốn chết, uống công ban này nàng còn cảm thấy thẳng nhãi này là một người tốt.

Nhan Thế Ninh bị cánh tay Bùi Cẩn trói chặt, không cách nào nhúc nhích. Muốn ngăn cái tay đang cởi quần của hắn thì thẳng nhãi này liền bắt đầu xoa nắn hai chỗ mềm mại của nàng, vì thế nàng lại chạy lên phía trước cứu viện, kết quả là giày vò cả buổi, nước trong thùng cũng vơi đi quá nửa, quần lót đã thành công bị cởi xuống, Nhan Thế Ninh chỉ có thể trơ mắt nhìn nó bị ném ra ngoài.

Ông trời ơi!

“Huynh tắm rửa còn không sạch à!” Nhan Thế Ninh rít lên.

Bùi Cẩn chớp chớp mắt, “Ái phi không muốn tắm rửa sạch sẽ sao? Không đợi được rồi à? Đã như vậy thì chiều ý ái phi đi!”

Nói xong, hắn đứng lên ôm lấy Nhan Thế Ninh ra khỏi thùng tắm.

Lấy khăn lau khô thân thể cho hai người rồi ôm nàng lên giường.

Chưa từng bị trần truồng thế này, Nhan Thế Ninh vừa thẹn vừa cáu, muốn quần chần tách ra, ai ngờ Bùi Cẩn cũng kéo chần chui vào, sau đó ôm chặt lấy nàng.

“Huynh để ta mặc quần áo đi!” Nhan Thế Ninh cá giận nói.

“Mặc rồi cũng phải cởi, phiền phức.” Bùi Cẩn hé miệng cười, sau đó cắn xuống cổ nàng, một tay lại chụp lên vuốt ve chỗ mềm mại của nàng.

Thân thể Nhan Thế Ninh lại mềm nhũn ra, nhưng nàng vẫn chống cự lại: “Huynh là một tên lường gạt!”

Bùi Cẩn dừng lại, nhìn bộ dạng ủy khuất của nàng, cười nói: “Ta lừa nàng bao giờ?”

“Huynh nói huynh sẽ không ép buộc ta!”

“Mà ta cũng nhớ, lần trước người nào đó có nói không cần phải nhịn nữa...”

“...” Nhan Thế Ninh nhìn hắn cười như hồ ly, kinh hãi, “Đây là nhất mã quy nhất mã (*).”

(*)Nhất mã quy nhất mã: ý nói nợ gì thì trả nấy.

“Ta đây cũng là nhất mã quy nhất mã.” Nói xong, Bùi Cẩn liếm môi dưới, cúi đầu che miệng vẫn còn đang nói thầm của nàng.

“Ừm — Ừm —” Người này tại sao lại xảo quyệt như vậy!

Răng môi dây dưa, nhẹ nhàng cắn mút, vô cùng phong tình. Bỗng nhiên chiếc lưỡi dài quét tới như muốn xuyên qua tất cả để xâm nhập vào. Nhan Thế Ninh chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, dường như không thể hô hấp được nữa. Bùi Cẩn vừa bá đạo vừa dịu dàng lúc nào cũng có thể khiến nàng bị mất phương hướng. Mà lúc nàng sắp bị nghẹt thở thì hô hấp bỗng nhiên được thông thuận. Nhưng Nhan Thế Ninh vừa muốn há miệng thở dốc, cảm giác đôi môi mềm mại bị ngậm thì lại quên cả hít thở.

Cảm giác tê dại nháy mắt truyền khắp toàn thân.

Hô hấp của Bùi Cẩn trở nên thô đục, khuôn mặt cũng đỏ rực lên, trước kia hắn không có gan cởi quần áo của Nhan Thế Ninh, chỉ sợ bản thân nhịn không được, lúc này cuối cùng cũng thấy rõ thân thể mỹ lệ này, hắn chỉ cảm thấy tim cũng suýt nhảy ra ngoài.

Xương quai xanh tinh xảo, khuôn ngực mềm mại, nước da trơn bóng, vòng eo mảnh khảnh, còn có hai chân thon dài...Bùi Cẩn cảm thấy toàn thân như sắp nổ tung rồi.

Hắn xoay người, lần nữa hung hăng hôn tới.

Nhan Thế Ninh cảm giác được mình bị tách hai chân ra, ý chí được khôi phục, nàng cố gắng đẩy Bùi Cẩn ra, lại nghe hắn nói bên tai: “Thế Ninh, cho ta.”

Lời này tràn đầy tình cảm dịu dàng, từ lỗ tai chui thẳng vào trái tim. Nhan Thế Ninh nhìn đôi mắt đầy sắc đục cùng với sự dè dặt không hành động, lòng rung động.

Nhưng nàng không nói gì, chỉ nhích lại gần đáp lại nụ hôn của hắn.

Bùi Cẩn thấy nàng đáp trả thì cười lên, sau đó liền lâm vào sự điên cuồng khó khống chế.

Từ môi xuống xương quai xanh, đến ngực, thẳng xuống bụng sang bên eo, mỗi một tắc, mỗi một phân hắn cũng không bỏ qua, giống như đang đối đãi với một vật trân bảo.

Hắn biết sẽ rất đau nên ra sức làm cho Nhan Thế Ninh thả lỏng.

Nhan Thế Ninh vô cùng khấn trương nên toàn thân vẫn căng cứng. Nụ hôn của Bùi Cẩn khiến nàng cảm thấy có chút bất an, giống như một mảnh gỗ trôi nổi trên biển, muốn tìm một chỗ để cập bến mà lại không biết chỗ ấy rốt cuộc là ở đâu.

Mà cảm giác lúc ngón tay của Bùi Cẩn tìm được chỗ ấy khiến nàng cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, toàn thân nàng chấn động, sau khi cảm giác được một luồng nhiệt chảy từ bụng xuống thì vội vàng đẩy Bùi Cẩn ra.

“Không được!”

Bùi Cẩn đang bị lửa tình đốt cháy, đột nhiên nghe được tiếng quát của Nhan Thế Ninh thì có hơi giật mình: “Sao vậy?”

Nhan Thế Ninh cắn môi dưới, khô khốc nói: “Hình như ta có nguyệt sự rồi...”

Bùi Cẩn cúi đầu thấy một màu đỏ, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu!

Ông trời ơi! Đừng trêu đùa người ta như vậy chứ!

Ông cứ để thích khách một kiếm đâm chết ta đi!

21. Chương 21: Ai Mới Là Người Đứng Sau Tội Ác

Bùi Cẩn cực kỳ buồn bực, sáng hôm sau vừa thức dậy đã trưng ra một khuôn mặt u sầu. Nhan Thế Ninh nhìn ánh mắt u oán của hắn, nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng không có phúc hậu nở nụ cười.

Bùi Cẩn nhìn nàng vui sướng khi người gặp họa thì càng thêm oán giận, nhưng rất nhanh hắn lại cười, “Có câu trốn được đầu tháng không trốn được ngày mười lăm, hi hi, ta không vội.”

Nhan Thế Ninh nghĩ cũng đúng, trợn mắt nhìn hắn áp úng uống trà, sau khi nghĩ đến cái gì, ánh mắt đảo qua đảo lại, thấy bốn bề vắng lặng thì đề thấp âm thanh hỏi: “Huynh nói xem, thích khách là do ai sai khiến?”

Bùi Cẩn nhìn nàng, có chút buồn cười: “Không cần phải để ý như vậy, ở đây không có người đâu.”

Nhan Thế Ninh nghĩ đến chuyện toàn bộ vương phủ đều nằm trong tầm khống chế của hắn thì cảm thấy vừa rồi mình cẩn thận như vậy quả thật là dư thừa. Nhưng dù sao cẩn thận một chút cũng không phải việc xấu: “Vậy huynh nói xem sẽ là ai chứ?”

Ngón tay Bùi Cẩn tùy ý vẽ vài vòng trên mặt bàn, cũng không trả lời, chỉ hỏi ngược lại: “Nàng nói xem?”

Nhan Thế Ninh mấp máy miệng, nói: “Ai cũng có thể.”

“Nói rõ xem.” Bùi Cẩn nhìn ánh mắt nàng sáng lên, vô cùng thích thú.

“Thích khách vừa ám sát bệ hạ lại vừa ám sát hoàng tử, đây là muốn chém tận giết tuyệt hoàng thất của Diên quốc, làm Diên quốc đại loạn! Đây là nhắm vào toàn bộ Diên quốc. Như vậy ai có thù với Diên quốc lại có bản lĩnh để đến đây ám sát chứ? Hiềm nghi lớn nhất chắc là thế lực của các nước thù địch!”

Bùi Cẩn gật đầu, “Phân tích có lý.”

Lông mày Nhan Thế Ninh nhướng lên, lại nói: “Nhưng mà, ở đây lại xuất hiện một nghi vấn. Nếu là thế lực của các nước thù địch, tại sao lại rõ ràng cách bố trí trong cung đến vậy? Dù sao cũng không đến mức là mật thám của địch quốc chui vào hoàng cung đâu.”

“Ừm, chuyện này rất không có khả năng, phụ hoàng sẽ không cho phép bên cạnh người có bất cứ mối đe dọa nào!” Cũng không biết nghĩ tới điều gì, trong đôi mắt của Bùi Cẩn hiện lên một tia sáng u ám.

Nhan Thế Ninh lại cười nói: “Điểm này huynh và ông lại rất giống nhau.”

Bùi Cẩn sững sốt, sau đó khẽ nở nụ cười: “Dù sao cũng là cha con.” Lập tức lại nói, “Nếu không phải là địch quốc gây nên, vậy nàng cảm thấy sẽ là ai?”

Nhan Thế Ninh lắc đầu, nói: “Ta không thể xác nhận được, nhưng ta cảm thấy ai cũng đều có thể cả.”

“Nói một chút xem.” Bùi Cẩn bắn cho nàng một ánh mắt khích lệ.

Nhan Thế có hơi do dự, nhưng khi nàng vô ý ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt sáng rực của Bùi Cẩn thì nở nụ cười “Thật ra huynh cũng đã có phát hiện gì rồi đúng không?”

Bùi Cẩn gật đầu, “Nhưng mà ta còn muốn nghe nàng nói một chút, không phải tiểu sư tử của ta thích nhất là suy luận phá án sao. Nàng cứ nói với ta, lý do của từng khả năng.”

Nhan Thế Ninh thấy hần nói vậy, thả lỏng, cũng không kiêng dè gì nữa, “Theo ta nghĩ, Thất Vương là đáng nghi nhất. Mặc dù hần dừng cầm cố bộ hạ thiếu chút nữa mất mạng, nhưng ai có thể nói đó không phải là khổ nhục kế? Hiện nay hần cùng Thái tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế rất kịch liệt, hần liệu mình như vậy, khẳng định là đã chiếm được hảo cảm của bộ hạ. Huống chi, huynh xem, lúc thích khách ám sát bộ hạ cũng có kẻ ám sát Thái tử và huynh, nhưng chẳng có ai ám sát hần, đây không phải là điều đáng ngờ sao? Ta nghĩ, hần sẽ nghĩ thế này, hai thích khách ám sát huynh và Thái tử, nếu thuận lợi thì không còn gì tốt hơn, nhưng nếu không thành công cũng không hề gì, dù sao mục đích chủ yếu của hần cũng chỉ là xả thân cứu bộ hạ.”

Bùi Cẩn nhắc ấm nước rót hai chén trà, trong tiếng nước chảy, hần gật đầu nói: “Quả thật Thất ca rất đáng ngờ, nhưng theo hiểu biết của ta về y, nếu thích khách thật sự do y an bài, y sẽ không để lại bất kỳ điều gì khả nghi.”

Nhan Thế Ninh chớp mắt cười, “Ta định nói đến khả năng thứ hai, Thất vương bị người khác hãm hại.”

“Vậy cũng không chắc chắn, nói không chừng là y cố tình để lộ ra sơ hở này để người ta nghi ngờ.” Bùi Cẩn cười nói, “Thật thật giả giả, hư hư thật thật, đó là thủ đoạn của Thất ca thường chơi đùa.”

Nhan Thế Ninh nhớ tới ánh mắt lúc nào cũng ngạo mạn lạnh lùng như rắn độc của Thất vương gia, trong lòng liền có chút bài xích không rõ.

Nàng nhớ tới lần đầu tiên vào Kinh Thành tham dự cung yến, đi ngoài trở về bị lạc đường, trong lúc tìm kiếm không cẩn thận đụng phải Bùi Chương, hần khi đó, từ trên cao nhìn xuống mình, chau mày lại, vẻ mặt chán ghét.

“Đang nghĩ gì vậy?” Bùi Cẩn nhận ra nàng đang thất thần.

Nhan Thế Ninh bĩu môi nói: “Ta không thích Bùi Chương, cảm thấy người này thật đáng sợ.”

“Còn đáng sợ hơn ta sao?” Bùi Cẩn vội nắm bắt cơ hội trêu ghẹo.

Nhan Thế Ninh lườm hần, “Không, huynh đáng sợ hơn hần nhiều.”

Đó là một lời nói thật, tuy Bùi Chương làm người ta vừa thấy đã phải rụt rè, khiến người ta cảm thấy tâm cơ khó lường, nhưng so với Bùi Cẩn thì vẫn hơi yếu hơn. Bởi vì vẻ đáng sợ của Bùi Chương đều lộ ra hết ở ngoài mặt, như vậy người ta vừa thấy hần sẽ sinh lòng cảnh giác, nhưng Bùi Cẩn thì vẻ ngoài lại quá dịu dàng hiền lương, làm cho người ta nảy sinh cảm giác gần gũi không hiểu rõ, muốn đến gần, không hề phòng bị.

Mà qua lại với hần từ nhỏ đến lớn, Nhan Thế Ninh bị tính kế nhiều lần như vậy không có lý do gì để nghi ngờ mức độ đáng sợ của thằng nhãi này.

Bùi Chương tâm cơ khó lường, Bùi Cẩn nhà huynh từ đầu đều đã nhìn ra hắn có tâm cơ gì, huynh nói xem, rốt cuộc là ai đáng sợ!

Bùi Cẩn nhìn Nhan Thế Ninh lại đang nghiêng rằng, dường như rất vui vẻ, sau đó hỏi: “Nếu nàng có thể lựa chọn, nàng bằng lòng gả cho ta hay thất ca?”

Huynh muốn gả cho người đáng sợ, hay là muốn gả cho người đáng sợ hơn nữa?

Nhan Thế Ninh nhìn bộ dạng cợt nhả của hắn, khoanh tay cầm khối bánh ngọt nhét vào miệng hắn, hung hăng nói: “Ăn đi!”

Bùi Cẩn quét mắt nhìn vành tai đang đỏ lên của nàng, vui vẻ nói: “Còn nữa mà, nói tiếp đi.”

Nhan Thế Ninh suy nghĩ, đúng vậy, vừa rồi còn nói chuyện thích khách mà, sao mới một lát đã nói đi đâu vậy —Thôi đi, dù sao nói chuyện với hắn luôn có thể bị lạc đề.

“Người bị tình nghi thứ hai, đương nhiên là hoàng hậu nương nương và thái tử. Bọn họ phải thích khách để giá họa. Huynh xem, Thái tử và huynh đều bị ám sát, nhưng Thất vương gia lại chẳng hề gì, điều này chứng minh cái gì? Ám sát bệ hạ và các hoàng tử khác, hướng mũi nhọn về Thất vương gia, tính toán thật hay. Chỉ tiếc có lẽ bọn họ không thể ngờ Thất vương gia sẽ xả thân cứu bệ hạ, đành phải hoà nhau một ván.

“Để diệt trừ địch thủ, tự mình mạo hiểm...Hoàng hậu nương nương quả thật là vì lợi ích của mình không tiếc bất cứ giá nào. Nhưng mà, chỉ để giá họa cho Thất Vương mà bày ra cái bẫy lớn như vậy, đi ám sát phụ hoàng, hành vi này có chút không giống với hoàng hậu nương nương. Nàng nghĩ xem, ngộ nhờ thất ca không thể ngăn được một kiếm kia, phụ hoàng...Như vậy thì hậu quả sẽ thế nào? Là đôi bên vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà rơi vào tình trạng chém giết điên cuồng, hiện giờ thế lực đang ngang nhau, hoàng hậu cũng không nắm chắc, chắc là sẽ không đưa ra hạ sách này.”

Nhan Thế Ninh sau khi cân nhắc, cảm thấy Bùi Cẩn nói rất có lý, không khỏi liếc xéo, thẳng thắn này đều rõ mỗi người bọn họ như ngón tay vậy!

“Còn gì nữa không?” Bùi Cẩn lại nói.

Nhan Thế Ninh nhấp một ngụm trà, nói: “Người khả nghi thứ ba là ở phủ Quốc Công.”

Bùi Cẩn chột nhứ mày, hắn cũng không ngờ Nhan Thế Ninh cũng nghĩ đến chỗ này.

“Sau khi mấy thích khách kia bị bắt liền tự sát, chứng minh bọn hắn là tử sĩ, quyết tâm ôm cái chết tới đó, mà muốn nuôi dưỡng những tử sĩ này thì cần phải có thế lực thật lớn. Lúc đầu ta còn nghi ngờ La phi, nhưng nghĩ lại nhà mẹ bà ta cũng không có quyền thế gì lớn nên liền loại bỏ.”

Bùi Cẩn nghe nàng nói tới đây, lắc đầu nói: “Chỗ này nàng nghĩ hơi đơn giản rồi. Cho dù La phi không quyền không thế, nhưng nếu Tiểu Thập Tam có thể trèo lên ngôi vị hoàng đế thì quyền thế sẽ lớn hơn. Có một số người sẽ bằng lòng đánh cược một lần.”

“Ý của huynh là, La phi cũng đáng ngờ?” Nhan Thế Ninh mở to hai mắt, có hơi hoảng hốt, bởi vì hôm qua vừa gặp mặt, nàng cũng có ấn tượng không tệ với La phi, một phụ nữ mềm yếu dịu dàng, ánh mắt có chút bi thương, nhìn không ra chút dã tâm nào, hơn nữa Tiểu Thập Tam cũng quá mức — khụ khụ, đần độn, ai lại đặt cược trên người nó chứ!

Bùi Cẩn nhìn ra tâm tư của nàng, cười nói: “Không phải ta có ý đó, ta chỉ muốn nói cho nàng biết, nàng chỉ bởi vì La phi không quyền thế mà liền loại trừ khả năng này thì thật quá đơn giản, có đôi khi, bề ngoài không quyền thế cũng chẳng đại biểu cho sự thật không quyền thế.”

Nhan Thế Ninh nghe lời này, lòng khẽ động, nàng nhìn Bùi Cẩn, mang theo chút tò mò lại có chút do dự hỏi: “Vậy còn huynh?”

Huynh, cũng không có quyền thế mà!

Hai trông mắt Bùi Cẩn trong suốt sáng ngời, luôn hàm chứa ý cười, bao gồm cả hiện tại. Hắn cầm tay Nhan Thế Ninh đặt trên bàn, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó mở lòng bàn tay nàng viết lên một chữ:

“Có.”

Nhan Thế Ninh vốn đang vì tê ngứa mà định rút tay về, đến khi nhìn thấy chữ đó, tay cũng đều cứng lại, nằng ngắc đầu nhìn Bùi Cẩn, nhưng trên mặt hắn chỉ có nụ cười dịu dàng.

Gió nổi lên ngoài cửa sổ.

Nhan Thế Ninh còn có chút thẩn thờ, lại nghe bên tai truyền đến tiếng cười êm dịu: “Nàng xem, nàng lại bị lừa rồi.”

“...” Nhan Thế Ninh nhìn người trước mặt cười đến mức đáng đánh đòn, tức đến thở ra hơi, tảng đá trong lòng lại được thả xuống.

Đồ vô lại! Uống công vừa rồi nàng còn tưởng nếu hắn thật sự muốn làm gì, nàng có thể vì hắn làm chút gì đó!

Thật khó ưa!

Bùi Cẩn thấy dường như nàng đang tức giận, kéo nàng qua ngồi trong lòng mình, vội vàng dỗ dành, “Được rồi được rồi, nói đùa với nàng thôi! Đến đây, nàng nói tiếp đi! Phủ Quốc Công cũng có động cơ vạch kế hoạch ám sát này, hơn nữa ám khí của tên thích khách ám sát ta lại bị ta làm trật mũi kiếm, cũng có chút yếu đi, cho nên, rất có khả năng kẻ đó chỉ là giả ám sát với ta, nói cách khác, rất có khả năng thích khách thật sự là do Quốc Công an bài. Nhưng điều này cũng có chỗ đáng ngờ, chính là vì sao không ai ám sát thất ca. Nếu thật sự là Quốc Công gây nên, ông ta không có lý do bỏ qua thất ca. Cho nên điểm này cũng cần phải bàn bạc lại.”

Nhan Thế Ninh bị hắn ôm, lại chiếm không ít tiện nghi, nhưng nàng cũng không nhàn rồi bận tâm đến chuyện đó, Bùi Cẩn phân thích quá thu hút, “Vậy theo như huynh nói, ai cũng đều có khả năng, ai cũng đều không thể, vậy rốt cuộc thích khách là do ai phái tới?”

Bùi Cẩn nắm lỗ tai nàng, thổi một ngụm khí, “Nàng còn quên một người.”

Nhan Thế Ninh nghiêng đầu tránh đi, “Ai cơ?”

Kẻ khả nghi đều bị kẻ ra hết rồi, còn ai nữa đâu?

“Phu quân của nàng!” Bùi Cẩn nói một cách thoải mái.

22. Chương 22: Canh Hai Quân Vương Lại Gặt Hái

“Huynh?” Thế Ninh buồn bực nói.

Bùi Cẩn gật đầu, “Lúc nàng đang nghi ngờ người khác, người khác cũng đang nghi ngờ phu quân của nàng.”

Nhan Thế Ninh hiểu được.

Quả thật Bùi Cẩn cũng là hoàng tử, cũng có thể bị tình nghi là người bày ra trận ám sát này.

Nhưng mà...Nhan Thế Ninh nhìn lướt qua một tay Bùi Cẩn ôm nàng, còn một tay vẫn bưng trà uống, suy nghĩ xem khả năng sắp xếp màn ám sát của thằng nhãi này.

Suy nghĩ tới suy nghĩ lui, cảm thấy khả năng cơ hồ không tồn tại.

Không nói tới việc hắn không có thực lực, cũng không nói đến tâm tư của hắn, chỉ nói, nếu thật sự là Bùi Cẩn làm, hắn nhất định sẽ làm vô cùng sạch sẽ, không để thất bại như vậy — một người cũng không giết được.

Thằng nhãi này làm việc chưa bao giờ phải uống phí sức lực.

Đang lúc Nhan Thế Ninh oán thầm Bùi Cẩn đáng sợ, người phía sau đột nhiên nghĩ tới điều gì mở miệng nói: “Thiếu chút nữa ta đã quên một người rồi!”

“Còn ai nữa?”

Bùi Cẩn nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Phụ hoàng ta!”

...

Nội cung Cảnh Nguyên, hương nhang trong đồng lô thuy thú mười năm như một ngày cháy sáng làm an thần tỉnh táo, Diên đế mặc long bào màu vàng sáng ngồi bên bàn xem tấu chương. Tấu chương báo cáo tình hình của Nam Cương rất tốt, nhưng trên mặt lão hoàng đế không nhìn ra chút vui mừng nào.

Tổng quản đại nội Vương Phúc Sinh đứng bên cạnh nhìn thấy đôi môi Diên đế mím chặt là có thể biết lúc này tâm tình của hoàng đế không tốt, rất không tốt. Cũng khó trách, Diên đế từ trước đến nay luôn nắm mọi thứ trong tay, bây giờ lại xảy ra chuyện hấn không thể khống chế, tâm tình làm sao tốt được đây!

“Vương Phúc Sinh.” Bỗng nhiên Diên đế mở miệng.

“Nô tài ở đây.” Vương Phúc Sinh vội vàng khom lưng tiến đến.

“Người nói xem, trong sổ chúng, là ai làm?” Giọng điệu Diên đế ôn hòa, nghe không ra chút tức giận nào.

Đầu Vương Phúc Sinh chuyển đổi nhanh chóng, đáp: “Nô tài cảm thấy, ai cũng có thể, ai cũng không thể.”

Diên đế hững hờ liếc mắt nhìn hấn, lạnh lùng cười: “Chẳng qua Trẫm chỉ muốn thăm dò lòng dạ của chúng nên mới sắp đặt vụ thích khách hành thích Trẫm, không ngờ lại xuất hiện thêm hai thích khách! Thật sự là rất tốt!”

Vương Phúc Sinh cúi đầu vội hỏi: “Bệ hạ bớt giận.”

Qua hồi lâu, Diên đế thâm trầm nói: “Triệu Thái Tử và Cữu vương gia tới! Triệu từng người tới!”

“Nô tài tuân chỉ.”

...

“Làm sao có thể!” Nhan Thế Ninh sửng sốt.

“Sao lại không thể?” Bùi Cẩn cười cười, “Nghe ra thì thật vớ vẩn, nhưng quả thật là phụ hoàng có thể làm chuyện đó.”

“Ông ta, vì sao ông ta lại muốn thích khách ám sát mình với con trai mình!” Dù thế nào Nhan Thế Ninh cũng không dám tin, Diên đế lại làm chuyện như vậy, không phải điên thì cũng bị choáng váng.

Bùi Cẩn cũng cảm thấy giống như một câu chuyện cười, nhưng chuyện cười này lại rất có khả năng là chân tướng, cho nên điều này khiến hấn cảm thấy hơi lạnh lẽo, hấn bắt giắc ôm chặt Nhan Thế Ninh, dùng giọng điệu nhẹ nhàng đến bi thương nói: “Nàng không hiểu ông ta.”

“Ta nghĩ, đấy là một người ra đề thi, vì người thừa kế ngôi vị hoàng đế tương lai mà ra đề.”

Dường như Nhan Thế Ninh có chút rõ ràng, “Lúc thích khách đến, ai sẽ gặp nguy không loạn, lúc ông ta gặp cảnh hiểm nguy, ai sẽ xả thân cứu, đó, ông ấy muốn nhìn thấy điều đó!”

Bùi Cẩn gật đầu, “Ông ta luôn là người không dễ tin tưởng kẻ khác.”

Nhan Thế Ninh hít sâu một hơi, vẫn cảm thấy quá mức điên khùng. Nhưng nếu thật sự là Diên đế, tất cả cũng có thể thuyết phục, hiểu rõ bố cục trong cung, có thực lực nuôi dưỡng tử sĩ, đồng thời cũng có thể đảm bảo mọi người bình yên vô sự!

“Theo huynh nói như vậy, Thất Vương gia đạt yêu cầu rồi sao?”

“Có lẽ vậy.”

“Vậy đêm qua bệ hạ nói trận lôi đình đều là giả vờ?” Nhan Thế Ninh nhú mày nói.

Bùi Cẩn nở nụ cười, “Cha chồng của nàng cũng là một người rất biết diễn trò.”

Nhan Thế Ninh thấy hấn lại có thể chế nhạo Diên đế liền phát hoảng, nhưng thấy bộ dạng không cho là đúng của hấn cũng thả lỏng dần.

“Đúng rồi, nàng cảm thấy Thất ca và Thái Tử, ai sẽ làm hoàng đế tốt hơn?”

Vấn đề này chỉ sợ là vấn đề đang được thiên hạ bàn luận nhiều nhất, đương nhiên cũng là một vấn đề mịt mờ nhất. Nhưng lúc Bùi Cẩn hỏi lại quang minh chính đại như thế, giống như đang hỏi “Củ cải trắng với cà rốt, cái nào ăn ngon hơn”, điều này làm cho Nhan Thế Ninh hơi im lặng.

“Huynh có thể hỏi kín đáo một chút không?”

“Vậy nàng nói xem, rốt cuộc là củ nào ăn ngon hơn!” Bùi Cẩn ôm chặt eo nàng.

“Củ cải trắng à, có vẻ như có hơi thủ đoạn độc ác, tương lai làm hoàng đế, nói không chừng sẽ là một bạo quân, mà cà rốt thì...” Không biết thế nào, trong đầu Nhan Thế Ninh hiện ra bộ dạng xinh đẹp có chút ngượng ngùng của thái tử điện hạ, “Cà rốt, cảm thấy có chút do dự thiếu quyết đoán.”

“Vậy củ cải đỏ thì sao?”

Nhan Thế Ninh ý thức được đang nói đến Tiểu Thập Tam, nhếch miệng nở nụ cười, “Bé củ cải rất sợ chết. Khi sợ liền chui vào lòng người ta.”

“Nói như vậy mấy củ cải này cũng không dễ ăn đâu.”

“Ừ.” Nhan Thế Ninh không nghi ngờ điều gì, thuận miệng đáp lại.

Bùi Cẩn đợi chính là những lời này, hấn nhẹ buông tay đặt Nhan Thế Ninh xuống, sau đó cúi đầu hôn tới, “Vậy xem ra ái phi chỉ có thể ăn củ cải ta rồi. Củ cải thơm ngon ăn được lắm, đến đây đi!”

Lúc giữa đôi môi không còn kẽ hở nào thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng kêu của nha hoàn, “Vương gia Vương phi, người trong cung đến.”

“...” Trời ơi, ta nói nhiều vậy làm gì! Về mặt Bùi Cẩn sâu nào.

...

Ở rất xa, Bùi Cẩn đã ngửi thấy hương vị thuộc về cung Cảnh Nguyên, mà lúc hấn đi tới cửa thì đã thấy Thái Tử sải bước từ trong cánh cửa đi ra.

Sắc mặt Thái tử lạnh nhạt, giữa trán mờ hồ ẩn giấu chút phiền muộn, điều này làm cho vẻ vốn đã dịu dàng của hấn càng khiến cho người ta thêm yên mến.

“Cửu ca.” Thái tử lên tiếng gọi trước.

Bùi Cẩn vội đáp lễ, lúc này hấn lại là một Hiền Vương nho nhã, “Thập đệ ở đây à.”

Thái tử nhìn thoáng vào điện, không nói gì.

Vương Phúc Sinh bên cạnh đứng lúc nói: “Cửu điện hạ vào trước đi.”

Bùi Cẩn nhìn Thái tử, gật đầu.

Bùi Cẩn vừa vào trong đã nhìn thấy trên đất đầy mảnh vụn, lòng không khỏi trầm xuống.

Diên đế vẫn như vậy, ngồi bên bàn, nhất cử nhất động đều là phong độ của đế vương. Ông liếc nhìn Bùi Cẩn, ném một bản tấu chương trên bàn cho Bùi Cẩn.

“Ngươi có gì để nói không?”

Bùi Cẩn nhặt tấu chương trên mặt đất lên, vừa mở ra sắc mặt đã thay đổi, hấn quỳ xuống, nói: “Nhi thần bị oan.”

Diên đế nhìn hấn, ánh mắt lạnh lẽo vô tình, “Năm tên thích khách, ba tên là sát thủ giang hồ, hai tên là nhân sĩ Nam Cương! Hừ, người ở Nam Cương hai năm, thu nạp người thật tốt nhỉ!”

Sắc mặt Bùi Cẩn trở nên trắng bệch, lại không nói nhiều, chỉ nói: “Nhi thần bị oan.”

“Trẫm cho người một cơ hội để giải thích.” Diên đế lạnh lùng nói.

Bùi Cẩn quỳ gối trên nền gạch đá trơn bong cứng chắc mà lạnh buốt, khí lạnh từ đầu gối truyền tới đáy lòng, sau một lúc lâu, hần nặng nề nói: “Nhi thần không có ý với ngôi vị hoàng đế!”

Chỉ mấy chữ, nói năng mạnh mẽ, đúng lý hợp tình, lại mang theo sự tủi thân xót xa không thể nói rõ.

Ta không muốn ngai vàng, buông bỏ quyền thế, tán hết gia sản, chỉ mong làm một vương gia nhàn nhã, ta hà gì phải hành thích! Hà gì phải giết cha giết huynh!

Chỉ mấy chữ, cũng là toàn bộ những lời giải thích!

Diên đế nhìn thẳng vào lưng của nhi tử đang quỳ, hần phát hiện trên mặt đứa con này đã không còn hoảng loạn như lúc đầu, chỉ còn lại vẻ mặt không hề sợ hãi và vô vị. Không chút nào sợ hãi, cũng chẳng có gì. Loại thái độ này khiến Diên đế có chút gai mắt, hần híp híp hai mắt, phát hiện ra cho tới bây giờ hần vẫn không nhìn thấu đứa con này.

Hai hoàng tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, lòng hần biết rõ. Mà hai đứa con này, hần đều có chỗ hài lòng lại có chỗ không hài lòng. Bởi vậy từ đầu đến cuối vẫn không thể ra quyết định.

Vậy thì, để Trẫm xem tấm lòng của bọn chúng đi!

Diên đế nghĩ như vậy, sau đó hần quả thật đã làm. Hần sai Vương Phúc Sinh tìm ba tử sĩ, bảo bọn chúng ám sát vào đại yến trung thu.

Mục tiêu ám sát là Đường Kim Thiên Tử!

Hần an bày xong chỗ ngồi, ba hoàng tử, cự ly bằng nhau, hần muốn biết, lúc hần có nguy hiểm thì ai sẽ tới cứu giúp.

Nhưng kết quả thì, ba tên thích khách lại biến thành năm tên, toàn bộ kế hoạch của hần đều bị xáo trộn. Tuy là Thất Vương xả thân cứu giá để hần thấy được sự thành tâm, nhưng đó không phải là kết quả hần mong muốn.

Hần muốn biết, hai tên thích khách còn lại là do ai phái tới?

Ai lại có gan đưa thích khách vào cung như vậy!

Diên đế sai người tra xét, bản thân lại suy nghĩ, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không thể xác định được đáp án.

Trời sinh bản tính đa nghi nhạy cảm khiến hần liệt tất cả mọi người vào hàng tình nghi.

Ám sát Thái tử, Cửu vương và Thập Tam, Thất vương là hiềm nghi lớn nhất! Nhưng Diên đế cũng hiểu rõ đứa con này của mình, nó sẽ không để thiếu sót bày ra rõ ràng như vậy! Huống chi, nó đã xả thân cứu giúp, lòng dạ này cũng thật là quá lớn!

Như vậy thì do Thái Tử gây nên? Cố ý tự ám sát mình, giả họa cho Thất Vương gia? Chuyện như vậy thì rất có thể! Hoàng hậu xem Thất Vương là cây đinh trong mắt nên có thể làm ra chuyện như vậy!

Vì thế, hần cố ý gọi Thái Tử đến, lạnh lùng chất vấn. Nhưng ai ngờ, Thái tử lại quỳ xuống nói —“Nếu phụ hoàng nghi ngờ thì cứ phế nhi thần đi.”

Phế nhi thần đi! Phế nhi thần đi! Lúc nghe lời này, Diên đế đã nhiều lần muốn đập nát đồ rửa bút yêu quý nhất bấy lâu nay.

Thái tử luôn luôn mềm yếu thuận lại có thể nói ra những lời đoạn tuyệt hàm chứa uy hiếp như vậy, Diên đế chỉ cảm thấy khí huyết bị chảy ngược, hần không thể một kiếm đâm chết hần!

Nhiều năm như vậy, đã uống công bồi dưỡng hần rồi!

Đương nhiên, Cửu vương gia cũng bị tình nghi, bởi vì thị vệ đã dâng tấu chương về hai gã thích khách này, giấy trắng chữ đen viết rất rõ ràng:

—— Thích khách chính là nhân sĩ Nam Cương! Hơn nữa đã từng gặp Cửu vương gia.

....

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, Bùi Cẩn vẫn quỳ thẳng sống lưng, không nói lời nào. Mà Diên đế cũng cứ vẫn nhìn hẩn, ánh mắt sắc bén như dao.

Cũng không biết qua bao lâu, Diên đế nhẹ nhàng thở ra, nói: “Người đứng lên đi!”

Bùi Cẩn tạ ơn, đứng lên, loạng choạng. Vương Phúc Sinh duỗi tay nâng đỡ.

“Đa tạ Vương tổng quản.” Bùi Cẩn cười dịu dàng mà miễn cưỡng.

Diên đế thoáng thấy vết máu trên ống quần hẩn và trên những mảnh vụn dưới đất, hơi xúc động, nghĩ đến điều gì lại nói: “Lúc đó, phản ứng đầu tiên của người là bảo vệ con dâu?”

Bùi Cẩn hơi ngẩn ra, hiểu rõ cái mà lão hoàng đế gọi là “lúc đó” rốt cuộc là chỉ cái gì, khê gật đầu.

Ánh mắt Diên đế trở nên thâm thúy, “Lúc đó, bên cạnh người là Thái Tử, đệ đệ của người.”

Bùi Cẩn cúi đầu im lặng, sau một lúc lâu mới nói: “Chuyện xảy ra đột ngột, không kịp suy nghĩ cặn kẽ, mong phụ hoàng thứ tội!”

Chuyện xảy ra đột ngột, không kịp suy nghĩ cặn kẽ, toàn bộ đều nghe theo bản năng, trong lòng ai quan trọng nhất thì liền đi cứu người đó! Lời nói đại nghịch bất đạo, Bùi Cẩn cũng nói vô cùng ung dung.

Diên đế nhìn hẩn thật sâu, suy nghĩ nói: “Người về trước đi, vừa mới thành thân, hãy vui vẻ với con dâu.” Dừng lại một chút, ông lại nói: “Đứa nhỏ Thế Ninh này cũng không tệ, dưới tình huống lúc ấy mà còn muốn bảo vệ Kha nhi.”

Tuy rằng lúc đó Diên đế cũng bị ám sát, nhưng hẩn vẫn chú ý quan sát kỹ phản ứng của mấy vị hoàng tử, sau đó, hẩn lại nhìn thấy Thế Ninh ôm chặt Tiểu Thập Tam vào lòng, sau đó Bùi Cẩn lại đứng ra che chắn trước mặt bọn họ.

Đến khi Bùi Cẩn xin cáo lui, Diên đế thở dài, nói với Vương Phúc Sinh: “Tìm thứ gì tốt đưa đến Vương phủ đi!”

“Nô tài tuân chỉ.” Vương Phúc Sinh suy nghĩ, dè chừng hỏi, “Bệ hạ, ngài vốn chưa từng nghi ngờ Cửu vương gia, vì sao còn muốn làm như vậy?”

Mặc dù điều tra rõ ràng hai tên thích khách này đã từng gặp Bùi Cẩn, nhưng lúc đó Diên đế vẫn cười cười không nói gì cả. Sơ hở này quá mức rõ ràng, hơn nữa Bùi Cẩn cũng chẳng có lý do gì để sắp đặt màn ám sát này, hẩn không được chút lợi lộc gì cả. Đây rõ ràng là có người cố ý hãm hại, muốn khuấy đục cái hồ này lên mà thôi— Vương Phúc Sinh thăm dò, âm thầm phân tích, sau đó hẩn lại nghĩ nếu hẩn có thể nhìn thấu được như vậy, Diên đế ắt hẳn đã rất rõ ràng. Ai ngờ, Diên đế vẫn cực kỳ nghiêm khắc chất vấn Bùi Cẩn một phen, điều này làm cho hẩn có chút khó hiểu.

Diên đế nghe thấy thắc mắc này, ánh mắt nhìn về phía ngưỡng cửa trở nên ngưng trọng: “Trong bốn nhi tử của Trẫm, khó nhìn thấu nhất là người này. Trẫm luôn muốn biết, trong lòng Cửu hoàng tử đang suy nghĩ cái gì.”

Vương Phúc Sinh hiểu ra, đây là Diên đế thăm dò Cửu vương gia, lão hoàng đế chưa bao giờ yên tâm đối với Cửu vương gia. Nghĩ nghĩ, hẩn nói: “Có lẽ trong lòng Cửu Vương gia thật sự chưa từng nghĩ tới những chuyện đó.”

Diên đế xoay người nhìn hẩn, ánh mắt thay đổi.

Vương Phúc Sinh rùng mình, vội nói: “Nô tài lẩm lời.”

Ánh mắt Diên đế trở nên lạnh lùng, sâu thẳm.

Mà bên kia, Bùi Cẩn nhịn đau đi ra, nhịp chân có hơi chênh vênh, nhưng lúc ra đến cửa cung, khóe miệng của hẩn thoáng hiện chút ý cười khó hiểu.

23. Chương 23: Người Có Thể Tiếp Tục Vô Sĩ Như Thế Sao?

Chuyện xảy ra trong cung, vốn đã bị phong tỏa, nhưng chẳng biết vì sao nó lại được truyền ra ngoài, đường ngang ngõ tắt đều có những đám người rối rít bàn tán, đủ loại thanh âm.

Trong lòng dân càng lo lắng, hoàng thượng cùng ba vị hoàng tử đều gặp chuyện, nhất định là do nước thù địch gây nên, muốn chặt đứt nước ta, thật quá nham hiểm!

Diên Đế thấy bách tính đoàn kết như vậy, hạ thánh chỉ cho quân Bắc lui ba mươi dặm, đoạt lại ba tòa thành ở biên cương.

Khiến cho nước địch phải bày tỏ ý tứ nằm yên cũng trúng đạn.

Và có lời ca tụng Thất vương xả thân cứu cha, thật sự là quá cảm động, người hiếu thuận như thế khẳng định là có nhiều đất dụng võ!

Thất vương nghe được những lời cảm thán đó, nằm trên giường sang trọng trong hoàng cung cùng Mục phi nương nương nhìn nhau cười, quay đầu giao phó cho thuộc hạ thân tín tiếp tục cố gắng.

Danh tiếng của Thất vương dâng cao hơn bao giờ hết!

Bởi vậy, Thất vương Bùi Chương là người bị hại lớn nhất trong lần ám sát này nhưng cũng là người được lợi lớn nhất.

Điều này làm cho phe thái tử cực kỳ bất an, tranh đấu ngầm cũng càng thêm kịch liệt, bọn họ có lý do tin tưởng hết thảy mọi chuyện đều là do Thất vương làm ra!

Mà phe Thất vương cũng càng thêm oán hận phe Thái tử, thật may là Thất vương xả thân cứu bệ hạ, nếu thanh danh đã bị các người hắt nước bẩn lên người, vu oan giá họa!

Trong khoảng thời gian ngắn, khói thuốc súng tràn ngập khắp nơi.

Nhưng, Hiền Vương phủ lại rất an bình.

Từ ngày ra khỏi cung trở về phủ, Bùi Cẩn liền nghe theo thánh ý, an tâm ở nhà với thê tử. Đương nhiên, nếu không phải là thời điểm đặc biệt, nếu không phải là thân thể Nhan Thế Ninh bất tiện, hẳn thật sự muốn mang nàng ra ngoài đi dạo.

Lúc này hắn đang ngồi trên ghế mây, tự bôi thuốc lên đầu gối mình.

Mảnh vỡ lần trước đâm vào có hơi sâu!

“Haizzz, cái này có thể để lại sẹo không!” Bùi Cẩn thở dài nói.

Bắc Đẩu nghe lời này, không nói gì, một hồi lâu mới nặn ra một câu, “Vì sao không chú ý từ trước.”

Bùi Cẩn ngẩng đầu cười một tiếng, “Ta cũng muốn tránh những mảnh vỡ kia nên không lập tức quỳ xuống, nếu không làm sao có thể biểu đạt được nội tâm hoảng sợ của mình đây! Như thế nào, có phải nên học chút khổ nhục kế của Thất ca hay không? Huống chi, hắc hắc, chứng kiến tiểu sư tử lo lắng, cảm giác rất tốt đẹp.”

Ngày đó khi hắn trở lại, Nhan Thế Ninh thấy vết máu trên ống quần của hắn đúng là sợ hết hồn.

“Cũng không nghĩ tới Bùi Chương thật sự sẽ bỏ thân hộ giá.” Mắt Bắc Đẩu nổi lên một tầng trào phúng.

Bùi Cẩn kéo ống quần xuống, đứng dậy rửa tay, “Biết mình chắc chắn sẽ không chết, ngăn cản một chút thì có làm sao? Đừng quên, thân thủ của Thất ca rất tốt.”

“Tiện nghi cho hắn!”

Bùi Cẩn cười một tiếng, “Chưa chắc.”

“Sao?” Bắc Đẩu nghi hoặc nhìn Bùi Cẩn, đã thấy hắn đứng tại cửa sổ phòng thảo dược, cười đến thâm sâu.

“Phụ hoàng ta không phải người ngu. Một kiếm kia, Thất ca rõ ràng có thể đẩy ra, nhưng lại dùng thân thể cản lại, bộ dáng như vậy thật sự là quá giả tạo rồi. Người cũng biết, điều phụ hoàng không thích nhất

là kẻ khác diễn trò, chiêu này của Thắt ca không khác gì tự bê đá đập chân mình. Mặc dù Thắt ca ở trong cung dưỡng thương, nhìn qua giống như được sủng ái, kỳ thật... Ha ha, phụ hoàng trời sinh tính đa nghi, truy xét không ra người chủ mưu phía sau, giữ Thắt ca trong cung, vừa được tiếng thương con lại dễ dàng quan sát và khống chế, không phải là đôi bên vẹn toàn sao? Nếu như Thắt ca an tâm dưỡng bệnh, không hỏi chuyện bên cạnh, có thể dần dần cũng sẽ chiếm được tín nhiệm của phụ hoàng, chỉ tiếc là Mục quý phi nóng vội, lập tức kích động lòng người ca tụng công đức của con trai... Như thế chỉ càng làm cho phụ hoàng không yên lòng.” Nói đến đây, Bùi Cẩn lắc đầu, trên mặt làm ra bộ đáng thương tiếc.

Nghe Bùi Cẩn giải thích, Bắc Đẩu có chút hiểu, quả nhiên, mắt nhìn người của mình quá nông cạn rồi.

“Ngược lại, Thái Tử thông minh hơn Thắt vương nhiều, sau chuyện ám sát liền tỏ ra yếu thế, hơn nữa còn cáo ốm ở lại trong Đông cung, không có động tĩnh gì khiến Hoàng Hậu tức giận bẻ gãy mấy móng tay. Cũng không biết Thập đệ của ta nghĩ như thế nào, là chủ động buông tha vị trí kia, hay chỉ là ngủ đông chờ thời cơ?” Bùi Cẩn nhíu lông mày.

Bắc Đẩu im lặng, lâu sau mới nói, “Lúc trước nếu để cho ta ám sát thái tử, có lẽ bây giờ người sẽ không có nhiều phiền não như vậy.”

Hắn đã ra tay thì sẽ không để cho thái tử có cơ hội nhìn thấy mặt trời nữa!

Bùi Cẩn nghe vậy, xoay người, ánh mắt trời xuyên qua cửa sổ rơi xuống khuôn mặt tuần tú, khiến cho nụ cười trên mặt càng thêm nhu hòa. Hắn nhìn về mặt thành thật của Bắc Đẩu, khóe miệng từ từ nâng lên một đường cong.

“Bắc Đẩu, ta an bài lần ám sát này không phải vì giết người.”

Bắc Đẩu im lặng, một lát sau mới mở miệng, “Vậy nguyên nhân của ngươi là gì?”

Bùi Cẩn an bài kế hoạch này, Bắc Đẩu đã sớm biết nhưng lại không biết mục đích hắn phái người ám sát chính mình cùng thái tử là gì, hắn rốt cuộc là muốn làm cái gì đây?

Trên trời, chim thông thả bay, Bùi Cẩn nhìn theo cho đến khi bọn chúng biến mất ở phương xa, mới nói, “Chẳng qua là muốn tìm cái cớ khiến nó thêm hỗn loạn một chút mà thôi. Ngươi xem, phụ hoàng càng nghi kỵ thì càng dễ phòng với bọn họ, như vậy, bọn họ bận...tự vệ, cũng không kéo ta xuống nước được. haizzz, nhàn vương không dễ làm!”

Nói xong, cầm cây quạt mà Nhan Thế Ninh mang tới phẩy phẩy vài cái, như muốn quạt đi những phiền toái trong đầu..

Tất nhiên Bắc Đẩu sẽ không tin tưởng sự thật lại đơn giản như Bùi Cẩn nói, bất quá hắn cũng không hỏi thêm, hơn nữa cũng cần phải chuẩn bị cho cuộc sống không bị can thiệp lung tung sau này, bởi vì theo tin tức hắn biết được thì Hoàng Thượng đề phòng cả Thắt vương và Thái Tử, can thiệp cả vào phủ Quốc Công, trong vòng hai ngày ngắn ngủi làm tan rã thế lực hùng hăng của Quốc Công. Điều này nói cái gì? Chính là Diên Đế đã phát giác ra dã tâm của phủ Quốc Công. Loại nhận thức này làm cho Bắc Đẩu có chút kinh sợ, bởi vì trước đó hắn cất lực cổ xúy Bùi Cẩn hợp tác cùng Quốc Công, nếu như khi đó thật sự hợp tác thì hiện tại sợ là phủ Hiền Vương cũng sẽ không được bình yên vô sự như hôm nay.

“Ngươi đã sớm biết bệ hạ có hoài nghi đối với phủ Quốc Công đúng không?” Trầm tư một lát, Bắc Đẩu hỏi.

Bùi Cẩn nhìn tranh chữ trên quạt, nhàn nhã nói, “Trước chỉ là suy đoán, nhưng lúc này chứng kiến phụ hoàng cất chức mấy quan viên kia, liền xác nhận suy đoán lúc trước là chính xác. Mười hai năm trước, phủ Quốc Công từ suy chuyển thịnh một cách quá nhanh chóng, không thể không khiến người ta hoài nghi.”

Không trách lúc trước hắn lại không chịu hợp tác với phủ Quốc Công, thì ra là như vậy. Ánh mắt Bắc Đẩu nhìn Bùi Cẩn có chút thay đổi.

“Tốt lắm, không thèm nghe người nói nữa, ta phải trở về chơi với tiểu sư tử. Hắc hắc.” Bùi Cẩn cười, xoay người bước đi, thời điểm bước tới ngưỡng cửa lại nghĩ ra còn có chuyện cần nói, dậm chân kêu, “A, đúng rồi, thiếu chút nữa ta quên mất việc chính.”

Bắc Đẩu ngăn ra, còn chuyện gì nữa?

“Cái kia, nguyệt sự của nữ nhân rốt cuộc bao nhiêu ngày mới kết? Lần trước ta hỏi, người nói bốn năm ngày, nhưng đã qua sáu ngày rồi, sao nàng còn chưa khỏe?” Bùi Cẩn nhíu mày hỏi.

Bắc Đẩu nhìn Bùi Cẩn khiêm tốn thỉnh giáo, buồn bực, không nói gì, hộc máu, sau đó phẩy tay áo bỏ đi!

A a a! Loại chuyện này làm sao hắn biết được!

Bùi Cẩn nhìn bộ dạng kích động của Bắc Đẩu, sờ cằm, nở nụ cười không tính là hiền hậu.

Nhan Thế Ninh đang ngồi cạnh bàn đọc sách mà mấy ngày trước Bùi Cẩn mua về, tất cả đều là tiểu thuyết về thiên nhiên, không có tình cảm sâu đậm hay cao thượng gì cả, chỉ là chút ít tình ái. Đương nhiên, bìa ngoài phải là thi tập, sử văn... Không có cách nào khác, cũng không thể để cho người khác chứng kiến đường đường là một vương phi lại đi xem tạp thư được!

Giả vờ giả vịt cũng phải đến nơi đến chốn.

Đang lúc nàng đọc say sưa nhất thì có cảm giác có người đi tới, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Bùi Cẩn đang cầm tú cầu trên tay.

“Cho nàng chơi.”

Nhan Thế Ninh nhận cầu, buồn bực, “Cầu này có cái gì tốt mà chơi.” Nàng cũng không phải là tiểu hài tử ba tuổi.

Bùi Cẩn lại giống như kinh ngạc nói, “Sư tử ôm tú cầu, nàng không phải là nên vui mừng sao?”

....

....

Vui mừng cái quỷ!

Giận!

Bùi Cẩn vội vàng chân chó tiến lên dụ dỗ, “Được rồi, được rồi, chộc nàng thôi. Tô y phường đã đem xiêm y tới rồi, cùng đi xem đi.”

“Sao lại có nữa?” Nhan Thế Ninh hỏi.

“Lần trước không phải đã nói sao, còn rất nhiều mà.”

Khi Nhan Thế Ninh hiểu được “còn rất nhiều” rốt cuộc là có ý gì thì trợn mắt há mồm. Trong thính đường, ba rương lớn, hai rương nhỏ, bên trong chứa đầy xiêm y, giày, cùng với các loại trang sức, vòng tay.

Trời ạ, nhiều như vậy, đủ cho nàng mặc nhiều năm đó!

Hơn nữa, những vật này vừa nhìn cũng biết là đồ đắt tiền.

Nhìn người hầu chuyển hết đồ vào phòng, Nhan Thế Ninh rốt cuộc không nhịn được nữa, “Chàng điên rồi!”

Bùi Cẩn cười nói, “Cuộc sống khó được vài lần điên khùng.”

Nhan Thế Ninh có chút khó tin, trong ấn tượng của nàng, người này vô cùng keo kiệt, trước kia mua mứt quả cũng là lừa gạt nàng dùng tiền mà mua, lúc này lại hào phóng như vậy. Thật sự là quỷ nhập!

Bất quá, hắc hắc, những thứ quần áo này thật sự là rất đẹp!

Nhan Thế Ninh rạo rức mở rương ra xem, khi nhìn thấy mấy bộ áo lót thì ngớ ngẩn cả người.

Này, này, cũng quá mỏng, quá lộ liễu rồi!

Này, mặc lên người có khác gì không mặc đâu!

Nhan Thế Ninh đỏ mặt, sau đó ném quần áo trên tay trở lại rương, “Sao chàng lại mua cái này?”

Bùi Cẩn vô tội nói, “Chuyện này không liên quan đến ta, ta chỉ bảo chương quỹ lấy loại tốt nhất, ai biết thứ này lại là tốt nhất chứ.”

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng lại nghĩ: A ha ha, Tô chưởng quỹ quả là có trình độ, ta chỉ phác thảo sơ qua thôi, ai ngờ hắn lại làm được thật, so với trong tưởng tượng của ta thì còn mỏng hơn, lộ liễu hơn, a ha ha ha, ta thật sự là rất hài lòng!

Nhan Thế Ninh nhìn hào quang lóe lên trong mắt Bùi Cẩn cũng biết tất cả đều là chủ ý của hắn!

A a, sao lại có người như vậy?!

Bất quá, hừ, hắn mua cứ mua, nàng không mặc xem hắn có thể làm gì nàng!

Bùi Cẩn nhếch miệng cười, không mặc sao, đâu có dễ dàng như vậy!

Ngay đêm đó, Nhan Thế Ninh đang tắm trong phòng, thỉnh thoảng còn cảnh giác, người này đã dưỡng thành thói quen đi dạo mỗi đêm một lần nàng đi tắm, này, lại đến nữa rồi!

Nhan Thế Ninh không nói gì, hạ thấp thân thể, không để ý tới người đang lác lác kia.

Bùi Cẩn thấy nàng chỉ lộ ra cái đầu, ngay cả cổ cũng không thấy, không khỏi có chút mất hứng, bất quá lúc này hắn cũng không phải tới để xem cảnh xuân, cho nên đi hết một vòng liền chấp tay sau lưng, thản nhiên đi ra ngoài.

Nhan Thế Ninh có chút kỳ quái, bình thường không phải hắn sẽ đùa giỡn một phen sao, hôm nay sao lại thay đổi rồi?

“Ai nha, ta để quên đồ ở thư phòng, Ái phi, ta đến thư phòng đây!” Bên ngoài truyền đến tiếng la của Bùi Cẩn, sau đó là một tiếng đóng cửa.

Nhan Thế Ninh bĩu môi, đi thì đi.

Lại qua một lúc nữa, nước bắt đầu lạnh, Nhan Thế Ninh chui ra khỏi thùng gỗ, có điều khi nàng giơ tay muốn lấy quần áo.. trợn tròn mắt!!

..Quần áo đâu rồi?

Nhớ lại vừa rồi Bùi Cẩn chấp tay sau lưng đi tới đi lui, Nhan Thế Ninh đã hiểu, sau đó phát điên, hắn không có việc gì cầm quần áo của nàng đi mất rồi.

Thôi, lấy cái khác!

Nhưng khi nàng mở tủ ra, lần nữa trợn tròn mắt, bên trong trống rỗng, chỉ còn lại cái áo lót mỏng dính kia...

A a a, Bùi Cẩn, chàng là tên khốn kiếp!

Nhan Thế Ninh nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng đem Bùi Cẩn quát một trăm roi, sau đó nổi giận dưng dưng không thèm mặc xiêm y! Dù sao Bùi Cẩn đi thư phòng còn chưa trở lại, vội vàng chui lên giường.

Chỉ là, lúc Nhan Thế Ninh đi ra ngoài liền nhìn thấy Bùi Cẩn đang nằm nghiêng trên giường, tay chống đầu, cười đến xảo trá, cả người nàng hoàn toàn hóa đá.

“Ái phi, sao nàng lại ăn mặc như vậy, muốn quyến rũ phu quân sao? Phu quân là người đứng đắn nha.”

Nhìn người trước mặt nói không biết ngượng, Nhan Thế Ninh rơi lệ!

Cầm thú!

24. Chương 24: Canh Hai, Quân Thệt Đã Xong

Bùi Cẩn nhìn vẻ mặt phẫn nộ cùng ủy khuất của Nhan Thế Ninh, trong lòng cảm thấy rất ảm áp, đến khi hắn nhìn xuống phía dưới người nàng thì dưới bụng lập tức buộc chặt.

Áo lót kia làm từ lụa trắng, vừa mỏng vừa có thể nhìn xuyên qua, cảnh vật bên trong lung linh như ẩn như hiện, thậm chí hẳn có thể nhìn thấy hai trái đào khê nhếch lên. Vai trơn bóng, xương quai xanh mịn màng, làm cho người ta hận không thể cắn một cái.

Bùi Cẩn không nhịn được nữa, xuống giường đi tới bên cạnh nàng, một tay kéo eo thon của nàng dán sát lên người mình, không đợi nàng mở miệng liền cúi đầu hôn xuống.

Nhan Thế Ninh vì muốn tránh mà liên tiếp lùi về phía sau, Bùi Cẩn lại đuổi sát không buông, mút đôi môi của nàng một cách nhiệt tình. Phía sau lưng là bàn, không thể lùi lại được nữa, khiến cho nụ hôn của Bùi Cẩn càng ngày càng bá đạo, Nhan Thế Ninh ngửa cổ, đứng không vững, chỉ có thể đưa hai tay ra sau chống vào cạnh bàn, vì thế nàng cùng Bùi Cẩn càng dính sát hơn, thậm chí nàng có thể cảm nhận được cứng rắn của Bùi Cẩn.

Bùi Cẩn hôn môi của nàng thỏa thuê xong liền chuyển xuống đầu vai vừa tròn vừa bóng loáng khiến máu nóng trong người hẳn phun trào, không nhịn được liền cắn một ngụm.

Nhan Thế Ninh bị hôn đến đầu óc choáng váng, lại bị cắn mạnh như thế, lập tức kêu lên, “Đau!”

Bùi Cẩn cười hắc hắc, đưa lưỡi liếm liếm dấu răng trên vai nàng, dịu dàng nói, “Nàng cũng biết cắn người là đau à?”

Nhan Thế Ninh vừa định đáp, chợt cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, nhìn lại đã thấy bản thân bị hất bễ lên. Thấy Bùi Cẩn ôm mình đi tới giường, nàng lại bắt đầu khẩn trương, “Thiếp, thiếp, nguyệt sự của thiếp còn chưa hết mà!”

Bùi Cẩn hí mắt cười, “Thật không, để phu quân kiểm tra một chút.”

Nhan Thế Ninh thấy tay của hắn dò xét đi xuống, liền vội vàng kéo lại. Trời mới biết nguyệt sự của nàng hôm qua đã hết rồi, nàng chính là đang lừa gạt hắn mà thôi!

“Ái phi làm cái gì vậy?” Bùi Cẩn nhìn nàng giữ chặt tay của mình, lộ ra ánh mắt nguy hiểm hỏi.

Nhan Thế Ninh cười gượng không lên tiếng.

Bùi Cẩn cắn răng, “Nàng gạt ta! Xem ta thu thập nàng như thế nào!”

Nói xong liền đè Nhan Thế Ninh nằm xuống, một tay cởi áo lót trên người nàng, sau đó khê cắn lên lưng của nàng.

Nhiều ngày lẫn qua lộn lại trên giường, Bùi Cẩn đã sớm phát hiện ra những vị trí nhạy cảm trên người Nhan Thế Ninh, phần sống lưng chính là nơi nhạy cảm nhất của nàng, chỉ cần nhẹ nhàng đụng vào cũng có thể làm cho nàng khê run. Bùi Cẩn vốn muốn tiến hành theo trình tự, nhưng nàng lại dám lừa gạt hắn, khiến hắn phải nhẫn nhịn lâu như vậy, hẳn cũng không quan tâm trình tự gì nữa!

Nhan Thế Ninh bị đè, không nhúc nhích gì được, chỉ cảm thấy tóc đen bị đẩy về phía trước, sau đó đôi môi ấm áp của Bùi Cẩn liền hôn một đường từ đầu vai của nàng đi xuống. Bởi vì nàng quay lưng về phía hắn nên không nhìn thấy mọi chuyện phía sau, chỉ có thể cảm giác được lưng của mình được người khác vuốt ve và cắn nhẹ nhẹ, điều này càng làm cho Nhan Thế Ninh thêm khẩn trương và bất an. Bùi Cẩn không ngừng liếm hôn, cảm giác tê dại nhanh chóng truyền đến toàn thân, Nhan Thế Ninh không nhịn được phát ra một tiếng than nhẹ, đồng thời không tự chủ được mà ngóc đầu lên, sống lưng cong lên thành một tư thế rất đẹp mắt.

Bùi Cẩn nghe được tiếng than nhẹ, hé miệng cười một tiếng, lại khê cắn lên cổ của nàng, tay trái nâng eo của nàng lên cách giường một khoảng nhỏ, còn tay kia chậm rãi chạm tiến vào da thịt bóng loáng, từ cổ đi xuống eo, lại đi lên tìm chỗ mềm mại trước ngực, bao quanh, xoa nắn, dùng một ngón tay khê gầy hai trái anh đào đã sớm nhếch lên. Nhan Thế Ninh lập tức phát ra một tiếng nức nở nghẹn ngào.

Cảm thấy người trong ngực mềm xuống, Bùi Cẩn xoay người nàng lại, thấy mặt nàng đỏ như gấc, hai tròng mắt mê ly như lạc trong sương mù, hắn cười ranh mãnh, nhẹ nhàng véo mặt nàng, nói, “Hiện tại, chúng ta bắt đầu động phòng.” Nói xong liền bắt đầu cởi quần áo của chính mình.

Tim Nhan Thế Ninh đập loạn xạ, cảm giác choáng váng khi này còn chưa hết, lúc này nàng vừa thở phì phò vừa nhìn Bùi Cẩn lần lượt cúi xuống từng món quần áo trên người xuống.

Lúc tắm uyên ương, Nhan Thế Ninh đã nhìn thấy bộ dạng không mặc quần áo của Bùi Cẩn rồi, có điều khi đó nàng không nhìn kỹ, mà lúc này lại ở ngay trước mặt mình, trong khoảng thời gian ngắn, Nhan Thế Ninh có cảm giác run sợ. Thân hình của hắn thật sự quá tốt, cân xứng mà rắn chắc, cực kỳ hấp dẫn.

Nhan Thế Ninh không ngờ vóc người của Bùi Cẩn lại tốt như vậy, mặc dù khi hắn mặc quần áo cũng đủ khiến hắn đẹp trai hơn người rồi, nhưng bộ dạng khi hắn không mặc quần áo lại càng thêm mê người.

“Ái phi si mê phu quân như vậy, thật khiến phu quân cảm thấy ngưỡng ngùng.” Bùi Cẩn cúi hết ý phục, thấy Nhan Thế Ninh sưng sờ nhìn chằm chằm mình, không khỏi trêu đùa.

Nhan Thế Ninh nghe vậy liền hoàn hồn, phát hiện mình và Bùi Cẩn đều đang trần truồng, mặt đỏ gấc, “Thiếp... thiếp...” Giờ khắc này, những gì muốn nói, nàng lại không thể nói rõ ràng thành lời được.

Nàng lại bắt đầu khấn trương rồi.

Bùi Cẩn cúi người đè thân thể mình lên thân thể của nàng, mười ngón tay đan chặt vào tay nàng, nhẹ nhàng mổ một cái vào môi đỏ mọng, thâm tình nói, “Không cần khấn trương, giao cho ta.”

Nói xong, lập tức cúi đầu ngậm lấy chỗ mềm mại khiến hắn yêu thích không buông tay kia.

“A...” Cảm giác được đầu lưỡi anh quét thật nhẹ, truyền đến cảm giác tê dại, Nhan Thế Ninh ưỡn người, tay khẽ rung lên. Bùi Cẩn thấy được phản ứng của nàng lại càng thêm dùng sức mút vào.

Cảm giác choáng váng một lần nữa truyền đến, trong mê ly, Nhan Thế Ninh cảm thấy có thứ gì đó đang chạm bên dưới. Cái chỗ kia xấu hổ muốn chết, nàng khép hai chân lại, bắt đầu giãy dụa.

“Đừng động, trước hết để ta làm cho nàng vui vẻ một lần, như vậy lát nữa ta đi vào, nàng mới không đau.” Bùi Cẩn chịu đựng dục vọng kêu gào, nhẹ giọng trấn an.

Vì không để cho nàng quá đau, Bùi Cẩn chỉ có thể cố kìm nén.

Ngón tay xoa nhẹ vào u động thần bí, Nhan Thế Ninh cảm giác như có ngàn vạn con sâu nhỏ đang gặm cắn trong người, hết lần này đến lần khác, miệng của nàng đều bị che lại, khiến nàng không có cách nào kêu lên.

Nụ hôn này quá mức mạnh mẽ, Nhan Thế Ninh có cảm giác Bùi Cẩn như muốn đem nàng nuốt trọn.

Tất cả các bộ phận trên người đều bị tấn công, trong người Nhan Thế Ninh dâng lên từng đợt sóng, càng ngày càng cao, càng ngày càng dữ dội, sau đó tại thời điểm Bùi Cẩn dùng sức ở ngón tay, thủy triều bùng phát, bao phủ lên hết thảy mọi thứ.

Chân tay Nhan Thế Ninh cứng ngắc, sau đó xụi lơ xuống giường.

Bùi Cẩn nhìn ngón tay ướt át của mình, biết rõ thời điểm thích hợp đã đến, mang theo tình yêu, nghiêng thân đi vào.

“Đau!” Cảm giác được sự xâm chiếm, Nhan Thế Ninh nhúu mày ngăn cản, nước mắt cũng rơi xuống.

Sắc mặt Bùi Cẩn cũng ửng đỏ, hắn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mặt của nàng, nói, “Chịu đựng một chút.”

Khẽ tiến vào một chút, thỉnh thoảng Bùi Cẩn lại nhìn phản ứng của Nhan Thế Ninh, thấy nàng rơi nước mắt không ngừng, muốn dừng nhưng lại rất muốn tiếp tục, nội tâm cực kỳ mâu thuẫn!!

“Ô ô, đau quá!” Nhan Thế Ninh không còn biết cái gì là hiền lương thực đức nữa, khóc lên giống hệt như một đứa bé.

Trong lòng Bùi Cẩn cảm thấy xót thương cho cô, khẽ hôn một cái “Rất nhanh sẽ không đau nữa.”

“Ồ, ồ, có thể dừng lại được không?” Cảm giác đau đớn xé rách khiến Nhan Thế Ninh khóc càng lớn tiếng.

Ngừng...

Bùi Cẩn rất buồn bực, hắt lau những giọt nước mắt trên khóe mắt của Nhan Thế Ninh, nắm chặt tay của nàng, sau đó chân thành nói, “Thế Ninh, vì ngày này chúng ta đã đợi quá lâu rồi, đừng bắt ta phải đợi thêm nữa.”

Nói xong, nhân lúc nàng không để ý liền mạnh mẽ đâm vào..

Nhan Thế Ninh không biết mình ngủ vào lúc nào, nàng chỉ biết khi nàng tỉnh lại thì toàn thân đều đau nhức, mà bên cạnh, Bùi Cẩn ôm nàng ngủ ngon lành.

Trên thân cả hai đều trống trơn, chỉ có một cái áo ngủ bằng gấm đắp lên trên.

Hồi tưởng lại chuyện tối qua, mặt Nhan Thế Ninh bắt đầu đỏ lên, nàng nhìn Bùi Cẩn, đột nhiên cảm thấy tất cả đều tốt đẹp đến không thể tưởng tượng nổi – nàng và hắn thật sự đã trở thành phu thê rồi sao?

Tốt đẹp đến hoang đường!

Nhan Thế Ninh từng tưởng tượng ra phu quân sau này của mình, nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện người đó sẽ là Bùi Cẩn. Thậm chí nàng còn chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày nàng cùng tên hôn nhân này kết thành phu thê. Mặc dù khi còn nhỏ, Bùi Cẩn thường nói giỡn với nàng, nhưng nàng chưa bao giờ xem là thật, mà khi hắn nói hắn muốn thành thân với nữ nhân khác, nàng lại vô cùng cao hứng, cảm thấy như thể mình được giải thoát. Thật không nghĩ đến xoay một vòng, hắn lại thật sự chạy tới cưới nàng!

Sau đó, thật sự là động phòng!

Nhan Thế Ninh nháy mắt suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy có điểm kì lạ. Người này dường như vẫn luôn muốn ăn nàng, như thế nào lại không ăn luôn vào hôm thành thân mà lại chờ tới bây giờ?

Hiện tại nàng cũng không tính là cam tâm tình nguyện!

Nhan Thế Ninh cảm thấy rất kỳ quái, nhưng thoáng cái lại nhếch miệng, có lẽ là người này cố ý đùa cợt nàng! Nghĩ như vậy, nàng liền nghiêng răng cắn cánh tay hắn một cái.

Bùi Cẩn bừng tỉnh, thấy Nhan Thế Ninh giở trò quỷ, cười một tiếng, “Sao ái phi lại nổi giận dưng dưng vậy? Là do không hài lòng với biểu hiện của phu quân sao?”

Sắc mặt Nhan Thế Ninh đột biến, vội vàng lắc đầu.

Bùi Cẩn ôm nàng vào trong ngực, hôn trán nàng, nói, “Hôm nay không thể chạm vào nàng được, nếu không nàng sẽ đau.”

Nhan Thế Ninh đỏ mặt, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Hay là chờ đến đêm mai đi.” Một hồi lâu sau, Bùi Cẩn ung dung lên tiếng.

Nhan Thế Ninh trừng lớn hai mắt.

Bùi Cẩn nhìn vẻ mặt sợ hãi của nàng, lắc đầu thở dài, trời mới biết hắn còn chưa thỏa mãn dục vọng đâu!

Rõ ràng là một nha đầu hung hãn, không thể bắt cô chấp nhận trong một sớm một chiều được, cần từ từ thích ứng! Haizzz!!

25. Chương 25: Nhất Chỉ Thiên Giảm Đau Chữa Thương

Nhan Thế Ninh ngủ liền một mạch, đến khi tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao rồi. Bùi Cẩn không có trong phòng, Nhan Thế Ninh sai người mang nước rửa mặt tới, sau đó thay quần áo rồi mới đi ra cửa.

Giữa hai chân vẫn còn cảm giác đau đớn khiến Nhan Thế Ninh có chút khó chịu, nàng lại không muốn để cho nha hoàn đang đỡ mình nhìn ra manh mối cho nên chỉ có thể ổn định thân thể, chậm rãi đi từng bước.

“Vương gia đâu?” Đi một vòng mà không gặp được Bùi Cẩn, Nhan Thế Ninh hỏi.

“Bẩm Vương phi, Vương gia đi gặp Bắc Đẩu tiên sinh ạ!” Nha hoàn đáp.

Nhan Thế Ninh gật đầu, trong đầu hiện ra bộ mặt cứng nhắc của Bắc Đẩu.

Đối với vị Bắc Đẩu tiên sinh này, Nhan Thế Ninh luôn có cảm giác là lạ, một người dù có lạnh lùng đến đâu đi chăng nữa thì vẻ mặt ít nhiều cũng sẽ có thay đổi, nhưng người này lại không như thế, lần nào thấy hắn, nàng cũng chỉ thấy hắn có một vẻ mặt, cứng nhắc y như tượng đá.

Cũng không biết hắn có thân phận gì mà Bùi Cẩn lại đối tốt với hắn như thế.

Tuy trong lòng có nghi hoặc nhưng Nhan Thế Ninh cũng không nghĩ tới chuyện đi tìm đáp án, dù sao trước giờ Bùi Cẩn nói chuyện hay làm việc đều thần bí, nàng chỉ cần làm một vương phi an nhàn, ăn no rồi ngủ thật tốt là được rồi.

Nghĩ đến ăn, Nhan Thế Ninh liền cảm thấy đói bụng, đang muốn gọi người thì thấy Bùi Cẩn bưng một hộp thức ăn đi đến.

“Sao nàng không ngủ thêm một lát nữa?” Bùi Cẩn vừa hỏi vừa mang một bát cháo thịt bò cùng mấy món điểm tâm khác từ trong hộp ra.

Ngửi thấy mùi thơm, Nhan Thế Ninh mở to hai mắt, sau đó thừa dịp nha hoàn đi ra ngoài, cầm một miếng bánh hoa quế hạnh nhân bỏ vào trong miệng, nhưng nàng vừa cử động thì phía dưới liền truyền tới cảm giác đau đớn, khiến Nhan Thế Ninh không khỏi hít vào một hơi.

“Sao thế?” Bùi Cẩn thấy nàng nhú mày, liền hỏi.

“Đau!” Nhan Thế Ninh có chút tức giận nói.

Bùi Cẩn nhếch miệng cười một tiếng, sau đó ôm ngang nàng lên giường.

“Chàng muốn làm gì!” Nhan Thế Ninh khấn trương, vội vàng nuốt điểm tâm xuống, hô lên. Hiện tại là ban ngày được không, sao hắn có thể dính vào nàng như vậy chứ?

Bùi Cẩn đặt nàng xuống giường, liền vén váy của nàng lên, cởi quần áo của nàng ra, nở nụ cười vừa giảo hoạt vừa mập mờ.

Nhan Thế Ninh giữ lấy quần không buông tay, mặt trắng lên như màu gan heo, “Chàng.. chàng.. chàng..! Bây giờ là ban ngày!”

“Như nàng nói thì.. Chỉ cần không phải là ban ngày là được sao?” Bùi Cẩn từ trong tay áo lấy ra một bình ngọc, đổ một ít thuốc mỡ trong bình lên ngón tay.

Nhớ tới qua cũng là ngón tay này trêu chọc mình, toàn thân Nhan Thế Ninh bốc hỏa, nhìn thấy thuốc mỡ kì quái có mùi thơm kia, lại càng khấn trương hơn, “Đây là cái gì?”

“Đồ tốt!” Bùi Cẩn nói xong liền kéo bàn tay gây cản trở của nàng ra, duỗi ngón tay đi vào.

Cảm giác được dị vật tiến vào, toàn thân Nhan Thế Ninh cứng đờ.

“Không cần khấn trương, ta chỉ bôi thuốc cho nàng thôi!” Bùi Cẩn vốn còn muốn tiếp tục trêu chọc nàng, nhưng thấy nàng kinh hoảng cắn môi, hắn đành phải thành thực khai báo.

Cả đêm hôm qua Nhan Thế Ninh đều kêu đau, cho nên sáng sớm hôm nay hắn mới kéo Bắc Đẩu xuống giường, bất chấp vẻ mặt buồn bực của hắn mà đòi thuốc giảm đau. Đương nhiên Bắc Đẩu biết được công dụng của bình thuốc kia là gì, từ cổ đến mang tai đều đổ lên, sau đó viết đơn thuốc để Bùi Cẩn tự đến hiệu thuốc bên ngoài mua.

Nghe Bùi Cẩn nói chỉ là bôi thuốc, Nhan Thế Ninh thở phào nhẹ nhõm, bất quá cảm giác ngón tay của hắn nhẹ nhàng qua lại ở bên trong nàng cũng rất kì lạ, tâm tình mới buông lỏng được một nửa lại bắt đầu thắt chặt.

“Thiếp, thiếp, thiếp có thể tự mình bôi được!” Nàng lắp bắp nói.

Bùi Cẩn liếc nàng một cái, “Nàng có thể nhìn thấy sao?”

Nhan Thế Ninh cắn môi không nói. Đúng là tự mình đưa ngón tay đến nơi đó cũng quá ngượng ngùng, không đúng, chính mình đưa vào chỗ đó cũng tuyệt đối tốt hơn là để hân đưa vào!

Nhan Thế Ninh liền nắm tay của hân, nói, “Tự thiếp cũng có thể làm được mà!”

“Tự mình làm? Được!” Ngón tay xoay một vòng nữa ở bên trong mới rút ra ngoài, Bùi Cẩn bắt đầu nói, “Nhưng ta đã bôi xong rồi!”

“...” Nhan Thế Ninh nhìn hân đắc ý cười, buồn bực trừng mắt.

Bùi Cẩn lấy khăn tay ra lau sạch tay, sau đó ôm nàng “an ủi” nói, “Lần này không có cơ hội, còn có lần sau mà, nàng không cần thương tâm, không cần thương tâm!”

“...” Thương tâm em gái người! Nhan Thế Ninh mặc xong quần liền đá cho hân một cái.

Bùi Cẩn một phát bắt được chân của nàng, sau đó đột nhiên lại té nhào xuống giường, Nhan Thế Ninh còn chưa kịp phản ứng, miệng đã bị che lại.

Vừa rồi bôi thuốc cho Nhan Thế Ninh, Bùi Cẩn cảm thấy đáy lòng của mình lại lớn tiếng kêu gào, miếng ngon ở trước mặt mà hân còn phải nín nhịn, thật sự là vô cùng buồn bực!

Khi nào thì mới có thể ăn một lần thoải mái đây!

Bùi Cẩn thấy mình cũng cần phải lạt thủ tồi hoa một lần, chứ nếu như lại tiếp tục thương hương tiếc ngọc, sợ rằng hân sẽ chết vì nín nhịn mất!

(Lạt thủ tồi hoa: dùng tay hái hoa)

Nhan Thế Ninh bị hôn đến mức không thở nổi, nhìn thấy bát cháo trên bàn liền vội vàng đẩy Bùi Cẩn ra, nói, “Còn không ăn thì cháo sẽ nguội mất”

Bùi Cẩn cũng sợ nếu tiếp tục dây dưa, hân sẽ bị liệt hỏa đốt người, liền để mặc cho nàng đẩy mình ra.

Cháo thịt bò thơm ngát ngon miệng, Nhan Thế Ninh ăn một hơi hết hơn nửa bát. Mà điểm tâm cũng mềm dẻo thơm nức, Nhan Thế Ninh càng ăn càng vui mừng hơn hở.

“Nhà chàng đối đầu bếp rồi sao? Sao thức ăn làm ra lại ngon như vậy?” Nhan Thế Ninh ăn nốt miếng cháo cuối cùng, nàng nhớ rõ tay nghề nấu ăn của đầu bếp trong Vương phủ, thậm chí còn không bằng đầu bếp ở phủ Tướng quân, tất nhiên phải nói đầu bếp của phủ Tướng quân tốt hơn là vì mẹ con Nhan Thế Ninh đã bỏ ra một số tiền lớn mời về từ đại tửu lầu.

Bùi Cẩn thấy Nhan Thế Ninh vui thích ăn điểm tâm, nghe nàng nói như thế liền gõ trán nàng một cái, “Cái gì gọi là “đầu bếp nhà chàng”? Thì ra nàng vẫn coi mình là người ngoài sao?”

Nhan Thế Ninh ôm trán trừng hân, nhưng cũng không lên tiếng phản bác lại, nàng dường như còn chưa có tự giác được mình chính là nữ chủ nhân của Vương phủ.

Bùi Cẩn lại nói tiếp, “Đây không phải do đầu bếp trong phủ làm, lúc ra ngoài mua thuốc, ta mua ở Phúc Khánh lâu cho nàng đấy!”

Nghe được ba chữ “Phúc Khánh lâu”, hai mắt của Nhan Thế Ninh lập tức sáng lên. Lúc chưa tới kinh thành, nàng đã nghe nói đến danh tiếng của Phúc Khánh lâu. Mặc ở Tô thị, ăn tại Phúc Khánh! Mỹ thực của Phúc Khánh Lâu bao gồm cả thiên hạ! Có điều lúc trước nàng liên tục ở trong phủ tướng quân, không có cơ hội đến đây một lần.

Bùi Cẩn nhìn nét mặt của nàng liền đoán ra nàng muốn làm gì, hân sờ sờ cằm nói, “Muốn đi?”

Nhan Thế Ninh trừng mắt nhìn.

“Có thể đi thật sao?”

“Nàng có muốn đi nghe hát không?”

“Có.”

“Vậy thì đi!”

Ngồi trong xe ngựa, Nhan Thế Ninh đột nhiên nhớ tới một việc khi còn bé, khi đó có một gánh hát rất nổi tiếng đến Tuyên Thành biểu diễn, con cái các nhà đều được phụ mẫu dẫn đi nghe hát, nàng cũng rất muốn đi nhưng Dung thị lại không có tiền, mà cái hà bao nhỏ của nàng cũng móp méo, không có mấy đồng. Đang lúc nàng uể oải thì Bùi Cẩn đi tới trước mặt nàng, nói, “Muốn đi nghe hát sao?”

Vốn sợ bị hấn bắt nạt, Nhan Thế Ninh cũng lười để ý đến hấn, nhưng sức hấp dẫn của việc nghe hát quá lớn, cho nên nàng rất không có tiền đồ mà gật đầu. Kết quả, Bùi Cẩn thật sự mang nàng đi nghe hát, nhưng không phải là mua vé vào cửa như những người khác, mà là... trèo tường.

Đêm hôm đó rất lạnh nhưng trong lòng nàng lại thấy ấm áp, nàng nằm sấp trên nóc tường, nghe hát, ăn mít quả, cuộc sống có biết bao tốt đẹp.. đương nhiên, nếu như lúc nàng mua mít quả không bị tên khốn kia cướp mất một xâu thì sẽ càng tốt đẹp hơn.

“Ta dẫn muội đi xem trò vui, sao muội lại không có chút cảm tạ nào vậy?” Khi đó, tên vô sỉ này nói như vậy.

“Chàng có mang đủ tiền không?” Nhan Thế Ninh nhớ lại đủ loại chuyện đã xảy ra, không yên tâm hỏi, trước kia hấn dẫn nàng đi nghe hí khúc Bá Vương

(nghĩa là đi xem hát không trả tiền, nghĩa cũng dựa như là ăn cơm bá vương), đừng bảo là lần này mang nàng đi ăn cơm chùa đây!

Bùi Cẩn nhìn Nhan Thế Ninh tuy mặc nam trang nhưng vẫn có phong thái của nữ nhi mà thấy buồn cười, sau đó lấy ra một xấp ngân phiếu nhét vào trong ngực nàng, nói, “Ta không có bạc, nàng là đại gia.”

Nhan Thế Ninh nhìn nhìn ngân phiếu, sau đó dè dặt cất thật kỹ... Người này, rốt cuộc là hấn có bao nhiêu gia sản đây!

Hai người không lập tức đi tới Phúc Khánh lâu mà dạo chơi trên đường trước.

Trên đường, người đi lại không dứt, chủ các sạp hàng ra sức hét thật to, rất náo nhiệt, bốn người Bùi Cẩn cải trang đi lẫn trong đám người cũng không làm người khác chú ý. Nhan Thế Ninh vốn nghĩ rằng ra khỏi Vương phủ rồi, nàng sẽ thoải mái vui chơi một phen, ai ngờ sau lưng lại có thêm hai hộ vệ đi theo, vì vậy nàng chỉ có thể làm bộ dè dặt.

Bùi Cẩn nhìn nàng muốn chơi nhưng lại không dám, cười một tiếng, nói với thị vệ ở phía sau, “Các người không cần đi theo nữa, đi tìm một chỗ uống rượu đi.”

Hai thị vệ nghe lệnh rời đi, nhưng Nhan Thế Ninh lại bất an nói, “Như vậy sao được chứ, vạn nhất có thích khách thì làm sao?” Lúc ra cửa, Nhan Thế Ninh cũng có chút sầu lo, chuyện ám sát lúc trung thu vẫn còn khiến nàng sợ hãi, nhưng Bùi Cẩn nói có thị vệ đi theo nên nàng cũng yên tâm phần nào, hiện tại hấn lại điều thị vệ đi chỗ khác, nếu chẳng may gặp thích khách thì thật sự xong rồi.

Bùi Cẩn thấy nàng vẫn còn băn khoăn chuyện này thì không khỏi cười khổ, hấn nên giải thích thế nào đây? Cũng không thể nói thích khách là do hấn an bài nên tuyệt đối sẽ không có thích khách nào tới ám sát hấn được!

Suy nghĩ một chút, hấn nói, “Không có việc gì, còn có ám vệ đi theo chúng ta!”

Nhan Thế Ninh nửa tin nửa ngờ, nhưng nhìn hấn cũng không giống như đang nói dối, nàng liền yên tâm.

Vậy thì, tiếp tục đi chơi thôi!

Hai người vừa đi vừa nhìn, đột nhiên, Nhan Thế Ninh giữ chặt tay Bùi Cẩn, nói, “Chàng xem là ai kia?”

Bùi Cẩn theo ánh mắt của nàng nhìn lại, thấy có một người vừa đi ra khỏi hiệu thuốc đối diện.

“Lý tẩu?” Bùi Cẩn nhận ra người phụ nữ mặc áo vải kia.

Nhan Thế Ninh thấy mình không có nhận lầm, vui mừng kéo tay Bùi Cẩn đi tới.

Bùi Cẩn nhìn bàn tay bị kéo đi, nở nụ cười.

Lý tẩu mua xong thuốc, mang theo tâm sự nặng nề đi về, thấy có người chặn trước mặt thì sợ hết hồn, ngẩng đầu lên nhìn thì sắc mặt lại càng thay đổi.

“Tiểu thư!”

Tha hương gặp cổ nhân, Nhan Thế Ninh tràn đầy vui mừng nên không phát hiện trong mắt của Lý tẩu thoáng hiện lên tia kinh hoảng, nhưng Bùi Cẩn lại phát hiện được, thu hết biến hóa ngăn ngủi của Lý tẩu vào trong mắt.

“Lý tẩu, không phải là tẩu chuyển tới phương nam sao, sao lại tới kinh thành rồi?” Nhan Thế Ninh thân thiện hỏi.

Lý Tẩu giả vờ chỉnh sửa đầu tóc nhằm che giấu vẻ mặt mất tự nhiên, ánh mắt lóe lên nói, “Cái kia, ta, ta vốn là định tới phương nam tìm biểu ca của ta, nhưng về sau biểu ca ta lại muốn tới kinh thành buôn bán, nên ta đi cùng tới đây.”

“Vậy sao tẩu không đi tìm ta?” Nhan Thế Ninh hỏi.

Lý tẩu cười khan nói, “Ta sao có thể không biết xấu hổ như vậy đây!”

Nhan Thế Ninh còn muốn nói đôi câu nhưng lại bị Bùi Cẩn cắt đứt, “Từ từ rồi nói chuyện, tìm một chỗ ngồi xuống trước đã.”

“A! Không được! Không được! Ta còn có việc phải đi!” Lý tẩu vội vàng cự tuyệt.

Bùi Cẩn càng ngày càng cảm thấy kỳ lạ, hần liếc bao thuốc trong tay Lý tẩu, bất động thanh sắc hỏi, “Sao Lý tẩu lại mua nhiều thuốc như vậy?”

Lý tẩu nghe xong liền lộ ra vẻ ưu sầu, thở dài nói, “Biểu ca ta đang ốm nặng.” sau đó lại nói, “Tiểu thư, Vương gia, ta đi về trước, còn phải sắc thuốc cho biểu ca nữa. Ta, ta đi trước đây!”

Nói xong cũng không chờ bọn họ đáp lại liền vội vã rời đi.

Nhan Thế Ninh nhìn theo bóng lưng của Lý tẩu, nhíu mày, “Bùi Cẩn, chàng có cảm thấy rằng Lý tẩu đã thay đổi không?”

Bùi Cẩn cười một tiếng, trầm nghĩ may mà nàng cũng đã nhìn ra, “Có lẽ đã có chuyện xảy ra. A, đúng rồi, Bắc Đẩu dặn ta phải mua một vị thuốc ở đây, nàng đứng đây chờ ta, ta đi vào lấy rồi lập tức ra.”

“Chưởng quỹ, nữ nhân vừa rồi vào đây mua thuốc gì?” Vào hiệu thuốc, Bùi Cẩn thấp giọng hỏi chưởng quỹ. Sau khi biết được tên những vị thuốc kia, hần liền nhíu mày.

Những thứ thuốc này, cần phải dùng một số tiền lớn! Lý tẩu ăn mặc mộc mạc như vậy, làm sao có nhiều bạc để mua thuốc? Hơn nữa, đã mua liên tục mấy tháng rồi, tính ra cũng phải hơn một ngàn lượng.

Nhớ lại dáng vẻ kinh hoảng của Lý tẩu khi nhìn thấy Nhan Thế Ninh, Bùi Cẩn đột nhiên cảm thấy mọi chuyện rất không thích hợp. Vì vậy, sau khi hồi phủ, hần lập tức sai người đến canh giữ ở hiệu thuốc, thấy Lý tẩu thì lập tức theo dõi điều tra.

Bùi Cẩn nghĩ, nếu như Lý tẩu có điều gì khó nói thì hần có thể giúp đỡ, dù sao Lý tẩu cũng coi như là nửa người thân của Nhan Thế Ninh; nhưng nếu như tẩu ta có vấn đề gì, phòng còn hơn chống!

26. Chương 26: Nhan Thế Ninh Đua Giỡn Mỹ Nhân

Phúc Khánh lâu do ba tòa lâu nhỏ hợp thành, mỗi lâu tổng cộng có ba tầng, mà mỗi lâu đều có cửa chính riêng.

Nhan Thế Ninh cảm thấy kinh ngạc, “Sao mấy tòa lâu này lại kỳ quái như vậy, chúng ta nên đi đâu bây giờ?”

“Nàng muốn đi đâu?” Bùi Cẩn không giải thích cho nàng, chỉ cười hỏi.

Lâu bên trái nhìn rất tinh xảo, xa xa còn có thể nghe được tiếng đàn trong đó vọng ra, có vẻ náo nhiệt hơn, Nhan Thế Ninh gật gật đầu, nói, “Cái ở bên trái đi!”

Thấy nàng đi về hướng bên trái, Bùi Cẩn vội vàng ngăn cản, “Chỗ đó nàng không thể đi được!”

“Vì sao?”

Bùi Cẩn nói nhỏ mấy câu vào tai nàng, Nhan Thế Ninh lập tức đỏ mặt, sau đó mới nhỏ giọng nói, “Còn có chỗ như vậy nữa!”

Bùi Cẩn đứng đắn gật đầu, một vẻ ta chỉ là nghe nói chứ chưa từng đến đó bao giờ.

“Nơi này thì sao?” Nhan Thế Ninh chỉ vào tòa lâu đoan trang, hào phóng ở chính giữa, hỏi.

“Cái này chính là nơi ăn cơm đứng đắn.” Bùi Cẩn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “đứng đắn”.

Nhan Thế Ninh chớp mắt một cái, nhìn về phía tòa lâu tinh xảo, tao nhã ở bên phải, hí mắt cười nói, “Vây trong này là nơi mỹ nhân hội tụ?”

Bùi Cẩn đột nhiên có dự cảm bất thường.

Quả nhiên, Nhan Thế Ninh xòe quạt ra, cười thản nhiên, sau đó xoay người đi đến lâu bên phải, “Bổn đại gia đến chơi với mỹ nhân đây!”

Thấy Nhan Thế Ninh chậm chậm bước đến, một thân áo choàng đen thêu hình hoa văn, cả người phong lưu, khéo miệng Bùi Cẩn giật giật, sau đó kiên trì đi vào theo nàng.

Phải, hi vọng là không gặp phải người quen, nếu không việc Hiền Vương đi tìm nam kỹ truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ có vô số người muốn rút kiếm.

Không hổ danh là Đệ nhất lâu, ngay cả mấy gã sai vặt cũng mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, trên mặt còn luôn nở nụ cười thân thiết. Nhan Thế Ninh càng nhìn càng cảm thấy vui mừng.

Bùi Cẩn thấy nàng vẫn nhìn chằm chằm vào người ta, liền hung hăng véo eo nhỏ của nàng, “Xem đủ chưa?”

Nhan Thế Ninh trừng mắt nhìn hắn, sau đó tiêu sái vung quạt lên, “Dĩ nhiên là không đủ!”

Mặc dù là lần đầu tiên đến đây, nhưng Nhan Thế Ninh cũng không luống cuống, chứng kiến các khách nhân khác đều đi lên lầu hai, nàng cũng đi theo lên. Nhìn qua rất thuần thực, cho nên quản sự còn tưởng nàng là khách quen.

“Khách quan, ngài có người quen hay không?” Quản sự là một nam tử chừng ba mươi tuổi, trông rất nho nhã, thanh âm cũng cực kỳ dễ nghe.

Nhan Thế Ninh chưa từng gặp nam tử nào như vậy, nhất thời có chút ngây ngẫn cả người, nên không cảm thấy được ánh mắt nguy hiểm của Bùi Cẩn.

“Người quen?” Nhan Thế Ninh buồn bực, quay đầu nhìn về phía Bùi Cẩn.

Quản sự nghe xong những lời này liền biết ngay đây là vị khách lạ. Kỳ thật có người quen hay không chính là ngôn ngữ trong nghề. Nhưng quản sự cũng không giải thích, hắn trà trộn trong chốn phong nguyệt này nhiều năm như vậy nên cũng không phải là hạng người hời hợt, vừa nhìn “Hắn” sau lưng nam tử, cũng biết vị này mới là chủ nhân chân chính, vì vậy, hắn hướng ánh mắt hỏi thăm về phía Bùi Cẩn.

Bùi Cẩn cắn răng, mỉm cười, tiến lên kéo vai Nhan Thế Ninh, trả lời, “Không cần, trực tiếp dẫn chúng ta đi lên là được.”

Lúc này, một khách nhân đi tới, lấy ra một tờ ngân phiếu đặt lên bàn, cười nói, “Bạch quản sự, tối nay để Nguyệt Phong đến hầu hạ ta.”

Bạch quản sự thu bạc, sau đó đưa cho vị khách kia một tấm thẻ bài.

Thấy khách nhân kia vui vẻ ra mặt thì Nhan Thế Ninh cũng hiểu, sau đó nàng liền nói với Bạch quản sự, “A, không, chúng ta cần. Ừm... người an bài cho ta hai người đi.” Nói xong, móc ngân phiếu ra đặt lên bàn.

Vừa rồi người khách kia đưa năm mươi lượng ột người, bây giờ nàng muốn hai người thì đưa một trăm lượng hẳn là không có vấn đề gì đúng không?

Bùi Cẩn thấy thế thì xấu hổ, cô nàng này học xấu nhanh như vậy đấy!

Nhan Thế Ninh đắc ý giương cằm lên nhìn hẳn, muốn lừa gạt nàng, hừ, không có cửa đâu!

Đồ đạc trong phòng bao hết sức đẹp mắt, một chiếc bàn bát tiên, hai giường nhỏ, trên tường treo tranh mỹ nhân phong tư yếu điệu, khụ, tranh nam mỹ nhân, trên bàn bày một bình hoa cổ, trên kệ bày một khối ngọc lưu ly, ngoài ra còn có một cái lò hương nhỏ.

Nhan Thế Ninh chưa thấy qua cách bài trí này bao giờ, trong mắt tràn đầy tò mò, bức tranh mỹ nam tử lộ vai kia cũng rất có ý tứ, vì vậy nàng cứ chuyên chú xem, cho đến khi Bùi Cẩn không nhìn được nữa, lấy bức tranh kia xuống ném sang một bên.

Nhan Thế Ninh ung dung phẩy quạt, “Chàng làm gì vậy?”

Bùi Cẩn hí mắt cười, “Nàng không thấy là phu quân đẹp hơn tranh sao?”

Nhan Thế Ninh đánh giá nhìn hẳn từ trên xuống dưới, khinh thường nói, “Không thấy.”

Bùi Cẩn có chút hối hận vì đã dẫn nàng ra ngoài.

Nhan Thế Ninh lườm một cái, thấy hẳn buồn bực thì thầm sảng khoái, hừ hừ, tức chết người đi, tức chết người đi!!

Lúc Phong Thu và Ngọc Lộ vào phòng thì Nhan Thế Ninh đang nằm ngửa trên giường nệm uống trà, thấy hai người đẩy cửa đi vào thì quên luôn cả việc nuốt ngụm trà trong miệng xuống.

Hai nam tử chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, tóc đen được buộc hờ hững bằng một dải lụa, giữa mi tâm là một đóa hoa mai bằng nhũ đỏ, một người mềm mại đáng yêu, một người thanh tú sạch sẽ.

Nhan Thế Ninh thấy bước chân của bọn họ rất nhẹ nhàng, gơ tay nhắc chân đều đẹp như vẽ thì không khỏi âm thầm líu lười, tại sao lại có nam nhân đẹp như vậy!

Bùi Cẩn thấy nàng mở to hai mắt, thèm nhỏ dãi thì thắc mắc, tại sao trước kia hẳn lại không phát hiện ra nàng háo sắc như vậy chứ, không đúng, tại sao nàng lại không sắc với hẳn chứ?

Hắn sờ sờ mặt của mình, diện mạo của hắn cũng không đến nỗi kém bọn họ đi, chẳng lẽ cô nàng này lại thích loại yếu đuối như thế à?

Phong Thu và Ngọc Lộ thấy phản ứng của Nhan Thế Ninh thì biết là khách nhân rất hài lòng, sau khi trao đổi ánh mắt với nhau, Phong Thu đi tới trước giường của Nhan Thế Ninh, quỳ xuống nói, “Phong Thu đến hầu hạ ngài.”

Đồng thời, Ngọc Lộ cũng đi tới, quỳ xuống bên cạnh Bùi Cẩn, nói lời giống hệt.

Nghe được hai nam nhân kiêu mị nói chuyện, rốt cuộc Nhan Thế Ninh cũng phải thừa nhận mình không có kinh nghiệm, thật sự là quá mất tự nhiên, bất quá, thấy trên mặt Bùi Cẩn là biểu tình “Xem đi, xem đi, nàng không thích hợp để đến đây”, nàng liền thẳng sống lưng lên, sau đó làm ra một động tác khiến Bùi Cẩn phải ghen hòng, nhìn trần trối.

Nhan Thế Ninh dùng cán quạt nâng cằm của Phong Thu lên, kiêu mị hỏi, “Vậy ngươi muốn hầu hạ ta như thế nào?”

“Phốc!” Bùi Cẩn phun trà ra ngoài.

Ngọc Lộ thấy thế thì vội vàng lấy khăn ra lau cho hẳn, cử chỉ thân mật, nịnh nọt cực kỳ, thỉnh thoảng còn cọ cọ lên người Bùi Cẩn, rất có cảm giác yêu thương nhưng nhớ.

Bị một nam nhân cọ tới cọ lui trên người, toàn thân Bùi Cẩn không được tự nhiên. “Để ta tự làm.” Tuy nói chuyện nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Phong Thu, nếu hẳn ta dám giống như Ngọc Lộ, cọ lên người Nhan Thế Ninh, hẳn lập tức sẽ ném hẳn ta ra khỏi cửa sổ.

Thật may là Phong Thu chỉ ngượng ngừng trả lời, “Gia muốn người ta hầu hạ như thế nào, người ta liền hầu hạ như thế đó.”

Toàn thân Nhan Thế Ninh nổi da gà, “Được, được, được.”

May mắn là đúng lúc này thì thức ăn được bưng lên.

Nhan Thế Ninh vừa thấy khay ngọc rượu vàng, sơn hào hải vị, liền bất chấp nam mỹ nhân có ở bên hay không, định giơ đũa lên tấn công thức ăn, ai ngờ nàng vừa mới chạm đến đũa bạc, thì Phong Thu đã đoạt trước một bước.

“Gia, người ta hầu hạ ngài.” Nói xong liền gấp một miếng tôm bóc vỏ đưa tới bên miệng Nhan Thế Ninh.

Nhan Thế Ninh nhìn thoáng qua Bùi Cẩn, mặc dù hắn đang cười nhưng nàng vẫn nhìn ra được câu uy hiếp “Nàng dám ăn thử xem!”, vì vậy, Nhan Thế Ninh nhìn hắn, cười khẽ một tiếng, há miệng ra.

Bùi Cẩn giận dữ, thấy Ngọc Lộ đã rót đầy ly rượu thì lập tức bưng lên uống. Ngọc Lộ vốn muốn uy rượu, thấy ly rượu đã cạn lại vội vàng rót đầy.

Nhan Thế Ninh hít hà hương rượu trong không khí, liếm liếm đôi môi, rượu này có thể so với rượu trái cây trong cung đấy!

Uống rượu, nàng thích nhất!

“Mỹ nhân, rót rượu cho gia.” Nàng sờ soạng bàn tay nhỏ bé của Phong Thu, cười nói.

Bùi Cẩn trợn mắt, vẻ phũ phất định phải chặt tay nàng! Trong lòng nghĩ như thế, lần nữa bưng ly rượu lên uống cạn.

Ngọc Lộ thấy ly lại trống không, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt vẫn luôn mỉm cười nhưng lại khiến người ta cảm thấy có sát khí trong đó của Bùi Cẩn, há to miệng, sau đó cúi đầu, yên lặng rót đầy rượu vào trong ly.

Phong Thu bưng ly rượu lên, đưa đến bên môi của Nhan Thế Ninh, nói, “Gia, đây là Tham hoan tửu, là loại rượu ngon nhất trong lầu.”

Nhan Thế Ninh nhấp một ngụm, liên tục gật đầu, “Rượu ngon, rượu ngon!”

“Gia, ngài uống chậm thôi.”

Nhìn Phong Thu càng dựa càng gần, sắp chạm đến ngực của Nhan Thế Ninh đến nơi rồi, Bùi Cẩn cắn răng, thấy Nhan Thế Ninh ngửa cổ uống rượu, một giọt rượu tràn ra khỏi khóe miệng, lúc Phong Thu muốn dùng tay lau cho nàng thì Bùi Cẩn không ngồi yên được nữa.

Hắn đẩy Ngọc Lộ ra, đứng lên đi đến bên cạnh Nhan Thế Ninh, xách bả vai Phong Thu ném ra ngoài, sau đó ôm chặt lấy Nhan Thế Ninh, mỉm cười nói với hai người đang ngây ngốc kia, “Nơi này không cần các người nữa, các người lui ra đi. Nhớ đóng cửa lại!”

Phong Thu cùng Ngọc Lộ hoảng loạn đi ra ngoài, đóng cửa lại, nhỏ giọng nói, “Chúng ta làm sai cái gì sao?”

“Không có, hầu hạ rất tốt mà. Vị gia kia hình như còn rất yêu thích ta..”

“Nhưng vị gia kia lại không yêu thích ta, nhìn cũng không nhìn ta lấy một cái, liên tục nhìn vị gia của người..”

“Chẳng lẽ...” Phong Thu đột nhiên bừng tỉnh, “Chẳng lẽ bọn họ là một đôi, hay là vị gia kia yêu thích vị gia của ta?”

Ngọc Lộ gật đầu, “Ta thấy rất có thể là như thế.”

“Vậy người nói vị gia của ta có yêu thích vị gia của người không?”

Ngọc Lộ suy nghĩ một chút, nói, “Khó nói lắm! Bất quá ta cảm thấy là dù không thích cũng sẽ thích thôi, người cũng nghe thấy rồi đấy, vị gia của ta còn dặn phải đóng cửa lại, chỉ sợ là không chịu nổi nữa rồi..”

“Ừ” Phong Thu gật đầu liên tục, nhưng lại có chút lo lắng, “Mặc dù mùi của Tham hoan tửu sẽ làm cho người ta không kìm lòng được, nhưng nếu làm mạnh quá cũng sẽ đau..”

“Liên quan đến người chắc, dù sao đó cũng là chuyện riêng của khách. Chúng ta đi báo với Bạch quan sự đi. Ô ô, đã tiếp nhiều khách như vậy, lần đầu tiên bị đuổi ra ngoài, quá mặt mặt!”

Trong phòng.

Nhan Thế Ninh nhìn Bùi Cẩn cười buồn rười rượi, da đầu bắt đầu tê dại.

27. Chương 27

“Ái phi thích ngắm mỹ nhân phải không?” Bùi Cẩn tiến tới gần.

Nhan Thế Ninh gượng cười, ngửa người tránh ra sau.

“Ái phi còn muốn có người hầu hạ nữa phải không?” Bùi Cẩn tiếp tục tiến tới gần.

Nhan Thế Ninh tiếp tục gượng cười, tiếp tục tránh đi.

Bùi Cẩn nhìn nàng chăm chăm, mỉm cười, mỉm cười, tiếp tục mỉm cười, sau đó bất thành linh trầm mặt xuống, một tay kéo cả người nàng qua nằm sấp lên đầu gối của mình, xòe rộng bàn tay ra nhắm thẳng cái mông mướt mà của nàng mà đánh xuống.

“Ta cho nàng nhìn nam nhân khác! Ta cho nàng sờ tay nhỏ! Ta cho nàng dính vào!”

“Bốp!”

“Bốp!”

“Bốp!”

Ba cái liên tục, nặng nề đánh xuống mông của Nhan Thế Ninh.

Lúc đầu, Nhan Thế Ninh chưa biết hấn muốn làm gì nên ngoan ngoãn nằm xuống, bây giờ biết được hấn dám đánh mông của nàng, mặt lập tức đỏ lên, đồng thời cũng lập tức xù lông!

“Ngươi là tên khốn khiếp! Dám đánh ta!”

“Ta đánh nàng thì sao? Ai bảo nàng nhìn nam nhân khác? Ai bảo nàng sờ tay hấn? Ai bảo nàng dính vào hấn?” Bùi Cẩn nói xong lại đánh nàng thêm ba cái nữa.

Nhan Thế Ninh vừa giận vừa đau, nước mắt chảy xuống ào ào, “Ngao! Ngươi là tên cầm thú!”

Bùi Cẩn giống như vừa nghe được chuyện rất thú vị, cười lên, khiêu mi nói, “Cầm thú sao? Ha ha ha, nếu ái phi đã nói như vậy, phu quân ta không cầm thú một chút thì thật là có lỗi với bọn chúng rồi!”

Nhan Thế Ninh vừa nghe lời này liền biết là không tốt rồi.

Quả nhiên!

Bùi Cẩn kéo nàng dậy, sau đó ôm nàng ngồi dạng hai chân ra, đối mặt với hấn. Giường nệm rất thấp, Bùi Cẩn khể cử động, hai chân của Nhan Thế Ninh lập tức vòng quanh hông hấn. Tư thế này khiến Nhan Thế Ninh giật mình nhưng Bùi Cẩn nhanh tay đè nàng lại, sau đó lột nam trang trên người Nhan Thế Ninh xuống, hai vai và bộ ngực bị quần trong vải trắng lập tức lộ ra ngoài.

Nhan Thế Ninh bất chấp việc vật thô sấp đang dán chặt dưới mông của mình, dùng tay bảo vệ vải trắng, vẻ mặt đề phòng, “Chàng, chàng, chàng lại muốn làm gì?”

Nhưng còn chưa kịp nói hết, một bàn tay của Bùi Cẩn đã nắm chặt hai tay của nàng, kéo ra sau lưng, tay còn lại cởi nút buộc trước ngực nàng ra. Cởi xong, kéo một cái, hai con thỏ nhỏ liền nhảy ra ngoài.

Nhan Thế Ninh chưa kịp cảm thấy lạnh đã phải đau đớn kêu lên một tiếng, bởi vì Bùi Cẩn cúi người xuống, hung hăng cắn lên con thỏ nhỏ phía bên trái của nàng.

Con thỏ nhỏ bị buộc chặt trong vải trắng vốn đã có chút căng tức, lại bị cắn như vậy dĩ nhiên là đau rồi!

“Chàng, chàng nhẹ một chút!” Tay của Nhan Thế Ninh bị nắm giữ, không có cách nào để giãy dụa, chỉ có thể uốn éo người.

Bên này uốn một cái, lại uốn sang bên kia một cái, phía dưới của Bùi Cẩn càng có thêm tinh thần, hân hoan con thỏ nhỏ trong miệng ra, hôn lên môi Nhan Thế Ninh, uy hiếp, “Nàng còn cử động nữa ta sẽ ăn nàng luôn ở đây!”

Nhan Thế Ninh cảm giác phía dưới bị chống đỡ, không dám náo loạn nữa.

Bùi Cẩn thấy hai mắt nàng nhắm lẹ, bộ dạng rất đáng thương, rốt cuộc cũng không đành lòng dọa nàng nữa, nhưng hắn cũng không muốn buông tha nàng như vậy. Nhìn thấy ly rượu trên bàn, hắn nói, “Ái phi muốn gọi người hầu hạ đúng không, phu quân sẽ hầu hạ nàng thật tốt.”

Nói xong liền đổ rượu vào trong miệng, sau đó dán lên miệng của Nhan Thế Ninh, đưa toàn bộ rượu vào trong miệng của nàng.

Nhan Thế Ninh không ngờ Bùi Cẩn sẽ làm như vậy, bị sắc một chút, rượu tràn ra khỏi môi, Bùi Cẩn lập tức dùng lưỡi liếm sạch, một giọt cũng không lãng phí, sau đó lại dán lên đôi môi đỏ mọng thơm ngát hương rượu của nàng.

Giữa răng môi hai người tràn ngập hương rượu, Bùi Cẩn càng thêm tham lam mút vào.

Cảm giác choáng váng lại đến nữa, nhưng không giống như lúc trước, Nhan Thế Ninh cảm thấy thân thể của mình càng ngày càng mềm, càng ngày càng nóng, giống như có một ngọn lửa trong người nàng vậy. Nàng cảm thấy rất khát, chỉ muốn uống nước. Mà trong miệng nàng lại bị mút vào ngọt ngào như vậy, giống như muốn hút khô cả người nàng, đầu óc Nhan Thế Ninh nóng lên, đầu lưỡi tự động quần lấy ngọt ngào kia.

Phản ứng của nàng khiến Bùi Cẩn giật mình, bởi vì mỗi lần hắn hôn môi của nàng, nàng đều sẽ tránh né, chưa từng đáp lại lần nào. Bùi Cẩn mừng rỡ dừng nụ hôn lại, sau đó nâng đầu của nàng lên.

Lúc này, trâm cài đầu của Nhan Thế Ninh không biết đã tuột ra từ lúc nào, tóc đen cứ thế rơi xuống, xỏa tung trên vai. Trước ngực nàng hơi đỏ lên, gò má cũng đỏ như lửa. Đôi môi khê mở, đôi mi thanh tú cau lại, hai tròng mắt mê ly, lông mi thật dài ướt nhẹp. Cảm giác thấy bên môi trống không, thân thể càng thêm khó chịu, nàng không nhịn được mà vặn vẹo thân thể.

Lúc nàng vặn vẹo, cái mông vừa vặn ma sát lên vật gì đó, Bùi Cẩn chợt cảm thấy có một luồng điện chạy khắp cả người mình, vội vàng giữ lấy eo của nàng, không để cho nàng lộn xộn nữa.

Mà Nhan Thế Ninh đang rất khát, nhìn thấy môi của Bùi Cẩn thì không nghĩ nhiều, tiến tới. Trong lúc khó chịu còn phát ra tiếng nức nở ghen ngào.

Cảm giác được cái lưỡi thơm tho của nàng khê liếm trong miệng mình, toàn thân Bùi Cẩn trở nên căng thẳng, lửa nóng dưới bụng trong nháy mắt đứng thẳng lên. Hắn lần nữa quần lấy cái lưỡi của nàng, cạy mở hàm răng của nàng ra, sau đó mãnh liệt công kích.

Trong phòng, khói trắng uốn lượn trong không khí, từ từ tản ra khắp phòng, trộn lẫn với hương thơm của Tham hoan tửu, tạo thành một mùi hương say mê lòng người.

Mập mờ, lưu luyến và nồng nàn.

Bùi Cẩn không có ý định làm chuyện đó ở chỗ này, mặc dù sự chủ động của Nhan Thế Ninh đúng là khiến hắn cũng có chút khó kìm chế.

Môi vẫn kề môi, dây dưa, tay của hắn cũng từ eo đi xuống cái mông mềm mại của nàng. Lòng bàn tay lập tức nóng lên, đầu tiên, chỉ là chạm rầy vuốt ve, cuối cùng là càng ngày càng kịch liệt hôn mút, dục vọng càng ngày càng khó kìm nén. Hắn siết sao ôm Nhan Thế Ninh vào trong ngực, để mông của nàng dính sát vào lửa nóng của mình, nếu như có thể, hắn thật sự muốn đem cả người nàng khảm vào trong xương của mình.

Ngực Nhan Thế Ninh vẫn để trần, hai trái anh đào đã sớm nhếch lên, tư thế hiện tại của hai người càng khiến ngực nàng dán sát vào quần áo của Bùi Cẩn, điều này khiến nàng phát ra một tiếng than nhẹ.

Đầu óc càng ngày càng choáng váng, thân thể càng lúc càng nóng, không biết mình đang ở đâu...

“Khát..” Toàn thân khó chịu, Nhan Thế Ninh thống khổ than nhẹ.

Bùi Cẩn nghe được, tạm thời buông nàng ra, hần vốn định rót cho nàng chén trà nhưng Nhan Thế Ninh lại không đợi kịp, nhìn thấy bầu rượu liền cầm lên uống.

Nhan Thế Ninh ngửa đầu, tham lam uống từng ngụm một.

Bùi Cẩn nhìn rượu tràn ra khỏi môi nàng, chảy xuống cằm, chảy xuống cần cổ thon dài, tiếp tục chảy xuống bộ ngực sữa, trong mắt bốc lên lửa nóng. Hần không xen vào không được, nâng một bên mềm mại của nàng lên, nặng nề mút vào trong miệng.

Bộ ngực sữa để trần quá lâu, có chút lạnh, bị Bùi Cẩn ngậm vào trong miệng như thế thì rất ấm áp, Nhan Thế Ninh uốn cong thân thể, không kìm lòng được mà uốn cao bộ ngực lên để hần dễ dàng hơn. Cảm giác tê ngứa lan khắp toàn thân, Nhan Thế Ninh có cảm giác mình sắp hỏng mất rồi!

Bùi Cẩn cũng đã sắp tới giới hạn sụp đổ, dục hỏa càng lúc càng cao, sắp đốt hần cháy sạch rồi, bất quá hần lại có lực tự chủ hơn người, ngay tại lúc dục hỏa sắp thôn tính lý trí, hần vẫn có một vài giây ngăn ngừa để hoàn hồn.

Chuyện gì đã xảy ra?

Vì sao đột nhiên Nhan Thế Ninh lại động tình như thế?

Bùi Cẩn nghi hoặc, Nhan Thế Ninh lại không nhận được nữa, rơi nước mắt nói, “Bùi Cẩn, thật khó chịu!” Nói xong lại bắt đầu uốn éo thân thể.

Bùi Cẩn không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, thấy thần sắc của nàng thống khổ như vậy thì đau lòng, khẽ hôn lên môi của nàng, nói, “Thế Ninh, chờ!”

Nói xong liền cởi bỏ thắt lưng của nàng, bàn tay theo đó mà chui vào trong.

Phía dưới đã bị mưa xuân làm cho ướt nhẹp, Bùi Cẩn vừa chạm ngón tay vào, Nhan Thế Ninh lập tức chấn động toàn thân. Bùi Cẩn thấy nàng nhắm chặt hai mắt, lông mi khẽ rung thì sủng ái cười một tiếng, sau đó tăng thêm lực đạo dưới ngón tay.

Thống khổ của Nhan Thế Ninh dần dần biến mất, nhưng thống khổ của Bùi Cẩn thì lại tăng lên từng chút một.

Sau đó, một cơn mưa xuân đột nhiên kéo tới, Nhan Thế Ninh xụi lơ trong ngực Bùi Cẩn.

“Bảo bối, hiện tại tới lượt ta.”

Cởi quần xong, Bùi Cẩn nâng eo Nhan Thế Ninh lên, sau đó mượn ướat át sẵn có động eo tiến vào.

Nhan Thế Ninh mới chỉ trải qua một lần hoan ái, nên vẫn căng hẹp cực kỳ, vì thế khi Bùi Cẩn đi vào vẫn cảm thấy đau. Nàng đưa tay muốn ngăn lại, lại bị Bùi Cẩn bắt được, sau đó dùng sức một cái, tiến vào hoàn toàn.

“A..!!” Nhan Thế Ninh không nhận được kêu lên một tiếng, cảm giác khuếch tán, khát và nóng hình như đã giảm bớt đi một chút.

Bùi Cẩn cũng kêu lên đau đớn, nàng ấm áp, chặt hẹp, khiến hần sướng khoái đến cực điểm.

“Chịu khó một chút, chúng ta tốc chiến tốc thắng.” Bùi Cẩn cắn lên vành tai của Nhan Thế Ninh, ôn nhu nói.

Nhan Thế Ninh vẫn còn ở trong mê ly, khẽ đáp một tiếng lại tiếp tục cắn môi. Va chạm phía dưới quá kịch liệt, quá rung động, quá mất hồn, toàn thân nàng sợ run, chỉ muốn la lên.

Bùi Cẩn giống như ý thức được mình đã nói lời không nên nói, rất nhanh liền nói tiếp, “Đương nhiên là về phủ chúng ta lại tiếp tục.”

Hương thơm bao phủ hai người, trên mặt của cả hai đều ửng đỏ. Bùi Cẩn đỡ eo Nhan Thế Ninh, mãnh liệt đụng chạm, từng đợt lại từng đợt.

Cắn chặt môi cũng không thể kìm nén được, Nhan Thế Ninh cau mày, ưỡn ngực, phát ra một tiếng rên rỉ vừa như thống khổ lại vừa như vui vẻ.

Bùi Cẩn đang liên tục đưa đẩy, nghe được tiếng rên của nàng thì dùng sức đâm vào, phun trào ra.

Chất lỏng nóng hổi chạm đến chỗ sâu nhất, thân thể Nhan Thế Ninh căng cứng, cả người như ở trên mây...

Nhan Thế Ninh ngất đi, Bùi Cẩn thấy nàng tê liệt ngã vào trong ngực mình thì vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, “Nàng đây, mới có thể mà đã không chịu được!”

Cầm vải trắng lúc này Nhan Thế Ninh dùng để bó ngực lên đặt phía dưới đệm, Bùi Cẩn rút lửa nóng của mình ra, một dòng dịch trắng lập tức chảy xuống vải trắng. Bùi Cẩn lấy khăn khô lau sạch sẽ cho nàng trước, sau đó mới lau cho chính mình.

Đến lúc hần mặc xong quần áo cho cả hai mà Nhan Thế Ninh vẫn chưa tỉnh lại. Bùi Cẩn thấy mặt nàng phỉm hồng, khoe mắt hần còn vương lệ thì càng nhìn càng vui mừng, không nhịn được hôn rồi lại hôn.

Nhan Thế Ninh chóng mặt tỉnh lại, chưa kịp cảm giác thấy sự đau đớn ở phía dưới thì đã nhìn thấy Bùi Cẩn đang mở to mắt nhìn mình chằm chằm, nàng vô lực, mềm mại nói, “Bùi Cẩn, chàng lại có chủ ý xấu gì thế?”

Mỗi lần hần nhìn nàng như vậy, nhất định là đang có ý xấu.

Bùi Cẩn nghe nàng hỏi, lại nhìn vẻ mặt ngây thơ của nàng, đột nhiên hần cảm thấy rất không bình thường, liếc mắt nhìn bầu rượu trống rỗng dưới mặt đất liền bình tĩnh, cô nương này không phải là uống say chứ?

Trong trí nhớ của hần thì từ lượng của Nhan Thế Ninh cũng không đến nỗi nào, khi còn bé có lần hần còn bắt được nàng đang uống trộm rượu của ân sư nữa, nhưng hôm nay là cả một bình, thật sự là không say cũng lạ.

Bùi Cẩn nhìn cả bàn món ăn đã nguội lạnh, lẩn đầu, sau đó vỗ nhẹ lên mặt Nhan Thế Ninh, nói, “Chớ ngủ, chúng ta về nhà ngủ!”

Hai mắt Nhan Thế Ninh mừng lung nhìn lên nóc phòng, gật nhẹ đầu, sau đó lão đảo đứng lên, cầm tay Bùi Cẩn nói, “Chúng ta cùng nhau về nhà đi!”

Chúng ta cùng nhau về nhà đi! Nghe lời này, không biết vì sao mà hốc mắt của Bùi Cẩn có chút nóng lên.

Đỡ Nhan Thế Ninh đang muốn đẩy cửa đi ra, Bùi Cẩn đột nhiên nhớ tới nghi vấn lúc trước,

Vì sao Nhan Thế Ninh lại động tình như thế? Uống say? Hay là bị hần châm lửa?

Cho dù là như thế, vì sao ngay cả hần cũng không khổng chế nổi?

Không thể nào!

Bùi Cẩn quay đầu lại quét mắt nhìn một vòng quanh phòng, ánh mắt dừng lại ở bàn thức ăn đầu tiên.

Trong thức ăn có thuốc? Không thể nào, Phúc Khánh lâu lớn như vậy, sẽ không làm ra việc này.

Như vậy... tầm mắt của Bùi Cẩn dừng lại ở lư hương trong góc kệ.

Về phủ nhất định phải cho người đi điều tra, Phúc Khánh lâu này, có vấn đề!

28. Chương 28

Bùi Cẩn đỡ Nhan Thế Ninh đi ra ngoài, khỏi phải cảnh này trong mắt người khác có bao nhiêu mập mờ, những người đến đây là người như thế nào, mọi người đều biết rõ, cho nên ngoại trừ nhàn rỗi nên nhìn xem

người say xỉn kia trông như thế nào ra thì những cái khác mọi người đều tự động coi như không nhìn thấy.

Giờ phút này, đầu óc Nhan Thế Ninh giống như thiên toàn địa chuyển, dưới chân mềm nhũn, hạ thân cũng đau dữ dội, bất quá tại sao lại đau dữ dội, nhất thời nàng không nhớ nổi, nhưng nhất định là do tên hỗn đản bên cạnh làm ra rồi. Hồ đồ nghĩ tới đây, Nhan Thế Ninh bất mãn trừng Bùi Cẩn một cái, sau đó, không biết đã nhìn thấy cái gì mà nàng mở to hai mắt, hô lên một tiếng.

Bùi Cẩn đang đỡ nàng, nghe thấy tiếng hô của nàng thì không biết đã xảy ra chuyện ra, đến lúc nhìn theo ánh mắt của nàng thì không khỏi ngây ngẩn cả người. Từ sau hành lang gấp khúc trước mặt đi ra là một nam tử phong tình vạn chủng, đứng phía sau hắn là một nam tử tuấn mỹ, môi hồng răng trắng, mặt như bạch ngọc.

Trong mắt Bùi Cẩn hiện lên một ý cười sâu xa... Thái Tử cũng tới đây, thật là náo nhiệt vô cùng!

Bùi Lâm nhìn thấy Bùi Cẩn đang đứng đối diện thì hai tròng mắt nổi lên vẻ kinh ngạc và hoảng loạn, hắn không nghĩ tới Cửu ca luôn luôn ôn lương kính cẩn cũng sẽ đến nơi như này, càng không nghĩ tới mình sẽ chạm mặt huynh ấy. Hai loại cảm xúc đan xen, không ngừng va chạm với nhau, cuối cùng, ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn lại muốn biết loại mà Cửu ca thích là gì.

Vừa nhìn rõ mặt của người đang nằm trong ngực Bùi Cẩn thì Bùi Lâm ngây ngẩn cả người, trố mắt lên nhìn kỹ lại... Là nàng!

Lúc này, tóc của Nhan Thế Ninh đã được búi gọn lại, quần áo cũng chỉnh tề, không nhìn ra một điểm nào không đàng hoàng. Mặt nàng đỏ au, ánh mắt cũng có chút mưng lung, vừa nhìn cũng biết là nàng say rượu.

Bùi Lâm thấy nàng lão đảo đứng không vững, miệng còn chu ra, không biết vì sao hắn lại cảm thấy rất vui vẻ, sau đó liền cong khóe miệng, nở một nụ cười.

Bùi Cẩn nhìn thấy nụ cười này mà giật mình, bởi vì trong mắt Bùi Lâm ẩn chứa nhu tình, hắn theo bản năng, ôm sát Nhan Thế Ninh vào người mình.

Bùi Lâm đang mãi thắc mắc vì sao một cô nương hiền lương thực đức như nàng lại đến nơi này uống rượu nên không để ý đến vẻ mặt của Bùi Cẩn, đến lúc hắn phục hồi lại tinh thần thì Bùi Cẩn đã trở lại là một Cửu Vương luôn luôn mỉm cười ôn hòa.

Huynh đệ gặp nhau trong tình huống này cũng không tiện, Bùi Cẩn còn đang nghĩ xem phải ứng phó như thế nào thì Bùi Lâm đã đi tới.

“Nàng uống say à?” Bùi Lâm hỏi.

“Ừ.” Bùi Cẩn gật đầu.

“Đệ có xe ngựa.” Ý của Bùi Lâm chính là có thể cho hắn đi nhờ.

Bùi Cẩn nói, “Tiểu Tử đang chờ ở dưới.”

Nói đến đây, hai người đều im lặng.

Lúc này, Nhan Thế Ninh đột nhiên nở nụ cười, nhìn thấy Bùi Lâm, nàng điềm nhiên nói, “Bộ dạng của Thái Tử cũng rất đẹp.”

Lời này, Nhan Thế Ninh không cần suy nghĩ đã nói ra, trong ấn tượng của nàng, Bùi Lâm quả thực là xinh đẹp tuyệt trần, mà hôm nay nàng lại thấy nhiều nam tử nhân như vậy, cho nên cảm giác như thế nào liền nói ra thế đó, không hề suy nghĩ nhiều.

Bùi Cẩn nghe được thì cảm thấy cô nương này càng lúc càng lớn mật, ngay cả Thái Tử mà nàng cũng dám đùa giỡn! Hình tượng hiền lương thực đức trước kia đã bị phá hủy toàn bộ rồi! Còn có, sao nàng gặp ai cũng khen đẹp mắt mà chỉ có hắn là không được nàng khen?

Bất bình! Rất bất bình!

Đề phòng nàng lại nói lung tung, Bùi Cẩn véo mạnh một cái vào eo nàng coi như nhắc nhở.

Ai ngờ Nhan Thế Ninh bị đau, lập tức bắt lấy tay của hắn, quăng cho hắn một ánh mắt trách móc, “Chàng là tên khốn kiếp, tại sao lại thích nhéo ta?”

Bùi Cẩn lập tức ghen hòng! Ta là đang giúp nàng bảo vệ hình tượng đấy, bây giờ thì tốt rồi, ngay cả một chút cũng không còn!

Bùi Lâm nhìn hai người mờ ám, cười càng thêm vui vẻ, “Cửu ca, Cửu tẩu thật là ân ái, thật khiến cho người ta hâm mộ!”

Bùi Cẩn vội vàng trả lời, “Nàng uống say, để Thập đệ chê cười rồi!”

Nghĩ thấy không nên ở lâu tại nơi này, Bùi Cẩn lại nói, “Không có việc gì thì ta đưa nàng về phủ trước đây!”

Bùi Lâm gật đầu đáp lại.

Thấy hai người đã đi xuống khỏi cầu thang, Bùi Lâm nở nụ cười ưu thương, đứng lên vẫy vẫy tay, một người tùy tùng liền đi tới.

“Gia, người còn muốn chơi sao?” Người nọ cười nịnh nọt.

Bùi Lâm lắc đầu, “Không chơi, không còn hứng thú nữa.”

Người nọ thấy chủ nhân của mình chán nản thì bắt đầu khổ não. Mọi người đều nói tính tình của Thái Tử rất tốt, chỉ có hắn biết rõ, vị chủ nhân này rất khó hầu hạ, vô luận là người cầm vật gì đến cho hắn chơi, hắn chỉ chơi vài lần là đã cảm thấy không còn hứng thú nữa. Giống như lần này, thấy vài ngày nay hắn đều không vui vẻ, cho nên mới khuyến khích hắn đến đây. Nhưng ai biết được, người khác đến đây đều nghe hát xem múa rất vui vẻ, sao đến hắn thì lại cảm thấy không có hứng thú? Chẳng lẽ tiểu quan kia không đẹp sao, không thể nào, tiểu quan kia chính là phong tình vạn chủng, mê hoặc lòng người nha!

Thái Tử gia của tôi a, rốt cuộc là người đang nghĩ cái gì vậy?

Chính Bùi Lâm cũng không biết bản thân hắn muốn cái gì, hắn chỉ có thể nói là mình không thích, nhưng lại không có cách nào nói cho người khác biết cái mình muốn là gì.

Từ nhỏ, mọi chuyện của hắn đều được an bài tốt, muốn hay không muốn đều không phải do hắn quyết định.

Hắn muốn phá vỡ loại cảm giác bị giam cầm này, muốn thử nghiệm cái gì đó mới mẻ nhưng lại bất lực, nhiều nhất chỉ có thể như hôm nay, ném thử xong lại càng cảm thấy trong lòng hư không tịch mịch.

Cuộc sống, quá vô vọng!

Ban ngày cũng như ban đêm, hắn đều bị loại cảm giác vô vọng này thiêu đốt. Mỗi ngày Nhan Thế Tĩnh đều gửi đến một phong thư, nhờ cung nữ đưa tới cho hắn, lúc đầu hắn còn mở ra đọc, nhưng càng về sau lại càng không có hứng thú, cuối cùng thì hắn dứt khoát không đọc nữa, để thân tín thay hắn đọc rồi hồi âm lại cho nàng ta.

Thâm cung về đêm luôn rất yên tĩnh. Bùi Lâm gối đầu lên gối lụa, nhớ lại dung nhan khi thì ngây thơ khi thì hoạt bát, còn cả dấu đỏ trên cổ nàng vào đêm trung thu đó, hầu kết của Bùi Lâm khẽ động một cái, tay phủ lên vật đã ngạo nghễ đứng thẳng, dùng sức lên xuống, sau đó lập tức phun ra.

Đêm, sâu hơn.

Đông Cung đắm chìm giữa màn đêm yên tĩnh, nhưng phủ Hiền Vương lại không an tĩnh như vậy.

Nhan Thế Ninh ngủ rất say, cả người mềm như không có xương, Bùi Cẩn vốn định đặt nàng vào trong thùng tắm, nhưng hắn chỉ mới buông một tay ra thôi thì cả người nàng đã chìm xuống nước, không thể làm gì hơn, Bùi Cẩn cũng chỉ có thể cởi hết quần áo trên người mình ra, ôm nàng cùng tắm.

Da thịt Nhan Thế Ninh bóng loáng, Bùi Cẩn chạm vào, tà hỏa lại nổi lên. Bàn tay của hắn đã nắm lên mềm mại của nàng, cảm giác được hai quả anh đào đứng thẳng trong lòng bàn tay mình, lại nghe được tiếng nước nổ ghen ngào của Nhan Thế Ninh, Bùi Cẩn tách chân của nàng ra, để nàng ngồi lên người mình.

Thần trí Nhan Thế Ninh gần như đã mơ mờ, nhưng vẫn cảm giác được dưới mông có một vật cứng cứng, cùng với anh đào bị sờ nắn có chút đau, nàng mở hai mắt ra, bình tĩnh nhìn khuôn mặt đang cười tinh ranh gần trong gang tấc, Nhan Thế Ninh đột nhiên ngậm môi của hắn vào miệng, khẽ cắn.

Bùi Cẩn bị cắn đau, véo mông của nàng, dở khóc dở cười nói, “Sao nàng lại cắn ta?”

Nhan Thế Ninh giẫy dụa thân thể, đưa tay ra kéo khoe môi đang vênh lên của hắn xuống, lẩm bẩm nói, “Không cho chàng cười thiếp.”

Rất nhanh, men say lại nổi lên, cả người nàng lại mềm nhũn, ngã sấp lên người Bùi Cẩn, nhưng lúc nhắm mắt vẫn không quên oán trách, “Bùi Cẩn, chàng là tên khốn kiếp, luôn khi dễ thiếp...”

Bùi Cẩn thấy nàng ngoan ngoãn nằm trong ngực mình thì trong lòng tràn ra một dòng nước ấm, trong mắt cũng chứa đầy vui vẻ, hắn vuốt lưng Nhan Thế Ninh, nhẹ nhàng nói, “Thì ra trong lòng nàng, ấn tượng lớn nhất về ta chính là luôn khi dễ nàng sao?”

Nước dần dần lạnh, Bùi Cẩn sợ nàng cảm lạnh, cũng không tắm lâu thêm nữa, cầm lấy khăn dài bọc nàng lại, cẩn thận lau khô người cho nàng, sau đó mới ôm nàng về giường.

Tháng chín, ban đêm có chút lạnh, hai người nằm trong chăn, Nhan Thế Ninh giật giật người, sau đó cọ quậy đi tìm nơi ấm áp, sau khi đã tìm được vị trí thoải mái, nàng hài lòng phát ra một tiếng rên rỉ, sau đó lại ngủ thiếp đi.

Bùi Cẩn không dám cử động, đầu của Nhan Thế Ninh tựa trong ngực hắn, hai tay nàng ôm chặt lấy eo của hắn, một cái chân cũng gác lên đùi hắn, như thế, chỉ cần Bùi Cẩn xoay người một cái thì chính là tư thế làm việc đó...!!

Phía dưới lập tức kêu gào ầm ầm!!!

Bùi Cẩn duỗi tay ra ôm nàng, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó lại véo nhẹ chóp mũi của nàng.

Bị quấy nhiễu, Nhan Thế Ninh bất mãn nhăn mặt lại.

Bùi Cẩn thấy nàng lại muốn ngủ, vội vàng gỡ eo của nàng, “Thế Ninh!”

“...” Nhan Thế Ninh mở mắt ra, nhìn hắn, sau đó lại nhắm mắt lại.

“Thế Ninh.” Bùi Cẩn lại gọi.

“Ừm?” Ninh Thế Ninh cong miệng lên.

Bùi Cẩn thấy nàng lại bày ra vẻ mặt trẻ con, không nhìn được sờ sờ đầu của nàng, sau đó mới hỏi, “Thế Ninh, hôn dẫn Bùi Cẩn khi dễ nàng, vậy nàng có thích hắn hay không?”

Say rượu nói lời thật, Bùi Cẩn rất muốn biết.

“Không thích.” Nhan Thế Ninh trả lời không chút do dự nào, sau đó lật người lại muốn ngủ.

Bùi Cẩn nghe xong, lại thấy nàng buồn bực xoay lưng lại với mình thì vừa bực mình vừa buồn cười, vươn tay xuống đánh vào mông nàng một cái, “Tiểu nha đầu không có lương tâm, ta tốt với nàng như vậy, nàng lại bảo không thích ta! Không thích thì không thích, nhưng sao nàng dám trả lời lưu loát, không hề do dự như thế hả?”

“Ừm.” Bị làm phiền, Nhan Thế Ninh dúi đầu vào trong chăn muốn ngủ tiếp thì cảm giác thấy đau đốn dưới mông, vừa vuốt mông vừa nói thảm, “Khốn kiếp, lại đánh ta!”

Bùi Cẩn suy nghĩ, chưa từng bỏ ý định, lại dán lên người nàng, hỏi tiếp, “Vậy bộ dạng của Bùi Cẩn nhìn có đẹp hay không?”

“...” Không có phản ứng.

“Thế Ninh?” Bùi Cẩn tiếp tục gọi nàng.

“Hô... Hô...” ngủ thiếp đi.

“...” Bùi Cẩn nổi giận.

Ôm eo của nàng, dán lên lưng của nàng, nhắm mắt lại, cũng đi ngủ theo!

Nhưng, sao lại không ngủ được đây?

Ôn hương nhuyển ngọc trong ngực, Bùi Cẩn càng ngày càng tỉnh táo.

Cứng rắn của hắn đang chống lên mông của Nhan Thế Ninh, chỉ cần đi xuống một chút nữa thôi là có thể đi vào vực sâu vô cùng tốt đẹp kia, trong lòng Bùi Cẩn khê rục rịch. Trong giây lát lại nhớ ra chưa bôi thuốc cho nàng, hắn liền vội vàng đứng lên.

Lúc ở Phúc Khánh lâu, động tác của hắn quá mãnh liệt, khó bảo đảm ngày mai nàng tỉnh dậy lại không kêu đau.

Ngón tay vẽ loạn trong thuốc mỡ, tìm vực sâu, từ từ xâm nhập. Bên trong ẩm áp, nhỏ hẹp, nhớ tới cảm giác mất hồn kia, đầu óc của Bùi Cẩn lại nóng lên.

Mà lúc này, Nhan Thế Ninh lại phát ra một tiếng nức nở cực kỳ thoải mái.

29. Chương 29

Thuốc mỡ mang theo cảm giác mát mẻ, xoa dịu đau nhói nóng rực ở phía dưới, nhưng ngón tay chậm rãi xoa nhẹ lại gợi lên một tầng nóng rực mới. Nếu kích thích lúc trước là do mùi hương và rượu, thì lúc này dục niệm của Nhan Thế Ninh bị gợi lên là do rượu và sự trêu chọc của ngón tay

Bùi Cẩn thấy nàng lần nữa động tình thì sửng sốt, sau đó nhanh chóng cười tà một tiếng, “Thì ra tiểu sư tử lại nhảy cảm như vậy!”

Tăng thêm sức lực dưới ngón tay, đầu ngón trở xâm nhập vào bên trong, những ngón còn lại thì vỗ về, chơi đùa ở phía ngoài cửa vào.

Toàn thân Nhan Thế Ninh bị Bùi Cẩn gợi lên dục niệm, bắt đầu dâng lên lửa nóng, ý loạn thần mê, hai bàn tay nắm thật chặt chần, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Thủy triều ập tới, nhưng lại nhẹ nhàng chậm rãi, khi sắp lên tới đỉnh điểm thì đột nhiên dừng lại, lui xuống toàn bộ. Nhan Thế Ninh như bị ném giữa không trung, cực kỳ khổ sở.

Nàng mở mắt ra, choáng váng thấy Bùi Cẩn đang đè lên người mình, cười tươi như hoa thì lập tức cau mày lại.

Bùi Cẩn giúp nàng gỡ vào sợi tóc dính trên khóe miệng ra, miết nhẹ một cái lên đôi môi của nàng, ngón tay ở phía dưới lại bắt đầu hoạt động.

Cảm giác như thủy triều kia lại tới, Nhan Thế Ninh cắn nhẹ môi.

“Có muốn hay không?” Bùi Cẩn ranh mãnh xoa nhẹ lên nhụy hoa của nàng, cúi đầu nhẹ giọng hỏi bên tai nàng.

Nhan Thế Ninh rùng mình, ngửa cổ lên, phát ra một tiếng “Ừm”

Bùi Cẩn coi đây là câu trả lời của nàng, tách hai chân của nàng ra, đem cứng rắn của mình chen vào.

“A...!!” Nhan Thế Ninh cảm thấy trong phút chốc, thủy triều đã đạt tới ngưỡng cao nhất, sau đó nuốt trọn tất cả mọi thứ.

Bùi Cẩn cảm giác được xuân thủy lấp đầy trong nơi sâu nhất của nàng, vừa cười vừa lắc đầu, “Sao nàng lại nhanh như vậy chứ!”

Nói xong liền nâng mông của nàng lên, luột động eo ếch.

Giường lớn lay động, rèm che bay bổng, thủy triều kích động khắp phòng.

Trong phòng một mảnh xuân sắc, âm thanh kích động lòng người, chỉ tội trăng lưỡi liềm phải che mặt lần trốn.

Muốn ngừng lại còn khó lên trời. Chưa lên đến đỉnh núi, làm sao có thể cởi giáp đầu hàng được.

Bùi Cẩn vẫn ra sức giục ngựa rong ruổi, đưa Nhan Thế Ninh tới cao trào vài lần. Tiếng nức nở nghẹn ngào nhỏ vụn đã biến thành rên rỉ khó nhin, khiến Bùi Cẩn càng thêm dùng sức.

Nhan Thế Ninh khó có thể tiếp nhận hết vui vẻ này, nước mắt lẫn xuống, nàng nắm lấy cánh tay của Bùi Cẩn, nói, “Nhẹ một chút.. Nhẹ một chút... Đau!!”

Bùi Cẩn chậm dần, từ từ dừng lại, “Thế Ninh, gọi tên của ta, gọi tên của ta.”

Hai mắt Nhan Thế Ninh nhắm lệ, nhưng vẫn thuận theo, “Bùi Cẩn, Bùi Cẩn, Bùi Cẩn!”

Tiếng sau to hơn tiếng trước, bởi vì mỗi lần nàng gọi xong một lần, Bùi Cẩn không nhin được lại dùng thêm sức mà va chạm.

“Bùi Cẩn! Chàng nhẹ một chút.... A...!!” Nhan Thế Ninh còn chưa kịp nói hết đã lâm vào một hồi choáng váng mới.

Bùi Cẩn thấy nàng mềm nhũn thì hết chỗ nói, Nhan Thế Ninh đã tới cao trào nhiều lần mà hắn còn chưa được lần nào đâu. Mấy ngày vừa rồi, bởi vì Nhan Thế Ninh kêu vẫn còn đau nên hắn mới chịu nhin.

Bùi Cẩn hôn một cái lên môi của Nhan Thế Ninh, nói, “Thế Ninh, ngoan, chịu khó một chút nữa. Nếu nàng không để cho ta làm, ta sẽ lẫn nàng đến sáng thì thôi.”

Nói xong lại nâng hông của nàng lên...

Choáng váng dần dần biến mất, cảm giác phía dưới lại bị xâm nhập, nước mắt của Nhan Thế Ninh lại rơi xuống, “Ồ ô, Bùi Cẩn, chàng còn làm bao lâu nữa?”

“Nhanh, nhanh. Thế Ninh, vòng hai chân ngang hông của ta.”

“A..”

“Không nên cử động, cứ để im như vậy.”

“Ồ ô, chàng lại khi dễ thiếp.”

“Ng Sloan! Về sau sẽ không khi dễ nàng nữa!”

“Gạt người!”

Bùi Cẩn thấy nàng ủy khuất giống như ngày còn bé thì mềm lòng, nhưng cũng không hề thủ hạ lưu tình, “Thế Ninh, lần này chúng ta cùng nhau vui vẻ!!”

Hai người kết hợp không để thừa ra một khe hở nào, cuối cùng Nhan Thế Ninh chỉ cảm thấy có một dòng nhiệt lưu nặng nề bắn vào chỗ sâu nhất của mình, nàng cong người lên, tứ chi cứng ngắc, phát ra một tiếng ngâm cực kỳ mất hồn rồi ngất đi.

Toàn thân được giải phóng, Bùi Cẩn cảm thấy rất sảng khoái, trong đầu cũng có chút ít choáng váng. Nhìn trên giường bừa bãi, hắn cười khẽ một tiếng, cũng không thu dọn gì hết mà chỉ kéo chăn lên, ôm Nhan Thế Ninh ngủ thật say.

Đêm trong phủ Hiền Vương cuối cùng cũng an tĩnh.

Nhan Thế Ninh bị đau tỉnh. Đau đầu! Mà khi nàng vừa cử động thì lại cảm thấy toàn thân đều đau, cả người mềm nhũn vô lực, ngay cả đầu ngón tay cũng không nhấc lên nổi.

Đã xảy ra chuyện gì?

Thấy Bùi Cẩn trần truồng ôm mình, mà bản thân nàng cũng không mảnh vải che thân, chỉ cần suy nghĩ một chút cũng biết ngay là có chuyện gì.

Ồ ô, nàng lại bị hắn ăn!

Đợi đã, không đúng! Nhan Thế Ninh nhú mày, lắc lắc đầu, cố gắng suy nghĩ cho rõ ràng... Tại sao nàng lại bị ăn?

Nhan Thế Ninh nhớ rõ lúc ở Phúc Khánh lâu, hồn dẫn Bùi Cẩn đánh mông của nàng, sau đó hấn kéo quần áo của mình xuống rồi hôn nàng, sau đó nữa thì nàng cảm thấy cả người khô nóng, sau đó nữa thì hình như là nàng chủ động hôn Bùi Cẩn... nhưng sao lại trở về Vương phủ rồi? Sao nàng lại không có chút ấn tượng nào về việc này?

Một vài kí ức lẻ tẻ hiện lên trong đầu, Nhan Thế Ninh không khỏi lại mặt đỏ tai nóng, nhớ lại lúc chủ động hôn Bùi Cẩn, nàng cảm thấy vô cùng hoang đường, vô cùng xấu hổ.. lần này nhất định sẽ bị hồn dẫn kia cười chết!!

Nhất định là say rượu mất lý trí!

Nhan Thế Ninh cảm thấy mặt mũi của mình đã mất hết.

Lúc này, Bùi Cẩn cũng đã tỉnh, thấy Nhan Thế Ninh bĩu môi thì không biết là nàng đang nghĩ gì, hấn hiểu kỳ hỏi, “Nàng đang nghĩ chuyện gì đấy?”

Nhan Thế Ninh lắc đầu, cảm thấy cả đầu nặng trĩu như bị đá đè, đáp phi sở vấn, “Đau!”

(đáp phi sở vấn: hỏi một đằng, trả lời một nẻo.)

“Đau ở đâu?” Bùi Cẩn đứng lên, cả người hiện rõ trước mắt Nhan Thế Ninh.

Tim Nhan Thế Ninh đập mạnh, tránh ánh mắt sang một bên, có chút tức giận nói, “Chỗ nào cũng đau!”

Bùi Cẩn cười cười, khoác thêm áo rồi xuống giường, bảo nha hoàn đi chuẩn bị nước, sau đó mới trở lại giường giúp nàng xoa đầu, cười nói, “Ai bảo tối hôm qua nàng uống nhiều như vậy làm gì?”

“Tối hôm qua thiếp đã làm cái gì?” Nhan Thế Ninh cảnh giác hỏi.

“Nàng... Haizzz, làm rất nhiều chuyện đó!” Vừa thấy thần thái của nàng, Bùi Cẩn lại không nhịn được muốn trêu chọc nàng.

“Chẳng hạn như?” Nhan Thế Ninh bắt đầu khẩn trương.

Bùi Cẩn suy nghĩ một chút liền nói ra chuyện nàng đùa giỡn Thái Tử.

Nhan Thế Ninh nghe xong thì thở thật dài... Ngao, hình tượng hiền lương thực đức của nàng bị phá hủy sạch rồi!

“Sao chàng không ngăn thiếp lại?” Nàng bi phẫn nói.

Bùi Cẩn thở dài buồn bã, “Nàng không nhớ sao, lúc đấy ta có ngăn nhưng không ngăn được.” Nói xong lập tức kể nốt nửa sau của câu chuyện.

Ngao! Nhan Thế Ninh nghe xong chuyện gốc gác của mình thì khóc không ra nước mắt.

Bùi Cẩn vội vàng an ủi, “Hủy thì hủy chứ sao, bây giờ nàng đã gả cho ta rồi, ta cũng không phải là không biết nàng là người như thế nào, không cần thiết phải giả bộ nữa.”

Nhan Thế Ninh trừng mắt liếc hấn một cái, buồn bực nói không ra lời!!

Nàng biết ở cùng một chỗ với người này, sớm muộn gì cũng có một ngày nàng lộ ra nguyên hình!

Bùi Cẩn thấy vẻ mặt hờn giận của nàng thì trong lòng rục rịch, càng muốn khi dễ nàng hơn, “Còn chuyện này nữa, haizzz, tiếc là nàng không nhớ, tối hôm qua, ái phi thật sự là rất nhiệt tình đó, khiến cho phu quân không chịu nổi.” Nói xong còn liếm liếm môi, giống như đang nhớ lại dư vị mất hồn kia.

Nhan Thế Ninh vừa nghe liền nhớ tới việc mình chủ động hôn Bùi Cẩn, mặt lập tức, lật người lại, vùi mặt vào trong gối.

Mất mặt! Quá mất mặt! Ngao!

“Nàng không cần phải thẹn thùng! Hai ta là ai chứ? Nhưng xem ra nhu cầu của ái phi rất cao đó, về sau phu quân sẽ tận tâm cố gắng. Chi bằng, bây giờ làm một lần đi?” Bùi Cẩn chọc chọc sau lưng Nhan Thế Ninh, vẻ mặt trêu tức nói.

Nhan Thế Ninh ngẩng đầu lên, tràn đầy oán niệm nhìn hắn, sau đó... tiếp tục vùi đầu vào trong gối.

Bùi Cẩn không nhịn được nữa, cười to ra tiếng.

.....

Nhan Thế Ninh đau đầu, đau cả người, sau khi tắm rửa sạch sẽ chỉ muốn đi ngủ tiếp. Nhưng trên giường là một đồng bừa bãi cần phải thay thế, nhìn nha hoàn mặt không đổi sắc ôm chăn gối ra ngoài, nàng lại xấu hổ đến mức muốn đào một cái lỗ để chui vào. Bùi Cẩn thấy thế thì lại cười đến rút gân.

Thật vất vả đợi đến lúc nha hoàn đi ra ngoài, Bùi Cẩn lại ôm nàng lên giường, sau đó vượt qua mọi cản trở, kiên trì bôi thuốc cho nàng. Sau khi ăn điểm tâm xong, Nhan Thế Ninh cuốn chăn tiếp tục ngủ còn Bùi Cẩn thì tới hiệu thuốc.

Sau khi kể lại mọi chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, Bùi Cẩn mới phát hiện ra Bắc Đẩu đang dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn mình.

“Người cũng cảm thấy rất kỳ quái đúng không? Ngay cả Thái Tử cũng đến đó..” Bùi Cẩn hỏi.

“Không,” Bắc Đẩu chối bỏ, “Ta thấy người dẫn Vương Phi tới đó mới kỳ quái.”

“...” Bùi Cẩn ghen khí.

Bắc Đẩu suy nghĩ một chút lại nói, “Người quá cứng chiều nàng!”

“Đó là đương nhiên.” Bùi Cẩn đáp không hề do dự.

“Đây không phải là chuyện tốt.” Ánh mắt Bắc Đẩu trở nên thâm thúy.

“Ta thấy chúng ta nói chuyện khác cổ quái hơn đi..”

Bắc Đẩu thấy hắn nói sang chuyện khác, mấp máy môi nhưng không nói ra tiếng nào.

Bùi Cẩn thấy Bắc Đẩu không phối hợp thì đành phải nói, “Ta có chừng mực.”

“Hồng nhan họa thủy.”

“Lão Mễ cũng nói như vậy.”

Bắc Đẩu thấy hắn dầu muối đều không vào thì đành buông tha, nói tiếp, “Vì sao Thái Tử lại đến đó?”

Bùi Cẩn lắc đầu, nói, “Có lẽ là do rảnh rỗi nhàn chán. Lúc gặp hắn, ta thấy hắn rất thanh tĩnh, không có điểm khác thường nào, chứng tỏ hắn không làm bất cứ việc gì trong phòng bao.”

“Vậy sao người lại đến đó?” Trong giọng nói của Bắc Đẩu có chút bất mãn, hắn không rõ thân phận của mình là gì hay sao mà dám làm loại chuyện kia ở nơi đó.

“Đây cũng là điều ta thấy kỳ lạ. Người cũng biết định lực của ta như thế nào rồi đấy, không thể nào bị mất kiểm soát dễ dàng như vậy được.”

“Cho nên người mới hoài nghi Phúc Khánh lâu?”

“Ừ, trước đây ta tới lâu ở chính giữa thì không gặp tình huống như thế bao giờ, cho nên ta thấy nó không có vấn đề gì, chỉ có lâu bên phải này là có vấn đề.” Sắc mặt Bùi Cẩn có chút ngưng trọng.

Bắc Đẩu suy nghĩ một chút, nói, “Bình thường, trong thanh lâu, kỹ viện cũng sử dụng hương thúc tình.”

“Không đâu, ở lâu giữa cũng đốt loại hương đó, nhưng ta ngủ thấy thì không bị làm sao hết. Ta hoài nghi là trong rượu có vấn đề, nhưng nghĩ kỹ lại thì không phải, Phúc Khánh lâu lớn như vậy nên không thể xuống tay với rượu được.”

“Vì thế?” Bắc Đẩu nhìn thấy ánh mắt không có ý tốt của Bùi Cẩn thì da đầu căng lên.

Bùi Cẩn khẽ mỉm cười, “Vì thế, phải phiền Bắc Đẩu đại nhân đích thân đi điều tra một phen!”

“Không đi!” Tai Bắc Đẩu đỏ lên, bảo hắn đi tới loại địa phương đó sao? Không thể nào!!

Bùi Cẩn cười tủm tỉm, nói, “Người đã hai mươi hai rồi mà chẳng khác gì hòa thượng cả, đi đi, đi đi!!”

Bắc Đẩu nhìn hắn chằm chằm một lúc rồi phát tay áo rời đi.

30. Chương 30

Nhan Thế Ninh đau đầu, đau cả người, ngủ thẳng tới buổi trưa mới tỉnh. Bùi Cẩn không muốn quấy rầy nàng nên đi tới thư phòng.

Lão Mễ gửi thư và ít cá khô ở Nam Cương tới. Trong thư viết: Đây là cá do người nuôi, lão tử không nhận được, nên bắt bọn chúng lên làm thịt. Hương vị cũng không tệ lắm!

Bùi Cẩn gấp thư lại, nhìn ra ngoài cửa sổ cười tươi như hoa.

Lời này nhìn thì đơn giản, kỳ thật lại có thâm ý sâu sắc.

Hồi còn ở Nam Cương, hắn đã nói qua về kế hoạch với lão Mễ, chỉ là chưa quyết định có làm hay không mà thôi, sau đó lão Mễ không nhận được nữa, sai người mang cá tới cho hắn, sau đó nữa thì có vụ ám sát hôm trung thu. Mà kết quả tất nhiên là rất tốt. Ít nhất thì hiện tại, nhìn từ bề ngoài, bệ hạ đã áp chế được phe Thất Vương và phe Thái Tử, làm cho bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, hai phe ngầm tranh đấu ngày càng gay gắt, đối chọi kịch liệt, hôm nay vạch trần người này ăn hối lộ trái quốc pháp, ngày mai lại vạch trần kẻ khác thiên vị việc riêng, quả thật là chó cắn chó, lưỡng bại câu thương!

Nhưng rất nhanh sau đó, bị thương lại hiện lên trên khuôn mặt trẻ tuổi. Sinh ra trong gia đình Đế vương, là may mắn, hay là bất hạnh? Huynh đệ tương tàn, cha con nghi kỵ lẫn nhau, thật là đáng buồn, đáng buồn cười! Mà hắn bị cuốn vào dòng xoáy đó, cũng phải vắt óc nghĩ cách bày thế cục, nên tự vệ hay là báo thù?

Nghĩ tới hai chữ “Báo thù”, Bùi Cẩn hít vào một hơi thật sâu, sau đó lại ung dung thở ra thật dài.

Ngày hôm sau, hai người tiến cung thỉnh an.

Đêm qua không bị lấn đi lấn lại nên Nhan Thế Ninh cũng hồi phục được phần nào, đi đường cũng không còn cảm giác khó chịu nữa. Không biết là do đã trải qua nghi thức trưởng thành hay là do trang phục quá rộng rãi mà hôm nay cả người Nhan Thế Ninh tràn ngập phong thái đoan trang, xinh đẹp, cao quý nhưng lại rất an phận, mỗi một cái nhìn mảy may, mỗi một nụ cười đều khiến người khác phải chú ý, ngay cả Diên Đế cũng phải liếc mắt nhìn nàng nhiều hơn vài lần.

Đương nhiên, Nhan Thế Ninh và Bùi Cẩn vẫn giữ vợ ôn thuận như xưa.

Thất Vương bị thương vẫn phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, Mục Quý phi bị nhiễm phong hàn, không có mặt được, cho nên hiện tại chỉ có Hoàng Hậu, Thái Tử, La phi và Tiểu Thập Tam.

Tiểu Thập Tam thấy Bùi Cẩn thì muốn nhào tới bên cạnh, nhưng sợ uy nghiêm của hoàng thượng nên đành phải chịu đựng, đứng im tại chỗ.

Diên Đế không nhìn nổi nữa, nói, “Muốn đi thì đi đi, đứng đó nhẩn nhẩn nhó nhó làm gì?”

Tiểu Thập Tam không rõ ý của Diên Đế nên vẫn đứng im, đến khi La phi vỗ mông nó giải thích thì nó mới sáng hai mắt lên, nện hai chân ngắn ngủn “Vèo” một cái chạy đi.

Thấy Tiểu Thập Tam thân thiết với Bùi Cẩn, Hoàng Hậu nhếch miệng nói, “Thật sự là huynh đệ tình thâm!”

Diên Đế liếc Hoàng Hậu một cái, thản nhiên nói, “Không được sao?”

Hoàng Hậu bị sặc, không dám nói gì nữa.

La phi thấy thế thì vội vàng lên tiếng hòa giải, “Hôm qua thần thiếp nghe nói Thái Tử định đính hôn với Nhị tiểu thư của phủ Thừa tướng, thật sự là chuyện đáng vui mừng!”

Thái Tử nghe vậy thì tim đập mạnh, theo bản năng ngẩng đầu nhìn Nhan Thế Ninh, chỉ thấy nàng chỉ tập trung chơi với Tiểu Thập Tam.

Cái nhìn thoáng qua này bị Bùi Cẩn thu hết vào mắt, vì thế mà nghi hoặc trong lòng hắn càng sâu hơn, nhưng rất nhanh hắn đã nở nụ cười ôn hòa, “Nếu thế thì phải chúc mừng thập đệ rồi!”

Đối diện với ánh mắt thâm thúy của Bùi Cẩn, Thái Tử lúng túng cười một tiếng liền cúi đầu xuống.

Hoàng Hậu lại rất đặc ý, nghiêng người nói với Diên Đế, “Thần thiếp đã xem Hoàng lịch, trong đó nói mừng sáu tháng sau là ngày tốt.”

Chuyện đính hôn này phải nắm chặt, gần đây danh tiếng của Thất Vương đang lên cao, người của mình cũng có suy nghĩ không an phận, phải nhanh chóng làm đám hỏi với phủ Thừa tướng thì mới có thể ổn định lại cục diện, phải biết rằng còn một nhóm người nữa ở đang đứng ở phe trung lập.

Diên Đế cũng không lập tức trả lời ngay, chăm chú thổi lá trà trong chén. Lúc trước, ông không có ý kiến gì về hôn sự này, luận diện mạo hay gia thế thì quả thật là Nhan Thế Tĩnh rất xứng với chức Thái Tử phi, nhưng kể từ sau ngày Trung thu, Diên Đế lại có chút do dự.

Lúc ấy, Nhan Thế Tĩnh đầu tiên là hoảng loạn trốn sau lưng Thái Tử, sau đó lại lôi kéo chị gái cản trước mặt mình, nữ nhân vì tư lợi mà sợ chết như thế làm sao có thể làm Thái Tử phi được.

Diên Đế trầm mặc khiến Hoàng Hậu cảm thấy bất an, không khí bỗng trở nên rất ngột ngạt. Bùi Cẩn trao đổi ánh mắt với Nhan Thế Ninh, sau đó cả hai ngầm hiểu ý đối phương, tiếp tục chơi đùa với Tiểu Thập Tam.

La phi không biết chân tướng, nên không cảm thấy sự trầm mặc của Diên Đế, thấy mọi người đều im lặng thì cười cười, nói tiếp, “Khi đó khí trời ôn hòa, rất thích hợp.”

Diên Đế tiếp tục thổi lá trà, cúi đầu che giấu cái nhăn mày của mình. Trước kia ông còn cảm thấy La phi ngây thơ, thật thà chất phác, không có tâm cơ, sao giờ lại càng ngày càng ngu xuẩn như vậy rồi. Lường Tiểu Thập Tam chỉ biết ăn với chơi thì kiên nhẫn trong lòng Diên Đế càng vơi đi, cuối cùng không uống trà nữa mà đặt chén trà xuống bàn, “Chuyện này để sau rồi nói!”

Nụ cười trên mặt Hoàng Hậu đã cứng lại, nhiều năm chung sống, bà biết rõ tâm tình của Diên Đế lúc này rất không tốt, có điều bà không hiểu vì sao đang tốt đẹp mà Diên Đế lại trở nên như thế! Chẳng lẽ Diên Đế muốn hạ thấp thế lực của Thái Tử?

Nhận thức này khiến Hoàng Hậu kinh hãi, sau lưng cũng đổ mồ hôi lạnh.

Không được! Không được! Nhất định phải khiến cho hôn sự này thành công!

Hoàng Hậu lại bắt đầu tính kế, không chú ý tới chuyện mà mọi người đang nói nữa.

Thái Tử thấy phản ứng của Diên Đế thì lại thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu uống trà để che giấu vui vẻ nơi khóe miệng.

Buổi họp mặt này tan rã không vui vẻ gì. Bùi Cẩn và Thái Tử ở lại đàm luận quốc gia đại sự, còn Nhan Thế Ninh thì bị La phi lôi kéo đến tẩm cung của mình.

Lúc La phi lên tiếng mời thì Nhan Thế Ninh rất do dự, bởi vì nàng biết vì Bùi Cẩn, nàng không nên quá thân cận với bất cứ vị hoàng tử nào. Nhan Thế Ninh nhìn Bùi Cẩn ra hiệu, thấy Bùi Cẩn gật đầu, nàng mới yên tâm để Tiểu Thập Tam dắt đi.

Cảnh sắc trong nội cung quanh năm đều tươi đẹp, tuy giờ đã là mùa thu nhưng trong hoa viên vẫn còn rất nhiều loại hoa đua nở, hương thơm vương vất cả đường đi.

Tiểu Thập Tam đi lâu thì mỏi chân, bà vú muốn ôm nó nhưng nó lại không chịu, uốn éo vươn tay nhìn Nhan Thế Ninh.

“Ôm! Ôm!”

“Kha Nhi, đừng có quần lấy Cử tử nữa.” La Phi tuy là trách mắng nhưng trên mặt lại là nụ cười hiền từ. Nhan Thế Ninh vội nói, “Không sao” rồi ôm lấy Tiểu Thập Tam.

Tiểu Thập Tam vừa lòng, thỏa mãn nằm trên vai Nhan Thế Ninh, tay cầm điểm tâm vừa đi vừa ăn. Vụn bánh rơi xuống vai áo, ngón tay của nó quá nhỏ, không thể nhặt được nên thè lưỡi ra liếm sạch, không bao lâu sau thì vai áo của Nhan Thế Ninh đã ướt một mảng lớn.

Nhan Thế Ninh cảm giác được ẩm ướt trên vai, thừa dịp La phi không chú ý liền nhẹ nhàng vỗ lên mông của Tiểu Thập Tam.

“Nhắc mới nhớ, ta còn chưa cảm ơn người.” Sau khi đến tẩm cung, hai người ngồi xuống, La phi nói, “Đêm trung thu đó nếu không có người thì Tiểu Thập Tam đã xảy ra chuyện rồi.”

Tiểu Thập Tam không chịu xuống, ngồi trên đầu gối của Nhan Thế Ninh, uốn éo liên tục, không chịu yên lặng lấy một giây.

Nhan Thế Ninh vừa nhìn Tiểu Thập Tam vừa nói, “Nương nương khách khí rồi, lúc ấy Thế Ninh cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ đứa bé không có tội gì cả.”

La phi nghe xong lời này thì càng yên tâm hơn, thành tâm thật ý nói, “Người thật tốt!”

Nhan Thế Ninh khẽ mỉm cười, không lên tiếng.

Lúc này, nha hoàn bưng một cái khay tới, trên khay là một hộp nhỏ màu tím.

La phi đưa hộp cho Nhan Thế Ninh, “Người cầm lấy đi.”

Nhan Thế Ninh mở ra nhìn, thấy bên trong là một cây trâm vàng khắc Điệp nhi bay múa, trên cánh của bướm bướm còn được khảm bảo thạch, cực kỳ đẹp mắt. Nhan Thế Ninh trầm nghĩ, nếu như cái trâm này đi dưới ánh mặt trời, nhất định sẽ cực kỳ chói mắt.

“Vật này quá quý trọng, Thế Ninh không thể nhận được.” Nhan Thế Ninh nhanh chóng trả lại.

La phi lại đẩy tới, “Cầm lấy đi! Những thứ này dù sao cũng chỉ là vật ngoài thân, chỉ cần Kha Nhi bình an là tốt rồi.”

Nhan Thế Ninh nghe được sự thần thờ trong giọng nói của La phi thì trong lòng khẽ động.

Đáy mắt La phi dần lộ ra vẻ ưu sầu, “Ta cũng chỉ hơn người có năm, sáu tuổi mà thôi, nhưng mà thân thể này sợ là không được bao lâu nữa rồi.”

Nhan Thế Ninh kinh ngạc, “Làm sao lại thế được?”

“Hiện tại người thấy khí sắc của ta rất tốt đúng không, kỳ thật là do son phấn mà thôi. Thân thể ta vốn yếu ớt, lúc sinh Kha Nhi lại khó sinh, tiêu hao hơn nửa tinh khí trong người..” La phi lắc đầu, cười bất đắc dĩ, sau đó lại nói tiếp, “Nhà mẹ đẻ ta lại không có danh phận gì, trong cung ta cũng không có ai để dựa vào, nếu chẳng may có một ngày ta không gắng gượng được nữa, thì Kha Nhi biết làm sao bây giờ..”

Lời thành thật như này, Nhan Thế Ninh không dám tiếp lời, dù sao nàng cũng chỉ mới gặp La phi có vài lần.

La phi biết Nhan Thế Ninh khó xử nhưng chuyện tới bây giờ, nàng cũng bất chấp tất cả. Không phải mỗi lần nàng đều có lý do chính đáng để gặp Nhan Thế Ninh, chứ đừng nói là nói chuyện riêng hai người. Nhan Thế Ninh có thể không để ý đến bản thân mà bảo vệ Tiểu Thập Tam, chứng tỏ nàng ta không giống với những người kia.

Cuộc sống của nàng cũng không còn bao lâu nữa, mà thân thể của bệ hạ cũng đang dần xuống dốc rồi, ai có thể biết khi Tiểu Thập Tam trưởng thành thì người ngồi trên vị trí kia sẽ là ai. Hoặc là, ai có thể biết Tiểu Thập Tam có thể trưởng thành hay không. Làm một người mẹ, nàng nhất định phải phòng ngừa mọi bất trắc có thể xảy ra.

“Thế Ninh, có mấy lời này nhất định ta phải nói với người, người đừng trách ta lỗ mãng, nhưng là một người mẹ, ta không thể không nói được. Nếu như, ta nói là nếu như, sau này ta có chuyện gì, hi vọng người và Cửu Vương gia có thể chiếu cố cho Kha Nhi!”

Nhan Thế Ninh nhìn ánh mắt khẩn thiết của La phi, trong lòng nàng có chút sợ hãi, việc này quá đột ngột, nàng nên ứng phó như thế nào mới phải đây?

Một lát sau, Nhan Thế Ninh mới mỉm cười, chậm rãi nói, “Nương nương đừng nói những chuyện không tốt lành như vậy, vì Tiểu Thập Tam, nương nương nhất định phải bảo trọng. Chuyện tương lai, không ai nói chính xác được.”

Nói xong, Nhan Thế Ninh hung hăng khinh bỉ chính mình một phen, những lời này nói ra có khác gì chưa nói đâu, kỳ thật chính là sợ gánh trách nhiệm, thật sự là làm lạnh lòng người. Nhưng nàng cũng bất lực, nội cung sâu như biển, nàng không thể hứa hẹn bất cứ chuyện gì được. Cho nên, nàng rất áy náy nhìn La phi.

Quả nhiên, La phi có chút thất vọng, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại nét mặt, “Người nói đúng, không ai biết trước được chuyện tương lai. Vừa rồi là ta lỗ mãng, khiến người chê cười rồi!”

“Không sao!” Nhan Thế Ninh đáp lại.

Đề tài nói chuyện sau đó liền nhẹ nhàng đi rất nhiều, hầu như đều là nói về Tiểu Thập Tam. Một lát sau, Nhan Thế Ninh thấy cũng đến giờ nên đứng lên từ biệt.

Mà cây trâm vàng kia, nàng cũng không hề cầm.

Buổi tối hôm đó, lúc Bùi Cẩn về phủ, Nhan Thế Ninh đã ngủ được một giấc. Thấy hân trở lại, nàng liền kể lại chuyện của La phi.

Bùi Cẩn nghe xong, ôm nàng vào ngực, nói, “Nàng làm rất tốt!”

Nhan Thế Ninh vẫn có chút không yên lòng, nói, “Vậy nếu như sau này Tiểu Thập Tam thật sự có chuyện, chúng ta nên trông nom hay mặc kệ?”

Bùi Cẩn hỏi ngược lại, “Vậy theo nàng thì nên trông nom hay mặc kệ?”

Nhan Thế Ninh suy nghĩ một chút mới nói, “Tiểu Thập Tam thật sự rất đáng thương!”

“Vậy chúng ta nhúng tay vào đi!” Bùi Cẩn quen tay, lần vào trong đồ lót của Nhan Thế Ninh.

“Nhưng nhìn mặt nó chỉ khiến người ta muốn khi dễ nó thôi, nếu không phải ngại mình nhiều tuổi, thiếp cũng muốn khi dễ nó.. A.., đau.. Không cần!” Kinh sợ vì sự xâm nhập bất ngờ, Nhan Thế Ninh vội vàng ngăn cản.

Bùi Cẩn cắn một cái lên mềm mại của nàng, ngẩng đầu cười hắc hắc, “Vậy chúng ta sớm sinh một đứa đi, để cho nàng tha hồ khi dễ nó..”

Nói xong liền vươn tay xuống phía dưới.

Nơi mềm mại bị xoa nắn, cả người Nhan Thế Ninh lập tức mềm nhũn.

31. Chương 31

Bắc Đẩu nhíu mày nhìn ba tòa lâu trắng lệt trước mặt, phân vân xem nên đi vào lâu bên trái hay bên phải. Sau một hồi liền quyết định đi vào lâu bên phải.

Nam nhân, chắc sẽ không quần loạn lên người ta đúng không? Bắc Đẩu trầm nghĩ như vậy.

Sự thật lại chứng minh suy nghĩ của Bắc Đẩu là cực kỳ ngây thơ.

Nam tử tên Mạn Phong kia uốn éo y hết rần nước, Bắc Đẩu bỗng dưng hoài nghi mình có phải là đi nhầm nơi rồi không?

“Người là nam nhân?”

Mạn Phong lưu chuyển sóng mắt, cẩn nhẹ đôi môi trả lời, “Chán ghét, người ta không phải là nam nhân thì là nữ nhân chắc..” Nói xong liền thướt tha đi tới, quỳ gối xuống bên cạnh Bắc Đẩu

Mạn Phong là người lão luyện trong chốn phong nguyệt, vừa nhìn đã biết Bắc Đẩu chẳng qua chỉ là một đứa con nít, cho nên hần mới phá lệ mà thân thiện như vậy, ai bảo hần lại thích nhất loại hình bên ngoài thì lạnh lùng mà bên trong lại non nớt như thế này chứ.

“Gia, người ta rót rượu cho ngài.”

Bắc Đẩu ngửi thấy mùi hương trên người Mạn Phong thì trở nên căng thẳng, sau đó không dấu vết dịch người ngồi ra xa.

Mạn Phong bưng ly rượu lại gần, nói, “Gia, người ta đút cho ngài..”

Da gà của Bắc Đẩu rớt đầy đất, cầm lấy ly rượu, “Ta có tay.”

Uống xong rượu, Bắc Đẩu nhú mày lại. Lúc mới bước vào phòng, hần lập tức ngửi thấy mùi hương, nhưng lúc ấy cũng không thấy có gì kỳ lạ hết, bây giờ uống xong rượu rồi thì hần mới sáng tỏ mọi việc.

Hương kia vô hại, rượu này cũng vô hại, nhưng hai thứ này trộn chung với nhau lại chính là thuốc kích dục cực mạnh.

Mà loại phối thuốc này, nếu không phải là cao thủ thì không thể làm được!

Thật sự là thông minh! Giai nhân theo bên người, lại có rượu ngon trợ hứng, cho dù có động tình thì cũng có lý do chính đáng. Điều này đơn giản chỉ là vì muốn lôi kéo khách nhân, hay là còn có âm mưu nào khác nữa?

Đầu óc Bắc Đẩu chuyển một cái liền có quyết định. Nếu người ta đã mất công hạ độc, vậy thì hần liền phối hợp một chút vậy!

Có điều bởi vì thể chất mà Bắc Đẩu không bị ảnh hưởng bởi mấy loại độc bình thường này, thế thì hần phải phối hợp như thế nào mới được đây? Rốt cuộc, khi động tình thì phải làm những gì chứ?

Nhất thời, Bắc Đẩu không biết phải làm sao, đành cầm bình rượu lên rót vào trong chén, cuối cùng linh cơ chợt lóe, nói, “A... Đầu ta thật choáng váng!” Nói xong liền ngheo đầu sang một bên.

Mạn Phong nhu tình cười một tiếng, nói, “Gia uống nhanh quá nên mới thế, từ từ một chút không được sao? Hay là tâm tình của gia không được tốt? Có thể nói Mạn Phong nghe một chút được không?”

Cảm giác được Mạn Phong dựa vào người mình, Bắc Đẩu rợn tóc gáy, nhưng vì muốn xem rốt cuộc nơi này giờ trò quỷ gì nên đành phải cố nén... Trở về rồi, hần nhất định phải tắm rửa thật sạch sẽ!

“Sao gia lại mất hứng vậy?” Mạn Phong lại hỏi.

“Bị chủ tử bắt làm chuyện ta không muốn.” Bắc Đẩu ăn ngay nói thật.

“Chủ tử của gia là ai, lại chán ghét như vậy!!” Mạn Phong bất bình.

“Ừ.” Bắc Đẩu nghiêm túc gật đầu.

“Gia nói cho Mạn Phong biết chủ tử đáng ghét kia là ai đi, lại bắt gia phải làm chuyện gia không muốn như vậy?”

Sóng mắt của Mạn Phong rất nhu tình, giọng nói cũng rất thân mật, nếu là người bình thường, dưới thế công của mỹ tửu và mỹ nhân như vậy, chỉ sợ đã sớm nói hết ra rồi, nhưng Bắc Đẩu lại không phải là người bình thường. Mạn Phong càng gắng hỏi, hần càng chắc chắn Mạn Phong đang gài lời để hần nói ra.

Nhưng vì sao lại phải làm thế?

Vì để biết được nhiều bí mật hơn!

Khách đến Phúc Khánh Lâu không phú thì quý, chỉ cần moi ra được vài ba câu nói cũng có thể biết được bí mật kinh thiên động địa!

Đầu óc Bắc Đẩu xoay chuyển thật nhanh, sau đó hần ném ra một miếng mồi, “Chủ tử của ta là Hiền Vương, hần sai ta, sai ta..”

Vừa nghe thấy hai chữ “Hiền Vương”, Mạn Phong liền sáng mắt lên, thấy Bắc Đẩu không nói nữa thì nhẹ nhàng hỏi, “Vương gia sai ngài đi làm việc gì?”

“Hần sai ta, sai ta... Haizz.. không thể nói!”

Phốc! Mạn Phong mong đợi nửa ngày, cuối cùng nghe được ba chữ này thì muốn học máu!

Bắc Đẩu lão đảo đứng lên, “Không còn sớm nữa, ta phải trở về, nếu không Hiền Vương sẽ hoài nghi.”

Bước chân của hần mặc dù lão đảo nhưng lại không gặp bất cứ cản trở nào, Mạn Phong thấy hần mở cửa đi ra ngoài thì thầm hận, con vịt đã đến miệng rồi còn để nó bay mất!

Rất nhanh sau đó, Mạn Phong đi tìm Bạch quân sự, mà sau khi biết được người khách kia là thuộc hạ của Hiền Vương thì Bạch quân sự cũng nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trong một đại viện xa hoa, một nam tử dè một nữ nhân diễm lệ xuống giường, mà Bạch quân sự lại im lặng đứng chờ ngoài cửa.

“Người nói là người của Hiền Vương tới lâu sao?”

“Vâng ạ.”

Nam tử kia cười lạnh một tiếng, nói, “Hiền Vương bảo vệ phủ của hần như một cái thùng sắt, không để lộ bất kỳ thông tin gì ra ngoài, không ngờ lại có người tự chạy đến cửa, thật sự là quá tốt! Đã phái người theo dõi chưa?”

“Rồi ạ!”

“Làm rất tốt! Trông coi con cá này thật cẩn thận cho ta! Ta muốn xem, rốt cuộc hần muốn làm cái gì.”

Sau khi cắt đuôi được kẻ theo dõi, trở về phủ, việc đầu tiên Bắc Đẩu làm chính là dùng nước nóng tắm gội ba lần, sau đó mới lên giường đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Bắc Đẩu bị tiếng đập cửa đánh thức.

Thấy Bùi Cẩn đứng ngoài cười như gió xuân thì hần lập tức đóng cửa lại.

“Đợi đã” Bùi Cẩn vội vàng giữ cửa, chui vào, sau đó lấy ra hai quả trứng gà, nói, “Ăn đi, bồi bổ thân thể!”

Bắc Đẩu biết cái “Bồi bổ thân thể” là có ý gì, vì vậy mà càng thêm buồn bực.

“Ta nghe nói, hôm qua rất khuya người mới về phủ, hơn nửa đêm, người còn đi đâu vậy?” Bùi Cẩn cười, nháy mắt ra hiệu.

Bắc Đẩu không nói gì... Biết rõ còn cố hỏi!

“Đi thì đi chứ có gì đâu. Haizzz... Người không phải nhìn ta như vậy, đều là nam nhân, ta hiểu mà! Về sau người muốn đi thì đi, không cần phải tìm cách che giấu. Cho dù nửa đêm mới về cũng không cần phải trèo tường vào, đi cửa chính cũng không có ai biết mà cười người cả!”

“Bộp!” Một cái chén bị bóp nát.

“Bùi Cẩn, người còn muốn biết ta đã phát hiện ra chuyện gì hay không?” Bắc Đẩu xù lông/

Bùi Cẩn nghiêm nghị, gật đầu, “Nhưng trước hết người nói cho ta biết, người đi vào lâu nào, bên trái hay bên phải? Ta đánh cược với tiểu sư tử, nằng nói người là người đứng đắn nên sẽ vào lâu bên trái, ta lại cho rằng người rất không đứng đắn nên sẽ đi tới lâu bên phải. Rốt cuộc người có đứng đắn hay không, mau nói cho ta biết đi?”

“Bộp!” Cái bàn bị đập nát. Hai mắt Bắc Đẩu dường như sắp phun ra lửa.

Không ngờ lại có một đôi phu thê khi dễ người như vậy!

Bùi Cẩn thấy Bắc Đẩu thật sự nổi giận thì vội vàng thu miệng lại, “Ha ha, nói giỡn, nói giỡn thôi! Người nghiêm túc như vậy làm gì!”

Bắc Đẩu nghẹn khí.

Sau khi đùa giỡn một trận, Bùi Cẩn vội vàng hỏi chuyện chính. Khi nghe xong tất cả thì hết sức kinh ngạc.

“Vậy tức là tối qua người không làm gì cả, đến nay vẫn là một thân hoàn bích?”

Một thân hoàn bích... Bắc Đẩu quẫn..

Bùi Cẩn xoa cằm, nói tiếp, “Theo như những gì người nói thì Phúc Khánh lâu quá thật là không đơn giản! Ai có thể có thể lực lớn như vậy đây?.. Việc này, nhất định phải điều tra kỹ càng.”

Nói xong lại thở dài một hơi, “Gần đây thật là nhiều chuyện cần phải điều tra.”

Bùi Cẩn còn chưa điều tra xong thì trong cung đã truyền đến tin vui.

Mùng sáu tháng sau, Thái Tử sẽ thành thân cùng Nhị tiểu thư của Nhan gia.

Nghe được tin, Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh bốn mắt nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc. Mấy ngày trước, Hoàng Hậu mới chỉ nhắc đến chuyện đính hôn thôi mà bệ hạ đã không có ý định bàn tiếp rồi, sao bây giờ đã là thành hôn rồi? Nói thế nào cũng nên đính hôn trước mới đúng!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi nhìn vào mắt nhau, cả hai đều có đáp án.

Sau đó, ánh mắt của Bùi Cẩn trở nên rất thâm thúy.

.....

Phượng Tê cung.

Một đám nha hoàn đã sớm lui ra ngoài, cả cung điện lớn như vậy chỉ còn có Diên Đế sắc mặt đã xanh mét cùng Hoàng Hậu và Thái Tử đang quỳ trên mặt đất.

“Tốt! Tốt lắm! Dám làm ra chuyện này! Bình thường là trăm đã quá coi thường người! Người muốn làm mất hết mặt mũi của Hoàng gia đúng không? Chưa lập gia đình đã có thai.. Thật đáng chê cười!!”

“Hoàng Thượng bớt giận. Tuổi trẻ khí thịnh, không kìm lòng được cũng là điều bình thường!” Hoàng Hậu vội vàng giải vây cho con trai của mình.

“Tuổi trẻ khí thịnh? Không kìm lòng được?” Sắc mặt của Diên Đế càng trở nên khó coi, “Nha hoàn cung nữ bên cạnh nó đều là người chết hay sao? Sao lại không thấy nó không kìm lòng được? Hồng thị, đừng tưởng rằng trăm không biết người có chủ ý gì. Người thân là mẫu nghi thiên hạ mà lại không biết liêm sỉ, hồ đồ như vậy, thật sự là uống công làm Hoàng Hậu.”

Lời này vừa nói ra, Hoàng Hậu lập tức biến sắc, “Hoàng Thượng, thần thiếp...”

“Câm miệng!” Diên Đế không muốn nghe Hoàng Hậu nói chuyện, thấy Thái Tử vẫn cúi đầu không lên tiếng thì tát hắt một cái, “Sao trăm lại sinh ra một tên hỗn trưởng như người chứ?”

Tơ máu tràn ra khỏi khóe miệng của Thái Tử nhưng dường như hắn không hề cảm giác được, chỉ dờ dẩn nghiêm mặt nói, “Nhi thần đáng chết!”

Một quyền đánh vào trên bồng, tức giận không trút được, Diên Đế càng thêm tức giận đến bể phổi!

Một lúc lâu sau, Diên Đế mới ổn định lại tâm tình, nói, “Thừa dịp còn chưa lộ bụng, mau chóng làm xong chuyện đi!”

Hoàng Hậu nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, bà biết rằng cho dù Hoàng Thượng có tức giận nhưng vì hoàng tôn cũng sẽ phải chịu thỏa hiệp.

Mà Thái Tử nghe lời này lại lộ ra một nụ cười khổ, có một số việc, muốn trốn cũng không thoát được!

Diên Đế không muốn nhìn hai mẹ con Hoàng Hậu nữa, liền cho hai người lui xuống.

Rất lâu sau, cảm giác được cả cung điện chỉ còn lại một mình mình, Diên Đế mới buông lỏng sống lưng đang thẳng tắp xuống, trong nháy mắt, cảm giác vô lực lan tràn khắp toàn thân.

Rốt cuộc ông cũng già rồi, không thể nắm hết mọi chuyện trong lòng bàn tay được nữa!

.....

Phủ Tướng quân.

Nhan Thế Tĩnh vuốt bụng, hai hàng lông mày nhíu lại đầy bất an.

“Mẫu thân, như vậy quá nguy hiểm. Đây chính là tội khi quân đó!”

Khang Hoa quận chúa thản nhiên uống trà, khuôn mặt được bảo dưỡng tỉ mỉ nhìn không ra là đã gần bốn mươi tuổi, liếc mắt nhìn con gái của mình xong mới chậm rãi nói, “Con chỉ cần nhớ diễn cho thật tốt là được. Hiện tại không có, không có nghĩa là về sau sẽ không có!”

“Vậy nhờ sau khi thành thân với Thái Tử ca ca rồi mà con vẫn không có thai thì sao?” Nhan Thế Tĩnh vẫn không yên lòng. Nàng và Thái Tử cũng đã thân mật mấy lần, nhưng vì sợ mang thai nên mỗi lần làm xong nàng đều uống thuốc, thật sự là thiên ý trêu người!

Khang Hoa quận chúa đặt chén trà xuống, nói, “Ta đã nói với với dì của con rồi, nếu quả thực như vậy thì trước tiên sẽ tìm một đứa bé để con nuôi tạm trước.”

Hiện tại, Nhan Thế Tĩnh đang giả vờ mang thai, thành thân với Thái Tử rồi thì tốt nhất là lập tức mang thai, đến lúc đó có thể uống thuốc trợ sản. Nếu như Nhan Thế Tĩnh chậm chạp không mang thai, mười tháng sau sẽ phải tìm được một đứa trẻ khác thế vào.

“Nói như vậy thì trường tử của con có khả năng sẽ là con của người khác sao?” Nhan Thế Tĩnh trợn to hai mắt hỏi.

Khang Hoa quận chúa cười lạnh, “Làm sao có thể để cho con của người khác kế thừa ngai vàng chứ! Chẳng qua chỉ là một con cờ mà thôi, chờ con sinh con xong thì con cờ này có thể bỏ đi!”

Khang Hoa quận chúa nói những lời này không có chút do dự nào, mà mang theo một sự ngoan độc, Nhan Thế Tĩnh cho dù có tùy hứng điều ngoa đến mức nào đi nữa nhưng cũng chưa trải qua bao nhiêu chuyện hắc ám xấu xa, vì thế nghe mẫu thân mình tàn nhẫn quyết định giết một đứa trẻ sơ sinh thì trong lòng có điểm không thoải mái.

Khang Hoa quận chúa thấy ánh mắt của con nhìn mình thì lạnh lùng nói, “Con phải nhớ kỹ câu nói, muốn đạt được mục đích thì phải không từ thủ đoạn nào. Tương lai con chính là Hoàng Hậu!”

Nhan Thế Tĩnh tuy có thấp thỏm trong lòng nhưng vì mẫu thân ở ngay bên cạnh nên đành phải gặt đầu.

32. Chương 32

Trong một tiểu viện ở phía Tây Hoàng thành, một nữ nhân chừng ba mươi tuổi bưng một khay thức ăn đi vào phòng.

“Biểu ca, ăn cơm đi!”

Nam nhân nằm trên giường, quần áo có chút mất trật tự, râu ria đầy mặt, sắc mặt vô cùng tiêu tụy nhưng vẫn toát lên vẻ hung ác, quét mắt thấy món ăn trong mâm thì lập tức gạt đổ tất cả xuống đất, “Lão tử ốm như vậy mà ngươi còn để ta ăn mấy thứ này sao?”

Nữ nhân kia bị kinh hãi, vội vàng cúi người xuống thu dọn, rơi nước mắt nói, “Mấy ngày nay được liệu đều tăng giá, sắp tiêu hết bạc rồi...”

“Hết rồi thì không biết đi đòi thêm à?” Nam nhân bực mình mắng, có lẽ là do động tác quá mạnh nên chạm đến miệng vết thương, khiến hấn đau đến mức phải hít khí.

Nữ nhân nhỏ giọng nói, “Lần trước đưa bạc đã nói đó là lần cuối cùng.”

“Bà ta nói lần cuối cùng thì là lần cuối cùng sao?” Nam nhân giận lên, cầm chén trà cạnh giường ném tới, “Ngươi! Cái đồ ngu xuẩn này, cái đuôi của quận chúa ở trong tay ngươi mà ngươi còn để bà ta uy hiếp lại, ngươi đi chết đi.”

Nữ nhân kia bị ném đau, nước mắt rơi càng lợi hại hơn.

“Khóc, khóc, khóc! Chỉ biết khóc! Lão tử chết rồi ngươi mới hài lòng phải không? Lúc trước nuôi ngươi thật là uổng công!”

“Không phải vậy, không phải vậy!” Bị chỉ trích, nữ nhân muốn giải thích nhưng lại không giải thích được.

“Không phải vậy thì mau đến phủ Thừa tướng đòi bạc đi! Ngươi yên tâm đi, Quận chúa không thể không đưa được, nếu bà ta không đưa, ngươi lập tức uy hiếp bà ta rằng sẽ kể chuyện bà ta đã làm cho Nhan Thừa tướng và Đại tiểu thư biết! Hừ, nếu không phải do lão tử đi đứng bất tiện thì ta đã đích thân đi rồi, không cầm được vạn lượng bạc, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bà ta! Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau đi đi! Buổi trưa nhớ mua chân giò hầm tương về cho lão tử... Đồ vô dụng!”

Trong tiếng quát hùng hổ của nam nhân, nữ nhân thu dọn xong mảnh vỡ dưới đất, gạt lệ, thay quần áo sạch sẽ rồi đi ra ngoài.

Thấy nữ nhân đã đi xa, một người áo đen chui ra khỏi đồng cỏ khô ở góc tường. Hấn đã ở nơi này mấy ngày rồi, Vương gia có lệnh, không tra được nguồn gốc của số bạc kia thì không được trở về, không ngờ lại có thể phát hiện ra được bí mật kinh thiên như vậy!

Ha ha ha, đám người kia sẽ không dám cười nhạo ta luôn về sau cùng mỗi lần có nhiệm vụ nữa!

Hắc y nhân phải rơm rạ dính trên người xuống, sửa sang lại đầu tóc mới đi ra ngoài. Lúc đi tới cổng lại quay đầu nhìn về phía phòng nhỏ kia, nhớ một bãi nước miếng, mắng,

“Đồ cặn bã!”

Lý tẩu đi tới phủ Thừa tướng, nếu như có thể thực sự Lý tẩu không muốn quay lại đây chút này. Chuyện cũ thường quần lầy nàng trong giấc mơ, mỗi lần nhớ lại bộ dạng của đại tỷ, nàng càng cảm thấy bất an hơn. Nàng không nên bị quỷ mê tâm mà làm ra chuyện tán tận lương tâm kia mới phải, lại càng không nên nói cho biểu ca biết bí mật này.

Khi đó ở phương Nam thật tốt, mặc dù biểu ca sống có chút phóng túng, nhưng tính tình cũng không ác liệt như bây giờ, ít nhất cũng sẽ không mắng nàng, càng sẽ không đánh nàng. Nàng chịu khó làm lụng nên cũng có chút của để dành, cuộc sống trôi qua cũng hòa thuận tốt đẹp.

Nhưng ai bảo nàng phạm vào tội nghiệt đó chưa, mỗi năm vào ngày giỗ của đại tỷ, nàng liên tục gặp ác mộng, sau đó biểu ca hỏi thăm nàng mới vội vàng, hấp tấp mà nói ra.

Sau đó, tất cả liền thay đổi.

Biểu ca lôi kéo nàng lên kinh thành, mắng nàng là người ngu xuẩn, người ta đưa có một ngàn lượng bạc mà đã đuổi được nàng đi. Nàng bị đẩy đến cổng của phủ thừa tướng, nghe lời biểu ca xúi giục mà bắt đầu đòi bạc lần đầu tiên.

Lần đầu tiên, Quận chúa đưa cho nàng hai ngàn lượng.

Biểu ca có bạc trong tay thì bắt đầu ăn chơi đàng điếm.

Sau mấy tháng thì tiêu sạch số bạc đó, biểu ca lại bắt nàng đến phủ Thừa tướng lần nữa, lần này nàng đòi được một ngàn lượng.

Sau đó, giống như là gặp báo ứng, biểu ca ngã ngựa, gãy chân, nội tạng cũng bị tổn thương, vì bảo vệ tính mạng mà phải dùng những loại thuốc đắt tiền, vì vậy Lý tẩu càng đến phủ Thừa tướng nhiều lần hơn.

Thật sự là nàng không muốn gặp Quận chúa lần nào nữa, nàng không muốn lại giao thiệp với nữ nhân đáng sợ đó!

Lý tẩu nhìn phủ Thừa tướng hoa lệ, nắm chặt quả đấm, ánh mắt vừa tuyệt vọng vừa chua xót, cuối cùng hạ quyết tâm đi tới gõ cửa.

Lần này, nàng sẽ yêu cầu một vạn lượng, về sau sẽ không bao giờ đến đây nữa, biểu ca sống hay chết, liền xem vận mệnh của huynh ấy đi!

Dù sao nàng đã là quả phụ rồi, sẽ không để ý chuyện đó một lần nữa làm gì!

.....

Nửa canh giờ sau, Lý tẩu nhận được ngân phiếu.

.....

Trong phủ, Khang Hoa quận chúa thần sắc âm trầm ngồi trên ghế,

Lưu ma ma đứng ở bên cạnh, giận dữ nói, “Lý quả phụ này càng ngày càng kỳ quái, lại còn dám uy hiếp người! Lần trước đã nói là lần cuối cùng rồi, mà còn dám đến đây lần nữa. Tiểu thư, chúng ta không thể ngồi im chờ chết như vậy được, nàng ta chính là cái hang không đáy!!” Nghĩ tới một năm nay bị Lý tẩu đòi bạc, Lưu ma ma liền đau lòng.

Khang Hoa quận chúa cũng đau như bị dao cắt, ngân phiếu từng xấp một ném qua cửa sổ mà không dám kêu ca một tiếng, đây đều là bạc để danh của bà a!

“Ta biết rõ.” Một lúc lâu sau, Khang Hoa quận chúa trầm giọng giao phó, “Lưu ma ma, diệt khẩu đi!”

Xem còn ai có thể uy hiếp được nữa không?

.....

Phủ Hiền Vương.

Bùi Cẩn chau mày nhìn hắc y nhân, “Người không nghe nhầm chứ?”

Hắc y nhân nhăn mặt, nói, “Vương gia, ngài biết tiểu nhân có thể không thông thạo những thứ khác nhưng thánh giác thì rất tốt, nếu không cũng đã không bị ngài phái đi nghe lén rồi!”

Bùi Cẩn cười, “Vậy sao người không đến phủ Thừa tướng nghe lén?”

Hắc y nhân đáng thương nói, “Tiểu nhân cũng muốn đến nhưng tường ở Tướng phủ quá cao, tiểu nhân không trèo vào được. Tiểu nhân còn đang suy nghĩ xem có nên học leo tường hay không đây..”

“Lắm phiền, nhanh đi theo dõi tiếp đi, lần này nhất định phải cẩn thận!”

Hắc y nhân rời đi rồi, sắc mặt của Bùi Cẩn lập tức trầm xuống.

“Người nói xem, Quận chúa có bí mật gì mà lại sợ Vương phi biết?” Bắc Đẩu mở miệng hỏi.

Bùi Cẩn hít vào một hơi, trầm giọng nói, “Chỉ sợ cái chết của mẫu thân Thế Ninh có kỳ quặc!”

Bắc Đẩu biến sắc.

“Không được, ta phải phái thêm người đi theo dõi. Quận chúa không phải là người có thể bị người khác uy hiếp, phải bảo vệ người không để cho bà ta có cơ hội giết người diệt khẩu! Mặt khác, chuyện này không thể nói cho Thế Ninh biết!”

Thế Ninh và mẫu thân của nàng sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm không thể giống với người bình thường được!

.....

Ban đêm cùng ngày, nguyệt hắc phong cao. Trong phòng, Trần Lương ngủ ngon lành, Lý tẩu do buổi tối uống nước lạnh nên có chút đau bụng, liền rời giường chạy ra nhà xí.

Trần Lương bị đánh thức, bực bội trở mình, lồm bồm mắng hai ba câu.

Lý tẩu lạnh tâm, cũng không nhiều lời mà khoác thêm áo lập tức đi ra ngoài.

Lúc này, hai bóng đen leo tường vào nhà, đẩy cửa ra, đi vào phòng.

Che miệng lại, xuống tay.

Trần Lương chỉ cảm thấy trên cổ đột nhiên đau nhói, hai mắt trợn to lên, nhưng chưa kịp nhìn rõ người đến là ai thì đã đi đời nhà ma.

Hai bóng đen nhìn nhau, tự nhủ rõ ràng nói là có hai người, sao trên giường lại chỉ có một?

“Á!!!!” Lúc này, Lý tẩu đã trở lại, thấy có người đứng ở đầu giường thì bị giật mình, lập tức thét chói tai.

Trong đồng cỏ khô, hai hắc y nhân đang tựa đầu vào nhau ngủ ngon lành, nghe được tiếng thét thì lập tức tỉnh lại, sau đó nhanh chóng chui ra khỏi đồng cỏ, chạy vào trong phòng.

Trong phòng, Lý tẩu thấy Trần Lương nằm im trên giường không nhúc nhích, lại thấy đao lớn trên tay hai người kia thì lập tức hiểu ra, nhanh chóng xoay người chạy ra ngoài.

Nhất định là Quận chúa phái người tới giết người diệt khẩu! Thật là nữ nhân độc ác!

“Phanh!”

Lý tẩu tông cửa chạy ra, hắc y nhân lại đập cửa xông vào, vì thế mà hai bên đâm vào nhau.

“Aaa... eo của ta!”

Một hắc y nhân khác dìu hắc y nhân đứng lên, thấy hai thanh đao chém tới thì vội vàng nghiêng người cản trở...

Nửa canh giờ sau, hắc y nhân nhìn hai thi thể nằm trên mặt đất, nhếch miệng khóc ròn, “Xong rồi, ta giết người!”

Một hắc y nhân khác bĩu môi, thu hồi kiếm, “Đừng nói nhảm, mau đem người trở về!”

“...”

Lý tẩu sợ choáng váng, vừa rồi mọi chuyện phát sinh quá đột nhiên. Đến khi bị mang tới một căn phòng khác, Lý tẩu mới lấy lại được tinh thần, kinh hoàng nói, “Các người là ai?”

Hắc y nhân kéo lại khăn trên mặt, nói, “Chúng ta không phải là người xấu. Người cứ yên tâm nghỉ ngơi ở đây, giờ này chắc chủ nhân của chúng ta đang ôm nữ chủ nhân ngủ, không gặp người được, người đợi đến ngày mai đi!”

“Chủ nhân của các người là ai?” Lý tẩu nghiêm nghị hỏi. Những người này không rõ lai lịch, ai biết được bọn họ muốn làm gì.

Hắc y nhân nhìn một chút mới trả lời, “Vấn đề này ta không thể nói cho người biết. Nhưng người cũng không cần phải lo lắng, cái gì nên biết người sẽ biết, cái gì không nên biết, cho dù người có hỏi nát họng cũng không có người nói cho người. Ha ha..”

Hắc y nhân nói xong liền đóng cửa lại, sau đó lập tức thay đổi sắc mặt, ôm cánh tay của một hắc y nhân khác, vừa khóc vừa nói, “Ô ô, ta giết người, thật sợ hãi nha!”

Hắc y nhân kia không nói gì, phất tay áo, “Người chết đi!”

.....

Nhan Thế Ninh mơ thấy mẫu thân đang ôm nàng hát đồng dao, ấm áp, tốt đẹp biết bao nhiêu thì bỗng dưng hình ảnh chuyển một cái, đến ngày mẫu thân khắc ra máu, sau đó bà kéo tay của nàng, nói, “Thế Ninh, con nhất định phải sống thật tốt, nương chỉ mong con cả đời được bình an, đừng có giống như nương..” Nói xong liền nhắm mắt, không tỉnh lại nữa.

Nhan Thế Ninh cảm thấy nhiệt độ trên người mẫu thân từ từ lạnh dần, nước mắt rào rào chảy xuống, “Nương, nương, nương đừng đi! Đừng bỏ Thế Ninh lại một mình! Ô ô ô...”

“Thế Ninh, Thế Ninh, tỉnh!” Nghe thấy tiếng khóc trong ngực mình, Bùi Cẩn bừng tỉnh, thấy Nhan Thế Ninh nhắm mắt rơi lệ thì biết ngay là nàng gặp ác mộng, vì thế mới vội vàng đánh thức nàng.

Nhan Thế Ninh mở mắt ra, thấy vẻ mặt lo lắng của Bùi Cẩn thì càng khóc to hơn, “Bùi Cẩn, nương của thiếp...”

“Không khóc, không khóc, nàng còn có ta, còn có ta!” Bùi Cẩn ôm nàng thật chặt, an ủi.

Nhan Thế Ninh ôm chặt cổ hần, “Sao chàng đi Nam Cương rồi lại không trở lại thăm thiếp nữa... Chỉ có một mình thiếp chăm sóc nương.. Ô ô..”

Bởi vì thân phận của mình nên ở lúc ở Tuyên Thành, Nhan Thế Ninh không có bằng hữu nào, Bùi Cẩn mặc dù hay khi dễ nàng, nhưng nàng biết chỉ có người này là thật lòng với nàng, là người nàng có thể dựa vào. Nhưng lúc nàng cần hần nhất, hần lại đi Nam Cương, hoàn toàn không có tin tức nào.

“Sau này ta sẽ không để nàng lại một mình nữa, vĩnh viễn sẽ không!” Bùi Cẩn hôn tóc của nàng, gần từng chữ.

33. Chương 33

Trần an Nhan Thế Ninh xong, Bùi Cẩn rời giường, thấy hai gã sai vặt nháy mắt ra hiệu thì biết đã có chuyện xảy ra, hần xoay người nói, “Ta đi ra ngoài một lát, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau đến Tướng phủ.”

Hôm qua, Nhan Chính cho người đến chuyển lời mời phu thê Nhan Thế Ninh hôm nay hồi phủ gặp mặt.

Sau khi bình tâm lại, Nhan Thế Ninh lại bắt đầu vì chuỗi dấu đỏ trước ngực mà lo lắng, thấy Bùi Cẩn phải đi liền gấp rút phát tay, “Đi đi, đi đi!”

Tốt nhất là không trở lại.

Bùi Cẩn ngồi xe ngựa ra ngoài, hai hắc y nhân ngồi bên cạnh đang ăn mì sợi.

Thấy Vương gia nhìn chằm chằm bát mì trong tay mình, hắc y nhân cười híp mắt, nịnh nọt nói, “Vương gia, ngài chưa ăn điểm tâm đúng không? Mì này là do Tiểu Giáp làm, mùi vị không tệ.”

“Không biết xấu hổ! Nếu không phải người nhỏ nước miếng vào trong chén thì ta có thể cho người ăn sao!” Một hắc y nhân khác buồn bực nói.

Bùi Cẩn hiểu, vỗ bả vai Tiểu Giáp, “Lần sau hần nhỏ nước miếng, thì người liền ới ra, xem hần còn dám ăn không!”

Tiểu Giáp, “...” Ý kiến hay!

Thấy Vương gia vào phòng, hắc y nhân Tiểu Ất cười với Tiểu Giáp, “Kỳ thật, ta sẽ không ghét bỏ nước miếng của người đâu.”

“... Người đi chết đi!”

Lý tẩu bị trời, miệng bị nhét vải, nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra thì bừng tỉnh, ánh mặt trời chiếu vào phòng khiến Lý tẩu cảm thấy chói mắt, đợi đến khi thích ứng được rồi, nhìn rõ người trước mắt thì vô cùng kinh ngạc. Đến khi miếng vải trong miệng được lấy ra, Lý tẩu chịu đựng sự đau đớn ở quai hàm và cổ họng khô sấp, nói, “Tiểu Vương gia!”

Tiểu Vương gia, lúc ở Tuyên Thành, Lý tẩu vẫn thường gọi Bùi Cẩn như vậy.

Bùi Cẩn cởi trời cho Lý tẩu, lại rót cho nàng ta một chén trà, sau đó ngồi xuống ghế, thản nhiên mà lạnh lùng nói, “Lý tẩu, nhạc mẫu của ta chết như thế nào?”

Nếu lúc trước Lý tẩu vẫn còn cảm thấy may mắn vì tưởng rằng Bùi Cẩn chưa biết chuyện thì sau khi nghe hần hỏi như thế, trong lòng nàng biết chắc mình chỉ còn đường chết.

Hắn biết rồi!

Hắn biết rồi!

Khủng hoảng vì nghĩ rằng mình sắp phải chết, toàn thân Lý tẩu run lên bần bật, cố gắng tỉnh táo lại mới run giọng hỏi, “Tiểu vương gia, tất cả là do Khang Hoa quận chúa chỉ điểm! Đều do bà ta chỉ điểm!”

Bùi Cẩn cười khẽ, “Lý tẩu, không cần khẩn trương, cứ từ từ nói.”

Bùi Cẩn là người mà chỉ cần mỉm cười ôn hòa thôi cũng có thể khiến cho người ta cảm thấy an tâm, Lý tẩu thấy hắn cười thì không còn hoảng loạn như trước nữa, sau đó cẩn thận kể lại căn nguyên chuyện xảy ra năm đó.

Lý tẩu chưa đến ba mươi tuổi, tuy là một quả phụ nhưng lại không an phận thủ tiết, mà lại có tư tình với một hán tử đã có gia đình cùng quê. Hán tử kia lại là con rể của Lưu ma ma bên cạnh Quận chúa, lúc Lưu ma ma về thăm quê thì bắt được hai người đang gian dâm, Lưu ma ma nổi giận muốn báo quan bắt Lý tẩu đi dìm lồng heo. Lý tẩu sợ hãi, hồn phi phách tán quỳ xin tha thứ, nguyện ý làm trâu làm ngựa, chỉ cần Lưu ma ma bỏ qua ình là được. Lưu ma ma suy tư một hồi xong liền đồng ý. Lý tẩu tưởng chuyện này cứ thế mà bỏ qua, ai ngờ vài ngày sau, Lưu ma ma lại tìm tới tận cửa nói muốn nàng chuyển đến Tuyên Thành... Vì thế, sau một loạt tình huống trùng hợp, Lý tẩu vào tiệm tạp hóa Dung thị.

Nói là giúp đỡ, thực chất ra là giám thị mọi hoạt động của mẹ con Dung thị, mỗi lần Nhan Chính gửi thư đến thì phải lập tức gửi trả lại. Hai năm đầu, Lý tẩu ngoan ngoãn làm những việc này, bởi nàng cũng không cảm thấy có vấn đề gì, dù sao cũng chỉ là giám thị mà thôi. Cuộc sống trong tiệm tạp hóa cũng rất thoải mái, Dung thị lại hào phóng sáng khoải, đối xử với nàng như tỷ muội, không hề bạc đãi, Tiểu Thế Ninh mặc dù hơi nghịch ngợm một chút nhưng cũng mở miệng gọi nàng là ‘thím’ khiến nàng có cảm giác mọi người như người một nhà.

Nhưng vào ba năm trước, khi nàng gửi trả lại một bức thư của Nhan Chính thì tất cả liền thay đổi.

Khang Hoa quận chúa sai người chuyển tới một bức mật thư cùng một chai thuốc, trong thư nói, “Mỗi ngày nhỏ một giọt vào canh, mang cho nữ nhân kia uống.”

Lý tẩu không biết trong chai chứa thuốc gì, nhưng cũng có thể đoán được đây là thuốc độc, nhưng nàng lại không thể không làm, vì thế mỗi ngày đều bỏ thuốc vào canh của Dung thị. Mà Dung thị trải qua từng ngày thì càng cảm thấy mất sức, tinh thần không được tập trung, giống như đèn dần cạn dầu.

Sau một năm, chai thuốc cũng hết, Dung thị cũng bước xuống hoàng tuyền..

Càng nghe, sắc mặt của Bùi Cẩn càng khó coi, đến khi Lý tẩu nói xong, vẻ mặt của hắn đã chuyển sang khác nghiệt, “Trên phong thư kia viết cái gì?”

Lý tẩu suy nghĩ một chút, quay lưng lấy từ trong áo ra một phong thư đã cũ.

Bùi Cẩn nhận thư, vừa đọc xong thì lập tức khiếp sợ.

Trong phong thư kia viết: “Dung Dung, quay đầu lại chỉ cảm thấy nghiệp chướng nặng nề, hôm nay lại giống như đã gặp phải báo ứng, khi đó bởi vì cốt nhục mà phụ nàng, lại không nghĩ rằng cốt nhục thật – giả khó phân biệt, ta quá mức hồ thẹn! Không cầu nàng tha thứ, chỉ mong suốt quãng đời còn lại có thể bù đắp tổn thất, trông mong trở về!”

Cốt nhục thật – giả khó phân biệt? Có ý gì? Chẳng lẽ Nhan Thế Tĩnh không phải con ruột của Nhan Chính!

Trần định lại tinh thần, Bùi Cẩn hí mắt nhìn Lý tẩu, cười nói, “Lý tẩu, nhiều năm như vậy rồi, tẩu còn giữ lại bức thư này là có ý gì?”

Lý tẩu thấy nét mặt Bùi Cẩn không còn ôn hòa nữa thì lập tức hoảng hốt, mím môi không biết phải trả lời như thế nào.

Bùi Cẩn tiếp tục cười lạnh, “Nếu bản vương đoán không sai thì Lý tẩu không chỉ giấu một bức thư này đúng không?”

Ánh mắt Bùi Cẩn như có thực khiến Lý tẩu lui về sau nửa bước né tránh, một lúc lâu sau mới móc ra phong thư Khang Hoa quận chúa hạ lệnh bỏ thuốc.

Bùi Cẩn đọc lướt qua, cười lạnh, “Bản vương thật đúng là đã xem thường Lý tẩu rồi, sớm đã chuẩn bị đường lui cho bản thân! Đây là vì đề phòng mọi chuyện vỡ lở thì có cái chứng minh bản thân trong sạch, hay là giữ lại chứng cứ để uy hiếp Quận chúa?”

Lý tẩu tái mặt, muốn kéo ra một nụ cười tươi tắn nhưng lại không thể nào cười nổi. Khang Hoa quận chúa thật là đáng sợ, ai biết nàng có bị bà ta vu oan hãm hại hay không, vì thế nàng mới giữ lại chứng cứ, không ngờ lại đã nhiều năm như vậy rồi! Nhưng rốt cuộc nàng vẫn quá khinh thường trình độ đáng sợ của Quận chúa, bà ta không vu oan hãm hại mà trực tiếp giết người diệt khẩu!

“Hai người kia là do Quận chúa phái tới đúng không?” Lý tẩu không yên tâm hỏi.

Bùi Cẩn cất thư đi, nói, “Nếu không người cảm thấy ai lại đi lãng phí sức lực giết người đây?”

Lý tẩu chán nản, sau đó lại ngẩng đầu hỏi, “Tiểu thư... Tiểu thư có biết hay không?”

Lý tẩu rất có cảm tình với Nhan Thế Ninh. Lúc Dung thị chết, Nhan Thế Ninh khóc đến gọi trời kêu đất khiến nàng cũng rơi nước mắt.

Bùi Cẩn không trả lời mà hỏi ngược lại, “Người có muốn để nàng biết không?”

Lý tẩu nghĩ tới đôi mắt trong suốt kia thì thất thần, sau đó mờ mịt lắc đầu.

.....

Lúc Bùi Cẩn hồi phủ, Nhan Thế Ninh đã chờ sẵn để xuất phát.

“Chàng đi đâu vậy? Sắp giữa trưa rồi đây!” Nhan Thế Ninh hỏi.

Bùi Cẩn lấy ra một xâu kẹo đường hồ lô, cười nói, “Mua mứt quả cho nàng, hì hì.”

“...” Nhan Thế Ninh liếc mắt.

Đến phủ Thừa tướng, ăn cơm trưa xong, Nhan Chính kéo Bùi Cẩn đến thư phòng nói chuyện, Khang Hoa quận chúa thì không biết đã đi đâu, Nhan Thế Tĩnh không tìm thấy ai để khoe đồ cưới, đành phải kéo Nhan Thế Ninh vào phòng.

“Như thế nào, đẹp không?” Nhan Thế Tĩnh cầm đồ cưới đồ thăm, hếch cằm nói.

Nhan Thế Ninh cười thân thiết, “Cực kỳ đẹp, muội muội mặc vào nhất định là khuynh quốc khuynh thành.”

Tâm tình Nhan Thế Tĩnh rất tốt, cũng không so đo lời của nàng là chân thật hay dối trá, cười nói, “Có muốn ta mặc thử cho tỷ xem không?”

Nhan Thế Ninh gật đầu, “Được!”

Nhan Thế Tĩnh chạy ra sau bình phong thay quần áo, nhưng hỷ phục quá mức rườm rà, bất tiện, nên đành gọi nha hoàn vào giúp.

Nhan Thế Ninh thấy nha hoàn muốn đi lên, vội nói, “Để ta đi.”

Nàng rất tò mò, rất muốn biết bộ dạng mang thai của Nhan Thế Tĩnh, nên muốn mượn cơ hội này nhìn một chút. Mang thai một tháng, không biết bụng đã nổi lên hay chưa. Hiện tại, nàng rất khó có thể tưởng tượng ra bộ dạng làm mẫu thân của Nhan Thế Tĩnh.

Sau tắm bình phong, Nhan Thế Tĩnh chỉ mặc mỗi quần áo lót màu trắng, đang đứng quay lưng lại với Nhan Thế Ninh.

Nhan Thế Ninh vừa nhìn liền ngậy ngấn cả người, sao quần lót của Nhan Thế Tĩnh lại có chấm đỏ?

“Sao lại là tỷ?” Nhan Thế Tĩnh quay đầu lại, thấy Nhan Thế Ninh đi vào thì kinh ngạc.

Nhan Thế Ninh nhanh chóng khôi phục thần sắc, cười, “Muội muội xuất giá, tỷ tỷ dĩ nhiên là phải giúp rồi!” Nói xong còn liếc xuống bụng của nàng ta một cái, nhưng lại không nhìn ra được điều gì khả nghi.

Vì sao Thái Tử và Nhan Thế Tĩnh lại vội vàng thành thân như vậy? Lúc mới nghe tin, nàng và Bùi Cẩn cùng đoán có thể là do Nhan Thế Tĩnh có bầu, sau đó Bùi Cẩn cho người đi thăm dò tin tức thì cũng thu

được kết quả như vậy, nhưng nàng cũng chỉ có thể giả vờ như không biết, dù sao đây cũng là bí mật, nói ra sẽ bị mọi người gièm pha.

Nhưng nếu đúng là có bầu thì vội vàng thành thân là hợp lý, nhưng chấm đỏ trên quần kia là như thế nào? Chẳng lẽ....

Nhan Thế Ninh hít sâu một hơi.

Rời khỏi phòng Nhan Thế Tĩnh, Nhan Thế Ninh vội vàng chạy đi tìm Bùi Cẩn.

Bùi Cẩn thấy nàng chạy đến thì buồn cười, nói, “Nàng cao hứng cái gì vậy?”

Nhan Thế Ninh nói, “Thiếp vừa phát hiện ra một bí mật!” Quét mắt nhìn bốn phía, thấy không có ai để ý, nàng gấp rút ghé vào tai Bùi Cẩn, nói ra phát hiện vừa rồi.

Hai mắt Bùi Cẩn sáng rực lên, sau đó cũng học nàng, lăm la lăm lét quét mắt một vòng xung quanh, xong rồi mới ghé vào tai nàng nói nhỏ, “Vậy chúng ta có nên nói cho phụ hoàng biết không?”

Nhan Thế Ninh trừng to mắt, sau đó đảo con ngươi, nói, “Bùi Cẩn, chuyện không hiền hậu như vậy thiếp không làm được!”

“Tết trung thu nàng ta có hiền hậu với nàng không?”

Nhan Thế Ninh nghĩ tới chuyện suýt chết lần trước thì tâm liền lạnh xuống.

Bùi Cẩn thấy ánh mắt của nàng trầm xuống thì khẽ vuốt đầu nàng, cười nhẹ một tiếng, sau đó dời ánh mắt nhìn về phía Khang Hoa quận chúa ở bên hành lang bên kia.

Về mặt Khang Hoa quận chúa rất nghiêm túc, sống lưng thẳng tắp, trước sau đều một vẻ cao ngạo, nhưng đôi môi đang mím chặt kia lại tiết lộ nội tâm đang hoảng loạn của bà ta.

Vừa nhận được tin tức ở phía tây Kinh thành phát sinh một án mạng, một nam nhân tên là Trần Lương bị giết chết trong nhà, hung thủ là hai gã sát thủ, nhưng hai gã sát thủ này cũng chết trên mặt đất, mà nữ chủ nhân của ngôi nhà lại không rõ tung tích.

Lý tẩu đã đi đâu? Là nàng ta đã giết chết hai tên thích khách kia sao? Không thể nào! Vậy là ai đã giúp nàng ta?

Khang Hoa quận chúa chưa hồi tỉnh lại phải nhận thêm một đòn đả kích nữa.

Một đứa bé ăn mày mang tới hai phong thư, bên ngoài rất mới nhưng nội dung lại rất cũ... Đó chính là thư năm xưa bà viết cho Lý thị và thư Nhan Chính viết cho nữ nhân kia!

Khang Hoa quận chúa luống cuống, bà cảm thấy mình bị người khác nắm được thóp, nhưng là ai thì lại không biết rõ được, rốt cuộc người đó muốn làm cái gì?

Hắn đưa tới hai phong thư là có mục đích gì?

Mà bí mật và thân thể của Nhan Thế Tĩnh... Chỉ cần nghĩ đến thôi mà Khang Hoa quận chúa đã cảm thấy mồ hôi lạnh chảy khắp người.

Khang Hoa quận chúa hồn bay phách lạc đi tới, nhưng lại không hề cảm thấy được nụ cười nhàn nhả của Bùi Cẩn.

34. Chương 34

Khang Hoa quận chúa sắp hồng mắt, mỗi sáng đều có một tên ăn mày cầm hai phong thư kia đến tìm, nói, “Lý tẩu bảo ta tới lấy tiền!”

Nửa tháng liền, mỗi ngày, không gián đoạn chút nào.

Lý tẩu bảo ta tới lấy tiền, Lý tẩu bảo ta tới lấy tiền, những lời này giống như thần chú sít sao trói bà lại. Khang Hoa quận chúa cảm thấy rất tức giận, rất hoảng sợ, nhưng lại vô lực. Chủ nhân sau màn này thật sự rất xảo hoạt, để bà sa chân vào bẫy, giẫy giụa trong đó nhưng lại chậm chạp, không chịu hạ một đao cuối cùng.

Mỗi ngày bà đều sống trong kinh sợ, chỉ sợ có một ngày chẳng may Nhan Chính nhìn thấy tên ăn mày kia, sợ một ngày tất cả mọi chuyện bị vạch trần, sau đó tất cả chờ mong của bà sẽ đổ nát, càng đến ngày thành hôn của Nhan Thế Tĩnh thì bà càng cảm thấy thời gian trôi chậm hơn, một ngày còn dài hơn cả một năm.

Lần đầu tiên một nữ nhân kiêu ngạo và độc ác như vậy cảm thấy khủng hoảng vì cục diện mất khống chế.

Bà cũng muốn tìm ra chủ nhân đứng phía sau và tung tích của Lý tẩu, cũng đã phái người theo dõi mấy đứa ăn mày kia, nhưng chỉ cần lũ ăn mày kia chui vào đường lớn là lập tức giống như cá về biển, không thấy tăm hơi đâu nữa. Đến ngày hôm sau, sẽ có một tên khác đến phủ, cầm thư nói với bà:

... Lý tẩu bảo ta tới lấy tiền.

Tâm tư của Khang Hoa quận chúa bị chuyện này chiếm hết, Lý tẩu đã là một cái hang không đáy rồi, bây giờ lại xuất hiện thêm một cái hang khác đáng sợ hơn, chẳng mấy chốc mà sẽ cắn nuốt sạch sẽ bạc của bà.

Cuối cùng, Khang Hoa quận chúa ngã bệnh, chính xác thì là bà ta nghĩ nhiều nên ngã bệnh. Mấy ngày liên tiếp, tinh thần suy sụp khiến cả người bà trở nên yếu ớt, chống đỡ không nổi nữa. Bà ta chỉ sợ nếu lại nhìn thấy tên ăn mày cầm thư đến nữa thì sẽ không nhịn được mà làm ra chuyện mất lý trí. Bà

Ta cần tĩnh tâm, cần thận suy nghĩ bước kế tiếp phải ứng phó với người đứng sau kia như thế nào.

Người kia là ai?

Hắn muốn làm gì?

Chỉ là vợ vét tài sản sao?

Đương nhiên, một phần cũng là vì bà ta muốn tránh Nhan Chính, mấy ngày nay, dường như Nhan Chính đã phát hiện ra được chuyện bà đang làm, nếu như liên tục thực hiện tiếp, dù có bảo vệ tốt cũng có khả năng sẽ bị phát hiện!

Khang Hoa quận chúa xé nát lá thư được đưa tới vào lúc sáng, khó khăn thở dốc.

Nhan Thế Tĩnh cảm thấy rất kinh ngạc khi mẫu thân đột nhiên bị bệnh, bởi vì thân thể của Khang Hoa quận chúa vốn rất tốt, hàng năm đều rất khỏe mạnh, sao lại đột nhiên ngã bệnh chứ? Hay là do sắp tới ngày đại hôn? Có điều Nhan Thế Tĩnh cũng không suy nghĩ nhiều, vừa rồi Tô y phường đưa mẫu vải mới tới, thật sự là quá đẹp, nàng phải nhanh chóng bảo mẫu thân đưa bạc để mua.

Hơn nữa, vừa rồi ông chủ Tô còn nói, “Đây là mẫu vải mới, nghĩ tới sắp đến đại hôn của tiểu thư nên cửa hàng đưa đến cho tiểu thư xem trước, ngay cả phủ Hiền Vương cũng chưa được xem đâu!”

Ông chủ Tô nịnh bợ khiến Nhan Thế Tĩnh rất thoải mái, trời mới biết đạo trước cửa hàng bọn họ đều đưa vải đến phủ Hiền Vương trước rồi mới cho người mang tới phủ Thừa tướng, thật là tức chết nàng! Hừ, nàng đường đường là Thái Tử phi, sao có thể thua kém một Vương Phi nhỏ nhỏ chứ! Vì thế lần này nàng nhất định phải chặn vải may quần áo của Nhan Thế Tĩnh lại!

Nhan Thế Tĩnh mang theo tức giận, giải thích rõ ràng với Khang Hoa quận chúa.

Khang Hoa quận chúa đang uống thuốc an thần, nghe nữ nhi nói xong thì cảm thấy rất phiền lòng, “Thế Tĩnh, của hồi môn của con đã rất phong phú rồi, không cần thiết phải mua thêm những thứ này!”

Nhan Thế Tĩnh không chịu, “Như vậy sao được! Mẫu thân, con rất thích mấy tấm vải kia, làm thành xiêm y nhất định sẽ rất đẹp!”

Khang Hoa quận chúa đã mất rất nhiều bạc, nhưng lại không thể nói rõ với nữ nhi, vì vậy chỉ có thể nói, “Thế Tĩnh, con hiểu chuyện một chút đi!”

Cho tới bây giờ, Nhan Thế Tĩnh đều tùy tâm sở dục, đã muốn cái gì là nhất định phải có cho bằng được, hôm nay nghe lời này thì cảm thấy rất chói tai, “Nương, chỉ là một tấm vải mà thôi, sao người lại nói con

không hiểu chuyện! Mấy ngày này nương bị làm sao vậy? Lần trước tiệm kim khí đưa vòng ngọc tới, nương cũng có ý kiến! Mấy thứ đó đáng bao nhiêu tiền chứ? Người giữ lại nhiều bạc như bạc vậy, không để cho con dùng thì muốn để cho ai dùng?”

“Bốp!” Đầu óc của Khang Hoa quận chúa rất hỗn loạn, thấy Nhan Thế Tĩnh dám chỉ trích mình thì không nhịn được nữa, quăng ra một bạt tai, “Con cầm miếng cho ta!”

Trong khoảnh khắc bị đánh, Nhan Thế Tĩnh lập tức tỉnh mộng, nàng lớn như vậy rồi, cho tới bây giờ còn chưa bị đánh lần nào. Nàng bụm mặt lại, hai tròng mắt xinh đẹp chứa đầy nước mắt, “Nương đánh con!”

Đau nhức nơi lòng bàn tay khiến Khang Hoa quận chúa hoàn hồn lại, nhận ra bản thân vừa luống cuống thì trong lòng cảm thấy rất khổ sở, không thể chịu đựng được nữa. Bà ta vịn lấy cạnh bàn, cố gắng ổn định lại thân thể đang run rẩy của mình, nhưng vẫn không thể bình tĩnh được.

Nhan Thế Tĩnh thấy mẫu thân hồn bay phách lạc thì hét lên một tiếng, sau đó ôm mặt chạy đi.

“Tiểu thư, tiểu thư, người không sao chứ?” Lưu ma ma đứng bên cạnh cũng bị một màn vừa xong hù dọa, thấy Nhan Thế Tĩnh khóc chạy đi thì vội vàng đỡ Khang Hoa quận chúa.

Khang Hoa quận chúa giống như người chết đuối túm được bè gỗ, túm chặt lấy cánh tay của Lưu ma ma, run rẩy nói, “Lưu ma ma, ta phải làm cái gì bây giờ?”

Từ nhỏ tới bây giờ, Lưu ma ma chưa từng thấy Quận chúa yếu ớt như vậy, vì thế lập tức rơi nước mắt, “Tiểu thư, người mau tỉnh táo lại đi! Người không thể sụp đổ như vậy được!”

“Không thể sụp đổ... Không thể bị đánh bại... Đúng vậy! Khang Hoa ta không thể bị đánh bại như vậy được! Ta không sai! Ta không sai! Tất cả là do bọn họ ép ta! Ta không sợ bọn họ!”

“Đúng vậy! Không sợ, không sợ!”

Khang Hoa giống như tìm thấy được đức tin, lập tức khôi phục lại vẻ trấn tĩnh thường ngày, nhưng trong con người lại lóe lên vẻ tàn ác vô cùng quyết liệt.

Ông chủ Tô của Tô y phường biết Nhan Nhị tiểu thư không mua vải do mình mang tới thì vô cùng thất vọng rồi khỏi Tướng phủ, nhưng trong lúc xoay người lại lộ ra một nụ cười khôn khéo, giảo hoạt.

Phủ Hiền Vương.

Bùi Cẩn nói chuyện với ông chủ Tô, Bắc Đẩu ngồi bên cạnh nghiên cứu thuốc.

Nhấp một ngụm trà thơm, ông chủ Tô mở miệng, “Xem ra hầu bao của Quận chúa đã hết rồi, tinh thần cũng sắp hỏng đến nơi nữa. Hồi nãy ta nhìn thấy Nhan Nhị tiểu thư ôm mặt khóc chạy đi. Chắc chắc... lão Bùi, người dùng dao nhỏ từ từ cắt thịt của người ta.. thật đúng là muốn mạng người ta a!”

Bùi Cẩn cười vô tội, “Ta không làm gì hết!”

“Đúng, người không làm, người chỉ tìm mấy tên ăn mày làm thôi, mỗi ngày đều đưa cho bọn họ một phong thư đến đòi tiền Quận chúa! Ha ha, người có biết không, hai ngày nay có một thằng nhóc hỏi ta rằng, ngày nào cũng làm, sao không làm ba lần một ngày luôn đi, sáng, trưa, chiều, haha”

Bùi Cẩn sờ cằm cười, “Mỗi ngày một lần là vừa đủ, nhiều hơn chỉ sợ bà ta không chịu nổi, như vậy sao được chứ, dù thế nào cũng phải đợi đến ngày đại hôn của Thái Tử! Lãng trì xử tử, phải từ từ mới có tư vị.”

Ông chủ Tô hít vào một hơi, nhìn trên dưới khắp người Bùi Cẩn vài lần mới nói, “Thật may là ta chưa từng đắc tội với người, nếu không có thể chết thế nào cũng không biết.”

Bùi Cẩn tiếp tục cười ý tứ, “Làm sao người không có tội chứ, mỗi lần người sai người đưa xiêm y tới đều nâng giá là sao?”

“Hắc hắc, dù sao tiền của ta cũng là tiền của người, cái này coi như là ta bảo quản giúp người đi! Người xem, mấy năm nay ta đưa cho người bao nhiêu tiền lãi, người còn chưa có cảm ơn ta đâu đấy! Đương nhiên, ta là người cũng không để ý mấy thứ này, chờ người làm nên đại sự rồi, nhớ để ta làm Hộ Bộ Thượng Thư, đến lúc đó, trong quốc khố có bao nhiêu tiền, ta nhất định sẽ giúp người kiếm về gấp bội.”

“Phốc!” Bùi Cẩn phun ra một ngụm trà, nhìn ông chủ Tô, cười mắng, “Người cho rằng muốn làm Hộ Bộ Thượng Thư rất dễ dàng sao?”

“Rất khó sao? Ta thấy nhạc phụ đại nhân của ngươi cũng là người có đầu óc, tiếp theo ta phải làm những gì nữa? Hay là ta thử đến phủ Thừa tướng tặng y phục và trang sức, ngươi thấy được không?” Ông chủ Tô trở về vấn đề chính.

Bùi Cẩn híp mắt, nói, “Hiện tại, cần phải để nhạc phụ đại nhân của ta nhìn ra được ít đầu mối.”

Ông chủ Tô gật đầu, cười gian, “Hiểu, vậy ta sẽ chọn ngày tốt đưa sổ sách mà Tướng phủ đã đặt mua năm nay đến. Chỗ đó cũng không phải là số lượng nhỏ, Nhan Chính chắc chắn là không có nhiều bạc như vậy, cho nên nhất định ông ta sẽ bảo ta đi tìm Quận chúa, đến lúc đó ta sẽ bảo Quận chúa nói bà ta không có bạc, bảo ta đi tìm Thừa tướng... Ha ha, như thế Nhan Chính sẽ biết Quận chúa không có bạc, tại sao lại đột nhiên không có bạc đây? Nhan Chính nhất định sẽ muốn hỏi han một phen... A ha ha ha!”

Ông chủ Tô đập chân vui vẻ nửa này, vừa cười vừa hỏi tiếp, “Còn chuyện Nhan Nhị tiểu thư khi quân, giả mang thai thì làm sao?”

Bùi Cẩn nhú mày trầm ngâm, “Việc này ta vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết vẹn toàn. Chuyện giả mang thai phải bị vạch trần trước mặt phụ hoàng ta của ta mới được! Mà muốn vạch trần trước mặt phụ hoàng thì nhất định phải chờ đến ngày đại hôn, nhưng phải làm như thế nào mà không để lại dấu vết đây?”

“Người có thể mượn đao giết người.” Bắc Đẩu đột nhiên mở miệng nói.

“Mượn đao giết người?” Bùi Cẩn cùng ông chủ Tô nhìn nhau, nhướn miệng cười.

“Đúng thế, nhưng phải làm sao để truyền tin tức này cho Thất Vương chứ?” Ông chủ Tô lại hỏi.

Lúc này, người bên ngoài cầu kiến.

“Vương gia, tiểu nhân đã tra ra được ông chủ đứng sau Phúc Khánh lâu là ai!” Hắc y nhân Tiểu Bính nói.

“Là ai?” Bắc Đẩu căng thẳng.

“Là Thất Vương gia ạ!”

Bùi Cẩn nghe được câu trả lời, đầu tiên là sững sờ, sau đó liền cười to, hất nhìn Bắc Đẩu, nhẹ nhàng nói, “Xem ra, đêm nay ngươi lại phải trèo tường rồi!”

Trong nháy mắt, tóc gáy của Bắc Đẩu dựng hết lên.

Tại sao lại là ta??!!

.....

Nhan Thế Ninh không hề hay biết những việc Bùi Cẩn làm. Trước mặt nàng, Bùi Cẩn vẫn là một tên vô sỉ khôn khéo, mỗi lần lên giường đều quần lấy nàng đến tận sáng hôm sau mới buông tha.

Mỗi buổi sáng tỉnh dậy, Nhan Thế Ninh đều rơi vào tình trạng eo mỗi lưng đau, nhưng từ từ nàng cũng dần thích ứng với việc Bùi Cẩn ôm mình lăn qua lăn lại như thế, thế nhưng cái lăn qua lăn lại kia mà không được bình thường thì sáng hôm sau nhất định nàng sẽ phải ngủ bù. Vì thế nàng rất tức giận, bởi vì không biết vì sao mà bên ngoài lại lan truyền tin đồn Hiền Vương phi là người rất thích ngủ nướng.

Nàng đường đường là một thực nữ, tại sao có thể ngủ nướng chứ? Ngay sau khi nghe được tin đồn thì buổi tối hôm đó Nhan Thế Ninh lập tức ôm chăn sang phòng khác ngủ, nhưng sáng hôm sau tỉnh lại, tên hỗn đản kia vẫn nằm bên cạnh nàng, sau đó hất lại bắt đầu quần lấy nàng! Mà không phải là loại quần bình thường!!!

Rốt cuộc không chịu nổi nữa, Nhan Thế Ninh đặt ra ba điều kiện với Bùi Cẩn.

“Mỗi ngày một lần?” Bùi Cẩn khiêu mi, hỏi.

“Ừm!”

“Mỗi lần không được quá nửa canh giờ?”

“Ừm!” Nhan Thế Ninh gật đầu lần nữa.

Bùi Cẩn vươn tay ôm lấy nàng, nói, “Nương tử, mau tỉnh lại, đừng nằm mơ nữa!”

“...”

Ban đêm cùng ngày, Nhan Thế Ninh bị lặn qua lộn lại hết lần này đến lần khác, sau đó mang theo đồ ửng khắp người chìm vào giấc ngủ.

Bùi Cẩn ngắm bộ dáng ngủ say của Nhan Thế Ninh, trong mắt tràn đầy nhu tình.

..Nàng muốn cả đời an bình, ta sẽ cho nàng cả đời an bình. Những chuyện xấu xa trong bóng tối, cứ để ta giải quyết giúp nàng!

35. Chương 35: Sư Tử Thị Huyết

Bùi Cẩn không muốn để Nhan Thế Ninh biết mấy chuyện kia, nhưng trời lại không chiều lòng người.

Hôm nay, Bùi Cẩn ra ngoài cùng Bắc Đẩu, Nhan Thế Ninh nhìn hai tiểu nha hoàn chơi nhảy dây trong sân thì ngứa tay ngứa chân, nhưng nhớ đến thân phận của mình, nàng chỉ có thể ngồi một chỗ xem mà thôi.

Ngực có chút căng tức, Nhan Thế Ninh nhớ tối qua khi tắm rửa, nàng nhìn qua một chút, hình như đứng là lớn hơn trước..

Lúc này, một gia đình chạy tới nói, “Vương phi, Thập Tam điện hạ đến phủ!”

Sao đột nhiên Tiểu Thập Tam lại đến phủ Hiền Vương? Chính là vì một câu nói trong lúc vô tình của Nhan Thế Ninh.

Ngày đó ở trong cung, Nhan Thế Ninh nhéo mặt của nó, cười nói, “Có rảnh thì đến chơi nha!”

Tiểu Thập Tam từ khi sinh ra đến giờ đều ở trong cung, có việc gì đều do thái giám bên người lo liệu, cuộc sống trôi qua rất vô vị, buồn chán, vì thế nghe được lời này của Nhan Thế Ninh thì rất kích động, thậm chí nghĩ sau này phải ra ngoài tìm Cửu ca, Cửu tẩu chơi!

La phi thấy ánh mắt chờ mong của Tiểu Thập Tam thì cũng động tâm. Mặc dù ngày đó Nhan Thế Ninh không trả lời nhưng đi lại nhiều một chút cũng tốt. Cho nên, La phi liền nhân dịp Hoàng Thượng đang vui vẻ vì Thất Vương đang dần hồi phục mà nói ra việc này.

Diên Đế nghe xong, cảm thấy cũng không có gì to tát liền đồng ý.

Sau đó, Tiểu Thập Tam vui vẻ lên xe ngựa với thị vệ, đi tới phủ Hiền Vương.

Nhan Thế Ninh thấy Tiểu Thập Tam đứng ở cửa thì mừng rỡ, Tiểu Thập Tam còn lưu loát bò lên cánh tay của nàng khiến lòng nàng mềm nhũn.

“Ca, ca?” Tiểu Thập Tam không nhìn thấy Bùi Cẩn thì buồn bực.

Nhan Thế Ninh ôm nó đi vào trong sân, nói, “Cửu ca của đệ đi ra ngoài rồi.” Nói xong liền bảo nha hoàn bưng bánh kẹo tới.

Tiểu Thập Tam hơi buồn một chút, nhưng rất nhanh đã lại nhếch miệng cười vui vẻ, Cửu ca không có nhà, chơi với Cửu tẩu cũng được!

Nhan Thế Ninh đang cảm thấy hết sức nhàm chán, Tiểu Thập Tam đến rất đúng lúc, nàng có thể chơi cùng với nó, nhưng phải chơi cái gì bây giờ? Nhan Thế Ninh bỗng dưng nhớ ra đột trước Bùi Cẩn có mang về một quả tú cầu, vì thế liền nói, “Tiểu Thập Tam, chúng ta chơi đá cầu đi!”

Khi còn ở Tuyên Thành, nàng cũng thường chơi đá cầu như vậy.

Tiểu Thập Tam hình như rất hứng thú với tú cầu, đá vài quả liền bắt đầu có cảm giác, dùng chân ra sức đá, có lúc đá ra quá xa thì lập tức dùng hai chân ngấn đuổi theo tiếp tục đá, không cho người nào đến giúp hết. Mọi người thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Thập Tam thì đều bị chọc cười đến lăn lộn.

Tiểu Thập Tam càng đá càng hăng say, càng đá càng xa, sau đó “Vèo” một phát, tú cầu bay thẳng xuống ao.

Lúc được vớt lên thì tú cầu đã ướt sũng, không thể chơi được nữa. Tiểu Thập Tam thấy thế thì uể oải, nó vẫn còn muốn chơi tiếp đấy!! Nhan Thế Ninh thấy thế thì lập tức nói, “Tiểu Thập Tam, Cứu tẩu làm tú cầu mới cho đệ được không?”

Nhan Thế Ninh nghĩ hiện tại khâu bằng vải thì không kịp, nhưng làm bằng giấy cũng không sao, chỉ cần làm cẩn thận một chút là có thể chơi được.

Nhưng phải tìm giấy ở đâu đây?

Nhan Thế Ninh lập tức nghĩ tới thư phòng của Bùi Cẩn.

Dắt Tiểu Thập Tam đi vào thư phòng, Nhan Thế Ninh thấy trên bàn có rất nhiều giấy vô dụng thì muốn lấy hết, vô tình nhìn thấy trong sọt rác bên cạnh có rất nhiều giấy lộn bị vo thành cục, nàng lập tức ngồi xổm xuống.

Thấy Nhan Thế Ninh vo giấy lộn thành từng cục tròn, Tiểu Thập Tam cũng hào hứng ngồi xuống làm theo. Mở giấy ra, bọc lại, vo tròn, quá đơn giản!

Bỗng dưng, Nhan Thế Ninh vô tình nhìn thấy tờ giấy trong tay Tiểu Thập Tam có hai chữ:

Nhan Chính.

Tim Nhan Thế Ninh đập mạnh, sau đó cầm tờ giấy kia nhìn lại, nhìn rồi thì lập tức kinh hãi, cuống quýt giở tờ giấy trong tay mình ra.

Sau khi vào cửa, Bùi Cẩn lập tức nhìn thấy Tiểu Thập Tam ngồi xổm trên mặt đất vui vẻ vo giấy thành hình tròn, còn Nhan Thế Ninh thì đang chống tay lên cạnh bàn, sắc mặt tái nhợt. Thấy tờ giấy trong tay nàng, Bùi Cẩn thâm mắng bản thân mình sơ sót.

Trên mặt giấy lộn đều là chữ do Bùi Cẩn chép lại bức thư của Khang Hoa quận chúa. Sau vô số lần luyện tập, rốt cuộc hắn cũng bắt chước được nét chữ, mà những bản chép hỏng lúc trước đều bị hắn ném vào trong thùng rác.

Hắn không nghĩ Nhan Thế Ninh sẽ đến thư phòng, càng không nghĩ tới chuyện nàng sẽ lục giấy trong thùng rác.

Sau khi đưa Tiểu Thập Tam ra ngoài, Bùi Cẩn đóng cửa lại, thấp thỏm nhìn Nhan Thế Ninh.

“Chuyện này là sao?” Tuy đã đoán được vài phần nhưng Nhan Thế Ninh vẫn cảm thấy không thể tin được.

Bùi Cẩn tiến lên ôm lấy nàng, trấn an, “Thế Ninh, nàng nghe ta nói đã.”

Nhan Thế Ninh tránh thoát, nói, “Vì sao chàng lại phải bắt chước nét chữ của cha ta? Vì sao phải bắt chước Khang Hoa quận chúa? Vì sao? Hả?”

Bùi Cẩn im lặng.

“Bà ta cho cái gì vào trong canh của nương, rốt cuộc là cái gì?” Nhan Thế Ninh nghĩ tới một khả năng thì không không chế được nữa, nước mắt thi nhau chảy xuống, thấy Bùi Cẩn im lặng không nói gì thì càng thêm dùng sức xé nát mấy tờ giấy trong tay mình, nhưng như vậy cũng không khiến nội tâm của nàng vui đi nổi khổ sở, “Sao chàng không nói gì hả? Vì sao lại không nói cho thiếp biết?”

Bùi Cẩn muốn ôm nàng nhưng Nhan Thế Ninh lại liên tục lùi về sau, không để cho hắn đến gần, “Cái gì chàng cũng biết, nhưng lại không hề nói cho thiếp! Vì sao chứ? Chàng mau nói cho thiếp biết, rốt cuộc bà ta đã bỏ thuốc gì cho nương?”

Bùi Cẩn thấy nàng rơi lệ đầy mặt thì cực kỳ đau lòng.

“Là độc được, độc được mẫn tính, độc được trí mạng.” Một lúc lâu sau, hần mới gian nan mở miệng.

Suy đoán trong lòng được chứng thực, Nhan Thế Ninh ngậy ngấn cả người, nàng ngơ ngác đứng đó, để mặc cho nước mắt thấm ướt hai gò má.

Về ngoài bình an bị đập nát, tất cả xấu xí, hắc ám phía sau bị vạch trần, Nhan Thế Ninh nhớ lại bộ dạng của mẫu thân lúc chết đi thì không kìm nén nổi nữa, gào khóc, “Nương...!!”

Bùi Cẩn thấy nàng phản ứng như vậy thì lo lắng tới cực điểm, lúc trước hần không dám cho nàng biết chuyện chính là vì sợ nàng sẽ giống như bây giờ. Thấy nàng xụi lơ xuống thảm, hần bất chấp tất cả tiến lên ôm nàng vào lòng thật chặt, “Thế Ninh, bình tĩnh một chút! Nàng bình tĩnh một chút!”

Nhan Thế Ninh lập tức nắm lấy vạt áo của hần, khóc lóc, “Vì sao bà ta lại phải hại chết nương của thiếp? Vì sao chứ? Nương không làm gì bà ta, ngay cả cãi nhau cũng không cãi nhau với bà ta, sao bà ta còn muốn hại chết nương? Bùi Cẩn! Thiếp muốn giết bà ta! Thiếp muốn giết chết bà ta!”

Nhan Thế Ninh khóc không thành tiếng, lòng Bùi Cẩn cũng đau như cắt, cuối cùng thấy nếu cứ để nàng tiếp tục như vậy thì sẽ kiệt sức, hần đành phải nhẫn tâm đánh nàng một quyền hôn mê bất tỉnh.

Ác mộng không ngừng kéo đến. Nhan Thế Ninh nhìn thấy phụ thân và Khang Hoa quận chúa hại chết mẫu thân của nàng, mẫu thân nhìn nàng cầu cứu nhưng nàng lại bị trói bằng dây thừng, không thể cử động, không thể trốn thoát, chỉ có thể trơ mắt nhìn mẫu thân chết đi trước mặt mình.

“Nương..! Nương..!” Nàng không ngừng la hét nhưng vẫn không làm được gì.

Nước mắt không kìm được lại tràn ra khỏi hốc mắt.

Cảm giác lạnh như băng đánh thức Nhan Thế Ninh khỏi cơn ác mộng, nhìn vẻ mặt lo lắng của Bùi Cẩn, nàng nhất thời không biết bây giờ là lúc nào, ở đâu.

“Thế Ninh, nàng làm sao vậy?” Bùi Cẩn thấy ánh mắt của nàng trở nên trống rỗng thì lo lắng hỏi.

Nhan Thế Ninh nhìn chằm chằm vào khoảng không, lâu sau mới nói ra những lời thị huyết, “Bùi Cẩn! Thiếp muốn giết bà ta! Thiếp muốn khiến bọn họ chết không được tử tế!”

Bùi Cẩn thấy lãnh ý trong mắt nàng thì thở dài, “Ta sẽ giúp nàng báo thù.”

Nhan Thế Ninh nghe vậy thì lại khóc lên.

...

Tiệm thuốc.

Bắc Đẩu quan sát thần sắc của Bùi Cẩn, nói, “Đã xảy ra chuyện rồi à?”

“Ừ. Nàng biết rồi.”

Bắc Đẩu dừng một chút, nói, “Rất tốt!”

Bùi Cẩn nhìn hần một cái, nhú mày, “Sao ta lại thấy ngươi có vẻ rất cao hứng vậy?”

Bắc Đẩu thản nhiên nói, “Vương Phi mạnh mẽ có lợi cho ngươi hơn.”

Chân mày của Bùi Cẩn càng nhú chặt hơn.

Bắc Đẩu lại nói tiếp, “Nàng không kém, chỉ là do ngươi bảo hộ nàng quá mức mà thôi.”

Bùi Cẩn thở dài, “Đúng là nàng không kém, thậm chí còn hung tàn hơn so với tưởng tượng của ta.”

“Sư tử vốn dĩ là loài khát máu.”

Bùi Cẩn xoay nhẫn ngọc trên tay, hồi lâu không lên tiếng.

Hình như hần đã quên mất chuyện ngày trước có một tên ăn chơi muốn đùa giỡn Dung thị, Nhan Thế Ninh lập tức cầm dao phay xông lên định chém người kia.

“Nàng biết hết rồi sao?” Một lát sau, Bắc Đẩu lại hỏi.

“Chưa. Hiện tại, tâm tình của nàng rất loạn, nhất thời không thể nghĩ được quá nhiều. Nhưng ta nghĩ rất nhanh nàng sẽ hồi phục lại, chỉ sợ đến lúc đó ta sẽ phải nói ra những chuyện còn lại.”

Khang Hoa quận chúa không chỉ muốn giết một mình mẫu thân của nàng, mà còn muốn giết luôn cả nàng!

“Ta không nghĩ ra Thế Ninh sẽ dùng cách gì để báo thù, nhưng người nào chọc giận nàng, nàng nhất định sẽ báo thù lại ác độc gấp trăm lần!”

“Đến lúc đó, ta rất vui vẻ thấy các người quần anh tụ hội.” Bắc Đẩu nhàn rỗi nói ra một câu.

...

Sau khi trải qua cú sốc ban đầu, Nhan Thế Ninh rơi vào thời kỳ trầm mặc. Bùi Cẩn thấy nàng ngồi trên ghế, không nói không cười thì thở dài bất đắc dĩ. Nàng đã ngồi như vậy một ngày rồi.

Điều hấn sợ nhất là nàng bị thù hận che mất lý trí, không còn như trước nữa.

Bây giờ, hấn phải làm sao đây?

Bùi Cẩn do dự một lát liền hạ quyết tâm.

Hấn đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt Nhan Thế Ninh, gối đầu lên đầu gối của nàng, mở to mắt, đáng thương nói, “Nương tử, cả ngày nay nàng đều không để ý đến người ta, người ta rất tịch mịch.”

Nhan Thế Ninh thấy hấn như vậy thì ngây ngẩn cả người, sau đó không nhin được nữa liền thả lỏng đôi môi đang mím chặt ra.

Bùi Cẩn chưa từng như thế này bao giờ, đây là hấn đang lo lắng cho nàng, muốn dỗ nàng vui vẻ đúng không? Cảm giác lạnh lẽo trong lòng nàng liền tan đi không ít.

“Nương tử, người ta rất ngoan nha, sao nàng còn không để ý đến người ta?” Bùi Cẩn tiếp tục giả vờ đáng thương.

“Nương tử, nàng còn có ta, nàng không để ý đến ta, ta sẽ rất thương tâm.”

“Nương tử, nàng nói với ta một câu đi ~” Bùi Cẩn nũng nịu.

Hai mắt Nhan Thế Ninh vụt sáng, đột nhiên nàng vươn tay ra sờ lỗ tai của hấn, sau đó nâng mặt của hấn lên, hôn lên môi hấn.

Nụ hôn này của nàng, là cảm kích, là động tâm, là ánh sáng sau khi chìm trong bóng đêm.

Bùi Cẩn ngây người, tiểu nha hoàn bên cạnh cũng ngây người, sau đó mặt không đổi sắc lui ra ngoài, tất nhiên là không quên đóng cửa lại.

Nhan Thế Ninh vươn lưỡi ra liếm môi Bùi Cẩn, học theo hấn đi vào. Bùi Cẩn rất tự nhiên phối hợp mở miệng ra, hai phiến môi lập tức giao triển cùng một chỗ.

“Bùi Cẩn.”

“Ừm?”

“Muốn thiếp.”

!!! Bùi Cẩn hiểu ra, lập tức đứng dậy, sau đó bế Nhan Thế Ninh lên đi thẳng vào phòng ngủ.

36. Chương 36

Một đường đi đến giường, hai cánh môi vẫn dính vào một chỗ, Nhan Thế Ninh giống như người khát nước trên sa mạc, liều mạng, nhiệt tình mót vào không buông tha. Bùi Cẩn bị sự chủ động của nàng khơi lên lửa nóng, đặt nàng xuống giường nhưng lại không đành lòng xa nhau, hấn vừa hôn đáp lại nàng, vừa cởi quần

áo của nàng ra. Nhan Thế Ninh cũng vươn tay cởi thắt lưng của Bùi Cẩn, trút sạch quần áo trên người hắn xuống.

Từng món quần áo một bị ném xuống đất, trong nháy mắt trên người cả hai đều trống trơn.

Bùi Cẩn nhắc chân của nàng lên, đang muốn rút súng ra trận thì lại bị Nhan Thế Ninh ngăn lại. Nàng đẩy lồng ngực của hắn, nói, “Để thiếp.”

Nói xong liền đẩy ngã Bùi Cẩn nằm xuống giường, sau đó khẽ cắn môi, xoay người ngồi lên.

Kiểm sắc đâm vào, Nhan Thế Ninh cau chặt lông mày, mà lúc này Bùi Cẩn lại thẳng thắt lưng một cái, đem kiểm sắc hoàn toàn tiến vào. Nơi sâu nhất bị va chạm, đôi môi đang mím chặt của Nhan Thế Ninh bật ra một tiếng than nhẹ, vừa thống khổ lại vừa mất hồn. Bùi Cẩn ngồi dậy, ngậm lấy đôi môi của nàng, một tay ôm eo của nàng, một tay di chuyển xuống xoa nắn nơi mềm mại phía dưới của nàng.

Hắn nhìn ra được sự quyết tuyệt của Nhan Thế Ninh, nếu là trước kia, đường mòn của nàng chưa ướm dẫm, hắn sẽ không dám tùy tiện tiến vào bởi vì Nhan Thế Ninh cực kỳ sợ đau. Mà lần này, nàng không chờ bất kỳ dạo đầu nào đã dề xuống, hơn nữa lại dùng tư thế như vậy.. Nàng làm thế, chẳng qua là muốn dùng đau nhức giảm trừ đau nhức, dùng điên cuồng ngăn chặn điên cuồng.

Dưới sự trêu chọc của Bùi Cẩn, nơi đường mòn cũng dần dần tràn ra nước, cảm giác đau nhức của Nhan Thế Ninh cũng được giảm bớt, vì thế nàng bắt đầu dịch chuyển eo nhỏ.

Tư thế này khiến Bùi Cẩn đi vào rất sâu, mỗi lần cử động, Nhan Thế Ninh đều có thể cảm giác được Bùi Cẩn chạm tới nơi sâu nhất, mãi cảm nhất trong cơ thể mình. Không chỉ có thế, cảm giác tê ngứa ở ngực càng khiến nàng thêm tê dại.

Đôi môi đỏ mọng mím lại thật chặt, lông mày nhíu lại, thân thể tuyệt trắng, mềm mại rung động, vòng eo lên xuống liên tục, mỗi lần đều giống như đang dùng hết sức lực toàn thân.

Bùi Cẩn chưa từng thấy qua dáng vẻ này của Nhan Thế Ninh, dự niệm vì nàng thiêu đốt không ngăn chặn được. Hắn đỡ eo của nàng, khiến động tác của nàng càng thêm mãnh liệt, hai người quên hết đi tất cả mọi việc, lâm vào khoái ý cực hạn.

Sau đó, thủy triều bị đẩy lên mức cao nhất, hai người đồng thời phát ra một tiếng than thỏa mãn, thủy triều lênh láng nhấn chìm tất cả...

Kích tình qua đi đã lâu mà choáng váng và kích động để lại vẫn chưa vơi bớt, hai người ôm nhau thật chặt, giống như sinh tử gắn bó, mãi mãi không rời.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Bùi Cẩn thấy Nhan Thế Ninh đã tỉnh, hai tròng mắt không còn trống rỗng vô hồn nữa nhưng nàng lại đang nhìn chăm chăm lên nóc giường.

Bùi Cẩn cọ cọ lên người nàng, nói, “Ái phi tối hôm qua thật là mãnh nha! Người ta bị ái phi lấn qua lấn lại đến mức eo mỗi lưng đau rồi. Nhưng mà... chắc chắc.. cảm giác thật không tệ, ái phi có muốn tiếp một lần nữa không?”

Nhan Thế Ninh thấy hắn cười trêu tức mình thì đỏ mặt, sau đó mới nói, “Bùi Cẩn, chàng còn giấu diếm ta chuyện gì nữa không?”

Tâm Bùi Cẩn lộp lộp nhảy dựng lên, cuối cùng cũng đến lúc này.

Bất quá, hắn đã chuẩn bị từ trước rồi, cho nên sau khi trầm ngâm một lát, liền nói ra mọi chuyện mà hắn điều tra được, nói xong còn cẩn thận quan sát phản ứng của Nhan Thế Ninh.

Nhan Thế Ninh nghe nói Khang Hoa quận chúa không chỉ muốn hại mẫu thân của nàng mà còn muốn hại cả nàng thì sát ý lại hiện lên trong mắt, bỗng đứng nghĩ tới một chuyện, lập tức quay đầu hỏi Bùi Cẩn, “Cho nên, ngay từ đầu chàng không động vào ta là vì ta trúng độc?”

Bùi Cẩn nhếch miệng, “Nàng phản ứng nhanh như vậy làm gì?”

Nhan Thế Ninh trợn mắt, sau đó nâng chân lên, đạp cho Bùi Cẩn một phát.

Khốn kiếp! Uống công ta lúc ấy còn nghĩ chàng là chính nhân quân tử! Vô sỉ!

Bùi Cẩn ôm chân của nàng vòng quanh thắt lưng của mình, cợt nhả nói, “Ái phi, hay là chúng ta nói chuyện khác đứng đắn hơn đi!!”

Nhan Thế Ninh cúi đầu hung hăng cắn lên cánh tay hấn một cái mới hả giận.

“Bây giờ nàng có kế hoạch gì?” Bùi Cẩn xoa cánh tay hỏi.

Nhan Thế Ninh nhìn hấn một cái, nói, “Chàng nói những việc chàng đã làm rồi trước đi..?” Nàng không tin sau khi biết những chuyện này rồi mà Bùi Cẩn lại ngồi im.

“Được, ta nói cho nàng nghe.” Bùi Cẩn hít sâu một hơi, sau đó kể hết chuyện đã đối phó với Khang Hoa quận chúa như thế nào cho nàng nghe.

Nhan Thế Ninh nghe xong, lắc đầu, “Như vậy quá dễ dàng với với bà ta, thiếp muốn ác hơn!”

“Nàng muốn làm như thế nào?”

Nhan Thế Ninh híp mắt, nói, “Chẳng phải bà ta muốn con gái của mình làm Thái Tử Phi sao, thiếp muốn khiến bà ta không thành công! Lúc đại hôn, thiếp muốn vạch trần chuyện Nhan Thế Ninh giả mang thai, thiếp muốn long nhan giận dữ, để bọn họ đều không được chết tử tế.”

Bùi Cẩn gật đầu, “Rất giống ý của ta. Nhưng phải vạch trần như thế nào mới thích hợp, ta đã để Bắc Đẩu đến Phúc Khánh Lâu truyền tin ra ngoài. Đúng rồi, nàng không biết đâu, ông chủ phía sau của Phúc Khánh Lâu có thể chính là Thất ca của ta đấy!”

“Thất Vương?”

“Đúng thế. Ta từng tự hỏi không biết vì sao mấy năm này thế lực của hấn lại lớn nhanh như vậy, thì ra là ảo diệu ở đây! Tìm được bí mật của người khác xong lợi dụng, ta thấy Thất ca vì ngôi vị hoàng đế kia mà đã hao tổn không ít tâm cơ rồi!”

“Cho nên chàng muốn mượn đao giết người?”

Bùi Cẩn khê vuốt cằm, “Thái Tử kết thân với Tướng phủ vốn không phải việc Thất ca sẽ quan tâm. Nhưng hôm nay hấn biết được chân tướng rồi, làm sao có thể không làm gì chứ? Ta nghĩ hấn cũng đang chờ đến ngày đại hôn sẽ vạch trần trước mặt Phụ Hoàng, đến lúc đó, long nhan giận dữ, ai biết sẽ có kết quả gì. Tướng phủ nhất định sẽ bị giáng ột đòn nghiêm trọng, mà Hoàng Hậu và Thái Tử cũng sẽ thất thế, như vậy, Thất ca nhất định sẽ nắm chặt phần thắng.”

Nhan Thế Ninh nghe xong thì trầm ngâm hồi lâu, sau đó mới nói, “Nói như vậy thì chúng ta đang giúp đỡ Thất Vương sao?”

Ánh mắt Bùi Cẩn thâm thúy, “Cũng không nhất định.”

Nhan Thế Ninh im lặng nhìn hấn thật lâu mới mở miệng hỏi, “Bùi Cẩn, chàng muốn làm hoàng đế à?”

Nàng đã sớm muốn hỏi hấn câu này, nhưng Bùi Cẩn lại luôn trả lời hư hư thực thực, khiến người ta rất khó phân biệt, nhưng lúc này, nàng lại rất muốn biết.

Trong lòng nàng luôn tồn tại suy nghĩ, so với đám người kia, Bùi Cẩn mới là người thích hợp nhất để ngồi lên chiếc ghế kia!

Bị hỏi khó, Bùi Cẩn thấy vẻ mặt Nhan Thế Ninh rất muốn biết câu trả lời thì nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó ghé sát vào tai nàng nói nhỏ một câu.

Nhan Thế Ninh nghe xong, nở nụ cười.

Một lát sau, Nhan Thế Ninh đảo con ngươi, nói, “Chàng và Hoàng Hậu có cừ oán, thiếp và Khang Hoa có cừ oán, đã như vậy thì chúng ta thanh trừ cả hai người bọn họ đi! Dùng máu trả máu! Dùng mạng đền mạng!”

“Vậy còn Nhan Chính thì sao?” Bùi Cẩn cầm tay của nàng, hỏi.

Nhan Thế Ninh ngẩn ra, sau đó thấp giọng nói, “Ông ấy mặc dù là cha của thiếp, nhưng nếu không phải là do ông ấy thì mẫu thân của thiếp cũng không bị người ta hại chết! Không phải là ông ta ham quyền thế sao? Thiếp không cần ông ta phải chết, chỉ cần ông ta thân bại danh liệt là đủ rồi!”

Thanh âm lạnh lùng của nàng truyền đến lỗ tai, Bùi Cẩn khẽ gật đầu. Nếu như thiên tử nổi cơn thịnh nộ, có lẽ tính mạng của Nhan Chính cũng khó bảo toàn, nếu đúng như vậy thì đến lúc đó, hẳn cầu xin một chút cũng được đúng không?

Không muốn người chết, chỉ cần người mất đi thứ người coi trọng nhất, khiến người hai bàn tay trắng.. Quả nhiên là hung ác!

“Ta vẫn thắc mắc vì sao Nhan Chính lại hoài nghi Nhan Thế Tĩnh không phải là con ruột của mình? Nếu đã có hoài nghi thì tại sao lại không làm gì? Thế lý mà nói thì chắc chắn Nhan Chính sẽ không để im khi bản thân bị cấm sùng mới phải. Ta đã cho người đi điều tra chuyện này, chỉ tiếc là không tra ra được gì.” Bùi Cẩn lại nói.

Nhan Thế Ninh suy nghĩ một chút, trả lời, “Có hai khả năng, một là ông ấy đã hiểu lầm, hai là hoài nghi của ông ấy là chính xác, nhưng Khang Hoa lại nói rằng ông hoài nghi sai.. Nhưng, nghe chàng nói phản ứng của Khang Hoa khi nhận được hai phong thư kia, thiếp nghĩ chân tướng phải là khả năng thứ hai! Nhan Thế Tĩnh không phải là con gái ruột của cha thiếp!”

Nói đến đây, Nhan Thế Ninh ngồi dậy, nói, “Bùi Cẩn, đưa thư chàng viết cho thiếp, thiếp sẽ mang đến Tướng phủ cho phụ thân xem! Thiếp muốn xem ông ta sẽ phản ứng như thế nào khi biết được tiểu nữ nhi mình yêu thương từ nhỏ lại không phải là ruột thịt của mình...”

“Mặt khác, mượn đao của Thất Vương để đối phó với bọn họ tuy tốt nhưng cũng phải hết sức cẩn thận. Bùi Cẩn, hôm đại hôn, thiếp sẽ không bằng quan đứng nhìn đâu!”

Bùi Cẩn nằm trên giường, nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Nhan Thế Ninh thì gào lên một tiếng, “Nhan Thế Ninh! Mau trả tiểu sư tử hoạt bát đáng yêu lại cho ta!”

Nhan Thế Ninh quay đầu lại cười nói, “Bùi Cẩn, chàng yên tâm, thiếp vẫn là thiếp, sẽ không thay đổi!”

....

Nhan Chính cảm thấy gần đây mọi chuyện đều không được như ý, đầu tiên là nữ nhi chưa thành thân đã có thai khiến ông cảm thấy rất mất mặt, sau đó là Diên Đế vì chuyện này mà vô duyên vô cớ bắt bẻ ông nhiều lần, thêm nữa là thân thể Khang Hoa đột nhiên không tốt, ngày hôm qua thì là ông chủ Tô của Tô y phường cầm sổ sách đến phủ tính tiền.

Vốn định thuận tay thì thanh toán, nhưng vừa nhìn thấy số lượng thì Nhan Chính sợ run, lập tức bảo ông chủ Tô đi tìm Khang Hoa, ai ngờ hẳn lại đau khổ nói, “Đã tìm rồi, nhưng Quận chúa nói đau đầu, muốn khát đến lần sau. Thực ra khát lại cũng không sao cả, nhưng gần đây tiệm làm ăn không tốt, đang thiếu bạc để quay vòng..”

Thật vất vả mới đuổi được ông chủ Tô đi, Nhan Chính liền đi tìm Khang Hoa quận chúa hỏi chuyện tiền bạc. Khang Hoa có bao nhiêu bạc thì ông không biết, cũng chưa bao giờ hỏi đến, nhưng ông cũng biết là số lượng sẽ không nhỏ, vậy thì làm sao lại đột nhiên lại không có bạc đây?

Ai ngờ vừa mới mở miệng, Khang Hoa lại lạnh lùng nói, “Bạc của tôi ông không cần quan tâm!”

Thật sự là quá uất ức!

Nhan Chính đứng trước cửa sổ thư phòng nhìn lá rụng, cảm thấy rất bức bối. Hít sâu một hơi, tự nói với mình nhẫn nhịn cũng tốt.

Lúc này, có người đến gần, Nhan Chính quay đầu lại, hóa ra là đại nữ nhi Nhan Thế Ninh đến.

“Thế Ninh, con...”

Nhan Thế Ninh cười đến nhu nhược, lẩn vào một tia sầu lo mờ nhạt, “Phụ thân, con tới tặng Thế Tĩnh một bộ vòng tay, Thế Tĩnh đeo vào nhìn rất đẹp!”

Nhan Chính thấy đại nữ nhi của mình nhu thuận hiểu chuyện như thế thì trong lòng càng cảm khái vạn phần, “Vẫn là con tốt!” Cảm thấy sầu lo trong mắt Nhan Thế Ninh, lại hỏi tiếp, “Thế Ninh, có phải là có chuyện gì hay không?”

Nhan Thế Ninh ngập ngừng cắn môi, một lúc lâu sau mới khó khăn nói ra, “Phụ thân, con.. Cái kia... Lẽ ra con không định nói chuyện này với người, nhưng Thế Ninh không nhịn được, kính xin phụ thân thứ lỗi.”

Chưa từng thấy Nhan Thế Ninh khó xử trước mặt mình như vậy bao giờ, thấy nàng muốn nói lại thôi, Nhan Chính cũng căng thẳng, “Thế Ninh, có chuyện gì con cứ nói, phụ thân sẽ làm chủ cho con!”

Nhan Thế Ninh thăm cười lạnh, lấy một phong thư từ trong tay áo ra, “Phụ thân, tối hôm qua có người đưa thư này tới cho con, sau khi xem xong, con thấy rất kinh ngạc nên muốn hỏi người một chút xem rốt cuộc chuyện này là như thế nào...”

Nhan Chính mở thư ra đọc xong thì ngây ngẩn cả người, thư này, rõ ràng là năm đó ông viết cho Dung thị!

Chữ viết này, giấy này, đều là của ông!

Nhan Thế Ninh thấy Nhan Chính kinh ngạc thì mím môi, dè dặt hỏi, “Phụ thân, sao người lại nói Thế Ninh có khả năng không phải là cốt nhục của người?”

37. Chương 37

Nhan Thế Ninh đi rồi, Nhan Chính không ngồi yên nổi. Ông chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trong phòng, sau đó liền phát tay áo đi ra cửa.

Nhan Thế Tĩnh đang ngồi trong phòng xem vòng ngọc mà Nhan Thế Ninh vừa mang tới, mặc dù lúc ấy trên mặt là vẻ miên cưỡng nhận lấy, nhưng thực tế thì nội tâm đã tung tăng như chim sẻ, đây là vòng ngọc thượng đẳng nha!

Tại lúc nàng ta đang vui mừng nhất thì nha hoàn bẩm báo, “Tiểu thư, lão gia đến!”

Quay đầu nhìn lại đã thấy cha của mình sắc mặt âm trầm đứng đằng sau.

“Cha, người làm sao vậy?” Nhan Thế Tĩnh đứng lên, buồn bực hỏi.

Nhan Chính bất động thanh sắc ngồi xuống, nha hoàn muốn châm trà lại bị Nhan Chính ngăn lại, “Rót cho ta chén nước trắng là được rồi.”

“Cha, sao người lại muốn uống nước trắng chứ? Đây là trà ngon thượng đẳng lần trước đi cho con.” Nhan Thế Tĩnh cũng ngồi xuống.

Nhan Chính không nói gì, đến khi nha hoàn bưng nước lên, ông mới kéo tay Nhan Thế Tĩnh, cười như không cười nói, “Thế Tĩnh đã trưởng thành rồi, đã phải lập gia đình rồi!”

Nhan Thế Tĩnh vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên cảm thấy đầu ngón tay đau nhói, theo bản năng lập tức rút tay ra kiểm tra, ai ngờ lại bị Nhan Chính kéo lại.

“Cha, sao thế?” Nhan Thế Tĩnh nhíu mày nói.

Nhan Chính thấy giọt máu rơi vào trong chén nước, mới buông tay Nhan Thế Tĩnh ra, “A, vừa rồi ta đang mải suy nghĩ. Nước này bẩn rồi, để cha mang đi đổ.”

Nói xong không đợi Nhan Thế Tĩnh kịp phản ứng liền bưng chén nước ra ngoài.

Ra đến ngoài viện, Nhan Chính đặt chén nước xuống thêm đá, tay phải cầm một cây châm bạc nhỏ, sau một hồi trầm mặc mới vươn tay trái ra, sau đó dùng sức đâm châm bạc xuống.

Máu, nhỏ xuống.

Máu, không hòa quyện.

“Bóp”, ly trà vỡ nát.

Nhan Thế Tĩnh nghe thấy tiếng vỡ thì giật mình, trong lòng dâng lên một cổ dự cảm bất thường...

Nhan Chính đi ra khỏi viện của Nhan Thế Tĩnh như thế nào, chính bản thân ông ta cũng không biết. Hai chân nặng nề giống như đeo chì, toàn thân lại lạnh như băng, hai tay run rẩy, phụ từ nữ hiệp nhiều năm đều là gạt người!

“Hoa muội muội, Thế Tĩnh có phải là cốt nhục của ta hay không? Muội nói rõ đi!”

“Nhan Chính, người đừng có đắc ý! Lão tử cho người đội mũ xanh! Ha ha ha!”

.....

“Huynh không tin muội thì muội chết cho huynh xem, Khang Hoa muội sao có thể làm ra chuyện như vậy!”

“Huynh tự nhìn đi, xem Thế Tĩnh có giống huynh hay không?”

“Máu tan vào nhau rồi, huynh còn muốn nói cái gì nữa?”

...

Nhan Chính hồn bay phách lạc, lòng đau như cắt. Đường đường là Thừa tướng của một nước mà lại bị vợ và con gái lừa gạt, mười sáu năm phải đội nón xanh!

Quá hoang đường!

Quá buồn cười!

“Phanh” một tiếng, cửa viện bị Nhan Chính đẩy ra.

“Lão gia, ngài làm sao vậy?” Lưu ma ma bị vẻ mặt của Nhan Chính dọa sợ hết hồn, vội vàng tiến lên hỏi thăm.

“Cút hết ra ngoài cho ta!” Nhan Chính lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Khang Hoa quận chúa.

Khang Hoa quận chúa cũng kinh hãi, làm phu thê đã nhiều năm, bà biết chắc chắn là đã xảy ra chuyện lớn, hơn nữa còn là chuyện xấu hổ, không muốn cho người ngoài biết, như vậy... Khang Hoa quận chúa nghĩ tới hai phong thư kia thì trắng bệch cả mặt.

“Đi ra ngoài, các người đều ra ngoài hết đi!” Khang Hoa nói với nha hoàn.

Người hầu nhìn nhau, nhưng vẫn bỏ công việc đang làm xuống, ra ngoài.

Trong phòng cuối cùng cũng an tĩnh.

Khang Hoa không mở miệng, chưa đến giây cuối cùng, bà tuyệt đối sẽ không mở miệng trước.

Nhan Chính nhìn khuôn mặt xinh đẹp chưa từng thay đổi của Khang Hoa, thì nở nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, “Khang Hoa, ta đối đãi với người không tệ, vì sao người phải gạt ta? Sao người phải gạt ta đến mức này!”

“Tôi.. Tôi lừa ông cái gì?” Khang Hoa hoảng loạn, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh.

Nhan Chính bị lời này làm đau nhói, “Đến bây giờ người còn muốn gạt ta sao? Người nói đi, Nhan Thế Tĩnh có phải là con của người và biểu ca người hay không? Không, nó không phải họ Nhan! Đã chúng này không xứng mang họ Nhan!”

Khang Hoa đứng không vững, bí mật bà ta muốn mang theo xuống quan tài cuối cùng cũng bị phát hiện!

Giấy không gói được lửa!

“Người không cần phải gạt ta nữa! Ta đã biết hết rồi! Vừa rồi, ta đã cùng dã chủng kia trích máu nhận thân! Người có muốn lừa ta cũng không được nữa rồi! Khang Hoa a Khang Hoa, ta thật sự muốn giết người!”

Nhiều năm như vậy, ta vì người mà bỏ vợ bỏ con, thế mà người lại đối xử với ta như vậy! Người đúng là tiện nhân! Tiện nhân!”

Nhan Chính xưa nay đều văn nhã, hai chữ “Tiện nhân” đã là những lời thô tục đến cực hạn, ông ta hết mắng lại khóc, hết khóc lại mắng, xấu xí đến cực điểm.

Nghe những lời này, Khang Hoa khảm móng tay thật sâu vào lòng bàn tay, mím môi thật chặt, nhìn người nam nhân đang cực kì phẫn nộ trước mặt thì có suy nghĩ, hết thấy đều kết thúc!

Đúng vậy, hoảng sợ, lo lắng nhiều ngày đều kết thúc.

Khang Hoa ưỡn cao sống lưng, ngẩng đầu lên, trên mặt lại lộ ra vẻ cao ngạo đối với thế nhân, mỉm cười khinh thường nói, “Vậy thì làm sao?”

Đúng vậy, vậy thì làm sao, cho dù người biết, vậy thì làm sao?

“Ông dám giết ta sao? Ông dám nói ọi người biết Thế Tĩnh không phải là con ruột của ông mà là do thể tử của ông gian díu với người khác rồi sinh ra sao? Nhan Chính, ta hiểu ông rất rõ, trọng mặt mũi, ham hư vinh, đường đường là một Thừa tướng, ông sẽ không để mình bị mất thể diện, cho dù trong lòng ông tất cả đều là bùn nhão xấu xa, thì trước mặt người khác ông cũng sẽ làm ra vẻ thanh cao! Nhan Thừa tướng được người khác tôn kính? Hừ, ông có được vị trí này chẳng qua cũng là nhờ một nữ nhân! A, ông nói ta tiện, hai người chúng ta, không biết là ai tiện hơn ai đây!”

Lời lẽ mạnh mẽ như sấm sét, sắc mặt Nhan Chính xanh mét, nộ hỏa công tâm nhưng lại không nói được nửa câu phản bác.

Khang Hoa quận chúa thấy Nhan Chính như vậy thì càng thêm khinh miệt, nở nụ cười, “Cho dù Thế Tĩnh là một dã chủng, cho dù con bé không phải họ Nhan, cho dù có buồn nôn thì ông cũng chỉ có thể nhận! Đừng quên, ba ngày sau là đại hôn! Nhan Chính, năm đó người vì tiền tài danh vọng mà vứt bỏ vợ con, hôm nay chẳng lẽ người vì khuất nhục mười sáu năm mà vứt bỏ phú quý mấy chục năm hay sao? Quốc trượng tương lai, quyền khuynh thiên hạ! Người cam lòng bỏ qua sao?”

Nhan Chính không phản đối, tức giận nhìn vẻ mặt vênh váo hung hăng của Khang Hoa quận chúa mà bầm gan tím ruột.

Bà ta nói đúng, ông sẽ không giết bà ta, cũng sẽ không nói ra thân thế của Nhan Thế Tĩnh, ông chỉ có thể đem tất cả khuất nhục nuốt vào nếu không sẽ bị người khác nhân cơ hội chế trụ!

Nhan Chính chưa bao giờ cảm thấy thất bại như lúc này, một lúc lâu sau ông ta mới mở hai mắt đỏ như máu ra nhìn Khang Hoa quận chúa, lạnh lùng nói, “Đúng! Ta tham mộ quyền quý, cho nên bây giờ đều là báo ứng của ta! Khang Hoa, tình cảm phu thê của ta và người đến hôm nay là hết, ta không muốn nhìn thấy người nữa!”

Nói xong liền phát tay áo bỏ đi.

Khang Hoa quận chúa nhìn nam nhân mà mình yêu say đắm bỏ đi không hề quay đầu lại thì chán nản ngồi xuống, lệ trong khóe mắt lập tức tràn ra ngoài.

Nhớ năm đó, bà hãy còn trẻ tuổi, vừa thấy Nhan Chính cười ngửa đi trên đường đã thương. Sau đó gặp lại ở trong phủ, nói chuyện với nhau vài lần liền quyết định, đời này, ngoài hắn ra thì không gả. Ai ngờ đến lúc bà bỏ xuống dè dặt, đến trước mặt hắn biểu lộ cõi lòng thì lại biết được hắn đã sớm có thể thất.

Về sau, bà bỏ thuốc vào rượu, nhân lúc hắn thần hồn điên đảo mà làm chuyện tốt, vốn cho là hắn sẽ chịu trách nhiệm, ai ngờ chỉ lấy được một câu xin lỗi.

Thật sự là quá buồn cười! Bà đường đường là một Quận chúa, vinh sủng phi phạm, lại cam chịu yêu thương nhưng nhớ hắn, thế mà hắn lại không cần! Kể từ lúc đó, bà liền thâm hận trong lòng, không tiếc dùng thủ đoạn để giữ lại nam nhân này!

Cho nên, bà mới nói dối, “Muội mang thai, nếu huynh không cưới muội, muội sẽ nói với người khắp thiên hạ, để mọi người đều biết chuyện huynh đã làm.”

Vì vậy, hắn rút lui!

Bà lại nói một Quận chúa chắc chắn sẽ không làm thiếp, bắt hấn phải viết hưu thư cho người vợ kia!

Vốn cho là hấn sẽ đáp ứng, ai ngờ hấn lại sống chết không đồng ý. Không còn cách nào khác, bà chỉ có thể chấp nhận làm bình thê. Nhưng tuy là tiếp nhận, trong lòng lại khó chịu như vừa nuốt phải ruồi.

Bà giả mang thai để gạt cưới, cứ nghĩ rằng sau khi thành thân hấn sẽ chạm vào bà, ai ngờ hấn chỉ nói, “Người đang có thai, không cần gấp!”

Không cần gấp, vậy thì làm sao mà có hài tử được? Nhìn thời gian trôi qua từng ngày, bà luống cuống, sau đó mới nghĩ ra một hạ sách.

Đêm đó điên loạn đảo phượng thật là khoái hoạt, nhưng không phải là cùng với người trong lòng, vì thế mà mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy rất đau lòng.

.....

Một chiếc lá rụng xuống, rơi đúng vào mặt của Khang Hoa quận chúa. Bà ta đưa tay nhặt lá lên, lá cây khô vàng, giống hệt tâm cảnh của bà vào lúc này.

Mười sáu năm phu thê, tương kính như tân, cùng kính như băng, tới hôm nay khối băng mười sáu năm này hoàn toàn bị đập nát.

Xé toang mặt nạ, chặt đứt tất cả tình cảm!

Khang Hoa quận chúa nở nụ cười, cười đến kiêu ngạo, đàng hoàng.

“Ta còn có Thế Tĩnh! Ta còn có một nữ nhi phải làm Hoàng Hậu! Như thế là đủ rồi! Đủ rồi!”

“Ta không sai! Tất cả là do các người ép ta!”

38. Chương 38: Thuốc Xỏ Cũng Là Đồ Tốt

Mùng sáu tháng mười, ngày đại cát, rất hợp để thành thân.

Trong cung giăng đèn kết hoa, không khí trong Tương phủ cũng náo nhiệt vui mừng. Nhan Thế Tĩnh thức dậy từ sáng sớm, trang phục sắc sỡ, lóa mắt, nhưng lúc này nàng ta lại nhíu mày thật chặt.

“Mẫu thân, mấy ngày nay phụ thân rất lạ, lúc nói chuyện với con cũng rất hồ hững.”

Khang Hoa quận chúa nghe hỏi chỉ cười nhạt một tiếng, “Có lẽ là ông ấy có việc bận.”

“Vâng.” Nhan Thế Tĩnh bưng trà lên uống, mặc dù trong lòng vẫn cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không hỏi nữa.

Phủ Hiền Vương, Nhan Thế Ninh chuẩn bị đầy đủ để ra ngoài.

Bùi Cẩn kéo nàng lại, ôm vào trong ngực nói, “Nàng phải cẩn thận.”

Nhan Thế Ninh hôn lên miệng của hấn, cười nói, “Không nắm chắc, thiếp sẽ không hành động.”

Bùi Cẩn gạt đầu, “Ta nghĩ đám người Thất ca cũng đã nghĩ kỹ đối sách rồi, nếu như có thể, cứ để cho bọn họ ra tay vạch trần, chúng ta chỉ cần ngồi xem kịch vui là được. Thất ca ra tay, chắc chắn là sẽ không nương tay.”

Nhan Thế Ninh nhìn hấn dạn dò cả đêm, bây giờ lại muốn bắt đầu dạn dò thì buồn cười, “Bùi Cẩn, lúc nào thì chàng lại giống nữ nhân như vậy rồi hả?”

Bùi Cẩn cọ cọ vào cằm cổ của nàng, nói, “Ta sợ tiểu sư tử nhà ta thấy máu tanh lại sợ hãi chứ sao nữa.”

Nhan Thế Ninh thấy hấn càng ngày càng quẩn quýt, hô hấp cũng đã thay đổi thì vội vàng đẩy hấn ra, “Được rồi! Thiếp biết rồi! A, đừng có cởi nút áo của thiếp, vất vả lắm thiếp mới cài xong mà..”

Bùi Cẩn không chiếm được tiện nghi mà còn bị đánh, vẻ mặt bi thương, “Nàng được lắm, sờ cũng không cho sờ..”

Nhan Thế Ninh muốn ới máu, “Muốn sờ thì chàng nạp thiếp đi..”

Bùi Cẩn sờ sờ cảm, gật đầu, “Ý kiến hay!”

Chưa nói hết đã bị Nhan Thế Ninh đập ột đập, “Chàng dám!”

Bùi Cẩn cười hắc hắc, thấy đã đến giờ thì không quần người nữa, vừa chỉnh lại chân cài cho nàng, vừa nói, “Vào trong cung phải cẩn thận, đến Tướng phủ cũng thế, chỉ sợ Khang Hoa quận chúa đã phát hiện được gì rồi cũng nên..”

Nhan Thế Ninh nghe vậy thì gật đầu.

“Vậy hôm nay vào cung, chúng ta phải diễn màn kịch này thật tốt mới được.”

Nhan Thế Ninh nhéo lỗ tai của hắn, liếc trắng mắt, “Biết rồi!”

Đội Nhan Thế Ninh lên xe ngựa xong, Bùi Cẩn gọi Tiểu Giáp và Tiểu Ất đến, “Hai người đi theo bảo vệ Vương Phi, nhớ coi chừng Quận chúa!”

“Tuân mệnh!”

Bùi Cẩn là người nhà trai, tất nhiên là phải vào cung trước, Nhan Thế Ninh là người nhà gái, tất nhiên là phải đến Tướng phủ trước. Đến giờ, Bùi Cẩn sẽ theo Thái Tử lên đường đón dâu, còn Nhan Thế Ninh sẽ theo Nhan Thế Tĩnh tiến cung.

Vừa đến Tướng phủ, Nhan Thế Ninh lập tức nhìn thấy Nhan Chính đang đứng ngoài cổng nghênh đón khách khứa. Mặc dù trên mặt Nhan Chính luôn vui vẻ nhưng Nhan Thế Ninh lại nhìn ra được nụ cười kia vô cùng gượng gạo.

Ngày đó, nàng mang thư đến “nhắc nhở”, sau khi về phủ lại bảo Bùi Cẩn lệnh cho Tiểu Ất tới nghe lén. Bùi Cẩn nói tai của Tiểu Ất rất thính, có sở trường nghe lén, ban đầu nàng không tin, nhưng khi Tiểu Ất kể lại không sót một chữ nào đoạn đối thoại của Nhan Chính và Khang Hoa quận chúa thì nàng không thể không tin được. Hơn nữa, tiểu Ất không chỉ đơn thuần là kể lại, mà còn bắt chước y đúc từng vẻ mặt, từng giọng nói của bọn họ.

Nhan Chính cũng nhìn thấy Nhan Thế Ninh, khuôn mặt già nua mang theo vẻ cảm kích nhìn nữ nhi, lúng túng cười một tiếng liền để nàng đi về phòng.

Sau khi dặn dò “Phụ thân chú ý nghỉ ngơi” xong, Nhan Thế Ninh thản nhiên xoay người đi vào trong nội viện.

Vừa vào đến sân nhỏ, Nhan Thế Ninh liền nhìn thấy Khang Hoa quận chúa đang đi ra. Nhan Thế Ninh khẽ mỉm cười, nụ cười ung dung, không mang danh lợi nhưng lại mang theo vẻ bí hiểm không rõ.

Khang Hoa quận chúa biến sắc, sống lưng không khỏi ưỡn cao lên, ánh mắt mang theo cảnh giác. Ngày trước gặp nhau, Nhan Thế Ninh đều là một bộ dáng cúi đầu, kính cẩn mềm mại, sao hôm nay lại dám ngang đầu nhìn thẳng, hơn nữa còn dám cười giống như thợ săn nhìn con mồi vị vậy khôn như vậy?

Loại cảm giác này khiến hai tròng mắt của Khang Hoa quận chúa trầm xuống, bởi vì bà ta nhớ tới mấy đứa trẻ ăn mày kia, nhớ tới hai phong thư kia, nhớ tới chuyển biến của Nhan Chính, cũng nhớ tới chủ nhân đứng sau tất cả mọi chuyện.

“Lão gia đã gặp ai? Sao lại đột nhiên nhớ tới chuyện này?”

“Nô tỳ vừa nghe được là Đại tiểu thư đến thư phòng tìm lão gia.”

Ngày đó, sau khi lấy lại tinh thần, Khang Hoa quận chúa mới nghĩ vì sao bao năm trôi qua mà giờ Nhan Chính lại đột nhiên nhắc tới chuyện này, nên mới sai Lưu ma ma đi điều tra.

Nghe tới đây, Khang Hoa quận chúa cảm thấy lạnh sống lưng, vẻ mặt dửng dưng của Nhan Thế Ninh khiến bà ta cảm thấy khó thở, bà ta không thể để bị áp chế, không thể thua khí thế được! Vì thế, Khang Hoa quận chúa nâng cằm lên, khinh miệt nhìn Nhan Thế Ninh một cái liền phát tay áo bỏ đi.

Cho dù là người chỉ điểm! Cho dù là người đã biết hết thì đã sao? Ta không sợ người! Không sợ người!!

Nhan Thế Ninh thấy Khang Hoa vênh váo hung hăng thì chỉ khẽ mỉm cười.

Nhan Thế Tĩnh thấy Nhan Thế Ninh đến thì nhú mày lại theo thói quen, đây chính là biểu hiện không vui mỗi lần nhìn thấy vị tỷ tỷ này, đến khi liếc mắt thấy vòng tay trên cổ tay mình, Nhan Thế Tĩnh mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Tỷ đến rồi à?”

“Muội muội xuất giá, ta đây làm tỷ tỷ đương nhiên là phải đến rồi.” Nhan Thế Ninh ra vẻ trưởng tỷ, đánh giá Nhan Thế Tĩnh một phen, không nhịn được mà tán dương, “Hôm nay muội muội quả thật là cực kỳ xinh đẹp, Thái Tử điện hạ nhìn thấy muội nhất định sẽ thần hồn điên đảo cho xem.!!”

Nghe được nửa câu đầu, khóe miệng của Nhan Thế Tĩnh nhếch lên, cười đắc ý, sau khi nghe nốt nửa câu sau thì khóe miệng đang nhếch lên lại trầm xuống. Không biết vì sao, mấy lần trước thư gửi đi đều không nhận được hồi âm.

Lúc này, Nhan Thế Ninh đã đi đến cạnh bàn, rót hai ly trà, thừa dịp người khác không để ý, nàng nhanh tay lấy một viên thuốc trong thất lưng ra, bóp nát rồi mới cho vào ly trà.

“Muội muội, uống trà đi, đến lát nữa có muốn uống cũng không được đâu.”

Nhan Thế Tĩnh cũng khát, vừa rồi muốn uống nhưng lại bị Khang Hoa quận chúa ngăn lại, nói là uống nhiều lát nữa vào cung sẽ không tiện, nhìn ly trà trước mặt suy nghĩ một lát mới cầm lấy.

Nhan Thế Ninh thấy nàng ta một hơi uống hết nửa chén thì khẽ nở nụ cười, sau đó bưng nửa chén còn thừa đổ vào trong chậu hoa.

...

Hai ngày trước, Nhan Thế Ninh đến hiệu thuốc nói với Bắc Đẩu, “Huynh có loại độc nào khiến người ăn vào mà chỉ bị đau bụng dữ dội không?”

Bắc Đẩu nói, “Có.”

“Thuốc này chỉ cần bóp nát là được sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy huynh cho ta được không?”

“Được.”

Nhan Thế Ninh lấy được thuốc liền uống thử, quả nhiên, nửa canh giờ sau, bụng của nàng bắt đầu đau kịch liệt, sau đó chính là gấp gáp chạy đến nhà xí..

Đến khi hai chân mềm nhũn rồi, nàng mới chạy đi tìm Bắc Đẩu, hỏi, “Huynh vừa cho ta thuốc gì?”

Bắc Đẩu mặt không biến sắc trả lời, “Thuốc xổ.”

Nhan Thế Ninh không còn gì để nói.

Bắc Đẩu buồn bực: Vương Phi muốn thuốc xổ để làm gì?

...

Cuối cùng thì đội ngũ đón dâu cũng đến, bên ngoài rộn rã tiếng chiêng tiếng trống, tiếng pháo nổ vang dội.

Thái Tử mặc hỉ phục đỏ thẫm, nhưng nụ cười lại qua loa, gượng gạo. Bùi Cẩn thì lại ngược lại, cười vui vẻ y như hôm nay là ngày đại hôn của mình.

Đến giờ lành, Nhan Thế Ninh đỡ Nhan Thế Tĩnh đi ra. Hai tháng trước, Bùi Cẩn cũng đứng trước cửa phủ chờ nàng như vậy.

Đám người càng thêm náo nhiệt. Lúc tân lang tân nương bái biệt phụ mẫu, Bùi Cẩn len lén đi đến trước mặt Nhan Thế Ninh, nói nhỏ, “Đêm nay chúng ta cũng động phòng đi!”

Nhan Thế Ninh híp mắt cười, sau đó một cước nhả lên chân của hắn.

Đến lúc khởi kiệu, Nhan Thế Ninh cũng bị đỡ lên xe ngựa, trong nháy mắt, nàng quay đầu lại nhìn Khang Hoa quận chúa, ôn nhu cười một tiếng.

Khang Hoa quận chúa lập tức cảm thấy sau lưng run lên.

...

Người trong cung đã sớm đứng chờ, trên mặt tất cả mọi người đều vui vẻ, nhưng vui vẻ kia là thật hay giả thì lại khó nói ra.

Diên Đế và Hoàng Hậu ngồi ở vị trí cao nhất, một người không rõ vui buồn, một người lại cười đến mị con mắt.

Bùi Chấn vốn đang dưỡng thương, nhưng hôm nay là đại hôn của Thái Tử nên cũng giả bộ yếu ớt đến chúc mừng. Lúc này, hắn đang mặc hoa phục ngồi bên cạnh Mục quý phi, thấy tân lang, tân nương tiến đến thì liếc mắt nhìn Mục quý phi một cái, hai người đồng thời nở nụ cười.

Sau đó Mục quý phi cúi đầu nhìn cháu gái Bùi Vân Tuệ đang ngồi trong lòng mình, “Vân Tuệ, mấy lời lúc này cháu đã nhớ kỹ chưa?”

Bùi Vân Tuệ đang bận rộn trừng mắt với Tiểu Thập Tam ngồi đối diện, nghe hỏi thì lung tung đáp, “Nhớ rõ ạ!”

Tiểu Thập Tam thấy Nhan Thế Ninh thì không thêm để ý đến Bùi Vân Tuệ nữa, duỗi bàn tay mập mập ra chào hỏi với Nhan Thế Ninh, sau đó vỗ vỗ xuống ghế ngồi bên cạnh, ra hiệu để nàng ngồi bên này.

Mọi chuyện vẫn diễn ra rất bình thường, ánh mắt của mọi người có mặt đều tập trung hết lên người Thái Tử và Nhan Thế Tĩnh.

“Giờ lành đã đến, tân lang tân nương hành lễ..”

“Nhất bái thiên địa!”

“Nhị bái...”

Lễ quan hô lớn, nhưng càng ngày Nhan Thế Tĩnh càng nghe không rõ. Lúc mới bị ôm vào kiệu cưới, nàng đã cảm thấy đau bụng, mà bây giờ, đau càng kịch liệt hơn, lục phủ ngũ tạng dường như thắt lại với nhau. Không đi được, đứng cũng không vững, sau lưng ướt đầm mồ hôi, cả người đều đau nhức. Nhan Thế Tĩnh nắm chặt quả đấm, cố gắng nhịn xuống, lúc này tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm, nhưng thật sự là rất đau a!!

Khi lễ quan hô lên “Phu thê giao bái”, bụng Nhan Thế Ninh quặn lên, dưới chân lão đảo một cái, rốt cuộc nàng ta kêu lên một tiếng liền ngã xuống đất.

Hiện trường lập tức hỗn loạn.

Mục quý phi trao đổi ánh mắt với Thất Vương, trong mắt đều là kinh nghi (kinh ngạc + nghi hoặc)... kế hoạch của bọn họ là để Tiểu Vân Tuệ đụng ngã Nhan Thế Ninh, Mục quý phi sẽ nhân lúc đó cầm túi máu giấu trong tay áo đổ lên váy của Nhan Thế Tĩnh, giả tạo thành biểu hiện sảy thai, sau đó sẽ truyền thái y tới bắt mạch. Thái y kia là người của bọn họ, đến lúc đó sẽ báo lên chuyện Nhan Thế Tĩnh không có thai, như thế là giải quyết xong chuyện này!

Nhưng bọn họ còn chưa hành động mà, sao Nhan Thế Tĩnh lại tự mình ngã chứ?

Nhưng Nhan Thế Tĩnh cách chỗ Mục quý phi tương đối gần, cho nên Mục quý phi không nghĩ nhiều, có cơ hội mà không làm thì sau này chỉ có hối hận, vì thế bà ta lập tức bước lên đỡ Nhan Thế Tĩnh, sau đó vén váy của nàng ta lên, cấu rách túi máu trong tay đổ xuống. Đến khi những người khác chạy đến, Mục quý phi đã kết thúc tất cả mờ ám.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?” Diên Đền nổi giận nhìn một mảnh hỗn loạn phía dưới.

Lúc này, Hoàng Hậu cũng hoảng hốt, “Này, này, này...”

“Máu! Máu!” Tiểu Thập Tam đột nhiên hô lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào vết máu dưới đất.

Vì thế, ánh mắt của mọi người cũng bị hấp dẫn theo.

Nhan Thế Tĩnh đã được đỡ dậy, khăn voan đỏ cũng đã bị lấy xuống, cổ nhện đau đớn dưới bụng, nghe thấy đám người kinh hô thì lập tức quay đầu nhìn lại, cũng ngây người.

Kia, đúng là nơi vừa rồi nàng ta ngã xuống.

Chẳng lẽ nguyệt sự lại đến? Nhan Thế Tĩnh theo bản năng liền sờ ra sau váy, mỗi lần đến tháng nàng ta cũng hay bị dây bẩn ra quần áo như vậy. Đến khi sờ thấy làn vải ướt át sau váy, Nhan Thế Tĩnh lập tức bị hù dọa.

Mục quý phi thấy những người khác chưa phát hiện ra vết máu trên váy của Nhan Thế Tĩnh thì nóng nảy, liền bất chấp mọi chuyện, ra vẻ hoảng sợ, hô lên, “A, trên váy của tần nương hình như cũng có máu a! Thái y! Thái y đâu?”

Nghe vậy, sắc mặt của Diên Đế lập tức thay đổi, chẳng lẽ hoàng tôn của ông lại không còn nữa?

“Mau! Mau truyền Thái y!”

Lời này vừa thốt ra, Hoàng Hậu, Thái Tử và Nhan Thế Tĩnh đều biến sắc.

_____Bổ sung thêm_____

Câu chuyện nhỏ số 1: Trích máu nhận thân

Một ngày, khí trời rất mát mẻ, Bùi Cẩn ngồi trong đình hóng mát, ngắm Tiểu Phi Phi đang nằm trong nôi. Tiểu Phi Phi ngủ rất vui vẻ, thỉnh thoảng còn bĩu môi giống như đang bú sữa.

Lúc này, Bùi Cẩn bỗng dưng nhớ tới một chuyện.

“Thế Ninh, nàng thấy chuyện trích máu nhận thân có thể tin được không?” Hắn nhìn Nhan Thế Ninh đang nằm trên xích đu ăn đào, hỏi.

“Tin được, trong kịch không phải đều diễn như vậy sao?”

Bùi Cẩn gật đầu, sau đó lại nhếch miệng cười, “Tiểu sư tử, nếu không chúng ta thử một chút đi.”

“Chàng muốn làm gì?” Nhan Thế Ninh lập tức cảnh giác.

Một lúc sau, Tiểu Phi Phi lớn tiếng gào khóc.

Nhan Thế Ninh đau lòng ôm nhi tử, mắng, “Chàng là tên khốn khiếp, thế mà xuống tay được!”

Bùi Cẩn nhìn giọt máu trong chén, sau đó dùng châm đâm vào đầu ngón tay mình.

Máu, nhỏ xuống.

Hai người nhìn chăm chăm biến hoá trong chén.

Kết quả.. Máu, không tan vào nhau.

Bùi Cẩn: “! ! !”

Nhan Thế Ninh: “? ? ?”

Bùi Cẩn: “Nhan Thế Ninh! Nàng thành thực khai báo cho ta! Chuyện này là sao?”

“Bốp!!” Nhan Thế Ninh nhặt nắp chén lên ném tới, “Bùi Cẩn! Ngươi là tên khốn khiếp! Ngươi có ý gì hả?”

“Hắc hắc, nương tử bớt giận, ta đùa với nàng thôi!” Bùi Cẩn cười nịnh bợ.

Nhan Thế Ninh giận!

Sau đó, Bùi Cẩn phải ngủ nửa tháng trong thư phòng, đói bụng đến mức hai hốc mắt đen sì, cuối cùng giận dữ viết lên tường mấy chữ như sau:

... Sự thật chứng minh, trích máu nhận thân là chuyện không thể tin tưởng!

Tô cận bã (Tác giả) nhỏ giọng: Chẳng lẽ ngươi không hoài nghi Tiểu Ninh Ninh?

Bùi Cẩn nghiêm nghị: Ta tin tưởng Thế Ninh không phải người như thế!

Tô cận bã mài dao: Ngươi bảo đảm sao?

Bùi Cẩn nhếch miệng: Nàng cả ngày bị ta quần quýt, làm sao có thời gian mà cho ta đội mũ xanh chứ, hắc hắc!

Tô cận bã: ...

39. Chương 39: Nghiền Nát Mộng Đẹp Của Nhan Thế Tĩnh

Trước khi sinh Bùi Văn Tuệ, Thất Vương phi cũng từng có một đứa bé, nhưng lúc mang thai đến tháng thứ bảy thì chẳng may bị mất, hơn nữa nữa còn là nam thai, nên khi Diên Đế biết được thì đau lòng không dứt.

Không biết vì sao mà hương khói của hoàng tộc luôn không nhiều, hài tử rất dễ bị sảy hoặc là chết non, Diên Đế tổng cộng có mười ba người con, nhưng hiện tại chỉ còn lại có bốn người. So với những người đồng lứa, thì con số này ít đến đáng thương. Thất Vương lập gia đình đã nhiều năm, thê thiếp vô số, nhưng cho tới giờ cũng chỉ sinh hạ được một nữ nhi.. Dân chúng cả nước đều lo lắng về vấn đề hoàng tử, Diên Đế lại càng lo lắng hơn cả, cho nên khi biết chuyện Nhan Thế Tĩnh mang thai, mặc dù không vui nhưng niệm tình bào thai trong bụng nàng ta, Diên Đế cũng không so đo thêm làm gì.

Nhưng ai có thể ngờ được Nhan Thế Tĩnh lại đột nhiên chảy máu!!

Hoàng Hậu thấy Diên Đế cho truyền Thái y thì nóng nảy, Nhan Thế Tĩnh là giả mang thai, vạn nhất bị Thái y tra ra thì xong rồi! Hoàng Hậu không biết phải nói gì vào lúc này, đành phải lên tiếng, “Bệ hạ, bệ hạ, không cần vội vàng gọi Thái y, làm xong lễ thành hôn trước đã, ngày đại hôn mà truyền Thái y sẽ có nhiều điềm xấu...”

Mục quý phi thấy thế thì mất hứng, cười nhạo ngắt lời Hoàng Hậu, “Gọi Thái y là điềm xấu, vậy ngày đại hôn mà tân nương đổ máu là may mắn chắc? Tỷ tỷ, mạng người mới là quan trọng..”

Mấy chữ cuối cùng của Mục quý phi mang theo ý vị thâm trường, Hoàng Hậu chỉ có cảm giác mấy chữ này không khác gì dao sắc đâm vào ngực mình, thấy Mục quý phi cười đắc ý thì trong lòng sôi trào phẫn nộ, oán hận, cuối cùng là bùng nổ đại ngộ... Tất cả là do nữ nhân này giở trò quỷ!!

Như vậy, ả ta đã sớm biết chuyện giả mang thai, cũng sớm chờ đến ngày đại hôn hôm nay!! Như vậy, việc này e là không giấu nổi nữa! Hơn nữa, ả ta nhất định sẽ lên tiếng tố cáo!

Tội khi quân, đồng nghĩa với mất mạng!!

Sau lưng Hoàng Hậu đổ mồ hôi lạnh, thiên tính vạn tính, rốt cuộc là đã sai ở chỗ nào? Tình quang chợt lóe lên trong mắt Hoàng Hậu, sau đó nhìn về phía Thái Tử, làm ra một tư thế tàn nhẫn.

Diên Đế không để ý tới hai nữ nhân đang đấu đá với nhau, bốn chữ “mạng người quan trọng” nặng nề đập vào trong đầu của Diên Đế, thấy Thái y đang đi từ xa tới thì quát lên, “Còn không nhanh lên!!”

Nhan Thế Tĩnh thấy Thái y đi về phía mình thì sợ hãi, “Ta không cần Thái y! Ta không cần Thái y!”

Nàng không biết Thái y này, ông ta cũng không phải là người của Hoàng Hậu, tất nhiên cũng không biết chuyện nàng giả mang thai, nếu như bị vạch trần thì hôm nay nàng nhất định sẽ phải chết!!

Nhan Thế Tĩnh hoảng loạn nhìn khắp đại điện, giờ khắc này không ai có thể giúp nàng, mà nàng cũng không có cách nào ngăn không cho Thái y đến đây. Nhan Thế Tĩnh tuyệt vọng khóc lên, đồng thời cơn đau dưới bụng không khống chế nổi nữa, kêu lên “Cô lỗ” vài cái..

Lập tức, mùi thối truyền khắp bốn phía, đám người vây quanh rớt rít mũi lui về phía sau.

Nhan Thế Tĩnh vừa cau vừa giận, quỳ gối xuống đất, ôm mặt khóc rống lên. Quần áo trên người nàng ta lúc này rất lộn xộn, mũ phượng lệch sang một bên, khuôn mặt mất hai canh giờ trang điểm tỉ mỉ bị hủy không nhìn ra hình dáng gì.

Đáng sợ, nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất đáng thương.

Nhan Thế Tĩnh đứng ở một bên nhìn mọi việc, trong lúc nhất thời lại sinh ra một tia không đành lòng. Búi Cẩn thấy thần sắc của nàng thay đổi thì lập tức nắm tay nàng.

Diên Đế tâm phiền ý loạn vì mọi chuyện rối tung lên, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Mục quý phi nhíu mày phụ họa, “Thật là, hôn lễ đang tốt đẹp sao lại thành ra như này... Haizz. Trịnh Thái y, sao người còn thất thần ra đó, mau bắt mạch cho Thái Tử phi đi!”

Đang ở tình thế khó xử, Trịnh thái y nghe vậy thì kiên trì đi tới, vốn còn muốn gọi một tiếng “Thái Tử phi” nhưng nghĩ hôn lễ này có khả năng sẽ thất bại, cho nên chỉ nói, “Nhan tiểu thư, để ta bắt mạch cho tiểu thư!” Nói xong liền cúi người xuống, muốn nắm lấy cánh tay của Nhan Thế Tĩnh.

Nhan Thế Tĩnh hoàn hồn, rút tay về như đang tránh rắn rết, “Không! Ta không cần!”

Mục quý phi cười nói, “Mau để cho Thái y bắt mạch đi, đang yên lành lại chảy máu.. Haizz, không nhìn thấy Bệ hạ đang lo lắng sao?”

Nhan Thế Tĩnh ngẩng đầu lên nhìn, lập tức bị vẻ mặt âm trầm của Diên Đế hù dọa, khi ánh mắt rơi vào trên người Hoàng Hậu và Thái Tử thì lại trở nên sáng ngời, vừa khóc vừa cầu cứu, “Dì! Thái tử ca ca! Không cần cho Thái y bắt mạch!”

Thấy mọi người đều nhìn mình, Hoàng Hậu ổn định thần sắc, lạnh nhạt nói, “Thế Tĩnh, con để cho Thái y xem đi!”

Nhan Thế Tĩnh ngậm ngẫn cả người, thấy vẻ mặt vui buồn khó phân biệt của hai mẹ con Hoàng Hậu thì cả người lạnh như băng.

Trịnh thái y thừa dịp Nhan Thế Tĩnh đang thất thần, nhanh chóng cầm lấy cánh tay của nàng ta bắt mạch. Không biết là do sợ hãi quá độ nên choáng váng hay vì lý do gì khác nữa mà Nhan Thế Tĩnh không hề giãy dụa chút nào, chỉ kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Thái Tử một thân hỉ phục đỏ tươi.

“Kỳ lạ..” Một lát sau, Trịnh thái y nói thầm.

Mọi người vẫn luôn theo dõi Thái y và Nhan Thế Tĩnh, thấy Thái y cau mày, thì biểu hiện trên mặt mỗi người đều bất an, có thấp thỏm lo sợ, lại có người không chờ đợi được.

“Trịnh thái y, kết quả bắt mạch như thế nào, còn không mau bẩm báo với bệ hạ.” Mục quý phi chậm rãi nói, hai đầu lông mày lộ ra vẻ khấn trương. Mặc dù nghe được tin Nhan Thế Tĩnh giả mang thai, nhưng chân tướng như thế nào Mục quý phi lại không dám chắc chắn, hơn nữa thái độ vừa rồi của Hoàng Hậu thật đúng là khiến cho người ta bất an!

Mục quý phi biết mình có thể đánh ngã Hoàng Hậu và Thái Tử hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào chuyện hôm nay!

“Trịnh Lương, kỳ lạ ở chỗ nào?” Diên Đế cũng vạn phần khẩn cấp.

Trịnh Thái y thu tay về rồi mới đứng dậy, sau khi quỳ lạy xong, hần chậm rãi nói, “Bẩm bệ hạ, thần nói kì lạ là vì căn cứ theo mạch lý thì thân thể của Nhan tiểu thư hoàn toàn khỏe mạnh, còn vì sao lại chảy máu như vậy? Xin bệ hạ thứ tội, thần vô năng, không tìm ra được nguyên nhân!”

“Thân thể không việc gì, hoàn toàn khỏe mạnh?” Rõ ràng là một câu nói không thể tốt hơn được nữa nhưng vào tai Diên Đế lại chẳng khác gì sét đánh giữa trời quang.

“Đúng vậy, thân thể của Nhan tiểu thư không có gì là không ổn hết ạ!”

Diên Đế mãnh liệt bước lên một bước, nắm lấy cổ áo của Trịnh thái y, trầm giọng chỉ đủ cho hai người nghe thấy, “Chẳng lẽ nàng ta không mang thai sao?”

Trịnh thái y bị sắc mặt xanh mét của Diên Đế hù dọa, hoảng loạn, “Bẩm bệ hạ, thần mặc dù vô năng nhưng hỉ mạch vẫn có thể tra ra được ạ.”

Diên Đế hít sâu một hơi, sắc mặt càng thêm khó coi. Đẩy Trịnh Thái y ra, Diên Đế xoay người, nhìn Hoàng Hậu đầy cảm tức. Hoàng Hậu bị Diên Đế nhìn mà căng thẳng toàn thân.

Mọi người có mặt trong đại điện cũng phát hiện ra tức giận của Diên Đế, nhưng lại không biết chuyện gì đã phát sinh, bọn họ chỉ nghe thấy Thái Tử Phi không sao, nhưng nếu đã không sao thì vì sao Diên Đế lại càng thêm tức giận như vậy?

Về phần những người đã biết rõ ẩn tình thì đều bảo trì im lặng, nhưng cũng cố làm ra vẻ mặt hoảng loạn.

Một hồi lâu sau, Diên Đế tức giận quát lên, phá vỡ cục diện đang yên lặng, “Hoàng Hậu, ngươi có biết tội khi quân sẽ có kết cục như thế nào không?”

Hoàng Hậu nghe vậy thì lập tức quỳ xuống, khóc ròng nói, “Bệ hạ, thần thiếp cũng bị lừa gạt! Thần thiếp không biết gì cả!!”

Mục quý phi vừa nghe lời này thì tâm nhảy dựng lên, sau đó hơi híp trông mắt lại, khẽ cắn răng oán hận: Khang thị, ngươi được lắm, không ngờ ngươi lại độc ác như vậy!! Đây là hi sinh để bảo vệ con trai sao! Dù sao đây cũng là cháu ngoại ngươi, là nữ nhi của thân muội muội ngươi, thế mà ngươi cũng xuống tay được!

Nhan Thế Ninh và Bùi Cảnh nghe vậy thì liếc mắt nhìn nhau, sau đó lại cúi đầu... xem ra bọn họ đã quá coi thường Hoàng Hậu rồi!

Nhan Thế Tĩnh nghe vậy thì trợn to hai mắt, quên cả khóc.

Thần thiếp cũng bị lừa gạt.. Thần thiếp cũng bị lừa gạt.. Thật vậy sao? Làm sao có thể chứ! Bảo nàng giả mang thai gạt cưới là chủ ý của Hoàng Hậu! Là do Hoàng Hậu và mẫu thân thương lượng làm như vậy! Như thế Hoàng Hậu có thể không biết gì hết không?

Nhan Thế Tĩnh còn chưa kịp phản ứng, Hoàng Hậu đã quay đầu lại, cả giận, “Thế Tĩnh! Dì đối xử với ngươi không tệ, sao ngươi có thể hại dì như vậy?”

“Dì..” Nhan Thế Tĩnh lắp bắp gọi, vẫn chưa hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Lòng ngực của Diên Đế phập phồng, vô cùng tức giận, “Các ngươi là tỷ muội.. Các ngươi là tỷ muội a!”

Hoàng Hậu thấy Diên Đế không tin, tiếp tục khóc, “Bệ hạ, tâm tư của thần thiếp như thế nào bệ hạ là người rõ nhất, nhiều năm như vậy, thần thiếp cũng chưa bao giờ lừa gạt người! Thần thiếp cũng bị Khang Hoa lừa gạt, thần thiếp không biết gì hết! Xin bệ hạ tra rõ chuyện này! Lâm Nhi, con mau nói gì đi..”

Hoàng Hậu thấy Thái Tử đứng im không nói gì thì vội vã nháy mắt ra hiệu.

Diên Đế cũng đưa mắt nhìn Thái Tử, Thái Tử sẽ không nói dối, Diên Đế vẫn có chút tin tưởng vào lời nói của hắn.

Nhan Thế Tĩnh đỡ đầu quay đầu nhìn về phía Thái Tử, nàng không biết Thái Tử ca ca sẽ nói như thế nào đây? Người này, liệu có tham luyến nàng không?

Trong khoảng thời gian ngắn, Thái tử Bùi Lâm hoàn toàn trở thành tiêu điểm chú ý.

Thái Tử cúi đầu bất động. Người xung quanh huyền não rối rít, nhưng trong lòng hắn lại hoàn toàn yên tĩnh. Lúc đầu là kinh hoảng, sau đó là trấn định, đến bây giờ lại là hồ hững, toàn bộ biến hóa xảy ra hết sức tự nhiên. Hắn nhìn Nhan Thế Tĩnh kinh hoảng khóc ròng, chặt vật cầu khẩn lại có cảm giác như mình đang xem một hồi kịch, mà nữ nhân đang biểu diễn kia, lại không có nửa điểm quan hệ với hắn.

Nhìn nàng bị vạch trần, thậm chí hắn còn chút mừng thầm, bởi vì như thế hắn có thể thoát khỏi nữ nhân mình đã chán ghét từ lâu này!

Không!

Không!

Còn chưa đủ!

Thoát khỏi nàng, nhưng hắn lại không thoát khỏi cái lồng giam trói buộc hắn cả đời kia!

Hắn muốn chạy trốn, hắn muốn hoàn toàn thoát ra!

Nghĩ tới đây, Thái Tử bĩu môi một cái, lộ ra vẻ vui vẻ cực nhật, sau đó quỳ xuống nói, “Phụ hoàng, nhi thần và mẫu hậu thật sự không biết! Hết thấy đều là nghe lời dì nói lại!”

Ồn ào! Mọi chuyện được vỡ lẽ! Nhan Thế Tĩnh sợ ngây người nhìn Thái Tử vốn nhu nhược ôn hòa.

Thái Tử tiếp tục nói, “Di muội từ nhỏ đã dây dưa với nhi thần, muốn gả cho nhi thần, nhi thần không thích, đã cự tuyệt mấy lần nhưng ... không ngờ lúc cung yến, nàng ta lại bỏ thuốc nhi thần...” Giống như là nghĩ tới điều gì, trên mặt Thái Tử lộ ra thần thái nhục nhã, “Sau đó, nàng còn uy hiếp nhi thần... Nhi thần vô năng, không muốn nháo lớn chuyện, nên liền đáp ứng sẽ lấy nàng làm vợ! Nhưng không ngờ nàng đã không biết xấu hổ thì thôi, lại dám to gan giả mang thai để gạt cưới! Nhi thần.. Nhi thần thật sự là không biết!!”

Lời này vừa nói ra, mọi người rớt cuộc cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra, không hỏi hai mặt nhìn nhau, sau đó đều nhìn Nhan Thế Tĩnh đầy khinh bỉ.

Nhan Thế Tĩnh đã không quan tâm xem người khác thế nào, nàng không chớp mắt nhìn Thái Tử, nhìn người đã từng cùng nàng ân ái triền miên vô số lần!

Trời sập, vùi lấp, tất cả đều điên đảo hỗn loạn!

Nàng là người hạ độc, nàng là người uy hiếp, nàng là người không biết xấu hổ, nàng là người to gan lớn mật, tất cả mọi chuyện đều là nàng làm! Tại sao hắn lại có thể nói như vậy? Tại sao hắn có thể phủi bỏ lợi hại như vậy? Tại sao trước mặt nhiều người như vậy, hắn lại có thể đổ hết nước bẩn lên đầu nàng?

“Không! Người nói dối! Các người đều nói dối!” Nhan Thế Tĩnh không chịu đựng nổi nữa, đứng vụt lên, chỉ vào Thái Tử và Hoàng Hậu, nói lớn.

Nước đục chảy xuống, mùi hôi càng thêm lợi hại, mọi người càng thêm chán ghét.

40. Chương 40

Thái Tử lạnh lùng nhìn Nhan Thế Tĩnh, tiếp tục nói, “Nhan Thế Tĩnh, ngươi có gạt người hay không, nhìn bằng chứng rồi hãy nói!” Nói xong, quay đầu nhìn Diên Đế, “Mấy ngày trước nàng liên tục viết thư cho nhi thần, nếu phụ hoàng không tin nhi thần nói thì có thể sai người lấy thư tới! Nội dung trong thư đều là những câu chữ đâm uế, uy hiếp. Phụ hoàng, người xem, Nhan Thế Tĩnh chính là một nữ nhân không biết xấu hổ! Nàng ta thật sự đáng chết!”

Toàn thân Nhan Thế Tĩnh cứng ngắc, khí huyết không thông, một hồi lâu sau, nàng mới gào thét ra một tiếng,

“Không!!!”

“Mọi người đừng tin hắn! Hắn nói dối! Hắn nói dối! Ta không có không biết xấu hổ! Ta không có to gan lớn mật! Là nương bảo ta làm như vậy, ta không biết, ta không biết! Ta không biết!!”

“Thái Tử ca ca, huynh nói yêu thích muội mà! Lúc còn nhỏ huynh đã nói là huynh thích muội! Sao bây giờ huynh lại nói dối như vậy? Tại sao huynh lại nói dối?”

“A! Các người đừng tin lời hắn nói!”

Tiếng la khóc thê lương, bi thảm vang khắp cung điện.

Diên Đế thấy Nhan Thế Tĩnh kêu khóc cuồng loạn trong đại điện thì tâm loạn như ma, tại sao một ngày đang tốt lành lại thành ra như bây giờ? Thấy Nhan Thế Tĩnh càng thêm điên loạn gào khóc, Diên Đế cố nén dòng khí huyết đang dâng lên, trầm giọng vô tình nói, “Còn không mau lùi nài ra ngoài!”

Tiếng kêu khóc dần dần đi xa, nhưng tiếng hô tuyệt vọng kia lại vẫn vang vọng bên tai.

Mọi người đều cho rằng lúc này nên giải tán, thì Thái Tử lại đột nhiên lên tiếng.

“Phụ hoàng, nhi thần bất hiếu, để cho Phụ hoàng bị lừa, khiến cho Hoàng tộc phải hổ thẹn! Khẩn cầu Phụ hoàng phế bỏ ngôi vị Thái Tử của nhi thần! Nhi thần nguyện ý đến Hoàng lăng, phụng bồi tổ tiên!”

Tất cả mọi người lập tức ồ lên.

Hoàng Hậu ngây người khiếp sợ.

Mục quý quy vốn tưởng rằng lần này phải ra về khi chưa tận hứng, không ngờ lại phát sinh thành như vậy, sợ hãi xen lẫn vui mừng khó nén.

“Người nói cái gì?” Diên Đế ra vẻ như chưa nghe rõ, hỏi lại lần nữa.

Sống lưng Bùi Lâm thẳng tắp, mặt không đổi sắc, lãnh khóc, hồ hững lặp lại, “Nhi thần làm nhục Hoàng ân, xin phụ hoàng phế bỏ ngôi vị Thái Tử của nhi thần!”

“Phốc!” Khí huyết trong cơ thể không nén nổi nữa, Diên Đế phun ra một búng máu.

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ!”

Hiện trường lại loạn.

.....

Ngày đại hỉ của Thái Tử lại diễn ra một hồi kịch náo loạn. Tất cả mọi người có mặt hôm đó đều bị bịt miệng, nhưng lúc ngồi xe ngựa rời đi, trong ánh mắt của mỗi người đều cất giấu một tia nghiền ngẫm.

Nhan Thế Ninh ngồi dựa vào người Bùi Cẩn, mắt nhìn thẳng phía trước, lòng bàn tay lạnh buốt. Cảnh tượng Nhan Thế Tĩnh phát điên bị bắt ra ngoài không ngừng hiện ra trước mắt nàng, ngay cả tiếng kêu thê lương tuyệt vọng kia cũng liên tục quanh quẩn bên tai nàng.

Nhan Thế Tĩnh sẽ ra sao đây?

Kết cục của nàng ta sẽ là gì đây?

Nhan Thế Ninh đột nhiên không dám nghĩ nữa.

Bùi Cẩn thấy nàng xuất thần cũng đoán được tâm tư của nàng, nhưng hắn lại không biết nên nói gì, chỉ có thể cầm tay của nàng, ôm nàng thật chặt.

“Bùi Cẩn, chàng nghĩ nàng ta sẽ ra sao?” Một hồi lâu sau, Nhan Thế Ninh mới hỏi ra miệng.

Bùi Cẩn trầm mặc một lát mới nói, “Vốn là nàng ta sẽ chết, nhưng bây giờ, có lẽ cứ yên lòng như vậy đi.”

Lòng Nhan Thế Ninh nguội lạnh.

“Bùi Cẩn, có phải thiếp đã quá tàn nhẫn không?” Một hồi lâu sau, nàng thống khổ nói.

Bùi Cẩn ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói, “Thế Ninh, nếu đã làm, thì không cần phân biệt đúng sai. Nàng ta bị như vậy cũng không thể chỉ trách một mình nàng.”

Nhan Thế Ninh nhớ tới Hoàng Hậu và Thái Tử thì đáy lòng càng thêm nguội lạnh, “Bùi Cẩn, quá hắc ám!”

Bùi Cẩn bất đắc dĩ cười một tiếng, “Nội cung chính là nơi đáng sợ như vậy đấy!”

Nói xong, ánh mắt của hắn nhìn ra tường cao ngoài cửa sổ, nghĩ thầm: Thế Ninh, lòng của nàng còn chưa đủ ác!

Nhưng, như vậy cũng tốt rồi!

...

Lúc Nhan Thế Tĩnh bị người trong cung đưa về Tướng phủ thì không khí trong Tướng phủ vẫn hết sức náo nhiệt vui mừng, đến khi nhìn thấy kiệu hoa quay lại, mọi người mới cảm thấy không bình thường, đợi đến lúc Nhan Thế Tĩnh vừa cười vừa chạy đến, trên mặt mọi người đều là vẻ khó tin.

“Có chuyện gì vậy?” Nhan Chính thấy Nhan Thế Tĩnh khoa chân múa tay thì khẩn trương hỏi cung nhân.

Cung nhân cười lạnh một tiếng, dùng ánh mắt như đang nhìn người chết nhìn Nhan Chính, nói, “Nhan đại nhân, ở nhà chờ đi!” Nói xong liền phát tay áo bỏ đi.

Tiệc cưới của Tướng phủ cứ thế mà thất bại.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhan Thế Tĩnh ngây ngốc nói không rõ ràng, Nhan Chính và Khang Hoa quận chúa liền vội vàng cử người vào cung nghe ngóng, đến khi hiểu rõ mọi chuyện thì sợ ngây người như bị sét đánh.

Khang Hoa nhìn nữ nhi mình kỳ vọng cả đời cứ như thế bị hủy thì cảm giác như cả thế giới đang sụp đổ, biết được món quà mà tỷ tỷ thân thiết và cháu ngoại trai ban tặng thì càng thêm mất hết can đảm.

Vì bảo vệ bản thân mà lại bán đứng người khác như vậy! Khang Hoa quận chúa cảm thấy như có hai cây đao đang hung hăng đâm mình ngực mình, vừa hận vừa đau, vừa nóng vừa giận!

“Được! Được!” Sắc mặt Khang Hoa quận chúa trắng bệch, không nói nên lời.

Nhan Chính bất chấp bộ mặt nhả nhặn của mình, vung tay tát Khang Hoa, “Tiện nhân! Nhìn xem người đã làm ra chuyện tốt gì! Giả mang thai gạt cưới! Người có biết đấy là tội gì không? Khi quân! Chu di cửu tộc!”

Khang Hoa quận chúa bị tát một cái, cả người đều bối rối, “Người dám đánh ta?”

Nhan Chính nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta thực muốn giết người! Ta bị người hại chết rồi!”

Khang Hoa quận chúa hoàn hồn, ngẩng đầu, ưỡn cao sống lưng lên, cười, “Đúng thế, vậy thì làm sao? Người chết, ta chết, chúng ta cùng chết!”

Nhìn Nhan Chính rời đi, sắc mặt Khang Hoa quận chúa trầm xuống.

Ban đêm cùng ngày, một chiếc xe ngựa dừng lại trước cổng sau của Tướng phủ, một bà lão đầu bạc được dìu vào trong phủ.

Khang Hoa quận chúa vừa mới dỗ dành Nhan Thế Tĩnh đi ngủ, liền nghe thấy tiếng gõ cửa, lúc mở cửa ra thì giật mình.

“Khang Hoa, chuyện nháo thành như vậy ai cũng không muốn, hôm nay ngọc thể của bệ hạ bệnh nhẹ nên không có thời gian chú ý chuyện này, đến lúc hần khỏe lại, chỉ sợ sẽ gây chiến. Ta biết rõ chuyện này không phải do một mình con làm, nhưng vì bảo trì thể lực của gia tộc, con nhất định phải một mình gánh chịu toàn bộ. Hải tử, làm khó dễ con rồi!”

Người nói những lời này thừa dịp lúc ban đêm mà đến, lại thừa dịp lúc ban đêm mà đi, chỉ để lại một bình nhỏ trên bàn.

Khang Hoa quận chúa run rẩy cầm bình sứ lên, chán nản ngã ngồi xuống ghế, trên mặt đã sớm mất đi vẻ cao ngạo.

....

Diên Đế bị ốm, hai năm trước Diên Đế cũng từng trải qua một lần ốm nặng, về sau nhờ uống thuốc và chú ý tu dưỡng nên thân thể cũng bình thường trở lại, ai ngờ ngày mừng sáu tháng mười đó, Diên Đế lại đột nhiên thổ huyết, ốm không dậy nổi, dọa tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Trong số đó, người cuồng cuồng nhất tất nhiên là Mục quý phi và Thất vương. Lão nhân gia muốn băng hà, sao trước đó không đáp ứng yêu cầu của lão Thập chứ, bây giờ ngài băng hà thì ngôi vị hoàng đế không

phải vẫn thuộc về lão Thập sao? Như vậy sao được đây! Trước khi ngài băng hà, lẽ ra cũng phải nên giết thì giết, nên phế thì phế, nên phạt thì phạt! Mặc dù lần này không thể đẩy ngã Hoàng Hậu nhưng dù sao cũng đã lột được một lớp da của bà ta! Bất quá, nếu như người (Diên Đế) thực sự bất tỉnh, thế thì ta cũng phải chuẩn bị kĩ càng!

Đương nhiên, cũng có người mong ngóng bệnh tình của Diên Đế càng nặng càng tốt, thậm chí tốt nhất là đi đời nhà ma, có như vậy thì Thái Tử mới có thể thuận lợi lên ngôi! Đến khi đó, cho dù Thắt vương có tạo phản cũng không được lòng dân, chỉ cần thu thập một chút là có thể dọn sạch một đám!

Trong khoảng thời gian ngắn, sóng ngầm trong kinh thành dâng lên mãnh liệt.

Tuy nhiên, cũng có một số người không quan tâm, chỉ im lặng khoanh tay đứng nhìn.

Vì Diên Đế ốm nặng nên chuyện xảy ra hôm đại hôn cũng theo đó mà gác lại. Nhan Thế Tĩnh bị trả về Tướng phu, cả ngày diên loạn, lúc thì yên lặng, lúc thì cười to, khiến cho ai nhìn thấy cũng đều sợ hãi. Khang Hoa quận chúa ở im trong viện, đóng cửa không gặp ai. Nhan Chính đợi lâu cũng không thấy ý chỉ ban xuống, chỉ có thể cáo bệnh ở nhà không vào triều, tính toán phải làm như thế nào để tránh thoát kiếp nạn này!

Mũ quan chắc chắn là không giữ được, nhưng dầu gì cũng phải bảo toàn tính mạng!

Mỗi ngày Nhan Chính đều như chim sợ cành cong, vừa ngóng mũi tên được bắn ra, nhưng lại sợ hãi nếu tên được bắn ra thật.

Tất cả mọi người đều đang đợi Diên Đế tỉnh lại.

“Chàng nghĩ lúc nào thì bệ hạ sẽ tỉnh? Có thể tỉnh lại hay không?” Trong phủ Hiền vương, Nhan Thế Ninh ngồi trong đình, hỏi Bùi Cẩn đang đọc sách.

“Sẽ.” Bùi Cẩn không chút do dự trả lời.

“Nhưng khi nào mới tỉnh chứ? Thiếp thật sự là không chờ nổi nữa!” Thù mất mẹ một ngày chưa báo, nàng một ngày không được an bình.

Bùi Cẩn lột một múi quýt đút vào trong miệng nàng, cười nói, “Yên tâm đi, rất nhanh sẽ tỉnh.”

Nhan Thế Ninh không tin, “Không phải nói là bệnh rất nặng sao?”

Bùi Cẩn híp mắt, chậm rãi nói, “Phụ hoàng ta là người rất coi trọng thể diện, lần này hoàng thân quý tộc bị mất mặt trước bá quan văn võ, nhất định người sẽ nổi điên, muốn giết tất cả mọi người! Nhưng lại không thể giết toàn bộ những người kia được! Đừng thấy Hoàng Hậu và Thập đệ phải sạch quan hệ như vậy là Phụ hoàng sẽ tin tưởng. Mọi chuyện thế nào, Phụ hoàng là người rõ nhất, nhưng chỉ có thể giả bộ hồ đồ phối hợp với bọn họ, dù sao lúc ấy cũng nhiều người, không thể để cho người khác chê cười rằng đường đường là vua một nước lại bị vợ con lừa gạt được! Nhưng làm sao Phụ hoàng có thể nuốt trôi cơn giận đó chứ, cho nên cũng chỉ có thể giả ốm. Thứ nhất là để bình ổn lửa giận, thứ hai là chờ thời gian trôi qua, mọi người cũng không còn quá chú ý đến chuyện này nữa, lúc đó mới im lặng ra tay thu thập. Nàng phải biết rằng Phụ hoàng của ta rất thích thu thập người khác!”

“Vậy Hoàng thượng sẽ thu thập như thế nào?” Nhan Thế Ninh hỏi.

Bùi Cẩn thở dài, không biết là vì đáng tiếc hay vì cái gì khác nữa, “Nếu ngay lúc ấy, Phụ hoàng đã tỏ ra tin tưởng Hoàng Hậu và Thập đệ, thì sau này người sẽ tiếp tục giả vờ tin tưởng tất cả là do mẹ con Nhan Thế Tĩnh gây nên. Cho nên, Tướng phủ nhất định là xong rồi, mà Hoàng Hậu lại tạm thời không có việc gì.”

“Đáng tiếc!” Nhan Thế Ninh có chút không cam lòng.

Bùi Cẩn cười nói, “Không cần gấp gáp, chẳng phải ta vừa nói Phụ hoàng là người rất thích thu thập người khác sao? Cho dù lần này không thể trị bọn họ vì chuyện giả mang thai, thì cũng sẽ tìm một cái cớ khác. Thế Ninh, nàng chờ xem, rất nhanh thôi, Thái Tử sẽ bị phế, mà một khi Thái Tử bị phế thì thế lực của Hoàng Hậu dần dần cũng sẽ tan rã thôi.”

Nhan Thế Ninh ngẩng đầu hỏi, “Chàng nói xem, Thái Tử chủ động yêu cầu phế bỏ ngôi vị, là vì hắn thật sự không muốn ngồi lên vị trí kia sao?”

Bùi Cẩm lắc đầu, “Kỳ thật, trong cung, hắc chính là người ta không hiểu nhất.”

41. Chương 41

Mùa thu, năm Chiêu Khánh thứ ba mươi, nhiều chuyện hỗn loạn. Diên Đế triền miên nằm trên giường bệnh, Thái Tử nghiền ngẫm lỗi lầm, Thừa tướng nhận tội ở nhà, rối mắt đầu, triều chính hỗn loạn. Tất cả mọi người đều mang bộ mặt sầu thảm, chờ đợi ngày mây đen biến mất.

Trong Đông cung, Bùi Lâm mặc áo bào trắng đứng trong gió thu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khe tường trước mặt, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên tia vui vẻ khó hiểu.

Trên tường có một vết máu mờ nhạt, vẫn còn rất mới bởi vì đây là máu của một cung nữ vừa bị đánh chết vào sáng nay.

Nguyên nhân là vì Hoàng Hậu tra ra chuyện cung nữ kia có tư tình với thân tín của Thất vương, liền hoài nghi nàng ta là gian tặc do Thất vương phái tới nắm vùng.

Bùi Lâm vốn có thể cứu nàng, bởi vì hắc biết cung nữ này là thân thích của thị vệ kia, có một lần bọn họ đứng nói chuyện ngoài cửa cung thì bị hắc bắt gặp, sau đó cung nữ kia cũng rất khẩn trương và nghiêm túc giải thích, nhưng lúc bị lôi đi, trước ánh mắt cầu cứu của nàng ta, lời ngăn cản đã ra đến khóe miệng rồi lại bị hắc nuốt xuống.

Tại sao phải cứu nàng? Mạng của nàng cũng chỉ như một con kiến thôi, bị nhốt trong một cái lồng, muốn gặp người thân cũng phải lén lút lút, sống như thế thì chết đi còn hơn!

Chết, cũng là một loại giải thoát!

Nghĩ tới đây, nụ cười của Bùi Lâm càng sâu hơn.

“Lâm Nhi, con đứng ở nơi này làm gì? Gió lớn, đừng để bị lạnh.” Hoàng Hậu khoác áo choàng thêu khổng tước vàng đi ra từ một lối mòn nhỏ. Bởi vì phiền lòng, mấy ngày nay Hoàng Hậu đều không ngủ ngon, hai vành mắt sưng đen.

Bùi Lâm không quay đầu lại, vẫn nhìn chăm chăm vào vết máu trên tường, cho đến khi một trận gió thổi qua, lá cây bay lên tạm thời che phủ dấu vết trên tường, hắc mới thu hồi tầm mắt.

Hoàng Hậu thấy hắc trầm lặng thì càng không kiên nhẫn, nhưng chỉ có thể nhịn xuống, lên tiếng khuyên bảo, “Vừa rồi bên kia truyền tin đến, nói trưa nay phụ hoàng của con đã tỉnh lại, con đến xem một chút đi. Mấy ngày nay con đều không đi rồi, Thất Vương thì lại liên tục canh giữ bên giường bệnh, ra vẻ người con hiếu thảo! Hừ, dối trá!”

“Có cái gì tốt mà xem.” Bùi Lâm thản nhiên nói.

“Con.. Đứa nhỏ này!” Hoàng Hậu tức giận.

Bùi Lâm ngửa đầu cười một tiếng, “Mẫu hậu, trước đây cũng như vậy, gặp dịp thì chơi, người không thấy mệt mỏi sao?”

“Đó là phụ hoàng của con, sao lại là gặp dịp thì chơi được!”

Bùi Lâm quay đầu nhìn Hoàng Hậu, ánh mắt vừa buồn vừa đáng thương, “Mẫu hậu, người thử đặt tay lên ngực mình tự hỏi xem, người có bao nhiêu tình cảm phu thê với phụ hoàng?”

“Con có ý gì?” Hoàng Hậu bị ánh mắt của hắc làm kinh hãi.. vẻ mặt của Bùi Lâm cũng quá lạnh lùng đi!

Bùi Lâm nhếch khóe miệng, thở dài, “Người có bao nhiêu tình cảm phu thê với Phụ hoàng, con liền có bấy nhiêu tình phụ tử với Phụ hoàng, cho nên, có thể không tính là gặp dịp thì chơi không?”

Hoàng Hậu bị hỏi khó, mấp máy môi nửa ngày cũng không nói được câu nào. Đúng là bà và Diên Đế đã là phu thê chừng hai mươi năm, đúng là giữa hai người không có bao nhiêu tình cảm, có chăng thì cũng chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi.

Bùi Lâm thở phào nhẹ nhõm, nói tiếp, “Cho nên, con không muốn đi, cũng sẽ không đi. Mẫu hậu, người đừng phí tâm nữa!”

Mấy chữ cuối cùng khiến Hoàng Hậu rất chói tai, “Lời này của con là có ý gì?”

“Mẫu hậu, con chán ghét, không muốn tranh nữa.”

Về mặt Hoàng Hậu cứng lại, một hồi lâu sau mới oán hận nói, “Con điên rồi!”

Bùi Lâm cười, không nói gì.

Hoàng Hậu càng bất an, tiến lên trước mặt Bùi Lâm, chất vấn, “Cho nên, ngày đó ở trên điện, không phải là con lấy lui làm tiến, mà là con thật sự muốn Bệ hạ phế bỏ ngôi vị Thái Tử?”

Bùi Lâm buồn bã gật đầu.

Hoàng Hậu tức giận đến nổi điên, “Ta không cho phép! Ta khổ tâm tính toán nhiều năm như vậy, tại sao con nói không tranh là không tranh nữa! Con tranh cũng phải tranh! Không tranh cũng phải tranh!”

Bùi Lâm cười nhạt nhìn khuôn mặt của Hoàng Hậu bởi vì phần nộ mà vụn vụn, “Mẫu hậu, đừng ép con!”

Hoàng Hậu cảm thấy rất bất lực, người trước mặt này còn là con trai của bà sao? Hay còn là Thái Tử trăm mặt ít nói, không quả quyết trước đây sao? Sao bỗng nhiên lại trở nên xa lạ như vậy?

“Mẫu hậu, gió lớn rồi, trở về đi.” Bùi Lâm nhìn vết máu trên tường đã hoàn toàn bị che phủ, sâu kín nói một câu liền xoay người rời đi.

Hôm sau, tin tức bệnh tình của Diên Đế chuyển biến tốt đẹp truyền từ trong cung ra ngoài, vô số người đều thở phào nhẹ nhõm. Nghe nói, Diên Đế biết Thất vương mấy ngày liền không thay quần áo tức trực bên giường mình thì vô cùng cảm động.

Trong phủ Hiền vương, Nhan Thế Ninh có chút buồn ngủ nằm trên giường nệm. Thời gian này, Bùi Cẩn rất rảnh rỗi, vừa đến tối là kéo nàng đi tắm rồi đi ngủ, sau đó chính là khiến nàng vừa vui sướng lại khổ sở không thể tả.

Khi nghe được người hầu báo tin Diên Đế tỉnh lại, Nhan Thế Ninh mở to mắt hỏi Bùi Cẩn.

“Bệ hạ đã tỉnh?”

Bùi Cẩn gật đầu, “Đã bảy ngày rồi, Phụ hoàng cũng nên tỉnh lại.”

“Thiếp chờ bệ hạ hạ chỉ!” Nhan Thế Ninh nheo hai mắt lại, dáng vẻ vô cùng lười biếng. Nàng sắp không đợi nổi nữa rồi, để Khang Hoa sống lâu một ngày là thêm một ngày không yên ổn.

Bùi Cẩn kéo tay nàng qua nắm chặt trong tay mình, “Thế Ninh, có một việc ta muốn xác nhận với nàng, là về cha nàng.”

Nhan Thế Ninh rũ hai tròng mắt xuống, ý của Bùi Cẩn nàng biết rõ, Diên Đế chưa hạ chỉ thì chưa biết Tướng phủ sẽ bị xử phạt như thế nào, nhưng Khang Hoa chắc chắn khó tránh khỏi tội chết, còn Nhan Chính cũng không được an toàn, nặng thì chết, nhẹ thì giáng chức, hết thấy đều phải xem tâm tình của Diên Đế.

Nàng mấp máy môi, nói, “Mặc dù đây là cha thiếp, nhưng nói cho cùng, tình cảm giữa thiếp và ông ta lại ít đến thương cảm, ở cùng với nhau cũng chỉ có hai năm, nếu như chỉ giáng chức thì quá tiện nghi cho ông ta rồi, bởi vì nếu không phải vì ông ta thì mẫu thân của thiếp cũng không chết!” Nói đến đây, hốc mắt của Nhan Thế Ninh đã đỏ ửng.

“Đúng là không có bao nhiêu tình cảm, nhưng dù sao ông ta cũng là người đã sinh ra thiếp, nếu ông ta vì thế mà bỏ mạng thì thiếp cũng không an lòng.”

“Ta hiểu rõ.” Bùi Cẩn ôm nàng vào trong lòng, “Nàng yên tâm đi, nếu như Phụ hoàng muốn thanh trừ toàn bộ Tướng phủ, ta nhất định sẽ thay Nhan Chính cầu tình. Bất quá, ta hiểu rõ Nhan Chính, ông ta không

phải người sẽ ngồi im chờ chết đâu. Tính tình ông ta tuy ôn hòa mềm yếu nhưng lại có thể một đường bò lên đến chức Thừa tướng, ngoại trừ sự nâng đỡ của thế lực bên ngoài ra thì bản thân ông ta cũng phải có ít năng lực. Cho nên ta nghĩ, nhất định ông ta sẽ hành động để bảo toàn tính mạng cho bản thân.”

Nhan Thế Ninh ngẩng đầu lên, nhú mồm hỏi, “Ông ta sẽ làm gì?”

Bùi Cẩn dời mắt ra phương xa, khẽ mấp máy môi rồi lại trầm mặc.

Nhan Chính ra tay, chỉ sợ không phải chỉ dùng hai chữ “Hung ác” là có thể hình dung.

Quả nhiên, Nhan Chính nghe được tin Diên Đế đã tỉnh liền vội vàng thay quần áo, lên xe ngựa tiến cung.

Diên Đế tựa vào thành giường, liếc nhìn chồng tấu chương tích lũy mấy ngày, nghe nói Nhan Chính cầu kiến thì nhú mồm, sau đó thản nhiên nói, “Không gặp.”

Tổng quản Vương Phúc Niên nghe chỉ liền vội vàng lui xuống, không bao lâu sau lại đi đến, “Bệ hạ, Nhan Chính nói có chuyện quan trọng cần bẩm báo.”

“Hắn còn có chuyện gì quan trọng chứ?” Diên Đế cười lạnh, nhưng vẫn nói, “Bảo hắn lăn vào đây!”

Lúc này còn dám vác mặt tới, Diên Đế rất muốn biết Thừa tướng đại nhân của mình có chuyện gì quan trọng!

Nhan Chính mặc thường phục, ôm quan phục đi tới, vừa vào cửa liền quỳ xuống đất khóc rống, “Bệ hạ, thảo dân thỉnh an người!”

“Thảo dân?” Diên Đế khiêu mi.

“Vâng ạ, thưa bệ hạ! Gia môn bất hạnh, thê cuồng nữ vọng, phạm phải sai lầm lớn như vậy, thảo dân cảm thấy vô phương tề gia, nghiệp chương nặng nề, không chỉ làm mất thể diện của bản thân trên triều đình mà còn cảm thấy không còn thể diện tiếp tục hầu hạ bệ hạ! Bởi vậy, hôm nay thảo dân đến xin bệ hạ cho thảo dân từ chức, kính xin bệ hạ thành toàn!”

“Hoang đường!” Diên Đế nghe Nhan Chính nói thế thì nổi giận lôi đình, “Thê cuồng nữ vọng? Vô phương tề gia? Nhan Chính, người thật là biết tránh nặng tìm nhẹ! Còn chuyện từ quan, hừ, chẳng lẽ người không biết các người đã phạm phải tội chu di cửu tộc sao?”

“Bệ hạ! Thảo dân bị oan! Thảo dân cũng không biết gì, không biết chút nào hết!” Nhan Chính nói tiếp.

Diên Đế cười lạnh. Nhan Chính không biết chuyện ông đã cử người đi điều tra nên cho đến giờ mới tạm thời không động đến hắn, nhưng cho dù như thế đi nữa thì lúc này nghe hắn khóc lóc kể lể, ông vẫn cảm thấy buồn nôn và phiền chán.

Nhan Chính dập đầu một cái, tiếp tục trầm thống nói, “Mặt khác, thảo dân còn có một việc muốn xin bệ hạ ân chuẩn.”

Diên Đế lạnh lùng đảo mắt, thật đúng là được voi đòi tiên!

Nhan Chính không sợ, chỉ nói, “Thảo dân muốn hưu Khang thị.”

Diên Đế ngây ngẩn cả người, sau đó đùa cợt nói, “Người cho rằng làm như vậy thì trăm sẽ bỏ qua cho người sao?”

“Có chuyện này bệ hạ không biết,” Nhan Chính nghẹn ngào, “Thảo dân muốn hưu Khang thị không liên quan gì đến chuyện lần này, mà là vì Khang thị đã lừa gạt thảo dân nhiều năm, tư thông với người khác.”

Diên Đế tròn to hai mắt.

Trên mặt Nhan Chính hiện lên vẻ phẫn hận, “Bệ hạ, Kỳ thật Nhan Thế Tĩnh không phải là cốt nhục của thảo dân, mà là do Khang thị tư thông với biểu ca của nàng ta sinh hạ! Thảo dân bị lừa gạt mười sáu năm, gần đây mới biết được, thật sự là tức không bằng chết! Thảo dân biết rõ con người của Khang thị không tệ, nhưng không ngờ nàng ta lại đối xử với thảo dân như vậy! Cho nên, thảo dân nhất định phải hưu nàng! Kính xin bệ hạ thành toàn! Đương nhiên, nếu bệ hạ không tin, có thể sai người đi điều tra, nếu thảo dân có nửa câu nói bừa, chết cũng không có gì oán trách!”

Diên Đế thấy bộ dáng nghiêm túc, uỷ khuất của Nhan Chính thì không nhịn được cười to ra tiếng.

Cho tới giờ Nhan Chính đều là người trấn định tự nhiên, cao thượng ung dung, ai ngờ có một ngày lại giống như tiểu thê tử khóc lóc kể lể như vậy đây, Diên Đế thật sự cảm thấy thế sự đúng là khó liệu. Mà càng làm cho Diên Đế cảm thấy khó liệu chính là chuyện Khang Hoa quận chúa luôn cao ngạo kia lại dám tư thông cùng người khác!

Nhan Chính thấy Diên Đế cười thì khoé miệng khẽ kéo ra một độ cong vui vẻ, sau đó tiếp tục cúi thấp đầu, đáng thương nói, “Mấy ngày nay thảo dân một mực suy nghĩ, đại khái đây chính là báo ứng của thảo dân. Năm đó thảo dân rơi vào đường cùng vứt bỏ vợ con, khiến thê tử và nữ nhi phải chịu hết vất vả, bây giờ nghĩ lại... Thảo dân chỉ cảm thấy mất hết can đảm. Khang thị ngang ngược, thảo dân bấm bụng bấm dạ chịu đựng nhiều năm, nhưng hôm nay thì không thể nhẫn nhịn nổi nữa, chỉ cầu xin bệ hạ đồng ý. Đợi hưu thư viết xong, thảo dân lập tức trở lại Tuyên thành, canh giữ trước mộ phần của thê tử trước, âm dương làm bạn! Đến chết không rời!”

“Bệ hạ! Xin người thành toàn!”

Cái dập đầu cuối cùng đụng vào mặt đất lạnh như băng. Nhan Chính ra vẻ nhu nhược và bất lực, đánh cuộc vào sự đồng tình và tình thương của Diên Đế, được hay không được, chỉ trong nháy mắt.

Có bao nhiêu phần thắng, Nhan Chính cũng không dám nắm chắc. Diên Đế hỉ nộ vô thường, âm tình bất định, Nhan Chính đã ở bên cạnh vua nhiều năm nhưng vẫn không nhìn thấu được.

Rất lâu sau, khi Nhan Chính bắt đầu cảm thấy khẩn trương thì Diên Đế mới lên tiếng.

“Nhan Chính, trầm thật sự là đã xem nhẹ người. Nếu đã như vậy thì người mang theo thứ này hồi phủ đi, Khang thị đối với người như vậy, cũng không cần thiết phải sống nữa. Nhưng dù sao nàng ta cũng là người trong hoàng thất, loại chuyện đó truyền ra ngoài tất nhiên sẽ tổn hại đến thể diện, người ngầm xử lý đi!”

Nhan Chính ngẩng đầu lên, thoáng nhìn thấy ba thước lụa trắng đặt trên bàn thì run sợ.

Ý của Diên Đế là để Khang thị chết? Nhưng nếu giết Khang thị thì phải có lý do cho người khác? Nhưng Diên Đế lại muốn giữ kín lý do này!

Không thể nói ra chuyện mừng sáu tháng mười, cũng không thể nói ra chuyện Khang Hoa bắt trinh, vì vậy lý do chỉ có thể là Nhan Chính ông đột nhiên giết người!

Tuyệt trắng đăm đau nhói hai tròng mắt, Nhan Chính không rét mà run!

Khang Hoa là người trong hoàng thất, có thể lực cường đại sau lưng, Diên Đế không dám hành động thiếu suy nghĩ, mà nay, Nhan Chính ông lại ngu xuẩn tạo ình một thanh đại đao, hơn nữa còn tự tay đem chuôi đao dâng tặng Diên Đế!

Còn muốn phủi sạch quan hệ, chiếm được đồng tình của Diên Đế để bình yên lui thân sao? Thật sự là nằm mơ giữa ban ngày!

Nhan Chính một lần nữa cảm thấy người trước mặt mình có bao nhiêu đáng sợ!

“Sao? Không nguyện ý sao?” Ánh mắt Diên Đế thâm trầm.

Nhan Chính cắn răng, hắng giọng nói, “Thảo dân tuân chỉ!”

Diên Đế ung dung cười một tiếng, “Rất tốt! Đợi khi mọi chuyện xong xuôi, trầm sẽ thành toàn cho người, để người trở về Tuyên Thành với thê tử!”

Nhan Chính không cười nổi, chỉ sợ đến lúc đó ông chết thế nào cũng không biết.

Diên Đế nói thành toàn, nhưng thật ra là muốn giết người!!

Thấy Nhan Chính buống lỏng bước chân lui ra ngoài, ánh mắt Diên Đế trở nên lạnh lùng vô tình.

“Nhan Chính, vốn còn muốn tha cho người một mạng, nhưng người lại tự cho là mình thông minh! Ý chỉ của trầm, người dám không làm sao?”

42. Chương 42

Vương Phúc Niên nghe lời này thì chấn động cả người, sau đó yên lặng cúi thấp đầu xuống.

Diên Đế đọc xong một bản tấu chương thì cười lạnh, cả một chồng tấu chương đều ca tụng công đức của Thất vương, cái này khen chiến công trác tuyệt, cái kia tán dương hiểu tâm động lòng người, ít nhiều đều kèm theo vài dòng nghi vấn Thái Tử.

Diên Đế ném mạnh tấu chương xuống bàn, suy tư hồi lâu mới trầm giọng, “Vương Phúc Niên, truyền Thái Tử đến gặp trẫm!”

“Vâng!”

Bùi Lâm buồn bã ỉu xiu đi đến, mấy ngày nay lại ăn không ngon, cả người gầy đi không ít, nhìn qua càng thêm yếu ớt lịch sự.

Diên Đế lạnh lùng nhìn hắn một cái, ôn hòa nói, “Người khác ước gì cả ngày được dính vào nơi này, người thì khá lắm, còn phải sai người đi mời!”

Bùi Lâm không biến sắc, nói, “Phụ hoàng phiền muộn, hỗn loạn trước giường thì không tốt.”

“Hóa ra chỉ có một mình ngươi hiểu như vậy!” Diên Đế châm chọc.

“Đều là nhờ Phụ hoàng dạy bảo!” Bùi Lâm ôn hòa như xưa.

Diên Đế tức khí, nhặt tấu chương lên ném tới, “Ngươi đừng có học bộ dạng của lão Cửu trước mặt trẫm!”

Bùi Lâm không tránh không né, để im cho tấu chương đập vào trán, thản nhiên nói, “Con hâm mộ Cửu ca.”

Diên Đế khiêu mi.

“Nếu là Cửu ca thì Phụ hoàng sẽ không nổi giận. Cửu ca không túc trực bên giường, người cũng không khiến trách huynh ấy bất hiếu. Mặc kệ Cửu ca là đối trá hay xa cách, người cũng không để ý, cho nên, con hâm mộ Cửu ca.”

“Đó là bởi vì trong mắt trẫm không có nó!”

Bùi Lâm càng cảm thấy không đủ, nói tiếp, “Như vậy, thỉnh Phụ hoàng cũng bỏ nhi thần ra ngoài mắt.”

Lời này của Bùi Lâm hoàn toàn chọc giận Diên Đế, “Nghiệt chương!”

Bùi Lâm thản nhiên quỳ xuống, thanh âm nhẹ nhàng nhưng trấn định, “Phụ hoàng, xin người phế nhi thần đi!”

Nói xong, dập đầu.

Diên Đế kinh hãi, nhìn người con trai thứ mười do một tay mình dạy bảo lại cảm thấy rất xa lạ. Hắn thoát nhìn vẫn nhu nhược như xưa nhưng lại tản mát ra một loại kiên quyết, kiên quyết đến tuyệt tình.

“Lão Thập.” Giọng Diên Đế trở nên tang thương, “Đây là lần thứ ba con nói với ta câu này!”

“Nhi thần hi vọng không có lần thứ tư.”

“Cách cách”, ẩm trà, ly trà bị quét rơi, vỡ tan nát dưới đất. Diên Đế lão đảo đứng dậy, “Lão Thập! Con là Thái Tử do trẫm vất vả nuôi dưỡng mười tám năm! Hôm nay lại bảo trẫm phải phế con! Con nỡ phụ lòng trẫm sao?”

Ánh mắt Bùi Lâm hơi lóe lên nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường, “Thực xin lỗi Phụ hoàng, nhưng nhi thần không hổ thẹn với thiên hạ muôn dân. Nhi thần thực sự không muốn ngồi lên vị trí kia.”

Nói đến đây, tay Bùi Lâm hơi run lên, hắn nắm chặt quả đấm, nói tiếp, “Phụ hoàng, nếu Thất ca đã muốn ngồi lên vị trí kia thì người để cho huynh ấy làm đi! Huynh ấy có hùng tâm, có quyết đoán, nhất định thích hợp hơn nhi thần!”

“Lão Thắt? Nó không phải là hùng tâm, mà là dã tâm!” Diên Đế bác bỏ, “Lão Thắt là ai, trăm biết rõ hơn con! Nó chính là loại người dối trá đến cực điểm!”

Giống như vừa nhớ tới điều gì, Diên Đế ho khan một hồi, Vương Phúc Niên thấy thế thì hoảng sợ vội vàng đi lên đỡ, ai ngờ lại bị Diên Đế đẩy ra, “Đều cút xuống cho ta!”

Vương Phúc Niên mặc dù lo lắng nhưng cũng chỉ có thể lui ra, lúc đi đến trước mặt Bùi Lâm thì cẩn thận dặn dò, “Điện hạ, người chăm sóc Bệ hạ một chút!”

Bùi Lâm giống như không nghe thấy, chỉ nói tiếp, “Thắt ca mặc dù giả nhân giả nghĩa, nhưng lại không phạm phải sai lầm gì lớn, còn nhi thần thì lại làm cho Phụ hoàng phải hổ thẹn nhục nhã!”

“Cho nên con thừa nhận là con thừa nhận là con có biết chuyện Nhan Thế Tĩnh?”

Bùi Lâm im lặng.

Diên Đế vịn bàn, cười lạnh, “Không ngờ lão Thập thành thực cũng có ngày biết nói dối mà không biến sắc.”

Bùi Lâm tiếp tục im lặng.

Diên Đế quay đầu nói tiếp, “Cho dù đúng là như thế thì con cũng đừng nghĩ tới chuyện trăm sẽ phế con! Con là do một tay trăm chăm sóc đến lớn, con có tâm tư gì, trăm đều rõ như lòng bàn tay! Tuy là con khi quân, nhưng nhất định cũng là do con bị Mẫu hậu ép! Huống chi, con khi quân, lão Thắt cũng không sạch sẽ gì! Con làm mất thể diện của ta, lão Thắt lại dám bỏ qua mặt mũi của Hoàng gia! Chỉ sợ bọn họ đã sớm biết chuyện Nhan Thế Tĩnh giả mang thai, nhưng lại đợi đến đúng ngày vạn người chú ý mới nói ra, hừ, bọn họ mới là kẻ bụng dạ âm ngoan khó lường!”

Diên Đế càng nói càng giận, vỗ mạnh một cái lên bàn.

Bề ngoài thì Diên Đế nghiêm khắc với Thái Tử, sủng ái Thắt vương nhưng sự thật lại không phải vậy. Diên Đế là một người vô cùng cường đại, là người muốn khống chế tất cả mọi chuyện, Thái Tử tuy mềm yếu nhưng lại không vô năng, bởi vậy mới trở thành đối tượng mà Diên Đế muốn bồi dưỡng. Diên Đế nghĩ đến lúc ông băng hà thì Thái Tử cũng đã đủ lớn mạnh. Nhưng trước lúc ông băng hà thì Thái Tử lại hoàn toàn phụ thuộc vào ông. Diên Đế rất thích loại cảm giác làm chúa tể như vậy.

Còn đối với Thắt vương, Diên Đế lại không dám nắm chắc. Thắt vương quá thông minh, nói cách khác chính là quá mức tự cho là thông minh, luôn tìm kiếm hoặc chế tạo ra cơ hội để biểu hiện, khiến Diên Đế không thể không tán dương, sủng ái mình. Minh chứng rõ ràng nhất là lần xả thân cứu người hôm Trung thu, thay vì nói là làm cho Diên Đế xem, thì chính là làm cho người trong thiên hạ nhìn, số tấu chương trước mặt chính là bằng chứng rõ nhất.

Diên Đế cực kỳ phản cảm trước việc Thắt vương cố gắng tạo ra dư luận trong thiên hạ.

Bùi Lâm biết rõ suy nghĩ của Diên Đế dành cho Bùi Chương, thấy Diên Đế không nén được giận thì cũng không trấn an, mà chỉ buồn bã nói, “Nếu như Phụ hoàng không hài lòng với Thắt ca, vậy thì còn có Cửu ca nữa.”

Lời này thoát ra khỏi miệng của Bùi Lâm rất nhẹ nhưng rơi đến tai Diên Đế lại nặng như cự thạch. Long nhan lóe lên tinh quang, sát khí mãnh liệt tản mát ra bốn phía.

“Trăm tuyệt đối không cho phép lão Cửu ngồi lên vị trí đó!”

“Vì sao?” Bùi Lâm ngẩng đầu lên. Phiền chán không hề che giấu trong giọng nói khi nhắc đến Bùi Cẩm của Diên Đế khiến Bùi Lâm rất nghi hoặc, bởi hai mươi năm nay, Diên Đế đối với Bùi Cẩm đều là lạnh nhạt.

Cửu ca rất ưu tú, không hề kém cạnh bất cứ ai, hần nhìn ra được thì đương nhiên Diên Đế cũng nhìn ra được, nhưng vì sao Phụ hoàng lại hờ hững như vậy?

Diên Đế không trả lời, nhưng đôi môi mím chặt đã tiết lộ tất cả tâm tình bên trong. Một lúc lâu sau, Diên Đế mới trầm giọng nói, “Lão Thập, con lo làm Thái Tử cho tốt đi! Ngôi vị Hoàng đế của trăm thuộc về con, toàn bộ thiên hạ đều là của con!”

Đề tài trở lại, hóa ra lại là tử cục.

Bùi Lâm vô lực hít sâu một hơi. Chẳng lẽ hắn thật sự chạy không thoát được căn nhà giam này sao? Khổ cực, kiên quyết cũng không thể tiến thêm một bước sao?

Nhớ tới cung nữ bị đánh chết kia, cảm giác hít thở không thông quen thuộc lại quần lầy Bùi Lâm.

“Không! Con không cần!” Bùi Lâm đột ngột đứng dậy.

“Bùi Lâm!” Diên Đế thấy Thái Tử vẫn khăng khăng một mực thì vừa sợ, vừa giận, vừa đau!

“Phụ hoàng!” Bùi Lâm không thỏa hiệp nữa. Cuộc đời là của hắn, không thể để cho người khác khống chế mãi được!

“Con muốn trầm tức chết sao?” Quyền uy lần nữa bị khiêu khích, Diên Đế giận dữ công tâm, lại phun một ngụm máu ra ngoài.

Bùi Lâm chảy nước mắt, hắn móc một vật từ trong tay áo ra, ôm chặt trong lòng, “Phụ hoàng, người không nên ép con!”

Diên Đế thấy chủy thủ trên tay Bùi Lâm, hoảng sợ, “Con đây là muốn làm cái gì?”

Bùi Lâm kiểm chế nội tâm đang run rẩy, đâm mũi dao xuống sâu hơn, “Phụ hoàng, xin người thành toàn!”

.....

Vương Phúc Niên khoanh tay đứng ngoài cửa đại điện, sau giờ Ngọ, ánh nắng xuyên thấu qua ngói lưu ly chiếu xuống, khiến hắn chói mắt, không mở ra được.

Các thị vệ khác đều bị hắn điều ra xa, vì vậy không sợ lời nói bên trong sẽ rơi vào tai những người khác.

Bên trong mơ hồ truyền ra tiếng đồ vật bị đập vỡ, sau đó là tiếng gào thét, sau đó nữa là tiếng nam nhân kinh hoàng la lên, “Người đâu! Người đâu?!”

Vương Phúc Niên ngửa đầu nhìn mặt trời, phát hiện thời tiết hôm nay rất đẹp, không biết mấy khóm hoa trong phủ Hiền vương có nở hay không nữa.

Hắc hắc, tốt nhất là nở đi!

Vương Phúc Niên nghĩ nghĩ liền cười một tiếng, sau đó thản nhiên xoay người, nhưng trong nháy mắt xoay người kia, sắc mặt lại trở nên khiêm nhường và lo lắng.

“A, đã xảy ra chuyện gì? Bệ hạ! Bệ hạ! Người không sao chứ?”

...

Thái Tử bị phế nằm trong dự liệu của rất nhiều người, nhưng không ai ngờ nó tới nhanh như vậy. Nhanh đến mức số phận Tương phủ còn chưa bị định đoạt mà chiếu thư phế bỏ Thái Tử đã được tuyên cáo ra ngoài.

Hoàng Hậu thấy Thái Tử toàn thân đầy máu, ôm ngực trở về thì bị sợ đến mức hồn phi phách tán, lúc nhìn thấy chiếu thư trong tay Thái Tử thì co quắp ngã ngồi xuống ghế.

Thái Tử... bị phế rồi?

Thái Tử bị phế!

Làm sao có thể!! Bệ hạ mới chỉ cho gọi Thái Tử được một lúc thôi mà! Trước khi đi, bà còn dặn đi dặn lại không được nói lung tung, sao thoáng cái đã bị phế rồi?

Hoàng Hậu không thể tin được, đọc đi đọc lại chiếu thư, thậm chí ngay cả con dấu cũng kiểm tra vô số lần, đến khi bình tĩnh đại ngộ thì thất thanh khóc rống lên.

“Nghịch tử! Người muốn hại chết bao nhiêu người đây?”

Trong lúc hỗn loạn, Bùi Lâm lại có cảm giác những thứ âm u trong cuộc sống trước kia đang dần bị đẩy lùi, hắn còn có thể nhìn thấy lồng giam đã nhốt hắn mười tám năm được mở ra, đón ánh nắng mặt trời chiếu

vào, hắn nghe được tiếng chim hót, ngửi thấy hương thơm của hoa, hắn cảm thấy cơ thể băng lạnh đang trở nên ấm áp, hắn cảm thấy rất thoải mái, rất vui vẻ, cho nên hắn si ngốc nở nụ cười.

Cuối cùng, hắn có thể giải thoát.

...

“Thái Tử bị phế thật rồi?” Nhan Thế Ninh nghe được tin thì sửng sốt.

Bùi Cận mỉm cười gật đầu.

“Vậy bây giờ ai là Thái Tử?” Nhan Thế Ninh hỏi tiếp.

Bùi Cận híp mắt, “Phụ Hoàng không hạ chỉ, vị trí Thái Tử tạm thời bỏ trống.”

Nhan Thế Ninh nhớ tới lời nói hôm trước, vội ngẩng đầu lên nhìn Bùi Cận, trầm ngâm một hồi mới nói, “Có thể nào là chàng không?”

Bùi Cận mỉm cười lắc đầu.

Ánh mắt Nhan Thế Ninh trở nên sắc lạnh.

Bùi Cận ôm lấy nàng, nói, “Không sao, hết thấy đều trong dự liệu. Mặt khác, còn có một việc nữa...”

“Ừm?”

“Thế Ninh, Phụ hoàng đã hạ mật chỉ, lệnh cho Nhan Chính giết Khang Hoa quận chúa.”

Nhan Thế Ninh lập tức mở to hai mắt.

“Tại sao lại vậy?” Quá bất ngờ.

Bùi Cận lạnh nhạt, “Tâm tư của Phụ hoàng luôn khó đoán như vậy. Bất quá, Thế Ninh à, nàng có muốn đến Tướng phủ tặng Khang Hoa quận chúa một kích cuối cùng không? Chúng ta cho bà ta biết rõ bà ta chết trong tay ai?”

Nhan Thế Ninh hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên sát khí.

“Đi! Nhất định phải đi! Thiếp muốn nhìn xem bà ta chết thê thảm và tuyệt vọng như thế nào.”

43. Chương 43

Sau khi trở lại Tướng phủ, Nhan Chính không lập tức hành động, mà tự giam mình trong phòng, suy nghĩ xem phải làm như thế nào mới không bị ai phát hiện ra.

Ngày mười bốn tháng mười, Nhan Chính thần sắc khắc nghiệt mở cửa phòng ra, trên tay cầm hộp gỗ đựng ba thước lụa trắng.

Gia đình trong phủ thấy Nhan Chính đi đến chéch viện thì nhanh chóng chạy đến phủ Hiền Vương báo tin.

Khang Hoa quận chúa ngồi bên cửa sổ, để mặc cho ánh nắng chiếu xuống đầu mình, khiến cả đầu mang theo ánh sáng nhàn nhạt, che giấu đi mấy sợi tóc bạc bên trong. Trước kia, chỉ cần thấy tóc bạc, Khang Hoa lập tức sẽ nhổ bỏ, mà nay, bà ta lại không còn tâm tư để ý đến điều này nữa.

Nghe được âm thanh cửa bị đẩy ra, Khang Hoa đỡ đỡ ngẩng đầu lên, thấy Nhan Chính đến thì lại đỡ đỡ mở to mắt. Ngoài cửa sổ có vô số hoa nở, nhưng không hiểu nổi vì sao chúng lại nở vào thời tiết như thế này.

Trong nội viện không có mấy người, hay chính xác mà nói thì là người trong Tướng phủ không còn bao nhiêu, nhận thấy tình huống bất lợi, những người kia đã sớm thu thập hành lý bỏ chạy lúc nửa đêm rồi, còn

lại vài người không dám trốn thì cũng đã bị Nhan Chính phân phó hết. Trong phòng lúc này chỉ có một mình Khang Hoa quận chúa.

Trong mắt cả hai đều mang theo đau thương.

Nhan Chính ném hộp gỗ lên bàn, hờ hững nói, “Bệ hạ có chỉ, người tự động thủ đi!”

Hộp gỗ bị va đập mà mở ra, lộ ra lụa trắng ở bên trong. Khang Hoa quận chúa liếc qua, nói, “Sao? Hẳn là Hoàng thượng sai người động thủ đúng không?”

Nhan Chính không đáp, chỉ nói, “Người nên sớm tự sát!”

Khang Hoa quận chúa trào phúng, “Chưa thấy người chết, tại sao ta có thể chết trước được?”

Nhan Chính mặc dù biết mình không cách cái chết bao nhiêu nữa, nhưng ở trước mặt Khang Hoa vẫn thẳng sống lưng, phần hận nói, “Ta nói rồi, ta sẽ không chết cùng người!”

Khang Hoa quận chúa cười lạnh một tiếng, không nói gì.

Nhan Chính thấy từ lúc xảy ra chuyện đến giờ, Khang Hoa vẫn một dạng ngạo nghễ như vậy thì vô cùng tức giận, chỉ trách ông ta là một thư sinh văn nhược, không thể ra tay giết người, cho nên Nhan Chính giận tái mặt, nói, “Khang thị, nếu người tự sát, ta sẽ thay người chiếu cố cả chủng kia!”

Khang Hoa quận chúa nghe vậy thì vẻ mặt có chút buồn lỏng. Bình độc được kia được đưa tới đã lâu, nói cách khác, buổi tối ngày mừng sáu tháng mười ấy, bà ta đã phải là người chết rồi mới đúng. Bà ta liên tục không uống độc là bởi vì không yên lòng về Nhan Thế Tĩnh.

Nếu bà chết rồi, thì Nhan Thế Tĩnh phải làm sao bây giờ?

Chuyện cho tới bây giờ đã không còn ai nguyện ý thu lưu bà nữa!

Khang Hoa quận chúa chưa kịp đáp lại Nhan Chính, ngoài cửa đã vang lên tiếng bấm báo, “Lão gia, Hiền Vương phi đến.”

Hai người trong phòng nghe vậy thì lập tức biến sắc, đặc biệt là Khang Hoa quận chúa, mặc dù hai mắt chứa đầy nước nhưng vẫn toát lên vẻ oán hận nồng đậm.

Nhan Chính không rảnh để ý đến bà ta, lập tức xoay người đi ra cửa, không quên nói, “Chính người tự quyết định đi.”

Nhan Thế Ninh xuống xe ngựa, thấy hai con sư tử đá trước cửa phủ bám đầy tro bụi thì hơi nhíu mày, đến khi tiến vào trong phủ, chứng kiến cảnh hoang vắng bên trong, tự nhiên nàng lại nhớ đến lần đầu tiên nàng đến đây vào hai năm trước.

Khi đó, nàng rời khỏi nơi đơn sơ ở Tuyên Thành chuyển tới Tướng phủ ở kinh thành, nhìn thấy sân nhỏ tráng lệ trong phủ mặc dù ngoài mặt ra vẻ trấn định nhưng nội tâm lại rung động không thôi. Nàng nhớ rõ, khi đó Khang Hoa quận chúa và Nhan Thế Tĩnh đứng ở chỗ hai con sư tử đá kia, cao cao tại thượng nhìn nàng. Kể từ ngày đó, nàng bắt đầu cuộc sống ăn nhờ ở đậu suốt hai năm liền.

Bị dẫn vào phòng khách, Nhan Thế Ninh tùy tiện ngồi xuống một cái ghế. Người hầu dâng trà lên, nàng nhấp một ngụm, mùi vị cũng không ngon bằng nửa tháng trước nữa rồi.

Thấy Nhan Chính nhảy qua cửa mà vào, nàng lập tức đứng lên, theo thói quen nở nụ cười mềm mại, “Phụ thân!”

Nhan Chính nhếch khóe miệng mỉm cười, ngồi xuống ghế.

“Lúc này con không nên về phủ.” Sau một hồi trầm mặc, Nhan Chính thở dài nói. Mừng sáu tháng mười, Tướng phủ đã suy bại, thân bằng hảo hữu tránh xa như tránh rắn rết, vốn là nơi đông như trẩy hội, mà nay lại hoàn toàn vắng vẻ. Nhan Thế Ninh đến phủ, quả thật khiến Nhan Chính cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhan Thế Ninh cười nhạt, “Mấy ngày trước, thân thể có chút khó chịu cho nên con mới không tới.”

Nhan Chính thấy dung nhan của nàng quá giống Dung thị thì bùi ngùi thở dài, sau đó nói, “Thế Ninh, nhiều năm như vậy rồi, con có từng oán hận cha không?”

Nhan Thế Ninh bất ngờ, nhưng nghĩ tới đối trá từ trước đến nay thì không nói gì, chỉ im lặng mỉm cười.

Nhưng không nói chính là thừa nhận, ánh mắt Nhan Chính trở nên lạc lõng, giọng nói càng thêm vẻ tang thương, “Con oán hận ta cũng đúng. Kết quả hôm nay là ta tự làm tự chịu!”

Nhan Thế Ninh không muốn tiếp tục đề tài này, liền hỏi, “Bệ hạ... có hạ ý chỉ nào không?”

Lời này của nàng chính là biết rõ còn cố hỏi.

Nhan Chính muốn giữ lại một chút mặt mũi trước mặt nữ nhi, liền nói, “Bệ hạ có ý gì thì cha không phỏng đoán được, bất quá trải qua chuyện lần này, cha đã chết tâm với triều chính, đã cáo quan về quê, bệ hạ cũng đã ân chuẩn rồi.”

Nhan Thế Ninh thấy Nhan Chính cả người già yếu, thất bại thì sinh ra chút không đành lòng, nàng khẽ khóc miệng, thản nhiên nói, “Như thế cũng tốt. Lúc nữ nhi gả cho Vương gia, người đã từng nói, bình an là tốt, nay phụ thân cách xa triều đình chắc cũng sẽ được bình an. Quyền thế mặc dù tốt, nhưng lại khó tránh khỏi vất vả lo lắng.”

Nhan Chính không ngờ nàng có thể ứng đối như vậy, nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào, đành phải cúi đầu uống trà để che giấu lúng túng.

Nhan Thế Ninh đặt ly trà xuống, đứng lên nói, “Nghe nói sức khỏe của muội muội không được tốt, con muốn đến thăm muội ấy.”

Nhan Chính nhướn mày, vẻ mặt không kiên nhẫn, “Có cái gì tốt mà xem.”

Nhan Thế Ninh cười một tiếng, “Dù sao chúng con cũng là tỷ muội.”

Nhan Thế Ninh đang ngồi dưới dàn hoa trong hậu viện, ngẩng đầu nhìn trời cười vui vẻ, nước miếng chảy xuống cũng không biết đường mà lau sạch. Thấy Nhan Thế Ninh đi tới thì trong mắt lộ ra hung quang, nhào tới, nắm chặt lấy tà áo của nàng.

“Người hại ta! Người hại ta!”

Khuôn mặt vốn xinh đẹp, nay lại vằn vẹo dữ tợn, Nhan Thế Ninh cao giọng la hét, thanh âm thê lương oán hận. Nhan Thế Ninh vốn cũng có chút áy náy với nàng ta, bây giờ nghe được câu này thì kinh hãi không thôi, bối rối liên tục lui về sau.

“Thế Tĩnh! Thế Tĩnh! Mau buông tay” Nhưng thể lực của kẻ điên rất lớn, nàng lui, Nhan Thế Tĩnh cũng lui theo, không hề buông tay.

Lúc này, vạt áo của nàng mắc vào nhánh cây nên bị xé rách một đoạn. Bộ váy này là do Tô y phường mới may, giá cả xa xỉ, nhưng Nhan Thế Ninh còn chưa kịp đau lòng, Nhan Thế Tĩnh nghe thấy tiếng vải bị xé rách thì lập tức chuyển ánh mắt xuống váy áo trên người Nhan Thế Ninh.

Nhan Thế Tĩnh giống như vừa phát hiện ra bảo bối, hai mắt sáng lên, vươn tay cẩn thận sờ lên y phục của Nhan Thế Ninh, “A.. Bộ váy này thật là đẹp mắt.”

Nhan Thế Ninh thấy nàng ta di chuyển sự chú ý đến nơi khác thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng cơn tức này vẫn chưa hoàn toàn lắng xuống. Nhan Thế Tĩnh đột nhiên dùng sức nắm lấy váy của nàng, hô lên, “Y phục này là của ta! Người cởi ra cho ta! Người là người xấu! Người trộm y phục của ta!!”

Nhan Thế Ninh quá sợ hãi, vội vàng đẩy nàng ta ra, ôm ngực chạy về sau.

Nhan Thế Tĩnh bị đẩy ngã xuống đất, đau đớn khóc lên, “Người là người xấu! Người muốn hại ta! Tại sao người lại phải hại ta? Ô ô, tại sao lại hại ta? Ta là Thái Tử phi! Ta là Thái Tử phi! Ha ha ha..!”

Nhan Thế Ninh thấy nàng ta vừa cười vừa khóc liên tục thì tâm khảm động. Nàng đã sớm nghe nói Nhan Thế Tĩnh điên khùng kỳ cục, nhưng đó chỉ là nghe nói mà thôi, hôm nay tận mắt nhìn thấy, nàng mới hiểu “điên khùng kỳ cục” là có ý gì.

Nhan Thế Ninh đứng từ xa nhìn lại, thấy Nhan Thế Tĩnh lại khóc nức nở thì tâm loạn như ma, một hồi lâu sau, nàng mới nói, “Thế Tĩnh, thực xin lỗi, ta không ngờ sẽ hại người thành như vậy! Nhưng người yên tâm, đợi sau khi bà ta chết, ta sẽ chiếu cố người thật tốt.”

Nhìn Nhan Thế Tĩnh thật sâu một cái, Nhan Thế Ninh nhắc váy, xoay người rồi bước.

Bây giờ, nàng nên đi tìm kẻ thù đã giết mẫu thân của nàng rồi!

Sau khi Nhan Thế Ninh biến mất sau cổng vòm, một nam tử bước ra từ trong một hõn non bộ.

Hắn nheo mắt nhìn Nhan Thế Tĩnh đang ngồi dưới đất nhặt hoa rơi, lá khô.

“Thái Tử ca ca, muội thích huynh, huynh có thích muội không?”

“Ừ.”

“Vậy sau này muội gả cho huynh có được không?”

“Ừ.”

Ký ức xa xôi thoáng hiện lên khiến nam tử biến sắc mặt, trên khuôn mặt tuấn mỹ có chút hoảng hốt, hắn nhìn chăm chăm vào người điên kia, như thế nào cũng không thể gộp nàng với tiểu cô nương có đôi mắt trong sáng trong trí nhớ.

Khi đó, tất cả đều rất tốt đẹp! Hắn nghĩ.

Lúc này, dường như Nhan Thế Tĩnh cảm giác được có người lạ, đột nhiên quay đầu lại, thấy người đứng ở hõn non bộ thì cười vui sáng lạn, nàng đứng lên, chạy nhào tới, “Thái Tử ca ca, huynh đến rồi! Muội biết là huynh sẽ đến mà!”

Thái Tử chậm rãi đi ra, thấy Nhan Thế Tĩnh lao vào trong ngực của mình cũng không né tránh, thậm chí hắn còn mặc cho nàng ôm chặt cổ của mình, trên mặt xẹt qua một nụ cười hờ hững.

Nhan Thế Tĩnh như xưa rất vui vẻ, “Thái Tử ca ca, huynh có biết muội đã đợi huynh bao lâu rồi không? Muội còn tưởng rằng huynh sẽ không tới. Thái Tử ca ca, sao huynh không nói chuyện? Có phải huynh không thích Thế Tĩnh không? Thái Tử ca ca, huynh không thể không thích Thế Tĩnh được, Thế Tĩnh phải làm Thái Tử phi, nhất định phải làm Thái Tử phi!”

Nói đến đây, Nhan Thế Tĩnh đột nhiên nhớ ra một chuyện, bắt đầu cởi váy áo của mình ra, vừa cởi vừa giải thích, “Thái Tử ca ca, hôm nay váy rất dễ cởi, huynh tới đi, từ phía sau đến, muội biết huynh thích nhất như vậy mà..”

Nói đến đây thì Nhan Thế Tĩnh không nói nổi nữa, tay của nàng vẫn đang cởi thắt lưng mà ánh mắt lại dán vào hai bàn tay đang đặt trên cổ mình.

“Khụ...” Ánh mắt của nàng từ nghi hoặc chuyển sang hoảng sợ, bắt đầu cạy mở hai bàn tay kia ra khỏi cổ mình, nhưng lực đạo trên hai bàn tay kia càng lúc càng lớn, cổ của nàng càng ngày càng đau, hô hấp của nàng cũng càng ngày càng khó khăn.

“Khụ...Khụ!”

Tất cả nghi hoặc được giải đáp, tất cả tốt đẹp bị bóp chết, Nhan Thế Tĩnh thấy khuôn mặt gần trong gang tấc đang rơi lệ đầy mặt thì không giãy giụa nữa.

Tại sao hắn phải khóc?

Nhan Thế Tĩnh vươn tay muốn lau nước mắt cho hắn, nhưng lực bắt tòng tâm.

Hai tay rũ xuống, nước mắt, im lặng rơi xuống.

“Chết đi! Đối với người mà nói, chết so với sống còn tốt hơn! Chết, người liền được giải thoát!”

Sau đó, bọt nước trắng xóa văng lên khỏi miệng giếng. Cô nương từng khiến cả Kinh thành phải kinh diễm, từ từ chìm xuống làn nước lạnh như băng, có điều đôi mắt của nàng vẫn luôn mở to, ánh mắt cũng thuý chung nhìn về phía miệng giếng.

Tại sao Thái Tử ca ca lại phải giết nàng?

Đến chết, nàng cũng không hiểu được.

Nam tử nhìn mặt nước dần dần phẳng lặng lại thì ngừng rơi nước mắt, khóe miệng lộ ra một tia vui vẻ nhàn nhạt, sau đó hần móc một phong thư ra khỏi tay áo, xé nát.

... Thái Tử ca ca, muối mở một cánh cửa nhỏ ở phía Tây Tướng phủ, nếu huynh muốn muối, huynh lập tức có thể tới tìm muối. Trông mong quân đến...

44. Chương 44

Sau khi rời khỏi hậu viện, tâm tình Nhan Thế Ninh có chút xao động, nàng thong thả đi trên đường mòn nhỏ một lúc mới đi đến chéch viện.

Vừa nãy trước khi rời đi, Nhan Chính đã điều động tất cả người hầu ra chỗ khác, bởi Nhan Chính nghĩ Khang Hoa nhất định sẽ tự sát, về phần Lưu ma ma thì đã bị đuổi ra khỏi phủ từ lâu rồi. Cho nên, hiện tại Nhan Thế Ninh đẩy cửa viện ra, cảm giác đầu tiên chính là bên trong vô cùng yên tĩnh.

Nhưng nàng biết, Khang Hoa quận chúa nhất định đang ở bên trong.

“Két” một tiếng, cửa bị đẩy ra, ánh mặt trời chiếu vào gian phòng u ám, bụi bặm bay loạn trong không khí. Nhan Thế Ninh liếc mắt liền thấy Khang Hoa quận chúa đang chờ sẵn ngồi trước cửa sổ.

Khang Hoa vừa thấy Nhan Thế Ninh thì vẻ cao ngạo lại hiện lên, bà ta ngẩng đầu, cười lạnh, sau đó chán ghét nghiêng đầu sang phía khác, giống như chỉ cần liếc nhìn nàng lâu một chút cũng là một loại nhục nhã.

Nhan Thế Ninh thấy bà ta sắp chết đến nơi mà vẫn còn như vậy thì nắm chặt quả đấm.

“Người tới làm gì?” Khang Hoa quận chúa lạnh lùng nói.

Ánh mắt Nhan Thế Ninh lạnh như băng, “Tới xem bà chết như thế nào.”

Ánh mắt Khang Hoa quận chúa chợt lóe, mím chặt môi không nói được lời nào.

Thấy lụa trắng trên bàn, Nhan Thế Ninh buồn bã nói, “Ta đang nghĩ, mấy ngày nay bà sẽ có cảm giác gì? Có phải cảm thấy mất hết can đảm hay không?”

Tinh quang hiện ra trong mắt Khang Hoa, bà ta thấy Nhan Thế Ninh không còn làm ra vẻ dịu dàng như trước nữa mà dám đứng từ trên cao nhìn xuống, cười ôn hòa nhưng lại lạnh khốc, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác ớn lạnh, hôm thành hôn của Nhan Thế Tĩnh, Nhan Thế Ninh cũng cười như vậy với bà ta.

Khang Hoa đứng bật dậy, lạnh lùng nói, “Là người làm? Là người làm đúng không?”

Nhan Thế Ninh thấy bà ta cố làm ra vẻ trấn định thì buồn cười, “Bà nói thử xem?”

Khang Hoa quận chúa giống như vừa bị người ta giáng ột đòn trí mạng, biến sắc, lui về sau nửa bước nhưng lại lập tức bước lên trước, “Tại sao người phải làm như vậy? Vì cái gì?”

Nhan Thế Ninh nhìn khuôn mặt vặn vẹo của người đối diện, hít sâu một hơi cố gắng kiềm chế nội tâm đang run rẩy của mình, “Vì cái gì ư? A, ngược lại ta muốn hỏi bà, bà là vì cái gì?”

Khang Hoa quận chúa trừng to mắt.

Nhan Thế Ninh nhìn thẳng vào mắt của bà ta, “Vì sao bà muốn hạ độc hại chết mẫu thân của ta? Mẫu thân không tranh với bà, vậy vì sao bà còn muốn giết người?”

Mặc dù đã hết sức khống chế, nhưng nguyên nhân cái chết thâm trọng của mẫu thân vẫn không khác gì đao sắc đâm sâu vào ngực Nhan Thế Ninh, vừa động liền đau, đau đến tận tâm can, đau đến muốn giết người! Cho nên khi nói ra những lời này trước mặt kẻ thù đã giết mẫu thân, nàng không thể ngăn không cho nước mắt chảy xuống.

Sau vài giây sững sờ, Khang Hoa lập tức hiểu được, đáy mắt lập tức tràn đầy oán độc, “Bà ta đáng chết! Hừ, bà ta dựa vào cái gì mà dám tranh cùng ta! Bà ta chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân hạ tiện, dựa vào cái gì mà đòi tranh với ta?”

“Người mới hạ tiện! Người đoạt trượng phu của người khác, lại tư thông với người khác, người là đồ điểm không biết xấu hổ!!!” Nghe được người khác nhục mạ mẫu thân của mình, Nhan Thế Ninh tức giận đến toàn thân phát run.

Vết sẹo che giấu nhiều năm bị vạch trần, cả người Khang Hoa lập tức luống cuống, bà ta không quan tâm đến lời nói của Nhan Thế Ninh nữa, một mình đắm chìm trong ký ức về nỗi nhục năm xưa, “Bà ta đáng chết! Bà ta hạ tiện như vậy, dựa vào cái gì mà đòi có được hân? Ta đường đường là một quận chúa, tại sao chỉ vì một người thấp kém như vậy mà phải làm bình thê? Đây chẳng khác nào làm nhục ta! Bà ta đáng chết, bà ta là đồ tiện nhân đáng chết! Ta nên giết bà ta từ sớm mới phải! Bà ta còn sống một ngày là ta phải chịu nhục nhã thêm một ngày! Người cũng nên chết mới đúng! Mẹ con các người đều là đồ hạ tiện, các người đều đáng chết!”

Nhan Thế Ninh không nhịn nổi nữa, vung tay lên tát một phát lên mặt của Khang Hoa, “Người mới đáng chết! Người là đồ nữ nhân lòng dạ âm hiểm, ác độc như rắn rết!”

Khang Hoa không ngờ Nhan Thế Ninh dám đánh mình, đứng ngây người tại chỗ.

Nhan Thế Ninh đánh xong vẫn cảm thấy chưa hả giận, thấy Khang Hoa cả người chặt vật thì cười lạnh, “A, hiện tại chính là báo ứng của người đấy, bị tỷ tỷ ruột bán đứng, nữ nhi duy nhất bị bức điên, phu quân giành được từ tay người khác lại tự tay đưa lựa trắng cho người! Cả đời tranh giành, cả đời liều mạng, cuối cùng vẫn thua cả ván bài! Hai bàn tay trắng! Khang Hoa, người có biết lúc ta biết người là người hại mẫu thân thì ta muốn giết người như thế nào không? Không phải là người muốn cho con gái mình làm Thái Tử phi sao? Ta liền khiến nàng ta không làm nổi! Không phải là người muốn tranh phụ thân từ tay nương ta sao? Ta liền khiến phụ thê các người trở mặt! Không phải là người luôn ra vẻ cao cao tại thượng sao? Ta liền đập người ngã xuống bùn! Ta sẽ không để cho người chết tử tế, ta muốn người nhìn những thứ người quan tâm mất đi, ta muốn người tuyệt vọng đến chết! Ha ha ha, ta muốn người đền mạng ấu thân của ta, ta muốn tất cả các người phải đền mạng ấu thân của ta!”

“Người nằm mơ! Ta...”

Khang Hoa vừa muốn phản bác thì ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng kinh hô, “Không xong rồi! Nhị tiểu thư rơi xuống giếng chết rồi! Phu thân! Nhị tiểu thư chết rồi!”

Khang Hoa nghe những lời này thì giật bắn cả người, bà ta đẩy Nhan Thế Ninh ra, chạy thẳng ra cửa, lạnh lùng nói, “Người nói gì?”

“Phu nhân! Không xong rồi! Nhị tiểu thư chết rồi!”

“Tiểu thư đang ở đâu?” Khang Hoa trắng bệch cả mặt, run giọng hỏi.

Tiểu nha hoàn bị dọa, “Tiểu thư, tiểu thư... ở hậu viện...”

Nha hoàn còn chưa nói xong, Khang Hoa đã vội vàng rời bước chạy đi.

Nhan Thế Ninh nghe nói Nhan Thế Tĩnh đã chết cũng cảm thấy kinh hoàng, vội vàng đi theo.

Lúc tới nơi, một đám người hầu đang vây quanh miệng giếng tìm cách vớt Nhan Thế Tĩnh lên, Nhan Chính cũng tới nhưng ông ta chỉ đứng bên cạnh, vẻ mặt khó phân biệt là vui hay buồn.

Khang Hoa quận chúa thấy tình cảnh như vậy liền biết đây là sự thật, đẩy tất cả mọi người tránh ra, thấy Nhan Thế Tĩnh nằm dưới giếng chết không nhắm mắt thì mềm nhũn cả người. Sau đó là một tiếng kêu khóc thê lương tuyệt vọng vang lên.

“Thế Tĩnh!!”

“Con của ta!!!”

“Là ai làm? Ai làm!!!”

Khang Hoa căng thẳng, cầm thù nhìn tất cả mọi người đang có mặt ở đây.

Nha hoàn chăm sóc Nhan Thế Tĩnh sớm đã khóc nức nở sợ hãi, thấy Phu nhân như vậy thì cả người run cầm cập, “Nô tỳ, nô tỳ cũng không biết. Vừa rồi, vừa rồi Đại tiểu thư đến, nói, nói muốn thăm Nhị tiểu thư, nô tỳ thấy đã đến giờ uống thuốc của Nhị tiểu thư nên mới đi đến phòng bếp. Ai ngờ, ai ngờ vừa về đến nơi đã không thấy Nhị tiểu thư đâu! Sau đó, sau đó, sau đó nô tỳ đi tìm một vòng quanh viện, mới phát hiện ra Nhị tiểu thư ở dưới giếng, nô tỳ thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì!! Nô tỳ không hại chết Nhị tiểu thư!!”

Tiểu nha hoàn vội vã thanh minh cho bản thân, Khang Hoa nghe thế thì mãnh liệt xoay người lại nhìn Nhan Thế Ninh, trong mắt đầy đặc oán độc cừu hận, giống như muốn đem Nhan Thế Ninh thiên đao vạn quả băm thây vạn đoạn!!

Nhan Thế Ninh bị Khang Hoa nhìn mà kinh hãi, nằng lúi về sau giải thích, “Không phải ta! Ta không làm!!”

Khang Hoa quận chúa không hề tin tưởng lời nàng nói, dồn sức tuyệt vọng quát to, “Nó đã thành ra như vậy rồi mà ngươi còn không chịu buông tha! Ta muốn giết ngươi! Giết ngươi!”

Nói xong liền lập tức lao tới, mà không biết từ khi nào trong tay của Khang Hoa lại nhiều hơn một thanh chủy thủ sáng như tuyết.

Dao sắc cắt vào da thịt, máu lập tức chảy ra. Đúng lúc này, một bóng người ở cách đó không xa lập tức phi thân tới, đẩy ngã Khang Hoa quận chúa.

“Thế Ninh!” Nhan Chính thấy Nhan Thế Ninh bị đâm trúng thì biến sắc kinh hô.

Bên kia, Khang Hoa quận chúa lập tức đứng lên sau khi bị đẩy ngã, quát um lên giống như bị tâm thần, “Ta đâm chết ngươi! Ta sớm nên đâm chết ngươi mới phải! Năm đó, lúc giết nương của ngươi, lẽ ra ta phải giết luôn cả ngươi mới đúng! Ngươi là đồ độc ác! Ta muốn giết ngươi!”

Nhan Chính nghe được lời này thì càng thêm kinh dị. Năm đó giết nương của ngươi? Nghĩa là sao?

Nhan Thế Ninh đau đến trắng bệch cả mặt, nằng bám vào rào chắn, nói, “Ngươi không giết ta sao? A, ngươi hạ âm mưu trên người ta không phải là muốn ta chết sao?”

“Âm mưu?” Nghe được một cái tên xa lạ, Khang Hoa quận chúa lập tức hỏi lại theo bản năng.

Nhan Thế Ninh thấy thế cũng nhăn mi lại.

Lúc này, Nhan Chính không nhận được, lên tiếng, “Thế Ninh, rốt cuộc là thế nào? Nương của con làm sao mà chết?”

Bị kích thích, Nhan Thế Ninh cũng không nghĩ nhiều nữa, oán hận nói, “Nương chết như thế nào ư? Chính bà ta sai Lý tẩu hạ độc hại chết nương!”

“Lý tẩu?” Nhan Chính ngỡ ngàng một chút, sau khi nhớ ra có người gọi như vậy mới lẩm bẩm nói, “Làm sao có thể?”

Nhan Thế Ninh cười lạnh, “Chẳng lẽ nhiều năm như vậy mà phụ thân không biết bà ta là người ác độc sao? Chẳng lẽ tới bây giờ ngươi còn không thấy rõ mình đã cưới một nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, tâm hồn vẩn vọ, vô sỉ sao?”

Nhan Chính sợ ngây người, một phần là vì lời của Nhan Thế Ninh, một phần là vì biểu tình chán ghét không hề che giấu trên mặt nàng.

Nhan Thế Ninh nhớ lại chuyện xưa, chua xót khóc, “Ta có một người cha thật tốt a, chỉ tội nương của ta phải chết thảm! Nương là bị các người hại chết a!!”

“Cho nên ngươi muốn trả thù! Ngươi muốn trả thù ta, cũng muốn trả thù cha ngươi đúng không? Ha ha ha, Nhan Chính, ngươi có nghe thấy không? Ngươi có nghe thấy con gái ruột của ngươi nói thù hận ngươi không? Ha ha ha, ngươi có biết hay không, ngươi rơi vào tình cảnh hôm nay đều là do nữ nhi tốt của ngươi ban tặng! Hết thấy đều là do nó làm! Là nó gửi thư đến, là nó phá hư tình cảm phu thê của chúng ta, là nó

phá hủy Thế Tĩnh! Nhan Chính, người mở to mắt của người ra mà nhìn, đây chính là nữ nhi tốt của người! Tất cả của người đều là bị nó phá hủy!!”

Nhan Chính càng nghe thì càng kinh hãi, càng nghe lại càng cảm thấy lạnh toát cả người, khó tin nhìn Nhan Thế Ninh, mà trên mặt Nhan Thế Ninh chỉ có quyết tuyệt và tàn khốc, tựa như đang chứng thực những lời của Khang Hoa.

Giữa ban ngày, gió lạnh run rẩy, Nhan Chính đột nhiên cảm thấy cả cuộc đời của mình quá mức hoang đường!

Báo ứng!

Thật sự là báo ứng!

Thật lâu sau, Nhan Chính mới nhìn Nhan Thế Ninh, gian nan mở miệng, “Con đi về trước đi.”

Giờ phút này, Nhan Thế Ninh đã suy yếu tới cực điểm, máu chảy quá nhiều, khí lực hao tổn quá lớn, nàng sắp không chống đỡ nổi nữa, lúc nàng muốn nói tiếp một câu thì cảm giác mê muội đột nhiên kéo tới, nàng chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, sau đó liền ngã gục.

Tiểu Ất thấy thế thì cuống quýt chạy tới đỡ lấy nàng, “Vương phi! Vương phi!”

Xong rồi, Vương phi xảy ra chuyện, trở về thế nào hắn cũng bị lột da. Ôm Nhan Thế Ninh lên xe ngựa, tiểu Ất ghen ngào, vô hạn bi thương nghĩ.

Sau khi xe ngựa của phủ Hiền vương rời xa Tướng phủ, Nhan Chính sai người kéo Khang Hoa quận chúa về lại chéch viện. Buổi tối, Nhan Chính gọi toàn bộ người trong phủ đến uống rượu. Đến khi thấy cả đám người đều gục xuống, Nhan Chính mới đứng lên, đi tới chéch viện.

Ba thước lụa trắng vắt ngang trên xà nhà. Khang Hoa quận chúa kinh hoảng giãy giụa, lại bị đâm một đao trúng tim, sau đó ôm ngực mà chết.

Khói bốc lên dày đặc, lửa đỏ thiêu đốt, Nhan Chính ngồi trước bàn nhìn bình nhỏ trong tay, sau khi thở dài một hơi thì ngửa cổ lên uống cạn..

Nhớ lúc trước, mười năm gian khổ học tập nhưng có hiền thê làm bạn bên người, cơm rau dưa cũng cảm thấy có vô hạn tư vị. Hắn muốn cho nàng vinh hoa phú quý, muốn cho nàng cảm y ngọc thực, muốn nàng được người khác ca ngợi. Hắn khêu đèn học tập ngày đêm, hắn vô cùng khát vọng, cuối cùng, hắn kim băng đề danh, tiền đồ rực rỡ. Thế nhưng chính từ lúc đó, số mệnh bắt đầu nghịch chuyển...

Nhan Chính nhìn lửa cháy thiêu đốt tất cả, thảm đạm cười một tiếng: Tất cả chuyện cũ trước kia đều như mộng, thế thì, hãy để tất cả cố gắng hoang đường đều trở thành vô ích đi!!!

45. Chương 45

Lúc nhìn thấy Tiểu Ất ôm Nhan Thế Ninh đã hôn mê bất tỉnh chạy vào phủ, Bắc Đẩu sợ hết hồn. Sau khi hỏi rõ nguyên nhân, Bắc Đẩu vội vàng bảo Tiểu Ất ôm Nhan Thế Ninh đặt xuống giường, đồng thời cho người chạy vào cung báo cho Bùi Cẩn. Thật không biết khi biết tin, Bùi Cẩn sẽ phản ứng như thế nào đây!

Có điều, lúc Bắc Đẩu rửa tay chuẩn bị xử lý vết thương cho Nhan Thế Ninh lại cảm thấy luồng cuống tay chân.

Vì sao ư?

Bởi vì vị trí vết thương của Nhan Thế Ninh thật là khiến cho người ta không dám xuống tay.

Bắc Đẩu cúi đầu nhìn ngực Nhan Thế Ninh, sau đó lại ngẩng đầu nhìn trời, cuối cùng nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, ánh mắt rơi vào trên người một tiểu nha hoàn.

“Người đi đến!”

Hắn có chút ấn tượng với nha hoàn này, thường thường có thể nhìn thấy nàng ở trong vườn, tính tình có chút âm thầm, lạnh nhạt. Thấy nàng đã nhiều lần, nhưng cho tới bây giờ hắn cũng chưa thấy vẻ mặt nàng có chút biến hóa nào. Ngay cả vừa rồi nàng đỡ Nhan Thế Ninh một thân đầy máu cũng rất bình tĩnh tỉnh táo, mặt không đổi sắc, như vậy, lát nữa liền để nàng giúp đỡ những việc hắn không tiện làm đi.

Tiểu nha hoàn nghe vậy cũng không có phản ứng gì quá mức, chỉ nghe lời bước lên.

“Ách, người đi vào trong trướng, đợi lát nữa ta nói như thế nào thì người liền làm như thế đó, hiểu không?”

“Vâng.”

“Rửa tay trước đã!”

“Vâng.”

“Đã sẵn sàng chưa?”

“Vâng.”

“Trước tiên, cởi áo ra. Dính vào rồi? Vậy thì dùng kéo cắt bỏ đi. Sau đó dùng nước trong rửa sạch miệng vết thương, nhìn xem miệng vết thương là màu gì.. Ừ, vậy thì không có độc, băng lại...”

Bắc Đẩu đưa lưng về phía giường, phát ra hiệu lệnh, giải đáp nghi hoặc, đến khi nghe thấy tiểu nha hoàn ở bên trong nói một tiếng “Đã xong”, hắn mới xoay người lại.

Tiểu nha hoàn từ trong trướng đi ra, khuôn mặt vẫn trầm tĩnh như xưa. Bắc Đẩu dò xét nàng xong thì không khỏi âm thầm tán thưởng, miệng vết thương của Vương phi khá sâu, chưa nói gì đến việc chảy nhiều máu như vậy, chỉ cần xé y phục ra nhìn thấy máu thịt mơ hồ thì đều khiến cho người ta run rẩy, nhưng ai ngờ một nha hoàn mới mười mấy tuổi đầu lại có thể tỉnh táo như thế chứ.

Bắc Đẩu hơi động tâm, có lẽ hắn có thể kéo nàng tới làm trợ thủ của mình. Ngay khi ý nghĩ này vừa kết thúc, Bắc Đẩu đã thấy tiểu nha hoàn kia đi từng bước đến gần mình, con mắt nhìn thẳng vào hắn không rời.

Đã xảy ra chuyện gì? Bắc Đẩu bị nhìn chằm chằm mà phát sợ.

Tiểu nha hoàn cách hắn càng ngày càng gần, lúc chỉ còn cách một bước thì ngừng lại, sau đó “Oa” một tiếng phun ra,

“Bắc Đẩu tiên sinh, nô tỳ thấy máu là choáng.” Nói xong, con mắt đảo một vòng, thân thể ngã thẳng về phía trước.

Hôn mê.

“...” Bắc Đẩu nhìn vết bẩn trên quần áo, lại nhìn nha hoàn “tĩnh táo” đang dựa vào trên người mình, hóa đá!!!

Bên ngoài, Tiểu Át siết chặt quần áo của Tiểu Giáp, rơi lệ, “Xong rồi, xong rồi, vương gia trở lại nhất định sẽ lột da ta, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

Tiểu Giáp thấy Tiểu Át bôi hết nước mắt nước mũi lên người mình thì cố gắng chịu đựng, nói, “Người yên tâm đi!!”

“Người sẽ cầu tình giúp ta sao?” Tiểu Át ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ.

“Không. Mong một, mười lăm, ta nhất định sẽ nhớ thấp hương cho hương.”

“...” Trong khoảnh khắc, Tiểu Át biến sắc, oán giận nhìn Tiểu Giáp, “Cám ơn, ngài giữ lại tự mình dùng đi!”

...

Sáng sớm, Bùi Cẩn đã bị tuyên vào cung, đồng thời tiến cung còn có cả Thất vương Bùi Chương. Sau hai canh giờ giả vờ ôn lương kính cẩn, rốt cuộc hắn cũng được ra khỏi cung, đương nhiên trên đoạn đường xuất cung còn phải diễn thêm một đoạn tình cảm huynh đệ nữa.

Bởi vì Bùi Chương đi theo tiền hãn một đoạn.

Gần đây, khí sắc của Bùi Chương quả thật là không tệ, người ta nói nói người gặp chuyện vui thì tinh thần sáng khoái quả không sai chút nào. Thái Tử bị phế, mặc dù vị trí kia vẫn bỏ trống, nhưng Bùi Chương lại có loại tự tin “Không chọn ta thì chọn ai”. Trên khuôn mặt lãnh ngạo của Bùi Chương dâng lên một chút vui vẻ, hãn nghiêng đầu liếc mắt sang bên cạnh, thấy Bùi Cẩn một mực đi sau mình nửa bước thì càng thêm vui vẻ.

Đây không phải là có ý thần phục sao?

Mặc dù người bo bo giữ mình, nhưng thời điểm thắng thua đã định, e là người cũng sẽ phải chủ động cúi đầu!

“Cửu đệ, thật không ngờ Thập đệ sẽ có ngày hôm nay..” Bùi Chương hãn là có ý biểu đạt một chút tiếc hận, chỉ tiếc rằng công phu đối trá của hãn không bằng Bùi Cẩn, thanh âm tiếc hận này chẳng khác nào đang cười trên nỗi đau của người khác.

Bùi Cẩn cười nhạt, không có ý kiến.

Bùi Chương nói lời kia, mục đích là muốn cho Bùi Cẩn một cơ hội để nịnh nọt mình, ai ngờ Bùi Cẩn lại không trả lời, điều này khiến hãn có cảm giác bị hạ nhục, vì vậy, lời nói ra tiếp theo cũng trở nên trực tiếp hơn, “Nhớ đạo trước ta đi tìm Cửu đệ uống rượu dùng trà, Cửu đệ người lại một mực từ chối, không biết hiện tại đệ có rảnh hay không?”

Bùi Cẩn nghe vậy thì lại làm ra bộ dáng khiêm nhường, “Đệ tất nhiên là rảnh rồi, nhưng lại sợ làm phiền đến thời gian rảnh rỗi của Thất ca!”

Bùi Chương nhướng mày. Ý tứ vẫn là cự tuyệt, có điều so với trước kia thì càng uyển chuyển hơn.

Bùi Chương có chút không hiểu, nhìn như khiêm tốn nhưng lại không hạ thấp bản thân, không được cưng chiều, lại không chọn đứng về phe phái nào, rốt cuộc Bùi Cẩn muốn làm gì? Chẳng lẽ thật sự muốn làm Hiền vương vô dụng vô cầu sao?

Rất nhanh, Bùi Chương liền nở nụ cười, mặc dù người nhất định bảo trì vị trí trung lập, nhưng có lẽ người không biết rằng bởi vì thủ hạ của người vô tình tiết lộ bí mật của Nhan Thế Tĩnh nên ta mới có cơ hội đập ngã Hoàng Hậu và Tướng phủ. Nghĩ tới đây, Bùi Chương nhìn Bùi Cẩn, tươi cười mang thêm chút ít thành tâm thật ý, “Cửu đệ, nói cho cùng, ta vẫn phải cảm tạ đệ.”

Bùi Cẩn ngẩng đầu lên, vẻ mặt mê man, nghi hoặc thoáng hiện lên trong mắt, “Ý của Thất ca là?”

Bùi Chương thấy vẻ mặt không biết gì của hãn thì cười càng thêm sung sướng, nhưng cũng không đáp lời, chấp tay sau lưng xoay người rời đi... Xem ra, phải lợi dụng Phúc Khánh Lâu nhiều hơn mới được!

Bùi Cẩn thấy bóng dáng cao ngất đi xa thì lắc đầu cười cười.

Lúc hai người đi đến cửa cung, xe ngựa đã sớm chờ sẵn.

Hạ nhân của phủ Hiền vương vừa thấy Vương gia nhà mình đi ra thì kích động muốn khóc, “Vương gia, cuối cùng người cũng đi ra..”

“Có chuyện gì?” Bùi Cẩn nhíu mày, có tia dự cảm xấu.

“Vương phi bị thương.”

Ầm ầm, ung dung ôn hòa của Bùi Cẩn bị quét sạch, hãn mấp máy môi muốn hỏi rõ ràng, nhưng nhớ đến Bùi Chương vẫn ở bên cạnh lại nuốt lời đã ra đến cổ họng xuống. Hãn xoay người qua loa làm lễ với Bùi Chương, sau đó mới vội vàng chui lên xe ngựa nhà mình. Đến khi xe ngựa đã đi thật xa khỏi cửa cung, hãn mới vội hỏi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tại cửa cung, Bùi Chương nhớ lại vẻ mặt kinh hoàng trong nháy mắt vừa rời của Bùi Cẩn, neho hai mắt lại... Chắc chắn, nhiều năm như vậy, đây là lần thứ hai hãn thấy vị Cửu đệ ung dung này rối loạn..

Lần trước là vào lúc nào nhỉ? Hình như vào thời điểm Trần quý phi chết thì phải!

Hắc, Cửu đệ, hóa ra người cũng để ý đến nữ nhân!

Nhớ tới nữ nhân dịu dàng phong tình kia, ánh mắt Bùi Chương càng thêm thâm thúy, hắn xoay người ra hiệu với tùy tùng, chậm rãi phân phó, “Phái người đi thăm dò xem Cửu vương phi đã xảy ra chuyện gì.”

...

Bùi Cẩn gấp gấp chạy về phủ, thấy Bắc Đẩu từ trong phòng đi ra thì túm lại hỏi, “Nàng như thế nào rồi?”

Bắc Đẩu giật tay của hắn ra, nói, “Không chết được.”

“...”

Vì cái gì mà Bắc Đẩu luôn có thể một kiếm chặn họng người khác đây?

Bùi Cẩn thấy hắn nói như vậy thì biết là Nhan Thế Ninh không có gì đáng ngại nữa, hắn chạy đến bên giường, nhìn xuống, nhưng vẫn lo lắng không thôi.

“Bị thương ở đâu?”

“...”

“Đang hỏi người đây?”

“Ngực”

“...” Bùi Cẩn bừng tỉnh, một phát túm được quần áo của Bắc Đâu, “Người băng bó?”

Bắc Đẩu đỏ tai, “Không phải ta!”

Bùi Cẩn buông tay, “Ta cũng biết người không có can đảm làm vậy.”

“...”

“Có nghiêm trọng không?” Bùi Cẩn sờ trán của Nhan Thế Ninh, hỏi.

Bắc Đẩu thấy hắn đau lòng thì bĩu môi, “Nếu vết thương thấp hơn nửa thước nữa thì đã xảy ra chuyện lớn rồi.”

Nửa thước? Bùi Cẩn dùng mắt đo lường, dưới ngực nửa thước, không phải là bụng sao? Bụng?

Nhưng vì sao bụng bị thương lại nghiêm trọng hơn so với bị thương ở ngực?

Bắc Đẩu đón ánh mắt phức tạp của Bùi Cẩn, khẽ gật đầu, “Người đoán không sai.”

Hai mắt Bùi Cẩn lập tức sáng lên.

...

Nhan Thế Ninh mơ một giấc mơ, trong mơ nàng được trở lại năm mình sáu tuổi.

Trong hậu viện có rất nhiều cây nữ nhi, mười năm mới nở hoa, mười hai năm mới kết trái. Hàng xóm trồng cây nữ nhi đều là để cầu cát tường, Nhan Thế Ninh thấy thích liền xin một gốc về trồng.

Hàng xóm còn nói: cháu phải chăm sóc cây thật tốt bởi vì cây nữ nhi sẽ lớn lên theo chủ nhân, đại biểu cho cuộc sống của chủ nhân. Nhan Thế Ninh nghe vậy thì coi lời dặn dò đó như khuôn vàng thước ngọc mà làm theo, mỗi ngày đều chạy đi chạy lại vài lần. Cho đến một ngày, Nhan Thế Ninh bỗng dưng phát hiện không thấy cây đâu nữa, nàng cẩn thận tìm một chút mới biết thì ra là con dê nhỏ do Bùi Cẩn nuôi đang ngẫu nhiên nhai gốc cây bảo bối của nàng trong nàng!!

Phi!! Người này!!

Nhan Thế Ninh lập tức nổi đóa tại chỗ!

Về sau, Nhan Thế Ninh cũng quên mất việc này, nhưng đúng mười hai năm sau, gốc cây nữ nhi sớm đã bị dê ăn hết lại xuất hiện trong giấc mộng của nàng, hơn nữa, nữ nhi lại cao lớn, cường tráng, lấp lánh quả ánh vàng rực rỡ. Nhan Thế Ninh rất vui mừng, nhếch miệng cười to, sau đó nện bước chân xuống đất như xưa

muốn trèo lên hái quả xuống. Đúng lúc đó, mặt đất dưới chân nàng liền biến mất, cả người nàng tức khắc rơi xuống...

Trong lúc mê man, Nhan Thế Ninh thống khổ nghĩ: Bùi Cẩn, chàng là tên khốn khiếp, lại đào hầm loạn lên nữa rồi!!!

Đáy hầm có một tảng đá sắc nhọn đâm thẳng vào ngực nàng, vì thế Nhan Thế Ninh liền đau tỉnh. Ngực rất đau, nàng theo bản năng đưa tay lên sờ ngực.

“Đừng sờ!” Một giọng nói vang lên ngăn cản nàng.

Nhan Thế Ninh quay đầu lại liền thấy Bùi Cẩn đang ngồi ở mép giường. Mặt trời chiếu vào phòng sáng rõ mà ấm áp, nhưng trên mặt nam nhân này lại có chút âm tình bất định.

Nhan Thế Ninh nhớ lại chuyện mình bị thương thì tê dại cả đầu.

“Ta đã sắp xếp người ở Tướng phủ, chỉ cần Nhan Chính có hành động thì hần sẽ báo về, đến lúc đó hai chúng ta cùng nhau đến đó. Nàng không thể đi một mình được, tính tình của Khang Hoa vốn âm lãnh, Nhan Thế Ninh lại điên khùng, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì, nàng muốn đi cũng phải đi cùng ta, biết chưa?”

... Khi đó, Bùi Cẩn đã dẫn nàng như vậy.

Khi đó, Nhan Thế Ninh cũng gật đầu đáp ứng, nhưng hôm nay nhận được tin Nhan Chính mang lụa trắng đến chéch viện thì nàng không chờ đợi nổi nữa.

Bùi Cẩn vào cung không biết khi nào mới trở lại. Chờ đến khi hần trở lại, nói không chừng Khang Hoa đã chết rồi cũng nên. Vì thế Nhan Thế Ninh mới cần rằng định một mình mang theo hai hắc y nhân đến Tướng phủ, trùng hợp chính là hôm nay Tiểu Giáp có việc phải ra ngoài, nên chỉ còn lại có một mình Tiểu Ất đi theo nàng.

“Nàng nói xem, ta nên phạt nàng như thế nào bây giờ?” Bùi Cẩn buồn cười, hỏi.

Nhan Thế Ninh méo mếu, “Thiếp đang bị thương đấy!”

Bùi Cẩn không thương tiếc chút nào, “Nếu nàng chịu nghe lời ta thì có bị thương không?”

Nhan Thế Ninh thấy hần nghiêm túc thì trở nên nhút nhát, yên lặng kéo cao chân lên, ai ngờ lại bị Bùi Cẩn chặn lại.

“Chàng muốn làm gì?” Nhan Thế Ninh khẩn trương.

Bùi Cẩn liếc nàng một cái, nói, “Cho ta xem miệng vết thương.”

Miệng vết thương đúng ngay ngực của nàng, như Bắc Đẩu nói thì chỉ cần chủ thủ đi chệch nửa tấc thì đã đâm trúng tim của nàng rồi. Khang Hoa quận chúa chắc hẳn đã dùng toàn lực vào một dao kia, cho nên mặc dù bị Tiểu Ất đẩy ra, mất đi hơn một nửa lực nhưng vẫn đâm vào rất sâu. Khi Bùi Cẩn nhìn thấy một vết rách dài trên ngực nàng thì hần lập tức hít sâu một hơi, không hề che giấu sự đau lòng của mình.

“Đau không?” Bùi Cẩn run giọng hỏi nàng, muốn đưa tay chạm lên miệng vết thương nhưng lại sợ làm đau nàng.

“Đau, đau chết đi được!” Kỳ thật sau khi thoa thuốc của Bắc Đẩu thì nàng cũng không còn quá đau đớn nữa, nhưng thấy vừa rồi Bùi Cẩn muốn khởi binh vắn tội, Nhan Thế Ninh cảm thấy nàng cần phải giả bộ đáng thương mới khiến hần đồng tình.

Bùi Cẩn nghe vậy lại tưởng thật, lập tức nghiêng đầu kêu lên với người ngoài cửa, “Bắc Đẩu! Không phải người nói bôi thuốc rồi sẽ không đau nữa sao?”

Bắc Đẩu đứng bên ngoài, tràn đầy nghi hoặc.

Nhan Thế Ninh vội vàng đổi giọng, “Này... thực ra thì cũng không đau lắm..”

Bùi Cẩn vừa nghe liền biết ngay là mình bị gạt, quay đầu lại nhếch miệng cười với Nhan Thế Ninh, hí mắt, “Ái phi càng ngày càng có tiền đồ, không chỉ không nghe lời mà còn học nói dối lừa gạt, rất tốt, rất tốt!” Nói xong thì trầm mặt xuống, “Hừ hừ, nàng chờ đấy, xem sau này ta thu thập nàng như thế nào!!”

Nụ cười của Nhan Thế Ninh lập tức cứng lại.

Mà lúc nàng còn đang nghĩ xem nên làm gì bây giờ, Bùi Cẩn lại đột nhiên cúi người xuống ôm lấy nàng.

Đồng thời, hân vui sướng, trịnh trọng nói nhỏ bên tai nàng, “Thế Ninh, chúng ta có hài tử!”

46. Chương 46

Nhan Thế Ninh lập tức ngốc, nàng kinh ngạc sờ sờ bụng mình, giống như không thể tin được, “Thiếp, có?”

Bùi Cẩn cười đắc ý, “Bảo sao gần đây nàng luôn kêu mệt mỏi như vậy.”

Nhan Thế Ninh vẫn có chút phản ứng không kịp, nàng luôn cảm thấy thời điểm nàng mang thai còn cách bây giờ rất xa, nhưng không ngờ đột nhiên lại có thể này. Đây chính là hài tử của nàng và Bùi Cẩn sao?

Bụng cũng không có gì thay đổi, nhưng bây giờ Nhan Thế Ninh lại có cảm giác rất lạ lùng. Đột nhiên, nàng ngẩng đầu lên, bất an nhìn Bùi Cẩn, “Bùi Cẩn, có nên sinh đứa bé này hay không?”

“Sao?” Bùi Cẩn bị hỏi khó.

Nhan Thế Ninh nói, “Khang Hoa quận chúa và Hoàng Hậu hạ âm quỳ cho thiếp không phải là vì khiến thiếp mang bầu rồi chết sao... Đợi đã, không đúng, Bùi Cẩn, thiếp nhớ tới một việc!”

“Bùi Cẩn, lúc ở Tương phủ, lúc thiếp hỏi Khang Hoa quận chúa chuyện này, phản ứng của bà ta rất lạ..”

Nghe Nhan Thế Ninh nói xong, Bùi Cẩn khẽ nhíu mày, “Ý của nàng là người hạ âm quỳ là một người khác?”

Nhan Thế Ninh nghiêm trọng gật đầu.

“Vậy thì là ai chứ?”

Nhan Thế Ninh suy nghĩ một chút, nói, “Lúc ấy người mang lư hương đến cho thiếp chọn là Thế Tĩnh, nói là do Hoàng Hậu nương nương ban thưởng. Chẳng lẽ là do Hoàng Hậu làm? Nhưng cũng không đúng, Hoàng Hậu và Khang Hoa là cá mè một lứa, nếu như muốn hại thiếp thì nhất định sẽ không giấu diếm.”

Càng nghĩ, Nhan Thế Ninh càng cảm thấy kỳ lạ, càng nghĩ càng kinh hãi, nàng vốn tưởng rằng người muốn hại mình chỉ có tỷ muội nhà Khang Hoa, không nghĩ tới còn có một người khác đứng phía sau hạ độc thủ!

Bùi Cẩn cầm tay của nàng trấn an, nhưng hai tròng mắt âm trầm lại tiết lộ nội tâm đang náo loạn của hắn, bởi vì hắn vừa nghĩ tới một khả năng.

Nếu như Khang Hoa không phải là người hại Nhan Thế Ninh, thế thì kết luận cho rằng Hoàng Hậu hại chết Trần quý phi cũng có khả năng không đúng!

Nhưng Bắc Đẩu đã nói rằng âm quỳ là cực kỳ quý hiếm, điều chế âm quỳ cũng rất phức tạp, cho nên không phải ai cũng có được!

Theo dõi kẻ thù lâu như vậy, đến nay lại phát hiện ra đây không phải là kẻ thù chân chính, tìm Bùi Cẩn đột nhiên gia tốc trong ngực. Là ai mà lòng dạ lại sâu như vậy, thủ đoạn độc ác như vậy, có thể đùa bỡn hắn bằng đây năm?

Bỗng dưng, Bùi Cẩn chợt nhớ đến một nam nhân cao cao tại thượng.

Sau lưng lạnh toát, nếu quả thật là Phụ hoàng, thì thật sự là quá đáng sợ!

Nhan Thế Ninh thấy Bùi Cẩn xuất thần thì có chút bất an, nàng khẽ nhéo tay của hắn, nói, “Bùi Cẩn, chàng đang nghĩ gì vậy?”

Bùi Cẩn hoàn hồn, thấy vẻ mặt lo lắng của Nhan Thế Ninh, hắn chậm rãi thở ra một hơi, thấp giọng nói, “Ta đang nghĩ, người hạ âm quỳ cho nàng và Trần quý phi có khi nào là Phụ hoàng hay không.”

Khẩu khí trầm ỉn nhưng lại tràn ngập bi thương, Nhan Thế Ninh thấy hần như thế thì trong lòng mềm nhũn.. Cho tới bây giờ, hần đều là một dạng bất cần đời, cợt nhả, hoặc là ôn hòa kính cẩn, bất kể là như thế nào cũng chưa bao giờ thấy hần bi thương như bây giờ.

Lời của Bùi Cẩn cũng khiến nàng kinh hoảng, nàng đã sớm biết Diên Đế lạnh nhạt với Bùi Cẩn, nhưng nếu như Diên Đế thật sự là người đã hạ âm mưu thì không phải chỉ đơn giản là lạnh nhạt! Đây chẳng khác gì đang giết hại con nối dõi của Bùi Cẩn, khiến hần đoạn tử tuyệt tôn!!

Phải là cừu hận lớn đến nhường nào mới khiến Diên Đế tàn nhẫn đến vậy đây!!

Bùi Cẩn không tranh, không cầu xin, không màng danh lợi, nếu như hồi báo lại hần là như thế thì chẳng khác nào dùng dao nhỏ cắt từng miếng thịt trên người hần xuống! Nhan Thế Ninh run sợ, đau lòng, thấy Bùi Cẩn mím chặt môi thì cũng hiểu hần đang rất thống khổ... Nàng đứng dậy, bất chấp đau đớn trước ngực, ôm lấy cổ của hần, sau đó ngẩng đầu lên, dán môi mình vào môi của hần.

“Bùi Cẩn, không sao hết, không sao hết. Không cần suy nghĩ nữa, chàng còn có tiểu sư tử, còn có tiểu tiểu sư tử ở đây nữa!!”

Bùi Cẩn có cảm giác như đang rơi xuống vực sâu tuyệt vọng, được Nhan Thế ôm như vậy, hần liền có cảm giác như mình được kéo lên khỏi miệng vực. Hần ôm nàng thật chặt, vùi đầu vào cổ của nàng, tham lam một chút hơn ấm duy nhất còn sót lại của bản thân.

Đúng thế, là một chút hơi ấm duy nhất còn sót lại!

Từ nhỏ đã bị Diên Đế lạnh nhạt, cả hoàng cung to lớn cũng chỉ có Trần quý phi mới khiến hần cảm nhận được một chút ấm áp. Năm hần mười hai tuổi, Trần quý phi chết thảm càng khiến hần cảm thấy thế gian rất đen tối. Về sau, hần bị ân sư mang ra khỏi hoàng cung, chuyển đến Tuyên Thành, nói là tu dưỡng tâm tính, nhưng thật ra là thê lương bỏ mạng nơi đất khách. Chính thời điểm cuộc đời hần đen tối nhất, một tiểu nha đầu nhảy vào trong đường hầm của hần, sau đó hoàn toàn bước vào trong thế giới của hần.

Bùi Cẩn vĩnh viễn nhớ rõ lần đầu tiên gặp Nhan Thế Ninh, khi ấy tóc nàng rối bù, một đôi mắt đen bóng loáng long lanh, y phục xộc xệch lộ ra một cánh tay trắng trẻo mập mạp, rõ ràng là kẻ gốc vô cùng nhưng lại luôn giả bộ mình là người tinh ranh. Sau khi biết được mình bị khi dễ thì lập tức xù lông, nhe răng trợn mắt giống như muốn nhào lên cắn hần. Khi đó, Bùi Cẩn đã cảm thấy nha đầu này rất giống một con sư tử nhỏ hoang dã.

Tiểu sư tử.. Về sau hần luôn gọi nàng như vậy. Bất kể là tại viện nhỏ ở Tuyên Thành hay thâm cung đại viện nơi Kinh thành, mặc kệ nàng là dã nha đầu hay cô nương hiền thực, nàng vẫn là tiểu sư tử của hần.

Bùi Cẩn nhìn chằm chằm màn gấm, đột nhiên rất buồn bực, ai bảo hần lại thích nàng chứ?

Ngay từ đầu chẳng qua chỉ là cảm thấy chơi rất thú vị, cảm thấy nha đầu kia ngây ngô không tìm không phối cho nên mới muốn khi dễ nàng, dù sao trong thế giới của hần, có quá ít người nói cười liên cười, nói trở mặt liền trở mặt. Nhưng sau này tại sao hần lại thay đổi?

Bùi Cẩn cẩn thận suy nghĩ nhưng vẫn không nghĩ ra. Hần chỉ nhớ rõ lúc Diên Đế tứ hôn Doanh tiểu thư ỳnh, hần cũng không có cảm giác gì, nhưng đến khi Doanh tiểu thư mất, hần lại thở phào nhẹ nhõm, sau đó tự nhiên nhớ tới tiểu sư tử ở Tuyên Thành. Bùi Cẩn nhớ lúc ấy suy nghĩ trong lòng hần là: Tiểu sư tử kia chắc cũng trưởng thành rồi!!

Về sau Tuyên Thành bị lũ lụt, hần chủ động đi trước cứu lũ, ngoại trừ việc né tránh triều đình, có phải cũng là vì muốn tới thăm nàng hay không?

Rõ ràng là hần có thể ở tại đại viện nhà cao cửa rộng nhưng hần lại chạy tới nhà ân sư, sau đó gõ cửa nhà cách vách bắt nàng khi đó đang ngủ trưa phải dậy bưng trà rót nước cho hần..

Nhìn nàng trừng mắt nhe răng với mình, hần lại cảm thấy sau này cứ như vậy cũng không tồi. Đợi nàng lớn thêm chút nữa, lấy nàng về nhà cũng rất được.

Sáu năm trước, ý nghĩ ấy lần đầu tiên hiện lên trong đầu hần, nhưng chỉ chợt lóe rồi biến mất, bởi vì lúc ấy chính hần cũng cảm thấy ý nghĩ này rất hoang đường.

Dù gì hần cũng là Hoàng tử, Phụ hoàng tuyệt đối sẽ không cho phép hần cưới nàng. Mà nàng thì sao có thể chấp nhận làm trắc phi hoặc thị thiếp chứ?

Huống chi, tính tình nàng như vậy, sao có thể thích hợp với hoàng cung được.

Vì thế, hần liền chôn ý nghĩ này xuống.

Nhưng lúc hần quay lại Nam Cương, mới biết rằng Dung thị đã qua đời, còn nàng thì đã bị người nhà đón tới kinh thành, lúc đấy hần chợt phát hiện ra mọi chuyện đã thay đổi. Vì vậy, hần mới cho người đến Tướng phủ thu thập tin tức, biết được nàng bởi vì có trở ngại về thân phận mà khó lòng xuất giá thì hần rất không hiền hậu mà nở nụ cười, đồng thời cũng âm thầm tính toán thời gian, định chờ qua thêm một năm nữa, đợi hần giải quyết xong chuyện ở Nam Cương, hần sẽ lập tức trở về Kinh thành lấy nàng về nhà. Nhưng thời hạn một năm còn chưa hết, hần lại nhận được tin báo về chuyện của Thái Tử và Nhan Thế Tĩnh, do đó hần cũng không tiện ở lại Nam Cương nữa, lập tức chạy như bay về kinh... Thái Tử cưới Nhan Thế Tĩnh, chắc chắn Thất ca sẽ ra tay với tiểu sư tử!!

Như vậy làm sao được chứ!!

Từ sáu tuổi đến mười tám tuổi, từ tiểu nha đầu biến thành thực nữ, mặc kệ nàng làm bộ làm tịch trước mặt người khác ra sao, ở trước mặt hần, nàng vẫn chỉ có một bộ dáng gương nanh múa vuốt mà thôi. Giống như hần, mặc kệ trước mặt người khác giả nhân giả nghĩa như thế nào, trước mặt nàng lại luôn tháo mặt nạ xuống, lộ ra vẻ mặt gian trá vô sỉ.

Luôn luôn có vài người có thể khiến người nguyên ý móm tim móm phổi, thẳng thắn với họ, mà với Bùi Cẩn hần lại bất hạnh hơn người khác, bởi vì hần chỉ có một người khiến hần nguyên ý làm như vậy.

Nghĩ đến đây, Bùi Cẩn buông lỏng mi tâm đang nhú chặt ra, sau đó cắn nhẹ lên lỗ tai của Nhan Thế Ninh, vô sỉ nói, “Đang giữa ban ngày mà ái phi lại yêu thương nhưng nhớ bốn vương như vậy sao? Hay là nàng muốn làm cái gì khác nữa? Phu quân thật sự không hiểu nha!!”

Nhan Thế Ninh đang mãi nghĩ xem nên an ủi Bùi Cẩn như thế nào, đột nhiên nghe được một câu như vậy thì cứng đờ cả người, lập tức đẩy hần ra sau, thấy vẻ mặt dâm tà của hần thì theo bản năng nâng chân phải lên đá tới, “Chàng là tên khốn khiếp!!”

Lại bị hần chơi xỏ!!

Bất quá lần này Nhan Thế Ninh đã quên mất vết thương trên ngực, nàng vừa cử động một chút, ngực lập tức bị căng đau, sắc mặt của nàng ngay lập tức trở nên trắng bệch.

Bùi Cẩn thấy thế thì hoảng sợ, “Nàng có sao không?”

“Ô ô, ngực thiếp đau. Bụng cũng đau. Ô ô, toàn thân đều đau!!” Nhan Thế Ninh ra sức kêu rên.

Bùi Cẩn vội vàng chạy ra gọi Bắc Đẩu.

Sau khi bôi thêm thuốc cho Nhan Thế Ninh xong, Bùi Cẩn đi theo Bắc Đẩu ra ngoài, bởi vì hần vừa nhớ tới một chuyện đặc biệt trọng đại.

“Nói, vết thương kia phải bao lâu mới lành?”

“Hai tháng.”

“Nói, có thai có phải không nên “gì kia” không?”

Bắc Đẩu liếc hần một cái, gật đầu.

Bùi Cẩn cắn răng, “Vậy lúc nào mới có thể?”

Bắc Đẩu đảo mắt, đổ tai, sau đó ánh mắt trở nên kỳ lạ... Vì sao Vương gia lại trở thành một tên tinh trùng lên óc rồi? Suy nghĩ một chút, Bắc Đẩu mới lên tiếng nhắc nhở, “Phúc Khánh lâu là một địa điểm tốt.”

“?”

“Mười tháng hoài thai, sau đó còn cần hai tháng tĩnh dưỡng, cho nên trong vòng một năm, người hoặc là cố gắng chịu đựng, hoặc là...”

Nhìn Bùi Cẩn giận dữ bỏ đi, khoe miệng Bắc Đẩu khê nhếch lên... Quân tử báo thù, mười năm không muộn. Mang thai ba tháng là có thể sinh hoạt vợ chồng bình thường, ta biết rõ đấy thì làm sao??

Biết rồi cũng không nói cho người!

Hừ!!

Bắc Đẩu thu thập đồ xong, đang muốn xoay người rời đi thì nhìn thấy nha hoàn “Tĩnh táo” đang đứng ở một bên.

“Bắc Đẩu tiên sinh, tiên sinh đã từng đến Phúc Khánh lâu rồi sao?” Tiểu Tư chớp chớp mắt hỏi.

Bắc Đẩu ưỡn thẳng sống lưng, “Không có!!”

Tiểu Tư nhú mày, “Vây vì sao ngài lại nói Phúc Khánh lâu là một địa điểm tốt?”

“Nghe nói!” Bắc Đẩu hơi chần chừ rồi mới nói ra.

Tiểu Tư gật đầu, “Nô tỳ biết mà, người như Bắc Đẩu tiên sinh sao có thể đến loại địa phương đó được.”

“Ừ.” Bắc Đẩu lấy được khẳng định của Tiểu Tư thì trong lòng rất thoải mái, nếu không phải bị Bùi Cẩn bức hiếp, còn lâu hắn mới đến chỗ đó!!

Ai ngờ, Tiểu Tư lại nhanh chóng sâu kín nói ra một câu, “Nghe nói thức ăn ở đó rất đắt tiền, nô tỳ thấy Bắc Đẩu tiên sinh keo kiệt như vậy, làm sao có thể cam lòng đến đó dùng cơm được.”

“... Ta keo kiệt ở chỗ nào?” Bắc Đẩu buồn bực.

Tiểu Tư chỉ vào y phục của hắn, “Chẳng phải một năm bốn mùa ngài đều chỉ mặc một bộ xiêm y màu đen này sao?”

Bắc Đẩu thấy Tiểu Tư rất bình tĩnh nói ra nghi vấn, đột nhiên có cảm giác không nói nên lời.

Ai bảo hắn một năm bốn mùa chỉ mặc một bộ xiêm y? Chẳng qua là tất cả y phục của hắn đều chung một kiểu dáng, một màu sắc mà thôi!

Mà thôi!!! Mà thôi!!! Có được không hả trời!!!

Câu chuyện nhỏ về Bắc Đẩu

Ông chủ Tô: Ấy, đây không phải là Bắc Đẩu sao? Sao hôm nay lại có thời gian rảnh đến đây thế?

Bắc Đẩu nhìn trời.

Ông chủ Tô: Tới mua y phục hả? Vẫn lấy kiểu dáng và màu sắc giống trước kia đúng không?

Bắc Đẩu: ... Này... Đổi cái khác đi!!

47. Chương 47

Trong lúc Bùi Cẩn ra ngoài nói chuyện, Nhan Thế Ninh nằm ở trên giường bắt đầu suy nghĩ sâu sa..

Diên Đế muốn giết hại con nối dõi của Bùi Cẩn? Lý do là gì? Thật không thể hiểu nổi!!

Thấy Bùi Cẩn trở lại, Nhan Thế Ninh cắn môi dưới, nói, “Bùi Cẩn, thiếp cảm thấy người hạ âm quỷ không phải là Bệ hạ.”

“Vì sao?”

“Thiếp suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không nghĩ ra nguyên nhân khiến Bệ hạ phải làm thế.” Nhan Thế Ninh hơi do dự nói ra.

Bùi Cẩn nhíu mày trầm ngâm, Nhan Thế Ninh vừa nói như vậy cũng đã cảnh tỉnh hẳn. Bởi lẽ hẳn vốn đã kiêng kỵ Diên Đế nhiều năm, cho nên người đầu tiên hẳn hoài nghi dĩ nhiên là Diên Đế, sau đó nghi hoặc nhiều năm bùng phát trong nháy mắt, khiến hẳn kiên định với khả năng này mà quên mất phải suy tư kỹ càng nguyên nhân phía sau.

Nếu quả thật là Diên Đế hạ âm mưu, vậy thì nguyên nhân là gì? Cho dù Bệ hạ không quan tâm tới hẳn, nhưng có thể thấy Diên Đế rất trông mong hoàng tôn ra đời, không thể nào ra tay giết hại hoàng tự được.

Vừa rồi kích động suýt nữa thì Bùi Cẩn đánh mất lý trí, bây giờ bình tĩnh lại, suy nghĩ kỹ hẳn lại nhớ tới một người.

Hai mắt nhìn nhau, trong mắt cả hai đều tỏa ra ánh sáng nóng rực.

“Nàng cũng nghĩ đến người đó à?” Bùi Cẩn hỏi.

Nhan Thế Ninh gật đầu, nói, “Thiếp đang nghĩ, đây có tính là một lần mượn đao giết người nữa hay không. Lúc trước biết người hạ độc mình là Khang Hoa, thiếp cũng từng nghi ngờ, nếu như bà ta muốn giết thiếp thì vì sao phải chờ đến lúc này?”

Bùi Cẩn lạnh mặt, “Lúc ấy ta và Bắc Đẩu cũng có nghi hoặc giống nàng, nhưng sau này lại cho rằng bà ta là vì muốn tránh hiềm nghi, sợ nàng chết ở Tướng phủ sẽ gây ra nghi ngờ, đồng thời cũng là vì Hoàng Hậu sợ chúng ta sẽ sớm sinh con.. Lúc đó cảm thấy lý giải như vậy rất hợp lý cho nên ta cũng suy nghĩ thêm nữa, bây giờ nhìn lại, có lẽ ta đã lầm rồi.”

“Đúng thế, dựa vào tính tình của Khang Hoa, nếu bà ta thật sự muốn giết thiếp thì sẽ không cố kỵ nhiều thứ như vậy!” Nhớ tới lúc Khang Hoa liều mạng đâm mình, Nhan Thế Ninh lại cảm thấy đau đớn, cũng không biết bây giờ bà ta ra sao rồi. Giọng nói của Nhan Chính và tiếng khóc thê lương của Khang Hoa không ngừng xoay quanh đầu khiến Nhan Thế Ninh tự dưng thấy bất an.

Bùi Cẩn thấy Nhan Thế Ninh ngồi nói chuyện có chút khó khăn liền ôm nàng nằm xuống, nói, “Lúc trước ta còn cho là Phụ hoàng, bây giờ nghĩ lại, kỳ thật người đó mới là người có khả năng nhất, chỉ là không ngờ tâm cơ của bà ta lại sâu như vậy.”

Nhan Thế Ninh nhớ tới bộ dạng của Mục quý phi, thậm chí dài nói, “Nhìn qua thì đúng là một người hiền hòa.”

Bùi Cẩn suy nghĩ một chút, nói, “Thế Ninh, nàng còn nhớ chuyện về mẫu phi mà ta đã nói với nàng không?”

“Ừ.” Khi đó Bùi Cẩn không giấu giếm nữa mà kể cho nàng biết Trần quý phi cũng là vì bị hạ âm mưu mới chết.

“Khi đó, ta cảm giác được hương có vấn đề, liền lên lấy trộm một nhúm tàn hương giấu đi, nhưng không biết vì sao chỗ tàn hương kia lại biến mất. Bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ là bị bà ta phát giác được, sau đó sai người đi tiêu hủy chứng cứ phạm tội.” Dừng một chút, Bùi Cẩn lại nói, “Cho nên, Mục quý phi hẳn là biết ta đã biết trong hương có độc!”

Câu nói sau cùng, Bùi Cẩn nói rất trầm trọng, Nhan Thế Ninh nghe thấy ít nhiều cũng sợ hãi.

Mục quý phi biết Bùi Cẩn đã biết trong hương có độc, mà Nhan Thế Ninh lại bị hạ độc trước khi gả cho Bùi Cẩn đúng một đêm, kết hợp hai chuyện này với nhau, kết quả chỉ có bốn chữ, “Mượn đao giết người”!!!

“Mục quý phi vẫn muốn chèn ép, thậm chí là diệt trừ phe Thái Tử, Thất ca nhiều lần dụ dỗ lại bị ta dùng lời nói uyển chuyển từ chối, sau đó tin tức ta muốn cưới nàng truyền ra ngoài, bọn họ chắc chắn cho rằng đây là một cơ hội tuyệt diệu! Dem hương đưa vào chỗ Hoàng Hậu, sau đó nghĩ cách tặng cho Nhan Thế Tĩnh, để Nhan Thế Tĩnh đưa cho nàng.

Cho dù Nhan Thế Tĩnh không giao cho nàng, mà tự nàng ta dùng hết thì cũng là chuyện tốt đối với bọn họ, dù sao khi đó mọi người đều biết Nhan Thế Tĩnh sẽ làm Thái Tử phi, nàng ta dùng hương có âm mưu, chưa nói đến chuyện khó hoài thai, chỉ sợ tính mạng cũng khó bảo toàn. Như thế, quan hệ giữa Thái Tử và phủ Thừa Tướng sẽ rạn nứt, Thái Tử sẽ không chiếm được lợi thế gì từ hôn sự này nữa.

Còn nếu như Nhan Thế Tĩnh thật sự đưa hương cho nàng giống ý của bọn họ thì bọn họ cũng phải hết sức cẩn thận. Bởi vì có hai khả năng có thể xảy ra, một là ta sẽ phát hiện ra âm mưu, như vậy, tất nhiên ta sẽ liên tưởng tới cái chết của Trần quý phi, kết quả chính là sẽ sinh ra địch ý với Hoàng Hậu và Khang Hoa, thậm chí là bắt đầu trả thù. Mà bất kể là ta lựa chọn trả thù hay gia nhập vào thế lực của Thất ca, thì Thất ca đều ngồi mát ăn bát vàng! Khả năng thứ hai, chính là ta không phát hiện ra âm mưu, như vậy, không chỉ tính mạng của nàng bị nguy hiểm mà ta cũng sẽ không có con nối dõi, dù là gì thì bọn họ cũng đều có lợi! Dù sao ta cũng là Hoàng tử, nếu như sớm sinh hạ hoàng tôn, chắc chắn sẽ là một uy hiếp không nhỏ!!”

Nhan Thế Ninh nghe Bùi Cẩn phân tích thì không ngừng kinh hãi. Không ngờ một lư hương nho nhỏ mà lại cất giấu một âm mưu sâu như vậy!!

Thế cục như vậy, thật sự là quá đáng sợ!

Bà ta chỉ cần chắc chắn hương được mang ra ngoài, sau đó bàng quan đứng làm khán giả. Không cần tốn nhiều sức đã tính kế được hai vị Hoàng tử! Trên bàn cờ này, Nhan Thế Ninh nàng chỉ là một quân tốt nhưng lại quyết định cả thế trận của cả ván cờ!

Hiện tại, Tướng phủ suy tàn, Thái Tử bị phế, cán cân khuynh đảo! Thất Vương trở thành người thắng lớn nhất!

“Bùi Cẩn, bây giờ chúng ta nên làm gì?” Nhan Thế Ninh không khỏi lo lắng.

Bùi Cẩn cầm tay của nàng đặt lên bụng của nàng, nói, “Muốn biết là ai hạ âm mưu, ta còn phải đi hỏi một người nữa mới chắc chắn. Đợi đến khi xác định được rồi, ta mới có thể quyết định xem phải làm gì tiếp theo.”

“Chàng muốn tìm ai xác nhận?” Nhan Thế Ninh có chút nghi hoặc.

Bùi Cẩn nhẹ nhàng vuốt tay của nàng, lẳng lặng nói ra hai chữ, “Hoàng Hậu.”

“Hoàng Hậu?” Nhan Thế Ninh mở to hai mắt, có chút khó tin tưởng, sau đó mới bình tĩnh, “Cũng đúng, nếu như Hoàng Hậu phủ nhận, vậy thì càng thêm chắc chắn là do Mục quý phi gây nên. Nhưng liệu Hoàng Hậu có nói cho chàng biết không?”

Bùi Cẩn nở nụ cười, “Hoàng Hậu không muốn nói, ta sẽ bức bà ta phải nói ra.”

Nhan Thế Ninh thấy hần cười giảo hoạt thì tỉnh táo cả người, hơi híp mắt lại, nói, “Trong bụng chàng lại có ý nghĩ xấu gì muốn giấu thiếp đúng không?”

Bùi Cẩn thấy ánh mắt sáng quắc của nàng, thì kéo tay của nàng đi xuống, cười cười, “Trong bụng phu quân không có ý nghĩ gì xấu hết, chỉ có nơi này là có ý xấu thôi.”

Nhan Thế Ninh vừa nghe hần nói như vậy thì đỏ mặt, sau đó kéo tay của hần lên, cắn mạnh một cái, “Chàng chết cũng không chịu đúng đắn!”

Náo loạn một hồi, Nhan Thế Ninh lại nói, “Thiếp vẫn thấy hài tử đến không đúng lúc.”

Vì không để cho Bùi Cẩn sinh hạ hoàng tử, Mục quý phi đã ra tay độc ác như vậy rồi, nếu như chuyện nàng có thai bị truyền ra ngoài, ai mà biết còn bao nhiêu gió tanh mưa máu đang chờ đợi hai người nữa đây.

Bùi Cẩn thông thả nói, “Nàng có biết lúc chúng ta mới thành thân, Bắc Đẩu đã đưa cho ta thứ gì không?”

“Là gì vậy?”

“Thuốc tránh thai.”

“Vậy tại sao chàng không dùng?”

Bùi Cẩn lộ ra một nụ cười, “Bùi Cẩn ta nếu như không thể bảo vệ được vợ con của mình, thì hai mươi mấy năm sống trên đời này của ta chẳng phải là đã uống phí rồi sao?”

Rõ ràng là giọng nói rất lạnh nhạt, nhưng không hiểu vì sao, tim của Nhan Thế Ninh lại đập thành thịch, nam nhân này, trong lúc lơ đãng đều biểu lộ ra khí chất quân vương nồng đậm.

Nhan Thế Ninh thấy hần hơi nhếch khóe môi, cảm thụ được bàn tay ấm áp của hần, liền nhớ tới một việc cách đây không lâu.

Khi đó, cũng là ở trên giường, nàng nhìn về mặt bày mưu tính kế của Bùi Cẩn, không nhịn được liền hỏi hần một câu, “Bùi Cẩn, chàng muốn làm Hoàng Đế à?”

Vốn tưởng rằng hần sẽ giống trước kia, trả lời thật giả lẫn lộn, thế mà hần lại nói, “Nhan Thế Ninh, ta vẫn muốn xem một chút, xem nàng ngồi trên bảo tọa của Hoàng Hậu, giả trang làm mẫu nghi thiên hạ thì sẽ như thế nào.”

Một khắc kia, Nhan Thế Ninh ngây ngẩn cả người. Nàng sớm đã cảm giác được Bùi Cẩn sẽ không cam lòng làm vật trong ao, nàng biết hần là người rất có bản lĩnh, nếu hần thật sự muốn mưu cầu nghiệp lớn, nàng sẽ trợ giúp hần không tiếc bất cứ thứ gì, nhưng lại không nghĩ rằng, vào lúc đó, hần lại cho nàng một đáp án như vậy.

Rõ ràng là một khí thế nhất định phải có được, nhưng lại hết lần này tới lần khác bắt cần đòi, giống như việc leo lên ngôi vị Hoàng đế kia chỉ như một trò chơi, thế nên nàng bị cuốn hút, cũng không đứng đắn nói, “Vậy thì có thể thiếp sẽ không vui đâu, ngồi ở đó không nhúc nhích, để cho người khác lễ bái, chẳng khác gì cái bài vị cả.”

Bùi Cẩn nghe vậy lại làm ra vẻ mặt dối trá, “Bài vị? Nói cũng đúng, nếu ái phi đã không vui, vậy thì phu quân lại tiếp tục làm nhân vương vậy.”

Chuyện này đến đây liền được bỏ qua, không nhắc lại nữa, bởi vì Bùi Cẩn đã bày tỏ tâm tư của hần với nàng, nàng cũng không cần thiết phải hoài nghi thêm làm gì nữa. Mà bây giờ, nhìn Bùi Cẩn nằm bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần, Nhan Thế Ninh lại dâng lên cảm giác..

... Người này không làm Hoàng đế quả thật là đáng tiếc!!

Nàng cũng muốn nhìn xem hần mặc long bào ngồi trên ghế rồng, giống như bài vị bị người ta lễ bái sẽ như thế nào?

Nhưng mà, nếu như hần trở thành Hoàng đế, không phải là sẽ có ba nghìn giai nhân trong hậu cung sao?

Nghĩ đến cái này, trong lòng Nhan Thế Ninh có điểm chua xót, mà lúc này, giọng nói của Bùi Cẩn lại vang lên bên tai nàng.

“Hôm nay nàng bị thương, đúng lúc có thể trốn trong nhà, giấu diếm chuyện mang thai. Ừm.. nuôi nàng mười tháng, chờ hài tử ra đời rồi tính sau. Ô ô, nương tử, tại sao nàng lại phải mang thai chứ? Về sau một mình ta làm sao vượt qua đêm dài đây? Nàng nghĩ xem, nhìn thấy được, sờ thấy được mà lại không ăn được, đây không phải là muốn giết ta sao?”

Nhan Thế Ninh nhìn về mặt đáng thương, ảo não của hần thì cười ha ha, động đến miệng vết thương liền vội vàng dừng lại, con người đảo quanh một vòng, mở miệng thử dò xét, “Bùi Cẩn, nếu không, chàng nạp trắc phi hoặc thị thiếp đi..”

Nhan Thế Ninh nói đến đây thì không nói được nữa, bởi vì Bùi Cẩn xoay đầu lại, ánh mắt như đao.

Nhan Thế Ninh bĩu môi, tiếp tục, “Thiếp nói thật!!”

Bùi Cẩn duỗi hai tay ra, ôm đầu của nàng, “Nương tử, nàng mau tỉnh lại đi! Giữa ban ngày đừng có nói mê sảng!!”

Nhan Thế Ninh nghe vậy, mặc dù không biểu hiện ra mặt, nhưng trong lòng lại hết sức ngọt ngào. Sau đó, nàng bỗng nhớ tới còn có một vấn đề nữa, lại nói tiếp, “Nói, rốt cuộc chàng định đối phó với Hoàng Hậu như thế nào?”

Bùi Cẩn trầm tư một lát mới nói, “Thế Ninh, không phải là nàng vẫn muốn biết thân phận của Bắc Đẩu sao?”

“Ừ.” Nhan Thế Ninh nàng vẫn luôn tò mò về Bắc Đẩu.

Bùi Cẩn lại trầm ngâm thêm một lúc nữa, “Nàng có biết Thịnh gia ở Giang Nam trước kia không?”

“Giang Nam, Thịnh gia? Gia tộc phú khả địch quốc trong truyền thuyết? Không phải mấy năm trước đã phán cho tội mưu phản, sau đó bị tịch thu tài sản, xử trảm cả nhà sao?” Vụ án Thịnh gia quả thật là khiến cả thiên hạ phải khiếp sợ, không ai ngờ rằng Thịnh gia lại có dã tâm lớn như vậy, càng không nghĩ rằng Thịnh gia lại có nhiều tiền như vậy, thời điểm lục soát, vàng bạc tài bảo của Thịnh gia phải nhờ đến xe ngựa và thuyền mới vận chuyển hết được.

Bùi Cẩn dường như cũng đang nhớ lại Thịnh gia huy hoàng trước kia, trong con người dần hiện lên vẻ kinh dị và đáng tiếc, cuối cùng lại trở nên bình tĩnh, “Tên thật của Bắc Đẩu là Thịnh Kiến Nam, là con trai trưởng, đứng đầu chi thứ hai, đời thứ mười ba của Thịnh gia.”

Bắc Đẩu, ngôi sao luôn chỉ về phía nam, lúc Bùi Cẩn cứu hắn thoát khỏi trận hỏa hoạn kia, hắn đã nói, “Vậy thì cứ gọi ta là Bắc Đẩu đi.”

Bắc Đẩu, ngôi sao luôn chỉ về phía nam, nhưng tâm của hắn lại luôn luôn hướng về phương bắc. Bởi vì phương bắc có Hoàng cung, có nữ nhân đã hại hắn cửa nát nhà tan!!

“Bắc Đẩu tuy là con trưởng của Thịnh gia, cũng là người thừa kế sản nghiệp Thịnh gia trong tương lai, nhưng hắn lại không ham thích làm ăn, chỉ đắm mình trong nghiên cứu y thuật. Lúc vụ án của Thịnh gia xảy ra, hắn đang bị vây khốn trong phòng thuốc, cơ quan trong phòng thuốc rất phức tạp, quan binh không tiến vào được nên mới phóng hỏa bốn phía, lúc ta tìm được mật đạo chạy tới, cả người hắn đã bị cháy sạch, không nhìn ra hình dạng gì nữa rồi. Không phải nàng vẫn luôn thắc mắc vì sao Bắc Đẩu không bao giờ thay đổi sắc mặt sao? Đó là bởi vì mặt của hắn đã bị lửa lớn thiêu hủy, không thể làm ra biểu tình gì nữa.”

Nhan Thế Ninh im lặng nghe Bùi Cẩn kể lại, tâm tình của nàng lúc này không thể chỉ dùng “khiếp sợ” là diễn tả hết được, “Vậy hắn.. mặt của hắn..”

“Trước kia hắn vẫn luôn đeo mặt nạ, về sau hắn theo ta tới Nam Cương, tìm được một cỗ y, dùng cỗ thuật khôi phục lại diện mạo cho hắn. Mặt mũi của hắn bây giờ đều là giả, đây cũng là lý do vì sao hắn ở bên cạnh ta nhưng lại không ai nhận ra hắn.”

Giả? Đây.. Đây!! Trời mới biết Nhan Thế Ninh nàng rất hâm mộ làn da bóng loáng thủy nộn của Bắc Đẩu!!

“Vậy vì sao chàng lại cứu hắn?”

“Ta và Bắc Đẩu đã quen biết từ trước, khi đó ta rời hoàng cung làm việc, bị thích khách đuổi giết, là hắn đã cứu ta. Cho nên lúc biết được có người muốn giết hắn, ta liền đi cứu hắn.”

“Vậy.. chuyện Thịnh gia mưu phản là thế nào?” Trước kia, Nhan Thế Ninh tất nhiên sẽ không hoài nghi, bởi dù sao lúc ấy cũng có chứng cứ xác thực, nhưng bây giờ, nàng không thể không hoài nghi được, Bùi Cẩn sẽ không vô duyên vô cớ mà nhắc tới việc này.

Quả nhiên, Bùi Cẩn dừng lại một chút, sau đó mới nói, “Chuyện Thịnh gia có liên quan tới Hoàng Hậu.”

48. Chương 48

“Kỳ thật ban đầu là Hoàng Hậu dựa vào Thịnh gia, phe cánh Thái Tử lớn mạnh như vậy cũng là do có Thịnh gia chống đỡ sau lưng, những chuyện này tất nhiên là không ai biết được, nếu không phải do ta đã cứu Bắc Đẩu, chỉ sợ đến bây giờ ta cũng chưa biết gì.”

“Đã như vậy thì tại sao Thịnh gia lại ngã được?”

Bùi Cẩn chỉnh lại góc chăn cho Nhan Thế Ninh, nói, “Nguyên nhân rất phức tạp, nhưng chủ yếu nhất là vì thế lực của Thịnh gia ngày một bành trướng, bắt đầu đe dọa đến triều chính, hai bên nổi lên xung đột về lợi ích, Thịnh gia và phe Thái Tử bắt đầu mâu thuẫn với nhau. Phụ hoàng vốn cũng có ý định đè ép Thịnh gia trong đầu, sau đó thì bị người trong phe Thái Tử biết được, bọn họ tất nhiên là muốn phải bỏ sạch sẽ mọi quan hệ với Thịnh gia. Nhưng quan hệ rắc rối như vậy, làm sao có thể nói hủy bỏ liền hủy bỏ được? Vì vậy, phe Thái Tử liền ra tay đánh đòn phủ đầu, trước khi Phụ hoàng có hành động thì bọn họ đã thu

thập tất cả chứng cứ phạm tội của Thịnh gia, trong đó quan trọng nhất tất nhiên là chứng cứ mưu phản! Vì sợ bị dính líu, bọn họ dứt khoát kéo theo hơn một nửa người trong triều xuống nước. Nàng biết rõ đấy, thế lực của Thịnh gia lớn như vậy, dĩ nhiên là sẽ quan hệ với rất nhiều quan viên trong triều. Theo ta được biết thì lúc ấy trong số tất cả quan viên lớn bé trong triều, cũng chỉ có vài người là không nhận hối lộ của Thịnh gia.

Vì thế, cho dù Phụ hoàng có giận dữ thì cũng không thể xử tội một nửa quan viên của Đại Thanh được, chỉ có thể chia mũi nhọn vào một mình Thịnh gia, vì thế phe Thái Tử thuận lợi thoát thân.”

Nhan Thế Ninh im lặng phân tích lời nói của Bùi Cẩn, sau đó nói, “Cho nên nói, Thịnh gia bị xử tử cả gia tộc là do bị đồng minh bán đứng, đúng không?”

“Đúng vậy, lúc đầu Phụ hoàng chỉ là muốn đề ép Thịnh gia xuống, chứ không phải hoàn toàn diệt trừ, bởi thế lực của Thịnh gia quá lớn, Thịnh gia mà đổ thì cả Giang Nam cũng đổ theo, chuyện này đối với đại sự quốc gia không tốt chút nào! Phe Thái Tử trình lên bằng chứng mưu phản của Thịnh gia đã chạm đến ranh giới của Phụ hoàng, không tịch thu tài sản, đuổi cùng giết tận cả nhà Thịnh gia thì Phụ hoàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua!” Nói đến đây, Bùi Cẩn đột nhiên quay đầu lại, cười với Nhan Thế Ninh một tiếng, “Ta nói cho nàng biết một bí mật.”

“Cái gì?” Thấy hẩn thần thần bí bí, Nhan Thế Ninh chắc chắn bí mật này cũng không khỏ, nói không chừng còn rất dọa người cũng nên!!

Quả nhiên, Bùi Cẩn cúi xuống tai nàng, thấp giọng nói ra, “Bí mật này, ngoại trừ ta và Phụ hoàng ra, những người biết được đều đã chết.”

“A..” Tim Nhan Thế Ninh run lên.

Bùi Cẩn buồn bã nói, “Nàng biết không, Tiên Đế vốn muốn nhường ngôi vị Hoàng đế cho Hoàng thúc của ta, Phụ hoàng của ta là sửa lại thánh chỉ mới chiếm được cái ngai vàng này đấy!”

Nhan Thế Ninh mở to hai mắt, “Chuyện này là thật sao?”

Bùi Cẩn khẽ vuốt cằm.

“Làm sao chàng lại biết được? Bệ hạ đăng cơ đã ba mươi năm rồi, lúc đó chàng còn chưa ra đời mà.” Bùi Cẩn nói trừ hẩn và Bệ hạ ra thì không còn ai biết nữa, vậy thì là ai đã nói cho hẩn biết, không thể nào là Bệ hạ tự nói ra được.

Không biết là nhớ ra cái gì mà vẻ mặt Bùi Cẩn có chút hoảng hốt, “Những chuyện này, người kia cũng không nói rõ ràng, lúc ấy ta nghe cũng không hiểu lắm, sau này trưởng thành rồi, nhớ lại mới hiểu được lời của hẩn là có ý gì..”

Hoàng thúc của Bùi Cẩn, từng là Trần Nam Vương, sau khi Diên Đế đăng cơ thì bị điều đến kinh thành, nói là cùng hưởng vinh hoa phú quý, kì thực chính là một loại giam lỏng. Nhưng Diên Đế đối ngoại quá tốt, cho nên thế nhân đều cho rằng Hoàng thượng yêu thương người đệ đệ không quyền thế của mình.

Trần Nam Vương, tên như mặt chữ, đã từng là một đại tướng rong ruổi sa trường. Đại loạn ở Nam Cương ba mươi năm trước, chính là do hẩn bình định. Có điều sau khi bị bắt đến kinh thành hưởng vinh hoa phú quý, anh khí trên người từ từ bị tiêu tán, ý chí chiến đấu cũng bị tiêu hủy. Trong mười hai năm, hẩn từ một danh tướng cái thế, trở thành một Vương gia cả ngày chỉ biết trêu hoa ghẹo liễu, sống mơ màng qua ngày. Mọi người từ từ quên mất hào quang chiến thắng của hẩn, chỉ nhìn thấy được cuộc sống phong lưu phóng đãng của hẩn, sau đó, từ kinh ngạc chuyển sang tiếc nuối, bị ai, khinh thường, cuối cùng hoàn toàn quên lãng hẩn.

Song lúc gần sáu tuổi, Bùi Cẩn lại rất thân thiết với vị Hoàng thúc này, bởi vì mỗi lần gặp nhau, Hoàng thúc đều nâng hẩn lên, xoay vài vòng trong không trung, sau đó lại hỏi xem hẩn có cao lên hay không. Khi đó, thậm chí Bùi Cẩn còn cảm thấy Hoàng thúc mới đúng là phụ thân của hẩn, bởi vì Diên Đế chưa bao giờ thân thiết với hẩn như thế.

Thế nhưng một ngày, hẩn lại tận mắt nhìn thấy người đã từng rất thân thiết với mình lại ngã gục xuống, chết ngay trước mặt mình.

Năm hán sáu tuổi, Hoàng Hậu sinh hạ Thái Tử, trong cung mở thịnh yến. Sau khi say rượu, Trần Nam Vương kéo tay Bùi Cẩn nói, “Đi, thúc dẫn cháu đi cưới ngựa!”

Hai người đi đến bãi cưới ngựa, Trần Nam Vương ôm hán ngồi lên một con ngựa cao lớn, sau đó bắt đầu giục ngựa lao nhanh. Trong tiếng gió gào thét, Bùi Cẩn nghe Hoàng thúc nói, “Tiểu Cửu, Hoàng thúc thật sự rất thích cháu, nhưng Hoàng thúc lại không giúp được cháu! Hiện tại, Thái Tử đã ra đời rồi, ngôi vị Hoàng đế chắc chắn sẽ thuộc về nó! Haizz... thật sự là đáng tiếc, ta từng nghĩ sẽ nhìn thấy cháu lên ngôi Hoàng đế! Sớm biết rằng như vậy, lúc trước ta sẽ không làm như không biết Phụ hoàng của cháu sửa thánh chỉ... Aizz, Tiểu Cửu, Phụ hoàng cháu... vẫn cho là ta không biết đấy! Ha ha, Phụ hoàng cháu chính là một tên đầu đất, nhiều năm như vậy rồi còn phòng ta như phòng kẻ địch, nếu ta thật sự muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế cùng hán, ta có thể dễ dàng bỏ xuống binh quyền, mặc cho hán bày bố sao? Nhưng sao hán có thể hung ác như vậy đây, nhiều năm như vậy, đem ta hủy thành như vậy!... Phụ hoàng của cháu rất hung ác!! Tiểu Cửu, về sau, cháu cũng phải thân thiết với hán đấy!!”

Tiếng gió nức nở nghẹn ngào, có mấy lời nghe không rõ lắm, có mấy lời lại nghe không hiểu lắm, Bùi Cẩn sáu tuổi ngồi trên lưng ngựa, cẩn thận lắng nghe lời thì thầm không biết là thật hay giả của Hoàng thúc. Đến khi hán cảm thấy mệt mỏi, không chịu nổi nữa, Hoàng thúc liền quay ngựa trở về.

“Tiểu Cửu, cháu ngồi chờ ở đây, Hoàng thúc cưới ngựa thêm một lát nữa, mười hai năm qua, ta chưa từng cưới ngựa thoải mái như vậy. Tiểu Cửu, chờ thúc trở lại!”

Bùi Cẩn vẫn nhớ như in những lời này, bởi vì, đó là những lời cuối cùng trên đời này của Hoàng thúc.

Ngày đó, hán ngồi đợi rất lâu nhưng vẫn không thấy Hoàng thúc trở lại, cho đến khi hoàng hôn buông xuống, mới nhìn thấy cung nhân thị vệ vội vàng, hấp tấp chạy vào trong rừng. Khi đó, hán cũng không biết đã phát sinh chuyện gì, chỉ biết là, từ đó về sau, Hoàng thúc không còn xuất hiện nữa.

Thật lâu sau đó, hán hỏi Trần quý phi thì mới biết được rằng, Trần Nam Vương say rượu cưới ngựa, con ngựa bị trượt chân, đá hán xuống đất, đầu đập trúng đá...

....

Nhan Thế Ninh im lặng nghe Bùi Cẩn kể lại chuyện cũ, càng nghe càng cảm khái, quay đầu nhìn lại thấy hốc mắt Bùi Cẩn đã có chút ướt át, liền vươn tay cầm chặt tay của hán.

Bùi Cẩn cười một tiếng, ra hiệu mình không sao, “Về sau ta cho người đi điều tra sự tích về Hoàng thúc, không nghĩ rằng lại huy hoàng như thế. Thúc ấy bình định đại loạn ở Nam Cương khi mới hai mươi tuổi, đến nay ở Nam Cương vẫn còn một tấm bia to tưởng nhớ thúc ấy. Lúc đến Nam Cương, nơi ta ở lại chính là biệt viện do thúc xây dựng trước kia. Hoàng thúc của ta, thật sự là một người rất tốt. Mà Phụ hoàng của ta.. lại là một người hung ác!!”

Nhan Thế Ninh âm thầm, vì quyền thế, Diển Đế không từ thủ đoạn nào, tổn hại tình thân, vứt bỏ đạo nghĩa. Từ xưa đến nay, Đế vương đều như vậy, nếu như Bùi Cẩn leo lên vị trí kia, có phải cũng có thể như vậy hay không?

“Bất quá, lời nói của Hoàng thúc lại nhắc nhở ta rất nhiều. Hoàng thúc nói thúc không giúp được ta, kỳ thật, thúc đã giúp ta tất cả. Hoàng thúc nói cho ta chân tướng mọi việc, để ta sớm có đề phòng, có thể đi trước người khác một bước! Lần trước nàng nói ta hiểu Phụ hoàng quá rõ, đó là bởi vì muốn sống sót dưới mắt của Phụ hoàng, không thể không cân nhắc thấu triệt về Phụ hoàng!” Nói đến đây, Bùi Cẩn có chút bất đắc dĩ, con trai và phụ thân chung sống với nhau mà còn phải cẩn thận như vậy, quả thật là bi kịch của nhân gian.

Dừng một chút, hán lại nói, “Ta biết rõ Phụ hoàng có bao nhiêu mưu cầu danh lợi quyền thế, có bao nhiêu để ý đến ngai vàng, người nào muốn cướp đoạt, chắc chắn đều phải chết vô cùng thảm! Cho nên, sau khi phe Thái Tử vạch trần âm mưu mưu phản của Thịnh gia, Phụ hoàng liền không cố kỵ đến kế hoạch ổn định Giang Nam nữa mà chỉ muốn diệt trừ tận gốc cái u nhọt này! Mà Thất ca lại biểu hiện khát vọng đối với ngai vàng quá rõ ràng, như vậy sẽ chỉ khiến Phụ hoàng càng thêm bài xích mà thôi!”

Nhan Thế Ninh thở mạnh một hơi, trước kia nàng cho rằng tranh đấu ở Tương phủ đã đủ đáng sợ rồi, không ngờ tranh đấu trong cung lại càng khiến người ta cảm thấy lạnh giá cả người.

“Vậy chuyện Thịnh gia mưu phản rốt cuộc là thật hay giả?” Nhan Thế Ninh lại hỏi.

“Là thật hay là giả, đến nay vẫn không thể nào biết được. Năm đó, Bắc Đẩu không nhúng tay vào chuyện của Thịnh gia nên không biết nhiều, mà những người khác của Thịnh gia đều đã chết cả rồi, cho nên không một ai biết năm đó Thịnh gia là thật sự muốn làm phản, hay chỉ là vật hy sinh cho người khác!”

“Vậy bây giờ chàng chuẩn bị đối phó với Hoàng Hậu như thế nào?” Ngay từ đầu Bùi Cẩn đã muốn bức Hoàng Hậu nói ra, có thể hắn sẽ bắt bà ta phải nói ra chuyện Thịnh gia, như vậy nhất định Bùi Cẩn sẽ liên hệ hai việc với nhau, sau đó hắn sẽ làm gì tiếp theo nữa đây?

Bùi Cẩn cười nói, “Nếu như người hại chết Mẫu phi của ta không phải là Hoàng Hậu, như vậy thù hận giữa ta và bà ta cũng không quá lớn, nhưng Bắc Đẩu lại hận bà ta thấu xương. Nếu không phải do bọn họ, Thịnh gia cũng sẽ không thê thảm như vậy.”

“Ý của chàng là muốn để Bắc Đẩu ra tay?”

“Ừ. Ta đã đồng ý với hắn, sẽ để cho hắn báo thù.”

“Hắn sẽ làm như thế nào?”

Bùi Cẩn híp mắt, nói, “Mấy ngày nữa, Thái Tử sẽ rời Kinh đến Hoàng lăng, Bắc Đẩu sẽ ra tay vào lúc đó.”

Nhan Thế Ninh gật đầu, sau đó lâm vào trầm tư.

Bùi Cẩn thấy thế thì hỏi, “Nàng đang suy nghĩ gì vậy?”

“Thiếp đang nghĩ, nếu như có người tra ra được thân phận của Bắc Đẩu, sau đó bẩm báo với Bệ hạ, vậy chàng...” Cả nhà Bắc Đẩu bị tịch thu tài sản, xử trảm toàn bộ, Bùi Cẩn lại dám trái ý chỉ đến cứu người, nếu như bị Diên Đế biết được, chỉ sợ tất cả sẽ bị phá hủy.

Bùi Cẩn nghe vậy cũng tối mắt lại, một hồi lâu sau mới trầm giọng nói, “Vậy thì nỗ lực giấu diếm bí mật này đi!”

Lúc này, ngoài cửa truyền tới thanh âm của nha hoàn.

“Chuyện gì?” Bùi Cẩn đứng dậy hỏi.

“Bẩm Vương gia, vừa rồi có người đến phủ báo tin, nói Tướng phủ bị cháy.”

Bùi Cẩn cùng Nhan Thế Ninh hai mặt nhìn nhau, cảm thấy không ổn.

Trận hỏa hoạn ở Tướng phủ, cháy hết một ngày một đêm, ai cũng không cứu được, chỉ có thể đứng ở xa nhìn lại, than tiếc. Đại trạch từng giàu có nhất kinh thành mà nay lại bị cháy không còn hình dáng gì, một trận mưa lớn trút xuống, lộ ra một mảnh cháy đen thê thảm. Ba vị chủ nhân, mười bốn nô bộc trong phủ đều bị lửa thiêu cháy đen.

Sau khi biết được mọi chuyện từ miệng Bùi Cẩn, Nhan Thế Ninh run sợ hồi lâu, thanh âm thê lương cuối cùng của Nhan Chính một lần nữa vang lên bên tai nàng.

“Con về đi!!”

Con về đi!

Nhan Thế Ninh mơ hồ có thể hiểu được ý nghĩa sau những chữ này, đồng thời cũng đoán được nguyên nhân của trận hỏa hoạn kia.

Nhan Chính, đến cuối cùng lại thay nàng che giấu tất cả chân tướng!

Cái chết của Nhan Thế Ninh, cho dù không phải là do nàng gây nên nhưng nàng cũng hết đường chối cãi. Huống chi, nếu như những hạ nhân kia đem chuyện này nói ra ngoài, Diên Đế sẽ biết tất cả mọi việc đã xảy ra hôm đại hôn, phủ Hiền Vương cũng không tránh khỏi có liên quan!

Trong lòng Nhan Thế Ninh không rõ là tư vị gì, đây chính là phụ thân, người mà không quan tâm đến nàng, người khiến mẫu thân nàng muốn quên đi nhưng lại ghi nhớ cả đời, người mà nàng đã oán hận vài chục năm, cuối cùng lại dùng phương thức như vậy để đền bù lại cho nàng!

Mẫu thân nàng bị hại chết, Khang Hoa chết, Nhan Thế Tĩnh chết, Nhan Chính chết, Tướng phủ từng huy hoàng một thời, cứ thế bị hủy diệt!!

Từ nay về sau, ngoại trừ Bùi Cẩn, Nhan Thế Ninh nàng không còn nơi nào để nương tựa nữa!

Không, ai biết tương lai sẽ thay đổi ra sao chứ, không có chỗ dựa, vậy thì tự bản thân nàng cố gắng đi!!

Nhan Thế Ninh hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ.

49. Chương 49

Gần đây Bắc Đẩu luôn có cảm giác rất kỳ lạ.

Loại cảm giác này bắt đầu từ khi nào nhỉ?

Hình như là từ ngày Nhan Thế Ninh bị thương. Hắn nhớ rõ, bởi vì vị trí vết thương có chút bất tiện nên hắn mới để một nha hoàn làm thay hắn, vốn cho rằng tiểu nha hoàn này đủ trấn định, không ngờ sau khi làm xong chỉ thị của hắn, nàng lại té xỉu ở trong ngực của mình. Điều khiến hắn kỳ lạ là nàng nói nàng xỉu là vì bị choáng khi nhìn thấy máu. Kỳ lạ hơn chính là, hắn sống đã hơn hai mươi năm nhưng lại chưa từng tiếp xúc với nữ nhân, thỉnh thoảng bị một cái ôn hương nhuyễn ngọc va chạm như vậy, thật sự có chút cảm giác như bị sét đánh trúng.

Hình như cũng từ ngày đó trở đi, không biết vì sao, tiểu nha hoàn kia lại luôn xuất hiện trong tầm mắt của hắn. Buổi sáng ra ngoài luyện công, sẽ thấy nàng xách hộp cơm đi ở hành lang bên kia; đi ra ngoài mua giống thuốc, sẽ thấy nàng đang theo người ta học tía hoa; buổi tối đứng dưới tàng cây phát ngọc, quay đầu lại lại thấy nàng đang leo lên cây lấy con điều giúp nha hoàn khác... Ai nói xem, một tiểu nha hoàn trèo cao như vậy làm gì? Không phải chỉ là một con điều thôi sao, về phòng làm lại một cái khác không được sao, trèo cao như vậy, chẳng may ngã xuống thì làm thế nào?

Hắn vừa mới nghĩ như vậy xong, ngay sau đó liền phát hiện tiểu nha hoàn kia quả nhiên đã trượt chân ngã xuống.

Sau đó thì sao?

Bắc Đẩu không nhớ nổi, bởi vì lúc hắn lấy lại tinh thần, thì đã thấy đám nha hoàn ở đấy đang dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn, mà tiểu nha hoàn đang nằm trong ngực hắn cũng đang kinh ngạc nhìn hắn.

A, đúng rồi, hắn nhớ là đã phi thân lên đỡ nàng.

Ừm, việc này cũng rất kỳ quái, làm sao hắn lại chạy lên đỡ nàng chứ? Cho tới giờ hắn đều độc lai độc vãng một mình cơ mà. Càng kỳ quái hơn chính là lúc hắn xoay người chuẩn bị rời đi, tiểu nha hoàn kia lại nói chuyện với hắn.

“Bắc Đẩu tiên sinh, ngài có thể giúp nô tỳ lấy con điều kia xuống được không?”

Tại sao ta phải lấy giúp người? Ta mới không rảnh rỗi như vậy đâu!

Rõ ràng là hắn đã nghĩ như vậy, nhưng không biết vì sao, trong nháy mắt con điều kia đã nằm trong tay hắn. Cuối cùng là làm sao lại thế đây?

Đến khi hắn rời đi, những nha hoàn đằng sau bắt đầu mở miệng, thì nhau nói.

“Tiểu Tư, không ngờ tỷ dám nói chuyện với Bắc Đẩu tiên sinh đấy!”

“Đúng thế, tỷ còn dám nhờ ngài ấy lấy giúp con điều! Tỷ có biết không, mỗi lần muội nhìn thấy ngài ấy thì chỉ muốn tránh ra xa thôi!”

“Đúng thế, đúng thế, Bắc Đẩu tiên sinh không khác gì quỷ hết, mỗi lần nhìn thấy hắn, muội đều run hết cả người, hắn không nói lời nào thì không sao, vừa nói ra thì đúng là hù chết người!”

“Muội cũng thế, nhưng mà điều khiến muội thấy lạ là tại sao Bắc Đẩu tiên sinh lại nghe lời lấy giúp tỳ con điều kia xuống?”

“Ừm... hành động của Bắc Đẩu tiên sinh thật sự rất kỳ lạ, không giống với ngài ấy chút nào. Trước kia, ngay cả đối mặt cũng không thèm nhìn chúng ta lấy một cái, chứ nói gì đến việc giúp chúng ta.”

Lúc những nha hoàn kia bắt đầu líu ríu nói chuyện, hần liền thả chậm bước chân, dừng lỗ tai lên. Thì ra tiểu nha hoàn kia tên là Tiểu Tư, nhưng mà không biết nàng sẽ đáp lại như thế nào đây?

Hần chờ đợi nửa ngày, rốt cuộc cũng nghe được thanh âm quen thuộc vang lên.

“À... chắc là hôm nay Bắc Đẩu tiên sinh uống lộn thuốc.”

Uống lộn thuốc...

... Uống lộn thuốc...

Hần lão đảo một cái, suýt nữa thì ngã xuống đất. Bất quá sau khi về phòng, suy nghĩ lại quả thật là có khả năng hần đã uống lộn thuốc thật, nếu không thì tại sao lại làm ra chuyện kỳ quái như vậy đây?

Về sau nữa, gã sai vặt chuyên hầu hạ hần phải về quê chăm nương ốm, Bùi Cẩn để cho hần chọn một người khác đến giúp việc, sau đó ma xui quỷ khiến thế nào mà hần lại chỉ ngón tay về phía Tiểu Tư đang đi ngang qua.

“Chọn nàng đi.” Hần nói

“Nô tỳ chỉ là đi ngang qua thôi.” Nàng vẻ mặt mờ mịt, đã trả lời hần như vậy.

Hần nhớ lúc ấy Vương gia cũng rất kinh ngạc, “Bắc Đẩu, không phải là người chỉ nhằm chứ?”

Hần suy nghĩ một lát mới đáp, “Tay của nàng rất ổn, người lại trấn tĩnh, cũng tiện giúp ta một số việc.”

Kết quả là, nha hoàn tên Tiểu Tư đó liền chuyển đến viện của hần, Nhưng trước kia hần quen ở một mình, gã sai vặt trước đó đều bị đuổi ra bên ngoài, hôm nay ngẩng đầu cúi đầu đều nhìn thấy người khác, hần có cảm giác như lãnh địa của mình bị xâm phạm, muốn đuổi nha đầu kia ra ngoài, nhưng lại cảm thấy không cần thiết phải làm thế.

Hơn nữa, bộ dáng của nàng cũng khá đẹp mắt.

Bắc Đẩu buông thảo dược trong tay xuống, nâng mí mắt lên nhìn Tiểu Tư đang đứng trước tủ thuốc phân biệt dược liệu. Hần vốn chỉ muốn liếc mắt nhìn mà thôi nhưng nhìn rồi, lại không muốn rời đi nữa.

Váy áo màu xanh lam, thêu hoa nhỏ, nhìn qua thanh lệ, thoải mái, bởi vì tủ thuốc khá cao, nàng đứng trên thang nhưng vẫn phải nhón chân lên mới với tới. Chính vì thế mà hai cánh tay trắng nõn của nàng liền lộ ra ngoài, hơn nữa, còn có cả một bên hông cũng lộ ra một đoạn. Bắc Đẩu lập tức nhìn chằm chằm vào cái đoạn kia, trái tim đập rầm rầm trong ngực.

Kỳ quái!! Sao tim hần lại đập nhanh như vậy chứ?

“Bắc Đẩu tiên sinh? Tuyệt Liên để ở đâu vậy, nô tỳ không tìm thấy.”

Tiểu Tư đột nhiên quay đầu lại khiến Bắc Đẩu hoảng hốt. Hần giống như đang ăn trộm bị người khác bắt được, ngậy ra một lúc mới đổ tai, trả lời, “Hàng thứ bảy, ngăn tủ thứ ba.”

“Vâng.” Tiểu Tư gật đầu, tiếp tục tìm kiếm, chốc lát sau lại quay đầu lại hỏi, “Bắc Đẩu tiên sinh, ngài mua y phục mới rồi à?”

Bắc Đẩu nhìn áo bào màu xanh nâu trên người, háng giọng, “Ừ.”

Tiểu Tư nghiêng đầu suy nghĩ, trịnh trọng nói, “Ngài không hợp với màu này, mặc vào trông y như ông già. Ừm.. da của ngài rất trắng, mặc màu lam hoặc xám tro thì hợp hơn. Đây... giống như màu ống tay áo của nô tỳ này.”

“...” Bắc Đẩu lập tức suy nghĩ, hiện tại bảo ông chủ Tô may gấp thêm mười bộ y phục màu lam và xám tro liệu có kịp không nhỉ?

Bắc Đẩu vẫn đang âm thầm cân nhắc, đột nhiên nghe được một tiếng “A”, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy một chân Tiểu Tư trượt khỏi thang, cái thang lay động như sắp đổ. Sau đó Bắc Đẩu chỉ cảm thấy đầu óc nóng lên một cái, lập tức xông tới.

Ôn hươu nhuyển ngọc lại nằm trong lòng.

Này.. trơn trượt ở đầu ngón tay là cái gì vậy?

Bắc Đẩu nhìn nhìn, phát hiện tay của mình đang ôm đoạn hông bị lộ ra của Tiểu Tư. Khuôn mặt trắng nõn lập tức đỏ hồng từ cổ đến tai.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền tới một giọng nói, “Ai nha nha, ta không nhìn thấy gì hết! Ta thật sự không nhìn thấy gì hết!”

Bắc Đẩu liếc mắt nhìn Bùi Cẩn đang kêu to ngoài cửa, lập tức muốn phát điên. Người che thì che luôn đi, lộ ra một lỗ lớn như vậy làm gì! Ngón tay xòe ra thì thôi đi, con mắt người tròng to như vậy để làm gì!

Đến khi nhìn thấy Nhan Thế Ninh đang đứng sau lưng Bùi Cẩn cười quỷ dị, Bắc Đẩu lập tức buông Tiểu Tư xuống, tránh ra xa.

“Ha ha ha, ái phi, có người phát xuân a!” Bùi Cẩn quay đầu nói với Nhan Thế Ninh.

Nhan Thế Ninh khẽ mỉm cười, “Phu quân nói đúng lắm, theo lý mà nói, Bắc Đẩu tiên sinh cũng đến tuổi lấy vợ sinh con rồi.”

“Đúng vậy, là sơ sót của ta. Nếu không, chúng ta ra ngoài đi dạo trước đã, đừng ở đây chậm trễ người ta nữa.”

“Cũng được.”

Nhìn hai người kẻ xướng người họa, Bắc Đẩu phát điên, Tiểu Tư không đổi sắc mặt... kỳ thật là nàng nghe không hiểu!!

“Người, người đi xuống trước đi.” Một lúc lâu sau, Bắc Đẩu nghiêng đầu nói với Tiểu Tư.

“Vâng.” Tiểu Tư chớp mấy mấy cái, đặt Tuyết Liên trong tay ra, cúi đầu thi lễ xong lập tức lui ra ngoài.

Bùi Cẩn chờ Tiểu Tư ra cửa rồi mới quay đầu cười mờ ám, “Bắc Đẩu, ánh mắt không tệ. Nha hoàn này tên là gì?” Bùi Cẩn nhất thời không nhớ ra bèn xoay người hỏi Nhan Thế Ninh.

Bên này Bắc Đẩu bực tức nói, “Tiểu Tư!”

“Ây da, nhớ rõ như thế à?” Bùi Cẩn cười nói.

Bắc Đẩu không nói gì, chính hắn cũng đang thắc mắc tại sao mình lại có thể nhớ rõ tên của nàng đây.

Bùi Cẩn lại nói, “Nha hoàn này là cháu ngoại của Doãn Bá Hầu, Doãn Bá Hầu gặp chuyện liền gửi nàng đến chỗ ân sư của ta. Ân sư của ta lại đưa nàng đến chỗ một cố nhân, về sau cố nhân kia qua đời, nàng mới chuyển đến chỗ ta. Nói gì nàng cũng là quý tộc, cho nên mặc dù nàng là nha hoàn, nhưng ta đã sớm phân phó không để nàng phải hầu hạ người khác. Ta vốn định đợi nàng lớn thêm chút nữa sẽ tìm một nhà tốt gả nàng đi, bây giờ xem ra, ha ha, không cần nữa rồi.”

“Ta mới không cần cưới nàng!” Bắc Đẩu nghe Bùi Cẩn nói xong, vội vàng nói.

“Ta cũng đâu có bảo người cưới nàng, người kích động như thế làm gì?” Bùi Cẩn cười giễu.

Bắc Đẩu: “....”

“Bất quá, nếu người đã kiên quyết như thế, vậy thì ta lại phải tiếp tục lưu ý thôi, ha ha.” Thấy hai bên tai của Bắc Đẩu đỏ lên đây khả nghi, Bùi Cẩn lại cố ý nói.

“Không được.” Nhận ra bản thân đã luống cuống, Bắc Đẩu vội vàng giải thích, hắn nhìn trời nói, “Này... Ta đang bắt đầu dạy nàng y thuật... nàng rất thông minh.. nếu lập gia đình sớm như vậy thì rất đáng tiếc.. Ừm.. Ta chuẩn bị nhận nàng làm đồ đệ!”

Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh nghe vậy, bốn mắt nhìn nhau, sau đó cùng bật cười.

Bắc Đẩu không muốn dây dưa thêm với hai người, vội vàng nói sang chuyện khác, “Tìm ta có chuyện gì?”
Nói đến việc chính, Bùi Cẩn lập tức thu nụ cười lại, nói, “Ngày mai Thái Tử sẽ lên đường.”

Thần sắc của Bắc Đẩu lập tức cứng đờ, sau đó đáy mắt lộ ra hào quang nóng rực.

Đợi sau khi hai người Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh đi khỏi, Bắc Đẩu đi đến trước ngăn tủ bên cạnh, mở ngăn kéo, lấy ra một thanh bảo kiếm.

“Cạch..” Kiếm ra khỏi vỏ, hàn khí bắn ra bốn phía.

Thanh kiếm này, đã từng là đồ do Hoàng Hậu hồi lộ Thịnh gia. Huyền thiết ngàn năm luyện chế thành, độc nhất vô nhị trên thế gian.

Hiện tại, hắn muốn dùng chính thanh kiếm này, giết chết nữ nhân trong thâm cung kia.

Lúc Tiểu Tư vào phòng, thấy Bắc Đẩu cầm kiếm, thần sắc khắc nghiệt thì lập tức dừng chân lại.

Bắc Đẩu tưởng nàng bị bộ dạng này của mình hù dọa thì vội vàng thu kiếm lại.

“Bắc Đẩu tiên sinh, ngài muốn đi giết người sao?” Tiểu Tư bình tĩnh hỏi. Mặc dù nàng không chắc lắm, nhưng sát khí trên người Bắc Đẩu quá rõ ràng.

Bắc Đẩu trầm ngâm hồi lâu, gật đầu, “Ừ.”

“A..” Tiểu Tư đáp xong, đặt một bình nhỏ lên bàn, sau đó con mắt lóe sáng, nói, “Đây là độc dược nô tỳ điều chế theo công thức của ngài, ngài có muốn bôi lên kiếm xem hiệu quả thế nào không?”

“...”

“...”

Vì sao nàng không kinh hoảng chút nào vậy!!

- - - Tác giả có lời muốn nói - - -

Lúc đầu: Bắc Đẩu: vừa thấy đã yêu, Tiểu Tư: lâu ngày sinh tình.

Sau này: Bắc Đẩu nhăn nhó nhí nhí, Tiểu Tư nói: chàng không bỏ nhào thì ta bỏ nhào nha!

Mọi người: bỏ nhào đi, bỏ nhào đi! Bỏ nhào vào đồng nam* ngay thơ đi!! Chúng ta ủng hộ!!!

(*Đồng nam, đồng nữ có một đặc điểm là thiên chân thuần khiết, như người lớn trông thấy trẻ nhỏ ngay lập tức bèn nói chúng ngây thơ rạng rỡ, hoạt bát đáng yêu, hoặc nói chúng thuần khiết vô cùng, chẳng có chút gì hư ngụy)

50. Chương 50

Mùng một tháng mười một, gió lạnh cuối thu.

Trong thâm cung, nam tử mặc lam bào, cúi đầu ba lạy chín vái, thần sắc ung dung, không màng danh lợi.

Nữ nhân mặc hoa phục lại khóc không thành tiếng, “Nghiệt chương! Nghiệt chương a!”

Nam tử bất động, “Nhi thần đi lần này chỉ sợ sẽ không trở lại nữa. Kính xin Mẫu hậu chú ý bảo trọng.”

“Không!” Hoàng Hậu đột nhiên xoay người lại, mắt phượng nóng rực, “Con sẽ trở lại! Nhất định sẽ trở lại! Chờ Phụ hoàng con hết giận, chờ Phụ hoàng con thấy rõ lòng lang dạ thú của Bùi Chương, người sẽ gọi con trở về!”

Nói xong, lệ nóng cuộn cuộn chảy xuống, thấm ướt cả khuôn mặt diễm lệ. Mấy chục năm khổ tâm tính kế, làm sao có thể chấp nhận kết cục như hôm nay đây, huống chi, bà cũng chỉ có một đứa con trai, từ nay về sau lại xa cách hai nơi, bảo bà làm sao mà chấp nhận được!!

Đối mặt với Mẫu hậu như đang lên cơn tâm thần, Bùi Lâm lạnh nhạt giống như không hề quan tâm đến, hần không trấn an, cũng không phủ nhận, chỉ nhàn nhạt nói ra chủ ý của mình, “Mẫu hậu, vinh hoa phú quý, đảo mắt chỉ là mây khói, không cần thiết phải lao tâm như vậy!”

Nói xong, lại dập đầu thêm một lần nữa rồi mới xoay người rời đi.

Một câu “đảo mắt chỉ là mây khói,” hơn nữa trong giọng nói của Bùi Lâm lại mang theo vẻ từng trải, khiến Hoàng Hậu có cảm giác như đang đứng trước một vị cao tăng đắc đạo trong một lần thăm viếng từ một năm trước.

Trong tiếng mõ, vị cao tăng kia cũng nói như vậy.

Vạn vật vô biên, cũng chỉ như bụi, cũng chỉ như khói. Quá chấp niệm, vung tay làm bậy, nhân quả tuần hoàn, vạn kiếp bất phục. Buông đao xuống, hóa giải tất cả.

...

Sau khi bái biệt Mẫu hậu, Bùi Lâm đi đến cung Khôn Minh.

Từ ngày gặp ở ngự thư phòng lần trước, đến nay Diên Đế đều không chịu gặp hần, hôm nay hần từ biệt lên đường, có gặp được hay không chính hần cũng không biết.

Bùi Lâm đứng ngoài cửa, nhìn cung điện hoa lệ, khóe miệng kéo ra một nụ cười thần nhiên. Hần nghĩ, lúc này hần thật sự đã chọc giận nam nhân luôn cao cao tại thượng kia rồi. Không biết vì sao, Bùi Lâm lại cảm thấy rất sung sướng. Hần nghĩ, hóa ra tính tình Phụ hoàng cũng trẻ con như vậy, chỉ cần tức giận sẽ không để ý đến người nữa.

Ha ha. Bùi Lâm nghĩ tới vẻ mặt của Diên Đế thì càng cười vui vẻ.

“Điện hạ.” Vương Phúc Niên nhìn nụ cười của Bùi Lâm thì run sợ cả người. Vị chủ nhân thật là càng ngày càng cổ quái, thế cục đã đến nước này rồi mà hần còn có tâm trạng vui cười! Hay là bị ma nhập! Haizz.. vẫn là nên nhắc nhở hần một chút vậy!

Suy nghĩ bị cắt đứt, Bùi Lâm hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn thấy người phía sau lại cười nhẹ một tiếng. Người này tên là Vương Phúc Niên, hình như đã theo bên người Bệ hạ hai mươi năm rồi, dù sao từ lúc hần bắt đầu có trí nhớ đến nay, đã thấy người này đi theo Diên Đế rồi. Từ một tiểu thái giám vừa hai mươi biến thành một Đại tổng quản bốn, năm mươi tuổi.

Hậu cung nhiều người như vậy, chỉ sợ người này là người thân cận Phụ hoàng nhất.

Thật sự là có bản lĩnh!!

Bùi Lâm nghĩ như vậy, lại khom eo, cung kính hành lễ với Vương Phúc Niên. Cái này thật sự đã dọa đến Vương Phúc Niên, hần vội vàng khom lưng đáp lễ, “Điện Hạ làm cái gì vậy, nô tài không dám nhận!!”

Bùi Lâm cười một tiếng, nói, “Người nhận nổi.”

Vương Phúc Niên nghi hoặc, vị chủ nhân này quả nhiên là bị ma nhập rồi! Ổn định lại tâm thần, hần lại nhẹ giọng hỏi, “Điện hạ, nếu Bệ hạ đã không muốn gặp ngài, vậy mời ngài trở về đi, hôm nay khí trời hơi lạnh, đứng lâu coi chừng lại nhiễm phong hàn.”

Suy nghĩ một chút, hần lại nói thêm một câu, “Đợi tâm tình của Bệ hạ tốt lên, biết đâu sẽ lại muốn gặp Điện hạ.”

Lời này vừa hàm súc vừa hợp lòng người, Vương Phúc Niên âm thầm ỉnh một ngón tay cái. Thời gian này, Bệ hạ tuy tức giận nhưng vẫn còn do dự, có thể thấy Bệ hạ vẫn chưa hết hy vọng đối với Thái Tử, nếu không ông ta cũng sẽ không trốn tránh không gặp người như vậy, vừa rồi nghe nói Thái Tử cầu kiến, vẻ mặt kia thật đúng là rất tang thương. Nghĩ lại mới thấy, thái độ của Bệ hạ với Thất vương luôn vờ vịt, qua loa

lấy lệ, e là Bệ Hạ vẫn còn ý đồ kéo Thái Tử từ Hoàng lăng trở về. Hiện tại, coi như là hấn bán đi một cái nhân tình đi!

Bùi Lâm hấn đã quyết định sẽ ra đi, tất nhiên là không cần phần nhân tình này của Vương Phúc Niên. Bất quá, hấn cũng biết Vương Phúc Niên lăn lộn trong cung nhiều năm như vậy, đã sớm là lão hồ ly, nói lời này chính là ình một đường lui, vì vậy hấn chỉ cười một tiếng liền thôi.

Vương Phúc Niên nhìn nụ cười này, càng cúi đầu thấp hơn. Hấn nghĩ lẽ ra vị chủ nhân này hiện tại phải đi rồi mới đúng, ai ngờ đã qua lâu mà đôi chân kia vẫn không nhúc nhích. Trong lúc Vương Phúc Niên sắp hết kiên nhẫn, giọng nói của Bùi Lâm lại vang lên.

“Vương tổng quản, nếu Phụ hoàng đã không muốn gặp ta, vậy cũng không sao. Chỉ là có việc này ta muốn nói cho Phụ hoàng biết. Người lại là tâm phúc của Phụ hoàng, ta liền nói cho người trước vậy, sau này người tìm cơ hội thích hợp chuyển lời lại đến Phụ hoàng.”

“Nô tài tuân chỉ.” Khẩu khí của Vương Phúc Niên càng thêm kính cẩn.

Bùi Lâm trầm mặc nhìn cửa son, một hồi lâu sau mới hạ quyết tâm nói ra, “Nói Phụ hoàng nhớ cẩn thận Cửu ca.”

Vương Phúc Niên neho mắt, nhẹ giọng hỏi, “Không biết Điện hạ nói thế là có ý gì?”

Nhận ra bản thân đã nhiều lời, Vương Phúc Niên lại thẹn thùng giải thích, “Đến lúc đó Bệ hạ hỏi lại, nô tài cũng có cái mà trả lời.”

Ánh mắt Bùi Lâm đột nhiên trở nên thâm thúy, trả lời, “Chuyện mừng sáu tháng mười, Cửu ca cũng tham dự.”

Vương Phúc Niên hít vào một hơi, không rét mà run, bất quá hấn cũng không dám hỏi nhiều, chỉ thi lễ trả lời, “Nô tài đã biết.”

Bùi Lâm nhìn Vương Phúc Niên một cái, lại quay đầu nhìn thật sâu vào cánh cửa đang đóng kín, sau đó nhấc áo bào lên, quỳ xuống dập đầu, đứng dậy rồi đi..

Thấy Bùi Lâm đã hoàn toàn biến mất, vẻ mặt Vương Phúc Niên liền trở nên ngưng trọng.

Tiến vào trong điện, Diên Đế đang đứng cạnh cửa sổ, không biết là đang nhìn cái gì.

Vương Phúc Niên nhìn một bên mặt của Diên Đế, càng cảm thấy Diên Đế và Cửu Vương rất giống nhau. Rõ ràng trong các vị Hoàng tử, Cửu vương là người giống người nhất, vì sao người phải lạnh nhạt với Cửu vương như vậy? Vương Phúc Niên thầm nghĩ trong lòng, ngoài miệng lại nói, “Bệ hạ, Thái Tử đã đi rồi.”

Hai từ “Thái Tử” giống như đã quấy nhiễu đến Diên Đế, Diên Đế xoay người, nhìn Vương Phúc Niên, nói, “Nó đã không còn là Thái Tử nữa rồi.”

Hình như là đã nói sai, nhưng Vương Phúc Niên cũng không có nhận tội, bởi vì hấn nhìn ra được, Diên Đế không hề tức giận với xưng hô đấy.

“Nó.. có nói gì không?” Một lúc sau, Diên Đế lại hỏi.

Tâm Vương Phúc Niên nhảy lên một nhịp, trên mặt vẫn là vẻ trung hậu thành thật. sau đó không hề do dự nói ra, “Thái Tử nói, Bệ hạ nhớ bảo trọng thân thể. Còn nói, cẩn thận Thất vương.”

Từ Cửu đổi thành Thất, Vương Phúc Niên cho dù muốn bình tĩnh nhưng cuối cùng vẫn vô thức nói lớn tiếng. Đây là tội khi quân, nếu như có ngày Thái Tử trở lại Đông cung, phụ tử bọn họ gặp mặt nói chuyện thì cái đầu của hấn cũng khó bảo toàn. Nhưng hấn lại không thể không nói như vậy, nếu không chỉ sợ Cửu vương sẽ phải thất bại trong gang tấc!

Rõ ràng là gió êm sóng lặng, nhưng Vương Phúc Niên lại có cảm giác như sắp chết đến nơi.

Trên đường đi vào chính điện, nội tâm của hấn giãy giụa kịch liệt, nhưng vào lúc cuối cùng, hấn vẫn chọn nghiêng về phía Cửu vương.

“Cẩn thận Thất vương?” Diên Đế nghe vậy, lập tức nhíu mày lại, sau đó quay đầu, ánh mắt sắc bén, “Vì sao Thái Tử lại nói như vậy?”

Vương Phúc Niên không dám nhìn thẳng, cúi đầu cẩn thận nói, “Thái Tử cũng không nói rõ.”

Diên Đế trầm mặc, sau một hồi mới buông ra một tiếng thở dài, “Ta biết rồi.”

....

Bùi Lâm đi Hoàng lăng, vốn chỉ có mấy thị vệ đi cùng, nhưng Hoàng Hậu sợ Bùi Chương ra tay nên muốn ột đội ám vệ đi theo.

Bùi Lâm nghe vậy, cười mỉm nói không cần thiết.

Xe ngựa theo con đường nhỏ bình yên ra khỏi cửa thành, không nghĩ tới xe ngựa lại đột nhiên dừng lại.

Bùi Lâm đang nhắm mắt dưỡng thần, cảm giác được động tĩnh bên ngoài, mở hai mắt ra, thị vệ đã vén rèm hồi báo, “Điện hạ, Cửu điện hạ ở phía trước.”

Bùi Lâm xuyên qua rèm nhìn ra ngoài, thấy Bùi Cẩn đang ngồi trên lưng ngựa, đứng ở chỗ không xa mỉm cười với mình, mặt trời phía sau chiếu sáng, tạo cho hắn một tầng hào quang hoa mỹ sau lưng.

“Thập đệ.” Bùi Cẩn cưỡi ngựa đến gần cửa xe, lên tiếng chào hỏi người đang ngồi bên trong.

“Cửu ca.” Bùi Lâm khẽ vuốt cằm, “Sao Cửu ca lại tới đây?”

Bùi Cẩn ghìm cương ngựa, nhìn trời nói, “Huynh đệ như tay chân, đặc biệt tới đưa tiễn.”

Bùi Lâm khẽ mỉm cười, “Cửu ca phí tâm rồi.”

“Nghe nói Hoàng lăng là nơi đặc biệt rét lạnh, Thập đệ đã mang đủ quần áo ấm chưa?” Bùi Cẩn quan tâm hỏi.

“Đã mang đủ.” Bùi Lâm qua loa trả lời.

Bùi Cẩn thấy thì khẽ nhíu mày, sau đó cười nói, “Cửu tẩu của đệ bảo ta chào đệ thay nàng.”

Quả nhiên, Bùi Lâm nghe được xưng hô như thế, con mắt sắc khẽ nổi lên biến hóa, sau đó nhanh chóng biến mất, chỉ nói, “Cửu ca có giai thê, thật khiến người ta phải hâm mộ.”

Bùi Cẩn thấy hắn rất nhanh khôi phục lại thần sắc, càng cảm thấy Thập đệ này là người thâm sâu, “Kỳ thật, ta vẫn luôn muốn biết Thập đệ là người như thế nào, nhiều năm như vậy rồi, vẫn luôn nhìn không ra.”

Bùi Lâm ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt hồ hững đột nhiên hiện ra một nụ cười sáng rõ, “Cửu ca không phải cũng là một người khiến người khác nhìn không thấu sao?”

Bùi Cẩn nhìn nụ cười bất thành linh của Bùi Lâm, không hiểu sao sau lưng lại có ít ớn lạnh, hắn cúi đầu cười khẽ, che giấu nội tâm đang kích động, đến lúc ngẩng đầu lên, trên mặt lại là ôn hoà hiền lương, “Cửu ca ta chính là người đơn giản nhất.”

Bùi Lâm cười một tiếng, không có ý kiến, “Thời gian không còn sớm nữa, Cửu ca trở về đi.”

“Được. Thập đệ bảo trọng, sau này gặp lại.”

Bùi Lâm nhìn hắn một cái thật sâu, sau đó nói ra một câu cuối cùng, “Không hẹn gặp lại.”

Lần này, Bùi Cẩn thật sự giật mình, giọng nói của Bùi Lâm rất bình thản nhưng lại vô cùng chắc chắn.

Hắn muốn làm cái gì?

Nhìn xe ngựa càng chạy càng xa, Bùi Cẩn nheo hai mắt lại. Một lát sau mới vung tay lên, Bắc Đẩu liền xuất hiện ở phía sau hắn.

“Tổng cộng hai mươi tám người, có thể chứ?” Hắn hỏi.

Bắc Đẩu gật đầu.

“Vậy thì đi đi, thuận đường xuôi gió.”

Trong xe ngựa, Bùi Lâm nhắm mắt nằm trên nệm, mặc kệ đường xá lắc lư. Trong lúc đó, trên đôi môi đỏ thắm của hắn lại hiện ra một nụ cười.

Những lời Nhan Thế Ninh nói với Nhan Thế Tĩnh ở Tướng phủ lại vang lên bên tai..

“Thế Tĩnh, thực xin lỗi, ta không ngờ sẽ hại người thành ra như vậy! Nhưng người yên tâm, đợi sau khi bà ta chết, ta sẽ chiếu cố người thật tốt.”

A, thì ra là, mừng sáu tháng mười nàng cũng có phần. Thì ra là, nàng cũng không tốt đẹp như ta đã nghĩ.

Thì ra là, Cừu ca người giấu quá sâu.

Thật may là, thật may là vào lúc cuối cùng vẫn bị ta xem thấu.

Phụ hoàng, con cho người tăng giấy này để xuyên phá, người mau xem thật kỹ những xấu xa này đi! Trong thâm cung, không còn yên ổn nữa rồi!

“Haizz...”

Nương theo tiếng thở dài cuối cùng, đội ngũ hộ tống hoàn toàn biến mất ở cuối con đường.

51. Chương 51

Núi Trung Sơn, dãy Long Ngâm, gió gào thét như tiếng rồng thiêng ngâm mình giữa biển, hứng trọn những cơn cơn cuồng phong, cuồng thủy. Mà muốn đến Hoàng Lăng, nhất định phải đi qua ngọn núi này.

Mặt trời lặn xuống núi, gió thu se sắt, ánh mắt vốn trầm tĩnh, mơ hồ của Bùi Lâm đột nhiên có chút cuồng nhiệt. Khi xe ngựa vượt qua một chỗ rẽ, một vách núi sừng sững hiện ra trước mặt, đôi môi mỏng của hắn lại nhếch lên một nụ cười.

Trên vách núi, mười mấy hán tử diện mạo dữ tợn cầm trường đao, có vẻ như đã đứng đợi từ lâu.

“Phía trước là kẻ nào?” Thị vệ hộ tống xe ngựa lớn tiếng quát.

“Nói nhảm! Các người mau nộp mạng đi!” Hán tử nói xong liền vọt lên.

Lưỡi mác vung lên, máu tươi bay tán loạn. Đất cát bay đầy trời, che lại ánh chiều tà. Thị vệ thấy Thái Tử bị kẻ đao vào cổ liền lập tức liều mạng xông đến cứu, nhưng ngay lập tức bị một lưỡi đao xuyên qua thân thể.

Thị vệ ngã xuống.

Trước khi mất đi ý thức, một màn quỷ dị diễn ra trước mắt hắn.

Hán tử đang kẻ đao vào cổ Thái Tử bỗng dừng ngã xuống đất, sau đó là hình ảnh Thái Tử cầm đao găm từ từ tiến đến. Thị vệ kinh ngạc mừng rỡ, nghĩ rằng Thái Tử sẽ đến cứu mình, nhưng hắn còn chưa kịp biểu đạt vui sướng của bản thân, đã thấy chuôi đao kia cắm thẳng vào ngực mình.

Thị vệ nhìn nụ cười sáng rỡ của Thái Tử, đột nhiên cảm thấy, nam tử tuấn tú lúc trước bỗng biến thành một tên yêu nghiệt...

Bùi Lâm cẩn thận kiểm tra một lượt hơn bốn mươi thi thể nằm trên mặt đất, rất tốt, rất tốt. Hắn tìm ra một người trong số đó có tướng mạo rất giống mình, sau khi đã trao đổi trang phục và đồ tùy thân, tiếp theo liền ném hơn bốn mươi thi thể đó xuống vách núi.

Từ trên đây rơi xuống, không tan xương nát thịt thì cũng là tứ chi không vẹn toàn, hơn nữa còn bị côn trùng và sói hoang gặm nhấm, chờ đến lúc thi thể được tìm thấy thì cũng chẳng còn ai nhận ra nữa.

Bùi Lâm nhìn sơn cốc bốn bề yên tĩnh, nghe tiếng gió thổi qua đỉnh Long Ngâm, khoan khoái nở nụ cười.

Từ nay về sau, hắn không phải tiếp tục làm Bùi Lâm nữa; từ nay về sau, hắn đã hoàn toàn tự do!!

Cười xong, Bùi Lâm xoay người chui vào xe ngựa, thu thập một số đồ dùng cần thiết, sau đó cưỡi ngựa rời khỏi. Có điều chưa đi được mấy bước, hắn lại ghì chặt cương ngựa lại.

Trên mỏm đá cách đó không xa có một người. Người nọ đeo mặt nạ, mặc y phục màu đen, ánh mắt lạnh như băng.

“Là người!” Bùi Lâm nhận ra Bắc Đẩu, người này thường đi theo bên người Bùi Cẩn, mặt không bao giờ biến sắc, cực kỳ giống quỷ, nhưng vì sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Bắc Đẩu chuyển tầm mắt từ vách núi đến trên người Bùi Lâm, nhìn một hồi mới mở miệng nói, “Cám ơn người.”

Nói xong, rút bảo kiếm ra, hàn quang chọi lóe.

....

“Người nói cám ơn hắn?” Phủ Hiền Vương, Bùi Cẩn nghe Bắc Đẩu kể lại, trợn to hai mắt.

“Ta vẫn nghĩ phải làm thế nào để giải quyết hai mươi tám người kia, hắn lại giải quyết toàn bộ giúp ta, ta không phải là nên cám ơn hắn sao?” Bắc Đẩu thành thật nói.

Bùi Cẩn trầm ngâm một hồi, thở dài nói, “Không ngờ hắn sẽ dùng đến chiêu này, giả chết bỏ trốn, rốt cuộc là hắn muốn làm cái gì chứ?”

“Có lẽ là nghĩ bắt đầu lại lần nữa.” Bắc Đẩu tùy ý đáp lại, ánh mắt hơi lơ mơ.

“Bắt đầu lại?” Bùi Cẩn bị lời này kích động, “Nếu không phải như vậy thì thật khó để giải thích. Ha ha, không ngờ Thập đệ của ta lại là một người như vậy, ta còn tưởng hắn cầu xin Phụ hoàng phế bỏ Thái Tử là có ý lấy lui làm tiến.. Vậy hiện tại hắn đang ở đâu, người giấu hắn ở đâu rồi?”

“Ô Đạt.” Bắc Đẩu đáp, nhăn mày lại, người đâu rồi? Một lúc sau, hắn phát hiện ra có điểm không thích hợp, quay đầu nhìn lại, liền thấy Bùi Cẩn đang thích thú nhìn mình.

“Bắc Đẩu tiên sinh, người muốn tìm cái gì mà đảo mắt liên tục vậy?” Bùi Cẩn trêu chọc.

Bắc Đẩu nghiêm sắc mặt, nghiêm túc nói, “Trong mắt có hạt cát, ta đang cố đẩy nó ra ngoài.”

“Phì...!!” Bùi Cẩn phun một ngụm trà ra ngoài, nở nụ cười, nửa ngày sau mới mở miệng nói tiếp, “Người tìm đồ đệ bảo bối của người thôi giúp đi. Mà thôi, người đừng tìm, nàng đang nghiên cứu ngũ hành bát quái với Tiểu Ất ở hậu viện, người đi tìm lại... Này, này, người đừng có đi nhanh như vậy, ta còn chưa nói xong đâu! Ngày mai ta tiến cung, người nhớ phải chuẩn bị tốt đấy!!”

Nhìn Bắc Đẩu biến mất nhanh như một làn khói, Bùi Cẩn lắc đầu cười, mới có vài ngày mà đã như vậy, Bắc Đẩu tiên sinh phát xuân thật là hù chết người ta!

Sau khi chạy đến hậu viện, thấy Tiểu Tư ngồi sát bên cạnh Tiểu Ất, ánh mắt Bắc Đẩu liền lạnh xuống.

“Người, cùng ta về phòng!” Bắc Đẩu ném lại một câu liền xoay người rời đi.

Về đến phòng, Tiểu Tư có điểm buồn bực, “Bắc Đẩu tiên sinh, ngài có chuyện gì sao?”

Bắc Đẩu trầm mặc hồi lâu, đổ tai nói, “Trong mắt ta có hạt cát, người thôi giúp ta một chút.”

Tiểu Tư: “...”

...

Miệng vết thương của Nhan Thế Ninh dần tốt lên, vừa dưỡng thương vừa dưỡng thai, các loại thuốc bổ thì nhau được bưng lên. Qua nửa tháng, khí sắc của nàng ngày một tốt lên, thân thể cũng đầy đà thêm, sờ lên rất có cảm xúc. Có điều Bùi Cẩn cũng chỉ có thể sờ cho đỡ ngứa, bởi vì Bắc Đẩu nói, không nên sinh hoạt vợ chồng!

Nhưng kiều thê trong ngực, bảo hắn làm sao mà nhẫn nhịn đây? Vì vậy, mỗi lần hơi thân mật một chút, phía dưới của Bùi Cẩn lại lập tức biểu tình! Mà càng trêu chọc Nhan Thế Ninh, hắn càng thêm động tình, nhưng lại không thể đột phá bước cuối cùng!!! A a a, hắn nên làm cái gì bây giờ đây?

“Ái phi ~” Ban đêm, trong màn gấm, Bùi Cẩn dùng ánh mắt đầy lửa nóng nhìn Nhan Thế Ninh cầu khẩn. Nhan Thế Ninh biết rõ ý tứ của hắn, kéo chăn lên không nói gì, nhưng gương mặt giấu trong chăn lại đỏ bừng. Bùi Cẩn muốn sờ tay của nàng, lại bị nàng tránh như tránh rắn rết.

“Ái phi ~ ~” Ánh mắt của Bùi Cẩn cực kỳ đáng thương.

“Không đồng ý!” Giọng nói của Nhan Thế Ninh truyền ra từ trong chăn.

“Một lần thôi ~ ~”

“Không cần!” Nhan Thế Ninh xoay người.

“Hừ, một chút cũng không quan tâm ta! Qua sông rút ván! Vong ân phụ nghĩa!” Bùi Cẩn bực tức nói.

Nhan Thế Ninh quay lại, thấy dáng vẻ buồn bực của hắn thì chớp chớp mắt, có chút do dự. Nàng đang định lên tiếng thì Bùi Cẩn lại quay đầu lại, tiếp tục ra vẻ đáng thương, “Ninh muội, cầu muội thương xót ta ~ ~”

Nhan Thế Ninh lập tức nằm sấp giả chết, nhớ tới tư thế này sẽ đè lên thai nhi, nàng lật người một cái, tiếp tục giả chết.

Bùi Cẩn thấy nàng cự tuyệt, hậm hực, “Đứa bé này thật đáng ghét!”

“Có ghét cũng là con của chàng!”

“Nàng nói thế là không đúng rồi, đừng quên trích máu nhận thân cũng có thể không tan vào nhau!” Bùi Cẩn oán hận nói, có điều còn chưa kịp nói hết lời đã bị đập xuống giường.

“Đêm nay không cho phép chàng ngủ trên giường! Bùi Cẩn, chàng là tên khốn khiếp!”

Một lát sau, Bùi Cẩn khoác áo choàng bị đuổi ra khỏi phòng. Tiểu Ất canh giữ bên ngoài, thấy vẻ mặt chủ tử nhà mình bị thương thì liếc mắt nhìn Tiểu Giáp một cái, rất không hiền hậu nở nụ cười.

“Người còn cười nữa ta liền tính sổ với người!” Bùi Cẩn nhìn thấy, cả giận nói. Lần trước Nhan Thế Ninh bị thương, nói thế nào Tiểu Ất cũng có công bảo vệ, cũng bởi vì có hắn mà vết thương của Nhan Thế Ninh mới chưa đến mức quá nguy hiểm, hơn nữa Tiểu Ất còn ôm bấp đùi Nhan Thế Ninh cầu xin tha thứ, vì thế Bùi Cẩn cũng chỉ trừng phạt tượng trưng một chút mà thôi! Lúc này, thấy hắn dám cười trên nỗi đau khổ của người khác, Bùi Cẩn không nhịn được mà lớn tiếng đe dọa.

Tiểu Ất vừa nghe lại tưởng thật, khuôn mặt tươi cười trong nháy mắt liền biến thành bộ dáng như cha mẹ chết. Thấy chủ tử có vẻ giận dữ thật thì dè dặt lên tiếng, “Vương gia, có chuyện này tiểu nhân không biết có nên nói không.”

“Có chuyện thì mau nói.”

Tiểu Ất đảo con ngươi một vòng, nói, “Kỳ thật, cái kia, vương gia... sau khi mang thai ba tháng, cẩn thận một chút là có thể.”

“...” Hai mắt Bùi Cẩn sáng rực lên, “Thật không?”

Tiểu Ất gật đầu liên tục.

“Sao người biết?” Bùi Cẩn hồ nghi.

“Tại hạ nhìn thấy trong sách của Bắc Đẩu tiên sinh. Vương gia biết rồi đấy, bây giờ tại hạ đang cố gắng rèn luyện để tiến bộ mà.” Tiểu Ất cười vừa nịnh bợ vừa thành thật.

Bùi Cẩn vừa nghe xong, lập tức dựng ngược lông mày lên, “@/#*! Bắc Đẩu người lại lừa gạt lão tử!”

Lần trước là bảy ngày thành nửa tháng! Lần này lại dứt khoát là một năm!

Thấy chủ tử nhà mình hung hăng muốn tới phòng thuốc chém giết, Tiểu Ất cười tự đắc... Hừ hừ, Bắc Đẩu tiên sinh, đừng trách ta bán đứng ngài, ai bảo ta đang tâm sự với Tiểu Tư cô nương, ngài lại chạy đến phá đám làm gì? Ta ghét nhất là người đi phá hoại việc tốt của người khác!!

Tiểu Ất dương dương tự đắc, thấy Bùi Cẩn thành linh quay đầu lại thì không kịp thu tươi cười lại, nụ cười cứng đờ trên bờ môi.

Bùi Cẩn nhú mày, ánh mắt thâm thúy, “Tiểu Ất, ta đang tự hỏi làm sao ngươi lại biết chuyện nhà ta nhỉ?”

“Này...” Thấy chủ tử nhà mình cười nguy hiểm, Tiểu Ất nhe răng, sau đó cuống quýt bịt tai lại, “Tại hạ không nghe thấy gì hết, thật sự không nghe thấy gì hết.”

Bùi Cẩn giận dữ, “Tiểu Giáp, nhốt tên tai thính này vào phòng chứa củi! Hai ngày không cho ăn cơm!”

“Dạ!” Tiểu Giáp nghiêm nghị lĩnh mệnh.

Tiểu Ất giãy dụa, “Tiểu Giáp, Tiểu Giáp! Ngươi không cần phải thô bạo như vậy, ngươi nhẹ nhàng một chút đi mà! Ta có thể tự mình đi, không cần ngươi phải khiêng! . . . A.. Tiểu Giáp, sao ngươi lại đặt tay lên mông của ta?”

“Phanh” một tiếng, Tiểu Ất bị ném xuống đất.

Tiểu Giáp khóa cửa lại, giận dữ rời đi.

Ban đêm cùng ngày, trong hiệu thuốc xảy ra rất nhiều chuyện. Nhưng chủ hiệu thuốc lại hôn mê bất tỉnh, không hề phát hiện ra. Đến sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, hắn liền phát hiện ra có một cô nương nằm trong ngực mình, hắn kinh hãi mà bật thốt ra tiếng.

“Ngươi ngươi ngươi ngươi.... Sao ngươi lại ở đây?” Bắc Đẩu thất kinh, kéo chăn che kín thân mình.

Tiểu Tư dụi dụi con mắt, nhìn xung quanh, nói, “Vậy tại sao nô tỳ lại ở chỗ này?”

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, Bùi Cẩn mặt mày hớn hở đi vào.

“Chắc chắc, xem ta nhìn thấy cái gì này! Này, này, mọi người quay đầu, quay đầu, không nên xem, không nên nhìn!” Bùi Cẩn vừa nói vừa ngăn chặn mấy người phía sau.

Bắc Đẩu nhìn một đồng lớn người phía sau hắn thì trợn mắt há mồm! Ai có thể nói cho hắn biết vì sao mới sáng sớm mà Bùi Cẩn lại dẫn theo mười mấy người đến đây được không?

Bên kia, Bùi Cẩn vẫn cao giọng hô to, “Tất cả mọi người nhớ rõ nha! Chúng ta không nhìn thấy ai trên giường của Bắc Đẩu tiên sinh hết! Thật sự không nhìn thấy, không nhìn thấy, nhớ chưa? Trên giường Bắc Đẩu tiên sinh không có nữ nhân! Không có!”

Bắc Đẩu nghe hắn lớn tiếng ồn ào liền có loại xúc động muốn giết người!

Mà lúc này, bên tai liền vang lên một thanh âm mềm mại, “Bắc Đẩu tiên sinh, ngài sẽ lấy ta sao?”

Bắc Đẩu quay đầu, thấy vẻ mặt thành thật của Tiểu Tư thì tim đập mạnh, cứng họng lại, không nói nên lời.

Ánh mắt Tiểu Tư có chút ảm đạm, sau đó cúi đầu nói, “Vậy nô tỳ đành phải chết.” Nói xong liền rơi nước mắt.

“Không cho phép!” Bắc Đẩu thấy thế, lập tức quát lên.

Tiểu Tư ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ.

Bắc Đẩu cắn răng nói, “Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ phụ trách!”

Tiểu Tư lắc đầu, “Bắc Đẩu tiên sinh, ngài không cần phải miễn cưỡng đâu.”

“Không miễn cưỡng!” Bắc Đẩu rống xong, liền hạ giọng xuống, “Nàng, nàng rất tốt!”

Tiểu Tư ngẩn người, sau đó nín khóc, cười tươi như hoa, bỏ nhào vào trong ngực Bắc Đẩu, “Bắc Đẩu tiên sinh!”

Bắc Đẩu cảm giác được thân thể mềm mại nhỏ nhắn đang nằm trên ngực mình, cứng người lại, rất lâu sau mới cong hai cánh tay lên, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

...

Phòng chứa củi.

Tiểu Ất nghe được tin Tiểu Tư muốn gả cho Bắc Đẩu tiên sinh, cả người như bị sét đánh trúng, sau khi bình tĩnh liền bỏ nhào lên người Tiểu Giáp, kêu khóc, “Tiểu Giáp! Ta mất Tiểu Tư rồi!!”

Thấy Tiểu Ất lại muốn lau nước mắt nước mũi lên người mình, Tiểu Giáp hung hăng đẩy ra, “Người đi chết đi!”

Sau đó lại quay đầu bổ sung thêm một câu, “Mau ăn hết bánh bao đi!”

Tiểu Ất cầm bánh bao nóng hổi được bọc trong giấy, cảm động đến mức nước mắt giàn giụa, “Huynh đệ tốt!”

52. Chương 52

Bùi Cẩn tiến cung thỉnh an Diên Đế, Bắc Đẩu thay quần áo của hạ nhân đi theo vào. Lúc đi ngang qua ngự hoa viên, bóng Bắc Đẩu chợt lóe lên rồi biến mất.

Trong chính điện, Diên Đế ngồi trên ngai vàng, có lẽ là vì chuyện Bùi Lâm đã khiến Hoàng thượng sa sút tinh thần rất nhiều nên cả người đều có vẻ chán nản. Ngược lại, Mục quý phi và Thất vương ở bên cạnh lại tinh thần sung mãn, sắc mặt hồng hào. Hoàng Hậu cáo ốm không đến, nhưng ai cũng biết bệnh thật sự của Hoàng Hậu là gì. Vào thu, sức khỏe của La phi ngày một yếu, cho nên cũng không có mặt. Vì thế, cả chính điện rộng lớn chỉ rải rác có vài người.

Bầu không khí có chút ngột ngạt, Mục quý phi liền mở miệng cười nói, “Tiểu Cửu, nghe nói thân thể Thế Ninh khó chịu, hôm nay đã tốt hơn chút nào chưa?”

Chuyện Nhan Thế Ninh bị Khang Hoa dả thương được giấu rất kín kẽ, hai tháng nay nàng không đến thỉnh an một lần nào, vì thế Bùi Cẩn chỉ có thể nói với người ngoài rằng Nhan Thế Ninh nhiễm phong hàn, đã mời đại phu nhiều lần nhưng vẫn chưa khỏi... Cũng không có cách nào khác, Nhan Thế Ninh tự mình gả đến Vương phủ, Bùi Cẩn liền âm thầm nhổ sạch mọi cái gai trong phủ, đem phủ Hiền Vương biến thành một cái thùng sắt, Mục quý phi và Thất vương chỉ có thể dòm ngó ở bên ngoài mà không có cách nào để dòm ngó vào trong được.

Bùi Cẩn nghe Mục quý phi hỏi liền lộ ra vẻ vừa đau lòng, vừa vui mừng, áy náy nói, “So với mấy ngày trước thì tốt hơn nhiều, nhưng vẫn phải điều dưỡng cẩn thận thêm vài ngày nữa mới được. Thế Ninh không thể tới thỉnh an Phụ hoàng và nương nương, thật sự là đã không phải rồi!”

Diên Đế nghe vậy liền nhíu mày, đúng là rối loạn! Huyết mạch hoàng tộc vốn đã ít ỏi, hôm nay thân thể Cửu vương phi lại có vấn đề, thế thì đến bao giờ mới có hoàng tử đây?

Mục quý phi nghe vậy thì cười khẽ, “Chuyện thỉnh an còn nhiều lần khác nữa, sức khỏe mới là điều quan trọng nhất. Nhưng hai tháng không gặp, có khi nào đại phu của quý phủ..” Nói đến đây, Mục quý phi quay lại đối diện với Diên Đế, “Nếu không, phái Trịnh thái y đến nhìn qua một chút. Y thuật của Trịnh thái y rất cao!”

Không tra ra được bệnh của Nhan Thế Ninh thì không thể nào yên tâm được! Nếu thật sự bị bệnh thì tốt, nếu là cái khác thì... Mục quý phi nghĩ đến khả năng này thì có chút lo lắng. Trịnh thái y là người của bà, chỉ cần phái ông ta đi thì có thể biết tất cả uẩn khúc! Nếu như Bùi Cẩn cự tuyệt thì nhất định là có mờ ám!

Bùi Cẩn tất nhiên là nhận ra được tâm tư của Mục quý phi, hần ngẩng đầu, khẽ mỉm cười nói, “Vậy thì tốt quá!”

Mục quý phi nhìn ánh mắt trong trẻo của hần thì có chút hoài nghi có phải bản thân đã quá đa tâm rồi không.

Diên Đế nghe hai người nói chuyện thì không rõ trong lòng là mùi vị gì. Diên Đế nâng mí mắt nhìn thoáng qua Bùi Cẩn, thấy hắn trước sau như một, đều cười khiêm tốn, kính cẩn như vậy thì càng cảm thấy bức bối.

Cho tới bây giờ, lão Thất đều dốc hết toàn lực để tranh đoạt, còn lão Cửu lại không tranh, không cầu, thậm chí Vương phi ngã bệnh nhiều ngày, hắn cũng không chủ động đi cầu ngự y về trị liệu.

Đều là con trai của trẫm, vì sao có thể chênh lệch lớn như vậy đây?

Một người sắc sảo quá đáng, một người sắc sảo khó dò. Diên Đế nhìn hai đứa con trai, còn cả đứa con trai đã đi Hoàng lăng kia nữa, cả Tiểu Thập Tam đến nay vẫn chưa biết nói nữa, càng nghĩ càng nhủ chặt lại.

Trên triều đình, chủ đề này mỗi ngày đều bị lôi ra, ông ngoảnh mặt làm ngơ. Trong thư phòng, một chồng lại một chồng tấu chương yêu cầu, ông bỏ mặc. Nhưng ông còn có thể kéo dài được bao lâu đây?

Haizz...!!

Lúc này, Vương Phúc Niên cầu kiến, khuôn mặt tươi cười.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Vương Phúc Niên là người bình tĩnh lão luyện, không có chuyện mừng rỡ, tuyệt đối sẽ không cười thành như vậy. Diên Đế không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Vương Phúc Niên hành lễ với những vị đang ngồi trong điện, sau đó mới trả lời, “Vừa rồi người của phủ Thất vương đến, nói là trắc phi của Thất điện hạ bị vấp ngã.”

Vấp ngã mà người còn cười thành như vậy? Diên Đế trợn mắt.

Vương Phúc Niên tiếp tục nói, “Sau đó, người trong phủ sợ có chuyện không may nên đã ời đại phu đến bắt mạch, ai ngờ lại phát hiện ra Trắc phi đã mang thai được một tháng ạ.”

“Thật không?” Diên Đế nghe vậy thì đứng bật dậy, bất quá ông cũng không dám vui mừng quá sớm, dù sao lần trước Nhan Thế Tĩnh giả mang thai đã gây ra một trận phong ba không nhỏ, khó khăn lắm mới ổn định lại được.

“Này...” Vương Phúc Niên bị hỏi khó, liền liếc mắt nhìn Mục quý phi và Thất vương, nghĩ thâm, đừng có bảo là hai người này cũng học theo một đôi tỷ muội không có đầu óc kia đây.

Mục quý phi cũng vừa mừng vừa sợ, cũng biết Diên Đế đang kiêng kỵ điều gì, cho nên liền quay đầu lại, nói, “Kính xin Bệ hạ ân chuẩn, để thần thiếp đón Long thị vào cung cho Thái y bắt mạch, nếu thật sự là mang thai, vấp ngã như vậy chỉ sợ sẽ động đến thai khí.”

Lời này uyển chuyển hàm súc, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng, nếu ngày hoài nghi là giả mang thai, vậy ta liền để cho người của ngài kiểm tra rõ ràng.

Diên Đế quét mắt nhìn Mục quý phi một cái, gật đầu. Lần này là quang minh chính đại, có lẽ cũng không thể là giả được!

Thấy vẻ mặt Diên Đế hòa hoãn xuống, Mục quý phi liền nháy mắt với Bùi Chương, sau đó hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Trắc phi có thai đương nhiên không phải là giả, nàng ta đã sớm đã có từ lâu rồi. Hôm nay, để người khác tra ra chuyện Trắc phi mang thai, sau đó cho người vào cung báo tin, hết thấy đều đã được lên kế hoạch từ trước! Dù sao, Diên Đế cực kỳ nhạy cảm với vấn đề hoàng tự, nhất định phải khiến Diên Đế bỏ đi tất cả hoài nghi và cố kỵ mới được!

Cho nên, bà mới phải hao tâm tổn trí như vậy!

Đương nhiên, Diên Đế cũng không thật sự hạ chỉ tuyển Trắc phi của Bùi Chương vào cung, mà chỉ chọn ra vài Thái y đến phủ Thất vương kiểm tra trước. Đến khi Thái y trở lại bẩm báo, trên khuôn mặt đã âm trầm vài ngày nay của Diên Đế rốt cuộc cũng lộ ra một tia vui vẻ.

Bùi Cẩn nghe được tin, cười chân thành, “Chúc mừng phụ hoàng, chúc mừng nương nương, chúc mừng Thất ca!”

Bùi Chương cũng cười hòa thuận, “Khi nào nghe được tin vui của Cửu đệ thì càng tốt hơn.”

Bùi Cẩn cúi đầu, che đi khóe mắt đang đắc chí, giả vờ ca thán, “Haizz... tất cả còn phải xem ý trời như thế nào nữa.”

Bùi Chương không biết chân tướng, nghe Bùi Cẩn nói vậy thì càng thêm đắc ý cười.

Chiều hướng phát triển đến hôm nay, lại thêm chuyện hoàng tự, vị trí này không thuộc về ta thì còn thuộc về ai được nữa?

Có điều, tất cả vẻ mặt của Bùi Chương đều bị Diên Đế thu vào đáy mắt. Diên Đế nhú mày thật chặt, mím môi trầm mặc một hồi, lát sau mới nhàn nhạt nói ra, “Vương Phúc Niên, cho người đi chuẩn bị lễ vật, ban thưởng cho Cửu vương phi và Thất trắc phi!”

Bùi Chương buồn bực, trắc phi của ta có bầu, ban thưởng cho nàng là chuyện đương nhiên, vì sao Cửu vương phi cũng được thưởng?

Bùi Cẩn lại biết rõ, cái này sợ là Phụ hoàng hấn không vừa mắt Thất ca, nên mới cho Thất ca chút ít ngọt ngào! Ha ha, ngược lại lại tiện nghi cho tiểu sư tử rồi!

Lần trước biết được Tướng phủ bị cháy, Diên Đế cũng làm bộ làm tịch ban thưởng cho Nhan Thế Ninh rất nhiều, tận tình biểu hiện ân đức của Hoàng gia... Hôm nay người không còn chỗ nương tựa nữa, nhưng đã ngã vào Hoàng gia ta, Hoàng gia sẽ không tệ bạc với người!

Trong chốc lát, Bùi Cẩn lại đột nhiên có chút cảm khái, Phụ hoàng hấn không chỉ phòng ngoại địch xâm lấn biên cương và phe phái trong triều đình mà còn phải đề phòng con trai của chính mình nữa! Thật sự là quá mệt mỏi! Mà hấn và tiểu sư tử lại thường xuyên bị lợi dụng, lúc hữu dụng liền bị đẩy ra ngoài làm bia đỡ đạn, hoặc là giống như một quả cân giúp cân bằng lại thế cục.

Diên Đế dừng một chút, nói tiếp, “Mặt khác, lão Cửu này, lão Thất nhiều thê thiếp cũng là vì hương hỏa của Hoàng gia, con cũng nên vì Hoàng gia mà khai chi tán diệp* đi, hay là để trẫm chọn cho con thêm vài Trắc phi và thị thiếp đi.”

(*khai chi tán diệp : ở đây có nghĩa là sinh thêm nhiều con cháu, cưới thêm nhiều vợ)

Bùi Chương nghe lời này liền muốn bạo phát. Phụ hoàng là đang có ý muốn nâng Cửu đệ lên để chèn ép hấn sao?

Bùi Cẩn cũng thầm kêu không ổn, hấn chỉ muốn bảo vệ mẹ con Nhan Thế Ninh, không nghĩ rằng lại khéo quá hóa vụng! Nếu để cho Phụ hoàng nhét thêm nữ nhân khác vào phủ Hiền vương, vậy không phải sẽ náo loạn sao?

Bùi Cẩn rối rắm, như thế nào mới có thể khiến Diên Đế bỏ đi ý định vừa rồi đây? Nói cự tuyệt chỉ sợ là không thể, nhưng nếu nói ra chuyện Nhan Thế Ninh đã mang thai, chỉ sợ sau này sẽ...

Đột nhiên, một sự kiện lóe lên trong đầu Bùi Cẩn. Lời vừa rồi của Diên Đế chính là muốn hấn sinh nhiều con, như vậy, Phụ hoàng sẽ không phải là người hạ âm mưu!

Nhận thức này khiến tâm tình đang căng thẳng của Bùi Cẩn được buông lỏng một chút, sau đó, hấn liền chuyển ánh mắt về phía hai mẹ con Mục quý phi...

Đang lúc Bùi Cẩn đang âm thầm tính toán, ngoài điện lại truyền tới tiếng cấp báo.

“Bệ hạ, chúng thần linh mệnh nghênh giá, nhưng lại không hề phát hiện ra tung tích của Thập Điện hạ trên đường. Đến đây Long Ngâm, lại phát hiện Thập Điện hạ bị người giết hại, vứt xác xuống vực sâu!”

Người cấp báo nói xong, Diên Đế cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, “Người nói cái gì?”

Thấy long nhan đại biến, người cấp báo run rẩy, “Bẩm bệ hạ, chúng thần cũng không dám xác nhận.”

“Không dám xác nhận? Một người đang tốt như vậy sao lại không thể xác nhận?” Sắc mặt Diên Đế vừa trắng vừa xanh.

“Bởi vì, bởi vì... bởi vì tứ chi những thi thể kia đều bị bẻ gãy, hơn nữa dây Long Ngâm lại nhiều sói hoang, có, có thi thể đã bị găm cho biến dạng hoàn toàn..”

Tứ chi không còn... Hoàn toàn biến dạng.. Diên Đế nghe thấy mấy chữ này thì run rẩy cả người, thời gian xung quanh như ngừng lại, trong đầu không ngừng hiện ra tám chữ này.

Đến khi ngọc bội và con dấu quen thuộc xuất hiện trước mặt, Diên Đế lập tức co quắp ngã ngồi xuống long ỷ.

“Bệ hạ, những thứ này được tìm thấy tại dây Long Ngâm.”

Khuôn mặt tươi cười của Bùi Lâm hiện lên ngay trước mắt, quần tã, bi bô tập nói, tập tễnh học đi... Từng cái từng cái hiện lên, rõ ràng như vậy, chân thật như vậy. Một người con trai ôn thuận thông tuệ như vậy sao có thể bị người tàn sát, bị sài lang găm cắn chết không toàn thây đây? Diên Đế cảm thấy tim đau đớn như bị dao cắt, găm thét với cả cung điện, “Là ai giết nó? Là ai giết Thái Tử của trẫm?”

“Thái Tử của trẫm! Thái Tử duy nhất của trẫm!”

Nước mắt lăn dài, Diên Đế nhớ lại lúc mình cự tuyệt không gặp Bùi Lâm, vốn tưởng rằng không bao lâu nữa Bùi Lâm sẽ trở lại nhưng lại không ngờ rằng lần này đi, lại thành sinh tử chia cách!

“Tra cho trẫm! Trẫm muốn đem kẻ đó bầm thây vạn đoạn! Bầm thây vạn đoạn!”

Cung điện hoa lệ, phiêu đảng cõi lòng tan nát phần nộ và tiếng gầm thét tuyệt vọng, tất cả mọi người có mặt đều biến sắc.

Mục quý phi và Thất Vương đổ mồ hôi lạnh sau lưng, bởi lúc gầm thét, Diên Đế đều nhìn bọn họ bằng ánh mắt tức giận. Đúng là bọn họ có lý do sát hại Thái Tử, nhưng chuyện này không phải do bọn họ làm! Rốt cuộc là ai? Là ai đã làm?

Bùi Cẩn cũng kinh hãi, nhưng là kinh hãi vì Diên Đế lại có tình cảm sâu sắc với Bùi Lâm như vậy. Phụ tử tình thâm, phụ tử tình thâm.. Đều là phụ thân, đối mặt với con trai, sao có thể khác nhau một trời một vực như vậy..

Trong lúc đó, một ý niệm hoang đường xuất hiện trong đầu Bùi Cẩn: Nếu như người chết là hắc, liệu Phụ hoàng có khóc không?

Nhưng rất nhanh, ý nghĩ này đã bị Bùi Cẩn tiêu diệt sạch sẽ, hắc bắt đầu cảm thấy buồn cười. Cho dù Phụ hoàng có thâm tình với Thập đệ như thế nào đi nữa, ai biết Thập đệ có lạnh nhạt với ngài hay không?

Bởi vì sự thật là không có ai giết Thái Tử, mà là Thái Tử tự giết chính mình!

Vương Phúc Niên ở bên cạnh cũng toát mồ hôi đầm đề. Mấy ngày nay Bùi Cẩn không vào cung, hắc còn chưa kịp nói bí mật kia cho Bùi Cẩn, như vậy thì ai đã giết Thái Tử?

Chẳng lẽ Cửu Vương đã biết từ trước?

Diên Đế giận dữ mà luống cuống, mọi người thức thời lập tức lui ra. Trước lúc đi, Bùi Cẩn nhận được ánh mắt của Vương Phúc Niên, hắc lập tức thả chậm cước bộ, quả nhiên không lâu sau, Vương Phúc Niên liền đi theo ra ngoài.

Ngoài điện, thủ vệ nghiêm ngặt, có nhiều tai mắt, không tiện để nói chuyện, Bùi Cẩn thấy Vương Phúc Niên liền tiến lên ra vẻ bắt chuyện, “Phụ hoàng ta sao rồi?”

Vương Phúc Niên lắc đầu, “Tức giận công tâm, vừa rồi Bệ hạ đã dùng thuốc rồi, có lẽ sẽ khá hơn một chút!”

“Vậy làm phiền Vương tổng quản chăm sóc Phụ hoàng nhiều hơn.” Bùi Cẩn nói xong liền chấp tay thi lễ.

Vương Phúc Niên vội vàng vịn lấy, “Nô tài không dám nhận!”

Trong lúc nói chuyện, Vương Phúc Niên liền chuyển tờ giấy trong tay mình vào tay Bùi Cẩn.

“Vậy bản vương liền cáo từ trước.”

Đợi đến lúc lên xe ngựa, Bùi Cẩn mới mở tờ giấy kia ra, đến khi đọc hết nội dung, ánh mắt trẫm xuống.

.. “Không biết sao Thập lại biết chuyện ngày mười sáu là do ngài gây nên. Trước ngày đi nhờ ta chuyển lời, coi chừng Cửu. Đã giữ lại. Thập không thể lưu.”

...

Không khí trong tấm điện của Mục quý phi cũng có chút ngưng trọng.

“Chương, Bùi Lâm là con phái người giết?” Mục quý phi nghi hoặc nhìn con trai mình, bởi lòng dạ của Bùi Chương vốn luôn độc ác, không có chuyện nào là không dám làm.

Bùi Chương vội vàng lắc đầu, “Cho dù nhi thần muốn mạng của hần đi nữa thì cũng sẽ không ra tay vào thời điểm mấu chốt này.”

“Vậy rốt cuộc là ai làm!” Mục quý phi khảm sâu móng tay vào lòng bàn tay, cho đến lúc móng tay bị gãy, đau đến mức phải hít khí, mới cầm kéo lên hung hăng cắt đứt, nghiêm nghị nói, “Mọi chuyện nguyên gốc đều nằm trong tay, ai ngờ lại xuất hiện ngã rẽ này! Bùi Lâm chết, bất kể là ai làm thì người đầu tiên mọi người nghĩ đến sẽ là chúng ta! Con xem ánh mắt vừa rồi của Phụ hoàng con đấy, giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống được chúng ta vậy!”

Nghĩ đến tức giận vừa rồi của Diên Đế, Bùi Chương cảm thấy có chút sợ sệt, bất quá rất nhanh ánh mắt của hần lại trở nên vừa ngoan độc vừa cứng rắn, “Con thấy Phụ hoàng căn bản là không muốn truyền ngôi lại cho con, người xem vừa rồi Phụ hoàng nói cái gì đấy.. Thái Tử duy nhất của trẫm? Hừ! Con có điểm nào kém phế vật kia chứ?”

Bùi Chương càng nghĩ càng cảm thấy không công bằng, “Hiện tại lão Thập đã chết rồi! Con muốn nhìn xem, ngoại trừ nhường ngôi cho con, Phụ hoàng còn có thể nhường cho ai được nữa?”

Mục quý phi híp mắt nói, “Cũng đúng. Đừng nói là không phải do chúng ta làm, coi như là chúng ta làm thì hần cũng làm gì được. Một đứa con trai đã chết, chẳng lẽ hần còn muốn liên lụy thêm một đứa nữa sao? Cho nên, chuyện bên phía Phụ hoàng con chúng ta cứ thoải mái, thả lỏng tinh thần đi. Hiện tại ta chỉ lo lắng, không biết mục đích của người sát hại lão Thập là gì?”

Bùi Chương nhếch mày, nói, “Có khi nào là kẻ thù không?”

“Nếu đúng thế thì thật là đơn giản rồi.” Mục quý phi không dám xem thường, dừng một chút, lại nói, “Mau đưa Trịnh thái y đến chỗ lão Cửu đi, nếu như Nhan Thế Ninh thực sự mang thai, vậy thì là phiền toái lớn rồi.”

“Nhi thần hiểu.”

Mục quý phi trầm ngâm một hồi lâu, đột nhiên lại hỏi, “Chương, con thấy lão Cửu là người như thế nào?”

Bùi Chương sững sờ, nói, “Trước kia con luôn cảm thấy hần không đơn giản, nhưng sau này nhìn lại, con lại cảm thấy hần rất đơn giản, có lẽ đúng như lời hần nói, chỉ muốn làm một Vương gia nhàn rồi.”

“Không đúng,” Mục quý phi lắc đầu, “Ta đột nhiên nghĩ tới một khả năng, chúng ta vẫn muốn giao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, chúng ta là ngư ông, nhưng có khả năng ngư ông chân chính lại không phải là chúng ta.”

Bùi Chương lập tức thẳng sống lưng, “Ý của mẫu phi là?”

Mục quý phi nhìn lơ lửng một hồi lâu, mới chậm rãi nói ra, “Nói thí dụ như, hần đã biết ta là người hạ âm quỷ. Lại thí dụ như, kỳ thật không phải là hần vô tâm với ngôi vị Hoàng đế, mà là chúng ta tranh nhau một mất một còn, sau đó hần liền thừa thế quật khởi... Mà Thái Tử, chính là do hần giết, lý do chính là để giá họa cho chúng ta! Con nghĩ thử xem, từ sau khi hần từ Nam Cương trở lại, rất nhiều chuyện đã xảy ra. Tỷ như chuyện ám sát đêm Trung thu, lúc ấy tất cả mọi người đều bị hoài nghi, nhưng hần lại là người duy nhất không bị chú ý. Sau đó là chuyện Nhan Thế Tĩnh giả mang thai, nếu không phải là người trong phủ của hần để lộ tin tức thì làm sao chúng ta biết được chuyện này? Biết đâu lại là chính lão Cửu cố ý truyền tin tức tới tai chúng ta, sau đó lại mượn đao giết người thì sao? Hơn nữa, sau chuyện đại hôn hôm đó, sao Nhan Thế Tĩnh lại đột nhiên ngã xuống giếng?... Nếu tách riêng từng chuyện một thì không có vấn đề gì, nhưng liên hệ tất cả với nhau, thật khiến người ta phải nghi ngờ.”

Bùi Chương biến sắc, “Lão Cửu đáng sợ như vậy sao?”

Mục quý phi im lặng.

“Đúng vậy, nếu như hần muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, tất nhiên phải có thể lực của mình rồi. Chúng ta cũng không phải là không đề phòng, hần lui tới với ai, chúng ta đều tra ra được. Hần căn bản chính là một tên không chỗ nương tựa, không quyền không thế!” Bùi Chương nói.

Mục quý phi trầm ngâm, cúi đầu nói, “Hiện tại tất cả đều là phỏng đoán, nhưng vẫn phải đề phòng, chúng ta phải tăng cường theo dõi hần!”

“Nhi thần hiểu.”

Đến khi Bùi Chương đã rời đi rồi mà Mục quý phi vẫn còn đang suy tư vấn đề này.

... Bùi Cẩn, rốt cuộc thì thực lực của người được cất giấu ở đâu?

53. Chương 53

Ban đêm cùng ngày, Bùi Cẩn lảo lộn khó ngủ, trong đầu không ngừng lặp lại nội dung trong tờ giấy của Vương Phúc Niên. Nhan Thế Ninh đã ngủ cả một buổi trưa nên lúc này cũng ngủ không sâu lắm, người bên cạnh lại lảo lộn khiến nàng càng không ngủ được.

“Bùi Cẩn, chàng là bánh nướng áp chảo hả?” Không thể nhịn được nữa, Nhan Thế Ninh liền giơ chân lên đá.

Bùi Cẩn ôm chân của nàng quần ngang hông mình, chui vào cạp xát trong ngực nàng, lập tức nhận được một cái tát vào tay, hần nhếch miệng cười nói, “Ta thấy nàng càng ngày càng nóng tính rồi, như vậy không tốt, không tốt.”

Nhan Thế Ninh suy nghĩ cũng thấy đúng, nhưng nàng lại không có chút tự giác nào, ngược lại còn nói, “Như thế nào, không chịu nổi?”

Bùi Cẩn liền vội vàng gạt đầu, “Chịu được, chịu được!”

Nói giỡn, nếu hần dám nói một câu không chịu nổi thì chắc chắn đêm nay sẽ lại bị đuổi ra khỏi cửa.

“Vậy rốt cuộc là chàng làm sao vậy? Có phải hôm nay trong cung phát sinh chuyện gì không?” Lấy được câu trả lời hài lòng, Nhan Thế Ninh lại hỏi. Bùi Cẩn là ai chứ, có thể khiến hần phiền lòng đến mức mất ngủ như vậy, nhất định không phải là chuyện nhỏ.

Bùi Cẩn không trả lời ngay, mà hỏi ngược lại, “Trong mắt nàng, Thập đệ của ta là người như thế nào?”

“Hữu lễ, mềm mại, văn nhợt, xinh đẹp.” Nhan Thế Ninh suy nghĩ một chút lại nói thêm, “Nhìn qua thì là một người vô hại.”

Bùi Cẩn suy nghĩ bốn chữ cuối cùng, sau đó nói, “Vậy nếu như, ta là người mà Thập đệ vô hại của ta muốn hại thì sao?”

“A?” Nhan Thế Ninh có chút giật mình.

Bùi Cẩn cười nhạt một tiếng, liền nói chuyện tờ giấy ra cho nàng nghe.

Nhan Thế Ninh nghe xong, nhú mày, “Chuyện mừng sáu tháng mười chúng ta làm rất kín kẽ, căn bản là không để lộ bất kỳ dấu vết này, sao Thái Tử lại biết được?”

“Ta cũng chưa nghĩ ra là vì sao. Hơn nữa, Thập đệ có vẻ như rất chắc chắn, mà không phải là hoài nghi, như vậy, tất nhiên là hần có chứng cứ xác thực.” Ánh mắt Bùi Cẩn trở nên thâm thúy.

Nhan Thế Ninh mím môi suy tư, cẩn thận nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra vào mừng sáu tháng mười, đúng là chuyện Nhan Thế Tĩnh phần lớn là do nàng xuất thủ, nếu như Thái Tử có phát giác ra điều gì thì chắc cũng là do nàng đã lộ ra sơ hở trong lúc lơ đãng. Khi nhớ lại hình ảnh Nhan Thế Tĩnh được vớt lên khỏi giếng, Nhan Thế Ninh lập tức giật mình.

“Bùi Cẩn, chàng có nhớ lúc ấy thiếp đã nói cái chết của Nhan Thế Tĩnh rất kỳ lạ không?”

Bùi Cẩn gật đầu, Nhan Thế Ninh đã kể cho hắn tất cả mọi chuyện ở Tương phủ, nhất là chuyện Nhan Thế Tĩnh đột nhiên chết đuối lại khiến người ta rất hoài nghi. Nhan Thế Ninh không ra tay, vậy sao Nhan Thế Tĩnh đang yên lành lại rơi xuống giếng được? Là bị người khác đẩy xuống sao? Hay là do nàng ta điên khùng không cẩn thận té xuống?

Nhưng hoài nghi vẫn chỉ là hoài nghi, hai người cũng không nghĩ ra được đáp án, dù sao người cũng đã chết, Tương phủ cũng đã bị cháy trụi, hai người cũng đành phải từ bỏ.

“Ý của nàng là, Thập đệ đã giết Nhan Thế Tĩnh?” Trong nháy mắt, Bùi Cẩn liền nhìn ra tâm tư của Nhan Thế Ninh.

Nhan Thế Ninh nheo mắt, “Ngày đó thiếp bị Nhan Thế Tĩnh hù dọa, sau khi nói một vài câu liền vội vã rời đi, không bao lâu sau thì Nhan Thế Tĩnh bị phát hiện đã chết ở dưới giếng. Thiếp nhớ trong hậu viện có một cánh cổng nhỏ, có khả năng lúc thiếp nói chuyện với Nhan Thế Tĩnh, Thái Tử cũng có mặt ở đấy. Nếu là như vậy thì tất nhiên hắn sẽ biết rõ chuyện mừng sáu tháng mười có liên quan đến chúng ta.”

Sau đó, Nhan Thế Ninh đem lời nói ngày ấy nói lại với Bùi Cẩn.

“Nếu như suy đoán của nàng là thật, như vậy.. vì sao Thập đệ phải giết Nhan Thế Tĩnh?”

Trong đêm tối, thanh âm của Bùi Cẩn trầm trầm, Nhan Thế Ninh nhớ tới vị Thái Tử ôn thuận, lại nghĩ tới cảnh Nhan Thế Tĩnh bị đẩy xuống giếng, trong lòng phát lạnh. Nàng nhích lại gần trong ngực Bùi Cẩn, sau đó nói, “Thái Tử giết Nhan Thế Tĩnh chỉ là phỏng đoán, có lẽ, có lẽ đây không phải là sự thật đâu!”

Nếu quả thật là như vậy thì thật là đáng sợ, bởi Thái Tử nhìn qua vô hại như thế, nhưng lại có thể ra tay giết chết Nhan Thế Tĩnh.

Bùi Cẩn biết rõ trái tim nàng đang hoảng sợ, liền ôm nàng sát vào ngực mình, “Ta vốn không muốn đối mặt với Thập đệ, bây giờ xem ra là ta phải đi gặp hắn rồi.”

Trong giọng nói của Bùi Cẩn có chút trầm trọng, Nhan Thế Ninh cũng biết tâm tư của hắn. Sau khi bắt được Thái Tử, Bắc Đẩu liền đem người nhốt lại, nhưng Bùi Cẩn chưa từng đến đó lần nào, có lẽ là vì nhớ tới tình cảm huynh đệ giữa hai người. Nếu như thật sự gặp mặt, chính là hoàn toàn xé bỏ mặt nạ.

Không ngờ Bùi Cẩn lại cười, “Lúc trước còn có chút không đành lòng để Bắc Đẩu xử lý Thái Tử, bây giờ mới thấy lúc đó quyết định như vậy thật sáng suốt. Nếu như để Phụ hoàng phát hiện ra, thì quả thật là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”

Nhan Thế Ninh nghe vậy cũng có chút sợ hãi. Bùi Cẩn hiện tại an ổn chính là vì hắn vô dục vô cầu, một khi hắn biểu hiện khát vọng với quyền thế, e là Diên Đế sẽ lập tức ra tay áp chế.

Nghĩ tới đây, Nhan Thế Ninh nhú mày nói, “Chàng nói xem, vì sao Bệ hạ lại không thích chàng như vậy?”

Bùi Cẩn cười bất đắc dĩ, “Vấn đề này ta cũng đã thắc mắc vài chục năm rồi, cũng đã từng hoài nghi mình không phải là con ruột của Phụ hoàng rồi!”

Nghe vậy, Nhan Thế Ninh nhếch miệng, “Chàng nghĩ hay quá nhỉ! Theo như tính tình của Bệ hạ thì nếu chàng không phải là cốt nhục ruột thịt của người, liệu người có để chàng sống đến bây giờ không?”

“Vì thế nên ta cũng đã loại bỏ khả năng này đi.” Bùi Cẩn dừng một chút, lại nói, “Bất quá nhất định ta phải hỏi rõ ràng chuyện này trong lúc Phụ hoàng còn sống mới được.”

Nhan Thế Ninh thấy Bùi Cẩn trở nên nghiêm nghị thì chấn động trong lòng.

Bùi Cẩn luôn luôn ôn lương kính cẩn, phải làm sao mới có thể vứt bỏ ngục trang mà hỏi vấn đề này chứ?

Nhan Thế Ninh suy nghĩ lung tung một lúc, bỗng dưng nhớ tới một chuyện.

Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc, đề thấp giọng, “Còn một chuyện nữa.”

“Ừm?” Bùi Cẩn thấy Nhan Thế Ninh như vậy thì hơi ngẩn ra.

Tròng mắt Nhan Thế Ninh hơi híp lại, nàng nói, “Vì sao Vương tổng quản bên người Bệ hạ lại truyền giấy cho chàng?”

“Này...” Bùi Cẩn nháy mắt.

Nhan Thế Ninh trừng mắt, “Lần trước chàng đã nói sẽ không giấu thiếp bất kỳ chuyện nào rồi!”

Nhan Thế Ninh vẫn còn ghi hận chuyện lần trước Bùi Cẩn giấu diếm nguyên nhân cái chết của Dung thị, cuối cùng Bùi Cẩn chỉ có thể đảm bảo “Về sau sẽ không giấu nàng chuyện gì nữa” để xin khoan dung, nàng mới chịu bỏ qua.

Bùi Cẩn thấy sư tử cái nhà mình sắp sửa bạo phát, vội vàng vượt lòng nàng, “Này.. nàng chưa từng hỏi ta chuyện này nên không tính là lừa gạt nàng được! Thật mà thật mà! Được rồi, ta nói ra vẫn không được sao! Đây chính là bí mật kinh thiên, ta không nói cho bất kỳ ai biết đâu đấy!”

Sau đó, Bùi Cẩn liền nói ra từ đầu đến đuôi quan hệ giữa mình và Vương Phúc Niên.

Vương Phúc Niên tiến cung từ khi mười ba tuổi, phải chịu không ít tủi nhục, khi dễ trong hậu cung. Có một lần đánh vỡ một bình gốm, chút nữa thì bị

đánh chết. Mà ngay lúc mạng sống của hắn đang lơ lửng, có một người thiếu niên vì trốn tránh khỏi sự tìm kiếm của cung nhân, liền chạy vào trong phòng của hắn. Thấy hắn chỉ còn dư lại một hơi thở, người thiếu niên kia liền móc một bình nhỏ trong ngực ra, đổ ra một viên kim đan cho hắn ăn. Đến khi bên ngoài vang lên tiếng của cung nhân, thiếu niên liền leo cửa sổ chạy mất. Viên kim đan mà Vương Phúc Niên ăn có tác dụng bảo vệ nguyên khí, đồng thời cũng dựa vào tâm chí kiên cường của chính hắn, kéo hắn từ Quỷ Môn quan trở lại.

Khi đó, Vương Phúc Niên cũng không biết thiếu niên này là ai, hắn đi đứng đều phải cúi đầu bởi những chủ tử cao quý trong cung không phải là người hắn có thể nhìn. Nhưng đại nạn không chết, nhất định sẽ có phúc. Sau đó, hắn dựa vào thực lực của mình, từng bước bò lên, mặc dù có chút chậm chạp nhưng rốt cuộc cũng thoát khỏi thân phận bị chèn ép.

Lúc hắn gặp lại thiếu niên kia đã là bảy năm sau. Lúc đó, hắn không còn trẻ nữa, mà thiếu niên kia cũng đã trưởng thành. Hắn đứng ở cửa cung điện, nhìn người mặc khôi giáp đang ngồi cười trên lưng ngựa, vẻ mặt phóng khoáng, khí thế ngất trời.

Chưa từng nghĩ, ân nhân cứu mạng mình năm đó hôm nay đã trở thành Trấn Nam vương chiến công hiển hách, thanh danh lan xa.

Nhưng Vương Phúc Niên không dám nhận là quen biết nhau, thậm chí ngay cả thỉnh an cũng không dám, bởi vì lúc ấy hắn mặc dù không còn hèn mọn nữa, nhưng người kia đã trở thành một Vương gia uy viễn.

Trấn Nam vương tất nhiên cũng không hề nhận ra Vương Phúc Niên.

Sau khi Trấn Nam vương khải hoàn hồi triều, cuộc đấu tranh giữa hai vị Vương gia cũng bị đẩy lên cao. Sau đó, địa vị của Vương Phúc Niên càng lúc càng cao, còn thế lực của Trấn Nam vương lại càng ngày càng yếu. Đến khi Tiên đế băng hà, Uy Viễn vương kế vị, Trấn Nam vương liền hoàn toàn xuống dốc.

Nhìn Trấn Nam vương ngày càng sa đọa, tim Vương Phúc Niên như bị dao cắt, hắn chỉ có thể im lặng theo dõi, sau đó lựa chọn thời điểm thích hợp, lặng lẽ giơ tay giúp đỡ. Không thể không nói, Trấn Nam vương có thể sống lâu thêm mười năm, hoàn toàn là do hắn âm thầm lo lắng chu toàn. Nhưng ngàn phòng vạn phòng, hắn lại không thể ngăn được chuyện Diên Đế hạ thuốc mê vào rượu của Trấn Nam vương. Đến khi hắn biết được thì Trấn Nam vương đã ngã ngựa mà chết rồi.

Anh hùng chết đi, để lại vô vàn tiếc nuối. Vương Phúc Niên lập đàn thờ, kính hương, khóc ròng một hồi xong lại trở về làm quần sự của Bệ hạ. Trong lúc lơ đãng, ánh mắt của hắn đã dừng lại trên người Cửu hoàng tử được Trấn Nam vương cực kỳ sủng ái, yêu thương.

Trong cung gió mưa quỳ quyet, Vương Phúc Niên cẩn thận từng ly từng tý một, tia tinh khiết duy nhất còn lại trong nội tâm của hắn chính là tri ân báo đáp! Nhưng ân nhân đã chết rồi, bảo hắn phải báo đáp ai đây?

Vậy thì yêu ai yêu cả đường đi, hắn nhất định sẽ chiếu cố vị Hoàng tử đáng thương kia thật tốt!

...

“Lão Vương là người rất cẩn thận, đối với ai cũng chỉ dùng một loại thái độ, không nghiêng lệch về bất cứ phía nào, chính vì vậy nên rất được Phụ hoàng tín nhiệm. Lúc đầu, ta và ông ấy không hề liên quan gì đến nhau, không ngờ ông ấy lại âm thầm quan sát ta lâu như vậy.” Bùi Cẩn có chút buồn bã nói.

“Vậy về sau làm sao chàng lại biết rõ chuyện của ông ấy?” Nhan Thế Ninh hỏi.

Bùi Cẩn trở mình, nói, “Nàng còn nhớ lần đầu tiên ta đến Tuyên Thành không?”

Nhan Thế Ninh vừa nghe vậy liền biến sắc. Lần đầu tiên Bùi Cẩn đến Tuyên Thành, nàng mới sáu tuổi, mỗi ngày đều bị hắn trêu chọc, khóc không ra nước mắt. Nhớ lại tình trạng thê thảm của mình lúc đó, Nhan Thế Ninh lại cảm thấy ngứa răng.

Bùi Cẩn nhớ lại đoạn thời gian kia lại sung sướng cười rộ lên, tuy cười nhưng trong mắt lại có chút trầm trọng, “Khi đó mẫu phi ta bị hại chết, sau đó lại có người muốn hại chết ta, nếu không phải có lão Vương báo trước thì có lẽ hiện tại ta cũng không còn ở đây nữa.”

“Khi đó ta vẫn đang để tang, lão Vương phụng chỉ tới thăm ta, nhưng không vội vàng rời đi ngay mà dừng lại nói, “Điện hạ, ngày mai nhớ coi chừng thức ăn.” Tuy rất buồn nhưng ta vẫn cố ghi nhớ trong lòng. Sáng hôm sau, quả nhiên Hoàng Hậu cho người đưa canh tới, ta lấy châm bạc ra thử, châm lập tức đen lại. Lúc đó, ta bị hoảng sợ không nhẹ, liền tìm cơ hội chạy đi tìm lão Vương, đến lúc này lão Vương mới nói ra bí mật đã cất giấu hai mươi năm ra cho ta biết. Cuối cùng, ông ấy còn nói, “Cứu điện hạ, ngài đi ra ngoài một thời gian đi, chờ Dương đại nhân cáo lão về quê, ngài liền đi theo hắn ra ngoài một chuyến đi...””

“Vì thế nên chàng mới đến Tuyên Thành?”

“Ừ.”

Nhan Thế Ninh cảm khái, “Hoàng thúc nói không giúp được gì cho chàng, nhưng thực ra đã giúp chàng rất nhiều việc.”

“Đúng vậy. Nếu như không có Hoàng thúc, chỉ sợ ta đã sớm chết rồi, cũng không gặp được nàng, càng không có thêm khoảng thời gian sau này.” Bùi Cẩn nói, đặt tay lên bụng Nhan Thế Ninh, trong ánh mắt tràn đầy cảm kích.

Chợt nghĩ đến một chuyện, Bùi Cẩn lại nói, “Thế Ninh, có lẽ chuyện nàng mang thai không thể giấu diếm được nữa.”

“Ừm?”

Bùi Cẩn bất đắc dĩ chớp mắt mấy cái, nói, “Phụ hoàng nói, vì đời sau, muốn ta học theo Thất ca, chọn ra thêm vài Trắc phi và thị thiếp nữa..”

Nhan Thế Ninh vừa nghe lời này, trong lòng có chút tự vị không nói nên lời, nhưng nàng che giấu vô cùng tốt, chỉ híp mắt cười, “Tốt lắm! Thiếp đang cảm thấy trong nhà có chút vắng lạnh, nhiều người một chút cũng náo nhiệt.”

Nói xong, tiếp tục mỉm cười, một vẻ hiền lương thực đức.

Bùi Cẩn nghe, không nói gì, cũng mỉm cười nhìn nàng.

Vì vậy trong trường xuất hiện một hình ảnh quý dị. Hai vợ chồng, bốn mắt nhìn nhau, trên mặt cả hai đều cười vui vẻ.

Một lúc lâu sau, Bùi Cẩn cười nói, “Ái phi, nàng có thể đối trá như vậy sao?”

Nhan Thế Ninh vô tội nháy mắt, “Những câu vừa rồi đều là lời thật lòng của thiếp.”

“Phải không?” Bùi Cẩn tiến tới gần.

“Đúng vậy.” Nhan Thế Ninh thản nhiên.

“ ... ”

“ ... ”

“.. Sao bây giờ nàng lại không sợ nhột?” Bùi Cẩn buồn bực nói.

Nhan Thế Ninh liếc mắt, bày tỏ sự khinh thường của mình, “Thiếp luyện ra.”

Bùi Cẩn buồn bực.

Nhan Thế Ninh thấy hấn như vậy thì nhếch miệng nở nụ cười, một lúc sau bình tĩnh lại mới nói, “Vậy chúng ta phải nói chuyện thiếp mang thai ra ngoài sao?”

Bùi Cẩn suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Để thêm một thời gian nữa đi, chờ thai nhi ổn định rồi nói sau.”

“Vâng, đến lúc đó thiếp sẽ cẩn thận.” Nhan Thế Ninh trịnh trọng nói.

Bùi Cẩn thấy thế, vui vẻ, vừa kéo nàng lại gần mình vừa nói, “Nàng yên tâm đi, có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ nàng. Ta không có ở đây, ta cũng sẽ phái người bảo vệ nàng!”

Nhan Thế Ninh vùi đầu vào trong ngực của hấn, cười vui vẻ.

Đêm, dần dần sâu.

Nhưng Nhan Thế Ninh lại càng không ngủ được, ngẫm lại một lần những lời vừa rồi của Bùi Cẩn, nàng lại phát hiện ra một vấn đề trọng yếu nữa. Vì vậy, nàng đẩy Bùi Cẩn, nói, “Thiếp còn đang buồn bực vì sao chàng lại nắm rõ thể cục trong cung như lòng bàn tay như vậy, còn tưởng rằng rất lợi hại, thì ra không phải bản thân chàng lợi hại, mà là trợ thủ của chàng quá mạnh mẽ!”

Bùi Cẩn nói chuyện với Nhan Thế Ninh một hồi lâu, trong lòng cũng không còn phiền muộn nữa, hấn đang nhắm mắt dưỡng thần, thỉnh thoảng nghe được câu này của nàng thì chưa kịp hiểu rõ. Đến khi hiểu được ý của nàng rồi thì mới nở nụ cười.

“Nàng nói thế là sai rồi.” Bùi Cẩn cãi lại, “Ta vừa nói rồi, lão Vương là người rất cẩn thận, nếu không phải do chuyện lần này quá khẩn cấp, ông ấy chắc chắn sẽ không tiếp xúc trực tiếp với ta. Mà ta cũng biết tính cẩn thận của ông ấy, cho nên cũng sẽ không tự tiện đến tìm. Lần tìm ông ấy gần đây nhất chính là bởi vì nàng đấy.”

“Thiếp?” Nhan Thế Ninh kỳ quái, sao lại liên quan đến nàng rồi?

Bùi Cẩn cười ranh mãnh, “Người nào đó luôn thắc mắc không biết vì sao Phụ hoàng lại đột nhiên đồng ý hôn sự của Thập đệ và Nhan Thế Tĩnh. Người nào đó muốn biết, đương nhiên ta phải nghĩ cách tìm hiểu rõ ràng rồi.”

Nhan Thế Ninh nhìn khuôn mặt hớn hở của hấn liền đá cho hấn một cái, “Chàng lại dám nói láo sao! Không biết là ai muốn biết hơn đâu!”

Bùi Cẩn ôm chân nàng dùng sức sờ soạng một cái, cười giống hệt như chuột sa vào chính gạo. Nhan Thế Ninh tránh không thoát, giận!

Cảm giác bóng loáng nhẵn nhụi ở đầu ngón tay, Bùi Cẩn nhớ tới lời của Tiểu Ất, lại tính toán một chút, ánh mắt chợt lóe lên, cười gian nói, “Ái phi, đêm dài không ngủ được, hay là chúng ta làm chút chuyện đi?”

Nhan Thế Ninh lập tức trợn tròn mắt, “Không được!”

“Làm được.” Bùi Cẩn nói, một đôi tay đã không thành thật đi lên.

Nhan Thế Ninh yếu mềm, ngực lại sưng trướng lên, nắm ở trong tay non mịn mềm trơn, Bùi Cẩn yêu thích không nỡ buông tay. Dùng ngón tay trêu chọc vài cái, hấn liền không chờ đợi nổi nữa, vội vàng cởi bỏ thắt lưng của nàng ra, chui đầu vào.

Cảm giác được mềm mại của mình bị Bùi Cẩn ngậm lấy trong miệng, thân thể Nhan Thế Ninh lập tức mềm nhũn.

Mấy tháng thân mật, Bùi Cẩn sớm đã nắm thân thể của Nhan Thế Ninh trong lòng bàn tay, hơn nữa, ghen lâu như vậy rồi, hẳn cũng đã sớm đói khát phát cuồng rồi, vì vậy không kìm lòng được, lực độ xoa nắn dưới tay liền tăng lên.

“Đau..” Hai bên ngực bị cắn mút, nhào nặn, Nhan Thế Ninh không hỏi kêu ra tiếng.

Bùi Cẩn đột nhiên nhớ ra ngực bên trái của nàng bị thương, vội vàng ngừng lại, “Miệng vết thương lại đau sao?”

Nhan Thế Ninh đỏ mặt nói, “Không phải, là bị chàng cắn đau.”

Một chữ “Cắn”, mắt hồn tới cực điểm, Bùi Cẩn mơ tưởng viễn vông, phía dưới càng thêm dâng trào. Hắn liếm môi dưới, hí mắt nói, “Bây giờ ta cắn nàng, lát nữa cho nàng cắn lại ta.”

Nhan Thế Ninh vừa nghe, mặt đỏ càng lợi hại hơn, nàng còn chưa kịp nói chuyện, một tiếng ngâm lại tràn ra khỏi khóe môi.

Không biết Bùi Cẩn đã một đường hôn xuống từ lúc nào...

54. Chương 54

Bùi Cẩn tách chân của nàng ra, muốn đi xuống tiếp, Nhan Thế Ninh chưa từng trải qua loại kích thích này bao giờ, gấp rút ôm lấy đầu của hắn.

“Không cần như vậy...” Nàng cúi đầu nói ra, hai tròng mắt mê ly.

Bùi Cẩn ngẩng đầu nhìn nàng, mập mờ cười một tiếng, sau đó kéo Nhan Thế Ninh xuống dưới người mình, đẩy hai chân của nàng tách ra, nâng mông của nàng lên, sau đó hắn động eo một cái, đem nhiệt thiết của mình va chạm vào cửa vườn hoa của nàng. Có điều hắn cũng không vội đi vào ngay, mà ranh mãnh cọ cọ ở bên ngoài, “Không cần như vậy, vậy như thế này thì sao, hả?”

Bị trêu chọc, toàn thân Nhan Thế Ninh đã đỏ ửng, cả người nóng rực như bị lửa đốt, hai bầu ngực cương cứng đứng thẳng, ánh mắt phủ đầy sương mù si mê. Phía dưới lại bị từng luồng sóng xâm nhập, nàng không kiềm chế được liền có chút run rẩy, khi Bùi Cẩn dùng tay xoa bóp một bên nở nang của nàng, cái miệng nhỏ phía dưới liền run rẩy một cái, phun ra nước.

Bùi Cẩn cảm thấy phản ứng rất nhỏ của thân thể Nhan Thế Ninh, đưa tay xuống tìm kiếm liền phát hiện trong rừng rậm đã ẩm ướt. Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười giảo hoạt. Nhưng hắn cũng không lập tức cho đại quân xâm nhập, mà hơi dịch thân thể ra xa nàng, phái đội tiên phong lên đầu tiên.

Ngón tay chui vào đường mòn, cảm xúc ấm áp mềm mại truyền đến toàn thân trong nháy mắt, lửa nóng dưới bụng Bùi Cẩn hùng hừng bốc lên, nhưng sắc mặt lại hết sức bình tĩnh, thậm chí hắn còn tiếp tục đùa giỡn Nhan Thế Ninh, “Hay là như thế này? Hử?”

Nói xong, ngón tay liền đi vào, cảm giác được non mềm nhạy cảm bên trong, hắn lại tà ác cọ xát thêm một chút. Trong nháy mắt, mưa xuân liền trút xuống.

Nhan Thế Ninh kéo căng thân thể, há miệng rên rỉ.

Bùi Cẩn vừa tăng thêm lực đạo vừa nói, “Ái phi, rốt cuộc là nàng muốn như thế nào đây?”

Nhan Thế Ninh thấy hắn không ngừng trêu chọc mình nhưng bản thân lại cảm thấy rất thống khoái thì vừa thẹn vừa cáu.

Bùi Cẩn còn không nhanh không chậm hỏi, “Ái phi, rốt cuộc là nàng muốn hay không muốn đây?”

Nhan Thế Ninh thấy hắn càng ngày càng quá mức thì cáu thẹn, cuối cùng, nàng cắn răng một cái, oán hận nói, “Bùi Cẩn, thiếp muốn đi ngủ!” Nói xong còn uốn éo cái eo muốn tránh thoát.

Bùi Cẩn làm sao có thể để nàng được như ý nguyện. Hắn vươn tay kéo nàng trở lại. Bất quá lúc này hắn không dám trêu chọc nàng nữa, đành nói là một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng, hắn đã nhịn ba tháng rồi, bây giờ mà bỏ giữa chừng thì hắn sẽ hỏng mất!

Bùi Cẩn nâng eo, thẳng tiến vào vực sâu, nhấn nhện ba tháng, trong nháy mắt vào trong nàng, hắn lập tức có loại xúc động muốn bắn ra. Nhan Thế Ninh hít mắt, thoải mái than nhẹ, cuối cùng không kìm lòng được, nàng liền ôm lấy cổ Bùi Cẩn. Bùi Cẩn cũng sướng khoái tới cực điểm, hôn môi người dưới thân, phía dưới lại luật động nông sâu.

“Nàng xem, bây giờ không phải là nàng đang cần ta rồi sao?” Bùi Cẩn tiếp tục trêu Nhan Thế Ninh, hắn cần cần lỗ tai của nàng, sau đó lại cúi xuống níu non bên tai nàng, “Thế Ninh, bên trong nàng chật quá, cần ta rất thoải mái!”

Nhan Thế Ninh vòng hai chân quanh hông của hắn, tay lại ôm cổ hắn, toàn bộ cơ thể chỉ có một điểm tựa là đôi tay của người kia. Trong lúc thân mật khăng khít mất hồn đến cực điểm, lại nghe được lời như vậy, thân thể Nhan Thế Ninh chớp mắt liền bị đẩy lên đỉnh sóng.

Phía dưới cũng càng cần chặt hơn.

Bùi Cẩn cảm giác được run rẩy bên trong cơ thể Nhan Thế Ninh, cảm giác bị bó chặt càng mãnh liệt hơn, hắn dường như đã nghĩ mình không nhúc nhích nổi nữa. Cổ kị bào thai trong bụng Nhan Thế Ninh, hắn không dám đè nặng, hơn phân nửa động tác hắn đều nâng người lên, vì vậy rất khó để khống chế lực đạo. Không xuất lực thì làm sao mà thống khoái được??

Nhẹ nhàng một hồi, Bùi Cẩn lại nhẹ giọng nói, “Chúng ta đổi lại tư thế đơn giản hơn được không?”

Nhan Thế Ninh còn chưa kịp tỉnh lại trong mê man thì đã cảm thấy thân thể của mình bị lật lại. Khi lần nữa bị đâm vào, cao triều chưa tan hết lại bị gọi lên một hồi mới.

“Quá sâu ~!” Khóe mắt Nhan Thế Ninh vương lệ, không rõ là đau nhức hay là vui vẻ.

Bùi Cẩn cũng cảm thấy tương tự, tư thế này tuy đơn giản nhưng lại mang đến thoải mái hơn bất kỳ tư thế nào khác.

Trong nháy mắt, Bùi Cẩn liền nở nụ cười như cuối cùng đã tìm ra bảo vật.

Tư vị tuyệt vời như này sau này nhất định phải nếm thử nhiều hơn mới được. Trong nội cung hình như cất giấu rất nhiều bí tịch quý hiếm, còn có cả bản gốc do một vị Hoàng đế họ Hắc của tiền triều cất giấu nữa, ừm, sau này có cơ hội nhất định phải tìm kỹ một lần.

Nghĩ như vậy, động tác phía dưới của Bùi Cẩn càng thêm lợi hại..

Một đêm này, Nhan Thế Ninh ngất đi vài lần, đến khi thấy nàng đã xụi lơ trong ngực mình, Bùi Cẩn mới thống khoái phun trào, sau đó kéo áo ngủ bằng gấm lên, ôm eo của nàng, vừa lòng thỏa mãn nhắm mắt ngủ.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, hắn đột nhiên bị đánh thức, hóa ra là Nhan Thế Ninh nói mơ.

“@%\$#!!! Dám tìm thêm thị thiếp cho hắn, về sau ta sẽ không sinh cháu nội cho người nữa! Lão hỗn đản!!”

Bùi Cẩn sững sốt hồi lâu, đến khi hiểu được “Lão hỗn đản” là ai thì không nhịn được mà bật cười ha ha.

Trong góc Vương phủ, Tiểu Ất đang ngủ say sưa, đột nhiên nghe thấy một tràng cười thì lập tức cảnh giác. Sau khi nghe rõ là tiếng chủ tử nhà mình, hắn nhếch miệng, trở mình tiếp tục ngủ. Cảm thấy có chút lạnh, Tiểu Ất liền đi sang chỗ ấm áp bên cạnh chen lấn.

Tiểu Giáp bị chen lấn tỉnh, bực mình đạp Tiểu Ất xuống đất, “Cút về giường của người mà ngủ!”

...

Đêm trong Vương phủ đã yên tĩnh, nhưng đêm trong nội cung lại có động tĩnh.

Sau khi nghe nói Thái Tử gặp chuyện không may,

Hoàng Hậu lập tức xụi lơ cả người, vừa ôm y phục của Thái Tử vừa khóc, phong phạm của mẫu nghi thiên hạ đều bị vứt bỏ hết. Hoàng Hậu mắng chửi Mục quý phi, mắng chửi Bùi Chương, mắng chửi hung thủ, mắng đến gào khóc, mắng đến lúc không thở được nữa, ngất đi.

Sau khi nghe bẩm báo, Diên Đế cũng là lao tâm quá độ, cuối cùng liền để Thái y chế hương an thần cho Hoàng Hậu, để Hoàng Hậu ngủ một giấc rồi nói sau. Sau khi phân phó xong xuôi hết thảy, quay đầu lại, Diên Đế lại bắt đầu yên lặng rơi lệ.

Lúc này, Phương Tê cung hoàn toàn yên tĩnh. Thị vệ gác đêm vẫn tận trách canh giữ bên ngoài, không phát hiện ra bất kỳ điểm khác thường nào liên dính ninh mọi chuyện vẫn yên bình. Kỳ thật, chỉ cần bọn họ vào bước vào trong, nhìn quanh một vòng sẽ phát hiện ra tư thế ngủ của cung nữ và thái giám rất kỳ quái.

Trong điện đốt hương an thần do Thái y điều phối, nhưng không ai biết rằng hương này đã bị tráo đổi.

Đến khi không còn một âm thanh nào nữa, Hoàng Hậu lại đột nhiên tỉnh lại, hình như bà đã nghe thấy một giọng nói...

“Mẫu hậu, vinh hoa phú quý, đảo mắt chỉ là mây khói, không cần thiết phải lao tâm như vậy”

“Vạn vật vô biên, cũng chỉ như bụi, cũng chỉ như khói. Chấp niệm quá, vung tay làm bậy, nhân quả tuần hoàn, vạn kiếp bất phục. Buông đao xuống, hóa giải tất cả.”

Lúc bà mở mắt ra, muốn nghe rõ hơn thì giọng nói này lại biến thành..

“Nộp mạng đi!”

“Nộp mạng đi!”

“Báo ứng!”

“Báo ứng!”

Từng tiếng, từng tiếng âm u, lạnh lẽo giống như đến từ u minh địa phủ. Có điều giọng nói này lại vang lên rõ ràng hết lần này đến lần khác, giống như là có người đang nói chuyện ở bên tai vậy.

“Ai? Là ai?” Hoàng Hậu ngồi bật dậy, mở to mắt nhìn khắp phòng, khuôn mặt tràn ngập vẻ thất kinh. Khi thấy cái bóng đi ra từ bóng tối đang tiến gần về phía mình, Hoàng Hậu lập tức rợn tóc gáy.

Đèn dầu ở bốn phía đều bị thổi tắt toàn bộ, giữa ánh sáng mơ hồ trong đêm, chỉ nhìn thấy người này cao gầy, trên mặt đeo một cái mặt nạ hình mặt quỷ đáng sợ.

“Người là người hay là quỷ? Là người hay là quỷ?” Hoàng Hậu hoảng sợ bật khóc, bối rối kêu lên, “Người đâu! Người đâu!!”

“Người không cần kêu, tất cả người ở nơi này đều chết rồi.” Dưới mặt nạ, vang lên một giọng nói khàn khàn, lạnh như băng.

Hoàng Hậu nghe vậy thì giật thót người, đến khi nhìn thấy cung nữ, thái giám đều nằm dưới đất thì biến sắc, sau đó run sợ nhìn người đeo mặt nạ, run giọng nói, “Người là ai, người muốn làm cái gì?”

Người đeo mặt nạ buồn bã nói, “Ta là quỷ... Ta tới đòi mạng của người.. Người hại chết nhiều người như vậy.. Cũng nên chết..” Nói xong, hắn rút ra một thanh trường kiếm, “Hắn là người còn nhớ rõ thanh kiếm này, năm đó chính người đã tặng nó cho phụ thân của ta... Ta rất thích.. nên mang nó tới để đưa người tới âm phủ..”

Sau khi nhìn rõ thanh kiếm kia, Hoàng Hậu kinh hãi, “Người là người Thịnh gia!”

“Ta không phải người... Ta là quỷ..” Người đeo mặt nạ vừa nói vừa tiến lên một bước, duỗi kiếm ra chỉ vào Hoàng Hậu, “Người cũng tới đây đi, người hại chết nhiều người như vậy, bọn họ đều ở Địa phủ chờ người! Ha ha ha, hàng trăm miệng ăn của Thịnh gia, mẹ con Trần quý phi.. đều đang chờ người!”

Hoàng Hậu hoảng sợ trợn to hai mắt, rồi bỗng nhiên ngừng động tác lại, nói, “Mẹ con Trần quý phi?”

“Đúng vậy! Người hại chết các nàng! Các nàng đều đang chờ người! Ha ha ha...”

“Ta không hại chết nàng ta!” Hoàng Hậu đột nhiên hét lớn.

“Không phải ngươi thì là ai? Ha ha ha...”

“Là...” Hoàng Hậu mấp máy môi, rồi đột nhiên nhướn mày, đến khi ngẩng đầu lên thì ánh mắt đã thay đổi, “Ngươi không phải quý! Ngươi là người!”

Thấy bóng dáng của mình dưới ánh trăng, Bắc Đẩu có chút buồn bực.

Nếu đã không phải quý, Hoàng Hậu cũng không còn hoảng sợ nữa mà trầm giọng nói, “Ngươi muốn làm gì?”

Dọa người lại bị nhìn thấu, Bắc Đẩu cũng lười phải giả bộ, liền tiến lên một bước, đâm thẳng mũi kiếm vào cổ họng của Hoàng Hậu, “Ta tới lấy mạng ngươi!”

Hoàng Hậu lại nghĩ tới chuyện khác, nói, “Thái Tử có phải cũng là do ngươi giết không?”

Bắc Đẩu nhìn nữ nhân đang ngồi trên giường, lập tức thay đổi chủ ý, một ý niệm tà ác sinh ra trong đầu hắn, hắn nói, “Thật ra thì.. hắn chưa chết.”

Nghe vậy, hào quang lập tức hiện ra trong mắt Hoàng Hậu.

Bắc Đẩu nói tiếp, “Con của ngươi sống hay chết, tất cả đều tùy thuộc vào ngươi.”

“Có ý gì?”

Bắc Đẩu lạnh lùng nói, “Ngươi không phải là rất quan tâm con trai của mình sao? Như vậy, dùng mạng của ngươi, đổi mạng của hắn, ngươi thấy thế nào?”

“Nếu như ngươi tự vẫn, có thể ta sẽ bỏ qua cho con trai của ngươi.”

Trong không khí có chút trầm mặc, nhưng Hoàng Hậu lại kinh tâm động phách.

Một lúc lâu sau, Hoàng Hậu nói, “Chỉ bằng một câu nói của ngươi, bản cung làm sao có thể tin được! Ngươi để cho ta tận mắt nhìn thấy người đã!”

Bắc Đẩu nheo hai mắt lại, sau đó, móc ra một hộp gấm trong tay áo ném lên giường.

Vừa mở ra nhìn, sắc mặt Hoàng Hậu lập tức thay đổi, bên trong hộp có hai ngón tay, mà một ngón tay lại đeo chiếc nhẫn mà bà ta đã quá quen thuộc.

“Có muốn ta cắt hắn thành từng khối một mang đến cho ngươi xác nhận hay không?” Bắc Đẩu nói không có chút tình cảm nào.

“Không!” Hoàng Hậu lập tức chối bỏ.

“Vậy là tốt rồi.” Hoàng Hậu run sợ ngậm miệng, rơi lệ nhìn hai ngón tay kia.

Bắc Đẩu liếc bà ta một cái, nói, “Ta cho ngươi ba ngày, đến lúc đó ta không nghe được tin ngươi chết, ngươi cứ chờ nhận lấy cánh tay của con trai ngươi đi. Ngươi chết, con của ngươi không thể làm Thái Tử, nhưng có thể sống. Tự ngươi cân nhắc đi!”

Nói xong, thu kiếm lại, xoay người bỏ đi.

Đến lúc ra tới cửa, đột nhiên đằng sau lại truyền đến âm thanh oán độc.

“Ngươi có phải là người của Bùi Chương không?”

Bắc Đẩu quay đầu lại, cười lạnh, “So với con trai phế vật của ngươi thì Thất điện hạ thích hợp với vị trí kia hơn!”

55. Chương 55

Mùa đông năm Chiêu Khánh thứ ba mươi lăm, Hoàng Hậu qua đời, Thái Tử bị phế cũng qua đời, cả nước vô cùng buồn thương.

Mà trong lúc tất cả cung nhân đều bận rộn rơi lệ, một Thái y lại vội vàng ra khỏi Thiên An Môn.

Trịnh Lương ngửa cổ nhìn sương mù dày đặc, nghĩ thầm mùa đông năm nay chắc lại rất giá rét. Thở dài một hơi, hắt lên xe ngựa đi tới phủ Hiền Vương.

Vừa đến cổng của phủ Hiền Vương, một ngã sai vật liền đi ra chào đón.

“Trịnh thái ý, cuối cùng thì ngài cũng tới, tiểu nhân đợi ngày đã lâu rồi. Sao ngài lại mặc ít như vậy, hôm nay gió lớn, chẳng may bị phong hàn thì biết làm thế nào. Mau mau, mời ngài đi bên này, Vương phi nhà chúng tôi đang nghỉ ngơi ở đây! A đúng rồi, tiểu nhân gọi Tiểu Át, có việc gì cần ngài cứ phân phó.”

Trịnh Lương nhìn gã sai vật tuấn tú tươi cười đầy mặt, trong lòng đột nhiên có chút cảm khái.. người trong phủ Hiền Vương quả thật là giống Cửu Vương gia, ai cũng hiền hòa dễ gần, chẳng bù ột đám người trong phủ Thất vương, ai cũng mặt mày nghiêm nghị chẳng khác gì người ta nợ bọn họ mấy trăm lượng bạc cả!

Trong lòng suy nghĩ miên man, Trịnh Lương liền theo Tiểu Át vào phòng.

Trong phòng đốt hương trầm, rất thoải mái, Trịnh Lương bất động thanh sắc hít hà, biết rõ hương này là do cao nhân điều chế. Đã sớm nghe nói trong phủ Hiền Vương có một người y thuật cực cao, hẳn cũng đã sớm muốn gặp mặt một lần, nhưng không cùng trận doanh, không có cách nào đến gần. Sau khi nhìn thấy một nam tử không chút thay đổi sắc mặt, hẳn thầm nghĩ, phải chăng vị này chính là Bắc Đẩu tiên sinh trong truyền thuyết? Vì thế, trong mắt Trịnh Lương lập tức hiện lên tia thưởng thức.

Bắc Đẩu liếc hẳn một cái liền nghiêng đầu sang chỗ khác.

Đi vào bên trong, thấy Bùi Cẩn đang ngồi trên ghế, Trịnh Lương vội vàng hành lễ. Sau một hồi khách sáo, hẳn mới bắt đầu bắt mạch.

Trước màn gấm, Trịnh Lương nói, “Thỉnh cầu Vương phi vươn cánh tay ra ngoài.”

Trong trường vang lên một tiếng ho khan, sau đó một cánh tay trắng nõn liền đưa ra ngoài.

Một lát sau, Trịnh Lương mới nói ra phán đoán của mình, “Mạch tượng của Vương phi hơi yếu, xác thực là bị phong hàn lâu ngày, nhưng trong đó lại có một cỗ hư hỏa, một lạnh một nóng đối nghịch nhau nên bệnh tình mới không truyền giảm được.” Sau khi đưa đơn thuốc cho nha hoàn đi bốc thuốc, hẳn gật gật đầu, “Cứ bốc theo đơn này, dùng ba đến năm ngày là thân thể của Vương phi sẽ tốt lên.”

Bùi Cẩn nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm.

Xong việc, Trịnh Lương cũng không ngồi lại lâu. Sau khi từ chối không thành công, hẳn liền thu ngân phiếu vào tay áo, bái biệt rồi đi.

....

Trong cung, sau khi nghe Trịnh Lương báo cáo lại, Mục quý phi nhướn mày, “Hóa ra là ta đa tâm rồi.”

“Không có thai là tốt.” Bùi Chương hớp một ngụm trà, nghiêng đầu cười nói, “Hôm nay lão Thập đi, Hoàng Hậu cũng đi nốt, bây giờ thế trận đã rõ, chỉ cần ta nhẹ nhàng đẩy một cái sẽ lập tức biến thành một đồng cát vụn.”

Nghĩ đến kinh địch đã chết đi, Bùi Chương thường ngày nghiêm khắc cũng không nhịn được mà vui mừng nhướn mày.

Mục quý phi tất nhiên cũng đồng cảm với con trai, nữ nhân đầu đá cùng mình mấy chục năm rồi cuộc cũng chết đi, thật sự là quá sướng khoái. Nhưng nghĩ đến một nghi hoặc, Mục quý phi lại nhăn mày, “Không ngờ là bà ta sẽ nghĩ quẩn như vậy, ta còn tưởng rằng bà ta sẽ cho rằng chúng ta là hung thủ rồi điên cuồng trả thù.”

Bùi Chương lại không cho là đúng, “Hoàng Hậu kỳ vọng rất lớn ở lão Thập, nghe tin dữ, bà ta tất nhiên sẽ cảm thấy tâm huyết cả đời của mình như nước đổ biển, có tự sát cũng là điều dễ hiểu. Mẫu phi không biết gì sao, nghe nói lúc bà ta nghe tin lão Thập chết liền hét âm lên, đòi đâm đầu vào tường chết, kêu khóc muốn đi với hân...”

Mục quý phi nghe cũng thấy có lý, gật đầu, “Con xem, bà ta ngang ngược trong cung nhiều năm như vậy, kỳ thật cũng chỉ là một kẻ ngốc, luận tâm cơ, bà ta còn không bằng cả Khang Hoa! Chẳng qua chỉ là ý vào thế lực của nhà mẹ đẻ mà thôi!”

“Không ai phủ nhận điều đó. Bất quá bây giờ mấy người này cũng không đáng lo, người nào phải chết cũng đã chết, phải già cũng đã già, không biết còn có thể nhúc nhích được mấy ngày nữa; mấy người trẻ tuổi thì không có bản lĩnh, cũng không khó đối phó. Trước kia còn Hoàng Hậu, còn Thái Tử, bọn họ còn có thể chống đỡ, hiện tại chẳng khác nào rắn mất đầu. Vừa rồi con còn định động tay với bọn họ một chút, bây giờ nghĩ lại, căn bản là không cần con phải ra tay. Đám người này cũng không ngu ngốc, sau khi nhận rõ tình hình chắc chắn sẽ ngoan ngoãn ẩn nấp, giống như phủ Quốc công vậy.” Nhớ tới phủ Quốc công từng uy chấn một thời, ánh mắt Bùi Chương trở nên thâm thúy, sau đó hân thấp giọng nói, “Mẫu phi, người nói xem, tại sao năm đó phủ Quốc công lại suy sụp thành như vậy được?”

Mục quý phi nâng mí mắt nhìn hân một cái, khoe miệng xẹt qua một tia cười bí hiểm, “Lầu càng cao càng chóng sụp!”

Bùi Chương lập tức hiểu rõ.

Một lúc lâu sau, Mục quý phi nhặt một hạt ô mai bỏ vào miệng, chờ vị chua tan hết mới nhàn nhã nói, “Hôm nay Đông cung đã trừ, Cửu vương vô hậu*, đời qua kỳ quốc tang, phải nắm chắc thời cơ cho người dâng tấu.”

(* ý của Mục quý phi là anh Cẩn không có người nối dõi. Minh thấy dễ như thế này hay hơn nên không viết rõ ra. Nếu mọi người không quen thì bảo để mình sửa nhé!)

Bùi Chương nghe vậy, trong mắt lóe lên tinh quang...

....

Phủ Hiền vương.

Trịnh Lương vừa đi, màn gấm lập tức bị vén lên. Trên giường, Nhan Thế Ninh và Tiểu Tư nằm song song với nhau, trên mặt cả hai đều mang theo nụ cười giảo hoạt.

“Như thế nào, không lộ chứ?” Nhan Thế Ninh xuống giường hỏi.

Bùi Cẩn vội vàng đỡ nàng, “Tất nhiên là không lộ rồi.” Lại quay đầu nói với Tiểu Tư, “Lần này phải cảm tạ người rồi.”

Tiểu Tư đang xuống giường, nghe được Bùi Cẩn nói như vậy, vội vàng muốn trả lời lại bị Bắc Đẩu cắt đứt.

Bắc Đẩu cắt lời rất đơn giản, chỉ có một chữ... “Hừ!”

“Người hừ cái gì?” Bùi Cẩn ngạc nhiên hỏi.

Bắc Đẩu nhìn cổ tay của Tiểu Tư, lại hừ một tiếng.

Hừ, lão họ Trịnh kia dám sờ tay của Tiểu Tư, mặc dù cách một lớp khăn, thế nhưng cũng tính là sờ soạng!

Hừ! Hân còn chưa được sờ đây!

Không nhận được giải thích của Bắc Đẩu, mọi người cũng lười để ý đến hân. Nhan Thế Ninh thấy ánh mắt của Bắc Đẩu dán vào người Tiểu Tư thì lập tức kích động, mà bên cạnh cũng không có người ngoài, nàng nói luôn, “Nói ra mới thấy, Vương phủ chúng ta đã lâu rồi không có chuyện gì vui...”

Có ý gì? Bắc Đẩu lập tức dựng lỗ tai lên.

Bùi Cẩn nghe Nhan Thế Ninh nói vậy, liền hiểu ngay ý của nàng, thấy Bắc Đẩu thay đổi thái độ, hần ranh mãnh nói, “Đúng rồi, Bắc Đẩu này, tuổi của người cũng không còn nhỏ nữa, Tiểu Tư cũng mười sáu rồi đúng không?... Ừm.. thế thì có thể thành thân được rồi. Haizz.. Thế Ninh, gần đây có ngày nào tốt không?”

“Ngày tốt gì? Chỉ cần vui vẻ thì ngày nào cũng là ngày tốt!”

“Ái phi nói rất đúng! Nếu không liền ngày mai đi, mọi người đều vui vẻ. Bắc Đẩu, người có vui vẻ không?”

Bắc Đẩu thấy phu thê hai người tà ác nhìn chằm chằm vào mình thì lập tức nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một vẻ “Lão tử rất không vui”. Dường như nghĩ đến điều gì, hần lại thật nhanh nhìn thoáng qua Tiểu Tư đang đứng bên cạnh, thấy nàng không có phản ứng gì quá mức, mới tiếp tục nghiêng đầu sang chỗ khác.

“Xem ra Bắc Đẩu tiên sinh không vui rồi, bây giờ phải làm sao mới phải đây?” Bùi Cẩn ra vẻ lo lắng nói.

“Hần không có không vui a!”

Ta nào có không vui! Bắc Đẩu đang reo hò trong lòng, nghe được có người nói một câu như vậy, vội vàng nghiêng đầu nhìn sang.

Đang nói chuyện hóa ra là Tiểu Tư.

“Làm sao người biết hần không có không vui?” Bùi Cẩn khoanh tay hỏi.

Tiểu Tư nhìn thoáng qua Bắc Đẩu, chân thành nói, “Mỗi lần lỗ tai của hần đỏ lên chính là hần rất vui vẻ, lỗ tai của hần đỏ như vậy...”

“...” Bắc Đẩu nhìn vẻ mặt thần nhiên của Tiểu Tư, cảm thấy có một đàn quạ đen đang bay qua đầu mình.

Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh thấy vẻ mặt của Bắc Đẩu thì cười không khép miệng, “Được được được, vậy ngày mai chúng ta làm hỉ sự đi!”

Đúng lúc này, Tiểu Tư lại sâu kín mở miệng, “Nhưng bây giờ đang là kỳ quốc tang, không thể thành thân.”

“...” Nụ cười của Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh lập tức cứng lại.

“...” Lại thêm một đàn quạ đen nữa bay qua đầu Bắc Đẩu.

Đúng thế, Hoàng Hậu hoẵng thệ*, đang trong thời gian quốc tang, ba người bọn họ không coi nó là vấn đề nên bỏ qua mất, chỉ có Tiểu Tư người ta là nhớ kỹ!

(hoẵng thệ: giống với từ “băng hà”, một từ dùng cho vua, một từ dùng cho hoàng hậu)

Này... vậy phải làm thế nào? Tiểu Tư đã nói đến vậy rồi, cũng không thể tiếp tục không đếm xỉa đến được!

“Bất quá, chúng ta có thể len lén thành thân... Ừ, không để cho người bên ngoài biết là được...” Một hồi lâu sau, giọng nói nhẹ nhàng của Tiểu Tư lại vang lên.

Phốc!

Lời này vừa nói ra, lỗ tai của Bắc Đẩu càng đỏ hơn.

- - - - Về đêm động phòng hoa chúc của Bắc Đẩu - - - -

1/ Bản Bìn Laden:

Bắc Đẩu và Tiểu Tư cùng ngồi xuống giường, mặt cả hai đều đỏ hồng. Cuối cùng, Bắc Đẩu không nhịn được, cúi người xuống hôn trước, sau đó, hai người dần dần ngã xuống giường...

Một đêm mây mưa..

Ngày hôm sau...

2/ Bản nặng:

Tiểu Tư lột sạch quần áo trên người Bắc Đẩu xuống, trối hần lại, một tay cầm nén, một tay cầm roi da, trên mặt cười ranh mãnh. Bắc Đẩu kinh hoảng mở to hai mắt, miệng liên tục lẩm bẩm, “Không cần.. hôn... không cần...”

3/ Bản bình thường:

Bắc Đẩu: Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc.

Tiểu Tư: Ừm.

Bắc Đẩu: Vậy chúng đi ngủ sớm một chút đi.

Tiểu Tư: A..

Một hồi lâu sau, tiếng hô hấp đều đều vang lên khắp phòng...

4/ Bản tình giản:

Hôm nay Bắc Đẩu và Tiểu Tư thành thân, phủ Hiền Vương mở tiệc vui vẻ cả ngày, mọi người ai ai cũng cao hứng.

Ngày hôm sau, khí trời rất tốt...

56. Chương 56

Không khí âm trầm dần dần phai nhạt trong Kinh thành. Bên ngoài, thanh âm bị thống dần lắng xuống, sắc mặt của người phủ Hiền Vương lại đặc biệt vui mừng, có điều mọi người đều ẩn giấu vô cùng kín kẽ, người ngoài khó có thể phát hiện ra được.

Không có giăng đèn kết hoa, không có pháo nổ tung bùng, thậm chí không có cả giao bái Thiên Địa, một đám người chỉ thay quần áo mới, ngồi cùng nhau ăn một bữa cơm là coi như làm xong lễ.

Đến tối, Bắc Đẩu và Tiểu Tư bị đưa vào động phòng.

Lúc sắp bước vào cửa, Bùi Cẩn lại đột nhiên kéo Bắc Đẩu lại, nhỏ giọng nói, “Ta bảo này, người có biết phải làm như thế nào không?”

Bắc Đẩu... Người này quá mức thuần khiết, chắc là không biết đúng không?

Bắc Đẩu liếc hẩn một cái, thản nhiên nói, “Đừng quên ta là đại phu.”

Hẩn là đại phu, hơn nữa còn là đại phu y thuật inh, những chuyện kia làm sao mà hẩn không hiểu được? Hừ, dám xem nhẹ hẩn!

Bùi Cẩn nghĩ nghĩ cũng thấy đúng, liền cọt nhả nói, “Vậy chúc người vui vẻ!”

Bắc Đẩu “Ừ” một tiếng, muốn đi.

Ai ngờ Bùi Cẩn lại kéo hẩn lại, “Người xác định là người thật sự hiểu?”

“...”

Bị lôi kéo nửa ngày, Bắc Đẩu mới bỏ rơi được Bùi Cẩn đi vào phòng. Nghĩ tới ánh mắt giảo hoạt lúc cuối của Bùi Cẩn, trong lòng Bắc Đẩu đột nhiên có chút dự cảm bất thường. Bất quá rất nhanh đã bị hẩn quẳng ra sau đầu.

Đóng cổng, khóa cửa, khóa cửa sổ, sau khi kiểm tra một phen, hẩn mới an tâm đi vào phòng trong.

Tân phòng là một viện nhỏ, do Nhan Thế Ninh sai người dọn dẹp, sửa sang lại. Mặc dù đồ cưới có chút đơn sơ, nhưng tân phòng lại tuyệt không thô ráp. Nhan Thế Ninh sớm đã sai người trang trí lại phòng thuốc của Bắc Đẩu. Nền đỏ to như cổ tay cháy sáng, áo ngủ đỏ thắm thêu uyên ương bằng gấm, tất cả đều mang màu sắc vui mừng.

Bắc Đẩu nhìn thoáng qua, khuôn mặt trầm tĩnh nhưng nội tâm lại nhảy nhót không ngừng, đến khi nhìn thấy Tiểu Tư đang ngồi ở mép giường, tim của hẩn càng đập nhanh hơn, dường như sắp bắn ra ngoài đến

nơi. Có làm ra vẻ trấn định ngồi xuống mép giường, Bắc Đẩu cúi đầu nhìn mặt đất, nhìn sang ngang, đột nhiên tay chân có chút luống cuống.

Kế tiếp phải làm cái gì?

Trên sách không có nói a!!!

Đang trong lúc do dự, Bắc Đẩu đột nhiên cảm thấy có người đang nhích tới gần, liếc mắt qua, liền thấy Tiểu Tư đang cẩn thận dịch mông tới gần mình, mà tay của nàng cũng đang hướng tới bàn tay của mình.

Này, này... nha đầu này cũng lớn gan thật! Cái ý nghĩ này vừa kết thúc, Bắc Đẩu cắn răng một cái, quyết định không quan tâm gì nữa.

Xoay eo, xoay người, đứng ngã, dè ép, vén khăn đỏ lên... Lưu loát liền mạch!

Chỉ là...

Lúc thấy rõ khuôn mặt của người nằm bên dưới, trong lòng Bắc Đẩu như có hàng vạn con ngựa vừa chạy qua!

A A A A A!!!!

Cửa lập tức bị đẩy ra, thấy Bùi Cẩn đang cúi người nghe trộm, đáy mắt Bắc Đẩu lập tức lộ ra hung quang, đằng đằng sát khí!

Mà dưới tay hắn, Tiểu Ất đang mặc nữ trang lại nước mắt lưng tròng, “Vương gia, cứu mạng!!”

...

Sau khi đòi lại được Tiểu Tư, sắc mặt của Bắc Đẩu mới hòa hoãn xuống một ít, nhưng ánh mắt hắn nhìn Bùi Cẩn vẫn y hệt như nhìn kẻ thù không đội trời chung!

Hừ, vừa nhìn cũng biết là có vấn đề!

Bùi Cẩn thấy vẻ mặt phẫn hận của Bắc Đẩu nhưng lại không hề có tự giác của kẻ phá hủy chuyện tốt của người khác, mà lại nhếch miệng cười một tiếng, sau đó thanh thoi nói, “Không phải là không cho, chẳng qua là chưa tới giờ!”

Hừ, người dám lừa gạt lão tử tới một năm!!

Bắc Đẩu nghe vậy, buồn bực.

Dưới gầm trời này, ai cũng có thể chọc, nhưng ngàn vạn chớ chọc người này!

Đến khi thấy Bắc Đẩu đóng cửa lần nữa, Bùi Cẩn mới quay đầu lại nhìn Tiểu Ất.

Tiểu Ất ưu thương nói, “Vương gia, người quá tàn nhẫn, vạn nhất Bắc Đẩu tiên sinh không vén khăn lên mà trực tiếp làm thì tiểu nhân phải làm sao?”

Bùi Cẩn vỗ vai hắn, an ủi, “Vậy người liền hưởng thụ đi.”

Tiểu Ất “...” Đây mà lời an ủi sao?

Trong phòng, Bắc Đẩu xác nhận người ngồi bên cạnh mình chính xác là Tiểu Tư mới yên lòng. Nhưng xác nhận xong rồi, hắn lại không biết nên làm như thế nào.

Một hồi lâu sau, hắn nói, “Hôm nay chúng ta thành thân.”

Tiểu Tư: “Ừm.”

Bắc Đẩu: “Vậy... ngủ sớm một chút đi.”

Tiểu Tư: “A..”

Nói xong, Tiểu Tư bắt đầu cởi quần áo.

Bắc Đẩu kinh hãi, “Nàng làm cái gì vậy?”

Tiểu Tư nhìn hẩn một cái, lạnh nhạt nói, “Bắc Đẩu tiên sinh, chàng không cởi quần áo lúc ngủ à?”

Bắc Đẩu, “...”

Hai người đều tự cởi quần áo ra, cùng nằm thẳng người dưới một cái chăn. Ngửi thấy hương thơm thiếu nữ gần trong gang tấc, toàn thân Bắc Đẩu lập tức trở nên căng thẳng.

Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng... Sau khi mặc niệm một trăm lần, Bắc Đẩu vừa nghiêng đầu sang, liền đối diện với ánh mắt sáng ngời của Tiểu Tư.

“Bắc Đẩu tiên sinh, chàng không ngủ được à?” Tiểu Tư hỏi.

Bắc Đẩu: “A.. Ừ..”

Sao thân thể lại càng ngày càng nóng rồi?

“Vậy chúng ta động phòng đi.” Tiểu Tư mở to hai mắt, nói.

“...” Bắc Đẩu kinh hãi.

Tiểu Tư, nàng quá trực tiếp rồi!

Tiểu Tư nói xong liền mím môi suy nghĩ một chút, sau đó nhồm người lên, cúi đầu xuống trước mặt Bắc Đẩu.

Quần áo trên người Tiểu Tư chỉ còn lại một cái yếm nhỏ, vì vậy Bắc Đẩu chỉ cần đưa mắt xuống là có thể thấy được hai cánh tay trơn bóng của Tiểu Tư, lúc nhìn thấy hai khối mềm mại trước ngực nàng, đầu óc Bắc Đẩu “Oanh” một tiếng, toàn thân đông cứng lại. Trong lúc chưa kịp hồi hồn lại thì đã thấy Tiểu Tư cúi đầu xuống.

Nàng, nàng, nàng muốn làm cái gì?

Thời điểm đôi môi mềm mại chạm lên môi của mình, ba hồn bảy vía của Bắc Đẩu lập tức bị đánh tan.

Đúng lúc này, hẩn lại nghe thấy dưới thân truyền đến một âm thanh quý dị.

“Đông đông đông - -”

Tiếng gì vậy? Bắc Đẩu cả kinh, nghiêng đầu nhìn ra ngoài giường.

Chỉ thấy một người chậm chạp chui ra dưới gầm giường, vừa đứng dậy vừa phúi bụi trên người xuống, mặt không chút thay đổi nói, “Vương gia bảo ta đến nói với ngài, nửa đêm canh ba, ngủ sớm một chút.”

Nói xong, “Vèo” một tiếng, mở cửa sổ nhảy ra bên ngoài.

Ta chạy, không chạy sẽ bị Bắc Đẩu tiên sinh chém thành bùn! Tiểu Giáp nghĩ như vậy nên càng nhảy nhanh hơn.

Ngoài cửa, Bùi Cẩn vẫn cười tươi như hoa, “Bắc Đẩu tiên sinh, đã trễ thế này còn đến đây làm chi?”

“Bùi Cẩn!” Bắc Đẩu nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ai da, này... ngày đại hỉ không cần phải nghiêm túc như vậy!” Đến khi nhìn rõ đồ vật trong tay Bắc Đẩu, Bùi Cẩn lập tức thay đổi sắc mặt, cuống quýt quay người bỏ chạy, “Ai da ai da, có chuyện gì thì bình tĩnh nói, ngày vui chớ vũ đao lộng thương! Có chuyện gì từ từ nói không được sao?”

...

Nhìn Vương gia nhà mình bị Bắc Đẩu tiên sinh “đuổi giết”, Tiểu Giáp và Tiểu Ất đang làm ổ trong góc tường lại có chút tâm tư bất đồng.

“Chúng ta có nên giúp đỡ Vương gia không?” Tiểu Giáp sầu lo hỏi.

Tiểu Ất nói, “Ta mới không đi, nếu không phải là Vương gia khuyến khích ta trêu chọc Bắc Đẩu tiên sinh, ta mới không bị ném ra ngoài, đến bây giờ mông vẫn còn đau đây... Ô ô, Tiểu Giáp, mông của ta đau quá, người xoa giúp ta đi...”

“... Người chết đi!”

“Nói, sao người cũng đồng ý giúp Vương gia trêu chọc Bắc Đẩu tiên sinh?”

“... Khụ, trăng hôm nay thật sáng, thật tròn!”

Tiểu Ất ngẩng đầu nhìn trời, cúi đầu liền nổi giận, “Hôm nay là mừng một, ở đâu ra trăng sáng!”

Con mắt của Tiểu Giáp chợt lóe, không nói.

...Mới không nói cho người biết Vương gia đã đáp ứng với ta sẽ tách người ra khỏi ta!

“VẬY CÒN NGƯỜI, SAO CŨNG ĐỒNG Ý GIÚP VƯƠNG GIA?” Một hồi lâu sau, Tiểu Giáp cũng hỏi.

Tiểu Ất nhìn trời, thở dài, “Đêm nay trăng thật sáng thật tròn a!”

...Người tưởng ta sẽ nói ra chuyện Vương gia đã đáp ứng ta sẽ không tách hai người chúng ta ra sao?

...

Đến khi xác nhận mọi người bên ngoài đã tản đi hết, trong phòng cũng không còn chỗ sơ hở nào nữa, Bắc Đẩu mới hằm hừ trở về giường. Có điều, đến lúc nhìn thấy Tiểu Tư, hần lập tức trợn tròn mắt.

“Hô.... Hô....”

Rõ ràng là ngủ thiếp đi ! ! !

Bắc Đẩu hoàn toàn hóa đá!

...

Đến tận nửa đêm, Bắc Đẩu vẫn còn lẩn qua lộn lại trên giường. Động phòng hoa chúc, thê tử lại vui vẻ đi ngủ, chỉ chừa lại hần quay cuồng một mình, tư vị này, thật là quá mất hồn rồi!!

Sau khi lẩn thêm hai vòng nữa, Bắc Đẩu vui mừng phát hiện ra Tiểu Tư có dấu hiện tỉnh dậy.

Hần vội vàng nằm ngửa, nhắm mắt lại!

?? Sao không có động tĩnh gì vậy?

Vì thế, Bắc Đẩu tiên sinh lại lật người một cái!

Ngay lúc Bắc Đẩu muốn phát điên thì Tiểu Tư lên tiếng, “Bắc Đẩu tiên sinh, chàng không ngủ được sao?”

“Không có!” Bắc Đẩu vội vàng chối bỏ.

“VẬY.. CÓ MUỐN ĐỘNG PHÒNG HOA CHÚC TIẾP KHÔNG?” Tiểu Tư mím môi đề nghị.

Bắc Đẩu lập tức mở to hai mắt, nhìn thẳng vào mắt Tiểu Tư, miễn cưỡng nói, “VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

“Vâng.” Tiểu Tư gật nhẹ đầu, sau đó tiếp tục nhòm người dậy, cúi đầu xuống chuẩn bị hôn môi hần.

Bắc Đẩu đột nhiên cảm thấy có chút quái dị, vì sao mỗi lần đều là Tiểu Tư chủ động vậy? Nghĩ như vậy, hần tự tay đỡ Tiểu Tư, “Đỡ ta.”

“Vâng..” Tiểu Tư đáp xong, ngoan ngoãn nằm xuống, sau đó lại bổ sung một câu, “Vương phi nói có khả năng chàng không hiểu, nên bảo thiếp phải chủ động.”

“...” Ai bảo ta không hiểu! Bắc Đẩu buồn bực, lập tức cúi đầu xuống.

Môi của Tiểu Tư vừa mềm vừa thơm, Bắc Đẩu nhẹ nhàng liếm liếm, cảm thấy hương vị rất tuyệt.

Một hồi lâu sau, Tiểu Tư mở mắt ra, nói, “Bắc Đẩu tiên sinh, có phải chàng không biết hôn môi không?”

“...” Bắc Đẩu sững sốt, không phải là ta đang hôn nàng sao!?

“Chàng nên đưa đầu lưỡi vào trong miệng thiếp.” Tiểu Tư nói xong liền vươn tay ra kéo cổ Bắc Đẩu xuống, sau đó ngẩng đầu hôn lên, đồng thời đầu lưỡi cũng tiến sâu vào.

“Ừm, chính là như vậy.”

“Nàng, nàng học được ở đâu?”

“Vương phi dạy cho thiếp.”

Bắc Đẩu nghe vậy thì thiếu chút nữa ngã sấp, đôi phu thê này thật đúng là chuyện gì cũng quan tâm!

Bắc Đẩu cũng không quản mấy cái này nữa, rất nhanh hắn đã trầm luân vào rung động cùng ngọt ngào chưa từng có trước đây. Thân thể đang cương cứng dần dần trở nên mềm mại, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, quần áo trên người cũng dần dần bị cởi bỏ.

Lúc hai con thỏ nhỏ nhảy ra ngoài, hai mắt Bắc Đẩu lập tức muốn bốc hỏa, sau đó hắn lập tức hóa thân thành đứa trẻ chưa dứt sữa, lao đầu vào.

“Bắc Đẩu tiên sinh, Bắc Đẩu tiên sinh, chàng nhẹ một chút, đau...” Tiểu Tư có chút không chịu nổi sự gặm cắn của Bắc Đẩu.

Bắc Đẩu nghe vậy thì thẹn thùng cúi đầu, nói, “Ta biết rồi.”

Tiểu Tư mặt đỏ ửng cười, sau đó nâng đầu của hắn lên hôn tiếp.

Miệng vườn hoa dần dần ướt át, hai bắp chân khép chặt đã chứng minh chủ nhân của chúng đang rất khẩn trương, Bắc Đẩu tách chúng ra, sau đó nhắm thẳng long thủ của mình vào cửa.

Chỉ là...

Sống chết thế nào cũng không vào được!

Tiểu Tư cảm thấy rất đau, Bắc Đẩu cũng khổ không thể tả, rõ ràng trên sách đã nói như vậy mà, tại sao lại không được chứ?!

Mà bên ngoài phòng, có hai bóng người, thấy bên trong truyền đến động tĩnh thì vô cùng bận tâm.

“Chàng thấy hắn đã được chưa?”

“Quả nhiên là Bắc Đẩu chưa hiểu rõ!”

“.. Vậy có cần gọi hắn ra để chỉ điểm không?”

“.. Thôi đi, không còn sớm nữa, chúng ta cũng trở về phòng đi.. A a.. A!”

Nhìn Vương gia cười xảo trá dắt Vương phi đi, Tiểu Át buồn bực, “Hừ! Không cho phép ta đi nghe lén, chính các người lại đi!”

57. Chương 57

Một đêm này, Bắc Đẩu lần qua lần lại đến hừng đông mới ăn được Tiểu Tư vào bụng, mà Bùi Cẩn sau khi trở về phòng, tất nhiên cũng quần lầy Nhan Thế Ninh đòi phúc lợi.

Sáng sớm hôm sau, Nhan Thế Ninh vừa tỉnh dậy đã thấy Bùi Cẩn đang tròn mắt nhìn nóc giường, hai hàng lông mày lộ ra vẻ ưu sầu.

“Đang nghĩ gì?” Nhan Thế Ninh gối đầu lên cánh tay của Bùi Cẩn, nhẹ giọng hỏi.

Bùi Cẩn nói, “Ta đang nghĩ, qua nhiều ngày như vậy rồi, ta cũng nên đi thăm lão Thập một chút.”

“Vậy thì đi đi.”

Bùi Cẩn suy nghĩ một chút, nghiêng đầu, “Hay là nàng đi cùng ta đi?”

Nhan Thế Ninh có điểm kinh ngạc, “Thiếp có thể ra ngoài sao?”

Mang thai ba tháng, bụng nàng đã hơi lộ ra một chút, nếu đi ra ngoài chỉ sợ sẽ bất tiện.

Bùi Cẩn lại nói, “Đã ở nhà mấy tháng liền rồi, chẳng lẽ nàng không thấy nhàm chán sao?”

“Đúng là thiếp muốn đi ra ngoài, nhưng..” Nếu chẳng may bị người ta phát hiện thì bào thai trong bụng nàng sẽ bị nguy hiểm, Nhan Thế Ninh liền lo lắng không thôi, suy tư một lát, nàng cắn răng nói, “Thiếp quyết định tiếp tục ở nhà.”

Bùi Cẩn hiểu rõ tâm tư của Nhan Thế Ninh, không khỏi có chút cảm khái, hần nắm tay của nàng thật chặt, “Khiến nàng phải lo lắng rồi!”

Nhan Thế Ninh liếc hần một cái, cười nói, “Chàng biết là được rồi. Đúng rồi, lúc nào về chàng nhớ mua chân giò hầm tương cho thiếp đấy, cả ô mai đường ở đường Ngũ Phúc nữa..”

Vừa nghĩ đến hai món này, Nhan Thế Ninh không tự chủ được liền liếm môi dưới.

Nhìn vẻ háu ăn của nàng, Bùi Cẩn liền ngửa ngáy, nhớ tới cái gì, lại nói, “Có phải gần đây nàng rất thích ăn thức ăn mềm không?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì à?”

“Người xưa đều nói nữ mềm nam cay, nàng thích ăn đồ mềm như vậy, liệu có phải là một tên tiểu tử hay không?” Bùi Cẩn vừa nói vừa đưa tay xuống sờ bụng của nàng.

Nhan Thế Ninh thấy hần càng ngày càng sờ xuống dưới thì võ xuống một chương, trợn mắt quát, “Chàng bỏ tay ra mau.”

Bùi Cẩn bị nhìn thấu thì cười trừ một tiếng, rồi giương mặc quần áo ra cửa.

Haizz... Mặc dù mấy ngày nay đều được ăn thịt nhưng không có đã ghiền như trước đây a!

...

Tô y phường chủ yếu buôn bán ở phía Tây kinh thành, là một nơi bên ngoài thanh lịch bên trong xa hoa, người lui tới phần lớn là phú hào, thương nhân và vương công quý tộc, chủ yếu kinh doanh các loại vật liệu may mặc, nhưng cũng bán ra không ít châu báu đồ cổ.

Ông chủ của Tô y phường họ Tô tên Đạt, tính cách có chút cáo già nhưng trên mặt luôn luôn cười tươi hiền hòa. Lúc này, hần đang đứng trước quầy gầy bàn tính.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa.

Thấy Bùi Cẩn từ trên xe xuống, vẻ mặt Tô Đạt lập tức căng thẳng, vội vàng cất sổ sách đi, sau đó đứng dậy nghênh đón.

“Hóa ra là Cửu gia, ngọn gió nào đem ngài tới đây vậy. Người đâu, mau dâng trà cho Cửu gia! Trà thượng hạng!”

Bùi Cẩn mỉm cười, “Ông chủ Tô khách khí rồi, ta nghe nói chỗ người có một khối Cổ Ngọc hiếm thấy nên muốn xem một chút, người cũng biết là ta rất hứng thú với Cổ Ngọc rồi đấy.”

“A, tại hạ biết, tại hạ biết, vậy Cửu gia, mời ngài vào trong, chúng ta vừa uống trà vừa nói chuyện..”

“Vậy làm phiền ông chủ Tô.” Bùi Cẩn nói, sau đó gật đầu chào vài vị quý tộc quen mặt trong tiệm rồi thản nhiên đi vào trong.

Mấy vị quý tộc trẻ tuổi kia thấy Bùi Cẩn đã đi hần vào trong rồi mới nhỏ giọng nói, “Cửu điện hạ đúng là tiêu tiền như nước, thời gian trước vừa mới nghe nói hần mua vòng cổ ngọc cho Vương phi đấy.”

“Này, này, vậy là người không hiểu rồi, Cửu điện hạ là danh sĩ phong lưu, vàng bạc sao có thể so được với một tiếng cười của mỹ nhân chứ!”

“Vậy người đừng có ngồi nói không nữa, mau móc bạc ra mua chiếc nhẫn này đi! Không phải chỉ có năm trăm lượng bạc sao, hay là người đau lòng!”

“Ta đây là tính toán tỉ mỉ! Hừ, tiểu nhị, nhẫn này còn có loại khác không?”

...

Vừa vào phòng trong, vẻ mặt của Bùi Cẩn và Tô Đạt lập tức thay đổi.

Tô Đạt tắt ngấm nụ cười hiền hòa, đau khổ nói, “Ông trời của ta, Cửu gia của ta, ngài mau đem người đi đi, ngài để ở đây hại ta cả ngày lẫn đêm đều không ngon giấc.”

Bùi Cẩn khiêu mi nói, “Ta thấy người mặt mày hồng hào, tinh thần sáng láng đấy thôi.”

Tô Đạt nghiêm nghị, “Đó là biểu hiện giả dối!”

Bùi Cẩn gắt giọng, “Đừng nói nhảm nữa, mau dẫn đường đi.”

Tô Đạt bất đắc dĩ, đi đến vách tường bên cạnh đẩy ra một cơ quan. Lập tức, bức tường biến mất, lộ ra một khoảng trống lớn, bên trong là một dãy bậc thang dẫn sâu xuống dưới.

Bùi Cẩn lập tức thay đổi ánh mắt, “Quả là lợi hại.”

Hầm bí mật này thấp hơn mặt sàn rất nhiều, hơn nữa cũng rất rộng rãi, sạch sẽ, thậm chí có nơi còn có chút ánh nắng. Tô Đạt dẫn Bùi Cẩn đến trước một cánh cửa, nhỏ giọng nói, “Hắn đang ở bên trong.”

Bùi Cẩn gật đầu, “Biết rồi.”

“Vậy ta ở ngoài chờ người.”

“Ừ.”

“Bắt quá người phải cẩn thận, người làm nói đầu óc hắn hình như có điểm...” Tô Đạt nói đến đây, nhú mày lại lắc đầu.

Bùi Cẩn nhú mày, “Có chuyện gì?”

Tô Đạt phát ổng tay áo nói, “Khó mà nói rõ, chính người tự xem đi.”

Trong phút chốc, Bùi Cẩn có chút dự cảm xấu.

Đợi đến khi Tô Đạt đi rồi, Bùi Cẩn mới tra chìa khóa vào ổ..

...

Trong phòng, Bùi Lâm một thân lam bào, tóc tai có chút rối loạn ngồi cạnh bàn, sắc mặt tái nhợt, bên miệng lại chứa đựng một tia vui vẻ khó hiểu. Nghe được có người mở cửa, hắn hơi giật giật con mắt, đến khi nhìn rõ người tới là ai, thì cong mắt lên, nở nụ cười.

“Cửu ca.” Giọng Bùi Lâm êm ái.

Bùi Cẩn nhìn dáng vẻ yên lặng của hắn thì cảm thấy có chút lạnh sống lưng. Hắn quá bình tĩnh, không kinh ngạc, không hoảng loạn, giống như đã biết trước tất cả mọi chuyện.

Đối mặt với Bùi Lâm như vậy, vẻ mặt Bùi Cẩn có chút căng thẳng, không biết phải ứng đối như thế nào.

Bùi Lâm quay đầu nhìn ra cửa sổ, sắc mặt vẫn lạnh nhạt như xưa, “Ta vẫn luôn thăm hỏi bao giờ thì Cửu ca mới xuất hiện, ta cho rằng có thể sẽ thật lâu nữa, không ngờ huynh lại tới nhanh như vậy. Ừm, hình như mới có mười hai ngày.. cũng có thể là mười ba ngày, không rõ nữa. Huynh xem nơi này đi, cũng không biết là đêm tối hay ban ngày...”

Bùi Cẩn nhìn Bùi Lâm tự nói tự trả lời, trong lòng có chút trầm trọng, hình như hắn đã hiểu lời vừa này của Tô Đạt là có ý gì rồi, nhưng hắn vẫn không dám xác định. Nhấp môi dưới, hắn hỏi, “Làm sao người biết là ta?”

Bùi Lâm quay đầu lại, con ngươi đen nhánh sáng ngời hiện lên chút nhút nhát, thấy Bùi Cẩn khẽ híp mắt thì cười nói, “Cửu ca, huynh đang sợ cái gì vậy?”

Bùi Cẩn vội vàng định thần. Vừa rồi nhìn thẳng vào ánh mắt của Bùi Lâm, không hiểu vì sao hắn lại có cảm giác mất hồn.

“Cửu ca, huynh không phải sợ, bây giờ ta là tù nhân của huynh, sẽ không thể làm ra chuyện gì được. Huynh xem đi, cho dù bây giờ cho ta một thanh kiếm, ta cũng không có cách nào sử dụng.” Bùi Lâm vừa nói vừa giơ tay phải lên.

Bùi Cẩn nhìn bàn tay thiếu mất hai ngón của hắn thì run sợ. Ngày đó hắn chỉ nói với Bắc Đẩu một câu, Bắc Đẩu liền cắt hai ngón tay của Bùi Lâm, sau đó, hắn lại mô phỏng nét chữ của Bùi Lâm.

Bắc Đẩu chính là đã dùng hai thứ này để bức tử Hoàng Hậu.

“Điều khiến ta thắc mắc là vì sao Cửu ca lại muốn cắt hai ngón tay của ta?” Bùi Lâm nhú mày, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nghi hoặc, “Ta đã nghĩ vài ngày, nhưng vẫn không nghĩ ra, về sau nghe được tiếng chuông tang, rốt cuộc ta cũng biết nguyên do là gì.”

Nói đến đây, trên khuôn mặt của Bùi Lâm hiện ra một nụ cười sáng rỡ, “Cửu ca, mẫu hậu của ta chết rồi phải không?”

Bùi Lâm cười rất đơn thuần, giọng nói lại mềm mại, nhưng cảm giác quỷ dị và sợ hãi trong lòng Bùi Cẩn lại không ngừng tăng lên.

“Bất quá chết cũng tốt, ta không làm Thái Tử nữa, nhất định Mẫu hậu cũng không sống được bao lâu nữa. Đời này, mẫu hậu đã quá mệt mỏi rồi, nhắm mắt sớm chút nào là có thể nghỉ ngơi sớm chút đấy. Chết, cũng chính là giải thoát.” Bùi Lâm buồn bã nói xong, lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bùi Cẩn nhìn sườn mặt của hắn, không rét mà run. Đây là Thái Tử mà hắn biết sao? Đây là Bùi Lâm sao? Sao lại có cảm giác như một người hoàn toàn khác thế này.

Đây là tâm như tro tàn, hay là khám phá hồng trần, hiểu rõ ảo diệu của cuộc đời? Nếu không, một người vốn sinh động, hoạt bát sao có thể nói ra những lời như vậy được?

Nghĩ đến cái gì, Bùi Cẩn trầm giọng nói, “Cho nên, Nhan Thế Tĩnh cũng là người giết?”

“Thế Tĩnh?” Giống như nhớ đến chuyện xa xưa, ánh mắt Bùi Lâm có chút mờ mịt, đến khi nhớ ra người tên như vậy, hắn lại mỉm môi nở nụ cười, “Đúng vậy, nàng sống cũng rất thống khổ, chi bằng chết đi còn hơn.”

Nói xong, Bùi Lâm cúi đầu nhìn tay của mình, có chút ủy khuất lại có chút bị thương nói, “Chính hai bàn tay này đã bóp chết nàng, cũng chính đôi này đã đẩy nàng xuống. Haizzz.. đây là đôi tay nghiệp chướng nặng nề... Bất quá có thể giải thoát cho Thế Tĩnh, những thứ nghiệt này cũng đáng.”

Bùi Cẩn có chút buồn cười, hắn đã không thể nào hiểu được tư duy của người trước mặt này rồi.

“Cửu ca, có phải huynh cảm thấy ta rất tàn nhẫn không? Có phải huynh cảm thấy rất ngoài ý muốn không?” Bùi Lâm lại mở miệng.

Bùi Cẩn im lặng, đúng là hắn đã từng hoài nghi Thập đệ của hắn bị ma nhập.

Bùi Lâm mở to hai mắt, nói, “Thực ra, có ai là không tàn nhẫn chứ?”

“Có ý gì!”

“Cửu ca, mấy người chúng ta, có ai không tàn nhẫn đây, ta giết Nhan Thế Tĩnh, nhưng các người lại hại nàng phát điên! Huynh nói xem, rốt cuộc là ai tàn nhẫn hơn ai?” Khóe miệng Bùi Lâm hiện lên ý cười trào phúng.

Bùi Cẩn bị hỏi khó.

Bùi Lâm nhìn Bùi Cẩn thật sâu, ánh mắt trở nên vô cùng bị thương, “Ta chỉ là muốn rời khỏi, chỉ là muốn chạy trốn khỏi chốn lao tù này mà thôi, vì có gì mà huynh còn muốn bắt ta trở lại?”

“Người thật sự muốn đi sao?”

“Ta không muốn đi thì nhiều lần thỉnh cầu bị phế bỏ làm gì? Làm gì phải giả chết chạy trốn chứ? Đáng tiếc, đều bị huynh phá hủy.”

“Người không muốn vị trí này sao?” Bùi Cẩn trầm giọng.

Bùi Lâm cười cười, lạnh nhạt nói, “Với ta mà nói, nơi này chẳng qua chỉ là một vũng bùn, một vũng bùn ăn thịt người.”

Bùi Cẩm hí hóp mắt lại, “Nếu người đã cố ý muốn đi, vậy tại sao còn phải mật báo cho Phụ hoàng?”

“Mật báo?” Bùi Lâm nhíu mày, rất nhanh lại bình tĩnh, nhưng trên mặt không còn ra vẻ giật mình nữa, chỉ mở to con mắt, khẩu khí càng thêm lạnh nhạt, “Thì ra Vương Phúc Niên là người của huynh.”

Bùi Cẩm không thể không tán thưởng, Thập đệ của hắn thật sự rất thông minh! Chỉ cần một chút manh mối thôi mà hắn đã hiểu tất cả, không trách được lúc nhỏ Phụ hoàng lại thương hắn như vậy, cũng liên tục khen hắn thông minh phi phàm!

“Cửu ca, huynh thắng rồi!” Bùi Lâm buông tiếng thở dài, có chút mất hứng thú.

“Người muốn ta chết sao?” Nghĩ tới khả năng này, tâm tình vừa mới trấn định của Bùi Cẩm lại trở nên căng thẳng.

“Không.” Bùi Lâm lập tức phản bác.

Bùi Cẩm hí hóp mắt.

Bùi Lâm mấp máy môi dưới nhưng không nói ra tiếng nào. Tại sao hắn phải mật báo? Là vì muốn hại Cửu ca sao? Cũng không đúng. Nếu Cửu ca ngồi lên vị trí kia tất nhiên sẽ tốt hơn Thất ca. Nếu để Thất ca lên ngôi nhất định sẽ huyết tẩy phe Thái Tử, nhưng vì sao lúc đó hắn lại nói ra đây?

Bùi Lâm ngưng thần suy nghĩ, nhớ đến dáng vẻ phần nộ bi thương của Diên Đế thì có chút hiểu ra.

Hắn chọc Phụ hoàng mất hứng, chọc Phụ hoàng tan nát cõi lòng, cho nên, hắn mới muốn đền bù tổn thất. Phụ hoàng liên tục nhìn không thấu Cửu ca, nếu như hắn nói ra chân tướng, Phụ hoàng sẽ không phải phiền não như vậy nữa.

Lý do đơn giản cỡ nào chứ!

Bên này Bùi Lâm còn đang suy tư, bên kia Bùi Cẩm lại mở miệng nói, “Bùi Lâm, có phải người cảm thấy cả đời này của người đều trôi qua trong thống khổ, cảm thấy chỉ có rời đi mới là khoái hoạt không?”

Bùi Lâm giật mình, quay đầu lại.

Bùi Cẩm tiếp tục, “Có phải người cảm thấy tất cả mọi người bên cạnh người đều thống khổ, chỉ có chết mới là cách giải thoát tốt nhất cho họ không?”

Bùi Lâm gật đầu.

Bùi Cẩm nở nụ cười, “Người khác thống khổ, người cảm thấy bọn họ chết đi mới là giải thoát, vậy vì sao người cũng thấy thống khổ nhưng lại không nghĩ chết để giải thoát đây?”

Lúc này, Bùi Lâm bị hỏi khó.

Bùi Cẩm nhìn dáng vẻ của Bùi Lâm liền biết ngay là bản thân đã không đoán sai. Vừa rồi hắn bị hắn bị tình cảnh quỷ dị làm cho căng thẳng, thiếu chút nữa thì suy nghĩ đại loạn, nguyên nhân chính là vì hành vi khó hiểu của người trước mặt này, mà bây giờ thì hắn đã hiểu rồi!

Ánh mắt của Bùi Cẩm trầm xuống, bước nhanh về phía trước, nắm lấy quần áo của Bùi Lâm, sau đó dùng lực xé ra.

“Cửu ca, huynh muốn làm gì?” Bùi Lâm không bình tĩnh nổi nữa, trên khuôn mặt tái nhợt tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Khóe miệng Bùi Cẩm lộ ra ý cười trào phúng, sau bóp mạnh lên vết sẹo ở gần tim của Bùi Lâm, “Lần trước, người dùng chủ thủ đâm vào tim, vì sao không đâm sâu một chút? Vì sao không dịch lên trên nửa tấc nữa? À.. Là người không muốn chết, là người sợ chết!”

Trên khuôn ngực trắng nõn gầy yếu của Bùi Lâm có một vết sẹo phàn hồng ở gần tim.

Bùi Cẩn phiền chán đẩy Bùi Lâm ngã xuống giường nhỏ, từ trên cao nhìn xuống nói, “Bùi Lâm, người cảm thấy người sạch sẽ đúng không? Kỳ thật, người chính là kẻ dơ bẩn nhất! Sợ chết, tự cho là đúng! Đối trá tới cực điểm! Nếu người không muốn ngôi vị Hoàng đế, người nên nói ra ngay từ đầu chứ không phải chờ đến bây giờ mới nói! Nếu người không muốn cưới Nhan Thế Tĩnh, ngay từ đầu người nên rời xa nàng ta chứ không phải là khiến cho nàng ta kỳ vọng! Người vì tư lợi của mình mà bỏ qua hết thảy, như vậy người liền cảm thấy mình rất cao thượng sao? Bùi Lâm, không cần phải làm ra vẻ như vậy, xấu chết!”

Bùi Lâm kinh hãi. Nhiều năm như vậy, hắn liên tục xây dựng nên một thế giới cực lạc, trong thế giới kia chỉ có một mình hắn nhưng cũng đủ tốt đẹp. Hắn dựa vào tốt đẹp hư vô đó mà sống qua ngày, vốn cho là không cần đếm xỉa đến hỉ nộ ái ố của nhân gian cũng đủ cường đại, không ngờ rằng thế giới của hắn lại yếu ớt như vậy. Bùi Cẩn chỉ nói vài câu mà đã đánh nó tan thành bụi!

Hắn không có tốt đẹp như vậy! Cho nên thế giới kia cũng không còn tốt đẹp nữa!

Hắn là kẻ xấu! Cho nên thế giới hắn xây dựng nên, cũng sinh ra dựa trên sự xấu xí đó...

“Bùi Lâm, người chà đạp lên tâm huyết cả đời của người khác, làm tổn thương những người ủng hộ người, chỉ vì cái người gọi là tự do, giải thoát! Người có biết Mấu hậu của người chết như thế nào không? Chính vì muốn người được sống mà tự sát! Thâm cung không phải là lồng giam, cũng không phải là vũng bùn, mà là chính người tự phóng đại những thứ tà ác hắc ám đó lên!”

Nói xong, thấy Bùi Lâm mờ mịt thất thần, Bùi Cẩn lạnh lùng cười một tiếng, “Người cảm thấy thâm cung đáng sợ, vậy thì nơi này không có bất kỳ lực đực đấu tranh nào, người có thể tự mình vui vẻ!”

“Bùi Lâm, người ở nơi này tiếp tục ngây ngô đi!”

Nói xong câu cuối cùng, Bùi Cẩn xoay người rời đi, không nguyện nhìn nam tử tuần tú đang hồn bay phách lạc kia nhiều hơn nữa.

Mà Bùi Lâm nghe được tiếng khóa cửa thì hoàn hồn lại, sau đó bỏ nhào đến cửa, hô lớn, “Thả ta ra! Thả ta ra! Không cần phải nhốt ta ở đây!”

Hắn hét khản cổ, đầm rách da tay, cũng không nhận được bất kì tiếng trả lời nào.

Cảm giác trong phòng giống như chết lặng, Bùi Lâm có chút rợn tóc gáy, hắn núp ở góc phòng, cả người dán sát vào vách tường, ánh mắt kinh hoảng mà trống trống, “Không cần phải nhốt ta ở đây, người có thể giết ta nhưng không cần nhốt ta ở đây...”

Cả căn phòng, nhưng từ đầu đến cuối đều im lặng, không một tiếng động.

Bùi Lâm cảm thấy trong lòng đang đổ vỡ, ầm ầm nát bấy.

Rất lâu sau, hắn mới ngẩng đầu lên, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nói là cửa sổ, nhưng kỳ thật chỉ là một bức tường đá xám xịt lạnh lùng..

58. Chương 58

Bùi Cẩn ra khỏi mật thất, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vừa rời ngoài mật tuy trấn định, nhưng trong nội tâm hắn lại chấn động rất lớn.

Tiếng gào thét của Bùi Lâm vẫn vang vọng bên tai, rốt cuộc là vì sao mà hắn lại biến thành như vậy? Là quá thông minh, sau đó là già néo đứt dây sao? Nếu không phải là mình nỗ lực khắc chế thì thiếu chút nữa cũng bị hắn đầu độc rồi.

Không thể không nói, Bùi Lâm đã tự phong bế tâm của mình đến cực hạn. Bi hỉ đều lạnh nhạt, không đếm xỉa, hắn tự tạo ỉnh một chuẩn tắc hành vi xử sự, tất cả lời nói và việc làm đều dựa trên đó mà thực hiện.

Đúng như lời hắn nói, không biết ai tàn nhẫn hơn ai. Nhan Thế Tĩnh chết, so với sống thì tốt hơn!

Chỉ tiếc, rốt cuộc hần vẫn thua chính mình.

Bùi Cẩn nhìn bầu trời cao xanh bên ngoài, hít sâu một hơi. Lời nói cuối cùng của hần nhìn như hợp lý nhưng chính hần rõ ràng nhất, tất cả chỉ là lời ngụy biện, tất cả đều vì muốn đánh nát lớp phòng ngự của Bùi Lâm, để hần tự đánh bại chính mình.

Bùi Cẩn nghĩ, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, rất nhanh sẽ nhận được tin cái chết của Bùi Lâm.

Vươn tay, xương ngón tay hữu lực cũng đã dính máu tanh rồi.

Tâm niệm thành Phật, tâm niệm thành ma. Có là chính là như thế.

...

Không lâu sau khi Bùi Cẩn rời khỏi phủ, một chiếc xe ngựa xa hoa từ hướng ngược lại đi tới trước cổng phủ Hiền Vương.

“Vương phi, có vài vị phu nhân của Phủ Quốc công đến.” Nha hoàn bấm báo.

Nhan Thế Ninh đang ăn hồ đào, nghe vậy thì cả kinh, bọn họ đến đây làm gì? Trong lòng vẫn còn suy nghĩ nhưng nàng vẫn đi ra đón người, đi tới cửa lại cúi đầu nhìn bụng của mình, thấy xiêm y rộng rãi, không quá lộ bụng mới yên tâm đi tiếp.

Từ sau đêm Trung Thu, hai phủ đều ngầm hiểu duy trì khoảng cách với nhau, lần này ba vị thăm thăm tới đây hẳn là có chuyện.

Ngồi xuống, dâng trà, bắt đầu tán gẫu.

“Nghe nói thân thể cháu không khỏe, vẫn muốn đến thăm nhưng lại nghe nói cháu phải nằm trên giường nghỉ ngơi, không tiện ra mặt nên lại thôi. Hai ngày trước, lại nghe nói cháu đã khỏi bệnh, chúng ta liền đến thăm nhưng trời lại không chiều lòng người, cho nên mới phải để đến hôm nay.” Nói chuyện chính là Nhị thẩm, một nữ nhân nhanh mồm nhanh miệng.

Mặc dù ở trong Vương phủ thời gian dài, nhưng Nhan Thế Ninh chưa từng quên dáng vẻ dối trá của mấy vị thẩm thăm này, thấy bọn họ đến phủ, nàng sớm đã khôi phục lại bộ dáng ôn thuận nhu hòa thường ngày, mím môi cười một tiếng, “Đã khiến thẩm phải lo lắng rồi.”

Khách sáo một hồi, Tam thẩm quay đầu nói với Nhị thẩm, “Tỷ tỷ, muội nhớ tỷ mang một chuỗi vòng đến tặng Thế Ninh mà, sao tỷ còn chưa mang ra.”

“A, đúng vậy, chút nữa thì quên mất.” Nhị thẩm vừa nói vừa lấy một chuỗi Hồng ngọc từ trong tay áo ra, “Đây là vòng đạo trước nhà mẹ ta gửi tới, ta nhìn màu sắc này liền cảm thấy rất hợp với cháu, mau, đến thử xem có vừa không.”

Nhan Thế Ninh từ chối không được, đành phải để cho người ta kéo tay đến đeo lên, công nhận là đẹp, hơn nữa còn tỏa ra mùi thơm.

Tam thẩm không ngừng khen ngợi, “Vòng ngọc này thật là xinh đẹp, tỷ tỷ cũng quá hẹp hòi rồi, lúc trước muội muốn xem một chút thôi tỷ cũng không cho... Mà sao lại còn có cả hương thơm thế này?”

Tam thẩm để sát vào mũi, ngửi một cái, bỗng nhiên “A” lên một tiếng, “Đây chính là xạ hương đúng không?”

Nhan Thế Ninh vừa nghe, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng tháo vòng tay xuống.

Xạ hương, sẽ làm người ta sảy thai!

Một màn này hoàn toàn lọt vào mắt của mấy vị phu nhân kia, Nhị thẩm giả vờ buồn bực, “Đây là xạ hương? Ta cũng không biết nữa, chỉ cảm thấy mùi này rất dễ ngửi.. Ấy chết, Thế Ninh, thẩm vô tâm quá, này...”

Nhan Thế Ninh kinh hãi không thôi nhưng trên mặt vẫn duy trì ung dung, “Không sao, thẩm không biết chuyện.”

Nói xong, nàng liền cẩn thận quan sát thần sắc của bọn họ, suy nghĩ một hồi cũng không rõ là bọn họ không biết thật hay là giả vờ không biết.

Đề tài nói chuyện chuyển sang xiêm y, Nhan Thế Ninh liền phát hiện hai người này rất có vấn đề. Tam phẩm thì làm bộ muốn sờ chất vải mà vô tình chạm vào eo của nàng, nàng tránh cũng không được mà không tránh cũng không xong.

Mặc dù không lộ rõ bụng, nhưng cũng không thể so với lúc chưa có thai!

Lúc nàng cẩn thận né tránh, Nhị phẩm lại mở miệng hỏi, “Thế Ninh, ta thấy cháu toàn ăn thức ăn mềm nhừ, đừng nói là cháu mang thai nha! Nếu có thì nhất định phải nói với ta đấy!”

“Dĩ nhiên rồi.” Đến lúc này, Nhan Thế Ninh có thể chắc chắn hai người này tới là để thăm dò xem nàng có thai hay không.

Bọn họ muốn làm gì?

Tiến hai vị phẩm phẩm đi xong, Nhan Thế Ninh ngồi xuống ghế, nhíu mày bắt đầu suy nghĩ.

Lúc Bùi Cẩn về phủ, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Nhan Thế Ninh thì ngạc nhiên nói, “Ái phi có tâm sự sao, hay là đang nhớ phu quân hả?”

Nhan Thế Ninh thấy hần không đứng đắn thì liếc trắng mắt, trả lời, “Vừa rồi có hai vị phẩm phẩm của phủ Quốc công đến chơi.”

“Bọn họ tới làm gì?” Bùi Cẩn ngồi xuống bên cạnh nàng, ôm nàng ngồi lên đùi của mình, Nhan Thế Ninh thấy trong phòng có người thì muốn chạy nhưng lại bị Bùi Cẩn ôm chặt hơn.

Mà mấy hạ nhân kia đã sớm hạ tầm mắt dán chặt xuống đất.

Nhan Thế Ninh giận dữ, “Dù gì tên của chàng cũng có một chữ “Hiền”, như thế nào càng ngày càng không biết thu liễm gì hết vậy hả?”

Bùi Cẩn cọ cọ lên cổ của nàng, sau đó chôn trán vào đó, lặng lẽ nói, “Thế Ninh, Bùi Lâm chết rồi.”

Bùi Lâm đã chết, sau khi hần rời đi không lâu, Bùi Lâm đập vỡ ấm trà trong phòng, sau đó cắt cổ tay tự tử. Thời điểm phát hiện ra, máu chảy đầy đất, Bùi Lâm vẫn còn một hơi thở.

Hần nhìn ra ngoài cửa sổ nói, “Là máu đỏ, rất sạch sẽ. Rốt cuộc cũng giải thoát.”

Không ai hiểu câu này có nghĩa gì, nhưng nghe tiểu nhị của Tô y phường bẩm báo lại, Bùi Cẩn lại đại khái hiểu được, sau đó, hần miễn cưỡng cười vui trước mặt người khác, đến khi nhìn thấy Nhan Thế Ninh thì rốt cuộc không che giấu nổi nữa.

Hần chưa giết Bùi Lâm, nhưng Bùi Lâm lại bởi vì hần mới chết, lòng của hần nặng trĩu, tựa như muốn đè ép hần nghẹn thở.

Bùi Cẩn không nói rõ, nhưng Nhan Thế Ninh cũng đoán được đại khái mọi chuyện, nàng xoay người, vòng tay quanh cổ của hần, ôm hần thật chặt.

Rất lâu sau, Bùi Cẩn cũng bình tĩnh lại, hần hôn một cái lên trán Nhan Thế Ninh, lại một đường hôn xuống môi, triền miên mấy phen mới buông ra, có điều lúc chia lìa, trong mắt cả hai đều có dục niệm.

Bùi Cẩn nhếch khóe môi lên, nói, “Ái phi, làm ban ngày thì như thế nào?”

“..Chàng chết đi!” Nhan Thế Ninh bực bội.

Bùi Cẩn nhíu mày, “Bây giờ ngay cả câu cửa miệng của Tiểu Giáp nàng cũng học được rồi, xem ra ta phải đổi hai người bảo vệ cho nàng thôi, cái tốt không học lại đi học cái xấu, không biết khi nào thì nàng học được bản lãnh thổi phồng của Tiểu Ất nữa.”

“Đừng, hai người bọn họ rất thú vị, xem bọn họ đấu võ mồm thiếp cũng đỡ nhàm chán.”

“..Đúng rồi, vừa rồi nàng nói người của Phủ Quốc công đến có chuyện gì?” Nhớ tới việc này, Bùi Cẩn vội hỏi lại.

Nhan Thế Ninh rũ hai tròng mắt xuống, suy tư một lát mới nói, “Thiếp nghĩ, bọn họ là đến xem thiếp có mang thai hay không, sau đó, thiếp cảm thấy mình đã lộ sơ hở rồi.” Sau đó, Nhan Thế Ninh kể lại mọi chuyện đã xảy ra khi này.

Bùi Cẩn nghe xong, nhú mày, “Quốc công muốn làm gì chứ? Hôm nay, Hoàng Hậu đã chết, lẽ ra hấn phải nghĩ là ta đã báo thù cho Mẫu phi xong rồi mới phải, hiện tại còn chen chân vào làm gì?”

“Vậy hấn biết chuyện thiếp mang thai thì có sao không?” Nhan Thế Ninh lo lắng nói.

Bùi Cẩn mím môi, trầm giọng nói, “Chỉ sợ, cuộc sống yên ổn của chúng ta phải chấm dứt rồi.”

“Là sao?”

“Yên lặng theo dõi biến hóa đi!”

...

Đúng như Bùi Cẩn dự đoán, rất nhanh, phong ba đã kéo tới.

Đêm qua, nhiệt độ chợt xuống thấp, văn võ bá quan vào triều đều mặc thêm nhiều xiêm y. Lúc này Diên Đế vẫn chưa lên triều, mọi người yên lặng phân thành hai hàng đứng đợi. Có điều, bên ngoài nhìn như bình tĩnh, nhưng bên trong lại bắt đầu khởi động sóng ngầm.

Người của phe Thất Vương nhìn Uy Quốc công đứng sừng sững ở bên kia thì nhỏ giọng nói với người đứng cạnh, “Sao ông già kia lại tới, nửa năm nay có bao giờ thấy ông ta vào triều đâu.”

“Ai biết được.”

Trong lúc mọi người đang ồn ào bàn tán, Diên Đế một thân Long bào xuất hiện trong chính điện, đi thẳng về hướng long ỷ.

“Bệ hạ giá lâm!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Diên Đế hơi nhú mi nhìn văn võ bá quan đang quỳ đầy đất. Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, từng cảm thấy rất phấn chấn mỗi lần nghe tiếng hô vạn tuế nhưng giờ đây, nghe vào tai lại cảm thấy rất âm ỉ.

Dư âm lượn lờ, bất quá cũng chỉ là chuyện cũ trước kia mà thôi.

Người dưới đài chờ mãi không thấy Diên Đế nói “Bình thân” thì có chút quỳ không nổi nữa, sàn gạch vốn đã lạnh, hơn nữa hôm nay trời lại trở lạnh, quỳ lâu một chút nữa thì đúng là tìm chết.

Vương Phúc Niên nhìn lướt qua Diên Đế, thấy Bệ hạ thất thần liền lên tiếng nhắc nhở, “Bệ hạ.”

Diên Đế bừng tỉnh, sau đó vung tay nói, “Tất cả đứng lên đi.”

Mọi người lại đồng thanh hô “Tạ chủ long ân”, sau đó rào rào đứng hết dậy.

Bắt đầu lâm triều.

Quanh đi quẩn lại vẫn là chuyện biên cương náo loạn, quốc khố trống rỗng, dần dần liền chuyển sang đề tài mọi người đang hết sức quan tâm.

Lại bộ thượng thư, người đứng đầu phe Thất vương lên tiếng đầu tiên, “Bệ hạ, thần có một chuyện thỉnh tấu!”

Diên Đế nhìn hấn một cái, liền biết ngay hấn muốn nói chuyện gì, trong lòng có chút không kiên nhẫn, nhưng chỉ có thể nhịn lại, “Nói đi”

Lại bộ thượng thư nói, “Thần xin Bệ hạ sớm ngày lập Thất vương làm Thái Tử!”

Mọi người nghe vậy đều có chút giật mình. Lời này không biết đã nói bao nhiêu lần, mỗi lần đều rất hàm súc, uyển chuyển nhưng chưa bao giờ gọn gàng dứt khoát như bây giờ.

“Thất vương phẩm hạnh tốt đẹp, tài đức vẹn toàn, rất thích hợp với ngôi vị Thái Tử!” Lại bộ thượng thư lại lên tiếng.

Phe Thất Vương nghe vậy thì rối rít tán thành.

Diên Đế nghe, hai đầu lông mày càng nhíu chặt vào nhau. Quét mắt một vòng, đem một đám khuôn mặt ghi nhớ trong lòng, không ngờ người ủng hộ lão Thất lại đông như vậy, trước kia im lặng không nói, hôm nay thế nhưng lại đứng ra tất cả. Mà lão Thất, chỉ sợ là biết rõ hôm nay sẽ có một màn này cho nên mới cáo bệnh từ trước.

Nghĩ đến con trai lòng dạ thâm sâu, thủ đoạn tàn nhẫn, Diên Đế thở dài.

Cho dù Hoàng Thượng ông có không vui hay không tình nguyện thì chuyện tới bây giờ, cũng chỉ có thể đem vị trí Thái Tử truyền lại cho nó, dù sao người chết không thể sống lại, dù sao cũng phải vì đại nghiệp quốc gia.

Chỉ là, loại cảm giác bị buộc phải quyết định này cực kỳ khó chịu!!

Diên Đế cố nén không vui, lại đưa mắt nhìn mấy Đại thần đang im lặng, lúc nhìn thấy Uy Quốc công thì lập tức mở miệng nói, “Này Quốc công thấy như thế nào?”

Câu hỏi này, vừa là để dò xét ý tứ của Uy Quốc công, vừa là để kéo dài thời gian, cho dù cuối cùng ông có thỏa hiệp, nhưng cũng không muốn phải thỏa hiệp nhanh như vậy.

Mà Uy Quốc công hiển nhiên đã chờ từ trước, vừa nghe Diên Đế đặt câu hỏi thì lập tức tiến lên nửa bước, cung kính nói, “Lão thần không nghĩ giống vậy.”

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

Thất Vương lên ngôi Thái Tử là chiều hướng phát triển hợp lý, sao Uy Quốc công lại phản đối?

Đang lúc mọi người còn đang kinh nghi, Uy Quốc công lại thản nhiên nói, “Thần cho rằng, Cửu vương Bù Cẩn thích hợp hơn.”

59. Chương 59

“Cửu điện hạ tài năng xuất chúng, lại không kiêu ngạo, không nóng nảy, năm ấy lũ lụt ở Tuyên Thành là do ngài ấy vất vả ngày đêm nghĩ cách trị thủy, cuối cùng giải trừ được lũ lụt, ánh bình minh hé sáng, dân chúng từ đó mà có thể thái bình, nhưng Cửu điện hạ lại không ham cầu chiến công mà lại đẩy công lao cho người khác; Chiến loạn ở Nam Cương, cũng là nhờ Cửu điện hạ bày mưu tính kế mới tiêu diệt được hoàn toàn quân phản loạn, đến cuối cùng lại công thành lui thân, không cầu xin nửa điểm danh lợi! Sự tích như thế, chỗ nào cũng có, lúc này lão thần cũng không nhiều lời nữa, chắc chư vị có mặt ở đây đều hiểu được!”

Nói đến đây, Uy Quốc công quét mắt một vòng, mà trong mắt mọi người, hoặc là tán thành, hoặc là nghi vấn, nhưng không có một ai đứng ra nói lên nghi ngờ.

Đúng là bọn họ ít nhiều đều biết đến công lao của Cửu vương, chuyện Bù Cẩn lập công nhưng lại để người khác hưởng lợi bọn họ cũng biết, có điều trước kia bọn họ đều nhìn mặt mà nói chuyện, biết rõ Diên Đế lạnh nhạt với Cửu vương, cho nên bọn họ cũng bỏ mặc! Những chuyện này, mọi người đều biết rõ trong lòng, nhưng lại không ai nói ra trước mặt, hôm nay Uy Quốc công lại bất chấp hết thảy nói ra khỏi miệng, bọn họ cũng không thể cãi lại, chỉ có thể im lặng cam chịu. Nhất là phe Thất vương, năm đó người đoạt được nhiều công lao nhất chính là bọn họ, hiện tại mặc dù không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể chịu đựng, nếu không nói ra ngoài rồi thì cũng chẳng có quả nào ngon để ăn nữa!

Cuối cùng, Uy Quốc công nâng mí mắt nhìn về phía ghế rồng, quả nhiên sắc mặt của Diên Đế đã trở nên cực kỳ khó coi.

Tất nhiên là tâm tình của Diên Đế không tốt rồi. Trong lòng ông vẫn còn đang nghi ngờ lời nói của Uy Quốc công, bởi vì trong mắt ông, Bù Cẩn chỉ là kẻ bài trí, không có chiến công hiển hách, bất kể là đi Tuyên Thành trị thủy hay dẹp loạn ở Nam Cương, Bù Cẩn cũng chỉ là thành viên của Hoàng thất đi theo

giúp ổn định lòng người, cho dù có công lao, cũng sẽ không lớn. Bây giờ, nghe Uy quốc công nói như vậy, ông lại phát hiện ra sự thật hình như không chỉ đơn giản như vậy nữa.

Uy Quốc Công nói năng hàm súc, vừa thể hiện ý tứ của mình vừa xác minh hơn phân nửa công lao đều thuộc về Bùi Cấn, mà những người còn lại cũng đã sớm biết chuyện này!

Tất cả mọi người đều biết, duy chỉ có mình ông là không biết gì cả. Đây là gì? Chính là khi quân! Nghĩ tới đây, sắc mặt Diên Đế liền trầm xuống thêm ba phần nữa.

Uy Quốc công cảm thấy trên điện trầm mặc, khóe miệng kéo ra một tia cười lạnh, sau đó thu hồi lại ánh mắt sắc bén, tiếp tục cất cao giọng, “Còn nữa, mọi người đều đã biết Cửu điện hạ là một người hiền lương! Đối với ai cũng đều hòa thuận, yêu dân như con, đây chính là đạo hiền làm vua! Tầm lòng lương thiện, văn võ song toàn, thật là minh đạo làm vua! Gặp chuyện không sợ hãi, gặp nạn không hoảng hốt, đây là thánh đạo làm vua! Nếu Cửu điện hạ làm Thái Tử thì chính là bình minh phúc lành của dân chúng! Cho nên, thần khẩn cầu Bệ hạ lập Cửu vương làm Thái Tử!”

“Thần khẩn cầu Bệ hạ lập Cửu vương làm Thái Tử!”

“Thần khẩn cầu Bệ hạ lập Cửu vương làm Thái Tử!”

Uy quốc công nói xong, một bộ phận thế lực của hần liền lên tiếng phụ họa, bất quá số người lại rất ít.

Phe Thất vương thấy vậy thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là thùng rỗng kêu to, không có lực sát thương gì hết!

Thế nhưng Uy Quốc công dường như không để ý chút nào, vẻ mặt vẫn thản nhiên như trước. Hần đang đợi, đợi một người đại diện cho thế lực khác ra mặt.

Quả nhiên, sau khi hai bên tranh luận xong, một người bèn bước ra.

“Thần cũng cho rằng Cửu vương gia thích hợp với vị trí Thái Tử hơn.”

Người này vừa mở miệng, toàn trường lập tức yên tĩnh trở lại, phe Thất vương vô cùng kinh ngạc, mà Uy Quốc công lại nở một nụ cười không khác gì hồ ly.

Người đứng ra nói chuyện, chính là Binh Bộ Thượng Thư, người từng là trụ cột của phe Thái Tử.

Binh bộ thượng thư vừa mở miệng, mấy người còn lại trong phe Thái Tử ngay lập tức hiểu ý, rồi rút đứng ra bày tỏ ủng hộ Cửu vương Bùi Cấn.

Sau cái chết của Hoàng Hậu và Thái Tử, nhóm người này đều thấp thỏm lo lắng sẽ bị phe Thất vương trả đũa, hoảng loạn chỉ muốn tự vệ nhưng lại không tìm được cách nào. Vừa rồi Uy Quốc công đứng ra nói một phen, lập tức khiến bọn họ có cảm giác như tìm ra được con đường sáng cho bản thân!

Lúc Hoàng Hậu và Thái Tử còn sống, phe Thất vương còn có chút kiêng kỵ, hôm nay đại địch đã mất, bọn họ liền không cố kỵ nữa. Thời gian này, bọn họ đều bị đám người kia chèn ép đến mức không dám ra khỏi nhà, mà một khi Thất vương trở thành Thái Tử, rồi đăng cơ, dựa theo thủ đoạn tàn nhẫn của hần, tất nhiên sẽ dẫn đến một phen huyết tẩy Đại Thanh!

Như vậy, muốn sinh tồn thì nhất định phải khiến Thất vương không được làm Thái Tử!

Thất Vương không làm, như vậy, cũng chỉ còn lại có Cửu vương!

Cửu Vương tuy yếu thế, nhưng nếu như ngồi lên được ghế Thái Tử, dĩ nhiên cũng sẽ là chỗ dựa vững chắc, như vậy bọn họ cũng không cần lo lắng nữa!

Thế cục trên chính điện thay đổi trong nháy mắt, mọi người đều yên lặng đợi thành nhận thức chung... thế phải ủng hộ Cửu Vương lên ngôi Thái Tử!

Uy Quốc công thấy các đại thần rồi rút đứng ra ủng hộ thì nở nụ cười hài lòng, sau đó lui về sau nửa bước... hần chỉ cần nói một chút như vậy thôi, hiện tại cứ để mặc mọi chuyện phát triển đi!

Trước kia trên triều đình, nói cho cùng cũng tồn tại ba thế lực: phe Thất vương, phe Thái Tử và phe trung lập.

Phe trung lập do Hộ bộ thượng thư đứng đầu, không tham dự vào vòng tranh đấu của các Hoàng tử, chỉ làm việc theo ý chỉ của Bệ hạ, đương nhiên trong số những người này cũng có người không công chính, có người chỉ biết bo bo giữ mình..

Mà bây giờ, phe Thái Tử lại chuyển sang ủng hộ Cửu vương, triều đình lại tiếp tục tồn tại ba phe phái. Có điều bởi vì thời gian trước bị chèn ép quá mức, phe Thái Tử đã suy yếu bớt, cho nên dù tất cả có đứng ra ủng hộ Bùi Cẩn, nhưng nếu so tay đôi thì phe Thất vương vẫn chiếm ưu thế hơn một chút.

Lại bộ thượng thư âm thầm quan sát, trong lòng thầm tính toán, suy đoán, lại đứng dậy, nhưng hắn không cãi lại phe Cửu Vương, cũng không tiếp tục tán dương Thất vương mà chỉ khom người cúi đầu, bình thản mà trịnh trọng nói ra một câu, “Dùng Hoàng tự làm trọng, Thất Vương mới là người thích hợp!”

Lại bộ thượng thư chìm chìm nổi nổi trong triều gần hai mươi năm, có thể suy đoán được tâm tư của Diên Đế không sai biệt lắm, một câu này của hắn chính là nhắm vào tâm lý coi trọng Hoàng tự của Diên đế!

Cửu vương có được khen ngợi lợi hại hơn nữa thì hiện giờ cũng không có người nói dối. Còn Thất vương, cho dù có bao nhiêu tỳ vết đi nữa, nhưng Trắc phi đã mang thai, đây chính là quả cân nặng nhất!

Quả nhiên, lời này vừa rơi xuống, phe Thái Tử biến sắc, Diên Đế nhú mày nửa ngày cũng có chút buông lỏng.

Những người đứng im quan sát, vốn có chút nghiêng về một phía, trong nháy mắt cao thấp liền được phân biệt!

Uy quốc công nhìn thoáng qua Lại bộ thượng thư, lặp lại nguyên văn, “Dùng Hoàng tự làm trọng, Cửu vương mới là người thích hợp!”

“Ý của Quốc công là?” Lại bộ thượng thư hỏi.

Uy quốc công không trả lời mà xoa người thi lễ với Diên Đế, nói, “Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, không mấy tháng nữa, Bệ hạ sẽ có long tôn!”

“Phiền Quốc công chỉ giáo?” Diên Đế không khỏi nghiêng thân về phía trước.

Uy Quốc công cười nói, “Mấy hôm trước, con dâu của lão thần đến phủ Hiền vương vấn an Cửu Vương phi, vô tình biết được Cửu Vương phi đã mang thai lâu ngày!”

“Thật sao?” Diên Đế vừa mừng vừa sợ.

“Nếu Bệ hạ không tin tưởng lão thần, Bệ hạ cứ cho hỏi là biết.”

Diên Đế thấy vẻ mặt chắc chắn của Uy quốc công, trong lòng không biết thật hay giả nhưng ngón tay vẫn không khỏi run lên. Bất quá, rất nhanh Diên Đế liền nghĩ tới một vấn đề, vì sao lão Cửu lại chưa từng nhắc tới chuyện Cửu Vương phi mang thai?

Vì sao?

Phe Thất vương nghe được tin Cửu Vương phi mang thai thì kinh hãi không thôi, đây rốt cuộc là chuyện gì? Sao trước giờ chưa từng nghe nhắc đến? Trịnh thái y không phải là vừa mới đến đó bắt mạch sao? Hơn nữa còn khẳng định là không mang thai nữa!!

Phe Thái Tử nghe thấy vậy thì cảm thấy cán cân đang nghiêng hẳn về phía mình, vui sướng vì sự nghịch chuyển to lớn bất ngờ này!

Trong khoảng thời gian ngắn, song phương bất phân thắng bại. Phe Thái Tử có thêm sức lực, càng thêm ra sức ca tụng công đức của Bùi Cẩn, đồng thời cũng liệt kê tất cả ác tích của Thất vương. Đối với việc phê phán Thất vương, bọn họ chẳng khác nào ngựa quen đường cũ, chẳng mấy chốc mà đã vạch trần đủ loại tội ác của Thất vương, không chừa lại một chút nào.

Phe Thất vương đương nhiên cũng muốn tìm ra tật xấu của Bùi Cẩn, chỉ tiếc hình tượng của Bùi Cẩn quá mức thiện lương, bọn họ tìm nửa ngày cũng chỉ nói ra được một tội “Phô trương lăng phí”, ám chỉ việc Bùi Cẩn vung tiền như rác mua châu báu, xiêm y cho Nhan Thế Ninh. Vì thế, càng về sau, bọn họ chỉ có thể

phản bác lại lời phê phán của phe Thái Tử. Người nói ta tham ô hủ bại, ta liền nói người kéo bè kết cánh, chó cắn chó đầy một miệng lông.

Diên Đế nhìn phía dưới âm ỉ thì không kiên nhẫn nổi nữa, vung tay áo bãi triều, nghĩ đến vấn đề quốc khố liền sai người lưu Hộ bộ thượng thư ở lại.

Ngự thư phòng.

Hộ bộ thượng thư giải thích từng vấn đề một, đầu ra đầy, Diên Đế nghe xong thì gấp tấu chương lại, có ý kết thúc.

Hộ bộ thượng thư thấy Diên Đế sắc mặt nhợt nhạt liền xin cáo lui.

“Khanh chờ một chút.” Diên Đế mở miệng giữ người lại.

Hộ bộ thượng thư vội vàng dừng chân.

“Khanh thấy giữa lão Thất và lão Cửu, ai thích hợp hơn?”

“Bệ hạ anh minh, tự có thánh ý.” Hộ bộ thượng thư cung kính trả lời.

“Mấy lời qua loa này trẫm đã nghe chán rồi!” Diên Đế cau mày nói.

Hộ bộ thượng thư thấy Bệ hạ nổi giận thì càng khom lưng thấp hơn.

Diên Đế nhìn hẩn một cái, nói, “Nói thật một chút suy nghĩ của khanh đi, trẫm biết rõ khanh có suy nghĩ riêng. Cứ nói, trẫm sẽ không trách tội!”

Hộ bộ thượng thư là nhân vật tiêu biểu của phe trung lập. Diên Đế hỏi hẩn, chẳng qua là vì bị chuyện trên triều hôm nay quấy nhiễu nên mới muốn tìm hỏi một người đáng tin cậy một chút.

Chuyện xảy ra trên triều hôm nay thật ra đều nằm trong dự liệu của Diên Đế, chỉ có điều là không ngờ Uy Quốc công lại tỏ rõ lập trường vào thời điểm này như vậy, càng không ngờ phe Thái Tử lại dứt khoát chuyển đổi trận doanh. Nhưng cẩn thận ngẫm lại, bọn họ làm như vậy cũng là hợp lý. Những người này đều vì tư lợi của bản thân, tất nhiên sẽ không muốn lão Thất leo lên ngôi vị Hoàng đế rồi!

Như vậy, xuất phát từ lợi ích chung, bọn họ sẽ hy vọng người đó là ai?

Hộ bộ thượng thư trầm ngâm một lát, thấy không tránh được nữa mới cắn răng, nhắm mắt nói ra, “Thần cho rằng, Cửu điện hạ thích hợp hơn.”

“Vì sao?” Diên Đế nhíu mày.

Hộ bộ thượng thư lại trầm mặc, một lát sau mới chậm rãi nói, “Lão thần quả thật là không quá hiểu rõ về hai vị Điện hạ, lời nói ra cũng chỉ là phán đoán của bản thân, nếu như nói sai, kính xin Bệ hạ thứ tội.”

“Được.” Trước khi nói chuyện xin thứ tội, tha tội mới mở miệng. Vốn đã rõ phong cách làm việc của Hộ bộ thượng thư nhưng lúc này Diên Đế vẫn có lời thăm khen ngợi tính cẩn thận của vị Hộ bộ thượng thư này.

Hộ bộ thượng thư lấy được bảo đảm, lúc này mới gian nan mở miệng, “Thần cho rằng, Cửu điện hạ làm người khoan dung, thích hợp làm Thái Tử hơn.”

Một câu nói bình thản, nhưng lại thức tỉnh Diên Đế rất sâu.

Bùi Cận khoan dung, cho nên cho dù có đăng cơ làm Hoàng đế thì cũng sẽ đối xử tử tế với người khác, bất kể là Thất vương hay là phe Thái Tử. Như thế, triều đình sẽ không phải chịu chấn động gì lớn! Hôm nay quốc khố trống rỗng, căn cơ không yên, nếu như chấn động kéo dài, chỉ sợ cục diện đất nước sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Diên Đế chớp mắt, yên lặng suy nghĩ.

Một hồi lâu sau, Diên Đế thở mạnh một hơi, nói, “Trẫm biết rồi, khanh lui xuống trước đi.”

“Thần cáo lui.” Hộ bộ thượng thư lĩnh chỉ.

Lúc ra đến cửa điện, trong con người của Hộ bộ thượng thư hiện lên một tia phức tạp, hẳn nhớ lại chuyện sáu năm trước.

Năm đó Cửu điện hạ bắt gặp con gái nhà mình làm chuyện ác, tuy có tức giận nhưng Điện hạ vẫn che giấu cho hắn. Khi đó nếu như không giấu diếm nỗi chuyện này, chỉ sợ hắn cũng không được nở mày nở mặt như hôm nay... Đây là hắn nợ Cửu điện hạ một nhân tình!

Haizzz, con gái ơi con gái, con đúng là hồ đồ, nếu lúc trước con không bị ma quỷ ám ảnh thì sau này con có thể sẽ thành Hoàng Hậu rồi!

Nghĩ tới đây, Hộ bộ thượng thư lại hơi khó hiểu... hôm nay thắng bại chưa phân, vì sao lại cảm thấy người thắng chắc chắn sẽ là Cửu Vương đây?

Kỳ lạ!

Vốn chỉ là một nhân vương không quyền không thế, không nơi nương tựa, ai ngờ trong nháy mắt lại được nhiều người ủng hộ như vậy!

Cũng không trách được, từ xưa đến nay, chuyện triều chính vẫn luôn là như thế!

Hộ bộ thượng thư nghĩ xong mới tiếp tục dịch chuyển bước chân rời đi.

Trong hành lang yên tĩnh, một chiếc lá khô gieo mình theo gió rơi xuống mặt đất...

60. Chương 60

Trong triều rồi rút nghị luận chuyện lập Thái Tử nhưng người trong phủ Hiền Vương lại không hề biết gì. Lúc này, một nhóm người đang phi thường cao hứng chơi đùa trong sân.

Trên dây đu, Tiểu Át quay đầu lại kêu lên với Tiểu Giáp, “Sao ngươi không đẩy cao thêm chút nữa, ngươi nhìn Tiểu Đình kia, bay còn cao hơn cả ta, cứ như thế chẳng mấy chốc mà chúng ta sẽ thua đầu, thua rồi thì đừng có nghĩ đến chuyện ăn thịt nướng! Nhanh lên nhanh lên, ngươi nhớ phải dùng hết sức đó! Hết sức đó, ngươi có nghe hay không hả?”

Hóa ra, mấy ngày nay trời lạnh, Bùi Cẩn thấy người trong Vương phủ đều lười biếng như mèo thì muốn nghĩ cách ọi người vận động. Tiểu nha hoàn đá cầu nhảy dây, nam đình thì đu dây treo tường, người nào thắng sẽ được ăn thịt nướng.

Thịt này được nướng theo cách chế biến của Nam Cương. Đùi dê mới mổ, tẩm ướp các loại gia vị xong xuôi mới đem đi nướng, không bao lâu liền dậy mùi thơm nức, người nào ngồi được cũng đều chảy nước miếng. Nha hoàn chỉ phải đá cầu nhảy dây tất nhiên sẽ đơn giản, trong thời gian quy định, ai nhảy được nhiều nhất sẽ giành chiến thắng, nhưng mấy nam đình phải đu dây leo tường thì có chút khó hơn.

Hai người một tổ phối hợp với nhau, trước hết phải đẩy xích đu lên thật cao, sau đó mới nhảy qua tường bên kia, ai không qua được chính là thua, không được phép ăn thịt nữa.

Tiểu Giáp đẩy xích đu từ sáng đến giờ, tay đã mỏi rã rời, nghe Tiểu Át nói nhắm một trận thì cực kỳ khó chịu, sau đó đầu óc nóng lên, mạnh mẽ vùng tay lên, bàn xích đu liền mãnh liệt bay lên cao. Tiểu Át vốn đã đu đủ cao rồi, giờ lại bị đẩy mạnh như vậy thì “Vèo” một cái, cả người lập tức bay qua tường, bay qua ngọn cây, bay qua...

Đang bay giữa không trung lại phát hiện phía dưới đầy người, Tiểu Át vội vàng hét to, “A! Tránh ra! Mau tránh ra!”

Chỉ là, Tiểu Át từ trên trời giáng xuống quá đột ngột, mấy người ở dưới nghe được nhưng cũng không kịp phản ứng, vì vậy chỉ nghe “Ầm ầm” một tiếng, Tiểu Át đụng ngã một người xuống mặt đất..

Giữa lúc toàn thân đau đớn, Trịnh Lương đột nhiên nhớ tới một đoạn hội thoại.. Vì sao người chết? Bị nện chết!!

...

Sau một hồi gà bay chó sủa, Diên Đế nghiêm mặt nhìn những người đang quỳ. Thật vất vả mới ra khỏi cung một lần, ai ngờ lại gặp đúng chuyện như này, rõ là... Thật sự là hù chết người!

Còn tưởng là gặp thích khách!

“Các người đang làm gì đây?” Diên Đế quát lên.

Bùi Cẩn cúi đầu, nén cười trả lời, “Bẩm Phụ hoàng, nhi thần thấy khí trời càng ngày càng lạnh, nên mới gọi người trong phủ ra vận động. Đã quấy nhiễu Phụ hoàng, nhi thần tội đáng chết vạn lần!”

Diên Đế nhìn dây thừng và tú cầu vương vãi đầy trên đất liền biết là Bùi Cẩn không nói dối, nhưng lửa giận này lại khó tiêu, đến khi nhìn thoáng thấy Nhan Thế Ninh đang quỳ, giọng Diên Đế mới mềm mỏng xuống, “Tất cả đứng lên đi.” Sau đó quay đầu nói với mấy Thái y ở sau lưng, “Các người, mau bắt mạch cho Cửu Vương phi đi!”

Lời này vừa thốt ra, Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh cùng rùng mình. Hai người vốn đã rất ngạc nhiên khi Diên Đế đột nhiên xuất hiện trong phủ rồi, đã vậy vừa mới tới đã sai người lên bắt mạch, thật sự là quá dọa người. Bất quá rất nhanh sau đó, cả hai cùng nghĩ tới một người... Uy Quốc công!

Diên Đế dẫn theo tất cả sáu Thái y, cũng không biết là không yên tâm cái gì mà sáu Thái y này lại lần lượt thay nhau bắt mạch, nguyên một đám người vẻ mặt nghiêm túc, người nào không biết còn tưởng rằng Nhan Thế Ninh mắc bệnh nan y cũng nên.

Bùi Cẩn thấy Nhan Thế Ninh nhú mày thì cho nàng một ánh mắt, “Yên tâm, mọi chuyện đã có ta.”

Nhan Thế Ninh nhận được ánh mắt của hắn thì thoáng bình tĩnh lại, sau đó cũng trả lại một ánh mắt, “Phụ thân của chàng thật phiền phức!”

Diên Đế đúng là đã phức tạp hóa mọi chuyện, bất quá ông cũng không quan tâm. Nhan Thế Ninh mang bầu là thật hay giả, nhất định ông phải có được đáp án rõ ràng. Trịnh Lương vừa mới đến khám nhưng lại đưa ra kết luận không mang thai, ngược lại, Uy Quốc lại nói rất chắc chắn, như vậy, trong chuyện này nhất định là đã có người động chân động tay vào.

Nhớ tới đứa con luôn khó hiểu này của mình, nếu như ông chỉ cho người đến chẩn bệnh, nói không chừng sẽ lại gặp phải chuyện mờ ám, chi bằng dứt khoát tập kích một lần, để nó khó lòng chuẩn bị trước! Huống chi, chuyện triều đình cũng khiến ông có cái nhìn khác về đứa con trai thứ chín của mình, xem ra, ông phải xem xét kỹ càng hơn mới được!

Bắt mạch cũng phải mất một khoảng thời gian, Diên Đế kiên nhẫn ngồi chờ, ánh mắt quét một lượt hết người trong Vương phủ, từ cao đến thấp. Ngửi thấy hương thơm trong không khí liền tìm đến, lúc nhìn thấy một bếp nướng thịt thì Diên Đế lại cảm thấy có chút đói bụng. Mấy ngày nay tâm phiền ý loạn, thật là chẳng có khẩu vị gì hết.

Bùi Cẩn quan sát rất kỹ, vừa thấy ánh mắt kia của Diên Đế, hắn lập tức đi tới bếp nướng, chọn ra hai xiên thịt nướng để vào đĩa, nói, “Phụ hoàng, hương vị của món thịt nướng này rất ngon!”

Vương Phúc Niên có lòng ủng hộ Bùi Cẩn, thấy Diên Đế không có vẻ gì là không vui liền tiến lên một bước nhận lấy khay, sau đó lấy châm bạc ra thử, thấy không có độc mới dám trình lên.

Quả nhiên, sau một lát trầm tĩnh, Diên Đế liền chọn ra một miếng, cho vào miệng.

...

Rất lâu sau đó, xung quanh đều yên tĩnh không một tiếng động. Diên Đế chỉ chăm chú nhai miếng thịt trong miệng, không nói có ngon hay không nhưng lông mày lại khẽ cử động.

Bùi Cẩn cùng Vương Phúc Niên trao đổi ánh mắt, không hiểu Diên Đế đang suy nghĩ gì trong đầu.

Lúc này, toàn bộ Thái y đã bắt mạch xong, nét mặt vui mừng đi tới, nói chúc mừng liên tục. Vốn là chuyện đại hỉ, nhưng vẻ mặt Diên Đế vẫn âm trầm khó dò, rất lâu sau, cổ họng của Diên Đế khẽ nhúc nhích, hình như là nuốt miếng thịt trong miệng xuống. Diên Đế nhìn Bùi Cẩn thật sâu, nói, “Con đi theo trầm.”

Thư phòng của Bùi Cẩn gọn gàng sạch sẽ. Diên Đế nhìn lướt qua bức tranh trên bàn, phát hiện người trong tranh đúng là Nhan Thế Ninh thì khẽ nâng mí mắt lên nhìn Bùi Cẩn. Thấy Bùi Cẩn đúng là có vẻ hồ thẹn vì bị mình bắt gặp nhưng trên vẻ hồ thẹn ấy lại mang theo mấy phần phần ôn lương, thẳng thắn vô tư.

Chỉ một vẻ mặt mà lại mang nhiều ý tứ như vậy quả thật là khiến người khác nhìn không thấu, suy nghĩ này khiến ánh mắt của Diên Đế càng thêm thâm trầm. Diên Đế chấp tay nhìn thẳng vào Bùi Cẩn, hồi lâu sau mới đặt câu hỏi, “Vì sao ngươi phải lừa gạt trầm?”

Bùi Cẩn vừa nghe, liền quỳ xuống, “Nhi thần không dám.” Vừa vào cửa hắc đã chờ Diên Đế nói câu này, cả người sớm đã chuẩn bị sẵn sàng phản ứng, cái quỳ này quả thật là gọn gàng, dứt khoát.

“Không dám?” Diên Đế cười lạnh, “Làm đã làm rồi, còn nói không dám! Chẳng lẽ ngươi thật sự không biết thê tử của ngươi đã mang thai hơn ba tháng sao?”

Bùi Cẩn cúi đầu, không đáp.

“Nói! Vì sao ngươi lại lừa gạt trầm?” Diên Đế nổi giận.

Long uy tỏa ra bốn phía, bức người cực kỳ, Bùi Cẩn kính cẩn quỳ gối, trên mặt trấn tĩnh, thậm chí khoe môi còn lộ ra một tia cười thản nhiên, một lúc sau, hắc mới lẳng lặng nói, “Vì bảo trụ long tự.”

Diên Đế chấn động cả người, “Có ý gì?”

Bùi Cẩn khẽ cúi đầu, nói, “Mặc dù nhi thần chỉ muốn yên ổn qua ngày, nhưng lúc còn sống, con người ta khó tránh khỏi bất trắc, cho nên, cẩn thận vẫn hơn.”

Tuy Bùi Cẩn nói rất hàm súc nhưng ý tứ đằng sau, ai cũng hiểu. Mặc dù hắc chỉ muốn yên ổn làm một nhàn vương, nhưng có người lại xem hắc là cái gai trong mắt, nếu biết hắc có con nối dõi, nói không chừng sẽ xảy ra biến cố, cho nên, trước mắt tốt nhất vẫn là giấu diếm!

Có điều, ai là người xem hắc là cái gai trong mắt đây?

Hôm nay, đáp án đã quá rõ ràng!

Diên Đế nhìn Bùi Cẩn chằm chằm, ánh mắt như muốn xuyên thấu qua da thịt, tiến thẳng vào trong lòng của hắc, “Vậy con nói xem, bất trắc này có thể là gì đây?”

“Nhi thần không biết.”

“Được lắm! Ngươi lại không biết!” Bùi Cẩn trả lời qua loa đã chọc giận Diên Đế, chuyện đã đến nước này mà còn muốn giấu diếm!

Bùi Cẩn biết Diên Đế đã nghĩ sai, cười thầm một tiếng, nhẹ nhàng dẫn dắt, “Phụ hoàng bớt giận, nhi thần thật sự không biết. Có điều ám sát đêm Trung thu vẫn chưa tra ra được hung thủ, nhi thần, nhi thần chỉ là có chút sợ hãi mà thôi.”

Bùi Cẩn sớm đã chuẩn bị xong lý do thoái thác. Chuyện Nhan Thế Ninh mang thai sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, mà lý do này, cũng đủ quang minh chính đại.

Hắc không hề hoài nghi Thất ca, hắc chỉ sợ thích khách chưa được điều tra rõ ràng kia.

Quả nhiên, Diên Đế nghe vậy liền híp mắt lại trầm mặc. Chuyện đêm Trung thu chính là một cái gai trong lòng Diên Đế, tuy đã phái người truy xét kỹ càng nhưng lại không hề có bất kỳ manh mối nào. Hôm nay bị nhắc tới, Diên Đế có cảm giác như bị người khác vạch trần vết sẹo trên người. Nếu bởi vậy mà Bùi Cẩn giấu diếm chuyện có thai thì đúng là việc nên làm!

Diên Đế nhìn Bùi Cẩn, nhất thời không biết nên nói gì.

Một hồi lâu sau, thoáng thấy Bùi Cẩn khẽ nhúc nhích đầu gối, Diên Đế mới mở miệng nói, “Đứng lên nói chuyện đi!”

“Tạ ơn Phụ hoàng.” Bùi Cẩn tạ ơn xong liền đứng lên. Mới quỳ có một chút như vậy mà hắn đã cảm thấy lạnh rồi.

Một nghi vấn đã được giải đáp, nhưng Diên Đế vẫn không an tâm. Nhìn dáng vẻ kính cẩn của Bùi Cẩn, phiên ý trong lòng lại dâng lên... Thoạt nhìn Bùi Cẩn rõ ràng là ở thể yếu, nhưng lại hết lần này tới lần khác khiến người ta cảm thấy thâm sâu khó lường.

“Lão Cửu, con còn chuyện gì giấu trẫm không?” Diên Đế quyết định tấn công tiếp.

“Nhi thần không dám.”

Tuy là chất vấn nhưng thanh âm của Diên Đế lại trầm thấp thông thả, bởi vì Diên Đế vẫn còn có chút chưa dám chắc chắn. Bùi Cẩn nhận ra điểm này thì liền có cảm giác không ổn. Hắn giấu diếm nhiều chuyện, ai biết được Phụ hoàng đang ám chỉ chuyện gì? Nghĩ đến nguyên nhân Nhan Thế Ninh bị lộ chuyện mang thai, Bùi Cẩn cẩn thận, thậm chí nghĩ chắc là Uy Quốc lại giở trò từ giữa rồi!

Chẳng lẽ là Uy Quốc công điều tra ra được chuyện gì của hắn sao? Trong lòng có chút không dám chắc, Bùi Cẩn chỉ có thể tiếp tục trả lời qua loa.

Diên Đế nghe hắn trả lời như vậy, trong lòng nhất thời bốc lên lửa giận, quả nhiên là có chuyện giấu diếm! Diên Đế rất muốn lên tiếng hỏi tường tận nhưng lời đã ra đến khóe miệng rồi lại cố gắng nuốt xuống. Trong nháy mắt đó, Diên Đế nghĩ, cho dù ông có hỏi, Bùi Cẩn cũng sẽ nghĩ ra một lý do đường hoàng để thoái thác!

Ví dụ như, hắn chỉ muốn làm một nhàn vương.

Không lẽ, hắn thật sự chỉ muốn làm một nhàn vương sao?

Diên Đế khắc chế lửa giận trong bụng xuống, nhìn Bùi Cẩn đang yên lặng cúi đầu, nở nụ cười, bởi ông vừa nhớ đến một biện pháp tốt hơn để thử.

“Lão Cửu, con có biết là hôm nay trên triều, có rất nhiều người tán thành con lên ngôi Thái Tử không?” Diên Đế nói xong liền nhìn chằm chằm vào mặt Bùi Cẩn.

Bùi Cẩn nghe vậy thì lập tức ngẩng đầu lên.

Diên Đế tựa hồ rất hài lòng với phản ứng lúc này của Bùi Cẩn, trong ánh mắt hiện lên tia hào quang khác thường, một lúc sau mới nói tiếp, “Lão Cửu, nói cho trẫm biết, con muốn vị trí này sao?”

Khóe miệng Diên Đế mang theo vui vẻ, thanh âm nhu hòa hiếm có, nhưng Bùi Cẩn thừa biết nụ cười kia chính là gươm dao tẩm thuốc độc. Hắn có thể tưởng tượng, chỉ cần hắn trả lời sai, sẽ là vạn kiếp bất phục!

Muốn, tất cả tâm huyết lúc trước sẽ uổng phí!

Không muốn, sau này chỉ cần vừa nhúc nhích, lập tức sẽ bị áp chế điên cuồng!

Muốn, không muốn, hai bên đều là tử vực!!

61. Chương 61

Nhất thời, Bùi Cẩn không dám thở mạnh. Hắn không ngờ Diên Đế lại hỏi thẳng như vậy.

Bùi Cẩn biết rõ trong lòng Diên Đế luôn xem nhẹ hắn, là người tưởng chừng như không bao giờ có liên quan đến vị trí kia, nhưng bây giờ Diên Đế lại hỏi thẳng mặt hắn vấn đề này, nếu không giải thích rõ ràng, chỉ sợ Diên Đế lại bắt đầu cho rằng hắn đang tạo cơ hội cho bản thân, nhưng nếu nói rõ ràng, chỉ sợ Diên Đế lại chất vấn, cảnh cáo hắn, thậm chí còn có tuyên án hắn!

Nếu như quả thật bắt đầu cân nhắc hắn, chắc là sẽ không hỏi như vậy, mà sẽ trực tiếp dùng hành động để bày tỏ.

Bùi Cẩn đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút nguội lạnh.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, Bùi Cẩn chậm rãi quỳ xuống, bình tĩnh nói, “Lòng thần phục ý, quyết không thay đổi!”

Diên Đế từ trên cao nhìn xuống, nhàn nhạt nở nụ cười, “Tốt nhất là như thế!” Nói xong, phất tay áo rời đi.

Bùi Cẩn nghiêm nghị nhìn Diên Đế dứt khoát rời đi, đến khi bóng dáng Diên Đế biến mất sau cánh cửa, trông mất tâm thúy mới nổi lên một tầng vui vẻ.

...

Lúc Diên Đế đi vào trong viện thì bất chợt quay đầu lại, ánh mắt rơi vào trên bếp lửa, trong nháy mắt, ánh mắt Diên Đế trở nên rất lạnh lùng. Ông nhớ rõ hương vị này.

“Đại ca, đệ mới học được cách nướng thịt của phương Nam..” Khi đó, Trần Nam vương khải hoàn trở về đã kéo tay ông nói như vậy.

Một đoạn ký ức này, liền dập tắt tất cả vui mừng vì con dâu có thai!

...

Cung tiến thánh giá xong, một đám người vẻ mặt nghiêm túc lập tức trở nên sôi nổi, phấn chấn.

Bên kia, Tiểu Ất sau khi định thần lại liền nhảy lên, đâm liên tục vào người Tiểu Giáp, “Ông nội người, vương bát giáp! Người cố ý đúng không! Người nói xem, nếu vừa rồi ta ngã trúng Bệ hạ thì bây giờ có phải sẽ bị bầm thây vạn đoạn không? Nếu người nhìn ta không vừa mắt thì cứ nói thẳng ra, đừng có mà hại ta như vậy! A! Người nói! Người nói cho ta! Đừng tưởng rằng người không nói lời nào là xong chuyện! Lão tử không để yên cho người đâu!”

Sau khi vất vả tránh thoát khỏi nắm đấm của Tiểu Ất, Tiểu Giáp liền liều mạng chạy trốn, nhưng Tiểu Ất lại lập tức đuổi theo không tha.

Nửa ngày sau, Tiểu Giáp liền chạy thực mạng ở đằng trước, Tiểu Giáp đuổi đánh sát nút ngay phía sau.

Tiểu Ất kêu khóc, “Anh hùng Giáp, tiểu nhân sai rồi, ta không cố ý mà, nếu biết trước đó là cái yếm của vương người để lại, ta nhất định sẽ không xé nó! Ta cứ tưởng đó là của người người đang tương tư! Ta sai rồi, ta sai rồi, người không cần phải đuổi theo nữa! Oa, cứu mạng!!”

Nhìn hai người chạy loạn khắp sân, mọi người liền cười đến ngã trước ngã sau.

“Hai người này thật là chọc cười chết ta.” Nhan Thế Ninh xoa bụng, không thấy Bùi Cẩn trả lời thì quay đầu nhìn lại, thấy hắc tử cười đầy mặt nhưng trong mắt lại lạnh như băng.

Nhan Thế Ninh có chút do dự kéo tay áo của hắn, nói, “Chàng sao vậy? Vừa rồi trong thư phòng nói chuyện gì vậy?”

Bùi Cẩn vươn tay nắm tay nàng thật chặt, cười khan nói, “Cũng không có gì, chính là cha chồng của nàng bảo ta phải dâng hoàng một chút.”

“Chẳng lẽ Bệ hạ đã phát hiện ra cái gì?” Tim Nhan Thế Ninh đập mạnh.

Bùi Cẩn lắc đầu, “Là có người đã nói gì đó với Phụ hoàng.”

Lúc này, trong sân xuất hiện thêm một người. Vừa trông thấy người này, ánh mắt của Bùi Cẩn lập tức sáng lên.

“Hôm nay trong cung có động tĩnh gì?” Hắn hỏi.

Người nọ gọi là Tiểu Đình, chịu trách nhiệm ẩn mình, nghe ngóng mọi chuyện trong cung, sau khi biết được chuyện xảy ra trên triều đình sáng nay liền hỏa tốc chạy về phủ Hiền vương, có điều lúc đi đến đầu đường lại gặp Thánh giá, cho nên chỉ có thể tạm thời ẩn nhẫn chờ đợi. Đến khi Diên Đế rời đi liền lập tức xông tới!

Sau khi nghe Tiểu Đình thuật lại mọi chuyện, sắc mặt Bùi Cẩn lập tức trầm xuống.

“Quốc công hân muốn làm cái gì đây? Vì sao phải đẩy chàng lên đầu sóng ngọn gió như vậy?” Nhan Thế Ninh nghe xong, trong lòng cũng phát run không thôi. Nàng vốn cho là Uy Quốc công chỉ nói ra chuyện nàng mang thai mà thôi, không ngờ ông ta lại làm ra động thái lớn như vậy!!

Bùi Cẩn mím môi nói, “Xem ra, ta phải đến bái phỏng ông ta một chút rồi!”

Trong lúc nói chuyện, sắc mặt Bùi Cẩn không hề hòa hoãn đi chút nào.

Nhan Thế Ninh có chút không đành lòng, bởi nàng biết rõ, Bùi Cẩn khó chịu không phải là vì Uy Quốc công mà là vì thái độ của Diên Đế.

“Cha chồng của nàng bảo ta phải dè dặt một chút”, một câu đùa có bao nhiêu vẻ bất cần đời chứ, nhưng bên trong lại cất giấu biết bao bi thương! Có lẽ vừa rồi trong lòng Bùi Cẩn cũng không có trầm trọng như vậy, nhưng sau khi biết chuyện đã xảy ra hôm nay xong, tâm tình của hắn chỉ sợ lại càng thêm khó chịu!

Tranh chấp triều chính, hẳn là bọn họ đã sớm lòi hết mọi sự ưu tú của hắn ra để nói, thậm chí cả vấn đề con nối dõi, hắn cũng không hề thua kém Thất vương, nhưng cho dù như thế đi chăng nữa thì Diên Đế cũng không bao giờ cho hắn cơ hội.

Việc Phụ hoàng hắn làm, chính là dẫn Thái y đến phủ chứng thực chuyện Thế Ninh có thai, sau đó, dùng một phương thức tàn nhẫn để cảnh cáo hắn.. Bùi Cẩn, người từng có si tâm vọng tưởng! Vị trí này không phải là của người!

Đều là cốt nhục ruột thịt nhưng đãi ngộ lại khác nhau một trời một vực, nếu như không phải tâm đã như tro tàn, thì hẳn nhất định sẽ không cam lòng mà muốn phản kháng!

Nhan Thế Ninh càng nghĩ càng cảm thấy khổ sở, vì thế mà càng thêm dùng sức nắm tay Bùi Cẩn.. Cái lão hỗn đản kia, còn không bằng cả lão cha dối trá của nàng!

Cảm thấy được phần nộ của Nhan Thế Ninh, Bùi Cẩn liền vỗ vỗ cánh tay của nàng, trấn an, “Không sao, ta quen rồi!”

Lời này vừa thốt ra, lòng Nhan Thế Ninh càng thêm chua xót.

Bùi Cẩn ôm nàng, nói, “Được rồi được rồi, ánh mắt của nàng có thể giết người được rồi đấy, nhanh thu lại đi, hung khí không thể lộ ra ngoài!”

“Phi...” Nhan Thế Ninh không nhịn được bật cười, sau đó hơi híp mắt, nhẹ giọng gọi, “Bùi Cẩn...”

“Ừ?”

“Hay là, chúng ta làm cho lão hỗn đản kia dù không muốn truyền ngôi cho chàng nhưng phải mở miệng cầu xin chàng ngồi lên vị trí kia?”

“Sau đó thì sao?”

Nhan Thế Ninh cười giảo hoạt, nói, “Sau đó, chàng liền nói, hừ hừ, lão tử mặc kệ! Cho ông ta tức chết!”

“...” Bùi Cẩn nhìn dáng vẻ Nhan Thế Ninh như tên trộm thì tức cười, một lúc sau mới gật đầu nói, “Ừ, ý kiến hay!”

Mới không nói cho nàng biết ta cũng đang tính làm như vậy!

“Bất quá, nàng tin tưởng vào bản lãnh của phu quân như vậy sao?” Một lúc sau, Bùi Cẩn lại ranh mãnh hỏi.

Nhan Thế Ninh liếc trắng mắt, khinh bỉ nói, “Đừng cho là thiếp không biết chàng đang nghĩ cái gì!”

“...” Tiểu sư tử càng ngày càng tinh ranh!

Hai vợ chồng nói chuyện xong, hậm hực trong lòng cũng vơi đi không ít. Mắt thấy sắc trời cũng không còn sớm nữa, Bùi Cẩn liền dậy trước chuẩn bị đến phủ Quốc công.

Uy quốc công tất nhiên là đã đợi sẵn từ lâu.

Trong thư phòng, hai người ngồi đối diện nhau, điểm bất đồng chính là, Uy quốc công vẫn một vẻ đa mưu túc trí, còn Bùi Cẩn lại không hề che giấu ánh mắt khôn khéo lợi hại.

“Vương gia đã biết hẳn là chuyện trên triều hôm nay.” Uy Quốc công mở miệng trước, thanh âm thành thực lão luyện mang theo chút áp bách.

Bùi Cẩn nói, “Không biết chuyện Quốc công muốn nói là chuyện gì?”

Uy quốc công không trả lời, chỉ nhìn thoáng qua góc bàn trà của Bùi Cẩn, nói, “Nước đã đủ độ rồi, có thể uống.”

Bùi Cẩn liếc qua, nghe ra được ý tứ trong lời nói, liền trả lời, “Thời gian này, uống trà sẽ không ngủ được.”

“...” Một câu mang theo thâm ý sâu sa lại bị hần hời hợt đáp trả, hai tròng mắt của Uy quốc công trầm xuống, trong lòng tư vị phức tạp... Hẳn thật sự là càng ngày càng giáo hoạt!

Uy quốc công phần uất, bưng ly trà của mình lên uống.

Bùi Cẩn thấy thế, lại nói, “Tuổi của Quốc công cũng lớn rồi, nên uống ít trà thôi!”

Tay Uy quốc công cứng đờ, Bùi Cẩn chính là đang có ý cảnh báo! Vì vậy, trà này uống cũng không được, mà không uống, sẽ biểu hiện bản thân yếu thế, uống vào lại mang cảm giác đang cạy mạnh. Một hồi lâu sau, Uy quốc công mới đặt ly trà xuống, “Hôm nay Bệ hạ đến Phủ Hiền vương đã nói những gì?”

Bùi Cẩn cười một tiếng, nói, “Nói chút chuyện... Tóm lại là chuyện mà lão Quốc công ngài nghe thấy sẽ không vui.”

Uy quốc công vừa nghe, tinh quang liền hiện lên đầy mắt.

Bùi Cẩn giật giật thân thể, tìm được tư thế ngồi thoải mái mới nói, “Không cần hao tổn tâm cơ, chỉ vô dụng mà thôi!”

Uy quốc công nghe được ý trong lời nói thì nói, “Như thế nào, không cam lòng?”

Bùi Cẩn cười nhạt, không đáp.

Uy quốc công không nhìn ra được tâm tư của hần thì thu tầm mắt lại, suy tính hồi lâu mới nói, “Chưa đến cuối cùng, chưa biết được ai là người thắng kẻ thua!”

Thấy Bùi Cẩn không có phản ứng, Uy quốc công lại nói tiếp, “Từ xưa đến nay, bao nhiêu ngôi vị Hoàng đế đều là do đoạt được!”

Bùi Cẩn nâng mí mắt, cười dài, chờ Uy quốc công nói tiếp.

Uy quốc công nheo hai mắt lại, đều đã nói đến mức này rồi mà Bùi Cẩn vẫn một bộ nông sâu khó dò, thật là người bí hiểm!

Ông từng nghĩ Cửu Hoàng tử ôn hòa này rất dễ khống chế, cho nên mới khinh thị, tùy ý cho người nằm vùng giám thị, cứ tưởng rằng hẳn sẽ không phát hiện ra, nhưng sau chuyện đêm Trung thu, ông mới hiểu được, lòng dạ của người trẻ tuổi này thật sự là quá sâu, không dễ nắm giữ chút nào! Hần nhỏ sạch mọi cái gai trong phủ Hiền Vương mà không cho bọn họ kịp phản ứng, ngoài mặt vẫn giữ hòa khí nhưng bên trong đã ngầm cảnh báo rõ ràng, vì thế nên bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa! Bởi lẽ đó, hần liền ngủ đông đến tận giờ!

Về sau, người kia bí mật gửi thư tới, cho ông một cơ hội thật tốt, một lần nữa lấy ái nữ của ông là Trân quý phi để ép ông động thủ. Nhưng khi đó, ông không ngờ Hoàng Hậu sẽ đổ nhanh như vậy!

Lúc biết được nguyên nhân cái chết của Hoàng Hậu, người khác đều cho rằng Hoàng Hậu tự sát, nhưng ông lại nghĩ tới một khả năng.

...Có lẽ nào là do người trẻ tuổi kia can thiệp vào không?

Cái ý nghĩ này đột nhiên hiện ra, ông liền sai người đi thăm dò, sau đó từ mọi loại dấu vết để lại đều dẫn đến một khả năng.. Cửu Điện hạ ôn tồn tao nhã đã bất động thanh sắc mà diệt trừ hết hoàn toàn phe Thái Tử!

Khả năng này, chân tướng này thật sự khiến ông run sợ, nhưng càng làm ông hưng phấn nhiều hơn, bởi vì rốt cuộc ông cũng biết được, thực lực của người trẻ tuổi này mạnh mẽ nhường nào!

Đối với sự ngủ đông của Bùi Cẩn, ông lại bắt đầu có chút ngồi không yên. Sau đó, tin tức Cửu Vương phi bệnh nhẹ, ở nhà dưỡng bệnh mấy tháng đã hấp dẫn sự chú ý của ông.

Đang tốt đẹp, tại sao lại bị bệnh được?

Suy tư một phen, ông liền có quyết định! Vì vậy mới có chuyện hai người con dâu của phủ Quốc công đến thăm phủ Hiền Vương, sau khi tìm tòi, quả nhiên là như thế!

Sau khi biết rõ chân tướng, Uy quốc công lập tức nở nụ cười, sau đó, biết được Thất vương sắp có hành động, ông liền mặc lại áo quan, vào triều!

Hết thấy đều phát triển y như kế hoạch của ông, thậm chí còn hoàn mỹ hơn cả kế hoạch, nhưng không nghĩ tới lại mắc kẹt tại một điểm! Câu nói kia của Bùi Cẩn nghe thì đơn giản nhưng ý tứ lại rất rõ ràng... Diên Đế chắc chắn sẽ không lập hẳn làm Thái Tử!

Nhưng Diên Đế không lập Thái Tử cũng không sao, bởi từ xưa đến nay, ngôi vị Hoàng đế đều là tranh đoạt mới có được, ông nghĩ như thế, liền nói thẳng ra, trong lời nói của ông đều là ý tương trợ vững chắc, nhưng Bùi Cẩn lại không chịu hợp tác, điều này khiến ông cảm thấy rất vô lực!

Uy quốc công mím chặt môi, giật mình nhớ ra một chuyện, liền nói, “Ngài đang đề phòng lão phu sao?”

Bùi Cẩn cười cười, không trả lời.

Uy Quốc công lại đem nó lý giải thành chấp nhận. Đúng là Bùi Cẩn nên có ý đề phòng, bởi chuyện hạ Tuyệt tự tán đêm Trung thu đều là âm mưu của ông, Uy quốc công thở dài một hơi.

Người trẻ tuổi này quá cẩn thận, cũng quá đáng sợ, không thẳng thắn đối mặt, chỉ sợ hẳn sẽ vĩnh viễn giữ khoảng cách với người, cho người đoán không ra, nhìn không thấu!

“Bùi Cẩn! Người không cần phải đề phòng lão phu! Hôm nay lão phu chỉ muốn nâng đỡ người leo lên vị trí kia, tuyệt đối sẽ không có tâm tư khác!”

Bùi Cẩn khiêu mi, cười nghiêng ngả.

Biết rõ hẳn không tin, Uy quốc công lại nói, “Trước kia đúng là lão phu có chút tâm tư, nhưng đó cũng là điều bình thường! Ta vốn là muốn cho lão Tam ngồi lên vị trí đó, nhưng bây giờ nhìn lại, lão Tam lại không có bản lĩnh như người. Huống chi, hẳn cũng nói với ta, thay vì đấu tranh nội bộ, không bằng nhất trí đối ngoại, đến lúc đó cho dù có không làm vua của một nước thì cũng có thể đứng trên vạn người... Bùi Cẩn, yêu cầu của lão phu rất đơn giản, chỉ cần người bảo toàn phủ Quốc công!”

Lời này nghe rất chân thành nhưng Bùi Cẩn lại có chút hoài nghi Uy quốc công trước mặt là do người khác giả trang thành!

Uy quốc công thở dài, nói tiếp, “Người cũng biết đấy, Phủ quốc công và Thất vương thường hay bất hòa với nhau, nếu như Thất vương lên ngôi Thái Tử, chỉ sợ phủ Quốc công sẽ không tránh khỏi kiếp nạn này!”

Đây mới là nguyên nhân chính đi! Bùi Cẩn rũ hai mắt xuống, cười thầm, lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên nói, “Tâm tư của Phụ hoàng, ai cũng không đoán được!”

Uy Quốc công vừa nghe Bùi Cẩn thay đổi, ánh mắt chợt lóe, nói, “Hai tướng tất nhiên sẽ khó chọn, nếu chỉ có một thì sao đây?”

Bùi Cẩn nâng mí mắt, cùng Uy quốc công bốn mắt nhìn nhau.

Uy quốc công bị ánh mắt thâm thúy của hắn nhìn cho có chút động tâm, liền nói tiếp, “Vừa rồi lão phu đã nói rồi, chuyện đoạt vị từ xưa đã có!”

“Cường thế đoạt vị? Bằng cách nào?” Bùi Cẩn nhìn Uy quốc công, chậm rãi hỏi.

Uy quốc công chớp mắt, hé miệng, Bùi Cẩn đang ép ông phải lật bài.

Đoạt vị không phải là chuyện nhỏ, cần phải có một thế lực cường đại, trong đó trọng yếu chính là binh lực! Uy quốc công có binh lực sao? Có! Nhưng ông dám nói ra sao?

Phủ Quốc công của ông có thể đứng vững đến hôm nay chính là dựa vào binh lực kia!

Nhưng, sao ông lại không dám nói ra?

Không nói ra, tất cả chuyện đêm nay sẽ thành vô ích!

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, căng thẳng trên mặt Uy quốc công rốt cuộc cũng buông lỏng xuống. Uy quốc công vươn một ngón tay nhúng vào trong ly trà, sau đó viết mấy chữ xuống mặt bàn.

Nước đọng lại, toàn bộ chữ được viết xuống rơi vào trong mắt Bùi Cẩn.

Nhìn Uy quốc công thu tay lại, Bùi Cẩn nở nụ cười.

“Như thế nào?” Lật bài xong, Uy quốc công hỏi.

Bùi Cẩn gật đầu, “Rất tốt!”

“Ý của người thế nào?”

“Ý của ta?” Bùi Cẩn cúi đầu xuống, xoa xoa mi tâm, tựa hồ như rất buồn rầu, “Ta cảm thấy ta vẫn thích làm một nhân vương hơn.”

“...” Uy quốc công lập tức sa sầm cả mặt.

Bùi Cẩn nhíu mày, vô tội nói, “Quốc công, ván cờ này ông dùng nước cờ này không sai, chỉ tiếc là đã dùng sai quân cờ. Ông muốn dùng một nước để thắng cả ván cờ, chỉ tiếc, quân cờ này lại là một nhân vương!”

“Người!” Uy quốc công đứng bật dậy, tức giận vì bản thân bị đùa giỡn.

Bùi Cẩn đứng lên, cười nhạt một tiếng, “Quốc công bớt giận, những lời đã nói tới nay ta đã quên gần hết rồi, chỉ nhớ mang máng thôi, nước trà nơi này trước sau vẫn dễ uống như vậy. Cáo từ!”

Đợi đến khi Bùi Cẩn đã đi xa, biến mất trong bóng đêm, sắc mặt Uy quốc công đã xanh mét, mà Phạm lão Tam chẳng biết đã xông ra từ lúc nào.

“Cha, tên Bùi Cẩn này quá ghê tởm! Cha đã thắng thắn, mềm mỏng đến mức đó rồi mà hắn còn tỏ thái độ! Con không tin hắn một chút cũng không có tâm tư kia!”

Uy quốc công cắn chặt răng, một lúc sau mới buông ra, “Sẽ không, hắn chỉ là không muốn bị chúng ta khống chế mà thôi. Con cứ chờ xem, hắn nhất định sẽ ra tay!”

“Vậy kế tiếp chúng ta nên làm gì?”

Uy quốc công nheo mắt lại, nói, “Chờ!”

“Chờ?”

“Chờ hắn thu thập Bùi Chương, chờ hắn leo lên vị trí kia, sau đó chúng ta lại ra tay!” Sau khi thở dài xong, Uy quốc công lại nói.

Trong bóng đêm, xe ngựa của phủ Hiền Vương chạy chậm rãi trên con đường lát đá xanh. Bùi Cẩn nhìn ánh trăng lạnh lạnh ngoài cửa sổ, mím môi cười một tiếng.

..Không ngờ lão già này lại có binh lực hùng hậu như vậy!

..Ha ha, ta không tin ta không hợp tác với người, người còn có thể hợp tác với ai nữa? Nếu người chỉ đơn giản muốn giúp ta, vậy ta cần gì phải để mặc cho bản thân bị người bày bố?

..Haizzz, sau này lại phí sức thu thập rồi!

Dưới ánh trăng, Bùi Cẩn cười đến giảo hoạt!

62. Chương 62

Ở phủ Hiền Vương, Diên Đế không biểu lộ thái độ với Bùi Cẩn, nhưng cũng không lập tức lập Bùi Chương làm Thái Tử. Vì thế, mặc dù Bùi Cẩn đã nói rõ ý định của Diên Đế nhưng Uy quốc công vẫn không chịu từ bỏ ý định, hơn nữa còn có dấu hiệu trầm trọng thêm, ngoại trừ ở trong tối xúi giục người của phe Thái Tử ra mặt ủng hộ ra, Uy quốc công còn ngấm ngấm cho người lan truyền ra dân gian chuyện nhân nghĩa của Cữu Hiền vương.

Người của phe Thái Tử tất nhiên là không biết những việc này, một lòng nghĩ Bùi Cẩn như bè gỗ mà nín chặt, Uy quốc công vì thế mà vui sướng cả người. Kể ra cũng lạ, người trong thiên hạ vốn chẳng có ấn tượng gì với Hiền vương, nay trải qua một hồi truyền miệng mới phát hiện ra vị nhân vương này là người thiên tàng bất khả lộ, chỗ thần kỳ chính là tất cả các chiến công lúc trước đều có phần của vị này! Trị thủy có, bình định có, Binh bộ cải cách có, thậm chí cả thủy lợi nông nghiệp cũng có. Hơn nữa, Hiền vương lại là người ôn lương kính cần, hiền hòa dễ gần, vì vậy, người trong thiên hạ liền bắt đầu cảm thấy chính người này mới thích hợp để kéo dài vận nước. Trong khoảng thời gian ngắn, Bùi Cẩn đạt được uy vọng chưa từng có!

Ngược lại, phe Thất vương lại có cảm giác nguy cơ không nhỏ!

Vốn không để Cữu điện hạ vào mắt, trong nháy mắt lại biến thành đối thủ mạnh mẽ, rốt cuộc phải làm như thế nào bây giờ?

Tầm điện của Mục Quý phi.

Bùi Chương giận dữ ném thẳng ly trà vào người cung nữ, “Nóng như vậy, người muốn hại bản vương phải không?”

Trà nóng dội thẳng lên mặt tiểu cung nữ, nóng đến mức nàng ta phải thét chói tai ra tiếng, sau đó nghe được tiếng Bùi Chương giận dữ mắng to thì lập tức quỳ rạp xuống đất, liên tục xin khoan dung.

Bùi Chương nhìn dáng vẻ thút tha thút thít của nàng ta thì càng thêm phiền chán, giơ chân lên định đá thẳng vào ngực cung nữ.

“Chương!” Mục quý phi thấy thế thì vội vàng ngăn Bùi Chương lại, rồi quay đầu nói với cung nữ kia, “Người lui ra trước đi!”

Sau khi cung nữ kia tạ ơn lui ra, Mục quý phi mới nhìn Bùi Chương, nghiêm mặt nói, “Chương, con ngày càng mất kiên nhẫn rồi đấy!”

Bùi Chương nghe vậy thì chấn động cả người.

Mục quý phi liếc mắt nhìn hắn một cái, nói tiếp, “Nếu vừa rồi con đá xuống, nàng ta không chết thì cũng tàn phế, truyền ra ngoài chẳng phải con sẽ mang tiếng là tính tình thô bạo sao, đang trong thời kỳ mấu chốt, sao con có thể bị gấn cho tiếng xấu như vậy được?”

Bùi Chương cúi đầu, ánh mắt hận hận.

Mục quý phi nói, “Ta biết bây giờ con đang bất bình, nhưng lúc này con nhất định phải chịu đựng!”

“Chịu đựng như thế nào? Hôm nay thanh danh của lão Cữu đã lan xa rồi, chỉ kém một chút nữa là thiên hạ đồng tâm ủng hộ hắn rồi! Còn nhịn nữa thì chẳng mấy chốc sẽ phải cúi đầu xưng thần thỉnh an vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Mục quý phi thấy hắn hỗn hển tức giận thì không kiên nhẫn, “Nếu con còn tiếp tục như vậy thì đúng là chỉ có cúi đầu xưng thần mà thôi!”

Lời nói trắng trợn như vậy khiến Bùi Chương im lặng trở lại, hắn nhìn Mục quý phi vẫn nhàn nhã uống trà thì nhấp môi nói, “Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Mục quý phi đặt ly trà xuống, không đáp mà hỏi ngược lại, “Theo ý con, lão Cữu so với lão Thập, ai hơn ai?”

“Lão Thập?” Nghe thấy cái tên đã lâu không nhắc đến, Bùi Chương lấy làm nghi hoặc, hắn không hiểu lúc này Mục quý phi nhắc đến lão Thập làm gì, bất quá rất nhanh hắn đã hồi phục lại tinh thần, sau đó ánh mắt trở nên âm trầm trấn định.

Mục quý phi biết rõ hắn nghĩ tới cái gì, bèn cười một tiếng, nói, “Lúc ấy sau lưng Thái Tử là một thể lực khổng lồ, ngoài mặt lại có bề hạ sủng ái, lại là dòng chính thất, thật sự là được lòng cả thiên hạ, ngôi vị Hoàng đế cũng đã chắc chắn nằm trong túi, nhưng kết quả thì thế nào đây?”

“Kết quả, nhà sập cây đổ, sụp đổ!” Nghĩ đến điểm này, trong mắt Bùi Chương hiện lên tia hoang mang.

“A, một đối thủ cường đại như vậy cũng bị chúng ta thanh trừ, như vậy hiện tại bị kẻ địch chia rẽ thì chúng ta có gì phải sợ?” Nói đến đây, Mục quý phi cười nhạt một tiếng, giống như đối với kẻ địch là Bùi Cần chỉ là khinh thường, không thêm để mắt tới.

Bùi Chương gật đầu, trầm giọng nói, “Mẫu phi nói rất đúng!”

Mục quý phi thấy hắn tỉnh ngộ, khẽ mỉm cười, thân thể cũng buông lỏng xuống, nhặt một viên ô mai cho vào miệng, nói tiếp, “Ta biết rõ con lo lắng cái gì, danh tiếng của lão Cửu ở bên ngoài, Cửu Vương phi mang thai, cùng với những người ủng hộ hắn chống lại chúng ta, đúng không?”

“Dạ.” Bùi Chương đúng là cố kỵ ba điều này!

Mục quý phi lại cười một tiếng, nói, “Thật ra, ba điều này cũng không có gì đáng sợ.”

Bùi Chương nhếch mi lên, rửa tai lắng nghe.

Mục quý phi nói, “Danh tiếng, có thể bơi đen. Bây giờ bọn họ cảm thấy lão Cửu thích hợp với vị trí kia, nhưng đến cuối cùng, con mới là người ngồi trên vị trí kia, chẳng lẽ bọn họ có thể vung tay tạo phản vì lão Cửu sao? Những người kia chẳng qua chỉ là một lũ ngu dân, sợ hãi cường giả, thần phục cường giả, chờ con thành quân chủ, bọn họ sẽ chỉ biết ca tụng công đức của con mà thôi. Cho nên nói, cách nhìn của người trong thiên hạ con không cần quan tâm quá nhiều, điều quan trọng nhất là binh quyền, là thực lực!”

“Nhưng bây giờ lão Cửu có thực lực rất lớn! Uy quốc công yên lặng nhiều năm, nhưng lúc trước lão ta là người nắm trọng quyền, tám trấn ở phương bắc đều là người của lão! Còn nữa, mặc dù chúng ta đã cực lực chen ép đám người của Thái Tử, nhưng bọn họ chỉ là ẩn nấp xuống, lúc này nếu hai bên liên hợp lại...” Nói đến đây, Bùi Chương nhú chặt chân mày.

Mục quý phi lắc đầu, thở dài, “Chương, con vẫn chưa hiểu rõ Phụ hoàng của con rồi!”

“Phụ hoàng?” Bùi Chương nghi hoặc.

Mục quý phi khẽ vuốt cằm, mắt phượng thoáng hiện lên một tia hào quang, “Đặc điểm của Phụ hoàng con chính là muốn khống chế tất cả mọi chuyện trong tay mình! Một khi mọi chuyện vượt qua khống chế, ông ta sẽ rất bức bối, những năm gần đây, thân thể của ông ta liên tiếp không ổn chính là bởi vì ông ta phát hiện ra mình đã không có cách nào khống chế hết thấy nữa, cho nên mới tức giận công tâm, từ đó lao tâm quá độ. Tỷ như chuyện ám sát đêm Trung thu, tỷ như chuyện mừng sáu tháng mười, lại tỷ như chuyện lão Thập chết, Hoàng hậu chết... Đối với ông ta mà nói, những chuyện này chẳng khác nào đả kích trầm trọng, mặc dù ở trước mặt người khác, ông ta vẫn còn lực chống đỡ, nhưng thực tế thì ông ta đã đến gần đường biên bên kia rồi!”

Cũng không biết là nghĩ tới điều gì mà lúc nói đến đây, trên mặt Mục quý phi lại thoáng hiện lên vẻ bình tĩnh, sau một hồi trầm mặc, mới lại mở miệng nói tiếp, “Hơn nữa, theo ta biết được, Phụ hoàng con chỉ sống được không quá ba năm nữa thôi!”

Tin tức này thật sự là quá mức kinh hoàng rồi, Bùi Chương không phản ứng kịp, hắn nghẹn họng, trân trối nhìn Mục quý phi. Trong mắt hắn, mặc dù gần đây Diên Đế có hơi tiêu tụy nhưng vẫn uy thế mười phần, không ngờ...

“Chuyện này là thật sao?” Một lúc sau, hắn mới lẩm bẩm nói.

Mục quý phi nhìn hắn một cái, nói, “Con chỉ biết trong Thái Y viện chỉ có Trịnh Lương là người của ta, thực ra thì không phải.”

“Còn ai nữa?” Bùi Chương kinh ngạc hỏi.

“Còn người được Phụ hoàng con tin tưởng nhất, Đồng thái y.”

Bùi Chương lập tức hiểu ra, lần trước lúc hộ giá hấn trúng một kiếm, mặc dù thương thể nhìn qua rất nghiêm trọng nhưng thực ra thì không có gì đáng lo, thế nhưng Đồng thái y lại chuẩn đoán mệnh của hấn đang treo lơ lửng. Lúc ấy hấn đã hoài nghi, nhưng cũng không quá để ý, dù sau lúc ấy hấn bị thương càng nặng thì càng có lợi, nhưng không ngờ nguyên nhân thật sự lại là như vậy! Trong phút chốc, ánh mắt hấn nhìn Mục quý phi có chút biến đổi... Mẫu phi của hấn thật sự là lợi hại!

Mục quý phi thấy ánh mắt khâm phục của hấn thì cười nhẹ một tiếng, nhưng trong lòng lại nhớ tới một nam tử ôn nhuận như ngọc... Khi đó bọn họ vẫn còn trẻ, mà hôm nay đều đã có tuổi cả rồi!

Haizz.. Đều già cả rồi!

Ý thức được bản thân đã xuất thần, Mục quý phi vội vàng thu hồi suy nghĩ lại, nhấp một ngụm trà, nói tiếp vấn đề khi nãy, “Như ta đã nói lúc nãy, Phụ hoàng con là người thích khổng chế tất cả, mà loại khổng chế này không chỉ nhằm vào một người, một chuyện, mà còn nhằm vào cả đất nước! Hiện tại, lão Cửu mặc dù được nhiều người ủng hộ nhưng đều chia thành năm bảy phe, điểm này, ta có thể nhìn ra, tất nhiên là Phụ hoàng con cũng có thể nhìn ra, hơn nữa, còn nhìn sâu sa hơn cả ta!”

Dừng một chút, Mục quý phi quay đầu hỏi, “Ta hỏi con, nếu như con là Phụ hoàng, con sẽ giao ngôi vị Hoàng đế cho người con trai có thể lực kiên cố hay là sẽ giao cho người có thể lực tan rã?”

Bùi Chương ngăn người, trả lời, “Tất nhiên là người đầu tiên rồi!”

“Chính xác. Phụ hoàng con thích khổng chế mọi việc, tất nhiên cũng hi vọng người thừa kế của mình cũng có thể khổng chế mọi việc! Con leo lên ngôi vị Hoàng đế, có thể khổng chế tất cả, có thể thống trị cả đất nước, cho dù thống trị không tốt nhưng Phụ hoàng con cũng cảm thấy hài lòng, tóm lại chỉ cần không đến mức quá yếu kém thì vị trí của con sẽ không bị đe dọa! Nhưng một khi lão Cửu ngồi lên vị trí kia, thì mọi chuyện lại khó nói!”

Nghe đến đây, Bùi Chương đã hiểu toàn bộ, tâm tình lại bắt đầu hưng phấn lên, “Này quốc công có dã tâm, phe Thái Tử cũng có dã tâm, cho dù bây giờ bọn họ có đồng tâm hợp lực cùng nhau ủng hộ lão Cửu, nhưng khi lão Cửu ngồi lên vị trí kia, bọn họ tất nhiên sẽ phân ra! Đúng là tiểu nhân! Lão Cửu không quyền không thế, cho nên bọn họ sẽ khổng chế hấn rất dễ dàng, sau đó, bọn họ sẽ thao túng lão Cửu, biến hấn trở thành con rối, đợi thời cơ chín muồi, bọn họ lại mưu đồ soán vị, cuối cùng, giang sơn đổi chủ, hoàng quyền bị cướp!”

Mục quý phi mỉm cười, gật đầu khẳng định, “Cho nên, Phụ hoàng con cẩn thận như vậy, tuyệt đối sẽ không lập lão Cửu làm Thái Tử! Con đừng quên, trước đây ta đã nói với con rồi đấy, phủ Quốc công xuống dốc, tất cả đều là do Phụ hoàng con âm thầm tính toán, dã tâm của Uy quốc công, chỉ sợ phụ hoàng con cũng đã sớm cảm thấy rồi!”

“Ha ha” Bùi Chương cười ha hả, khoe miệng đuôi mày đều là vẻ sảng khoái.

Mục quý phi thấy con mình vui vẻ cũng cười nói, “Bây giờ con đã biết vì sao ta lại bảo con nhẫn nhịn chưa?”

Bùi Chương gật đầu, “Đám người Uy quốc công càng ủng hộ lão Cửu, lão Cửu sẽ càng thắm! Hiện tại, con chỉ cần không phạm sai lầm, chính là thắng cả ván cờ rồi!”

“Con hiểu là tốt rồi!”

Nghĩ đến cái gì, Bùi Chương lại nhăn mày thành một đoàn, “Nhưng, trong ba việc kia, việc Nhan Thế Ninh có thai phải xử lý thế nào bây giờ?”

Nhắc đến chuyện này, Mục quý phi cũng nhăn mày lại, “Ngàn phòng vạn phòng cũng không ngăn được hoàng tử từ trên trời rơi xuống! Lão Cửu cũng thật là tốt số, thành thân không lâu thì có ngay con nối dõi!”

Bùi Chương nghe vậy thì xấu hổ, nhớ năm đó hấn thê thiếp vô số, nhưng giằng co một năm mới nặn ra được một tên tiểu tử, nhưng tiểu tử kia lại không trụ nổi quá bảy tháng, một năm sau đó, Thất Vương phi lại có thai, nhưng lúc này lại là một nha đầu... Bất quá cũng may là lúc này Trắc phi lại có thai!

Chợt nghĩ đến một chuyện, Bùi Chương lại nói, “Lúc trước không phải mẫu phi đã hạ âm quỷ cho nàng ta sao, sao nàng ta lại mang thai được?”

Mục quý phi nghe hỏi thì ánh mắt tối lại, sau đó mới nói, “Có lẽ là trúng độc không đủ sâu, hoặc là trong phủ của hần có người tìm được giải được.”

Bùi Chương im lặng. Lần trước Mục quý phi đã nói với hần về độc tính của âm quỷ, hần liền cảm thấy đây là một kế hoạch rất inh, mà liên hoàn kế này cũng rất hiệu quả, Tướng phủ bị trừ, Hoàng Hậu bị diệt, bọn họ khoan tay đứng nhìn, làm ngư ông đắc lợi! Điều duy nhất không hoàn mỹ chính là không thể hại Nhan Thế Ninh hoàn toàn!

“Mẫu phi, trước kia nhi thần vẫn cảm thấy rất khó hiểu, vì sao người lại đặt hương kia ở trong cung của Hoàng Hậu, hơn nữa còn có thể khiến bà ta tự tay tặng cho Nhan Thế Tĩnh, bây giờ nghĩ lại, chắc chắn là công lao của Đồng Thái y.”

Mục quý phi không ngờ hần lại nhớ tới việc này, ngẩn ra sau đó gật nhẹ đầu. Đồng thái y đúng là một cao thủ chế hương, hương dùng trong cung đều là từ tay hần mà ra, mà trong một lần “ngẫu nhiên”, Nhan Thế Tĩnh nhìn thấy hần cầm hương trên tay, hần liền thuận miệng đáp ứng sẽ chế riêng một loại hương cho nàng ta. Khi đó Tướng phủ có hai vị thiên kim, vì công bằng, Đồng thái y liền cố ý chế hai loại hương, sau đó tặng đến chỗ Hoàng Hậu... Hết thấy đều vô cùng trùng hợp!

Đương nhiên, vốn trong lòng cũng có cố kỵ với âm quỷ, cho nên Mục quý phi cũng không muốn nói nhiều về chuyện này, thấy Bùi Chương không hỏi tới nữa liền tự nhiên đổi đề tài, “Kỳ thật, hiện tại mấu chốt nhất chính là cái thai này, Phụ hoàng con trông mong hoàng tôn đã lâu, nếu như đến lúc đó lão Cửu sinh được con trai, mà con lại sinh con gái, thật đúng là không dám nói trước điều gì. Dù sao chúng ta cũng không biết rõ thể lực của Phụ hoàng con, nếu như Bệ hạ vì hoàng tự mà thiên vị lão Cửu, e là sẽ thay lão Cửu dọn dẹp hết chương ngại!”

“Vậy phải làm thế nào?” Tâm Bùi Chương lại trầm xuống.

63. Chương 63

Mục quý phi híp mắt nói, “Gần đây Phụ hoàng con ban thưởng rất nhiều cho phủ Hiền vương, ngay cả Trắc phi của con cũng không sánh bằng, không biết là có ý gì..”

“Đúng thế! Nghe nói Phụ hoàng còn đích thân đến phủ của lão Cửu, vừa rồi trên đường vào cung, con còn nghe nói Phụ hoàng ban cho lão Cửu một đội thị vệ, không biết là để đề phòng ai nữa.”

“Đề phòng ai? Con nói xem còn có thể đề phòng ai được nữa?” Hiên nhiên Mục quý phi đã sớm biết điều này, hơn nữa còn có chút suy đoán riêng, “Ta vốn còn muốn thần không biết quỷ không hay mà âm thầm diệt trừ cái thai trong bụng Cửu Vương phi, nhưng bây giờ thì không được nữa rồi! Mặc kệ Phụ hoàng con đề phòng ai, chúng ta cũng trốn không thoát đâu! Chỉ cần Nhan Thế Ninh có chuyện, nhất định mọi người sẽ nghĩ đến chúng ta đầu tiên!”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta phải trở mắt nhìn nàng ta sinh con sao?”

Mục quý phi nhếch mày, “Nếu không thể thì làm gì?”

“Này..”

Thấy con trai mình phân vân, Mục quý phi lại không nén được tức giận, thở dài nói, “Chuyện này ta đã có tính toán, hiện tại cứ im lặng theo dõi tình hình đi.”

....

Trong lúc mẹ con Mục quý phi ở trong tấm cung to nhỏ, thì trong một góc nhỏ ở hoàng cung, cung nữ Tiểu Như lại thương tâm khóc thút thít.

Vừa rồi Thất vương hất toàn bộ trà nóng lên mặt nàng, ngay lúc ấy đã đau rất đến mức nàng phải thét chói tai, về sau lại càng đau đớn hơn. Nàng muốn đi tìm ít thuốc bôi nhưng trong cung đều là người đội trên đập dưới, mà nàng lại là người đắc tội với Thất vương, tất nhiên sẽ không có ai quan tâm đến nàng. Huống chi diện mạo của nàng lại xinh đẹp hơn người khác ba phần, những người kia đã sớm ghen ghét hâm mộ với nàng rồi, vì thế thấy trên mặt nàng nổi lên vết nước phòng, bọn họ liền vui vẻ đứng cười trên nỗi đau của người khác. Cuối cùng nàng khóc lóc cầu xin nửa ngày mới có người đưa cho nàng một bình thuốc mỡ, mà thuốc kia lại cực kém, quẹt nhẹ một cái, mặc dù không đau nữa nhưng chắc chắn sẽ để lại sẹo.

Tiểu Như ngồi chồm hổm trong góc, cầm thuốc mỡ trong tay, nghĩ tới nhân tình ấm lạnh, nghĩ tới tiền đồ mờ mịt của bản thân, tiếng khóc càng thêm bi thống.

Trùng hợp một điều, tiếng khóc này lại bị một người đang đi ngang qua nghe thấy.

Vương Phúc Niên vừa từ Ngự thư phòng đi ra, mấy ngày nay Diên Đế trở nên rất trầm mặc, cả ngày không gặp ai, ngay cả ông muốn ở lại hậu hạ cũng bị đuổi ra ngoài, điều này thực sự khiến ông có chút bất an, sợ những việc bản thân đã làm bị phát hiện ra.

Vương Phúc Niên cực kỳ sợ hãi tính tình quỷ bí khó dò của Diên Đế.

Không có chuyện gì làm, Vương Phúc Niên liền đến Thiên điện tìm quản sự bàn chuyện cung nữ chuẩn bị tiến cung, khi trở về muốn nhanh hơn nên mới đi tắt qua con đường mòn này, sau đó thì nghe được tiếng khóc kia.

Thâm cung từ xưa vốn nhiều oan hồn, cho nên mặc dù đang giữa ban ngày, nhưng nghe thấy tiếng khóc thê lương như vậy vẫn khiến người ta cảm thấy có chút sợ hãi, huống chi chỗ này lại yên lặng tĩnh mịch quá mức.

Thế nhưng Vương Phúc Niên vẫn giữ được bình tĩnh, quát to, “Người nào?”

Nhất thời không còn tiếng người khóc nữa, chỉ thừa thớt tiếng hai con chim nhỏ vỗ cánh bay lên bầu trời. Một lát sau, một tiểu nha đầu mặc cung trang run rẩy đi ra từ sau hòn non bộ.

Vương Phúc Niên vừa nhìn liền giật mình, trên mặt cung nữ kia nổi lên một mảng vết nước phòng rất lớn.

“Người là người ở cung nào?” Vương Phúc Niên hỏi.

Tiểu Như thấy là Đại tổng quản thì có chút hoảng loạn, trong cung vô cơ khóc rống là đại kỵ. Nàng run rẩy nói, “Vương tổng quản, nô tỳ là Tiểu Như, là người của Vạn Phương cung.”

Vạn Phương cung? Mục quý phi? Vương Phúc Niên vừa nghe, trong mắt liền hiện lên một tia sáng, sau đó mới háng giọng nói, “Xảy ra chuyện gì? Sao mặt mũi người lại thành ra thế này?”

Tiểu Như vừa nghe hỏi lại lập tức muốn khóc, nhưng chỉ có thể cố nén lại, “Thưa Vương tổng quản, đây là nô tỳ... là nô tỳ không cẩn thận làm đổ.”

Có thể tự đổ lên mặt mình thành như vậy sao? Vương Phúc Niên không tin, “Trong cung vô cơ khóc rống là tội lớn, nói dối bề trên càng là tội lớn hơn.”

Vương Phúc Niên làm người hòa thuận, nhưng bởi vì chức vị cao, cho nên mặc dù bình thường đều ôn hòa nhưng những người khác cũng không dám lơ đãng, chứ đừng nói là lúc này ông lại cố làm ra vẻ uy nghiêm. Quả nhiên, Tiểu Như thấy Vương Phúc Niên tức giận thì hoảng sợ quỳ xuống, “Nô tỳ không dám, chỉ là... Chỉ là...”

“Người mau nói rõ ràng!” Vương Phúc Niên lại cao giọng quát.

Tiểu Như không chịu nổi Vương Phúc Niên đe dọa, do dự một hồi, cuối cùng vẫn hàm hồ ấp úng kể lại chuyện đã xảy ra, vừa nói đến người đã ra tay khi dễ mình vừa chảy nước mắt.

Vương Phúc Niên nghe xong, trong lòng âm thầm suy nghĩ, không vội nói ra lời. Một lát sau, mới nhỏ nhẹ nói, “Ta biết rồi. Người đi tìm Thôi quản sự lấy thuốc đi, ta sẽ thông báo giúp người một tiếng.”

Tiểu Như nghe vậy thì mừng rỡ.

“Về sau làm việc nhớ cẩn thận một chút.” Vương Phúc Niên dặn dò thêm một câu xong mới dời đi.

Tiểu Như thấy Vương tổng quản xoay người rồi đi thì vội vàng dập đầu tạ ơn.

Nghe thấy những lời tạ ơn kia, trên khóe môi Vương Phúc Niên hiện ra một nụ cười.

Hôm nay đã hình thành hai trận doanh, hai phe cánh đều phòng thủ kiên cố không phá được, Thất vương không có cách nào đánh vào bên trong của Cửu vương, Cửu vương cũng không có cách nào đánh vào bên trong của Thất vương, cho nên không ai rõ thực lực của đối phương ra sao. Mà hiện tại, ý tứ của Diên Đế hình như chính là muốn lập Thất vương làm Thái Tử!

Nhất định phải nghĩ cách đánh vào bên trong, thấy rõ chân tướng, sau đó tìm kiếm sơ hở, tùy thời mà hành động!

Mặc dù không nhất định hữu dụng, nhưng chỉ cần có một chút cơ hội cũng phải nắm thật chặt lấy!

Những lời này là đạo lý Vương Phúc Niên đúc kết được sau mấy chục năm sống trong cung, từ một thái giám ở tầng dưới cùng leo lên chức Đại tổng quản được người người tôn kính!

....

Trong cung, phong vân thay đổi trong nháy mắt, phủ Hiền Vương luôn an ổn lại truyền ra từng trận cười nói vui vẻ, vài chiếc xe ngựa chạy ra từ cửa sau Vương phủ, sau đó, một đường chạy theo hướng Bắc.

Thời tiết ngày càng lạnh giá, sau một lần “ồn ào” buổi đêm, Nhan Thế Ninh bị lạnh, chuyện này khiến Bắc Đẩu rất lo lắng, sau đó hắn suy nghĩ một chút, liền xin chỉ dụ của Diên Đế, tỏ ý muốn đến sơn trang ở phía bắc Hoàng thành tránh đông, trong sơn trang có ôn tuyền, vừa là để Nhan Thế Ninh không phải tắm nước lạnh, vừa là để thai nhi của nàng không bị ảnh hưởng. Diên Đế nghe hắn nói thế liền lập tức đáp ứng, sau đó lại ban thưởng thêm một đồng đồ tốt giúp Nhan Thế Ninh an thai.

Vì vậy, vào một buổi trưa nắng vàng ấm áp, sau một phen thu dọn, mười người trong phủ Hiền Vương liền xuất phát lên đường, đương nhiên, phía sau còn có một đội thị vệ do Diên Đế phái đến.

Trong xe ngựa, Nhan Thế Ninh khoác áo lông cáo trắng nằm trên vai Bùi Cẩn, chờ hắn bóc quýt dứt ithub. Mấy ngày nay, nàng càng ngày càng lười, cả ngày hết ăn lại ngủ, không muốn làm gì, eo thon nay đã tròn thêm một vòng rồi.

“Ta nói, bây giờ nàng chẳng khác nào động vật ngủ đông cả. Lười đến mức độ như này, mau hoạt động đi, mau mau...” Bùi Cẩn vừa nói, vừa dứt quýt cho nàng.

Nhan Thế Ninh liếc hắn một cái, nói, “Không phải là chàng muốn thiếp giả bệnh sao, thế nên thiếp phải làm cho giống rồi, chẳng lẽ lại sinh long hoạt hổ hay là thực hiện mười tám động tác lộn vòng sao?”

Bùi Cẩn thấy nàng nói xong còn ngáp một cái, sau đó lại lười biếng nằm sắp xuống đệm, hắn không khỏi bật cười, nói, “Nếu nàng không giả bệnh, chúng ta có thể đến Ngọc Tuyền sơn trang tránh đông sao? Chỗ đó không phải ai cũng đến được, ta đã ngáp ghé rất nhiều năm rồi mà cũng không có cơ hội đây. Hiện tại vì thân thể của nàng mà người cha chồng kia rất khẩn trương, sao ta lại không nắm chắc cơ hội lần này chứ?”

Nhan Thế Ninh nâng mí mắt, sáng giọng, “Bùi Cẩn, thiếp phát hiện ra chàng càng ngày càng hay tính kế.”

“Ha ha...” Bùi Cẩn cười y hệt hồ ly, “Cũng không có cách nào, ta biết nàng sợ lạnh nhất, lúc nàng còn nhỏ, chỉ cần đến mùa đông là sẽ nằm ỏ trên giường không muốn dậy, ta đây là vì muốn tốt cho nàng nha! Nàng không thấy sao, bây giờ mới vào đông mà đã lạnh như vậy rồi, ta thì chịu được, chỉ sợ nàng không chịu được nha!”

Nhan Thế Ninh nghe hắn nói vậy thì nhíu mày khinh thường, nhưng trong lòng lại ngọt như mật, bất quá rất nhanh nàng liền nghĩ tới một việc, ngẩng đầu lên, trợn mắt nói, “Chàng lại bắt đầu dối trá đúng không?”

“Khụ...” Bị nhìn thấy, Bùi Cẩn liền nháy mắt giả bộ chân thành, “Những lời của phu quân đều là thật.”

Nhan Thế Ninh chỉ trừng mắt nhìn hắn, không nói lời nào, quả nhiên, Bùi Cẩn rất nhanh liền nhận sai.

“Thật là, được rồi, được rồi, ta nói ra là được chứ gì. Sự thật là, nàng cũng thấy đấy, cha chồng nàng phái một đội thị vệ đi theo, nói cho oai thì là bảo vệ chúng ta, thực ra cũng là để đề phòng chúng ta. Đề phòng

cái gì ư? Còn không phải là sợ ta đi gặp đám người Uy quốc công sao, Phụ hoàng đây là đang cách ly ta khỏi bọn họ! Nếu đã như vậy, sao ta lại không thỏa mãn ý muốn của Phụ hoàng, chủ động rời Vương phủ đến địa bàn của Phụ hoàng. Nàng xem, ta hiểu thuận như vậy, nhiều đến mức khiến lão nhân gia ông ta tỉnh tâm.”

Thấy Nhan Thế Ninh vẫn còn ngó chừng mình, Bùi Cẩn lại nói, “Đương nhiên, kỳ thật là ta cũng rất muốn đến Ngọc Tuyền sơn trang, hắc hắc, suối nước nóng lớn như vậy, hai người tắm uyên ương, nhất định sẽ rất có tư vị.”

“...” Quả nhiên là như vậy! Nhan Thế Ninh thấy Bùi Cẩn nói ra ý đồ thật sự của mình thì không biết nên nói gì.

Một lát sau, nàng lại nói, “Vậy chúng ta đi như này không phải là đúng ý của Thất vương sao? Chàng không có ở đây, thế lực của hắn nhất định sẽ càng thêm được củng cố.”

Bùi Cẩn bóc xong một quả quýt nữa, vừa lau tay vừa trả lời nàng, “Không cần để ý đến chuyện đó, hiện tại Phụ hoàng đã có chủ ý, nếu ta mà còn để ý thì đồng nghĩa với việc không hợp tác mà đối nghịch với người, cho nên tất nhiên ta phải làm chút chuyện để Phụ hoàng buông đề phòng xuống. Huống chi, đối với ta mà nói, an nguy của mẹ con nàng mới là điều quan trọng nhất, ta phải bảo đảm mẹ con nàng bình yên vô sự. Mục quý phi và Thất ca quá âm hiểm, không cho người khác có cơ hội phòng bị, vì thế bây giờ chúng ta phải ẩn nấp thật tốt.”

“Vậy chúng ta thật sự không làm gì sao?” Nhan Thế Ninh vẫn có chút không yên lòng. Mặc dù hai người bọn họ tránh sang địa bàn của Diên Đế là có thể bảo toàn an nguy của hai mẹ con, nhưng mà cũng không thể đảm bảo tuyệt đối, chỉ sợ Bùi Cẩn vất vả tính kế lại bị phá hỏng. Diên Đế một lòng muốn lập Thất vương làm Thái Tử, nếu như đến lúc đó Thất trắc phi sinh hạ nam hài, chỉ sợ chuyện kia không còn đường nghịch chuyển nữa.

Bùi Cẩn tất nhiên biết rõ nàng đang lo lắng cái gì, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười.

“Chàng cười cái gì?” Nhan Thế Ninh thấy hắn cười thần bí thì buồn bực.

Hai mắt của Bùi Cẩn sáng ngời, trả lời, “Nàng nói xem, bây giờ chúng ta lo lắng về bọn họ nhiều hơn, hay là bọn họ lo lắng, đề phòng thai nhi của nàng nhiều hơn?”

Nhan Thế Ninh ngẩn người, đáp, “Tất nhiên là bọn họ lo lắng nhiều hơn.”

“Đã như vậy, bọn họ còn chưa hành động, chúng ta ở đây gấp gáp cái gì?” Sau khi ôm Nhan Thế Ninh vào ngực, Bùi Cẩn mới nói tiếp, “Hiện tại, Mục quý phi có vẻ bình thản, nhưng thực ra chẳng khác nào rắn độc đang ngủ đông, chờ thời hành động. Như vậy, chúng ta càng phải bình thản hơn bà ta, bà ta bất động, chúng ta cũng không động, bà ta vừa động, chúng ta sẽ toàn lực phản công! Huống chi, đừng tưởng rằng phủ Thất vương bây giờ rất thuận buồm xuôi gió, theo ta đoán thì hiện tại chỉ sợ là đang rất rối loạn cũng nên.”

“Ý của chàng là gì?”

Bùi Cẩn cười nhẹ một tiếng, tiếng cười y hệt như đang cười trên nỗi đau của người khác, “Thất ca của ta lấy vợ nạp thiếp không quan trọng có xinh đẹp hay không, mà chú trọng đến gia thế. Chính phi thì không cần phải nói, nhà mẹ đẻ có thế lực khổng lồ, mà Trắc phi cũng không thể khinh thường. Tục ngữ nói, một núi không thể chứa hai hổ, trừ khi là một đực một cái, hiện tại trong phủ Thất vương có hai con cọp cái, không phải là sẽ rất nóng nảy sao? Chính phi ghen tuông ương ngạnh, Trắc phi cũng không tốt đẹp hơn bao nhiêu, từ sớm đã đối chọi gay gắt rồi, hiện tại Trắc phi có thai, mẹ vinh nhờ con, chẳng phải là đã leo lên đầu của Chính phi sao? Chính phi sao có thể nuốt trôi cục tức này đúng không? Vì bảo trụ địa vị, Chính phi nhất định sẽ dùng thủ đoạn, vì bảo trụ hài tử, chắc chắn Trắc phi sẽ đánh trả. Ha ha, cho nên ta mới nói, đừng thấy người trong phủ Thất vương hòa thuận mà tưởng bên trong tốt đẹp, không ai biết trước sau này sẽ có chuyện gì...”

Nói xong, Bùi Cẩn lại nhìn Nhan Thế Ninh một cái, cười nói, “Cho nên, lấy vợ chỉ một là tốt, nhiều hơn, gia đình sẽ không yên.”

64. Chương 64

Nhan Thế Ninh nghe xong, âm thầm cân nhắc một phen, cũng không hiền hậu nở nụ cười, sau đó lại ngẩng đầu lên hỏi, “Bùi Cẩn, có chuyện này thiếp vẫn thấy rất nghi hoặc. Nếu Bệ hạ đã nói sẽ không lập chàng làm Thái Tử, như vậy, nói cách khác chính là Bệ hạ đã chuẩn bị tặng ngôi vị Hoàng đế cho Thất vương, vậy tại sao lại chậm chạp không chịu ra chiếu chỉ? Chàng xem, Bệ hạ cũng chỉ tỏ thái độ với chàng, mặc dù chàng nói là Quốc công tể tướng, nhưng Quốc công cũng là vì đại cục, chưa chắc chắn tuyệt đối sẽ không lan truyền tin đồn. Nói cách khác, người ngoài hoàn toàn không biết gì về chuyện này, bọn họ chỉ biết rằng Bệ hạ vẫn đang suy nghĩ, từ đó từng người vì lợi ích riêng mà tranh đấu... Phe phái càng tranh chấp, triều đình càng rung chuyển, đạo lý này thiếp còn hiểu được thì Bệ hạ nhất định còn hiểu rõ hơn, vậy tại sao Bệ hạ lại không dứt khoát ban chiếu chỉ lập Thất vương làm Thái Tử, không kiên định lập trường để người khác hết hy vọng chứ?”

Bùi Cẩn thấy nàng nghi hoặc nhíu mày, ánh mắt sáng ngời thì không nhịn được mà búng một cái vào trán nàng. Đến lúc thấy Nhan Thế Ninh trợn mắt nhìn chằm chằm mình, hắn mới cười đáp, “Bởi vì dù sao Phụ hoàng cũng chỉ là người, không phải là thần?”

“Xin chỉ giáo?”

Bùi Cẩn cười cười nhìn màn xe phiêu động theo gió, cảm thấy gió núi có chút lạnh liền ôm Nhan Thế Ninh sát vào người mình, “Nếu như Phụ hoàng ta là thần, thì vào thời khắc này, người nhất định sẽ vì đại cục mà bài trừ tất cả tạp niệm, nhanh chóng lập Thất ca làm Thái Tử, đáng tiếc, Phụ hoàng chỉ là người. Người có thất tình lục dục, có nhược điểm, còn có cả tử huyệt nữa. Sở dĩ Phụ hoàng chân chừ, không lập tức để Thất ca lên ngôi Thái Tử là bởi vì Phụ hoàng lại một lần nữa bị đâm trúng tử huyệt.”

Nói đến đây, hai tròng mắt của Bắc Đẩu đột nhiên rất thâm thúy, khuôn mặt tuấn lãng thoáng qua một tia ngắc ngứ, “Phụ hoàng ta yêu lão Thập nhất, vị trí này là người một lòng muốn lưu lại cho hắn, chỉ tiếc lão Thập cũng không muốn, hơn nữa còn bị giết chết. Mà hung thủ sát hại lão Thập đến nay vẫn chưa tìm được, ngôi vị Thái Tử đột nhiên trở thành hiểm nghi lớn nhất trong lòng Phụ hoàng. Ta tin chắc hiện tại tâm tình của Phụ hoàng chẳng khác nào đang nuốt trứng ruồi bọ đầu. Trước đây ta cũng đã nói rồi đấy, Phụ hoàng cực kỳ thích khống chế mọi chuyện, hiện tại bị buộc phải làm chuyện bản thân không muốn.. Ha ha, khẳng định là khó chịu muốn chết!

Về tình cảm, Phụ hoàng vô cùng chán ghét Thất ca, còn về lý trí, người lại muốn lập Thất ca làm Thái Tử, hiện tại Phụ hoàng muốn đưa Thất ca lên ngôi Thái Tử là vì thỏa hiệp trước lý trí, nhưng lại chậm chạp không chịu ban chiếu thư là vì bị tình cảm khống chế... Cho nên, ta nghĩ Thất ca muốn ngồi lên vị trí kia cũng không dễ dàng gì, Phụ hoàng nhìn hắn không vừa mắt, nhất định sẽ nhân lúc còn sống mà ra sức giày vò, đương nhiên, trong đó cũng không thiếu ý tứ tôi luyện, dù sao người muốn ngồi lên vị trí kia nhất định phải là người có bản lĩnh. Nàng xem mấy ngày gần đây đấy, không phải là Phụ hoàng luôn đâm chọc Thất ca trên triều sao, còn ý vị giao vấn đề khó khăn cho hắn giải quyết, chờ hắn mắc sai lầm liên tục giận quất lớn. Đồng thời, Phụ hoàng còn tán dương và ban thưởng cho ta, chính là có chủ tâm khiến Thất ca ngột ngạt! Ha ha!”

Bùi Cẩn vừa cười vừa nói, nhưng trong tiếng cười kia lại nghe ra vẻ tiêu điều.

Mặt ngoài ân sủng có lớn như thế nào cũng không bù được sự coi thường ở bên trong.

Nhan Thế Ninh biết rõ nhưng nàng cũng không lên tiếng trấn an, chỉ nắm chặt lấy tay của hắn, trong lòng lại đem người cha chồng vô lương kia lặn qua lộn lại không biết bao nhiêu lần.

...

Xe ngựa lắc lư một ngày, rốt cuộc cũng dừng lại. Nhan Thế Ninh được Bùi Cẩn đỡ xuống xe ngựa, vừa nhìn cảnh sắc xung quanh, nàng không khỏi phải cảm thán ra tiếng, ngọn núi xa xa mờ mịt trong rừng Lâm Sâm, tất cả đều phủ một màu tuyết trắng tinh khiết. Ngay trước mặt lại là một trang viên tinh xảo hoa lệ, mang theo hơi thở xưa cũ, kết hợp hai thứ lại, chẳng khác nào tiên cảnh chốn nhân gian.

Thấy Nhan Thế Ninh vui mừng, Bùi Cẩn liền ghé vào tai nàng, nói nhỏ, “Cảnh sắc bên trong còn mê người hơn.”

Cảnh sắc bên trong? Tất nhiên là ngọc tuyến. Nhan Thế Ninh thấy hấn một dạng lòng tham không đáy thì bĩu môi khinh bỉ.

Sau khi cơm nước no nê, Bùi Cẩn không chờ nổi nữa, lập tức kéo Nhan Thế Ninh tới ngọc tuyến, liếc thấy Bắc Đẩu vẫn ngồi ăn thì đi tới, nói, “Bắc Đẩu, Bắc Đẩu, ta có phải là người anh tuấn nhất, thiện lương nhất trên đời này không?”

Bắc Đẩu đang uống trà, nghe Bùi Cẩn nói như vậy liền phun một ngụm trà ra ngoài. Tiểu Tư thấy thế, lạnh nhạt lấy khăn tay ra đưa cho Bắc Đẩu.

Ngẩng đầu nhìn vẻ mặt tinh ranh của Bùi Cẩn, Bắc Đẩu nhíu mày, không hiểu vì sao người này lại đột nhiên nói như vậy.

Bùi Cẩn tiếp tục thấp giọng nói, “Tắm ôn tuyến, rất ấm áp, rất tốt.”

Bắc Đẩu thấy hấn lén lén lút lút thì càng nhíu mày hơn, trong phút chốc hình như đã hiểu ý của Bùi Cẩn, vì vậy, trong mắt lập tức lấp lánh hào quang, nhưng sau đó không biết là nghĩ đến chuyện gì mà lại nhíu mày.

Bùi Cẩn biết rõ bản khoản của Bắc Đẩu, lại nhỏ giọng nói, “Những thị vệ kia đều canh giữ ở bên ngoài, không được phép vào trong, người hầu trong trang viên cũng bị ta đuổi đi hết rồi, hiện tại, đều là người mình.”

Bắc Đẩu nhìn lướt qua, thấy là đúng như vậy thì suy nghĩ một chút liền gật đầu.

Bùi Cẩn thấy thế thì cười càng thêm vui vẻ, “Như thế nào, đạt đến mức độ nào rồi? Nói mau, có phải dưới gầm trời này, ta là người anh tuấn nhất, thiện lương nhất hay không?”

Bắc Đẩu thấy Bùi Cẩn tự đắc thì tự thấy xấu hổ, một hồi lâu sau mới “Ừ” một tiếng, xem như miễn cưỡng thừa nhận. Bất quá, chỉ cần nhìn kỹ sẽ thấy khóe mắt đuôi mày của Bắc Đẩu, toàn bộ đều là vui vẻ.

... Dạo này trời lạnh, buổi tối Tiểu Tư đều không chịu nhúc nhích, hấn đã bị cấm vận một thời gian dài rồi, thật sự là đáng thương đến chết. Hiện tại sẵn có ôn tuyến, Tiểu Tư sẽ không ngại lạnh nữa! Ha ha ha...

Sắp xếp xong xuôi với Bắc Đẩu, Bùi Cẩn liền kéo tay Nhan Thế Ninh muốn đi, lúc này, một người nhẹ nhàng chạy đến ngăn trước mặt hấn.

Tiểu Ất kéo Tiểu Giáp về mặt không tự nhiên đến, nghiêm mặt nói, “Gia, dưới gầm trời này, ngài đúng là người anh tuấn nhất, thiện lương nhất! Không ai hơn được ngài cả!”

Vừa rồi Bùi Cẩn nói chuyện với Bắc Đẩu, Tiểu Ất cũng nghe được một ít, lúc sau vì bận đi săn thỏ hoang với Tiểu Giáp mà không nghe được toàn bộ câu chuyện, nhưng nhìn vẻ mặt mừng rỡ của Bắc Đẩu tiên sinh, nhất định là có chuyện tốt. Vì vậy, Tiểu Ất liền quyết định.. mặc dù không biết là chuyện gì, nhưng nhất định phải tranh thủ.

Có chuyện tốt, sao có thể thiếu hấn được chứ, ha ha ha...

Bùi Cẩn nhìn Tiểu Ất cười nịnh bợ, lại nhìn Tiểu Giáp đứng bên cạnh, nhin không được mà bật cười, “Tiểu Ất, người cũng muốn đi tắm ôn tuyến sao?”

Tắm ôn tuyến tất nhiên là có hàm nghĩa khác, nhưng Tiểu Ất làm sao có thể hiểu được, nghe Bùi Cẩn nói vậy thì chỉ cho rằng là nghĩa trên mặt chữ, cho nên liền gật đầu liên tục, nghĩ nghĩ lại thấy không ổn, Tiểu Ất liền xoa tay, cố làm ra vẻ ngượng ngịu, nói, “Đương nhiên nếu gia thấy không tiện thì thôi. Cho dù gia không đồng ý thì trên đời này, ngài vẫn là người anh tuấn nhất, thiện lương nhất!”

Bùi Cẩn thấy ánh mắt hai người không giống nhau, liền vuốt cằm nói, “Các người... định cùng nhau thật sao?”

Tiểu Ất nghe vậy, cho rằng Bùi Cẩn đáp ứng thì vui mừng, nhướn mày nói, “Cùng nhau, cùng nhau! Chúng thuộc hạ cùng nhau, không chiếm diện tích!”

“Ai muốn cùng nhau với người! Người đi chết đi!” Thấy Tiểu Ất hưng phấn, Tiểu Giáp không nhịn được nữa, liền cho hắn một quyền vào gáy, sau đó giận dữ rời đi, trong miệng còn nói thảm, “Đi cũng là bắt ta kỳ lưng cho người!!”

Tiểu Ất thấy thế liền tức giận đuổi theo, “Chẳng lẽ ta không phải kỳ lưng cho người sao! Ông nội người, đồ da dày thịt béo, lão tử chà xát cũng mỗi như hai cánh tay... Này này này, người để lại cho ta một ít, đừng có ăn hết chân gà nướng của ta, đồ cầm thú!! Nó là huynh đệ của người đó, sao người lại hạ miệng được chứ?”

“...”

Thấy hai người lại đấu võ mồm, Bùi Cẩn cùng Nhan Thế Ninh nhìn nhau nở nụ cười. Sau đó thừa dịp bọn họ không chú ý, Bùi Cẩn liền kéo tay Nhan Thế Ninh đi đến ôn tuyền.

Ngọc Tuyền sơn trang có tất cả bảy con suối, ngăn cách các tiểu trang với nhau, tương ứng với từng đối tượng khách nghỉ chân. Bùi Cẩn đưa Nhan Thế Ninh tới cửa động, về mặt hưng phấn, thầm nghĩ lát nữa nhất định phải đại chiến ba trăm hiệp!! Mấy ngày nay Nhan Thế Ninh đều cảm thấy lạnh, hơn nữa thân thể của nàng lại bất tiện, hắn đã phải tự cầm quá lâu rồi!

Có điều, ngay lúc Bùi Cẩn muốn đi vào thì lại bị người ta gọi lại.

Người gọi hắn chính là Bắc Đẩu và Tiểu Tư.

Bắc Đẩu nhìn Bùi Cẩn, nghiêm túc nói, “Ta quên không nói với người chuyện này.”

“?” Bùi Cẩn thấy Bắc Đẩu có vẻ ngượng ngịu thì đột nhiên có dự cảm xấu.

Bắc Đẩu im lặng suy nghĩ xem phải nói như thế nào mới không tàn nhẫn, nhưng mà không nói lại không được. Haizzz... Suy nghĩ một chút, hắn liền hạ quyết tâm! Nhìn về mặt mong đợi của Bùi Cẩn, Bắc Đẩu nói, “Phụ nữ có thai không nên tắm ôn tuyền..”

Phụ nữ có thai không nên tắm ôn tuyền..

Phụ nữ có thai không nên tắm ôn tuyền..

Ầm Ầm! Sấm sét giữa trời quang!

Bắc Đẩu thấy Bùi Cẩn ngây ra như phỗng thì có chút không đành lòng, trầm ngâm một hồi mới nói tiếp, “Người bảo trọng, ta đưa Tiểu Tư vào trước.”

Ta đưa Tiểu Tư vào trước..

Ta đưa Tiểu Tư vào trước..

Nhìn Bắc Đẩu kéo tay Tiểu Tư, hạnh phúc đi vào động Tiểu Tuyền, Bùi Cẩn ngửa mặt lên trời thét dài, một hồi lâu sau, hắn quát lên, “Bắc Đẩu! Người đi ra ngoài cho ta! Ta nhớ ra ta còn có một chuyện quan trọng chưa làm xong!”

Hừ! Có phúc cùng hưởng, ta gặp nạn, đương nhiên cũng muốn người phải chịu chung!

...

Mùa đông năm nay đặc biệt rét lạnh, Thất vương Bùi Chương chịu đựng giá lạnh, mỗi ngày đều chịu gió tuyết đi làm việc, Cửu vương Bùi Cẩn lại an nhàn qua ngày trong Ngọc Tuyền sơn trang, không tắm ôn tuyền thì chính là nghe hát, lúc nhàn rồi thì mang theo đám thị vệ đi săn, đương nhiên vì để biểu hiện sự “vô năng” của bản thân, bình thường đều là đám thị vệ bắt được gấu lớn hay sói hoang, mà trong tay hắn chỉ là chim trĩ nhỏ và thỏ hoang. Nếu hắn vô tình phát hiện ra vật gì tốt sẽ lập tức hiểu thuận nhờ đến Phụ hoàng, sau đó liền cho người tiền cung dâng đồ... đợi đến khi người trở lại liền đem theo tin tức trong kinh theo về.

Bùi Cẩn nghe những tin tức vụn vặt kia liền âm thầm phân tích, từ đó tìm ra thông tin trọng yếu hoặc hữu dụng cho bản thân.

Uy quốc công không làm hấn thất vọng, cuối cùng cũng tìm được sơ hở của Thất vương. Vì vậy, tại hội yến của cung đình, vài cô con dâu của Uy quốc công bắt đầu vô tình hoặc hữu ý bắt chuyện với hai vị phi tử của Thất vương, theo như tin tức mới nhất thì Trắc phi đã tức giận mà động tay với Chính phi, phủ Thất vương mù mịt chướng khí. Mà Bùi Chương lại bận rộn cả ngày thể hiện trước mặt Diên Đế, không quản chuyện trong nhà. Ngược lại, Mục quý phi thấy chuyện không ổn, liền gọi hai vị con dâu vào cung giáo huấn một trận, có điều hai người kia cũng chỉ thu liễm được một thời gian ngắn, cuối cùng lại còn làm ọi việc trầm trọng thêm.

Còn một việc nữa khiến Bùi Cẩn chú ý, chính là chuyện đệ đệ Tiểu Thập Tam của hấn bị đánh. Trong cung ai là người dám đánh Thập Tam điện hạ? Ngoại trừ Bùi Vân Tuệ được nuông chiều đến bốc đồng ra thì còn ai nữa! Nghe nói, Tiểu Thập Tam sau khi bị đánh thì cực kỳ tức giận, quay đầu lại một cước đạp ngã Bùi Vân Tuệ xuống đất... Vì thế dẫn đến một trận giận dữ của Diên Đế, đương nhiên không phải là giận La phi vô dụng, mà là giận Bùi Chương không biết cách quản nữ nhi.

Nghe được tin Bùi Chương vì chuyện này mà bị giáo huấn, Bùi Cẩn lại không hiền hậu nở nụ cười, lão phụ thân nhà hấn thật sự là hung ác quá rồi!

Tuy nhiên, chuyện Bùi Cẩn quan tâm nhất không phải là chuyện Tiểu Thập Tam bị đánh, mà là thân thể La phi ngày càng yếu đi, Thái y trị liệu chẩn đoán sẽ không quá mùa xuân năm sau.

La phi chết, vậy Tiểu Thập Tam phải làm sao bây giờ?

Bùi Cẩn nheo mắt lại, nhìn ngoài trời một mảnh trắng toát.

65. Chương 65: Phủ Thất Vương Nghiêng Trời Lệch Đất

Dưới núi không có ngày lạnh, trên núi lại chỉ có thái bình. Lúc cái giá lạnh của đầu xuân năm Chiêu Khánh thứ ba mươi một hoàn toàn biến mất, bụng Nhan Thế Ninh đã rất tròn. Tính ra chỉ còn hai tháng nữa là đến ngày sinh của nàng.

Trong lúc người trong phủ của Bùi Cẩn mong mỗi hài nhi ra đời thì người của phủ Thất vương cũng tương tự, chỉ là, tâm tình của người phía sau phức tạp hơn rất nhiều.

Trong phủ Thất vương có người cao hứng, có người lo lắng, có người không vui, còn có cả người khủng hoảng nữa.

Người khủng hoảng, không ai khác chính là Thất Trắc phi, Diên thị.

Diên thị là một nữ nhân kiêu mị, lúc này nàng đang đứng ngồi không yên trong nội viện của mình. Một tay nắm chặt khăn lụa, một tay vuốt bụng bầu bầy thúng của mình, đôi môi đỏ mọng khế nhếch lên, trong đôi mắt mê người tràn ngập vẻ hoảng loạn. Thấy nha hoàn thiếp thân của mình là Hỉ Nhi đẩy cửa đi vào thì vội vàng đứng lên nói, “Như thế nào rồi?”

Hỉ Nhi liếc nhìn bốn phía, thấy không có người mới đi tới, nhẹ giọng nói, “Đã xong hết rồi ạ.”

“Không bị ai phát hiện chứ?” Diên thị vẫn không yên lòng.

Hỉ Nhi gật đầu, nghiêm mặt nói, “Tiểu thư yên tâm, chính mắt nô tỳ đã nhìn thấy hấn nuốt xuống.”

Nghe vậy, ánh mắt của Diên thị liền trầm xuống, tâm tình cuối cùng cũng an tĩnh lại chút ít. Một hồi lâu sau, nàng quay đầu nhìn ra ngoài bóng đêm ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói, “Ngọc Lang, việc này không thể trách ta! Vì con của chúng ta.. Chàng nghỉ ngơi đi!”

Thẩm Ngọc, thống lĩnh thị vệ của phủ Thất vương, là một mỹ nam tử ngọc thụ lâm phong. Lúc Diên thị mới gả tới Vương phủ thì rất kính trọng hấn, mà dưới sự vô ý, hữu ý trêu chọc của nàng, vị Thống lĩnh đại nhân trẻ tuổi này cũng bắt đầu sinh ra tâm tình khác thường với vị Trắc phi kiêu mị. Chỉ là, mặc dù tình

chàng ý thiếp, nhưng thân phận lại trở ngại, tình cảm của hai người lúc đó chỉ giống như mạch nước ngầm chứ chưa hề vượt qua Lôi Trì nửa bước.

Cứ thế, cho đến mùa thu năm ngoái.

Điền thị trẻ tuổi xinh đẹp nên rất được Bùi Chương sủng ái, Chính phi Chu thị ghen tuông, liền lao thẳng đến giáo huấn cái gai trong mắt mình. Điền thị ỷ vào thế lực hùng hậu của nhà mẹ, không đem Chu thị để vào mắt, thầm nghĩ chỉ cần dụ dỗ được phu quân là tất thắng, ai ngờ dần dần, nàng phát hiện ra số lần Bùi Chương đến phòng nàng ngày một ít đi. Sau khi nghe ngóng mới biết là Chu thị từng nhiều lần nói trước mặt Bùi Chương rằng:

“Muội muội gả đến phủ ta cũng đã mấy năm rồi, sao đến nay vẫn không mang thai... Phu quân cũng phải chú ý một chuyện này một chút đi...”

Nói là chú ý, nhưng thực ra chính là nhận thêm vài nữ nhân trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp vào phòng của mình! Sau khi biết được chân tướng, Điền thị tức đến ngứa răng, thấy Bùi Chương ngày càng lạnh nhạt với mình, nàng cũng nóng nảy theo! Vì vậy liền vắt hết trí óc, sử dụng tất cả vốn liếng đi lung lạc Bùi Chương! Có điều, Bùi Chương lại rất coi trọng con nối dõi, giằng co hơn hai năm mà Điền thị vẫn không sinh con, cuối cùng hần cũng chết tâm.

Điền thị vừa vội vừa hận, gỏi đầu một mình thì khó ngủ, liền mượn rượu giải sầu. Mà đúng lúc này, Thẩm Ngọc lại lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của nàng.

Một thiếu phụ diễm lệ cô đơn, một nam tử đa tình khí huyết phương cương, vì vậy, thiên lôi gặp địa hỏa, hai người liền làm ra chuyện tốt ở sau hờn non bộ.

Cũng chính bởi như thế mà từ đó về sau, hai người không thể nào dứt ra khỏi tư vị mất hồn kia được nữa...

Rất nhanh sau đó, Điền thị liền phát hiện ra bản thân có thai. Chuyện tốt chờ đợi từ lâu cuối cùng cũng đến, nhưng Điền thị lại không hề cảm thấy vui mừng, thay vào đó là khẩn trương và khủng hoảng, bởi vì nàng biết rõ, một khi chuyện bại lộ, nàng sẽ chết không có chỗ chôn. Nhưng nàng còn chưa kịp giấu diếm xong thì đã bị Chu thị phát hiện ra. Tên đã lấp vào cung, không bắn ra không được, đối mặt với sự ngạc nhiên mừng rỡ của Bùi Chương, nàng dần xuống nội tâm thấp thỏm của mình, giả bộ ra vẻ vui sướng, dịu dàng của người được làm mẹ.

Từ đó, tình thế trong phủ Thất vương liền nghịch chuyển. Mẹ vinh nhờ con, Điền thị lần nữa được Bùi Chương thương yêu sủng ái, địa vị nhảy lên, thấy Chu thị nghiêng răng nghiêng lợi, Điền thị cảm thấy rất vui sướng, sau đó tâm tình của nàng càng thêm khẩn trương, tình cảm đối với bào thai trong bụng cũng càng thêm phức tạp.

Vừa lo sợ chuyện kia bại lộ, lại vừa hưởng thụ loại cảm giác được vạn người chú ý... Thạch tín và mật đường, đều nuốt xuống.

Để phòng ngừa vạn nhất, Điền thị bí mật hẹn gặp Thẩm Ngọc, dụ dỗ hần giấu kín mọi chuyện, bất kể là ai cũng không được nói ra nửa chữ! Thẩm Ngọc lại rất ái mộ Điền thị, hơn nữa cũng là người biết phân biệt nặng nhẹ, vì thế hần liền thề độc sẽ mang theo bí mật của hai người xuống quan tài! Để người người không chú ý, Thẩm Ngọc vừa đau lòng, vừa nhần tâm quyết định sẽ đoạn tuyệt liên lạc với nàng, Điền thị nghe vậy thì cảm động giàn giụa nước mắt.

Đêm đó, hai người ôm nhau khóc rống, sau đó hẹn thề một đồng lời kiếp này kiếp sau, đến ngày hôm sau, hai người hoàn toàn là người lạ.

Cuộc sống sau này cũng rất thuận lợi, Điền thị làm sủng phi, hưởng thụ vô vàn vinh quang tôn quý. Thế nhưng lúc thai nhi được bảy tháng lại xảy ra một việc khiến nàng hết sức kinh sợ!

Chuyện gì đã xảy ra? Chính là bọn thị vệ trong Vương phủ cùng nhau đánh cược bỏ tiền mua rượu, đến cuối cùng, mọi người liền thách đố một thị vệ làm thế nào thần không biết quỷ không ai lấy được một món đồ trong phòng của Thống lĩnh đại nhân ra ngoài, nếu lấy được thì không cần bỏ tiền mua rượu, còn không lấy được thì phải đem ba tháng tiền công ra mua rượu. Thị vệ kia trẻ tuổi khinh cuồng, nghe mọi người ồn ào thách đố, đầu óc nóng lên liền leo tường trèo vào phòng của Thống lĩnh đại nhân, lúc đi ra, trong tay lại có thêm một cái yếm của nữ nhân.

.. Mà cái yếm này, là do Thắm Ngọc giữ lại, coi như là kỷ vật cuối cùng.

Mọi người xúm lại nhìn cái yếm suy đoán xem mỹ nhân của Thống lĩnh đại nhân là ai, không ngờ đúng lúc ấy, Chu thị lại đi ngang qua...

Nhìn phương pháp thêu trên cái yếm kia, Chu thị liền nhận ngay ra chủ nhân của nó chính là Diên thị!

Một người là Thống lĩnh thị vệ, tại sao lại có quần áo của chủ nhân? Hơn nữa còn là một cái yếm? Trong giây lát, Chu thị nghĩ tới vô số khả năng, sau đó, ánh mắt sáng ngời, lập tức hạ lệnh truyền Thắm Ngọc tới hỏi chuyện..

Diên thị nghe được tin tức này thì chỉ cảm thấy như sấm sét vừa đánh trúng đầu mình. Nghe nói Thắm Ngọc nhận tội là hấn ái mộ mình, cho nên mới nảy sinh ý dâm lấy trộm cái yếm, nàng mới thoáng yên tâm.

Đối mặt với sự ép hỏi của Chu thị, Thắm Ngọc không nhận, nhưng tại sao nàng lại vẫn cảm thấy bất an đây? Sau khi bàn bạc với Hỉ Nhi, Diên thị liền có kế sách!

Sau đó, trong phủ Thất vương liền trình diễn tiết mục: một khóc, hai nháo, ba thất cổ!

Ta đường đường là Trắc phi của Vương gia, sao có thể tùy ý để ột thị vệ dâm loạn được! Ta luôn giữ mình trong sạch, bằng thanh ngọc khiết, sao có thể chịu được loại vũ nhục này!

Ta nhất định phải lấy cái chết để chứng minh trong sạch của bản thân!

Cũng may là Diên thị nhanh trí, ngay lúc thời khắc nguy cấp lại nghĩ ra tiết mục “lấy cái chết để minh oan” để ổn định thế cục! Thậm chí ngay cả Chu thị cũng quay ra hoài nghi xem có phải mình đã hiểu lầm hay không, là Diên thị cùng Thắm thống lĩnh có mờ ám, hay là giữa hai người chỉ có một bên tình nguyện.

Dù sao, Thắm thống lĩnh là người hầu, nếu như Diên thị thật sự cấu kết với hấn thì đúng là đã quên thân phận, không biết xấu hổ rồi!

Trải qua Thắm Ngọc “nhận tội”, Diên thị “đại náo”, nguy cơ dường như đã được hóa giải. Diên thị nhận được an ủi, còn Thắm Ngọc lại phải chịu một trận đòn.

Không phải là Bùi Chương không muốn giết Thắm Ngọc, chẳng qua là hiện tại hấn đang bị Diên Đế giáo huấn đến mức sứt đầu mẻ trán, thực sự là không còn hơi sức đâu để quản mấy việc này.

Tuy nhiên, Bùi Chương không quản, thì đã có Chu thị trông nom!

Sau khi trở về, càng nghĩ, Chu thị lại càng cảm thấy không đúng, sau đó liền nghĩ ra một kế sách. Chu thị bắt đầu cho người vô ý nói ra trước mặt Diên thị rằng Thắm Ngọc bị thương, hình như tinh thần có chút không tỉnh táo, toàn nói ra những lời rất khó hiểu...

Diên thị nghe xong thì lại bắt đầu thấp thỏm, lo lắng. Sau đó, nàng bắt đầu hận Thắm Ngọc vì sao lại không chịu tự sát, chết là xong hết mọi chuyện! Đúng là nàng hi vọng Thắm Ngọc chết, nhưng Thắm Ngọc lại vẫn còn sống, mà những lời mê sảng của hấn lại không ngừng rơi vào tai của nàng.

Giày vò ngày đêm, rốt cuộc Diên thị không ngồi yên nổi nữa, sau đó, liền hạ ngoan tâm!

Người từng nói sẽ mang theo bí mật kia vào quan tài, vậy thì, hiện tại chính là lúc người thực hiện lời hứa đó!

...

Ngay lúc Hỉ Nhi chạy đi báo tin thuận lợi cho Diên thị, phía sau phòng của Thắm Ngọc liền xuất hiện vài người, một người trong số đó, sắc mặt đã xanh mét.

Chu thị nghiêng mắt dò xét sắc mặt của Bùi Chương, thấy trên mặt hấn tràn đầy giận dữ thì hết sức vui mừng, nén cười nói, “Vừa rồi Vương gia cũng nhìn thấy, nghe thấy hết rồi đúng không? Đây chính là nha hoàn thiếp thân của Diên thị, nàng ta lại nói với Thắm Ngọc rằng.. Tiểu thư nói, trước đây người đã thề sẽ mang theo bí mật vào quan tài, như vậy hiện tại, vì mẹ con các nàng...”

“Câm miệng!” Bùi Chương vô cùng giận dữ, không muốn nghe những lời làm nhục đến mình lần thứ hai! Thiên tân vạn khổ mới trông ngóng được một hài tử, hóa ra lại là dã chủng! Nghĩ tới việc này, Bùi Chương liền giận điên lên!

“Người đâu! Dem tiện nhân kia trói lại cho ta!”

Nhìn Bùi Chương phất áo rời đi, khoe miệng Chu thị lộ ra nụ cười đắc ý. Quay đầu nói với Thẩm Ngọc đang nằm dưới đất, “Đi lĩnh thưởng đi!”

Thẩm Ngọc kia vừa nghe thấy vậy liền cao hứng, hất mái tóc lộn xộn lại, tạ ơn xong liền rời đi.

Thẩm Ngọc mà Hỉ Nhi vừa gặp là do người khác giả mạo, còn Thẩm Ngọc thật đã cắn lưỡi tự sát ngay đêm xảy ra chuyện, lưu lại một bức huyết thư trên tường, “Thẹn với điện hạ, không mặt mũi nào gặp người, lấy cái chết bồi tội.”

Thẩm Ngọc vì Điền thị mà thực hiện lời hứa của mình, chỉ tiếc là Điền thị lại không hề cảm kích.

Chu thị giấu diếm hết thảy, bởi vì trực giác nói cho nàng biết chuyện này tuyệt không đơn giản như vậy, nhất định là có mờ ám, cho nên nàng mới sắp xếp một ván cờ như vậy.

Giam “Thẩm Ngọc”, tung tin hấn mê sảng, nếu như bên trong thật sự có mờ ám thì Điền thị nhất định sẽ không chịu ngồi yên, đến lúc đó nàng chỉ cần đẩy một cái.. Ha ha, ôm cây đợi thỏ, cái đợi nàng lại là kết quả ngoài mong muốn!

Ván cờ này cũng không thật sự inh, may là vẫn còn dùng được...

...

Mặc dù nghe nói Thẩm Ngọc đã chết, nhưng Điền thị vẫn cảm thấy rất bất an, nàng luôn cảm thấy chuyện không có đơn giản như vậy, sẽ không thuận lợi như vậy... Đến khi nghe thấy âm thanh huyền ảo ngoài cửa, Điền thị lập tức như chim sợ cành cong, đứng bật dậy. Thấy một đám người hung thần ác sát cầm theo dây thừng đến, lại chứng kiến vẻ mặt âm trầm của bọn chúng, khuôn mặt xinh đẹp của Điền thị lập tức trắng bệch, không còn giọt máu nào...

...

Mục quý phi nghe xong biến cố trong phủ Thất vương thì tức giận, ném mạnh ly trà trên bàn xuống đất. Đứng vọt dậy, lạnh lùng nói, “Chuyện này có thật không?”

Tâm phúc của Bùi Chương thành thật trả lời, “Điền thị đã thừa nhận rồi.”

Nghe nói như thế, sắc mặt Mục quý phi lập tức đen đi ba phần, một hồi lâu sau, mới trầm giọng nói, “Bãi giá xuất cung!”

Lý do xuất cung chính là, nghe nói hôm nay Thất Trắc phi không khỏe, Mục quý phi rất lo lắng, liền đích thân đến thăm. Điền Đế nghe vậy liền “Ừ” một tiếng, xem như đáp ứng.

Không khí trong phủ Thất vương vẫn phẳng phất tia hoang mang, đêm qua Thất vương nổi trận lôi đình, đập vỡ hết đồ vật trong viện, nhưng lý do là gì lại không một ai biết, mọi người chỉ có thể âm thầm phỏng đoán, sau đó thấp thỏm bất an. Đến khi thấy Mục quý phi đại giá quang lâm, bọn họ mới ý thức được, chỉ sợ không phải là chuyện nhỏ rồi!

Thấy một đám người trong Vương phủ ai cũng hoảng sợ, Mục quý phi liền nhướn mày, một đường đi thẳng tới nhà viện của Bùi Chương.

Trong nhà viện, Bùi Chương đang ngồi trên ghế, tay cầm roi da, Điền thị bị trói ngã nằm trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự, trên người máu thịt mơ hồ, nhìn thấy mà giật mình. Thấy cảnh tượng như vậy, Mục quý phi liền hoảng hốt.

Thấy Mẫu phi đến, Bùi Chương lập tức đứng dậy, nhưng nét mặt vẫn giận dữ như cũ.

Mục quý phi hơi tức giận, nói, “Con định đánh chết nàng ta sao?”

Bùi Chương cắn răng nói, “Đánh chết ả cũng quá tiện nghi cho ả ta rồi.”

“Hồ đồ!” Mục quý phi quát lên, “Con cứ như vậy đánh chết người thì phải giải thích như thế nào với Phụ hoàng con?”

Bùi Chương xanh mét cả mặt, mắng, “Con chỉ muốn đem tiện nhân này bầm thây vạn đoạn!”

Tối qua, sau khi bắt trời Diên thị, Bùi Chương chỉ muốn giết người, nhưng vì đại cục, hắn chỉ có thể cứng rắn nhẫn nhịn! Muốn giết Diên thị quả thực rất dễ dàng, nhưng sau khi giết nàng ta rồi thì phải giải thích như thế nào? Bẩm báo chi tiết sao? Chỉ sợ hắn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ! Không thành thật bẩm báo chi tiết, vậy hắn phải giải thích với Diên Đế ra sao về chuyện Diên thị mang thai bảy tháng lại chết thảm? Thật sự là giết cũng không được, mà không giết cũng không xong, cuối cùng, hắn chỉ có thể đánh nàng ta để phát tiết lửa giận trong lòng!

Mục quý phi nhìn hắn, nói, “Việc đã đến nước này, con có tức giận hơn nữa cũng vô dụng. Ta hỏi con, có bao nhiêu người biết chuyện này?”

Bùi Cảnh suy nghĩ một chút, trả lời, “Khoảng hơn mười người.”

“Có khả năng bị lộ không?”

“Sẽ không, bọn họ đều là thân tín của con, sau khi chuyện xảy ra, con đã hạ lệnh cho bọn họ ngậm miệng rồi.”

Mục quý phi quét mắt nhìn hắn, nói, “May mà con còn tự biết nặng nhẹ, nếu như việc này truyền ra ngoài, chỉ sợ lão hồ ly Uy quốc công kia lại muốn dâng tấu.”

Bùi Chương thấy dường như Mục quý phi đã có tính toán, liền trầm giọng hỏi, “Bây giờ nên xử lý tiện nhân kia như thế nào?”

Mục quý phi đưa mắt nhìn lướt qua Diên thị đang hôn mê bất tỉnh dưới đất, ánh mắt tràn ngập chán ghét, “Đứa nhỏ này tất nhiên không thể giữ lại.”

Bùi Chương nhếch mi lên, muốn nói lại thôi.

“Ta biết con đang lo lắng điều gì. Hiện tại con và lão Cửu đối đầu với nhau, trọng yếu nhất chính là thai nhi trong bụng nàng ta, nếu như mất đứa nhỏ này thì sẽ rất bất lợi cho chúng ta.”

Bùi Chương im lặng, sao hắn lại không rõ lợi hại trong chuyện này chứ! Nhưng vì vị trí kia, hắn chỉ có thể tạm thời giấu diếm chuyện này đi, chờ hài tử ra đời rồi mới quyết định tiếp! Đáng hận!

“Cũng không phải là không có cách.” Không ai hiểu con bằng mẹ, Bùi Chương nghĩ gì, Mục quý phi đều hiểu. Trên đường tới đây, bà cũng đã nghĩ tới khả năng này, có điều việc này nguy hiểm quá lớn, bà không dám đánh cược.

Trầm mặc một chút, Mục quý phi lại nói, “Nếu như đứa nhỏ ra đời, giống mẫu thân thì không sao, nếu như giống phụ thân thì... Huống chi, hừ, nâng một đả chủng làm chí bảo, thật là ghê tởm chết người!”

“Vậy phải làm thế nào?” Bùi Chương hỏi.

Mục quý phi mím chặt môi, cả mặt khắc nghiệt, một hồi lâu sau mới nói, “Mất đứa bé này, đối với chúng ta rất bất lợi, nhưng chúng ta cũng không thể để cho lão Cửu được tiện nghi! Thời điểm chúng ta mất một lớp da, nhất định cũng phải lột được của hắn một lớp!”

66. Chương 66: Bảo Hộ Tiểu Thập Tam

“Mẫu phi có kế sách gì?” Bùi Chương vừa nghe liền lập tức tỉnh táo tinh thần.

Mục quý phi nhìn đóa hoa mới hé nhụy ngoài cửa sổ, híp mắt nói, “Khí trời ẩm áp, bọn họ cũng nên xuống núi rồi. La phi cũng không còn được mấy ngày nữa... Hơn nữa, cũng sắp đến thọ thần của Phụ hoàng con rồi...”

...

Trong lúc Mục quý phi và Bùi Chương đang âm thầm tính kế, Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh và một đám người nữa lại phi thường cao hứng chơi đùa ở sơn trang.

Có người ngồi ở cửa chính, có người đi săn thú, cả ngày bọn họ hết ăn lại ngủ, hết ngủ lại chơi, thích ý vô cùng. Nếu nói bọn họ còn điều gì phiền não thì chính là việc phải vắt hết óc suy nghĩ xem ngày mai nên chơi cái gì vui hơn hôm nay.. Nếu như có thể, thật lòng bọn họ không muốn xuống núi, cuộc sống trên núi thật tốt đẹp, còn dưới núi chỉ là gió tanh mưa máu.

Bọn họ có thể vịn vào lý do thân thể Nhan Thế Ninh không khỏe để ở trên núi đến hết tháng ba, nhưng rốt cuộc vẫn không thể kéo dài quá trung tuần tháng tư.

Ngày mười hai tháng tư, trong nội cung truyền tin đến, La phi qua đời.

Lúc nghe được tin, Nhan Thế Ninh đang ôm bụng ngồi dưới mái hiên xem Tiểu Ất thi đấu vật với thị vệ của Diên Đế. Tiểu Ất cực kỳ hèn hạ vô sỉ, âm thầm đi đến trêu chọc người ta, sau đó thừa dịp người ta không chú ý liền mãnh liệt dùng sức quật ngã người ta, thị vệ kia tức giận đến hai mắt bốc hỏa, nhưng Cửu vương gia người ta lại đang vui vẻ ngồi bên cạnh nên hấn chỉ có thể âm thầm chịu đựng, sau đó quay đầu lại ra hiệu với đồng bọn, nhớ đề phòng tên khốn kia!

Ngay lúc mọi người đang chơi say sưa nhất, một thái giám vội vàng chạy vào.

Nghe xong tin dữ, Nhan Thế Ninh hoảng hốt một chút, sau đó quay đầu lại, lẩm bẩm với Bùi Cẩn, “Sao đột nhiên lại thế được?”

Bùi Cẩn sớm đã nghe được tin nên cũng không quá mức ngạc nhiên. Có điều vì lo lắng cho thân thể của Nhan Thế Ninh, cho nên hấn mới không nói cho nàng biết. Càng đến gần ngày sinh, tinh thần của Nhan Thế Ninh càng trở nên bất ổn, thỉnh thoảng sẽ có chút đau thương vô cớ, nếu để nàng biết chuyện của La phi, chỉ sợ sẽ lại ảnh hưởng đến tâm tình của nàng.

Nắm lấy tay của nàng, Bùi Cẩn nói với thái giám báo tin kia, “Bản vương biết rồi, buổi chiều chúng ta sẽ trở về.”

Thực ra qua ba tháng, mọi người cũng biết sắp đến lúc phải trở về, cho nên cũng đã sớm thu thập xong xuôi hành lý, hiện tại Bùi Cẩn ra lệnh một tiếng, một canh giờ sau, mọi người đã chờ sẵn để xuất phát.

Trên xe ngựa trở về kinh, Nhan Thế Ninh vuốt ve bụng bầu bảy tháng của mình, lông mày cau lại, “La phi chỉ hơn thiếp có vài tuổi, thế mà.. Thật sự là đáng tiếc!”

“Người có mệnh.” Bùi Cẩn trấn an.

Nhan Thế Ninh thở dài, nghĩ đến Tiểu Thập Tam, nàng lại nói, “Không biết sau này Tiểu Thập Tam sẽ ra sao nữa.. Sau này, đệ ấy chính là một đứa bé không nơi nương tựa..”

Lời này của nàng đã đánh động đến tâm tư của Bùi Cẩn, thật ra hấn cũng rất quan tâm tới ấu đệ này của mình, trước kia là vì Tiểu Thập Tam thật thà phúc hậu, hiện tại, lại nhiều hơn một phần thương tiếc.

Lúc còn nhỏ, hấn cũng không nơi nương tựa, hiện tại, lại đổi thành Tiểu Thập Tam.

“Bùi Cẩn..” Nhan Thế Ninh có chủ ý trong lòng, vì thế liền kéo tay áo Bùi Cẩn.

“Ừ?”

“Chúng ta đón Tiểu Thập Tam đến ở trong phủ có được không?”

Bùi Cẩn nhìn vẻ mặt nghiêm túc xen lẫn thấp thỏm của Nhan Thế Ninh thì khẽ động tâm. Hấn đã sớm cân nhắc qua chuyện này, sau khi La phi chết, Tiểu Thập Tam không nơi nương tựa, lại là đứa bé không được cưng chiều, nhất định là rất đáng thương, lúc hấn còn nhỏ, may mà còn có Trần quý phi và Trần Nam vương, còn Tiểu Thập Tam lại không có một ai! Nhưng sau một phen suy tính thiệt hơn, hấn lại bỏ qua ý nghĩ này, quả thật là đón Tiểu Thập Tam đến phủ sẽ rất có lợi với Tiểu Thập Tam, nhưng với hấn mà nói, lại là trăm hại không lợi... Nếu như chẳng may Tiểu Thập Tam xảy ra chuyện gì, kể cả là chuyện nhỏ nhất

đi nữa thì phủ Hiền vương của hần cũng sẽ trở thành mục tiêu bị công kích! Mà Thất ca Bùi Chương của hần tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này!

Nghĩ tới đây, Bùi Cẩn thở dài nói, “Chúng ta là xuất phát từ hảo tâm, nhưng chỉ sợ là lợi bất cập hại!”

Nghe vậy, ánh mắt Nhan Thế Ninh liền có chút ảm đạm. Những thứ Bùi Cẩn suy nghĩ, nàng cũng đã nghĩ đến, cho nên lúc mở miệng ra hỏi nàng mới có chút thấp thỏm. Nhưng nàng vẫn không nhận được mà hỏi ra miệng, tất cả là vì thiên tính của người làm mẹ... nếu như con của nàng phải lưu lạc tới mức đấy, dĩ nhiên nàng cũng sẽ hi vọng có người có thể chìa tay ra giúp đỡ Tiểu Thập Tam!

Nhưng Bùi Cẩn cũng không nói sai, bọn họ không sợ gì khác, chỉ sợ lợi bất cập hại!

Tiểu Thập Tam ở trong cung mặc dù bị thăm, nhưng chỉ cần Diên Đế còn tại vị thì Tiểu Thập Tam sẽ bình yên vô sự. Một khi bọn họ tiếp nhận, Tiểu Thập Tam sẽ phải đối mặt với nguy cơ trùng trùng!

“Tiểu Thập Tam thật đáng thương, mới có năm tuổi mà..”

Biết là trong lòng Nhan Thế Ninh vẫn còn khó chịu, Bùi Cẩn liền trấn an nàng, “Con người lúc còn sống sẽ khó tránh khỏi phải chịu qua đau khổ giày vò, Tiểu Thập Tam.. Ta tin tưởng đệ ấy có thể sống tốt! Con đường tương lai của đệ ấy còn rất dài! Còn chúng ta, nếu muốn bảo hộ Tiểu Thập Tam thật tốt, chỉ có một cách là trở nên mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ đến mức không sợ bất kỳ kẻ nào uy hiếp! Trước khi đạt được mục đích này, chúng ta không được có bất kỳ sai lầm nào! Về phần Tiểu Thập Tam.. trước mắt cứ để đệ ấy một mình trong cung tập sống kiên cường đi!”

Nhan Thế Ninh nghe giọng nói kiên định của hần thì dần dần bình tâm trở lại, sau đó nặng nề gật đầu.

Một hồi lâu sau, Bùi Cẩn lại nói, “Lần này xuống núi, đồng nghĩa với việc cuộc sống an ổn của chúng ta sẽ chấm dứt!”

Nhan Thế Ninh hiểu rõ ý của hần, nhớ tới Mục quý phi hòa nhã mỉm cười và vẻ mặt ngạo nghễ của Bùi Chương, đáy lòng của nàng liền có chút trầm trọng.

Rắn độc ngủ đông xong, nhất định sẽ phát động công kích!

Theo bản năng, Nhan Thế Ninh liền bảo vệ bụng của mình.

...

Tang lễ của La phi không hề long trọng, thậm chí còn có chút đơn giản, nguyên nhân cũng không phải bởi vì La phi không được sủng ái, mà là mấy năm gần đây thiên tai nhân họa, quốc khổ trống rỗng. Trước đây tang kỳ của Hoàng Hậu và Thái Tử đã quá mức long trọng rồi, nay lại mất đi một vị phi tử nữa, Diên Đế liền quyết định bỏ bớt quy tắc rườm rà.

Nhan Thế Ninh đang mang thai, dĩ nhiên là không thể đến gần những nơi không tốt, cho nên nàng chỉ có thể đứng ở phía xa nhìn về phía Tiểu Thập Tam. Có điều Tiểu Thập Tam quá nhỏ, lại có nhiều người vây xung quanh như vậy, nàng không thể nhìn thêm được gì nữa. Vì vậy nàng chỉ có thể chờ Bùi Cẩn kể lại.

“Tiểu Thập Tam lớn đến giờ nhưng lại không chịu nói chuyện, trước kia còn có thể ê a một hai chữ, hiện lại không biết có phải là bị đả kích bởi cái chết của Mẫu phi hay không mà không chịu nói một chữ nào, chỉ mím môi yên lặng chảy nước mắt.” Bùi Cẩn thở dài.

Nhan Thế Ninh vừa nghĩ tới cảnh đó liền thấy chua xót cả lòng, hốc mắt cũng ươn ướt, “Vậy nếu không làm gì thì chàng đến xem Tiểu Thập Tam đi.”

“Ta cũng muốn nhưng Tiểu Thập Tam lại bị một đám cung nữ thái giám vây xung quanh, ta cũng không có cách nào nói chuyện với nó được.”

Nghe vậy, Nhan Thế Ninh liền im lặng, cuối cùng chỉ có thể thở dài một hơi.

Bùi Cẩn nắm tay của nàng, nói, “Chờ qua bảy ngày tang đầu của La phi, chúng ta sẽ tới thăm Tiểu Thập Tam, được không?”

Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh chuẩn bị kế hoạch đi gặp Tiểu Thập Tam, không ngờ, Tiểu Thập Tam lại tìm tới bọn họ trước.

...

Mười chín tháng tư, bảy ngày tang đầu tiên của La phi kết thúc, không khí bi thương trong nội cung đã phai nhòa gần hết. Dù sao La phi cũng chỉ là một phi tử không được sủng ái, hơn nữa còn sinh hạ một Hoàng tử bệnh tật, Diên Đế lạnh nhạt, cho nên người dưới cũng lạnh nhạt theo.

Nhan Thế Ninh nhìn vàng mã còn lưu lại trên ngọn cây, lại nhìn một đám cung nữ đang cười nói vui vẻ khoe áo mới, không khỏi có chút thổn thức.

Bùi Cẩn biết tâm tư của nàng, sợ nàng lại đau thương, liền trêu chọc, “Ái phi, mấy ngày gần đây nàng trở nên đặc biệt đa sầu đa cảm nha, không phải là tiểu hồ ly chết bầm trong bụng nàng lại náo loạn đấy chứ?”

Vì Bùi Cẩn luôn tâm huyết dâng trào mà đặt biệt danh cho nàng, nên Nhan Thế Ninh cũng ăn miếng trả miếng đáp lễ lại, suy nghĩ một hồi, cuối cùng nàng vẫn cảm thấy “Hồ ly tinh” là thích hợp nhất, có điều.. Bùi Cẩn hẳn không phải là hồ ly thường, mà là hồ ly thành tinh! Như vậy, nếu lão Cửu là một lão hồ ly, thì con của hắn dĩ nhiên là tiểu hồ ly chết bầm!

Bình thường Bùi Cẩn đều liều chết chứ không chịu nhận biệt danh này, hiện tại lại nói như vậy, chẳng qua là vì muốn trêu chọc nàng vui vẻ.

... Cái gì mà hồ ly tinh, thật khó nghe!

Thấy khóe môi Nhan Thế Ninh kéo ra một nụ cười, Bùi Cẩn lập tức rên sất khi còn nóng, thấy bốn bề vắng lặng, hắn liền ghé sát vào tai nàng nói nhỏ, “Ái phi, chúng ta sinh tiếp một tiểu sư tử được không? Tiểu hồ ly và tiểu sư tử, cỡ nào sung sướng a ~ ~”

Nói xong lại nghĩ đến cái gì, hắn liền lắc đầu, nhíu mày nói, “Không được, không được! Chờ sinh tiểu hồ ly xong đã, còn tiểu sư tử.. hay là chờ thêm một thời gian nữa đi! Ừ, ít nhất phải là hai năm!”

Nếu không cẩn thận làm ra tiểu sư tử, chẳng phải hắn sẽ phải tự chịu khổ thêm một thời gian dài nữa sao?

Thật là muốn ghen chết người ta mà!

Nhan Thế Ninh sao lại không biết suy nghĩ đen tối này của Bùi Cẩn, thấy hắn suốt ngày nhớ kỹ chuyện này, nàng không khỏi nhìn trời, không biết nên nói gì!

Đang lúc Bùi Cẩn định nói tiếp thì Nhan Thế Ninh lại đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời của hắn, nàng nhìn về phía hòn non bộ cách đó không xa, cau mày nói, “Trên đó có người?”

Bùi Cẩn ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên, ngay chỗ khe hở của hòn non bộ lộ ra một cái đầu nhỏ.

“Tiểu Thập Tam?” Nhận ra người nọ là ai, Bùi Cẩn cả kinh nói.

Tiểu Thập Tam thấy bọn họ phát hiện ra mình, con người đảo một vòng, thấy bên cạnh không có người khác liền chui ra ngoài.

“Sao đệ lại trốn ở đây? Thái giám cung nữ của đệ đi đâu hết rồi?” Thấy bên cạnh Tiểu Thập Tam không có ai đi cùng, Nhan Thế Ninh không khỏi nhăn mày lại.

Tiểu Thập Tam ngẩng đầu lên nhìn Nhan Thế Ninh, sau đó lại cúi đầu nhìn bụng của nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bi thương nổi lên một ánh sáng khác thường.

Thấy Tiểu Thập Tam mím miệng, hốc mắt hồng hồng, Nhan Thế Ninh lại đau lòng.

Bùi Cẩn thấy Nhan Thế Ninh có chút khó khăn khi khom người xuống nói chuyện với Tiểu Thập Tam thì vội vàng bế người lên, hỏi, “Một mình đệ trốn ở đây làm gì?”

Tiểu Thập Tam duỗi ngón tay ra, chỉ vào Bùi Cẩn.

Bùi Cẩn nhếch lông mày, hỏi, “Đệ ở đây chờ ta?”

Tiểu Thập Tam nhìn thẳng vào mắt của hắn, nghiêm túc gật đầu.

Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh nhìn nhau, cả hai đều có chút ngạc nhiên, sau đó mới hỏi tiếp, “Vậy đệ đợi ta có chuyện gì sao?”

Tiểu Thập Tam suy nghĩ một chút, liền móc một vật từ trong tay áo ra.

Vừa nhìn thấy vật kia, Nhan Thế Ninh lập tức chấn động cả người.

Hóa ra là cây châm mà La phi từng muốn tặng cho nàng nhưng lại bị nàng uyển chuyển cự tuyệt..

67. Chương 67: Trò Hay Cũng Nên Mở Màn

“Kha Nhi, sau khi Mẫu phi chết, con hãy cầm cây châm này đi tìm Cửu ca và Cửu tẩu. Nếu như bọn họ nhận châm, về sau, con phải ngoan ngoãn nghe lời bọn họ, nhất định phải ngoan ngoãn, phải coi bọn họ thành người thân nhất của con. Nếu như bọn họ không nhận... Thì sau này, con phải cẩn thận.. Không được tin tưởng bất cứ ai, ăn cái gì cũng phải dùng thìa bạc, đĩa bạc.. Kha Nhi, Mẫu phi không thể chăm sóc cho con..”

Nhớ tới lời nói trước lúc lâm chung của Mẫu phi, nước mắt Tiểu Thập Tam liền như hai dòng nước nhỏ rơi đầy mặt. Hắn không biết vì sao Mẫu phi lại bảo hắn mang cây châm này đến cho Cửu ca, Cửu tẩu, nhưng hắn biết rõ, nếu như Cửu ca và Cửu tẩu nhận châm, hắn sẽ không phải một mình hiu quạnh nữa, còn nếu hai người họ không nhận.. Tiểu Thập Tam không dám nghĩ tiếp nữa. Cây châm bị hắn nắm thật chặt trong tay, không chớp mắt nhìn Bùi Cẩn, hắn sợ chỉ cần hắn chớp mắt một cái, hắn sẽ không còn gì cả..

Giống như, đã không còn Mẫu phi vậy..

Một cây châm, đồng nghĩa với ký thác và khẩn cầu cuối cùng của một người mẹ, Bùi Cẩn run sợ, Nhan Thế Ninh tan nát cõi lòng. Trong thâm cung, La phi chỉ là một sự tồn tại hết sức nhỏ bé, nhưng chỉ có một mình La phi là cố gắng nhất, cố gắng tìm kiếm chỗ dựa cho đứa con trai đáng thương của mình.

La phi đánh cuộc vào năng lực của Bùi Cẩn, đánh cuộc vào tâm lòng làm mẹ của Nhan Thế Ninh!

Ai có thể cự tuyệt khẩn cầu cuối cùng của một người mẫu thân đây?

Huống chi, nếu như không chấp nhận, chỉ sợ Tiểu Thập Tam sẽ càng cảm thấy bản thân bất lực!

Nhan Thế Ninh nhìn ánh mắt thất lạc, khẩn trương của Tiểu Thập Tam, nội tâm liền ra quyết định, nàng lau nước mắt, nghiêng đầu đến gần Tiểu Thập Tam, nói, “Cây châm này rất đẹp, Tiểu Thập Tam, mau cài cho Cửu tẩu đi!” Đồng thời, lại cho Bùi Cẩn một ánh mắt kiên định.

Tiểu Thập Tam nghe lời này, con mắt đột nhiên sáng lên.

Mẫu phi nói, cây châm này, con phải nhân lúc không có ai mà đưa cho Cửu ca, Cửu tẩu. Bởi vì câu này, Tiểu Thập Tam liền liên tục chờ đợi. Lúc vô tình nghe được sáng nay hai người sẽ tiến cung thỉnh an, Tiểu Thập Tam liền chạy trốn người trong cung, đứng ở đây chờ họ.

Cuối cùng, hắn cũng chờ đợi.

Nhảy xuống khỏi ngực Bùi Cẩn, Tiểu Thập Tam đứng thẳng người, vượt lại nếp nhăn trên y phục, sau đó mới kéo tay Nhan Thế Ninh cùng đi đến thỉnh an Diên Đế. Sau đó, dường như nhớ ra cái gì đấy, Tiểu Thập Tam đột nhiên dừng lại, ánh mắt chuyển sang nhìn bụng của Nhan Thế Ninh. Suy nghĩ một chút, Tiểu Thập Tam giật giật khoe miệng, sau đó vươn tay ra vỗ vỗ bụng của nàng, nói, “..Đệ.. Đệ..”

Phốc! Bùi Cẩn nhìn dáng vẻ thơ ngây của Tiểu Thập Tam, không nhịn được mà bật cười.

Nhan Thế Ninh thấy Tiểu Thập Tam nhận bừa bới phạm thì bất đắc dĩ nói, “Đây không phải là đệ đệ, mà là cháu trai, đại chất tử.”

Tiểu Thập Tam lại mấp máy miệng, nhưng một lúc cũng không nói gì, sau đó ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn Bùi Cẩn.

Bùi Cẩn lập tức sáng tỏ, hỏi, “Ý của đệ là đây là một bé trai?”

Tiểu Thập Tam gật đầu liên tục.

Hai vợ chồng nhìn nhau một chút, sau đó cùng bật cười.

“Sao đệ lại chắc chắn đó là một bé trai?” Nhan Thế Ninh buồn cười nói.

Tiểu Thập Tam bĩu môi, không nói lời nào... Con gái rất đáng ghét, điển hình chính là Bùi Vân Tuệ!

...

Ba người cùng nhau đi tới chính điện, Mục quý phi và Bùi Chương đã sớm có mặt. Thấy Nhan Thế Ninh ôm bụng bước vào cửa, ánh mắt Bùi Chương đột nhiên trở nên hung ác nham hiểm.

Nhan Thế Ninh bị nhìn chằm chằm thì có chút sợ hãi, càng ôm bụng chặt hơn.

Mấy ngày gần đây, Diên Đế dường như già đi rất nhiều, hai bên tóc mai thậm chí đã có sợi bạc.. Mặc dù không coi trọng La phi, nhưng rốt cuộc cũng là nữ nhân đã làm bạn cùng mình nhiều năm, hôm nay lại ra đi trước mình, Diên Đế cũng có chút ít đau lòng. Bất quá, lúc này nhìn con dâu tròn bụng, lại nghĩ đến chẳng bao lâu nữa sẽ có thêm hoàng tử, khuôn mặt vốn căng thẳng cũng hòa hoãn xuống, quay đầu nói với Bùi Chương, “Lần sau con cũng đưa Trắc phi của con đến đi.”

Diên Đế nói như vậy, chẳng qua là vì muốn gặp cả hai cô con dâu cùng lúc mà thôi, thế nhưng rơi vào tai Chính phi Chu thị của Bùi Chương lại có ý nghĩa khác, đặc biệt chói tai, Chu thị theo bản năng liền nắm tay thật chặt thành nắm.

Bệ hạ có ý gì? Là muốn nâng cao địa vị của tiện nhân kia sao? Nhưng sao phải nâng lên? Là vì muốn phế mình sao? Nghĩ đến khả năng này, Chu thị vừa bức vừa giận, bất quá rất nhanh nàng ta đã buông lỏng tay ra. Hừ, chẳng qua chỉ là một tiện nhân mà thôi, ngài muốn thì cứ cứng chiều đi! Đến lúc biết ả ta xảy thai rồi, không biết ngài sẽ có tâm tình gì đây?!

Chỉ đáng tiếc là tiện nhân kia không thể tới, lúc La phi chết, ả ta đang bị bệnh, nếu không kế hoạch kia sớm đã được thực hiện rồi!

Thế nhưng cũng không sao, chẳng mấy chốc là tới thọ thần của Bệ hạ rồi, đến lúc đó, toàn gia sung sướng, trò hay sẽ lên sàn!

Bên này Chu thị mơ tưởng viễn vông, bên kia Bùi Cẩn lại mở miệng.

“Phụ hoàng, nhi thần có chuyện muốn thỉnh cầu.”

Diên Đế khiêu mi, “Chuyện gì?”

Bùi Cẩn nhìn thoáng qua Tiểu Thập Tam, mím môi nói, “Nhi thần thấy Tiểu Thập Tam buồn bực không vui, cho nên muốn đón đệ ấy đến phủ ở tạm mấy ngày.”

Lời này vừa nói ra, Mục quý phi và Bùi Chương đều lập tức nâng cao cảnh giác.. Sao lão Cửu lại muốn tiếp nhận Tiểu Thập Tam? Hắn định làm gì? Muốn thể hiện huynh đệ tình thâm cho thiên hạ xem, hay là còn có dự định nào khác nữa? Tiểu Thập Tam mặc dù yếu thế, nhưng dù sao cũng là một Hoàng tử, nếu như hợp cùng một chỗ với lão Cửu, chỉ sợ sẽ không tốt đẹp gì!

Đầu óc Bùi Chương xoay chuyển vài vòng, đến khi liếc mắt nhìn nhau với Mục quý phi xong, hắn liền cướp lời nói, “Cửu đệ nói rất đúng, không bằng trước hết cứ để nhi thần đón Thập Tam đệ đến phủ đi. Như vậy, Tiểu Thập Tam cũng có bạn chơi. Thập Tam đệ, Vân Tuệ vẫn luôn miệng nhắc tới đệ, còn phần rất nhiều đồ ăn ngon cho đệ nữa..”

Mặc dù không biết lão Cửu muốn làm gì, nhưng hắn nhất định phải ngăn trước, mặc kệ hắn là dối trá hay là làm ra vẻ ta đây! Cho nên, Bùi Chương cực kỳ nhiệt tình lôi kéo Tiểu Thập Tam.

Có điều, Tiểu Thập Tam bị Bùi Vân Tuệ ức hiếp, sớm đã không thể nhịn được nữa, trước kia cũng từng bị Vân Tuệ dùng đồ ăn ngon để lừa gạt, hiện tại nghe những lời dụ dỗ kia, ngoại trừ bài xích thì chính là càng thêm bài xích, cho nên không đợi Bùi Chương nói xong, cái đầu nhỏ của Tiểu Thập Tam liền lắc như trống bỏi.

Bùi Chương thấy vậy thì cảm thấy rất lúng túng.

Diên Đế lại nhú mày, cúi đầu quan sát đứa nhỏ một lúc, nói, “Con không muốn đi cùng Thất ca à?”

Tiểu Thập Tam gật đầu.

“Vì sao?”

Tiểu Thập Tam mân miệng, quanh co nói ra một chữ, “Đánh!”

Nhớ lại cảnh tượng hai đứa bé vung tay với nhau, Diên Đế liền hiểu rõ, sau đó vẻ mặt dường như không còn kiên nhẫn nữa.. Đứa nhỏ này chẳng giống con cháu Hoàng gia chút nào cả! Ngoài miệng lại hỏi, “Vậy con muốn đi cùng Cửu ca sao?”

Trong lòng Tiểu Thập Tam rất muốn lập tức gật đầu, nhưng không biết tại sao, hắn lại cảm thấy trong giọng nói của Phụ hoàng có chút kỳ lạ, cho nên hắn do dự một chút mới làm ra vẻ không tình nguyện mà gật đầu.

Thế nhưng Diên Đế lại rất hài lòng với phản ứng này của Tiểu Thập Tam. Nếu như Tiểu Thập Tam gật đầu quá nhanh, thì chắc chắn là có mờ ám.. Tuy rất muốn các con mình huynh đệ hòa thuận, nhưng hòa thuận quá mức lại khiến Diên Đế có chút bài xích, tóm lại là khiến người khác không yên tâm, dù sao, tâm tư của lão Cửu là gì, đến nay ông vẫn chưa nắm rõ được!

Sau một hồi trầm mặc, Diên Đế liền nói với Bùi Cẩn, “Vậy con đưa nó về phủ ở mấy ngày đi!”

Thứ nhất, La phi vừa chết, Tiểu Thập Tam không nơi nương tựa, mặc dù là phụ thân, nhưng ông lại không có tâm lực đi quản mấy chuyện này, lão Cửu bỏ sức trông nom dĩ nhiên là không thể tốt hơn rồi; Thứ hai, Tiểu Thập Tam có lẽ chỉ là một con tốt trên ván cờ. Một hòn đá hạ hai con chim, sao ông lại không làm chứ!

Nhan Thế Ninh thấy Diên Đế đồng ý thì vô cùng mừng rỡ. Còn Mục quý phi và Bùi Chương lại có chút tâm tư khác thường.

...

Ngay đêm đó, sau khi thu xếp cho Tiểu Thập Tam thật tốt, Nhan Thế Ninh nói với Bùi Cẩn, “Hôm nay thiếp chưa hỏi chàng mà đã quyết định, chàng sẽ không trách thiếp chứ? Nhưng thực sự là chúng ta không thể khoan tay đứng nhìn Tiểu Thập Tam mà không làm gì cả được.”

Câu nói “Lợi bất cập hại” vẫn còn vang vọng bên tai, Nhan Thế Ninh không khỏi lo lắng.

Bùi Cẩn chỉnh lại góc chăn cho nàng, cười nói, “Chuyện nàng làm, cho dù có chọc đến phiền toái lớn hơn, ta cũng sẽ đứng ra giải quyết cho nàng.”

Nhan Thế Ninh nhìn hắn, không nói lời nào.. Chàng đây là đang trách ta sao?

Thấy nàng có vẻ giận dữ, Bùi Cẩn liền nhếch miệng cười một tiếng, “Huống chi, nàng lại quyết định ngay trước mặt ta.”

Nhan Thế Ninh nhếch miệng, nở nụ cười.

Bùi Cẩn ôm sát nàng, thở dài nói, “Đã bảo vệ ẹ con nàng rồi, ta cũng không ngại bảo vệ nhiều hơn một người nữa. Về sau, chúng ta phải cẩn thận hơn mới được..”

Mặc dù Bùi Cẩn nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng hắn lại có chút trầm trọng. Hắn ý thức được, có lẽ thế lực mà mình cất giấu sẽ bị mở ra.

...

Mặc dù Bùi Cẩn nói là đón Tiểu Thập Tam đến phủ ở mấy ngày, nhưng vài cái mấy ngày đã qua mà Tiểu Thập Tam vẫn ở lại phủ Hiền vương như cũ. Hơn nữa, có mọi người tích cực làm bạn, Tiểu Thập Tam dần dần quên đi nỗi đau mất mẹ, bắt đầu lộ ra nét mặt tươi cười. Lo lắng cho an nguy của Tiểu Thập Tam, Bùi Cẩn liền cử vài thị vệ đắc lực nhất của mình đi theo bảo vệ, cho nên mấy lần Bùi Chương muốn ra tay nhưng đều không có cơ hội.

Sau đó, Bùi Chương liền phát hiện ra một chuyện.. Người bên cạnh lão Cửu nhìn thì bình thường, nhưng mỗi người đều là thâm tàng bất lộ! Theo như hồi báo lại, mấy lần giao thủ, những người kia đều lộ ra bản lĩnh còn lợi hại hơn cả thị vệ đại nội! Hơn nữa, tất cả đều ẩn nấp vô cùng tốt, nếu không phải một lần vô tình phát hiện thì có lẽ đến chết cũng không biết được nửa con phố bao quanh phủ Hiền vương đều cất giấu người của Bùi Cẩn.

Vô tình như thế nào ư? Chính là thuộc hạ của Bùi Chương ẩn nấp trong một cửa hàng gần phủ Hiền vương, ngày đêm giám thị động tĩnh trong phủ. Đột nhiên vào một đêm, có một người xông vào phòng, không nói hai lời liền vung dao lên đâm thẳng vào ngực của hắn, thấy hắn đã ngừng thở liền ném xác vào núi hoang. Vốn dĩ hắn phải chết, nhưng trời xanh có mắt, dao kia đâm chệch nửa tấc, vì vậy mặc dù bị một dao nhưng cũng không thương tổn đến tính mạng, hắn liền giả chết đào thoát. Sau đó, hắn chạy suốt đêm về phủ Thất vương, truyền tin, chưởng quỹ của cửa hàng muốn giết hắn!

Vì sao một chưởng quỹ phải giết người? Bùi Chương lập tức phái người đi điều tra, manh mối liền sáng tỏ! Hóa ra chưởng quỹ kia chính là người của phủ Hiền vương! Có hoài nghi, liền điều tra, có điều tra, liền thu được kết quả kinh người!

Khi nào thì Tiểu Cửu lại nuôi dưỡng được người lợi hại như vậy rồi? Hắn lấy đâu ra nhiều tiền để bồi dưỡng bọn họ như vậy? Bùi Chương cau chặt chân mày, nhìn về hướng phủ Hiền vương.

Bất quá, rất nhanh chân mày của Bùi Chương lại giãn ra, khóa miệng cũng khơi lên một tia vui vẻ âm trầm... Ba ngày sau chính là thọ thần của Phụ hoàng, trò hay cũng nên mở màn rồi!

68. Chương 68: Nhan Thế Ninh Vô Ý Trúng Ké

Thọ thần của Diên Đế rơi vào cuối cuối tháng năm, đúng dịp thời tiết vô cùng ẩm áp.

Mới sáng sớm, Nhan Thế Ninh đã có cảm giác khiếp sợ không yên, nàng nói với Bùi Cẩn, “Thiếp luôn cảm thấy hôm nay sẽ có chuyện xảy ra.”

Bùi Cẩn nhìn thần sắc lo lắng của nàng, trấn an, “Đừng lo lắng, chúng ta cũng đã bố trí xong rồi. Thận ẩm thực, tránh hương thơm, xa tiểu nhân. Còn nữa, mặc dù ta không thể luôn luôn ở cạnh nàng, nhưng còn có Tiểu Tư. Tiểu Tư đi theo Bắc Đẩu lâu như vậy, y độc cũng học được hơn phân nửa rồi, ngay cả võ công cũng học được chút ít, có Tiểu Tư ở cạnh, nàng cũng có thể yên tâm đi.”

Mặc dù an ủi Nhan Thế Ninh như vậy, nhưng trong lòng, Bùi Cẩn cũng có cảm giác bất an tương tự. Dù sao, lần trước hắn bảo vệ Nhan Thế Ninh và Tiểu Thập Tam quá tốt, phủ Thất vương không có cơ hội ra tay, nếu như bọn họ một lòng muốn đối phó với thai nhi trong bụng nàng và Tiểu Thập Tam thì hôm nay chính là cơ hội cuối cùng!

Bùi Chương sẽ làm những gì? Mục quý phi sẽ làm những gì? Hết thấy đều là bí mật.

Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh lo lắng, trong phòng thuốc, Bắc Đẩu cũng đang lo lắng, hắn nhìn thoáng qua Tiểu Tư đang thu xếp đồ đạc, sau đó thản nhiên nói, “Hôm nay nhớ cẩn thận.”

“Vâng. Có thể đeo dao không?” Tiểu Tư đáp lời, sau đó cầm lấy cây dao, quay đầu hỏi.

Bắc Đẩu nhìn trường dao trong tay nàng, xấu hổ.

Tiểu Tư cười một tiếng, nói, “Đùa với chàng thôi. Thiếp mang theo ít thuốc bổ sung nguyên khí, an thai, phòng ngừa vạn nhất!”

Bắc Đẩu thấy nàng suy nghĩ chu đáo, không nhịn được liền gật đầu tán dương.

Trong sân, Tiểu Ất vẫn đang tiếp tục dụ dỗ Tiểu Thập Tam mở miệng nói chuyện, sau khi trải qua trị liệu, Bắc Đẩu phát hiện Tiểu Thập Tam không nói chuyện không phải là bệnh, mà là vấn đề tâm lý, chỉ cần khai thông được tâm lý, chắc chắn Tiểu Thập Tam sẽ nói chuyện trở lại, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Tiểu Ất

nghe xong liền xung phong gánh vác công việc khai thông, đương nhiên, kết quả phần đầu đến nay vẫn là thất bại.

“Thập Tam gia, tốt xấu gì ngài cũng nói một câu đi, hai chữ thôi được không? Tại hạ và Tiểu Giáp đánh cuộc đấy.. Kính nhờ lão nhân gia ngài! Chỉ hai chữ thôi! Không cần nhiều hơn, đúng hai chữ thôi!” Tiểu Ất thấy Tiểu Thập Tam một dạng sống chết không hé miệng thì có chút muốn khóc.

Thấy Tiểu Ất mặt mày ủ dột, Tiểu Thập Tam có chút do dự, suy nghĩ một chút, liền sờ sờ đầu của Tiểu Ất, nói, “Ngoan ngoãn.”

Nói xong, thấy Bùi Cẩn đỡ Nhan Thế Ninh đi ra, liền nhảy xuống ghế đuổi theo.

Tiểu Ất sững sờ tại chỗ, một hồi lâu sau, mới sờ sờ đầu của mình, “Ngoan ngoãn? Sao lại giống như ông nội của ta vậy!!”

Tiểu Giáp thấy thế liền nhẹ nhàng đưa tay sờ đầu Tiểu Ất một chút, sau khi nói “Ngoan ngoãn” xong thì lập tức tung người bay đi.

“...Người, vương bát giáp! Dám chiếm tiện nghi của lão tử!” Lấy lại tinh thần, Tiểu Ất lập tức giương nanh múa vuốt đuổi theo!

Sau khi chuẩn bị xong, đoàn người liền ngồi xe ngựa tiến thẳng vào nội cung. Khi bọn họ đi đến cửa cung, liền gặp xe ngựa của phủ Thái vương ở phía đối diện. Xuống xe ngựa, sau một hồi hàn huyên bằng mặt không bằng lòng, hai bên đều tự đi vào.

Thấy đám người Bùi Chương đã đi xa, Nhan Thế Ninh liền kéo tay Bùi Cẩn, nói, “Điền thị hình như có chút không bình thường.”

Bùi Cẩn cũng nhìn thấy, Điền thị trang điểm tinh xảo, ăn mặc hoa lệ, trên mặt cũng mang theo ngọt ngào ung dung vui vẻ, nhưng nhìn thế nào cũng khiến người ta cảm thấy rất mất tinh thần, bởi vì, hai con người của nàng ta ảm đạm như tro tàn.

Hôm nay, Mục quý phi ăn mặc vô cùng đẹp dễ sang trọng, mơ hồ có chút khí khái của nhất quốc chi mẫu, thấy Bùi Chương mang theo Chu thị và Điền thị tiến đến thì khẽ chau mày, ánh mắt rơi trên người Điền thị vô cùng chán ghét, bất quá rất nhanh lại bị thu liễm không còn một mảnh.

Mục quý phi tháo vòng ngọc trên tay xuống, sau đó chậm rãi nói, “Đừng có bày ra bộ dạng người chết như vậy, nếu hôm nay lộ ra chuyện gì... người tự biết kết cục của mình rồi đấy!”

“Biểu di mẫu!” Điền thị nghe vậy, mở to hai mắt, run giọng nói.

Nghe được xưng hô kia, Mục quý phi cười lạnh một tiếng, nói, “Chính vì một tiếng biểu di mẫu, hơn nữa bản cung và nương của người tình thân như tỷ muội, cho nên bản cung mới tha cho người một mạng! Nhưng người lại không biết tốt xấu, nếu hôm nay làm hỏng chuyện tốt của bản cung.. Hừ!”

“Nhưng.. nhưng cũng đã chín tháng! Cứ như vậy lấy đi, con...”

“Yên tâm đi, bản cung sẽ bảo vệ tính mạng của người!” Mục quý phi bực mình cắt lời.

Điền thị không còn cách nào phản đối nữa, hai tay túm thật chặt lấy váy.

Thoáng nhìn thấy vết sẹo trên cổ tay Điền thị, Mục quý phi nhướn mày, sau đó liền cầm vòng ngọc trên bàn đeo lên tay Điền thị, quay đầu lại, lại cho Bùi Chương một ánh mắt không vui.

Bùi Chương thấy thế liền cúi đầu. Kể từ sau sự việc kia, chỉ cần nhìn thấy tiện nhân này, hắn sẽ phát khí, chỉ hận không thể một đao giết chết ả, vì vậy chỉ có thể âm thầm chà đạp. Rõ ràng hắn đã kiểm tra cẩn thận xong rồi mới đến đây.. À, có thể là do mấy ngày trước hắn nhất thời nổi giận, không chú ý mới để lại dấu vết trên cánh tay của ả.

“Được rồi, không còn sớm nữa, cùng đến Nghi Thọ điện đi!” Mục quý phi nói xong, đứng lên, một đám người lập tức theo đuôi sau đó.

Mà khi đám người Mục quý phi đã đi xa, một cái đầu từ sau cửa sổ đi ra, vẻ mặt cực kỳ vui mừng.

Tiểu Như vui sướng cầm khuyên tai ngọc thạch, đây là do đại cung nữ Thanh Hồng bắt nàng đi tìm, còn nói nếu không tìm được sẽ không cho nàng ăn cơm. Tiểu Như biết chính mình bị xa lánh, không còn cách nào khác, chỉ có thể chạy đi tìm.

Phía sau viện của Mục quý phi trồng ít hoa cỏ, không có việc gì thì không ai được phép đến đây. Tiểu Như đã tìm từ sáng sớm nhưng vẫn không tìm được khuyên tai, sau lại có một cung nữ tốt bụng nói cho nàng biết buổi sáng Thanh Hồng đi tới hậu viện, nàng mới có gan đến đây tìm. Vừa rồi đám người Mục quý phi mật đàm, Tiểu Như lại đứng sau cửa sổ, cho nên liền nghe đầy đủ, không sót một câu nào.

Bọn họ có ý gì? Tiểu Như cau mày suy nghĩ, cuối cùng nghĩ không ra liền quyết định mặc kệ, vẫn là mau đưa khuyên tai cho Thanh Hồng thôi, nàng sắp chết đói rồi!

Ha ha, rốt cuộc cũng tìm được!

Thanh Hồng thấy Tiểu Như cư nhiên tìm được khuyên tai do mình cố ý ném ở hậu viện thì có chút không cam lòng, sau đó lại bắt đầu suy nghĩ phương pháp mới để chinh người.

Khi trò khôi hài nhỏ diễn ra trong một góc cung điện, thì trong đại điện cũng đã bắt đầu trình diễn một tuồng kịch.

Thọ thần Diên Đế, khắp chốn vui mừng, hoàng thân quốc thích, văn võ bá quan tung hô vạn tuế, sau đó bắt đầu ăn uống linh đình. Rượu ngon mỹ thực không ngừng, tiếng ca vũ vang lên khắp chốn, ai cũng vui mừng mỹ mãn. Có lẽ do mãi mê thưởng thức mỹ tửu, hoặc có lẽ là do bị biểu hiện giả dối tạm thời che mắt nên vẻ mặt băng lạnh thường ngày cũng bị quét sạch, Diên Đế bắt đầu mỉm cười, nhưng thỉnh thoảng ánh mắt vẫn luân phiên quét qua người hai vị Vương gia trong điện.. Một đoan trang cao quý, một kính cẩn thông dong.

Bùi Cẩn tất nhiên là cảm nhận được ánh mắt trên ghế rồng, có điều hắn không quan tâm, bởi vì nam nữ phân chia, hắn không thể ngồi cùng Nhan Thế Ninh, cho nên chỉ có thể thường xuyên liếc mắt nhìn về phía nàng. Tuy rằng trên mặt trò chuyện vui vẻ, bình tĩnh tự nhiên, nhưng trong lòng hắn lại cực kỳ khẩn trương.. Đến giờ Ngọ vẫn bình an vô sự, nhưng hắn không dám buông lỏng, bởi vì hắn thấy được Bùi Chương và Mục quý phi bắt đầu ném ánh mắt về phía Nhan Thế Ninh, ánh mắt này cực kỳ không tốt! Nếu nói buổi sáng là không có cơ hội, như vậy, hiện tại cung yến đã kết thúc, chính là thời điểm tuyệt hảo để xuống tay!

Nhan Thế Ninh bất an nên cũng không dám làm gì quá xúc động, đây một bàn mỹ vị nhưng nàng lại không hề động đũa, tuy rằng Mục quý phi không to gan đến mức dám hạ độc vào đồ ăn, nhưng để an toàn, nàng vẫn cẩn thận thì hơn, ai biết bà ta có động tay động chân lên đôi đũa hay ly rượu của nàng hay không!

Nhan Thế Ninh sốt ruột, đã có chút đứng ngồi không yên!

Điều khiến nàng kinh ngạc chính là Chu thị lại ngồi ngay bên cạnh nàng. Ánh mắt Chu thị nhìn nàng giống hệt như rắn độc, khóe miệng hàm chứa nụ cười, ánh mắt lại âm u oán hận!

Nhan Thế Ninh âm thầm nhắc nhở chính mình phải bình tĩnh, nhưng khuôn mặt tươi cười cuối cùng cũng hiện lên vẻ không được tự nhiên. Cuối cùng nàng không ngồi yên nổi nữa, linh cơ vừa động, nhân lúc uống rượu liền cố ý để rượu đổ xuống váy, sau đó thật có lỗi đứng lên nói với nữ quyến, “Ta đến thiên điện trước.”

Được Tiểu Tư đỡ vào Thiên điện, không phải ngồi cùng bàn với rắn độc nữa, Nhan Thế Ninh thở ra một hơi thật sâu.

Thấy thế, Tiểu Tư liền nói, “Vương phi, bình tĩnh.”

Nhan Thế Ninh thấy Tiểu Tư thần sắc lạnh nhạt chỉnh trang lại quần áo ình, cười nói, “Chờ sau này muội có hài tử, muội sẽ hiểu tâm tình của ta bây giờ.”

Tiểu Tư suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng có đạo lý liền gật đầu.

Nhan Thế Ninh đứng ưỡn bụng thì hơi mệt, nàng liền đến gần cửa sổ ngồi xuống, thở dài nói, “Ta ở nơi này ngày ngày ngô đi, không quay lại kia nữa.”

Tiểu Tư cười một tiếng, sau đó lấy ra một cái hộp nhỏ, dùng ngón chân thử qua một chút rồi mới đưa cho Nhan Thế Ninh. Vừa nhìn, hai mắt Nhan Thế Ninh lập tức sáng lên, trong hộp là đủ loại thức ăn hương

sắc đẹp mắt.

“Vương gia nói, Vương phi chắc không dám dùng bữa, nên để nô tỳ lên mang đến.” Tiểu Tư nhẹ nhàng nói.

Nghe vậy, Nhan Thế Ninh mím môi cười, nghĩ thầm Bùi Cẩn đúng là càng ngày càng tinh tế!

Ngay lúc chủ tớ hai người đang sung sướng thưởng thức đồ ăn, một tiếng cười ngọt ngào đột nhiên vang lên ngoài cửa Thiên điện.

“Các người đang làm gì đấy?”

Nhan Thế Ninh cả kinh, ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy hai nha hoàn đang đỡ Điền thị đi vào.

Điền thị mang thai chín tháng, hành động có chút bất tiện, sau khi được đỡ vào, liền ngồi xuống bên cạnh Nhan Thế Ninh, tuy nhìn thấy hộp cơm của Tiểu Tư nhưng lại không dùng cái này dùng đề tài nói chuyện tiếp, chỉ thở dài nói, “Thân thể càng ngày càng nặng, ngồi lâu một chút đã cảm thấy mỏi, Cửu vương phi chắc cũng hiểu cảm giác này đúng không?”

“Đúng thế.” Có lẽ do cùng là phụ nữ có thai, nên thấy Điền thị mang bộ mặt sầu thảm, Nhan Thế Ninh mặc dù vẫn còn cảnh giác nhưng cũng không căng thẳng như lúc trước nữa.

“Ta thấy sắc mặt của tỷ không được tốt lắm, hay là thân thể có chỗ nào không thoải mái? Có cần gọi ngự y đến không?” Suy nghĩ một chút, Nhan Thế Ninh cẩn thận nói.

Đuôi lông mày của Điền thị khẽ nhếch lên, sau đó cười khan nói. “Không sao, có lẽ là vì sắp lâm bồn nên khẩn trương thôi.” Nói xong, lại quay đầu nói với nha hoàn, “Người đi lấy ít cao bạc hà đến cho ta, ta cảm thấy hơi khó chịu.”

Nha hoàn nghe lệnh lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại ba người.

Nhan Thế Ninh nhìn ánh mắt lóe lên của Điền thị, trong lòng càng thêm bất an, suy nghĩ một chút, nàng nói, “Ta nghỉ ngơi đủ rồi, cáo từ trước.”

“Đợi đã.” Điền thị vội vàng gọi nàng lại, sau đó nhếch khóe miệng lên, cười nói, “Có thể rót giúp ta ly trà được không, vừa rồi ăn một chút đồ mặn, miệng hơi khô.”

Nhan Thế Ninh do dự, sau đó liền bảo Tiểu Tư rót trà cho Điền thị. Ấm trà kia vừa rồi nàng đã kiểm tra qua, rất khô sạch.

Điền thị nhận trà, cúi đầu gầy gầy bã trà, thổi thổi, sau đó không biết là hạ quyết định gì, ánh mắt trầm xuống, khẽ cắn môi, tràn đầy quyết tâm.

Nhan Thế Ninh đứng bên cạnh nhìn, trong lòng khẽ động, phát hiện có điểm không thích hợp. Trà vốn lạnh, sao nàng ta lại phải thổi? Hơn nữa, bộ dạng uống trà của Điền thị sao lại có cảm giác đập nổi dìm thuyền? Còn có...

Đến khi nhìn thấy Điền thị nhúng đầu ngón tay vào ly trà, tâm Nhan Thế Ninh liền chìm xuống.

Nàng đột nhiên nhớ tới một ván cờ! Ván cờ mà nàng và Bùi Cẩn đã dùng để đối phó vào đêm Trung thu!

Đến lúc thanh âm thê lương của Điền thị vang lên, Nhan Thế Ninh mới hoàn hồn, đã thấy Điền thị ngã trên mặt đất, máu nhuộm đầy trên váy.

“Người.. Người đã cho gì vào trong trà? Có ai không? Có ai không?!!” Điền thị thất kinh hô lớn.

Nha hoàn ở ngoài cửa nghe được liền vội vàng chạy vào, thấy cảnh tượng trong phòng thì hoa dung thất sắc, không ngừng kêu thét.

Nhan Thế Ninh im lặng nhìn tất cả, cảm thấy đầu óc tối sầm lại, lòng bàn chân mềm nhũn, sau lưng đầy mồ hôi lạnh.

Nàng trúng kế!

Mục quý phi không phải là muốn mạng của con nàng!

Mà là muốn... Hãm hại nàng!

69. Chương 69: Trúng Kế Hiểm, Nhan Thế Ninh Sinh Con

Trong phòng bắt đầu trở nên hỗn loạn, có người vội vã đỡ Diên thị lên, có người nói không thể đỡ, có người chạy đi báo cho Bùi Chương, có người chạy đi tìm Bùi Cẩn, còn có người, hoang mang rối loạn chạy đi bẩm báo với Đại tổng quản Vương Phúc Niên.

Diên thị nằm trên mặt đất, máu chảy không ngừng, sắc mặt tái nhợt, đau đớn, nước mắt rơi đầy mặt. Đau đớn trong bụng không ngừng dâng lên. Nhưng mặc kệ, đau thì đau, nàng ta vẫn kiên quyết cắn móng tay của ngón út xuống, nuốt vào trong bụng!

Đối với cục diện lộn xộn trong phòng, trong đầu Nhan Thế Ninh hoàn toàn trống rỗng. Đến khi nhìn thấy Mục quý phi và Chu thị đang vội vàng đi đến, tâm tình đang rối loạn của nàng mới thoáng chút bình tĩnh lại!

Bọn họ tới nhanh như vậy, hiển nhiên là đã có chuẩn bị!

Chứng cứ vô cùng xác thực, có miệng khó cãi, hẳn là bọn họ đã mưu đồ từ lâu! Nhìn bộ dạng của Diên thị, đứa nhỏ này chắc chắn là không giữ được, nhưng tại sao nàng ta lại phải giết con của mình để hãm hại nàng? Nhan Thế Ninh không nghĩ ra, nàng cũng không nghĩ nữa, hiện tại, cái nàng muốn biết là hậu quả!

Nàng hạ độc vào trà, mưu hại hoàng tử, Bùi Cẩn dù có vất vả đối phó thế nào đi nữa cũng khó tránh được việc Diên Đế giận dữ, bọn họ khổ tâm bày bố tất cả, quả thật là chu toàn!

Xong rồi! Xong rồi! Nên làm thế nào mới được đây?

Nàng siết chặt quả đấm, đầu óc bắt đầu xoay chuyển nhanh chóng.

Lúc này, Tiểu Tư đã kiểm tra xong ly trà của Diên thị, đi tới trước mặt Nhan Thế Ninh, nói, “Là thuốc trợ sản cực mạnh!”

Thuốc trợ sản? Nghe vậy, Nhan Thế Ninh rung mình, trong đầu hiện lên một ý niệm to gan, đúng là quá nguy hiểm, không cẩn thận sẽ... Nhan Thế Ninh run sợ, nhìn thấy đám người Mục quý phi sắp tới cửa, nàng cắn răng một cái, xoay người đi đến cạnh bàn, bưng ly trà mà Diên thị vừa uống lên, uống một ngụm.

Tiểu Tư thấy thế, kinh hô, “Vương phi!”

Nhan Thế Ninh nhìn thấy đám người Mục quý phi nhảy qua cửa mà vào, liền kéo tay Tiểu Tư, trầm giọng nói, “Ta chỉ uống một chút thôi, sẽ không có chuyện gì! Chuyện muội phải làm bây giờ chính là chuẩn bị để ta lâm bồn.”

“Lâm bồn!” Khuôn mặt luôn lạnh nhạt của Tiểu Tư rốt cuộc cũng hiện lên vẻ kinh hoàng.

Được lực của thuốc chắc chắn là rất mạnh, mặc dù chỉ uống có một chút nhưng Nhan Thế Ninh đã bắt đầu cảm thấy đau đớn, nàng khom người xuống ôm bụng, hốc mắt đỏ bừng, mắt lộ ra hung ý, “Đứa nhỏ đã hơn tám tháng! Có thể!”

Sau đó lại nhìn Tiểu Tư, không tiếng động nói ra, “Cầu xin muội!”

Lời còn chưa dứt, lệ trên khóe mắt cũng không nhịn được nữa mà chảy xuống.

Tiểu Tư thấy thế, trong nháy mắt liền lĩnh ngộ. Vương phi bị hãm hại, hậu quả khó có thể tưởng tượng, hiện tại điều cần làm nhất chính là rửa sạch tội danh. Nhưng chứng cứ lại vô cùng xác thực, phải làm sao để rửa sạch? Đương nhiên chính là cùng nhau bị hại!

Một người sinh non! Một người khác cũng sinh non! Đều là bị người hãm hại!!

Trước đây, lúc nhảm chán nản và Vương phi liền cùng nhau nghiên cứu y dược, trong đó có cả thuốc trợ sản, Vương phi chắc chắn là đã nghĩ đến chuyện này cho nên mới uống ngụm trà kia!

Thai nhi tám tháng! Cơ bản là đã đủ khỏe mạnh! Nhưng chưa đến thời điểm mà lại dùng thuốc trợ sản, nói thế nào cũng sẽ có nguy hiểm!

Nhưng nếu không làm như vậy, thì không còn cách nào để hóa giải nguy hiểm!

Hung ác trùng trùng, khó lòng phòng bị, trong nháy mắt, Tiểu Tư phân tích tất cả một lần, sau đó trề khóe miệng xuống, trầm mặt, quét sạch tất cả hoảng sợ, thay thế bằng vẻ trấn định, thừa dịp não loạn còn chưa bắt đầu, vội vàng đỡ Nhan Thế Ninh dậy, đồng thời nhanh chóng rút cây châm trên tóc xuống, đâm chảy máu tay của mình rồi bôi lên vấy của Nhan Thế Ninh.

“A! Vương phi chảy máu!” Tiểu Tư lớn tiếng hô, ngón tay đã nhanh nhẹn điểm lên vài huyệt đạo trên người Nhan Thế Ninh, hơn nữa, còn lấy ra vài viên thuốc nhét vào trong miệng nàng.

Hai vị Vương phi liền tiếp ngã xuống đất, tất cả mọi người có mặt trong phòng vô cùng hoảng loạn, Mục quý phi và Chu thị bất ngờ, trong mắt cũng nổi lên kinh nghi.

Tiểu Tư đặt hết tâm tư lên người Nhan Thế Ninh, vừa bắt mạch, vừa bôi máu lên vấy nàng, thấy đã tạm ổn mới cao giọng, “Không xong rồi! Vương phi nhà ta muốn sinh!”

...

Trong phòng, Tiểu Tư hết sức chăm chú đỡ đỡ cho Nhan Thế Ninh, bà đỡ trong cung tự nhận có kinh nghiệm phong phú, nhưng khi nhìn thấy tiểu cô nương tỉnh táo thuần thực như vậy lại có chút không xen tay vào được, cho nên chỉ có thể ở bên cạnh nói với Nhan Thế Ninh, “Cứu Vương phi, người dùng thêm sức! Lại dùng thêm chút sức nữa!”

Đến khi thấy Nhan Thế Ninh bắt đầu chảy máu, bà đỡ không khỏi bắt đầu kinh hoảng. Tiểu cung nữ ở bên cạnh thấy thế cũng bị dọa sợ, chậu nhôm trong tay rơi xuống, “A! Vương phi chảy máu! Chảy máu!”

Nhan Thế Ninh vốn là sinh non, tâm tình mọi người đều căng như dây cung, nghe tiếng thét kinh hãi này thì sắc mặt lập tức hoảng hốt!

Tiểu Tư thấy các nàng hoảng loạn, cả giận nói, “Các người còn ầm ĩ nữa thì mau cút ra ngoài cho ta!” Nói xong liền cầm khăn lau mồ hôi cho Nhan Thế Ninh, “Vương phi! Người dùng thêm sức! Không có việc gì! Không có việc gì!”

Thấy ánh mắt kiên định của Tiểu Tư, Nhan Thế Ninh gật đầu, nước mắt cuộn cuộn chảy xuống, đến khi cảm giác đau đớn như bị cạo xương cắt da truyền tới, hàm răng của nàng cắn mạnh lên khăn vải, hai đầm nắm lại thật chặt. Bởi vì dùng sức quá mức, móng tay khảm vào lòng bàn tay, rách ra, chảy máu, nhưng lại không hề cảm thấy chút đau đớn nào.

Nàng mở to hai mắt nhìn nóc giường, lệ rơi đầy mặt, “Hài tử! Con nhất định phải chịu đựng!”

...

Lại thêm một chậu máu được bưng ra ngoài, Bùi Cẩn nhìn thấy mà giật mình. Cuối cùng hần không nhịn được nữa, một phát bắt lại cung nữ vừa đi ra, quát lên, “Bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vương phi có nặng lắm không?”

Cung nữ ngẩng đầu lên, thấy Cửu vương luôn luôn ôn hòa lại làm ra vẻ mặt hung thần ác sát thì run rẩy nói, “Nô tỳ cũng không biết...”

Bùi Cẩn không hỏi được gì, tức giận đến toàn thân phát run, chỉ hận không thể lập tức xông vào bên trong.

Vừa rồi hần bị người khác lôi kéo nói chuyện, quay đầu lại không thấy Nhan Thế Ninh đâu, thật vất vả mới thoát khỏi đám người kia, sau đó lại nghe được cung nữ chạy đến bẩm báo, nói Vương phi đã xảy ra chuyện! Hần kinh hãi, vội vàng chạy đến nơi đã thấy Diên Đế và Bùi Chương cũng đang chạy đến. Chính vì thế, Bùi Cẩn càng thêm lo lắng!

Thời điểm chạy tới Thiên điện, thấy mặt đất đầy máu, hần chỉ cảm giác cả người muốn điên lên, nghe nói máu kia là của Thất Trắc phi, hần mới thoáng yên tâm lại, nhưng đến khi nghe nói Nhan Thế Ninh muốn sinh non, tâm tình vừa mới ổn định lại một chút lập tức vọt lên tới cổ họng!

Mang thai hơn tám tháng, bình thường đều tốt, làm sao lại đột nhiên sinh non được?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

...

Nhan Thế Ninh sinh ở phòng này, Diên thị nằm ở phòng bên cạnh, có điều Diên thị sinh ra một cái thai chết.

Lúc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn bầm đen của con mình, Diên thị tan nát cả cõi lòng, tuyệt vọng gào khóc.

Tiếng khóc thê lương quá nhiều đến Diên Đế đang đứng đợi bên ngoài, Diên Đế đứng lên, lạnh lùng nói với bà đỡ đang bước ra ngoài, “Xảy ra chuyện gì? Đứa nhỏ như thế nào rồi?”

Bà đỡ lập tức quỳ xuống, khóc ròng. “Xin Bệ hạ nén bi thương!”

Ầm ầm, một tiếng sấm vang lên giữa ngày xuân, đánh thẳng xuống đỉnh đầu của Diên Đế, tựa hồ như không thể tin được, lảo lảo nói, “Chết?”

Chết? Làm sao có thể chết được? đã chín tháng rồi mà? Chẳng phải sẽ lập tức sinh ra sao! Làm sao lại chết? Tại sao lại không còn nữa?

Những người còn lại nghe lời này đều tự làm ra phản ứng. Bùi Chương chán nản ngã ngồi xuống ghế, che mặt nức nở; Mục quý phi sắc mặt trắng bệch, không ngừng rơi lệ; Chu thị giống như mất hồn, liên tục lảo lảo, “Đứa nhỏ đang tốt đẹp, sao có thể nói mất là mất được?”

Trong lúc mọi người đang “tan nát cõi lòng”, trong phòng sinh của Nhan Thế Ninh lại đột nhiên truyền ra tiếng khóc nỉ non của trẻ con, không vang dội, nhưng cũng không hư nhược.

Bùi Cẩn vừa nghe, cả người đều phản chấn lên.

Bà đỡ ôm đứa nhỏ đi ra, mặt mũi tràn đầy vui mừng nói, “Chúc mừng Bệ hạ, chúc mừng Vương gia, là một tiểu tử.”

Bùi Cẩn không có tâm tư trông nom đứa nhỏ là nam hay nữ, hần nhìn cũng không nhìn, chỉ vội vã hỏi, “Vương phi như thế nào rồi? Nàng có nặng lắm không?”

Bà đỡ gấp rút trả lời. “Vương phi chỉ là mất máu, hơi suy yếu một chút.”

Bùi Cẩn vừa nghe, tâm lại quỳnh lên, thấy màn che bị vén lên, hần lập tức đẩy bà đỡ ra, vọt vào trong.

Nhan Thế Ninh nằm trên giường, toàn thân đều ướt đẫm, tóc đen dài tán loạn trên gối, thấy Bùi Cẩn đến, nàng muốn cười nhưng nước mắt lại chảy xuống trước, “Bùi Cẩn...”

Bùi Cẩn vội vàng nắm lấy tay nàng, hốc mắt cũng đỏ lên, “Thế Ninh.”

Hai vợ chồng còn chưa kịp nói thêm câu nào, bên ngoài đã vang lên tiếng la thê lương của Diên thị. “Nhan Thế Ninh! Ngươi mau trả lại con trai cho ta! Mau trả lại con trai cho ta! Trả lại con cho ta! Ta muốn giết người!”

Nhan Thế Ninh vừa nghe, cả người đều bất an, nàng nắm chặt tay Bùi Cẩn, nói. “Đây là bọn họ hãm hại! Phải cẩn thận!”

Bùi Cẩn không biết rõ ràng, nhưng thấy Nhan Thế Ninh khẩn trương, trong lòng cũng cảm thấy không ổn.

Ngoài phòng, Diên Đế biết được một đứa cháu chết non thì bi thống không thôi, lại nghe một đứa cháu khác thuận lợi ra đời, thảm thán ông trời phù hộ trong lúc buồn vui lẫn lộn, nghe Diên thị kêu la như vậy liền nghiêm nghị hỏi. “Rốt cuộc là thế nào?”

Nha hoàn của Diên thị vội vàng quỳ xuống, khóc ròng. “Nô tỳ cũng không biết, nô tỳ nghe lệnh đi lấy cao bạc hà, khi trở về đã thấy chủ tử nằm trên mặt đất, chảy rất nhiều máu. Nghe... Nghe nói, hình như là Cửu Vương phi hạ độc trong trà.”

Nên nha hoàn hoàn toàn không biết chuyện, lời nói ra cũng không phải là mắt thấy tai nghe.

“Thuốc? Thuốc gì?” Diên Đế nghe vậy thì sợ hãi, sau đó sai người nhanh chóng đi điều tra.

Điều tra xong, thị vệ vội báo lại. “Trong chén trà của Cửu Vương phi và Thất Trắc phi đều có thuốc trợ sản!”

Diên Đế hoảng sợ, “Ai hạ thuốc! Tra cho trẫm! Hung hăng tra! Lúc ấy ai ở trong điện này? Là ai pha trà?”

Cung nữ, thái giám lập tức quỳ đầy đất, khóc ròng. “Nô tài oan uổng!”

Thị vệ vội nói. “Bẩm Bệ hạ, thuốc này chỉ có ở trong chén trà của hai người này, mà không có ở những chỗ khác... Có thể thấy được, lúc ấy là có người hạ độc tại chỗ, nếu không, sẽ không trùng hợp như thế!”

Lời này vừa thốt ra, tất cả hiềm nghi lập tức tập trung lên ba người. Mà trong ba người, hai người gặp chuyện, chỉ duy nhất một người không việc gì, vì vậy, Tiểu Tư bị hoài nghi lớn nhất!

Nghe thấy bên ngoài đang ép hỏi Tiểu Tư, Nhan Thế Ninh không nằm yên được nữa, giãy giụa đứng lên, đi ra bên ngoài, quỳ gối bên cạnh Tiểu Tư nói. “Phụ hoàng! Tiểu Tư và thần tước tình như tỷ muội, vừa rồi nàng còn liều mạng đỡ để cho thần tước! Nếu như nàng muốn hại con, vừa rồi có thể một chiêu hai mạng, giết chết mẹ con thần tước!”

Vừa rồi thẩm tra, Bùi Cẩn không tiện ở trong phòng, đành phải ra bên ngoài, lúc này thấy Nhan Thế Ninh vừa sinh xong lại chạy đến quỳ rạp xuống đất thì đau lòng không dứt! Nhưng giờ khắc này hắn cũng không có cách nào khác, chỉ có thể quỳ xuống cùng nàng!

Lời nói của Nhan Thế Ninh cũng rất có lý. Diên Đế nhú mày, không phải là Tiểu Tư, vậy thì là ai?

Mục Quý phi thấy tình thế bất lợi thì có chút nóng nảy, bất chấp có đúng mực hay không, gạ lệ nói. “không phải là nàng thì là ai! Trong phòng lúc ấy chỉ có ba người các người!”

Bùi Chương thấy Mẫu phi mở miệng, cũng đứng lên, lạnh lùng nói. “Trà loa là người bưng cho Tú Chân, không phải là nha hoàn thì chính là người! Vì sao người phải hại con của ta?”

nói xong liền hướng Diên Đế quỳ xuống, khóc to. “Phụ hoàng, người nhất định phải làm chủ cho nhi thần!”

70. Chương 70: Hóa Hiểm Thành Thắng

Vì sao Nhan Thế Ninh phải hại con của hắn, trong lòng mọi người đều rõ ràng, cho nên Bùi Chương vừa thốt ra lời này, ánh mắt của mọi người liền tập trung về phía Nhan Thế Ninh và Bùi Cẩn.

Nhan Thế Ninh sớm đã ngờ tới bọn họ sẽ hỏi như vậy, cho nên sau khi nghe xong, nàng cũng không hoảng loạn, con mắt ửng hồng, nước mắt lăn xuống, sau đó dập đầu, nói với Diên Đế, “Xin Phụ hoàng minh xét! Trà kia đúng là do thần tước bảo Tiểu Tư bưng cho Diên phi, nhưng trong đó có bỏ thuốc hay không thì thần tước không biết! Huống chi, thần tước cũng uống trà, còn vì thế mà bị hại!.. Vừa rồi, vừa rồi, nếu sơ sẩy một cái, hài nhi của thần tước cũng khó mà bảo toàn tính mạng...” nói xong, Nhan Thế Ninh lại lớn tiếng khóc ròng.

Thấy nàng nhanh mồm nhanh miệng, Bùi Chương hận đến nghiến răng nghiến lợi, sau đó cả giận nói, “Ai biết có phải người dùng khổ nhục kế hay không! Mặc dù người cũng uống trà, nhưng cuối cùng người lại vô sự! Người thuận lợi sinh hạ hài tử, còn con của ta...!!! thật sự là mưu kế hay! thật sự là lòng dạ rắn rết!”

Nhan Thế Ninh thấy hắn ngậm máu phun người, hắt nước bẩn lên người mình thì tức giận đến toàn thân phát run, bất quá rất nhanh nàng liền tỉnh táo lại, trên mặt tràn đầy hận ý, nhìn hắn nói, “Lời này của

Thất ca là có ý gì? Chẳng lẽ ta vì muốn sát hại thai nhi trong bụng Diên phi mà nhẫn tâm bất chấp an nguy của con mình hay sao?”

“Vì đạt được mục đích, người chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn nào!” Bùi Chương trả lời.

Biết hần đã nhảy vào bẫy, Nhan Thế Ninh cười lạnh, “Theo như ý của huynh thì có phải ta cũng nên hoài nghi huynh là đang muốn vu oan hãm hại cho ta hay không?”

Ánh mắt Nhan Thế Ninh sắc như đao, Bùi Chương nhất thời nghẹn lời. hần là bị kinh hãi, cũng là chột dạ, cho nên lời nói ra tiếp theo liền có chút hàm hồ, “Cái gì mà vu oan hãm hại! Chẳng lẽ bản vương lại bảo Diên phi đích thân giết hài tử để giả họa cho người sao?”

Nhan Thế Ninh cười lạnh một tiếng, nói, “thật ca có thể hoài nghi ta lòng dạ rắn rết, bất chấp an nguy của cốt nhục để hạ độc kế, vậy thì sao ta lại không thể hoài nghi Diên phi chứ?”

Mục quý phi thấy không tốt, liền vội vàng xen vào, “Đều nói ít đi một câu đi, cái gì mà khổ nhục kế, cái gì mà vu oan hãm hại, mau thu lại hết cho ta!”

Nhan Thế Ninh thấy bà ta cố gắng hòa giải thì cũng không dây dưa nữa, chỉ nói, “Nương nương cũng là mẫu thân, tất nhiên cũng hiểu hài tử chính là thịt trên người mình, chỉ cần có lương tri, chắc chắn sẽ không bao giờ mạo hiểm an nguy của con mình! Thế Ninh không làm, cũng tin tưởng Diên phi không làm! Mặc dù tạm thời không biết là ai hạ độc, nhưng Thế Ninh chưa bao giờ hoài nghi Diên phi! Nhưng không biết vì sao Thất ca lại một mực chắc chắn là ta gây nên?”

nói đến đây, Nhan Thế Ninh cố ý ngừng lại một chút. Lời này của nàng chính là đang mắng Bùi Chương không quân tử! Nhưng nàng cũng chỉ có thể nói như vậy mà thôi, bởi vì nàng cũng không có chứng cứ chứng minh mọi chuyện là do Diên thị gây nên, chính mình giết con của mình để vu oan hãm hại, đây là chuyện hoang đường cỡ nào chứ! Ngay cả chính nàng còn không tin, chứ đừng nói đến là Diên Đế.. mặc dù tất cả đều là sự thật!

Cớ nào diên cuồng hãm hại a!!!

Hơn nữa, chứng cứ duy nhất cũng đã bị Diên thị nuốt mất rồi!

Nghĩ tới đây, Nhan Thế Ninh hít vào một hơi, sau đó trầm giọng nói, “Đương nhiên, Thế Ninh cũng có thể hiểu được tâm tình của Thất ca, nếu như Thế Ninh mất đi hài tử, chỉ sợ sẽ còn diên cuồng hơn cả Thất ca và Diên phi! Nhưng nói thì nói thế, Thế Ninh cũng không muốn bị dội nước đục lên người!”

nói đến đây, Nhan Thế Ninh thở dốc một hơi, lão đảo thân thể.

Bùi Cẩm thấy thế, quay đầu lại phát hiện sắc mặt nàng tái nhợt, mồ hôi lạnh đầy trán, cả kinh.

Nhan Thế Ninh nhìn hần một cái, gian nan kéo ra một nụ cười, sau đó lại nói với Diên Đế, “Thần tức làm người như thế nào, Phụ hoàng là người rõ ràng nhất. Chuyện hôm nay, thần tức đều nói thật... Kính xin Phụ hoàng minh...”

Chưa kịp nói hết chữ cuối cùng, Nhan Thế Ninh trợn mắt lên, cả người đổ sang hướng bên cạnh. Bùi Cẩm vội vàng ôm lấy nàng, nhìn thấy một bãi máu dưới đất thì kinh hoảng, kêu ra tiếng:

.. “Thế Ninh!!”

...

Nhan Thế Ninh lần nữa mất máu ngất xỉu, chứng minh nàng bị tổn thương rất lớn, cũng đã nói lên nàng không thể nào là người hạ độc, dù sao, lưỡng bại câu thương, ai cũng không có lợi!

Nhưng Bùi Chương làm sao có thể cam tâm, thấy vẻ mặt âm tình bất định của Diên Đế, hần lại nói, “Phụ hoàng, cho dù nàng không hạ độc, nhưng trà kia cùng trong một chén, vì sao người uống trước lại trúng độc sâu hơn người uống sau?”

Diên Đế nghe hỏi thế liền nhướn mày.

Tiểu Tư đứng bên cạnh, thấy thế liền đắp mấy môi dưới, sau đó trả lời, “Đó là bởi vì thân thể của Vương phi nhà nô tỳ khỏe mạnh, còn thân thể của Diên phi thì suy yếu..”

Trong thời gian ở tại Ngọc Tuyền sơn trang, mỗi ngày Nhan Thế Ninh đều ăn uống no đủ, hoạt động gân cốt, tinh thần phấn chấn; mà Diên thị thì đúng là gần đây thân thể không được tốt, thời gian trước còn bệnh nằm liệt giường.. Đối với hai người con dâu có thai, Diên Đế tất nhiên cũng có quan tâm, bây giờ nghe Tiểu Tư giải thích một phen, nghi hoặc trong lòng cũng được cởi bỏ.

Chỉ là...

Diên Đế nhìn Bùi Cẩn đang lo lắng đứng cạnh Thái y, lại nhìn Bùi Chương đang đau lòng rơi lệ, bên tai lại vang lên tiếng khóc thê lương của Diên thị, tâm niệm vừa động, Diên Đế chậm rãi nói, “Mẹ con Cửu vương phi còn yếu, ở lại trong cung tĩnh dưỡng đi.”

Lời này vừa thốt ra, sau lưng Bùi Cẩn lập tức cứng lại!

Diên Đế... Đây là muốn giam lỏng mẹ con Nhan Thế Ninh trong cung!

Tại sao phải giam lỏng?

Chính là đang hoài nghi hẩn!

...

Yến tiệc vui vẻ một lần nữa chấm dứt trong hỗn loạn.

Nhan Thế Ninh được an trí ột tấm điện tinh xảo, lúc này nàng đã được thay quần áo sạch sẽ, đang an ổn ngủ trên giường, nghe được bên cạnh có động tĩnh, tròng mắt giật giật, tỉnh lại. Thấy Bùi Cẩn đang canh giữ bên giường, nàng nhếch miệng cười một tiếng, muốn nói chuyện nhưng đau đớn truyền đến, nàng lập tức hít vào một hơi.

Bùi Cẩn phát hiện ra, vội vàng cầm tay của nàng, “Nàng còn đau không?”

Nhan Thế Ninh chớp chớp mắt nhìn hẩn, sau đó ủy khuất nói, “Đau quá.”

Bùi Cẩn vừa nghe, nhớ tới cái gì, liền biến sắc mặt, quát lên, “Nàng còn biết đau!”

“Hả??” Nhan Thế Ninh có chút mờ mịt, mới vừa rồi còn vẻ mặt lo lắng nhu tình, sao lại trở mặt rồi?

Bùi Cẩn thấy nàng như vậy thì có cảm giác như đang đánh vào không khí, hẩn muốn hung hăng đánh nàng một trận nhưng lại không nỡ, cuối cùng chỉ có thể cầm ngón tay của nàng lên cắn một chút, cả giận nói, “Trở về ta sẽ tính sổ với nàng sau!”

Nhan Thế Ninh vừa nghĩ, liền biết là Bùi Cẩn đã biết chân tướng nên mới nổi giận, dù sao mặc dù là nàng thắng, nhưng tiền đặt cược lần này quá lớn, bây giờ nghĩ lại mà vẫn thấy sợ! Muốn giải thích, nhưng bên cạnh đều là người trong cung, liền cắn môi dưới không nói nữa, chỉ nháy mắt cầu xin tha thứ.

Bùi Cẩn oán hận nhìn nàng một lát, nhớ đến lời của Diên Đế, lại thở dài, sau đó tựa đầu lên vai Nhan Thế Ninh, nhẹ giọng nói, “Thế Ninh, nàng và con phải ở lại trong cung..”

Nhan Thế Ninh trợn to hai mắt.

Bùi Cẩn nhẹ nhàng cười một tiếng, hôn lên trán của nàng, nói tiếp, “Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ đón nàng ra ngoài. Rất nhanh.”

Nhan Thế Ninh nhìn hẩn, hốc mắt lại hồng lên, sau đó nàng từ từ gật đầu. Nàng cũng biết, Diên Đế giữ hai mẹ con nàng trong cung là có ý gì.

..Nàng làm nhiều như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không hóa giải được hiềm nghi của Diên Đế!

Bùi Cẩn biết rõ nàng nghĩ cái gì, lắc đầu nói, “Nàng làm rất tốt!”

Nếu như nàng không làm những thứ kia, chỉ sợ hiện tại Mục quý phi sẽ càng thêm kiêu căng, mà hai người bọn họ lại không thể giải thích rõ ràng được, chỉ sợ kết cục sẽ còn thảm hại hơn bây giờ!

Kiểm củi ba năm thiêu một giờ, như thế vẫn còn nhẹ!

“Mấy ngày tới đây, chỉ sợ ta khó lòng gặp được nàng.” Trầm mặc một lúc, Bùi Cẩn lại thương xót nói.

Nhan Thế Ninh hơi nhếch môi, sau đó nói, “Thiếp sẽ chăm sóc con thật tốt.”

Bùi Cẩn lắc đầu, bình tĩnh nói, “Mặc kệ thế nào, trước hết nàng phải bảo vệ mình thật tốt!”

Nhan Thế Ninh ngẩn ra.

Bùi Cẩn cúi xuống bên tai nàng, buồn bã nói, “Đứa nhỏ mất có thể sinh lại, nàng mất.. thì sẽ không còn nữa...”

Nhan Thế Ninh nghe mà đau xót cả chớp mũi, nàng gạt đầu nói, “Thiếp sẽ chăm sóc bản thân thật tốt.”

Suy nghĩ một chút, nàng lại nói nhỏ, “nói cho chàng biết một bí mật.”

“Ừ?”

“Thực ra lúc trước là thiếp giả vờ bất tỉnh.”

“ ... ”

“Khi đó ngắt một chút, hiệu quả sẽ cao hơn.” Nhan Thế Ninh nháy mắt, nhỏ giọng nói.

Bùi Cẩn hồi tưởng lại, liền phát hiện ra manh mối. Lúc trước Nhan Thế Ninh vẫn bình thường, về sau đột nhiên nàng lại yếu dần đi, giống như là kiệt lực.

Nhan Thế Ninh cười giả hoạt, “Hồ ly tinh, không nên quên lão bản hành nha!”

Vừa nghĩ đến chuyện nàng giả bộ lừa gạt mọi người, Bùi Cẩn không nhịn được lắc đầu bật cười.

“Vậy sao nàng lại hôn mê đến tận bây giờ?” Bùi Cẩn nghi hoặc.

Nhan Thế Ninh cắn môi nói, “Về sau chàng ôm thiếp, thiếp cảm thấy hơi mệt, liền ngủ mất...”

“ ... ”

...

Lúc đến hai người, khi trở về lại chỉ có một người, Bùi Cẩn nghiêm nghị ngồi trong xe ngựa trống rỗng, ánh mắt thâm thúy, quanh thân hắt mớ hồ lô ra chút sát ý.

Rắc dọc phát động công kích, hơn nữa lại dùng loại phương thức hắt không ngờ tới! Mặc dù hắt cũng bị tổn thất không nhẹ, nhưng cái giá bọn họ phải trả cũng quá lớn rồi!

Tại sao bọn họ phải làm như vậy?

Lưỡng bại câu thương? Vì cái gì?

Trong Vương phủ, đèn đuốc sáng trưng. trên mặt mỗi người đều mang biểu tình phức tạp, vừa vui mừng vừa trầm trọng. Vui mừng là vì Vương phi đã sinh quý tử, còn trầm trọng là vì Vương phi và tiểu vương gia không thể trở về.

.. Bùi Cẩn sớm đã nhanh chóng kể lại tất cả mọi chuyện phát sinh trong cung.

Trong phòng thuốc, Bùi Cẩn an vị ngồi trên ghế mây, vân vê mi tâm, trầm suy nghĩ.

Bắc Đẩu ngồi bên cạnh nhìn Bùi Cẩn một lúc, cuối cùng nuốt phần nộ trong lòng xuống.. Hai ngày trước, hắn nói muốn mượn Tiểu Tư một ngày, kết quả một lần mượn liền xảy ra chuyện!

Suy nghĩ một chút, Bắc Đẩu nói, “Người đã cưới được một cô gái tốt. Hôm nay nếu nàng không phản ứng nhanh chóng, hậu quả sẽ là khôn lường.” Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của Bắc Đẩu tràn đầy vẻ thưởng thức... Nhan Thế Ninh rất hung ác, bức nàng tới cực điểm, nàng thậm chí còn hung ác hơn cả Bùi Cẩn! Nữ nhân như vậy, thật sự là không thể tốt hơn! Đương nhiên, Tiểu Tư vẫn là tốt nhất!

Nghĩ đến Tiểu Tư, ánh mắt Bắc Đẩu trở nên nóng rực.. Nàng thật sự là quá ưu tú, thời gian trước vừa mới để nàng đỡ đẻ cho nữ đầu bếp, hôm nay đã có thể thuận thực đỡ đẻ cho Vương phi!

Nhận ra bản thân đã thất thần, Bắc Đẩu ho nhẹ một tiếng, sau đó nghiêm mặt nói, “Tiếp theo người định làm gì?”

Bùi Cẩn thâm trầm, “hiện tại ta cần phải biết nguyên nhân vì sao Bùi Chương lại phải giết chết con của mình đã!”

Bắc Đẩu gật đầu, “Đúng là rất khả nghi. Làm như vậy bọn họ hoàn toàn không có lợi gì cả.”

Bùi Cẩn chán nản gật đầu, trầm ngâm một lát mới nói tiếp, “Thất ca trù hoạch ván cờ này, lấy cái chết của con mình để đả kích ta, nếu như về sau Thế Ninh không quấy rối ván cờ của bọn họ, sợ là ta sẽ sụp bầy! Nhưng bây giờ Thế Ninh đã phá vỡ thế cục, tầm mắt của Phụ hoàng lại mở hồ, cho nên mặc dù vẫn còn hoài nghi, nhưng cuối cùng Phụ hoàng vẫn không hạ quyết định, chỉ giữ Thế Ninh ở lại trong cung để nhắc nhở ta, đề phòng ta! Từ điểm này mà nói, Thất ca đã thắng, nhưng bọn họ không thắng toàn toàn mà thôi! Như vậy, hiện tại muốn chuyển bại thành thắng, chúng ta nhất định phải tìm ra nguyên nhân Thất ca thiết kế ván cờ này làm gì! Hồ dữ không ăn thịt con, huống chi lại là một quả cân ảnh hưởng đến việc ngồi lên vị trí kia! Ta không tin, vì đối phó ta mà Thất ca có thể điên cuồng đến vậy!”

“Ý của người là, thai nhi trong bụng Diên thị có vấn đề?” Bắc Đẩu nhíu mày hỏi.

Bùi Cẩn híp mắt, “Ta đang nghĩ, cái thai trong bụng Diên thị có phải là thai chết hay không.”

Bắc Đẩu nghĩ nghĩ, liền vuốt cằm nói, “Có khả năng! Ta lập tức hạ lệnh cho người đến phủ Thất vương điều tra, nếu như là thai chết, nhất định sẽ để lại dấu vết, ít nhất trên mặt y được sẽ có manh mối.”

Bùi Cẩn gật đầu, “Chúng ta phải dốc hết sức, sớm ngày đón hai người các nàng trở lại! Nếu không, người nhất định sẽ phải chịu khổ cùng ta.”

Thấy Bùi Cẩn lại trêu ghẹo mình, Bắc Đẩu không thêm nói gì, nghĩ đến cái gì, lại ngẩng đầu lên nói, “Hai người? Phải là ba người mới đúng.”

“Ba?” Sau khi sững sờ, Bùi Cẩn lập tức hoàn hồn, sau đó ảo não không thôi, “Ta quên mất con trai của mình!”

Mà khi hần nhớ tới bản thân chưa nhìn thấy mặt con trai, lại càng ôm đầu kêu rên ảo não.

Trong cung, trên giường gấm, trong một cái tã lót, có một bé trai khế nhếch khóe miệng của mình lên, dường như đang bày tỏ sự bất mãn trong lòng...

71. Chương 71: Bùi Tiểu Diểu Rất Thích Khóc

Trong thời gian Bùi Cẩn điều tra đáp án, Nhan Thế Ninh ở trong cung điều dưỡng thân thể trong tháng cũ.

Đứa bé sinh non, thân thể có chút yếu ớt, cho nên mặc dù trong lòng Diên Đế có hoài nghi, nhưng vẫn cứ người đến chăm sóc cẩn thận. Các loại thuốc bổ thì nhau mà đến, lò lửa trong viện không ngừng đỏ hồng, vì vậy, qua bảy, tám ngày, sắc mặt Nhan Thế Ninh lại hồng nhuận như xưa, tiếng khóc của đứa nhỏ cũng vang dội hơn nhiều.

Hết một tháng, Nhan Thế Ninh đã có thể xuống giường đi lại, đứa nhỏ cũng trắng trẻo mập mạp, đương nhiên, tiếng khóc cũng vì thế mà càng thêm vang dội.

Nghe thấy tiếng khóc lại vang lên lần nữa, Nhan Thế Ninh thả hương thảo trong tay xuống, ngửa mặt lên trời thở dài, “Ông trời a, tiểu hồn đản con sao hay khóc như vậy chứ? không phải vừa mới ngủ sao?”

Đúng thế, tiểu hồn đản chính là nhũ danh mà Nhan Thế Ninh đặt cho con trai mình, nguyên nhân là vì tiểu hồn đản này rất thích khóc! Buổi sáng khóc một lần, buổi trưa khóc một lần, buổi chiều khóc một lần, buổi tối trước khi đi ngủ lại khóc thêm một lần nữa. Có lúc nhàm chán, nó còn có thể tùy thời mà khóc! Có việc, khóc! không có việc gì, cũng sẽ tìm ra chuyện để khóc! Đứa nhỏ khác khóc một sẽ tự mình đi ngủ, nhưng tiểu hồn đản này không thể, nhất định phải khóc đến lúc có người ôm mới thôi! thật sự là quán người chết đi được, cùng một đức hạnh với cha của nó!

Mới đầu nghe con trai khóc, Nhan Thế Ninh còn phập phồng lo sợ, sợ nó bị ai tính kế, nhưng một thời gian sau, nàng phát hiện ra tiểu tử này không có việc gì cũng sẽ ngoác họng ra khóc, vì thế nàng liền mặc kệ, không thêm quản nữa!

Vừa khóc liền dỗ, chẳng phải là quá nuông chiều đứa nhỏ sao?

Lúc này, nghe được tiếng con trai khóc, Nhan Thế Ninh không có phản ứng gì. Nàng không tin nó không mệt mỏi!

Có điều, Nhan Thế Ninh nhin được, nhưng Tiểu Thập Tam lại không nhin được.

Diên Đế có lệnh, không có việc gì tuyệt đối không được quấy nhiễu Vương phi, cho nên bình thường không có ai dám tùy ý đến đây, vì vậy, cả cung điện to lớn khó tránh khỏi có vẻ vắng lặng, cũng may còn có Tiểu Thập Tam ở lại.

Bởi vì biến cố trong thọ yến của Diên Đế, Tiểu Thập Tam cũng không tiện ở lại phủ Hiền vương nữa, mà lập tức bị đưa về cung, khi nào thấy nhớ cháu trai lớn thì đi tìm Nhan Thế Ninh, sau đó liền ở lại trong điện, ngày đêm canh giữ bên giường, chăm sóc cháu trai của mình.

Vốn là cháu trai vừa khóc, Cửu tẩu sẽ vội vàng đi đến, nhưng bây giờ lâu như vậy rồi mà cũng không thấy người đến. Mất thấy cháu trai càng khóc càng lớn tiếng, Tiểu Thập Tam liền vội vàng ra cửa tìm người. Đến khi thấy Nhan Thế Ninh và Tiểu Tư đang ở phòng ngoài nghiên cứu thảo dược, Tiểu Thập Tam liền buồn bực, sau đó nói, “Khóc! Khóc!”

“Tiểu Thập Tam, không cần quan tâm! Cả ngày lẫn đêm chỉ biết khóc!” Nhan Thế Ninh bị con trai âm ỹ, liền giả bộ hầm hừ.

Tiểu Thập Tam vừa nghe thì tròn trợn mắt, cho rằng Cửu tẩu nói thật, sau khi suy nghĩ liền mím môi, xoa người trở về phòng.

Xong rồi, cháu trai của lão tử khóc làm phiền đến người ta, nên không có ai quan tâm đến nó nữa, thật đáng thương mà!!

Thấy cháu trai khóc không ngừng, Tiểu Thập Tam cực kỳ đau lòng, ô ô, không có người quan tâm đến cháu nha, làm sao bây giờ? Nhớ tới cách Mẫu phi thường dụ dỗ mình, Tiểu Thập Tam do dự một chút liền vươn tay ra sờ sờ đầu của cháu trai, nói, “Cháu ngoan, không khóc. Sờ sờ!”

Đầu đứa nhỏ vừa mềm mại vừa ấm áp, Tiểu Thập Tam vuốt rất cẩn thận, đột nhiên có cảm giác rất kỳ quái. Thấy cháu trai rút cổ một cái, tiếng khóc cũng ngừng lại, mừng rỡ liền xông lên đầu, sau đó tiếp tục sờ, “Cháu ngoan ngoan, cho cháu... ăn kẹo. Phải trưởng thành đã! Bây giờ không có răng, không cắn được, ha ha...”

Có lẽ là vì thanh âm non nớt, mềm mại trấn an, hoặc là vì bàn tay nhỏ bé ấm áp trên đầu, hoặc là bị kẹo đường hấp dẫn, tiểu oa nhi hít hít mũi, ngừng khóc thật, sau đó giật giật thân thể mập mạp, ngủ thiếp đi.

Tiểu Thập Tam thấy thế thì vui vẻ nhếch miệng nở nụ cười.

Ngoài cửa, những người có mặt đều tròn mắt há mồm.

Tiểu Thập Tam cũng nhanh chóng phát hiện ra kỳ lạ ở phía sau, quay đầu nhìn lại, cũng ngây ngẩn cả người, sau đó vội vàng đứng lên, hành lễ với nam nhân mặc Hoàng bào, “Phụ hoàng.”

Diên Đế đến đây, là vì sau khi nghe được hồi báo của ám vệ, trầm tư trong thư phòng thật lâu mới hạ lệnh đến chỗ Nhan Thế Ninh. đi tới cửa liền ngăn không cho thái giám thông báo, trực tiếp đi thẳng vào bên trong. Có điều ông cũng không nhìn ra bất kỳ manh mối nào, ngoại trừ Nhan Thế Ninh đang bình thần, chịu đựng gian khổ giúp đỡ một đứa nha hoàn nghiên cứu thảo dược. Thi lễ xong, liền để Nhan Thế Ninh dẫn ông vào phòng trong, ý muốn nhìn tôn nhi trông ngóng đã lâu một chút, lại không ngờ sẽ nhìn thấy cảnh đứa con trai nhỏ ốm yếu của mình đột nhiên mở miệng nói chuyện.

Câu không liền mạch, nhưng thanh âm lại rất rõ ràng, hơn nữa, phát âm cũng rất tự nhiên, như vậy, đứa bé này hẳn là không có vấn đề gì!

Trong lúc đó, Diên Đế có cảm giác vui như được lên trời!

Tiểu Thập Tam thấy vẻ mặt cổ quái của Phụ hoàng cũng nhận ra chuyện vừa xảy ra là gì, lập tức há to mồm, vẻ mặt khó tin.

Nhan Thế Ninh lại không quan nhiều như vậy, nàng đi đến trước mặt Tiểu Thập Tam, ngồi xổm xuống, mỉm cười nói, “Tiểu Thập Tam, đệ nói chuyện..!”

Tiểu Thập Tam gật đầu.

“không cần gật đầu, mở miệng nói chuyện, giống như vừa rồi vậy!”

Tiểu Thập Tam trừng mắt, nghĩ nghĩ, chậm rì rì nói, “Cháu trai, đừng khóc.”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt vui mừng của mọi người càng thêm rõ ràng.

Diên Đế ho khan một tiếng, kích động hỏi, “Thập Tam, con.. sao con có thể nói được?”

Tiểu Thập Tam nhìn nhìn Diên Đế, lại nhìn nhìn Nhan Thế Ninh, trầm ngâm một lát mới trả lời, “Cửu ca, Cửu tẩu, bọn họ, dạy.”

Nghe câu trả lời như vậy, Nhan Thế Ninh có chút ngoài ý muốn. Quả thật, lúc Tiểu Thập Tam ở phủ Cửu vương, mọi người đều đùa giỡn, trêu chọc để hắn nói chuyện, nhưng đều đã dùng mọi biện pháp, mà tình hình cũng không khả quan hơn chút nào. Sau khi chẩn mạch, Bắc Đẩu nói Tiểu Thập Tam không phải bị bệnh, mà là vì vấn đề tâm lý nên mới chậm nói chuyện, như vậy, vừa rồi, nhất định là hắn đã đột phá qua chướng ngại kia.

Diên Đế không biết rõ chân tướng, chỉ cho rằng Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh đã thật sự nỗ lực, vì vậy, ánh mắt nhìn Nhan Thế Ninh liền có thêm chút ít tán thành.

Xác nhận Tiểu Thập Tam nói chuyện bình thường, hơn nữa càng nói càng tốt, Diên Đế quay đầu lại hỏi Nhan Thế Ninh, “Ở đây có quen không?”

Bất thành linh bị hỏi, Nhan Thế Ninh hơi suy tư, trả lời, “Mọi chuyện đều tốt, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

Nhan Thế Ninh cúi đầu không đáp, chỉ lộ ra vẻ mặt ngưng ngù vừa lo lắng vừa vui vẻ.

Mặc dù không giải thích rõ ràng, nhưng ý tứ thì ai cũng hiểu. Trong nội cung hết thấy đều tốt, nhưng phu thê ngăn cách hai nơi, không chịu được nỗi khổ tương tư..!!

Kỳ thật vừa rồi, trong tích tắc Nhan Thế Ninh không muốn lộ ra loại biểu tình này, bởi vì nàng đoán không ra nguyên nhân Diên Đế hỏi như vậy là gì, bất quá cuối cùng nàng cũng quyết định bấm báo thành thực, đương nhiên là có thêm chút ít nguy trang trong đó... Nàng phải khiến người trước mắt này bớt bất mãn với nàng!

Nhan Thế Ninh dùng muốn nói lại thôi để biểu lộ thái độ của mình, sau đó liền chờ Diên Đế phản ứng. Nhưng Diên Đế lại trầm mặc hồi lâu, nàng cúi đầu lại không nhìn thấy nét mặt của Bệ hạ, chỉ có thể cảm nhận được ánh mắt bức người trên đỉnh đầu. một lúc lâu sau, nàng không khỏi có chút thấp thỏm.

Nàng ở trong cung hơn một tháng, mọi chuyện xảy ra bên ngoài nàng đều không biết, chỉ từ vài lời của thái giám và cung nữ mà biết được Bùi Cẩn bị điều đến Tuyên Thành làm việc, hình như vừa hồi Kinh cách đây không lâu. nói cách khác, một tháng này nàng không hề được gặp mặt Bùi Cẩn, quả thật là bị giam lỏng!

hiện tại Diên Đế hỏi như vậy, là vì thuận miệng, hay là đang thử dò xét nàng? Hắn là về sau đi, bởi lẽ một tháng này, đây là lần đầu tiên Diên Đế đến chỗ nàng!

Nhan Thế Ninh nghĩ tới vô số khả năng, trong lòng càng thêm khản trương. Ngay lúc nàng đang phân vân xem có nên mở miệng nói tiếp hay không thì Diên Đế lại lên tiếng.

“Ngày mai trăm sẽ phái người đưa con về phủ.”

Nhan Thế Ninh mở to hai mắt, con người vui mừng sáng rỡ, ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn..

...Chẳng lẽ Bùi Cẩn đã giải quyết xong tất cả rồi sao?

Thấy Nhan Thế Ninh không hề làm bộ mà phản ứng chân thật, Diên Đế thoáng hài lòng, quay đầu lại thấy vẻ mặt chờ đợi của Tiểu Thập Tam, lại nói, “Con cũng đến lúc học chữ rồi.”

Nghe vậy, ánh mắt Tiểu Thập Tam lập tức ảm đạm. Hắn còn tưởng được cùng trở về với Nhan Thế Ninh.

Có lẽ là cảm nhận được tiểu thúc thúc uể oải, cháu trai nhỏ lập tức cau mặt, “Oa” một tiếng khóc lớn. Diên Đế ở đây, Nhan Thế Ninh không thể bỏ mặc, gấp rút đi tới ôm con trai lên, vừa sờ, hóa ra là đá dầm.

Sau khi làm lễ với Diên Đế, nàng vội vàng vừa thay tã cho đứa nhỏ, vừa “a, a” dụ dỗ.

Bởi vì đã là đầu hè, nên con trai nàng cũng không quần quá nhiều quần áo, cởi xuống quần lót nhỏ màu xanh nhạt liền lộ ra bắp chân trắng trắng mềm mềm, trẻ mới sinh lại phá lệ trắng nõn, cũng phá lệ khiến người ta trù mến. Cho nên, thay tã cho con trai xong, Nhan Thế Ninh nhìn một dạng ngoan ngoãn khờ khạo của con mình, không nhận được “Chụt” một cái lên má. Quay đầu lại muốn nói chuyện với Tiểu Tư, đã thấy Diên Đế đứng ở bên cạnh, không khỏi lấy làm kinh hãi.

Vừa rồi nàng đổi tã, cứ tưởng rằng Diên Đế đã đi rồi.

Nhìn lại Diên Đế, hai con mắt nhìn chằm chằm vào đứa bé trên tay Nhan Thế Ninh, ánh mắt cực kỳ phức tạp. Giống như hiếu kỳ, giống như trù mến, lại giống như... nhao nhao muốn thử.

Nhan Thế Ninh nhếch miệng, nhớ tới một giấc mơ... nàng sinh đứa bé mập mập, Diên Đế muốn ôm thử, nàng liền ôm đứa bé đi mất.

Lúc này, nàng cũng rất muốn mang con trai giấu đi.. không cho Diên Đế xem, bắt quá nghĩ lại, nàng liền híp mắt lại, nở nụ cười, sau đó chậm chậm đi tới trước mặt Diên Đế, ôn nhu nói, “Phụ hoàng, người xem đứa nhỏ này giống ai?”

Trong lúc nói chuyện, Nhan Thế Ninh liền xoay người con trai ra phía trước, đối diện với Diên Đế.

Diên Đế sững sờ, sau đó theo bản năng liền vươn tay ra đón, sau khi quan sát một hồi, chân thành nói, “Mặt mày giống con, nhưng cánh mũi lại giống lão Cửu.”

“Vâng, lông mày này cũng giống Bùi Cẩn, còn cả lúc cười rộ lên nữa.. Mau, cục cưng, cười với Hoàng gia gia một cái...”

Nhan Thế Ninh đùa với con trai, đồng thời cũng chú ý đến phản ứng của Diên Đế, quả nhiên, Diên Đế nghe được ba chữ “Hoàng gia gia” thì khóe mắt đuôi mày đều buông lỏng, vẻ mặt vốn nghiêm túc trong nháy mắt cũng mềm mại, từ ái vô cùng.

Nhan Thế Ninh thầm oán trong lòng: Hừ hừ! Chỉ một lần này thôi!

Lúc này, Tiểu Thập Tam ở bên cạnh đột nhiên mở miệng, “Phụ hoàng, cháu trai, ban tên.”

Tên của hoàng tử, một nửa đều là do quân chủ ban cho, có điều thời gian này Diên Đế bận rộn nhiều việc, nên cũng chưa kịp ban tên cho đứa nhỏ. Tiểu Thập Tam từng nghe Nhan Thế Ninh và Tiểu Tư nói qua chuyện này, vừa rồi đột nhiên nghĩ tới, lại thấy tâm tình của Phụ hoàng rất tốt, suy nghĩ một chút liền to gan nói ra.

Diên Đế ngẩn ra, sau khi hiểu ý của Tiểu Thập Tam thì trầm ngâm một hồi, sau đó mới hào hứng hỏi, “Con thấy đặt tên gì thì được?”

Tiểu Thập Tam bị hỏi khó.

Nhan Thế Ninh nhìn mặt mà nói chuyện, biết tâm tình Diên Đế rất tốt, nàng liền nói với Tiểu Thập Tam, “Tiểu Thập Tam, tên của cháu trai phải nhờ đến tiểu thúc thúc đệ nha.”

Tiểu Thập Tam nghe vậy, mở trừng hai mắt, sau đó rất nghiêm túc suy tư. Nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một đứa bé năm tuổi, sao có thể nghĩ ra được cái tên có ý nghĩa sâu xa gì, ngẩng nhìn bốn phía một hồi, ngẩng đầu lên thấy chim nhỏ đang bay, ánh mắt liền sáng lên, đưa tay ra chỉ.

“Bay?” Nhan Thế Ninh nhíu mày, sau đó vẻ mặt giãn ra, “Tiểu Thập Tam là muốn cháu trai giống như chim nhỏ tự do bay lượn phải không?”

Tiểu Thập Tam sửng sốt một chút, sau đó gật gật đầu.

“Bùi Vân Phi?” Diên Đền nghe vậy liền cân nhắc một chút, cau mày nói, “Nó có thể nghĩ ra chữ này cũng là làm khó nó rồi, có điều chữ “Phi” này không được trang trọng lắm, không bằng đổi thành chữ “Phỉ” đi, hàm ý phồn vinh hưng thịnh.”

...

Trong tiếng tạ ơn của Nhan Thế Ninh, Tiểu Thập Tam vô cùng uể oải nghĩ, vừa rồi hẳn không phải là muốn nói chữ “Phi” (Bay), mà là chữ “Điểu” (Chim).

Bùi Vân Điểu. Bùi Tiểu Điểu (chim nhỏ), dễ nghe biết bao!

* * * Bổ sung thêm * * *

Tiểu Phi Phi: dễ nghe em gái người!!

Tiểu Thập Tam: Bùi Tiểu Điểu!

Tiểu Phi Phi: chim nhỏ em gái người!

Tiểu Thập Tam: Bùi Tiểu Điểu!

Tiểu Phi Phi: Còn gọi loạn nữa, coi chừng ta đánh người!

Tiểu Thập Tam: Bùi Tiểu Điểu!

Tiểu Phi Phi: Oa..!!

Tiểu Thập Tam: Ngoan ngoãn. không khóc, sờ sờ đầu.. hắc hắc..

Tiểu Phi Phi: ... sờ em gái người!

72. Chương 72

Thấy xe ngựa xuất hiện ở phía xa, Tiểu Át vội vàng chạy như bay vào trong phủ, hô lớn, “đã trở lại, đã trở lại!”

Bùi Cẩn đang đánh cờ với Bắc Đẩu, sau khi nghe thấy liền ném quân cờ trong tay xuống, chạy vội ra ngoài. Bắc Đẩu thấy tất cả mọi người mừng rỡ chạy ra cổng, nhíu nhíu mày, trong lúc vô tình cũng bước nhanh hơn. Vì thế, khi Nhan Thế Ninh ôm con trai bước xuống, liền nhìn thấy ngoài cửa chật kín người, nguyên một đám khuôn mặt tỏa sáng như vừa thưởng thức rượu ngon. Nhưng cho dù có nhiều người, ánh mắt của nàng chỉ thủy chung rơi vào trên người nam nhân đứng chính giữa.

một ngày không gặp như cách ba thu, hiện tại cũng phải hơn một nghìn năm đã qua, hướng chi lần chia biệt này lại ẩn chứa quá nhiều kinh tâm.

Nhìn thấy khuôn mặt tuần lãng của Bùi Cẩn, Nhan Thế Ninh rất muốn nhào vào trong ngực hắn. Còn chưa suy nghĩ xong, đã thấy Bùi Cẩn chạy như bay đến bên cạnh mình, sau đó vươn tay ôm chầm lấy mình.

Vui sướng quá mức mãnh liệt, ai cũng không biết nên ứng phó như thế nào. Bùi Cẩn cảm thấy chỉ ôm thôi thì không đủ, vì thế liền ôm nàng lên xoay tròn. Động tác này ngoài dự liệu của Nhan Thế Ninh, nàng vội vàng kinh hô, “Con trai! Con trai!”

Bùi Tiểu Điểu bị kẹp ở giữa rõ ràng đã bị làm cho choáng váng đầu óc, oa một tiếng liền khóc ầm lên.

Nhận ra con trai đang ở giữa, Bùi Cẩn vội vàng dừng lại, sau đó nghiêng đầu quan sát con trai, có điều vừa xem, hắn liền kinh ngạc, “Đứa nhỏ này sao lại xấu như vậy?”

“ ... ”

“ ... ”

“Xấu cũng là do chàng sinh!” Nhan Thế Ninh giận dữ.

“Oa oa” Bùi Tiểu Diệu khóc càng thêm thương tâm.

Ngay đêm đó, phủ Hiền vương vô cùng náo nhiệt, đến khi mọi người tản đi hết, Bùi Tiểu Diệu bị ôm đi ngủ, Bùi Cẩn lập tức đóng cửa lại, sau đó đè Nhan Thế Ninh lên cửa, dùng sức hôn môi nàng.

Nén đỏ thơm ngát, rượu nhiệt tình hăm, Bùi Cẩn vừa mút ngọt ngào trong miệng Nhan Thế Ninh, vừa vươn tay vào trong áo nàng, đặt lên bộ ngực sữa đầy đà.

Bộ ngực sữa trơn mềm y như đậu hũ, cảm giác như có thể nhéo ra nước, Bùi Cẩn kìm nén mấy tháng, đã sớm khó nhịn vô cùng, lúc này sờ đến tay, căng tức toàn thân lập tức tập trung hết vào một chỗ.

Nhan Thế Ninh lâu rồi cũng không hoan ái, thân thể cũng trở nên cực kỳ nhạy cảm, hơn nữa tiểu biệt thắng tân hôn, cho nên chỉ cần Bùi Cẩn hơi chạm vào, cả người nàng đã mềm nhũn ra, đến khi hắt tách hai chân nàng ra, cảm giác được vật ở phía dưới, nàng càng thêm đứng không vững.

“Đừng, đừng ở chỗ này!” Thấy Bùi Cẩn dường như muốn làm tại chỗ, Nhan Thế Ninh quay đầu, hổn hển nhắc nhở.

Thấy nàng nói như vậy, Bùi Cẩn lập tức ôm nàng lên, đi về phía sập nhỏ, lúc đi vẫn không quên tiếp tục gặm cắn đôi môi đỏ mọng mê người của nàng.

Đến nơi, Bùi Cẩn đặt Nhan Thế Ninh nằm xuống, ngay sau đó, cũng hạ người nằm xuống theo, tháo bỏ hết mọi thứ trói buộc trên người cả hai, có chút không đợi kịp mà nâng vũ khí tiến thẳng vào trong.

một bên ẩm áp bó chặt, một bên cứng rắn như sắt, cả hai đều không tìm được mà thở dài sáng khoái.

“Có nhớ ta không?” Bùi Cẩn vừa cử động eo, vừa khàn giọng hỏi.

Nhan Thế Ninh ôm cổ hắn, ngẩng đầu lên hôn môi hắn, hai mắt mê ly phủ đầy sương mù, gò má đỏ ửng, “Có thể không nhớ được sao?”

Có thể nào không nhớ, một câu nói nhưng lại vô cùng mất hồn. Trong khoảnh khắc, dự vọng của Bùi Cẩn bốc cháy mãnh liệt, hắn siết chặt hai cánh tay đang ôm nàng, hung hăng đi vào...

một đêm này, mây mưa vô số, Bùi Cẩn giống như muốn dùng một đêm để bù đắp lại mấy tháng trước đây, một lần lại một lần. Nhan Thế Ninh lúc đầu còn hào hứng phối hợp, càng về sau tứ chi càng nhũn ra vô lực, chỉ có thể ở giữa từng đợt sóng khoái cảm rên rỉ, cầu xin tha thứ. Đến lúc bình minh tỉnh lại, toàn thân nàng sớm đã toàn vết hồng loang lổ, ngay cả đầu ngón tay cũng không còn sức nhúc nhích.

Ngược lại, tinh thần của Bùi Cẩn lại cực tốt, vẻ mặt thỏa mãn, thấy nàng mở mắt ra, lại muốn tiến gần đến hôn môi. Nhan Thế Ninh gấp rút vô lực cầu xin tha thứ, “không cần.”

Bùi Cẩn khiêu mi cười một tiếng, vô tội nói, “Vậy ta biết làm sao?” Dứt lời, liền kéo tay Nhan Thế Ninh xuống dưới.

Dụng phải vật cứng rắn gì đó kia, Nhan Thế Ninh không khỏi rơi lệ.

Thấy nàng lại muốn kéo chăn che mặt, Bùi Cẩn không khỏi cười to, sau đó vén chăn lên, ôm lấy người, nói, “Chọc nàng thôi, chúng ta đi tắm uyên ương trước đã.”

nói là chỉ chọc nàng, nhưng đến lúc tắm xong đi ra, nước trong thùng tràn ra ngoài một nửa, còn Nhan Thế Ninh lại lần nữa xụi lơ trong ngực Bùi Cẩn.

Trong bí thống, Nhan Thế Ninh kêu rên, “Chàng nhanh đi xem con trai đi!”

...

Nhan Thế Ninh ngủ một giấc đến đúng giữa trưa mới tỉnh. Nàng là bị tiếng khóc của Bùi Tiểu Diệu đánh thức, mở mắt ra nhìn, Bùi Cẩn đang ôm Bùi Tiểu Diệu ngồi bên cạnh bàn, vẻ mặt Bùi Cẩn vừa buồn cười vừa tức giận, còn Bùi Tiểu Diệu lại là khóc lớn không thôi.

“Có chuyện gì vậy?” Nhan Thế Ninh ngồi dậy hỏi.

Bùi Cẩn bất đắc dĩ nói, “Ta chỉ là muốn ôm nó mà thôi, không ngờ nó lại khóc, vì thế ta chờ nó đi ngủ mới ôm tiếp, ai ngờ... Tiểu tử khốn kiếp này, đang ngủ ngon lại bắt đầu khóc!”

Nhan Thế Ninh: “...”

Đỡ lấy con trai, dù dỗi một hồi vẫn không chịu nín, Nhan Thế Ninh liền cởi áo lót ra cho con trai bú sữa. Bùi Tiểu Điều vừa ngủ thấy hương sữa liền thút thút ngừng khóc, há miệng ngậm lấy núm hoa, sau đó bắt đầu rằm rì mút sữa. Nhan Thế Ninh vỗ vỗ mông con trai, từ từ dỗ bé chìm vào giấc ngủ, thấy Bùi Cẩn không có động tĩnh gì, nàng buồn bực ngẩng đầu lên đã thấy hắn đang nhìn chằm chằm vào bộ ngực sữa của mình!

Nhan Thế Ninh: “...”

Thấy Bùi Tiểu Điều đã ngủ, Nhan Thế Ninh liền trừng mắt liếc Bùi Cẩn, “Về sau chàng chọc con khóc, chàng đi mà chịu trách nhiệm dụ dỗ!” Nhớ tới cái gì, lại nói, “nói, sao Phụ hoàng lại thả mẹ con thiếp về phủ?”

Bùi Cẩn rót cho nàng ly trà, khiêu mi nói, “Đó là vì lương tâm của Phụ hoàng phát thiện.”

“Mau nói rõ?”

Bùi Cẩn giả hoạt cười một tiếng, “Chẳng phải nàng rất muốn biết vì sao Thất ca lại cam lòng để Diên thị hại chết con của mình sao?”

Ánh mắt Nhan Thế Ninh sáng lên, quả thật vấn đề này đã khiến nàng hoang mang thật lâu.

“Đó là bởi vì... Thai nhi trong bụng Diên thị không phải là của Thất ca.”

“A!” Bùi Cẩn nhẹ nhàng nói ra, nhưng Nhan Thế Ninh lại trợn mắt há mồm, một hồi lâu sau mới nói, “Làm sao chàng biết được?”

Bùi Cẩn mỉm môi cười, nói, “Ta có người trong cung.”

73. Chương 73: Khí Phách Của Cửu Gia

Trong khi Bùi Cẩn ra sức tìm kiếm đáp án, Vương Phúc Niên cũng không nhàn rỗi, hắn nghĩ không ra vì sao Thất vương lại phải mưu sát con của mình để giả họa cho Cửu vương phi, nhớ lại thái độ của Diên Đế đối với Bùi Cẩn, hắn cảm thấy mình nhất định phải làm gì đó, hắn nghĩ, có lẽ có thể thăm dò chút tin tức từ chỗ nàng. Vì thế, khi Bùi Cẩn phái người đến thăm dò phủ Thất vương, hắn liền tìm cơ hội đi tới khu hoa viên vắng người trong cung.

Hoa viên này chính là nơi mà cung nữ Tiểu Như trong cung của Mục quý phi thường đến, hình như là nuôi một con mèo hoang, cũng có thể là một con chim non, tóm lại, Vương Phúc Niên đã chế tạo nhiều cơ hội để gặp Tiểu Như ở chỗ này.

Bởi vì số lần ngẫu nhiên gặp được quá nhiều, Tiểu Như liền có chút thân cận với vị Đại tổng quản hiền hòa này. Đại tổng quản khiến nàng nghĩ đến hai chữ “Chỗ dựa”. Mặc dù còn ít tuổi, nhưng Tiểu Như không ngốc, ngay cả bị khi dễ rơi vào đường cùng nàng cũng muốn phản kháng, mà Vương Đại tổng quản ở bên cạnh Bệ hạ chính là quý nhân, nếu như có thể lấy được sự trợ giúp từ chỗ Đại tổng quản thì khả năng sống sót của nàng sẽ được đảm bảo! Cho nên, Tiểu Như luôn dè dặt thân thiện với Vương Phúc Niên.

Hôm nay, hai người lại “ngẫu nhiên gặp”, sau đó liền bắt đầu nói chuyện phiếm, đề tài nói chuyện liên kéo đến chuyện Tiểu Như bị Đại cung nữ Thanh Hồng khi dễ.

“Nàng giấu bông tai ở hậu viện, hại nô tỳ tìm nửa ngày cũng không thấy. Chỗ kia chính là nơi nương nường an giấc, bình thường cũng không có ai được phép đến gần, nếu không phải có Hồng Lăng nhắc nhở thì nhất

định nô tỳ cũng không tìm thấy bông tai kia, nói không chừng đến bây giờ cũng sớm chết đói rồi... Nhưng mà.. nhắc tới cũng kỳ quái, ngày đó nô tỳ đứng ngoài cửa sổ liền nghe được nương nương nói ít lời kỳ lạ..” Tiểu Như mở máy hát, liền bắt đầu thao thao bất tuyệt, chuyện tình nhỏ như lông gà vỏ tỏi cũng có thể nói tới nửa ngày, sau khi nói xong câu đó, nàng đột nhiên ngậm miệng lại, cả đề tài liền đình chỉ ở đó, bởi vì nàng nhận ra cái mình nói bây giờ là bí mật kinh thiên động địa!

Ngày đó, những lời Mục quý phi nói với Điền thị, nàng đứng sau cửa sổ cũng nghe được bảy tám phần, bất quá ngay lúc đó tuy có chút nghi hoặc nhưng nàng cũng không suy nghĩ nhiều, về sau nghe nói Cửu Vương phi hạ độc hại chết bào thai trong bụng Điền thị, liền lạc hai chuyện với nhau, nàng lập tức sáng tỏ!

Thai nhi trong bụng Điền thị là Mục quý phi ra lệnh phải giết! Cửu Vương phi là bị hãm hại!

Thế nhưng nhận thức này quá mức rung động, Tiểu Như chỉ là một cung nữ hèn mọn, căn bản không chịu được, cho dù trong lòng nàng thiện – ác đấu tranh, nhưng đối mặt với sống chết của bản thân, nàng cũng chỉ có thể lựa chọn trầm mặc, quên lãng, xem như không biết gì. Bây giờ bật thốt ra lời này, đơn giản chính là vì chuyện đã được nửa tháng, nàng từ từ quên mất, sau đó ở trước mặt Vương Đại tổng quản tính tình hiền hòa lại buông lỏng, không có lòng phòng bị.

Đối với việc Tiểu Như đột nhiên dừng lại, Vương Phúc Niên tất nhiên đã nhận ra huyền cơ bên trong, thấy nàng biến sắc thì trong lòng càng thêm chắc chắn, vì vậy, sau khi trầm ngâm, hắn dùng một loại khẩu khí cực kỳ tự nhiên hỏi, “Nghe được cái gì?”

Tiểu Như đang đánh trống trong lòng, cuối cùng lựa chọn lắc đầu không nói.

Phản ứng này khiến Vương Phúc Niên càng thêm chắc chắn Tiểu Như biết được bí mật rất lớn, nhưng hắn cũng không vội mà truy vấn, chỉ thở dài một tiếng, giống như bất mãn với chuyện Tiểu Như giấu giếm.

Tiểu Như thấy vẻ mặt cô đơn của Vương Đại tổng quản thì có chút không đành lòng, vì vậy, suy tư một lúc lâu, liền ập a ập ứng kể lại chuyện ngày đó nghe được.

Tiểu Như càng nói càng lạnh người, Vương Phúc Niên càng nghe càng sáng tỏ, cuối cùng sau khi đồng ý với Tiểu Như sẽ tuyệt đối giữ bí mật, liền vội vàng trở về viết một tờ giấy.

Hai hôm sau, lúc Bùi Cẩn một mình tới thỉnh an, Vương Phúc Niên lại nhân lúc không có ai chú ý, nhét tờ giấy vào trong tay áo của Bùi Cẩn.

.... Cọc ngầm có tin: Mục lệnh Điền, giết chết sống thai chín tháng, quá mức chán ghét, lý do?

Sau khi vào xe ngựa, đọc xong nội dung trong giấy, Bùi Cẩn vô cùng kinh ngạc! Kinh ngạc chính là vì Vương Phúc Niên thế mà có cọc ngầm ở chỗ Mục quý phi! Đến khi tầm mắt của hắn rơi vào bốn chữ: “sống thai”, “chán ghét”, nhướn mày, nghi hoặc suy đoán! Lúc xe ngựa chạy qua Tượng phủ hoa lệ, đáp án lập tức trở nên rõ ràng!

không phải là tử thai! Mà là sống thai! Cho nên suy đoán lúc trước của hắn đều là sai lầm!!

Nhưng vì sao phải hại chết sống thai chín tháng? Vì sao Mục quý phi lại lệnh cho Điền thị làm như vậy? Là vì chán ghét mẹ con bọn họ sao?

A!

Hóa ra đáp án lại đơn giản như thế!

Thất ca à Thất ca, đầu đội mũ xanh, có ám áp hay không?

Trong xe ngựa, Bùi Cẩn không khách khí nở nụ cười, nhưng cười xong, lông mày lại nhăn lại... Bây giờ hắn đã biết đáp án rồi, như vậy, đã đến lúc phải rửa sạch oan khuất của bản thân rồi!

Nhưng, phải rửa sạch bằng cách nào đây?

Đầu tiên, phải tra ra người đã cấu kết làm bậy với Điền thị là ai.

Về đến phủ, Bùi Cẩn lập tức hạ lệnh cho người đi thăm dò xem mấy tháng gần đây, có người nào có quan hệ với Điền thị hoặc phủ Thất vương đột nhiên mất tích hay không.

Nếu như chuyện Diên thị bất trình bị phát hiện, theo như tính tình của Bùi Chương, gian phu kia chỉ sợ sớm đã bị giết. Mà Diên thị, một vị phụ nhân lui tới bất tiện, có thể cấu kết với ai được? Chỉ sợ, chính là người bình thường đều tiếp xúc nhưng không bị ai hoài nghi!

Quá trình điều tra rất nhanh, mục tiêu lập tức bị phát hiện!

Ba tháng này, trong phủ Thất vương chết hai người, một người là thống lĩnh thị vệ, một người là thị nữ thiếp thân của Diên thị!

Thị nữ thiếp thân và người tư thông, sau khi mọi chuyện bị vỡ lở liền lập tức bị giết, sau khi nghe xong hồi báo, Bùi Cẩn lập tức rõ ràng chân tướng. đã vậy, kẻ tiếp chính là cho Diên Đế biết chân tướng sự tình!

Nhưng phải làm thế nào mới cho Phụ hoàng biết được?

Mặc dù biết chân tướng, nhưng Bùi Cẩn lại không có chứng cứ, vật chứng đã bị diệt trừ, nhân chứng cũng đã bị hại chết, đám người Mục quý phi tất nhiên sẽ không mở miệng thừa nhận, nếu như chất vấn tại chỗ, ngoại trừ liều chết phủ nhận, chỉ sợ bọn họ sẽ hắt lại nước đục lên người ta! Nhưng còn một nhân chứng nữa, chính là cộc ngằm của Vương Phúc Niên, nhưng cũng không thể để cộc ngằm này chạy đến nói trước mặt Diên Đế được, làm vậy không chỉ bại lộ cộc ngằm, mà có thể còn bại lộ cả Vương Phúc Niên. Vương Phúc Niên là một lá bài lớn, chưa đến mức bất đắc dĩ, chắc chắn hắn sẽ không làm ra chuyện gì mạo hiểm!

Hơn nữa, cho dù có đầy đủ chứng cứ, Bùi Cẩn hẳn cũng không thể chạy đến nói thẳng với Diên Đế, nếu không, cho dù có tin tưởng là Bùi Chương hãm hại hắn thì Diên Đế cũng sẽ nổi lên nghi ngờ... Chuyện riêng tư như vậy, người từ đâu mà biết được? Cho nên, có hay không có chứng cứ, hắn đều không thể nói, tóm lại, cách tốt nhất chính là hắn không cần phải nhúng tay vào chuyện này!

Nhưng không nhúng tay vào, thì không thể đón Nhan Thế Ninh và Tiểu Tư về phủ...

Vì chuyện này mà Bắc Đẩu cả ngày bị thương, còn Bùi Cẩn lại suốt ngày thoải mái nhàn nhã ngắm hoa trên chim, giống như thiên hạ thái bình, không có chuyện gì, Bắc Đẩu thấy mà cực kỳ buồn bực.

Bùi Cẩn thấy vẻ mặt tràn đầy oán niệm của Bắc Đẩu lại cười một tiếng, sau đó khẳng định nói, “Đợi thêm ba ngày nữa.”

Nghe vậy, Bắc Đẩu học máu, ba ngày sau, khi Bùi Cẩn phải đến Tuyên Thành, mọi người cũng đi hết, còn ai trông nom chuyện này nữa?

Mà Bùi Cẩn lại không nói nhiều nữa.

Ba ngày sau, Bùi Cẩn mang người rời kinh, lúc đi còn cười nói, “Mười ngày sau, chúng ta trở lại, nương tử của ngươi và nương tử của ta đều sẽ trở lại, ngươi cứ yên tâm chờ đợi đi.”

Bắc Đẩu hồ đồ, Tiểu Ất lại chớp lóe hai mắt.

Sau đó, trong một góc tửu lâu náo nhiệt nhất kinh thành, hai người đã hóa trang liền bắt đầu ‘nhỏ giọng’ bàn tán.

“Này, người đã nghe nói gì chưa, trên đỉnh đầu của Thất vương gia đội một cái mũ xanh cực kỳ đẹp mắt đấy!”

“Sao người lại nói thế?”

“Ta nói cho ngươi, ngươi đừng có nói cho người khác biết đấy, ta nghe nói, thai nhi trong bụng Thất Trắc phi không phải là của Thất vương gia!”

“thật sao?”

“Ngươi nghĩ ta nói dối sao? nói cho ngươi biết, một người quen của ta rất thân thiết với phủ Thất vương, lời hắn nói sao có thể là giả được!”

“Ý người là người đó hả?”

“Đúng đúng đúng, chính là người đó.”

“A a, hần đã nói thế thì chắc chắn là thật rồi! Nhưng đứa nhỏ kia là của ai? Người này cũng quá to gan đi, nữ nhân của Thất vương mà cũng dám động tay động chân!”

“Này.. người ghé tai qua đây, ta nói cho người biết, người không nghe nói Thống lĩnh thị vệ của phủ Thất vương đột nhiên mất mạng à?”

“Có nghe nói, nhưng việc này thì có liên quan gì?”

“Hắc, nói người gốc người còn không thừa nhận, người nói xem, một người đang yên đang lành như thế, tại sao đột nhiên lại chết? Nhất định là có mờ ám!”

“A a, ý của người là...”

“Suyt! Đây là đại bí mật, không thể nói, không thể nói...”

nói đến đây, thấy mọi người ở bàn bên cạnh đều dựng lỗ tai lên, hai người nhìn nhau, sau đó giả bộ có việc liền móc bạc ra thanh toán. đi đến ngoài ngõ hẻm, lập tức thay đổi trang phục và đạo cụ, chạy đến quán trà gần đó tiếp tục nhỏ giọng bàn tán.

Nhờ Tiểu Giáp và Tiểu Ất, chỉ mấy ngày sau, tin tức Thất vương gia đội mũ xanh sôi sục lan truyền, đường ngang ngõ tắt, quán rượu tiệm trà hay đại viện xa hoa đều bàn luận chuyện này..

Lời đồn truyền tới phủ Thất vương, Bùi Chương vừa vội vừa giận, sau khi đánh Điền thị một trận liền hạ lệnh cho người tra khảo một lượt toàn bộ người trong phủ... chuyện này chắc chắn là từ trong phủ truyền ra ngoài! Cứ tưởng chuyện này đã giấu kỹ không ai biết, ai ngờ, lại bị người dưới trướng mình truyền đi, hơn nữa dư luận xôn xao, không ai là không biết chuyện! hần không tra ra “người đó” rốt cuộc là ai, không phanh thây “người đó”, làm sao có thể nuốt trôi cơn tức này! Đây chẳng khác nào biến hần thành trò cười cho thiên hạ! Điều khiến hần kinh sợ chính là, nếu như những tin tức này truyền đến tai Diên Đế...

Bùi Chương muốn bịt miệng thiên hạ, nhưng miệng đời, hần làm sao mà bịt được!

Đến khi nghe phong phanh được chuyện, Bắc Đẩu cũng sờ xong thì không khỏi vỗ bàn tán dương!

Bùi Cẩn, người được lắm!

một chuyện xấu được che giấu cẩn thận, hần chỉ đơn giản tuyên cáo thiên hạ! không cần lo lắng không có chứng cứ, chúng ta chỉ cần khiến người khác biết chuyện là được! không cần gấp gáp vì không nhúng tay vào được, chúng ta chỉ cần cho người động khẩu, sau đó khoanh tay đứng nhìn là được! không cần vội vàng vì không thể nói trước mặt Diên Đế, người trong thiên hạ biết, Diên Đế còn có thể không biết được sao? Về phần những lời đồn này là thật hay giả... A ha, Diên Đế trời sinh tính đa nghi, nghe thấy mấy lời này, chẳng lẽ lại không cho người đi điều tra sao? một khi đã động thủ điều tra, nhất định sẽ thu được vật chứng nhiều hơn bất cứ người nào khác!

Bùi Cẩn! Bùi Cẩn! hần dùng phương thức này phá giải cục diện bế tắc, sau đó, nghịch chuyển tất cả cục diện!

Thủ đoạn thật sự là quá cao!

...

Sau khi nghe Bùi Cẩn kể lại, Nhan Thế Ninh thật sự thay đổi cách nhìn về hần, con hồ ly này thật sự là quá lợi hại!

“Sao hả? Phụ quân biến mực nát thành thần khí, có phải rất có bản lĩnh, rất lợi hại hay không?” Thấy vẻ mặt sợ hãi của Nhan Thế Ninh, Bùi Cẩn nhướn mày nói đùa.

Thấy hần lại bắt đầu lên mặt, Nhan Thế Ninh muốn lườm hần một cái, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười, nghĩ đến cái gì, nằng lại hỏi, “Vậy Phụ hoàng làm sao mà biết được?”

“Cái này à... Phụ hoàng cao cao tại thượng, những tiếng gió phong phanh này cũng không đến lỗ tai người, bất quá ta nghĩ lão Vương đã lớn tuổi, miệng lưỡi ngứa ngáy, cho nên không cần thận liên lời ít lời đi.. Đường nhiên, cũng có thể là do lớn tuổi, nên lão Vương đưa Phụ hoàng đến nơi nào đó tản bộ, vô tình nghe được cung nữ ở trong góc bàn tán, sau đó vừa quát, vừa hỏi, việc này cứ như vậy mà lộ... Ha ha ha, quá trình

không quan trọng, lúc đầu ta để Tiểu Ất tung tin, cũng đã chuẩn bị cho lão Vương tiếp ứng trong cung rồi... Haizzz, có người trong cung thật sự là dễ làm việc a!” Bùi Cẩn nói xong, nhấp một ngụm trà, tiếp tục lên mặt.

Nhan Thế Ninh không nhin được nữa, đoạt lấy ly trà của hắn, uống cạn. một lúc lâu sau, nàng lại nói, “nói như vậy, Phụ hoàng để thiệp xuất cung, nhất định là vì đã điều tra xong, biết rõ đây là Thất vương hãm hại chúng ta?”

Bùi Cẩn nhướn mày, thở dài nói, “Phụ hoàng hẳn là đã tra rõ chuyện Diên thị bắt trình, cũng đã hoài nghi chuyện Diên thị bị hạ độc là Thất ca hãm hại chúng ta, cho nên mới thả nàng ra. Bất quá, ta nghĩ, Thất ca nhất định là liều chết không thừa nhận. Bọn họ không thừa nhận, Phụ hoàng cũng không làm được gì, ngoại trừ âm thầm giáo huấn một chút, chắc sẽ không làm ra trừng phạt thực tế nào!”

“Như vậy đồng nghĩa với việc Bùi Chương không

có sụp đổ.” Nhan Thế Ninh kết luận.

Thấy nàng có chút vội vàng xúc động, Bùi Cẩn lập tức trấn an, “Đừng vội, nóng lòng cũng không ăn hết đậu hũ nóng. hiện tại, mặc dù Thất ca không suy sụp nhưng cũng không khá hơn bao nhiêu đâu. Phụ hoàng không thực sự trừng phạt bọn họ, nhưng trong lòng chắc chắn đã nổi lên nghi ngờ, hơn nữa, trước đó Phụ hoàng cũng không sủng Thất ca, cho nên sau này, e là cuộc sống của Thất ca sẽ càng thêm khó khăn. Trong ngoài đều phải lo lắng, thái độ của Phụ hoàng lại ngày càng ác liệt, vội vàng, bất an, có lẽ Thất ca sẽ không có tâm lực mà động nữa đâu!”

“Cái gì mà không có tâm lực để động?” Thấy hai mắt Bùi Cẩn sáng rõ, Nhan Thế Ninh không khỏi nổi lên hiếu kỳ.

Bùi Cẩn nhìn nàng, cười bí hiểm, “Thọ yến của Phụ hoàng, Thất ca trù hoạch một ván cờ hiểm như vậy để đẩy ta vào chỗ chết, như vậy để trả lễ lại, ta cũng phải đáp lễ một chút chứ, đúng không? Ái phi, nàng an tâm đi, phu quân sớm đã bày xong ván cờ, chỉ chờ quân địch chui vào thôi!”

...

Trong nội cung, Bùi Chương quỳ gối trên nền gạch cứng rắn, dập đầu tạ tội. Diên Đế đứng trên cao nhìn xuống, lòng mày nhú chặt.

“Phụ hoàng! Nhi thần đối với Diên thị không tệ, nhưng nàng... lại đối với nhi thần như vậy, nhi thần, nhi thần rất đau lòng! Nhi thần cũng không muốn giầu điểm, nhưng nhi thần nghĩ gia tộc Diên thị là công thần xã tắc, cho nên mới do dự, không nhắc tới!”

“Người giầu điểm không nói, chẳng lẽ không phải vì đứa nhỏ này sinh ra thì người chắc chắn sẽ được ngồi lên vị trí kia sao?” Ngữ khí của Diên Đế cực kỳ sắc bén!

Bùi Chương thấy Diên Đế tức giận, lại vội vàng dập đầu, “Nhi thần hồ đồ, nhi thần hồ đồ! Nhi thần tội đáng chết vạn lần! Xin Phụ hoàng thứ tội! Nhưng nhi thần tuyệt đối không bỏ thuốc hãm hại Cửu đệ! Ngày đó sở dĩ nhắm vào Cửu đệ cũng là vì chứng kiến Diên thị bị hạ độc, nhi thần có chút nóng lòng cho nên mới lời lẽ qua lại với đệ muội... Phụ hoàng, phụ hoàng, nhi thần tuyệt không có tà tâm! Nhi thần không hạ độc!”

Bùi Chương không ngừng dập đầu, thanh âm thành khẩn, vẻ mặt hối tiếc, rất đáng thương. Nhưng trong lòng của hắn lại đang nghiền răng nghiền lợi.

Giầu điểm không nói, lại còn coi đứa bé như một quả cân triều chính! Nếu như không phải là xem dã chủng kia như một quả cân, thành chính là cố ý hãm hại Nhan Thế Ninh! Hai bên nặng nề, Bùi Chương suy nghĩ sâu xa trong lòng, liền lựa chọn về trước! Nếu không, đó chính là tội mưu hại Hoàng tử, mà Diên Đế, tuyệt đối sẽ không dung tha chuyện này!

Bùi Chương lời lẽ thẳng thắn, hận không thể đào tim móc phổi ra ngoài, Diên Đế nghe, chỉ cảm thấy đau đầu. thật thật giả giả, giả giả thật thật, âm ỉ chết người đi được!

Ông có thể hiểu được Bùi Chương cay độc, không từ thủ đoạn nào, bởi vì chính ông cũng đã từng như vậy, nhưng cho dù ông từng làm cũng không có nghĩa là Bùi Chương có thể làm. Nhìn đứa con trai trước mặt, Diên Đế đột nhiên có chút vô lực, rốt cuộc là ông có chọn nhầm người hay không đây?

Bùi Chương thấy Diên Đế trầm mặc thì thấp thỏm trong lòng, suy tư một chút, nói tiếp: “Phụ hoàng, kỳ thật nhi thần còn có một chuyện muốn nói.”

Diên Đế nhíu mày. “nói.”

Ánh mắt Bùi Chương lóe lên, sau đó nói: “Trước đây, nhi thần liên tục, liên tục đề phòng lão Cửu, sau đó không cẩn thận phát hiện ra vài thứ. Lão Cửu, hình như có thể lực không nhỏ...” Vừa rồi hắn đã vạch trần dã tâm của mình, hiện tại cũng không e ngại bộc lộ hoàn toàn bản thân nữa. Hắn đã đi đến tuyệt lộ, điều có thể làm bây giờ, chính là thắng thần và thuận theo Diên Đế!

“A?” Nghe vậy, ánh mắt Diên Đế lập tức sáng ngời.

Bùi Chương thấy thế, trong lòng mừng thầm, Mẫu phi quả nhiên liệu sự như thần, ổn định lại tinh thần, hắn trầm giọng nói, “Người của nhi thần phát hiện, bốn phía xung quanh phủ Hiền vương đều là người của Cửu đệ, hơn nữa, những người này đều có thân thủ bất phàm. Nhi thần nghĩ, Cửu đệ xưa nay thanh tao lịch sự, vô dục vô cầu, làm sao có được những thể lực này? Những thể lực này chỉ có phần chúng ta phát hiện ra, hay là còn phần nào chúng ta chưa tìm ra nữa hay không?”

Bùi Chương dè dặt nói hết lời, sau đó nâng mí mắt nhìn chằm chằm vào Diên Đế đến khi thấy sắc mặt Diên Đế bắt đầu trở nên âm trầm, khóe miệng lập tức kéo ra một nụ cười.

Phụ hoàng không thích lão Cửu, đề phòng lão Cửu, quả nhiên không phải là giả!

....

Sau khi cho Bùi Chương lui ra, Diên Đế một mình ngồi trên long ỷ, trên mặt âm tình bất định, ông đang suy nghĩ một việc, một việc hết sức trọng yếu!

Rất lâu sau đó, Diên Đế mới buông lỏng nắm tay ra, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Lão Thất có trung quân hiếu phụ hay không, không biết được, lão Cửu có trong ngoài bất nhất hay không, cũng không biết được. Nếu đã thế, trăm sẽ thiết kế một ván cờ để xem kỹ nội tâm của các người!

74. Chương 74: Bí Mật Kinh Thiên

Thời điểm lâm triều, Diên Đế bất thành lĩnh ngã xuống.

Lúc ấy, văn võ bá quan đang mải mê đầu võ mồm vì chuyện lập Thái Tử, đột nhiên nghe được một tiếng thét kinh hãi, lúc mọi người ngẩng đầu lên, liền chứng kiến cảnh Diên Đế phun ra một búng máu tươi, sau đó ngất đi, mấy ngày liền tiếp theo đều không lâm triều.

Vì thế, đoàn người đều kinh hoảng, tâm tư bắt đầu rục rịch, nhưng ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ đều im lặng chờ đợi tin tức trong cung.

Sau khi hôn mê, Diên Đế được đưa về tắm điện, sau đó tin tức hoàn toàn bị phong tỏa, đừng nói văn võ bá quan không thấy được long nhan, mà ngay cả hoàng thân quốc thích, Quý phi Hoàng tử cũng không được đi vào. Ai cũng không biết tình huống trong điện ra sao, ai cũng không biết bệnh tình của Diên Đế là nặng hay nhẹ, mỗi ngày ngoại trừ vài vị ngự y ra, không một ai được phép tiến vào tiến vào bên trong nửa bước.

Bất quá, từ lời nói và vẻ mặt thận trọng của mấy vị thái y, ai cũng nhìn ra được tình huống bên trong có điểm không ổn! Lại liên tưởng đến tình trạng sức khỏe lúc trước của Diên Đế, kẻ gan lớn bắt đầu âm thầm tính toán! không biết ở nơi nào nhảy ra một câu “không còn mấy ngày nữa”, cục diện giằng co mấy ngày liền lập tức nhắc lên sóng to gió lớn!

Diên Đế không còn mấy ngày? Vậy chuyện Thái Tử phải làm sao bây giờ? Ai mới là người đứng ra kế nhiệm đất nước đây!!

Bọn họ chờ Diên Đế truyền thánh chỉ, nhưng đợi mấy ngày, vẫn không có một đạo thánh chỉ nào được ban xuống! Điều này càng làm ọi người thêm lo lắng!

Cũng may, hai ngày sau, cửa điện luôn đóng chặt rốt cục cũng mở ra.

Thanh âm của Diên Đế truyền ra, bắt đầu triệu kiến các đại thần quan trọng và các nhân sĩ hoàng tộc có thân phận đặc thù. Nhưng vì sao lại chỉ triệu kiến những người này? Bên ngoài lại bắt đầu phỏng đoán... chỉ sợ, Diên Đế trong lúc hấp hối muốn hỏi ý kiến của mọi người!

Bất quá như vậy cũng tốt, định ra người cuối cùng được chọn rồi, về sau bọn họ có thể an tâm ở nhà!

Nhưng khi những người kia một đám đi vào, lại nguyên một đám đi ra, bọn họ phát hiện, trên mặt mỗi người đều có vẻ rất kỳ lạ.

Rốt cuộc là Diên Đế đã nói gì với họ?

Chuyện này nhanh chóng trở thành ẩn số đối với những người quan tâm.

....

Tẩm cung của Mục quý phi.

Bùi Chương trừng to mắt, vô cùng kinh ngạc, hẩn nhìn thẳng vào tên thái giám đang quỳ phía dưới, quát lên, “Người nói Phụ hoàng đã lập thánh chỉ, trên đó viết lập Hiền Vương làm Thái Tử?!”

Thái giám kia trầm giọng nói, “Dương đại nhân tận mắt nhìn thấy, sau đó cố ý lệnh cho nô tài đến thông báo!”

Dương đại nhân, Lễ bộ Thượng thư, trong lúc hai Vương tranh chấp nhìn như thuộc phe trung lập, nhưng thực ra lại nghiêng về phe Thất vương, đồng thời cũng là một trong số những người mà Diên Đế triệu kiến! Khi nhìn thoáng qua nội dung trong thánh chỉ, trong lòng lập tức hoảng hốt, sau đó liền tìm nội gián trong cung của mình báo lại với Mục quý phi.

“Dương đại nhân còn nói gì không?” Bùi Chương đã đứng ngồi khó khăn.

“Dương đại nhân nói, Bệ hạ thần dung tiêu tụy, nói chuyện cũng có điểm vô lực! Dương đại nhân còn nói thêm, ngài ấy thấy thuốc của Bệ hạ, đều là vật kéo dài tính mệnh!”

“Vật kéo dài tính mệnh?” Nghe vậy, Mục quý phi lập tức biến sắc. Thời điểm phải dùng thuốc này thì không còn cách cái chết bao xa nữa!

Bệ hạ thật sự muốn đi sao? Nhận ra điều này, Mục quý phi có chút hoảng hốt.

Nhưng Bùi Chương lại không nghĩ đến những thứ này, đợi sau khi tên thái giám kia lui ra, hẩn lạnh lùng nói, “Mẫu phi! hiện tại chúng ta nên làm gì? không phải Mẫu phi nói Phụ hoàng chắc chắn sẽ không cho lão Cửu ngồi lên vị trí đó sao?”

Mục quý phi đang tâm phiền ý loạn, nghe được tiếng con trai chất vấn, sắc mặt trầm xuống, nói, “Phụ hoàng con tâm tư khó lường, ta làm sao có thể đoán chính xác được! Huống chi, lời này cũng là nói trước khi xảy ra chuyện Điền thị! hiện tại, con vừa không có con nối dõi, lại vừa không được Phụ hoàng yêu thích, Phụ hoàng con đối ý cũng là hợp tình hợp lý!”

Bùi Chương thấy Mẫu phi có chút tức giận thì chần động, lại vô lực cãi lại, chỉ có thể dè dặt giận xuống, nhưng càng nghĩ, hẩn càng không cam lòng, cuối cùng vẫn không nhận được mà cãi lại, “Vậy chẳng lẽ chúng ta sẽ phải trở mặt nhìn lão Cửu ngồi lên vị trí kia sao?”

Lúc này, Mục quý phi cũng tỉnh táo lại, nghe lời này, liền lạnh lùng nhìn Bùi Chương, nói, “Phụ hoàng con viết thánh chỉ nhưng chưa tuyên cáo thiên hạ, đây là vì ông ấy vẫn còn do dự...”

“Nhưng Phụ hoàng đã lập thánh chỉ rồi, vậy chẳng phải là Phụ hoàng đã có quyết định rồi sao! Huống chi, hiện tại Phụ hoàng chưa tuyên cáo, không có nghĩa là sau này cũng không tuyên cáo! một khi thánh chỉ

được ban ra, chuyện lão Cửu ngồi lên vị trí kia chính là ván đã đóng thuyền!” Bùi Chương lên tiếng ngắt lời.

“Vậy con định làm gì? Lập tức chạy đến trước mặt Phụ hoàng con đoạt lấy thánh chỉ, xé đi rồi viết lại sao? Vậy thì con dứt khoát triệu tập thế lực, chuẩn bị bức vua thoái vị còn hơn! Xong hết mọi chuyện!” Thấy Bùi Chương gặp chuyện thì rối loạn, Mục quý phi chỉ tiếc rên sắt không thành thép, nổi giận nói.

Nhưng một câu cả giận của Mục quý phi, vào trong tai Bùi Chương, lại giống như một kẻ sách hay!

“Mẫu phi!” Bùi Chương mừng rỡ gọi.

Mục quý phi nhú mày.

Ánh mắt Bùi Chương nóng rực, “Mẫu phi nói rất đúng!”

“Con muốn làm gì?” Thấy vẻ mặt Bùi Chương không đúng, Mục quý phi cảnh giác hỏi.

“Mẫu phi, nếu như Phụ hoàng ban đạo thánh chỉ kia, như vậy hết thủy đều đã muộn! Chi bằng chúng ta liền thừa dịp thánh chỉ chưa được ban xuống, xông vào cung!”

“Ồ đồ!” Mục quý phi quát lên.

Bùi Chương bác bỏ, “Có gì hồ đồ? Những năm này chúng ta đã nuôi dưỡng đầy đủ thế lực, ở trong cung cũng có nhiều người của chúng ta! Chúng ta đêm khuya xông vào cung là chuyện quá dễ dàng! Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần ép Phụ hoàng viết lại thánh chỉ là được!”

“Vậy nếu như Bệ hạ không thuận theo, chẳng lẽ con định giết cha đoạt vị sao?” Thấy Bùi Chương cuồng nhiệt như bị ma nhập, Mục quý phi run rẩy cả người!

Bùi Chương chưa phát giác ra, nghe nói như thế, ánh mắt chợt lóe, tràn đầy ác ý, “Nếu như Phụ hoàng thì chết không theo, như vậy, nhi thần tất nhiên sẽ toại nguyện tâm ý của người!”

Nghe vậy, toàn thân Mục quý phi lạnh như băng.

Bùi Chương lại nói tiếp, “Mẫu phi! Chẳng lẽ người nhần tâm nhìn thành quả chúng ta khổ tâm nhiều năm trôi theo dòng nước sao! Thử nghĩ một chút xem, nếu như lão Cửu lên ngôi, hẳn sẽ bỏ qua cho chúng ta sao? Đám lão gia kia sẽ bỏ qua cho chúng ta sao? Thay vì đến lúc đó trở thành thịt cá mặc người chém giết, chẳng bằng hiện tại độ sức vật lộn một phen! hiện tại, tin tức phong tỏa, con leo lên vị trí kia chính là danh chính ngôn thuận! Mà một khi lão Cửu leo lên vị trí kia rồi, chúng ta mới dùng đến sức mạnh, chính là tội danh mưu phản! Đến lúc đó, danh bất chính, ngôn bất thuận, đại cục liền thất bại!”

Trong cơn điên khùng, Bùi Chương càng phân tích càng thấy có lý! Mục quý phi nghe mà cũng kinh tâm động phách, sau đó dần dần cũng nghe lọt!

Đúng là thế cục bây giờ có chút bất lợi, nhưng thế lực trong tay bọn họ cũng không nhỏ, ngoại trừ thế lực bên ngoài, còn có cả nội gian trong cung, bọn họ đều đã an bài ổn thỏa! Nếu như hiện tại động thủ, mặc dù mạo hiểm, nhưng phần thắng rất lớn! Nhưng một khi lão Cửu leo lên vị trí kia, hết thủy sẽ bị tẩy trừ, như vậy thế lực trong tay bọn họ ít nhiều cũng sẽ bị tổn hại! Hơn nữa, cho dù lúc đó có đoạt vị thành công, cũng không tránh được lưu vết nhơ thiên cổ! Chẳng bằng hiện tại, thần không biết quỷ không hay mượn danh hộ giá tiến vào cung, viết lại thánh chỉ! Đến lúc đó, Diên Đế là đèn cạn dầu đi đời nhà ma, Thất vương thương tâm muốn chết, nhưng vì đại nghiệp thiên hạ liền miễn cưỡng đăng cơ... Về phần những người không hợp hợp tác, liền để cho nguyên một đám trung thần tự tự nguyện tuân tâng theo Tiên Đế đi!

Mục quý phi càng nghĩ càng kinh tâm, nắm thật chặt đầm tay. Bùi Chương thấy Mẫu phi im lặng tính kế thì vui mừng ra mặt, hẳn biết rõ, một khi Mẫu phi lộ ra vẻ mặt này, chính là trong lòng đã có tính toán!

“Mẫu phi..”

“Đợi chút!”

Bùi Chương vừa muốn nói chuyện, lại bị Mục quý phi cắt đứt, bởi đột nhiên bà nghĩ tới một chuyện.

Lần trước Đồng thái y nói Diên Đế còn bốn, năm năm tuổi thọ, sao thoáng cái liền thành không còn mấy ngày nữa rồi?

Mục quý phi nheo hai mắt lại, lập tức nhận ra vấn đề trong đó. Trầm ngâm một lát, mới nói với Bùi Chương, “Con ngàn vạn không được hành động thiếu suy nghĩ, chờ ta xác nhận xong việc này đã rồi nói tiếp.”

“Chuyện gì?” Thấy sắc mặt Mẫu phi âm trầm, Bùi Chương nhú mày hỏi.

Mục quý phi mấp máy môi dưới, sau đó nói, “Ta muốn đi gặp Đồng thái y một lát.”

...

Ngày đêm đó, nguyệt hắc phong cao. Ngoài cổng Cẩm Tú cung đột nhiên xuất hiện một bóng dáng khoác áo choàng đen, nghe thấy bên kia không có gì bất thường mới bắt đầu đập cửa.

Đồng Bình, thái y trẻ tuổi nhất Thái Y Viện, tối nay phải trực đêm, sau khi nghe được mật ngữ từ Cẩm Tú cung, liền tìm lúc không có ai để ý chạy đến đây.

trên cửa lộ ra một lỗ nhỏ, Đồng Bình giương mắt nhìn, liền thấy một nữ nhân đã đứng sẵn ở đó.

“Ta có một chuyện hỏi người.”

“Vâng.”

“Bệ hạ rốt cuộc như thế nào?”

“Còn hai năm.”

“thật không?”

“thật ra là còn bốn, năm năm, nhưng lúc tang lễ của Thái Tử và Hoàng Hậu lại nôn ra máu, đả thương đến nguyên khí, sau đó thì không tốt lên được.”

“Vậy chuyện không còn mấy ngày nữa là sao?”

Bên kia cánh cửa thật lâu không có động tĩnh, Mục quý phi ngẩn ra, sau đó quay đầu nhìn lại, nhìn qua, trong bóng đêm, khuôn mặt kia hơi có vẻ mờ lung.

Bốn mắt nhìn nhau, tâm Mục quý phi rối loạn, cuống quýt quay đầu, sau đó thanh thanh cổ họng, nói, “Vì sao không nói lời nào?”

một hồi lâu sau, bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp, “Bệ hạ đang thiết kế một ván cờ.”

Diên Đế trù hoạch một ván cờ, cố ý phun máu ngắt đi ngay tại thời điểm lâm triều, mọi người vội vàng không kịp ứng phó, thiên hạ hỗn loạn khiếp sợ, cái Diên Đế muốn, chính là phản ứng này. Sau đó Diên Đế được người đưa về tẩm cung, ra lệnh cho Thái y, “Chuyện bên trong không được phép truyền ra ngoài! Nếu tiết lộ... Giết chết không tha!”

Chúng Thái y không biết chân tướng, nhưng Thánh ý khó dò, bọn họ chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo! Vì vậy, mọi người tuân theo phân phó của Diên Đế, mỗi một lời nói, việc làm hay ánh mắt đều phải ra vẻ trầm trọng! Sau đó lại có một người theo lệnh, âm truyền truyền ra tin đồn Bệ hạ không còn mấy ngày nữa!

Vì thế, bên ngoài càng thêm hỗn loạn!

Đợi đến thời cơ không sai biệt lắm, Diên Đế lại mở cửa điện, bắt đầu triệu kiến đại thần trọng yếu. Sau đó, bắt đầu bàn bạc chọn ra người ngồi lên ghế Thái Tử, hữu ý vô ý mà để ọi người nhìn thấy thánh chỉ kia.

Thánh chỉ, tổng cộng có hai phần!

“Hai phần?!” Sau khi nghe được chân tướng, Mục quý phi không khỏi kinh tâm.

Đồng Bình gật đầu, “Mặc dù vi thần chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng nhìn vẻ mặt của những người vào trong, phỏng đoán nhất định là có hai phần thánh chỉ! Bệ hạ triệu kiến người, bên ngoài nhìn vào thì thấy có vẻ ngang bằng, một nửa là người ủng hộ Thất vương, nửa còn lại là người ủng hộ Cửu vương. Nếu như vi thần đoán không sai, kỳ thực Bệ hạ đã sớm biết những người đã kiên định đứng im trong trận doanh, nhưng lại tỏ ra là không biết. Bệ hạ triệu kiến bọn họ, ngoài mặt là muốn nghe ý kiến của đại thần, nhưng thực chất là muốn thông qua người người này, truyền tin tức tới tai những người còn lại. Mà tin tức này lại hoàn toàn không giống nhau. Chính là, người của Thất vương nhìn qua thánh chỉ chính là Bệ hạ muốn

truyền vị cho Cửu vương, còn bên Cửu vương lại nhìn thánh chỉ chính là Bệ hạ muốn truyền vị cho Thất vương! Thử nghĩ một chút, nếu như chỉ có một phần thánh chỉ, giống như Dương đại nhân nhìn thấy, như vậy phe Cửu vương nhìn thấy chắc chắn sẽ vui mừng, nhưng vì thần quan sát thấy tất cả bọn họ đều cau mày, tâm sự nặng nề!”

“Vì sao Bệ hạ phải làm như vậy?” Trong đêm khuya, Mục quý phi nghe Đồng Bình nói xong, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh buốt.

“Là thử dò xét!” Đồng Bình trầm giọng nói, “Bệ hạ cố ý tạo ra tin đồn tính mạng của mình không còn bao lâu nữa, chôn kíp nổ vào hai phe, Bệ hạ muốn xem, ai cử động trước, sau đó sẽ cho nổ tung người này!”

“Nổ tung? Tức là người đó phải chết!” Mục quý phi run giọng hỏi.

Đồng Bình vẫn trầm ổn, “Đúng vậy, cho nên, nường nường, mong người yên lặng theo dõi kỳ biến.”

“Được.” Mục quý phi lẩm bẩm đáp ứng, tâm lại kích động không thôi, thật may là bà nổi lên nghi ngờ, thật may là bà đi hỏi, nếu không, nếu như bà và Bùi Chương cùng thiếu kiên nhẫn mà động thủ trước, như vậy chỉ sợ, bọn họ sẽ lập tức chết không có chỗ chôn!

thật may! thật may!

Sau khi vất vả ổn định lại tâm thần, Mục quý phi đột nhiên nhớ tới một sự kiện, liền quay đầu hỏi nam nhân đối diện, “Chuyện này quan trọng như vậy, sao người không tìm ta báo trước?”

Ánh mắt Đồng Bình chợt lóe, cúi đầu nói, “Nường nường thông minh từ nhỏ, sao có thể không nhìn thấu huyền cơ này được.”

Nghe vậy, tim Mục quý phi đập mạnh, con mắt trầm xuống, sau khi nói “Cáo từ” liền xoay người rời đi.

Đồng Bình nhìn bóng dáng mờ hồ kia biến mất, ngậm thở dài, ánh mắt chìm trong bóng đêm mê ly:

... Chẳng qua là đang chờ nàng đến tìm ta mà thôi.

...

Mục quý phi từ chỗ Đồng Bình biết được bí mật kinh thiên, liền lập tức trở về tính toán an bài mọi chuyện. Ở một nơi khác trong cung, Vương Phúc Niên nhìn Diên Đế đang khêu đèn xem tấu chương, mồ hôi ướt đầm hai lòng bàn tay.

Mấy ngày nay, hắn liên tục canh giữ bên cạnh Diên Đế, nửa bước không rời, cho nên bí mật này, hắn không có cách nào truyền đi được!

Cửu Vương gia! Cửu Vương gia! Đây là một ván cờ, ngài nhất định phải cẩn thận!

75. Chương 75: Yên Lặng Chờ Thẳng

Diên Đế lâm bệnh, chấn động cả kinh thành, phủ Hiền vương cũng không ngoại lệ. Tất nhiên ngoài mặt, phủ Hiền vương vẫn vô cùng trầm tĩnh.

Lúc này, Bùi Cẩn đang ôm Bùi Tiểu Diệu ngồi trên ghế mây chơi đùa. Hôm nay, thân thể Nhan Thế Ninh hơi khó chịu, sau khi ăn trưa xong liền vào phòng nghỉ ngơi, Bùi Tiểu Diệu không được nường ôm, liền cả ngày nường nhờ trong ngực Bùi Cẩn.

Mặt trời ấm áp, Bùi Tiểu Diệu mặc áo choàng tơ màu hồng cánh sen, thân thể mập mạp càng thêm trắng nõn trơn mềm. Bùi Cẩn ôm bé con chơi đùa vô cùng vui vẻ, trông thấy bên cạnh có một quả cầu vải nhiều màu, liền lấy tới cầm sợi dây nhỏ lắc lư trước mặt con trai. Bùi Tiểu Diệu bị cầu vải hấp dẫn, hai con mắt tỏa sáng cũng lắc lư theo quả cầu, bàn tay nhỏ bé cũng vươn ra muốn cầm. Nhưng Bùi Cẩn lại không cho, mắt thấy con trai vươn tay sắp tới rồi, hắn liền dịch quả cầu ra xa. Trải qua mấy lần như vậy, Bùi Cẩn cực

kỳ vui mừng, nhưng Bùi Tiểu Diệu lại buồn bực, không chớp mắt nhìn người cha vô lương của mình, cuối cùng nhú mắt một cái, mở miệng khóc to.

Vừa thấy Bùi Tiểu Diệu khóc, da đầu Bùi Cẩn lập tức run lên, vội vàng luống cuống tay chân đi đến dụ dỗ, mà lúc này, có người bấm báo, nói Uy Quốc công đang đến.

Nghe thế, ánh mắt Bùi Cẩn chợt lóe, “Ta biết rồi!”

Dứt lời liền cúi đầu nhìn Bùi Tiểu Diệu, chỉ thấy khóe mắt đứa nhỏ vẫn còn ướt, nhưng miệng lại cười toe toét không ngừng, thì ra là con trai hắn thừa dịp hắn không chú ý đã lấy được quả cầu kia, hiện tại đang chơi đến cao hứng.

Mắt thay tay đứa nhỏ sắp nhét cầu vào trong miệng, Bùi Cẩn vội vàng kéo hai tay con trai xuống, bắt đắc dĩ nói, “Làm sao con lại tham ăn như vậy đây? Tốt lắm, tiểu tử, cùng lão tử nghênh đón đau khổ đi!”

Thanh âm vô cùng nhẹ nhàng, nhưng lại cực kỳ trầm thấp.

Hai ngày nay, Bùi Cẩn luôn đợi người. Ai ngờ lại chờ phải Uy Quốc công! Điều này đồng nghĩa với đại sự không ổn!

Bên kia, thức ăn ngon bị cướp, Bùi Tiểu Diệu thấy hai tay trống rỗng, lại ủy khuất, nhưng còn chưa kịp khóc thì đã thấy cả người chợt nhẹ bẫng, hóa ra là bị người khác ôm lên. Bùi Tiểu Diệu nằm trên vai Bùi Cẩn, nhìn phong cảnh bốn phía thay đổi, cảm giác có chút nhàm chán, sau đó nắm chặt quả đấm, nhét vào miệng bắt đầu rầm rì mút.

Xa xa thấy Uy Quốc công, Bùi Cẩn đã khôi phục tâm tình, lại biến thành bộ dáng của một vị Vương gia hiền lương, kính cẩn.

Nhìn thấy Bùi Tiểu Diệu, Uy Quốc công sáng rõ hai mắt, bật thốt lên, “Tiểu tử này thật là anh tuấn!”

Nghe được lời khen ngợi con trai, Bùi Cẩn khiêm tốn nói, “Đâu có, đâu có” nhưng trong mắt lại tràn ngập tự đắc.

Đúng là lúc mới sinh, Bùi Tiểu Diệu nhiều nếp nhăn, Bùi Cẩn cũng cảm thấy có chút xấu, nhưng nuôi hai tháng, Bùi Tiểu Diệu càng ngày càng đẹp!

Uy Quốc công không nhìn Bùi Tiểu Diệu nữa, bất động thanh sắc nói, “Đúng là đáng về nhà Đế Vương!”, lập tức khôi phục lại bộ dáng lão hồ ly bí hiểm.

Bùi Cẩn nghe lời này, chỉ cười không nói, quay đầu nhìn thấy một đóa sen tàn trong ao, nghĩ thầm, cảnh sắc đẹp như thế này.. Haizzz, thật đúng là sát phong cảnh.

Ngồi vào chỗ của mình, dâng trà, Bùi Cẩn cảm giác được Bùi Tiểu Diệu đang giật giật mông nhỏ, liền ôm đứa nhỏ ngồi xuống đầu gối, thuận tay cầm một khối điểm tâm trên bàn cho con trai gặm. Bùi Tiểu Diệu lấy được bảo bối, cũng không nào loạn nữa, hai tay nắm chặt điểm tâm, vừa gặm vừa ngẩng đầu nhìn người đối diện... ừm, không biết.

“Hôm nay tới đây là có chuyện muốn thương lượng.” Uy Quốc có chuyện trong lòng, cũng không khách sáo nữa.

Bùi Cẩn nhướn mày, biết mà còn hỏi, “Nhìn sắc mặt Quốc công thì có vẻ là chuyện quan trọng, không biết là việc gì?”

Uy Quốc công hí mắt nói, “Đúng là đã xảy ra chuyện lớn!”

“A?” Bùi Cẩn khẽ nhếch mày.

Uy Quốc công thấp giọng nói, “Bệ hạ đã viết thánh chỉ, định ra người sẽ làm Thái Tử!”

Nghe vậy, trong lòng Bùi Cẩn nhảy dựng lên!

Chuyện này vượt ra khỏi suy nghĩ của hắn!

Mấy ngày nay trong cung loạn thành một đoàn, mỗi ngày hắn và Nhan Thế Ninh đều vào thỉnh an, nhưng đều bị Bệ hạ mời về phủ chờ đợi. Bùi Cẩn cũng rất muốn biết tình huống cụ thể của Diên Đế, nhưng mọi

người đều trầm mặc không nói, hẳn cũng không có cách nào lấy được tin tức từ chỗ Vương Phúc Niên, cho nên, rơi vào đường cùng, bọn họ chỉ có thể hiểu thuận, “đàng hoàng” ở nhà chờ đợi, sau đó, chờ cộc ngằm trong cung mang tin tức về. Có điều những tin tức kia lại liên tục thay đổi, cuối cùng, hẳn cũng không có cách nào phỏng đoán chính xác được mọi chuyện!

Mặc dù ngoài mặt hẳn làm bộ bình tĩnh, kỳ thật trong lòng vẫn có chút rung động, đặc biệt là lúc nghe được tin Diên Đế “không còn mấy ngày nữa” cùng với chuyện Diên Đế vừa có chuyển biến tốt liền triệu kiến chư vị đại thần!

Bùi Cẩn nghĩ thầm, Phụ hoàng nhất định là không được nữa, cho nên mới đưa ra quyết định cuối cùng! Đương nhiên, cái quyết định này chỉ sợ cũng rất khó hạ, bởi vì Phụ hoàng vẫn đang liên tục triệu kiến người vào cung! Như vậy, thế cục vẫn chưa sáng tỏ, hẳn nhất định không thể làm ra hành động thiếu suy nghĩ! Trong khoảng thời gian này, mặc kệ tin tức lớn nhỏ gì về Diên Đế, đều rất nhanh sẽ truyền tới lỗ tai hẳn, bởi vì có người còn cuồng cuồng hơn hẳn! nói thí dụ như, người trước mặt này chẳng hạn!

Cho nên, mặc dù nội tâm thấp thỏm, nhưng hẳn vẫn kiên nhẫn chờ đợi!

hiện tại, rốt cuộc hẳn cũng chờ đợi được, nhưng kết quả lại vượt ra ngoài dự liệu! hẳn cứ tưởng rằng Diên Đế còn đang do dự, ai ngờ đã viết xong thánh chỉ rồi! Bùi Cẩn cảm giác được lòng của mình đang nhảy lên rầm rầm, nhưng mặc kệ có kích động ra sao, trên mặt hẳn vẫn là vẻ điềm nhiên như không.

Đến lúc này, Uy Quốc công không tin Bùi Cẩn thật sự lạnh nhạt như vậy, cho hẳn dừng lại một chút, mới nói tiếp, “Lưu tướng quân thấy được thánh chỉ, trên đó viết.. lập Thất vương làm Thái Tử!” Dứt lời, Uy Quốc công nhìn chằm chằm vào Bùi Cẩn, không bỏ sót bất kỳ vẻ mặt nào.

Quả nhiên, sau khi nghe xong, đồng tử của Bùi Cẩn đột nhiên co rút lại.

Biến hóa của Bùi Cẩn rất ngắn ngủi, nhưng Uy Quốc công lại thu hết vào mắt, sau đó, nhếch khóe miệng lên, nở nụ cười.

Cho dù lòng dạ người có sâu hơn, thì người cũng không tránh được việc lộ ra sơ hở.

không đợi Bùi Cẩn nói gì, Uy Quốc công lại nói tiếp, “Hôm nay, chúng ta không thể không hành động.”

Bùi Cẩn nheo hai mắt lại, nhìn về phía Uy quốc công.

“Hôm nay, Bệ hạ còn đang do dự, thánh chỉ đã viết nhưng không tuyên cáo, như vậy, chúng ta nhất định phải khiến Bệ hạ hạ chỉ trước! Nếu Bệ hạ hạ chỉ xong rồi, hết thấy đều được định đoạt!”

Uy Quốc công chậm rãi nói, câu chữ đều thâm thía, đồng thời cũng khiến người ta kinh tâm. Bùi Cẩn cúi đầu không nói, nhưng cánh tay đang ôm Bùi Tiểu Diệu lại vô tình siết chặt.

Đúng như Uy Quốc công nói, chỉ cần hạ đạo thánh chỉ kia, thì tất cả đều xong! Thế nhưng, hẳn khổ tâm tính toán nhiều năm, cuối cùng cũng sẽ hóa thành mây khói!

Rốt cuộc, hẳn vẫn còn để ý đến vị trí kia!

Thấy sắc mặt Bùi Cẩn có chút thay đổi, Uy Quốc công cười tủm tỉm, âm u nói, “Hôm nay, vạn sự sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội!”

Vạn sự sẵn sàng, chính là điểm mấu chốt quyết định sinh tử, phe Cửu vương đã âm thầm an bài xong xuôi. Cẩm quân, đội thị vệ, đại doanh tam quân, thậm chí cả những thứ vô danh tiểu tốt trong cung, sau khi biết được nội dung của thánh chỉ, phe Cửu vương đã nhanh chóng triệu tập tất cả lực lượng! không thể không nói, Uy Quốc công hợp lực với phe Thái Tử lúc trước, quả thật là đáng sợ! Tất cả đã chuẩn bị xong, như vậy chỉ còn chờ Bùi Cẩn tỏ rõ thái độ, là sẽ lập tức phát hiệu lệnh!

Ra lệnh một tiếng, nửa đêm xông vào cung, bức quân dịch chỉ, sau đó, chính là trèo lên vinh quang đại bảo!

Tiền đồ mê người biết bao!

Trước ván cờ của Diên Đế, cả phe Thất Vương và phe Cửu Vương đều ăn ý cùng nhau lựa chọn một con đường! Mà bây giờ, đám người Uy Quốc công thành công lọt vào ván cờ của Diên Đế, sau đó, chờ Bùi Cẩn cùng nhau nhảy xuống!

Trong sân, hương hoa thơm ngát, nhưng không khí lại như cô đặc lại. Uy Quốc công nhìn Bùi Cẩn không chớp mắt, Bùi Cẩn hai mắt sáng tỏ, sóng lòng sôi sục! Chỉ có Bùi Tiểu Điều chưa hiểu chuyện chăm chỉ gặm xong điểm tâm trong tay, lại thè đầu lưỡi ra liếm bột dính trên lòng bàn tay.

Động và Bất động! Trì hoãn một giây, chính là kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

Quả thật là lựa chọn cấp bách!

Bùi Cẩn run sợ, cũng động tâm.

Ngay lúc hần lâm vào suy nghĩ sâu sa, một tiếng khóc nỉ non quấy nhiễu suy nghĩ của hần, Bùi Cẩn cảm thấy dưới đùi nóng lên, hóa ra là Bùi Tiểu Điều tè dầm.

Tiếng khóc vang lên khiến Bùi Cẩn hoàn hồn lại, nhớ tới suy nghĩ vừa rồi của mình, hần lập tức kinh hãi không thôi! Vừa rồi, hần đã quên mất chuyện quan trọng!

Bùi Cẩn xưa nay đều cẩn thận, hần rất rõ vị trí của mình, cũng không bao giờ mù quáng. hần có kế hoạch của hần, đầu vào đây, làm gì chắc đó. Đúng là bệnh tình nguy kịch của Diên Đế đã làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của hần, lại thêm Uy Quốc công nói thêm vào, hoàn toàn làm tâm trí hần nổi lên sóng to gió lớn, khiến hần rối rắm!

May mà có Bùi Tiểu Điều.

Bùi Cẩn ôm con trai lên, nở nụ cười. Vừa rồi nếu như không có con trai hần, thì hết thảy đều không thể vãn hồi rồi. một mình hần không sao, nhưng hiện tại, hần còn có thê tử, còn có con trai. Ván cờ này, hần không theo nổi.

Huống chi, nếu như tình huống thật sự nguy cấp, trong nội cung nhất định sẽ truyền ra tin tức! Vương Phúc Niên im lặng không có động tĩnh, có lẽ chính là ám hiệu lớn nhất!

không thể động! không thể động! Vừa động, chính là chết

Lúc này, Bùi Cẩn tự giải thích chuyện Vương Phúc Niên chậm chạp không truyền tin. Trước kia hần nghĩ tới vô số khả năng, tỷ như Vương Phúc Niên bị phát giác, sau đó đã bị khống chế, tỷ như Vương Phúc Niên gặp tình thế không đúng liền phản bội, nhưng ngay lúc này, Bùi Cẩn nguyện ý tiếp tục tin tưởng Vương Phúc Niên!

Dù sao, lúc hần còn nhỏ, Vương Phúc Niên đã từng cứu mạng hần! Hơn nữa, trong những lúc tính mạng hần gặp nguy hiểm, lão Vương cũng luôn đứng ra tương trợ!

Trong lòng đã có chủ ý, Bùi Cẩn hoàn toàn bình tĩnh lại.

Uy Quốc công thấy Bùi Cẩn đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhướn mày, ánh mắt nghi hoặc, sau đó lại thấy Bùi Cẩn quay đầu.

“Kỳ thật, ta thật sự chỉ muốn làm một vương gia nhàn tản!” Bùi Cẩn khẽ động đôi môi, lời nói nhẹ nhàng, chân thành.

Nghe vậy, Uy Quốc công nuốt chút nữa học máu tại chỗ.

...

Sau khi Uy Quốc công giận dữ rời đi, Bùi Cẩn lập tức hôn vài cái lên mặt Bùi Tiểu Điều, sau đó vui vẻ chạy về phòng chuẩn bị thay tã cho con trai, miệng không ngừng dụ dỗ, “Ha ha ha, con trai ngoan của ta, không khóc, không khóc a ~ ~”

Bùi Cẩn cảm tạ con trai, tè dầm, dập tắt ma niệm của cha nó.

Có điều, Bùi Tiểu Điều hoàn toàn không để ý đến người cha kia, vẫn hăng say gào khóc.

Lúc này, Nhan Thế Ninh tỉnh ngủ đang đi ra, thấy Bùi Tiểu Điều lại bắt đầu khóc thì nhíu mày.

Bùi Tiểu Điều nhìn thấy mẫu thân, lập tức uốn người muốn đi qua, miệng nhỏ vẫn ra sức khóc, giống như vừa bị ủy khuất cực lớn!

Nhan Thế Ninh nghe phiền, quát lên, “không cho phép khóc!”

Bùi Tiểu Điều giật mình, trợn tròn mắt, thấy mặt mũi Nhan Thế Ninh tràn đầy tức giận thì mím mím môi, sau đó dụi đầu vào trong ngực Bùi Cẩn, không dám khóc nữa, nhưng miệng nhỏ lại mếu máo, rất đáng thương.

Nhan Thế Ninh thấy con trai đành hoàng lại, liền ôm đi thay tã, đồng thời nói với Bùi Cẩn, “Vừa rồi Uy Quốc công đến?”

“Ừ.”

“Tình hình trong cung thế nào?” Nhan Thế Ninh biết rõ Uy Quốc công vô sự không lên điện tam bảo, hơn nữa, còn là đại sự.

Bùi Cẩn nhìn Nhan Thế Ninh, lâu sau mới trả lời, “Nghe nói Phụ hoàng đã viết thánh chỉ, truyền vị lại cho Thất ca.”

Nghe vậy, Nhan Thế Ninh lập tức dừng tay, kinh ngạc quay đầu lại, “Vậy bây giờ nên làm gì?”

Bùi Cẩn cười cười, “Yên lặng theo dõi kỳ biến!”

Nhan Thế Ninh trợn to hai mắt.

Bùi Cẩn nói, “Ta cảm thấy bên trong có chuyện.”

Nhan Thế Ninh nghe hắn nói qua loa thì híp mắt.

Bùi Cẩn thấy thế, đành phải nói thật, “Này Quốc công liên thủ với nhóm người Binh bộ Thượng thư để ta bức vua thoái vị, thay đổi thánh chỉ, cướp đoạt vị trí kia, nhưng ta không dám, Vương Phúc Niên im lặng không có tin tức, ta sợ bên trong có vấn đề..”

“Vậy nếu như không có vấn đề gì thì sao? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn Bùi Chương ngồi lên vị trí kia sao?” Dưới sự kích động, Nhan Thế Ninh không quan tâm tới chuyện xưng hô nữa.

Bùi Cẩn ôm chầm lấy nàng, trấn an, “Nếu như hết thấy đều là thật, vậy thì có sao chứ? Cùng lắm thì chúng ta đi Nam Cương. Đến lúc đó, cho dù Thất ca có muốn ra tay thì cũng không làm gì được ta. Dù sao, hiện tại chuyện đến nước này, mặc dù ta đã điều thêm người đến đây, nhưng vẫn không đủ sức ứng đối với cục diện này. Hơn nữa, cho dù có bức vua thoái vị thành công, ta cũng không có đủ năng lực để lại đi đối phó với đám người Uy quốc công, mà bọn họ, nhất định sẽ thừa dịp hỗn loạn, hung hăng hạ thủ!”

Nhan Thế Ninh nghe Bùi Cẩn phân tích, im lặng, một lát sau, nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, “Nhưng thiếp không cam lòng!”

không cam lòng để Bùi Chương chiếm được tiện nghi lớn như vậy! không cam lòng nhìn Bùi Cẩn ngủ đông lâu như vậy, kết quả lại là kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

Nghe vậy, ánh mắt Bùi Cẩn lập tức trở nên thâm thúy.

Nhan Thế Ninh không cam lòng, thì hắn sao có thể cam lòng đây! Nhưng bây giờ, không phải là thời điểm tranh đấu! Tình thế trước mắt quá bất lợi với hắn, vấn đề lúc trước của hắn, có lẽ chỉ có thể áp dụng được một nửa!

Nghĩ tới đây, Bùi Cẩn nắm chặt hai tay.

Bùi Cẩn quyết định tiếp tục ngủ đông. Hắn vừa âm thầm triệu tập thế lực ẩn núp trong kinh thành, vừa yên lặng chờ đợi thánh chỉ được ban xuống. Thế nhưng thánh chỉ lại chậm chạp không tới, điều này khiến Bùi Cẩn trải qua dầy vò chưa từng có.

Có thánh chỉ, hắn mới có thể hành động. không có thánh chỉ, cái gì hắn cũng không làm được!

Quá trình ngủ đông quá đau khổ, mỗi khắc, mỗi canh giờ đều bị kéo dài vô hạn, Bùi Cẩn chờ đợi trong Vương phủ, cảm thấy một ngày dài như một năm. Mỗi lần thấy ánh mắt thâm trầm của Bùi Cẩn, Nhan Thế Ninh cũng sốt ruột theo.

Tin tức trong cung không ngừng truyền đến, nhưng lại không có tin tức nào quan trọng. Thân thể Diên Đế lúc tốt lúc xấu, tình tình khó bề phân biệt. Bệ hạ tiếp tục không gặp người, phong tỏa tin tức. Điều này khiến tất cả mọi người không hiểu, bao gồm cả Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh, nhưng lại ngoại trừ Bùi Chương và Mục quý phi.

Sống chết gian nan giống nhau!

Buổi sớm hôm nay, mây đen mấy ngày liền rốt cuộc cũng tan đi, Bùi Cẩn cuối cùng cũng tìm ra điểm mấu chốt.

Sau khi rà soát một loạt khả năng, cuối cùng trải qua mạo hiểm rất lớn, Vương Phúc Niên cũng đem bí mật truyền ra!

...

Vương Phúc Niên một mực tìm kiếm cơ hội truyền bí mật ra ngoài. Nhưng mỗi lần Bùi Cẩn tiến cung, hắn đều đang ở trong tầm điện của Diên Đế, không có cách nào đi ra ngoài! Ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không có, thì nói gì đến chuyện đưa đồ vào tay Bùi Cẩn! Nhưng mắt thấy tình thế ngày càng không ổn, hắn lại không nhịn được!

Vương Phúc Niên là một người vô cùng cẩn thận, lại là người vô cùng tiếc tính mạng, cho dù có âm thầm trợ giúp Bùi Cẩn, nhưng mỗi lần liên lạc, hắn đều tự mình thực hiện, không bao giờ mượn tay người khác! Mà bây giờ, tự tay thực hiện là không thể nào, chỉ có thể dựa vào người khác!

Nhưng hoàng cung to như vậy, “người khác” nào đáng tin nhiệm đây, hơn nữa, còn phải hết sức cẩn thận?

Vương Phúc Niên rà soát từng người một, kết quả, không có một ai tính tình cẩn thận hết!

Đứng trong cung điện suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Vương Phúc Niên cắn răng quyết định, lựa chọn một người.

Ai ư?

Chính là cung nữ Tiểu Như chỗ Mục quý phi!

Vì vậy, chạng vạng tối, sau khi dùng cơm xong, Vương Phúc Niên nhanh chóng chạy tới hoa viên kia. Lúc này chính là thời điểm Tiểu Như tới đây ăn.

Rất may mắn, Tiểu Như tới đúng hạn.

Vương Phúc Niên không kịp hàn huyên, chỉ đem khăn gấm đặt vào tay Tiểu Như, trầm giọng nói, “Sáng mai người chạy đến con đường trước Cảnh Minh cung, đem khăn này giao cho Cửu Vương phi! Nhớ không được cho ai biết chuyện này, nếu không, ta và người đều phải chết không có chỗ chôn!”

Vương Phúc Niên đánh cuộc, chính là đánh cuộc vận khí, đánh cuộc lòng người!

...

Chính câu “ta và người đều phải chết không có chỗ chôn” đã hoàn toàn uy hiếp được Tiểu Như. Nàng nắm chặt khăn tay trong tay, cảm thấy nặng ngàn cân, nàng có dự cảm mình sắp bị cuốn vào dòng nước xoáy kinh người, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, cũng sẽ bị thôn tính đến không còn xương cốt!

Cho nên, một đêm đó, Tiểu Như mất ngủ.

Tình thế trong cung quá phức tạp, nàng không hiểu; vì sao Vương Đại tổng quản lại muốn giao khăn tay cho Cửu Vương phi, nàng cũng không biết. Đến khi trời rạng sáng, nàng mới hạ quyết tâm.

Nàng không biết Cửu Hiền vương, cũng không biết Cửu vương phi, nhưng nàng biết Vương Đại tổng quản! Vương Đại tổng quản rất tốt với nàng, như vậy là đủ rồi!

Vì thế, sáng hôm sau, nàng tránh khỏi tầm mắt của các cung nữ khác, chạy đến con đường nhỏ trước Cảnh Minh cung chờ đợi từ sớm.

Bùi Cẩn tiến cung thỉnh an nhất định phải đi qua con đường này!

Vương Phúc Niên, đánh cuộc thắng!

....

Lúc nhìn thấy cung nữ lạ mặt kia, cả Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh đều nghi hoặc, đến khi nghe được câu “Đây là Vương Đại tổng quản bảo nô tỳ mang cho ngài”, trong mắt cả hai đều hiện ra ánh sáng nóng rực.

Đến khi cung nữ kia thi lễ cáo lui rồi biến mất phía sau hòn non bộ, Nhan Thế Ninh vội vàng mở khăn ra, đọc xong nội dung trong khăn, nàng trợn tròn mắt, “Đây là ý gì?”

trên khăn gấm, chỉ có một câu thơ xiêu xiêu vẹo vẹo, “Hai người ngẩng đầu cười, chỉ nói là cố nhân.”

Bùi Cẩn vẫn chưa hết kích động, hẳn biết rõ đây là do Vương Phúc Niên làm, hẳn cẩn thận, Vương Phúc Niên càng cẩn thận hơn, lần này, vì muốn đưa bí mật ra ngoài, Vương Phúc Niên đã không sợ hãi bại lộ chính mình! Nhưng, khăn này, rốt cuộc là Vương Phúc Niên muốn nói gì? Bùi Cẩn nhìn khăn, nhất thời không hiểu nổi.

Nghĩa trên mặt chữ, chính là hai người vô tình đụng phải nhau trên đường, ngẩng đầu lên, hóa ra lại là bạn cũ. Vậy đến tốt cùng bên trong ẩn hàm điều gì?

hắn lật xem khăn gấm vài lần, vẫn không nhìn ra được manh mối nào, cuối cùng, ánh mắt hắn rơi vào trên câu thơ kia. Cẩn nhắc từng câu từng chữ, phỏng đoán, Bùi Cẩn dường như đã nghĩ sâu hết mấy tầng nghĩa của mấy từ này, đột nhiên, hắn nhớ ra một chuyện!

A, là hắn nghĩ quá phức tạp!

Học vấn của lão Vương không cao, mỗi lần lão Vương viết gì lên giấy đều chọn từ biểu đạt ý tứ một cách trực tiếp nhất, bây giờ lại viết thơ, hẳn phải là chuyện rất nghiêm trọng! Nghiêm trọng đến mức dù có tin tưởng giao việc này cho người khác, lão Vương vẫn phải ẩn giấu nội dung chân chính đi ! Nhưng năng lực có hạn, cho nên thủ đoạn tất nhiên cũng sẽ không quá inh. Vậy rốt cuộc là gì?

Đáp: Thơ giấu đầu!

Đến khi nhìn hai chữ đầu tên, lông mày Bùi Cẩn lập tức nhú lạ, “Hai? Chỉ?”

Có nghĩa gì?

Bỗng nhiên hắn vừa cười, vừa nhớ tới khẩu âm phương Nam lúc nói chuyện của Vương Phúc Niên. Sau đó, hắn hít hai tròng mắt lại, nhẹ nhàng đọc lên bốn chữ, “Hai, chỉ. Hai, chỉ.”

Bùi Cẩn là người cực kỳ thông minh, sau khi phá giải ẩn hàm của câu thơ xong, hắn liền rõ ràng cả ván cờ của Diên Đế! Sau đó, hắn run sợ.

Phụ hoàng! Quả thật là quá độc ác!

Nghe Bùi Cẩn giải thích xong, Nhan Thế Ninh cũng kinh ngạc không thôi, “Bệ hạ thực sự là quá điên cuồng!”

Bùi Cẩn cười nói, “Đúng thế, quả thật là điên cuồng! Bất quá, chuyện này cũng phù hợp với tính cách của Phụ hoàng!”

Nghĩ đến cái gì, Nhan Thế Ninh lại hỏi, “Nếu đúng như chàng nghĩ, vậy thì Bùi Chương phải sớm đã có động tĩnh mới đúng! Cái tính tình kia, không thể nào sau khi biết lại ngồi im được!”

một câu nói, nhắc nhở Bùi Cẩn, hắn nhìn cả hoa viên tươi đẹp, trầm ngâm không nói. Bùi Chương đúng là có dự cảm đáng sợ với quyền lực, nếu như biết Diên Đế lựa chọn nhường ngôi cho hắn, nhất định Bùi Chương sẽ nhanh chóng có phản ứng!

Uy Quốc công nghĩ tới chuyện kia, Bùi Chương nhất định cũng sẽ nghĩ tới!

Vậy thì sao bọn họ vẫn rất yên lặng?

Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh liếc mắt nhìn nhau, hai bên đều có đáp án.

..Bọn họ có người trong cung!

“Chàng thử nói xem, sẽ là ai?” Lúc lâu sau, Nhan Thế Ninh mới thấp giọng hỏi.

Bùi Cẩn suy nghĩ một chút, nói, “Biết rõ tình trạng thân thể của Phụ hoàng, chỉ có lão Vương và bốn Thái y. Trừ lão Vương ra, chỉ còn bốn người. Như vậy, chỉ cần tìm hiểu xem là ai trong bốn người đó!”

Nhan Thế Ninh cắn môi dưới, đột nhiên cũng tà ác nở nụ cười, “Chàng nói xem, nếu như biết ván cờ của mình bị quấy rối, Bệ hạ sẽ có phản ứng như thế nào?”

Bùi Cẩn nhíu mày, nói, “Có lẽ, sẽ càng thêm điên cuồng.”

Hai người lần nữa nhìn nhau cười.

một lát sau, Bùi Cẩn nhớ tới một sự kiện, lại nói tiếp, “Trước kia ta còn tưởng nửa kế hoạch của mình không có đất dụng võ, bây giờ nhìn lại, quả thật là có lợi vô cùng. Tình thế bây giờ lại càng có lợi hơn!”

Nhan Thế Ninh thấy hần nhắc tới việc này, nhin không được véo hần một cái, cả giận nói, “Mỗi lần hỏi chàng, chàng đều không thành thực khai báo!”

Đúng là lúc trước Bùi Cẩn đã từng nhắc qua chuyện này với Nhan Thế Ninh, nhưng lại không nói tỉ mỉ, hần chỉ nói thời cơ chưa tới, chưa thể nói được, Nhan Thế Ninh tò mò vô cùng, sống chết gắng hỏi, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi ra được gì!

Chàng không nói cho ta, hừ, ta cũng không muốn biết!

Bùi Cẩn thấy Nhan Thế Ninh lại có vẻ giận dữ, bèn hé miệng cười một tiếng, nói, “Nàng nói xem, hiện tại thứ Thất ca muốn nhất là gì?”

Nhan Thế Ninh không hiểu vì sao hần lại hỏi cái này, nàng nâng mí mắt, có chút buồn bực.

Bùi Cẩn tự trả lời, “hiện tại, chỉ sợ hần đang chờ đợi ta rơi vào ván cờ của Phụ hoàng.”

“Cho nên?”

“Cho nên, chúng ta sẽ thỏa mãn tâm nguyện của hần!”

...

Hai vợ chồng chậm rãi đi trên đường nhỏ, vừa đi, vừa cẩn thận nói nhỏ. Khi đi đến chỗ đông người, lại đều tự bảo trì trầm mặc, giả bộ bị thương lo lắng. đi đến bên ngoài tấm cung của Diên Đế, lại phát hiện đã có không ít người.

Tiểu Thập Tam đã lâu không gặp cũng có mặt.

Tiểu Thập Tam thấy hai người, khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhíu chặt bỗng nhiên vui vẻ, sau đó liền lôi kéo tà áo Nhan Thế Ninh, “Cháu trai đâu?”

“À.. cháu trai đang ngủ ở nhà!” Nhìn vẻ mặt mong đợi của Tiểu Thập Tam, Nhan Thế Ninh thực không đành lòng nói ra lời này.

Quả nhiên, Tiểu Thập Tam nghe vậy, mặt lại nhíu chặt.

hần rất nhớ cháu trai Tiểu Điều a!

.....

Mấy ngày liên tục, Bùi Chương vẫn còn sợ hãi trong lòng, nếu không phải Mục quý phi bảo hần chờ, đi tìm Đồng thái y chứng thực, như vậy hiện tại chỉ sợ hần đã mất mạng rồi!

Bùi Chương không thể không bội phục, tâm cơ của Phụ hoàng hần thật sự là đáng sợ! Vì nghi ngờ hần, Phụ hoàng lại có thể thiết hạ một ván cờ như vậy!

Phụ hoàng là đang khảo nghiệm dực vọng đối quyền lợi và tấm lòng trung quân hiếu phụ của bọn họ! Mà hần, thiếu chút nữa đã bị quyền lợi che mắt, thiếu chút nữa đã phạm phải sai lầm lớn!

Thật may! thật may!

Bùi Chương nhìn trời xanh trên cao, ngoài may mắn ra, lại cảm thấy sự phấn chấn sống sót sau tai nạn!

Đại nạn không chết tất có phúc, hẳn có thể tránh thoát nguy hiểm lớn như vậy, chúng tớ vị trí kia không còn xa nữa! hiện tại, hẳn không cần làm gì hết, chỉ cần chờ lão Cửu đứng ngồi không yên, tự động lộ ra chân tướng là được!

hắn không tin, sau khi biết được nội dung thánh chỉ, lão Cửu sẽ không hợp tác!

Tưởng tượng ra kết cục chết không toàn thân của của Bùi Cẩn, Bùi Chương cực kỳ cao hứng. Bất quá, rất nhanh hắn lại nghĩ tới một khả năng, nếu như Bùi Cẩn không có động tĩnh thì sao? Nếu như Bùi Cẩn thật sự vô tâm với vị trí kia thì sao?

Ván cờ này của Diên Đế thực ra rất dễ phá giải, biết bỏ đi dục vọng là có thể đạt thành đại sự! Nếu như lão Cửu không làm gì, như vậy, hẳn chính là không thắng cũng không thua! Như vậy, ván cờ kia chẳng phải sẽ hoàn toàn vô nghĩa sao?

Càng nghĩ, Bùi Chương càng nhúu chặt chân mày, hẳn không thể lập tức ném đám người Bùi Cẩn vào cung!

Ngay lúc này, sau lưng có người đến gần, hóa ra là tâm phúc của mình.

“Vương gia, bên phía Cửu Vương gia có động tĩnh!”

“A?” Bùi Chương mở to hai mắt, vội la lên, “nói mau! Lão Cửu đã làm gì?”

Tâm phúc thấy chủ tử gấp gáp như vậy, cũng không nói nhảm nữa, vội vàng kể lại toàn bộ tình báo.

Kể từ khi biết được Bùi Cẩn cất giấu người xung quanh phủ Hiền vương, Bùi Chương liền để tâm vào chuyện này, sau đó liên tục phái người âm thầm theo dõi, ý đồ thu thập thêm manh mối. Đến khi biết được nội dung thánh chỉ, hẳn càng cho người theo dõi chặt chẽ hơn, bởi hẳn nghĩ, nếu như Bùi Cẩn có động tác thì những người vây quanh hắn nhất định cũng sẽ có động tác! Chỉ cần theo dõi những người này, Bùi Cẩn tất nhiên là chạy không thoát!

Đối với việc này, Bùi Chương thể hiện hẳn là người tâm tư kín đáo! Sau khi đốc thúc xuống phía dưới, thuộc hạ dưới tay hắn càng thêm nâng cao tinh thần đi theo dõi những người kia!

Đợi lâu như vậy, cuối cùng đối phương cũng có phản ứng!

Bắt đầu từ tối hôm qua, phủ Hiền vương đột nhiên xuất hiện thêm rất nhiều khuôn mặt xa lạ, những người kia sau khi đi vào cửa hàng, phần lớn đều không trở ra, cũng có vài người vào trong một lát sau đó liền rời đi, sau đó liền biến mất trong kinh thành rộng lớn! Chỉ cần theo dõi là có thể phát hiện, địa điểm cuối cùng trước khi những người này biến mất chính là nhà của những người thuộc phe Hiền vương! Hơn nữa, những người này đều có thân thủ bất phàm, thân mang các loại vũ khí lợi hại! Cộng tất cả lại, không ngờ lại đạt tới mấy trăm người!

Mấy trăm người thân thủ bất phàm, từng nhóm một xuất hiện ở phủ Hiền vương, lại biến mất ở chỗ những người thuộc phe Hiền vương, bọn họ muốn làm gì?

Bùi Chương nghe tin tình báo xong, lập tức hưng phấn, đến khi nghe nói tối qua có vài chiếc xe ngựa dừng lại ở những cửa hàng kia, ánh mắt của hắn quả thực là muốn bốc cháy lên.

“Người nói cái gì? Trong xe ngựa toàn bộ là cung nô và mũi tên sao?”

“Đúng vậy! Đây là do người của chúng ta phát hiện được!”

Nghe vậy, Bùi Chương cười to! Tốt, lão Cửu, người thực sự muốn hành động đúng không? Ha ha ha, ta chờ người đã lâu!

Suy nghĩ một chút, hắn lại phân phó, “Các người tiếp tục theo dõi phủ Hiền vương và những người có liên quan cho ta, chỉ cần có một tia gió thổi cỏ lay cũng phải lập tức báo lại với ta!... Còn nữa, những người thuộc phe Cửu vương cũng phải theo dõi!”

Phe Cửu vương, tuy gần đây rất bình tĩnh nhưng không cần nghĩ cũng biết bên trong là sóng ngầm mãnh liệt, chỉ cần ta nhẹ nhàng chọc ra một vết rách, chỉ sợ thể lực phía dưới sẽ phun trào ra!

Được rồi, chúng ta cứ mỗi mắt mong chờ đi!

Trong mắt Bùi Chương lần nữa dấy lên quang mang nóng rực!

...

Bùi Chương càng nghĩ càng thấy tốt đẹp, hẩn đợi một ngày, lại đợi thêm một ngày, đợi đến khi mắt hết kiên nhẫn, bởi vì sau khi có động tĩnh, phủ Hiền vương lại trở lại hoàn toàn yên tĩnh!

Là sự yên tĩnh trước bão táp sao? Hay là lão Cửu định rút lui?

Bùi Chương cắn răng, có chút thấp thỏm.

Đến khi phát hiện lại thêm một ngày nữa trôi qua, hẩn không ngồi yên nổi nữa, kéo tâm phúc tới, nghiêm nghị hỏi, “Gần đây bên Cửu vương gia không có động tĩnh gì sao?”

Tâm phúc cẩn thận trả lời, “Xác thực không có động tĩnh.”

“một chút cũng không có sao?”

Tâm phúc suy nghĩ một chút, nói, “thật không có, nhưng gần đây phủ Cửu vương thường đi lấy nước ở mấy nhà gần đó.”

“đi lấy nước?”

“Đúng vậy, nhưng tiểu nhân đã điều tra, không có gì khả nghi.”

“Vậy còn những người thuộc phe Cửu vương thì sao? Uy Quốc công thì sao? Cũng không có động tĩnh gì sao?”

“Cũng không có.” Tâm phúc đau khổ trả lời

Bùi Chương nghe mà phiền lòng, phất tay cho tâm phúc đi xuống.

Lão Cửu! Rốt cuộc người đang làm cái gì!?

Ngay lúc Bùi Chương đứng ngồi không yên, rốt cục cũng có tin tốt truyền đến! Nửa canh giờ trước, các đại doanh của phe Cửu vương đồng loạt có động tĩnh, những người ẩn thân bên ngoài phủ Cửu vương cũng đồng loạt lộ diện. Mỗi người đều rất nghiêm túc, thần bí khó lường, giống như đang chờ đợi gì đó xảy ra..

Chờ đợi điều gì? Nghe được tin tức từ thuộc hạ, Bùi Chương lập tức phấn chấn, sau đó, hẩn kết luận, tối nay, lão Cửu sẽ hành động!

Nghĩ tới đây, Bùi Chương vội vàng hạ chỉ thị, lệnh ọi người võ trang đầy đủ, tùy thời hành động!

Có điều...

một canh giờ trôi qua, hai canh giờ trôi qua, phủ Cửu vương vẫn im lặng như cũ.

Bùi Chương vội vàng gọi tâm phúc tới, “Những tin tức kia không sai chứ?”

Tâm phúc thề son sắt, “Tuyệt đối không sai!”

Bùi Chương mím môi hồi lâu, cuối cùng trầm giọng phân phó, “Người mang người đến canh giữ xung quanh phủ Hiền vương, không được để bất cứ ai ở bên trong ra ngoài! Bản vương, lập tức tiến cung!”

Vốn muốn đợi người tiến cung rồi mới thu thập người, nhưng người lại dùng dằng, không chịu hành động, ta đành phải tự đi thu thập nhân chứng, vật chứng vậy!

...

Bên trong phủ Cửu vương, Bùi Cẩn và Nhan Thế Ninh đang đánh cờ, nghe ám vệ truyền tin tới, Bùi Cẩn liền nhếch môi cười với Nhan Thế Ninh.

“Ái phi, cá đã mắc câu.”

Nhan Thế Ninh cũng hé miệng cười một tiếng, sau đó hạ quân cờ trong tay xuống, híp mắt nói, “Chiếu tướng!”

76. Chương 76: Bùi Chương Bị Hại Thảm

Lúc này đã là đêm khuya, cửa cung đã khóa, Bùi Chương sợ xảy ra biến cố, muốn xông vào nhưng lại không thể... không phải là thiên tai, phản loạn nguy cấp thì không được phép vào cung ban đêm!

Bùi Chương nghĩ, lão Cửu đã muốn tạo phản, không tính là phản loạn, vậy tính là nguy cấp đến đất nước cũng được đúng không?

Trong cung, Diên Đế đang ngủ thì bị đánh thức, nghe nói Bùi Chương có việc gấp muốn bẩm báo, đang đợi ở bên ngoài, nhướn mày... đây là, hắn có động tác sao?

Thời gian này, Diên Đế liên tục quan sát và chờ đợi, thấy rõ được lập trường của các đại thần trong triều, cũng đợi được đến lúc hai đứa con trai có phản ứng, chỉ đáng tiếc, đợi lâu như vậy cũng chưa thấy chuyện mình muốn xảy ra. Vì thế, lúc đêm khuya, Diên Đế thường nghĩ, có lẽ mọi chuyện chỉ đơn giản như vẻ ngoài của nó, đều là mình nghĩ phức tạp lên.

Bây giờ, rốt cuộc cũng có động tĩnh.

Phản ứng đầu tiên của Diên Đế, chính là Bùi Chương đang gạt mình, gạt mình mở cửa cung, sau đó sẽ xông vào bức vua thoái vị, bất quá, đây chẳng phải là chuyện ông mong muốn sao? Nghĩ thế, Diên Đế khẽ mỉm cười, đứng dậy khoác áo choàng.

Nên tới, thì để nó tới sớm một chút đi!

Nhưng kết quả lại có chút ngoài dự kiến, thị vệ bẩm báo, chỉ có một mình Thất vương tiến cung, ngoài cung cũng không có gì bất thường, trong nội cung cũng rất yên lặng.

Diên Đế nhíu mày, sau đó gơ tay lên nói, “Trẫm biết rồi.”

Thị vệ tuân lệnh, khẽ lắc người biến mất trong bóng tối.

Rất nhanh, Bùi Chương đã đến tẩm cung.

Bùi Chương không ngờ sẽ dễ dàng gặp được Diên Đế như vậy, mười ngày nay, cửa điện của Diên Đế luôn đóng kín, có thể là vì thân thể đã tiêu tụy đi. Vì thế, khi nhìn thấy Diên Đế mặc Hoàng bào ngồi trên long sàng, Bùi Chương hơi hoảng hốt, sau khi phục hồi lại tinh thần, vội nói, “Phụ hoàng, thân thể người đã tốt hơn chưa?”

Quan tâm cỡ nào a! Nhìn người trước mặt ra vẻ hiếu thảo, Diên Đế khẽ động lông mày, che miệng ho khan một lúc, suy yếu nói, “Con có chuyện gì gấp vậy?”

Nghe vậy, Bùi Chương nghiêng người về phía trước, nói, “Nhi thần có việc gấp muốn bẩm báo!”

“nói!” Diên Đế thản nhiên.

Bùi Chương sụp mắt xuống, nói, “Nhi thần phát hiện Cửu đệ có âm mưu tạo phản!”

Ngay lập tức, ánh mắt Diên Đế thay đổi nhanh chóng.

Thấy thế, Bùi Chương liền thêm mắm dặm muối, kể lại những tin tức đã thu thập được trong mười ngày nay cho Diên Đế nghe, nét mặt của hắn là đau lòng cùng khó tin, nhưng kỳ thật, trong lòng hắn lại đang mặt mày hớn hở, hoa chân múa tay. Phát hiện thấy sắc mặt Diên Đế ngày càng âm trầm, khóe miệng Bùi Chương nhếch lên tia âm lãnh khó phát hiện.

Bùi Chương không sợ Diên Đế hoài nghi mình, tỷ như sao hắn lại biết nhiều như vậy, bởi vì trước đây không lâu, hắn đã nói thẳng ra dã tâm của mình, vì thế, việc hắn tiếp tục theo dõi lão Cửu, đương nhiên có thể quang minh chính đại nói ra trước mặt Diên Đế! hiện tại, hắn vẫn có dã tâm, nhưng chỉ là biết điều hơn mà thôi.

hắn nói xong đã một lúc lâu mà Diên Đế vẫn không có phản ứng, chỉ dùng ánh mắt thâm thúy nhìn hắn, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra chút sợ hãi.. chẳng lẽ đây là một cái bẫy?

Đáp: không có cạm bẫy!

Giờ phút này, biểu hiện của Bùi Chương có thể nói là vô cùng hoàn mỹ, lúc đầu có vẻ hơi lúng túng, nhưng càng về sau càng lưu loát trôi chảy, có điều hẳn đã quên, Diên Đế là một người rất đa nghi.

Diên Đế không phải là đang nghi ngờ Bùi Chương, mà là đang hoài nghi toàn bộ chuyện này.

Chuyện quá hợp lý, hợp lý đến mức khiến người ta không tin nổi, vốn cho rằng sẽ dẫn đến một hồi gió tanh mưa máu, ngay cả đại đao để xử những kẻ mưu đồ làm loạn kia cũng đã chuẩn bị xong xuôi, nhưng không ngờ, chuyện còn chưa kịp phát sinh đã bị người ta bóc trần.. Quá khác thường, nhưng khác thường ở đâu đây?

Thấy vẻ mặt của Diên Đế ngày càng không đúng, Bùi Chương bắt đầu thấp thỏm trong lòng, hẳn nói tiếp, “Phụ hoàng, nhi thần nhận được mật báo liên vội vàng tiến cung ngay. Phụ hoàng, lão Cửu có bao nhiêu thực lực vẫn chưa thể biết được, nhưng thực lực của đám người Uy Quốc công lại rất đáng sợ, Phụ hoàng, người.. người có định làm gì hay không?”

Diên Đế quay đầu, ánh mắt tối lại, “Định làm gì?”

Bùi Chương vốn nghĩ lời ra thế lực ngầm của Diên Đế, sau khi biết rõ mọi chuyện đều do một tay Diên Đế sắp đặt, hẳn và Mục quý phi liền phỏng đoán sau lưng Diên Đế có thể lực không muốn cho người khác biết, nếu không một khi nội cung xảy ra chuyện, Diên Đế làm sao mà đối phó nổi? Bất quá, nhìn ánh mắt lạnh lùng của Diên Đế bây giờ, Bùi Chương không dám nhắc đến nữa.

Lúc này, toàn thân Diên Đế đã không còn vẻ suy yếu bệnh tật nữa, mà tản mát ra khí thế đế vương, làm cho người ta chỉ nhìn thôi cũng sinh lòng sợ hãi.

Bùi Chương không dám nhìn thẳng, vội vàng cúi đầu xuống, vừa khắc chế đáy lòng run rẩy, vừa nhanh chóng vận chuyển đầu óc, linh quang vừa hiện, hẳn lập tức quỳ xuống nói, “Nhi thần có chuyện muốn cầu xin!”

không biết Bùi Chương lại giở trò quỷ gì, Diên Đế nhíu chặt lông mày, “nói.”

Bùi Chương dập đầu, nói, “Nếu như, nếu như Cửu đệ thật sự... Nhi thần, nhi thần khẩn cầu Phụ hoàng tha cho đệ ấy một lần!”

Diên Đế nheo mắt.

Bùi Cẩm tình chân ý thiết nói, “Nhi thần tin, Cửu đệ nhất định là bị người khác xúi giục! Chính vì vậy, nhi thần mới vội vàng bẩm báo cho Phụ hoàng nhân lúc chưa xảy ra chuyện gì! Phụ hoàng, hiện tại thừa dịp Cửu đệ chưa phạm phải sai lầm, nhất định phải ngăn đệ ấy lại, bỏ đi tai họa này! Phụ hoàng, nhi thần, nhi thần không muốn mất thêm một đệ đệ nữa...”

Dứt lời, thanh âm Bùi Cẩm đã trở nên nghẹn ngào.

thật sự là khoan dung nhân từ!

Diên Đế lạnh lùng nhìn hẳn, tâm tình phức tạp, lúc lâu sau, mới thu hồi tầm mắt lại, quay mặt sang hướng khác, nói, “Cùng trầm xuất cung!”

Nghe vậy, Bùi Chương mừng rỡ, hẳn nhìn ra được Phụ hoàng đang tức giận! hẳn lấy tình huynh đệ thành công châm ngòi kích thích tình phụ tử của Diên Đế. Diên Đế có thể bạc tình với con trai, nhưng con trai không được bất nghĩa với Diên Đế. Bùi Cẩm mưu phản, chính là bất nghĩa lớn nhất với Diên Đế! Hơn nữa, hẳn vốn nghĩ Diên Đế sẽ không xuất cung, dù sao hiện tại đang là lúc quyết định cả ván cờ, thật không ngờ, Diên Đế lại muốn tự mình động thủ!

Tất nhiên là Diên Đế muốn tự mình động thủ rồi! Vốn muốn đợi đến lúc thật sự hỏa hoạn mới ra tay, một lưới hốt gọn loạn thần tặc tử, bất quá bây giờ ông lại thay đổi chủ ý. Bởi Bùi Chương nhắc nhở, ông chỉ có mấy người con trai, mà ông cũng già rồi, không thể để xảy ra tiết mục phụ tử xung đột vũ trang được! Như vậy, liền yên lặng thu thập đi, đường hoàng thu thập, an phận thu thập, tóm lại đều là thu thập! Có lẽ làm vậy lại đạt kết quả hơn cả ý muốn của ông!

...

Quân lệnh ban xuống, những người đã yên lặng thật lâu đồng loạt xuất hiện. Nhìn thấy từng dãy, từng dãy tướng sĩ nghiêm nghị thẳng hàng, Bùi Chương lập tức chấn kinh! hắn đột nhiên nhận ra bản thân mình có bao nhiêu ngu xuẩn, lại đi bỏ qua lực lượng của Phụ hoàng!

Vì sao Diên Đế dám tự mình xuất cung ư? Chính là vì Diên Đế không hề sợ hãi!

Tropong lúc Bùi Chương còn đang kinh tâm động phách, Diên Đế đột nhiên nghiêng đầu. Lúc này, Diên Đế một thân cảm y đen như mực, ánh mắt nheo lại đầy nguy hiểm, toàn thân tản ra khí chất quân vương cao quý, Diên Đế nhìn Bùi Chương một cái, lạnh lùng nói, “Theo trẫm lên xe.”

Ngồi chung một xe? Nghe được lệnh, Bùi Chương nghi hoặc, đến khi hiểu ra ẩn ý, tay chân lập tức phát run.. đây là Diên Đế đang đề phòng hắn sao?

Phòng ngừa hắn gạt người xuất cung! Phòng hắn nhân cơ hội làm loạn! Cho nên mới vậy hăm hấn bên người, giữ hắn làm con tin!

Ngồi trong xe ngựa, Bùi Chương có thể cảm thấy hai gã hắc y nhân đang nhìn chằm chằm vào lưng mình. Phụ hoàng của hắn, thật sự là vô cùng, vô cùng đáng sợ!

Bất quá, cảm giác được bánh xe bắt đầu di chuyển, Bùi Chương lại âm thầm cười lạnh... hiện tại, đến phiên người lĩnh giáo sự đáng sợ của Phụ hoàng rồi, lão Cửu!

...

Khi Bùi Chương đến phủ Hiền vương, phủ Hiền vương đã bị bao vây chặt chẽ. Tướng sĩ khôi giáp đầy đủ vững vàng đứng thành vòng tròn, nhưng lại không phát ra bất kì tiếng động nào. Ngàn vạn người đứng chung một chỗ, nhưng không khí lại hoàn toàn yên lặng.

Cung nổ sẵn sàng, mũi tên đã giương lên, đao kiếm loang loáng phát ra ánh sáng âm u lạnh lùng trong đêm tối!

Đêm nay, minh nguyệt vô phong. (có trăng, không có gió)

Sau đó, hiệu lệnh được phát ra, ngàn vạn tướng sĩ chỉnh tề, cẩn thận tiến vào nơi khả nghi, một nhóm khác lại từ từ vây kín bên ngoài.

Bùi Chương nhìn tám biển treo trên cổng phủ Hiền vương, tim đập rộn lên, hắn có thể tưởng tượng, tám biển này rất nhanh cũng sẽ bị tháo xuống... “Hiền” vương? Nực cười!

“Phụ hoàng có muốn đi vào không?” Thấy Diên Đế chậm chậm không chịu cử động, Bùi Chương liền nhỏ giọng hỏi.

Diên Đế đang do dự, trong suốt quá trình tiến hành từng bước theo kế hoạch, đột nhiên trong lòng ông sinh ra một tia cổ quái.. quá an tĩnh! Đến khi nghe được câu nhắc nhở của Bùi Chương, Diên Đế trầm ngâm một chút mới gật đầu.

Diên Đế gật đầu, thị vệ bên cạnh nhanh mắt nhìn thấy, lập tức rút đao ra gõ lên cửa.

“Thùng thùng thùng.”

Yên lặng.

“Thùng thùng thùng.”

Lại yên lặng.

“Thùng thùng thùng.”

“Két” một tiếng, cửa mở ra, một thiếu niên dáng vẻ tuấn tú thò đầu ra ngáp, “Ai a? Nửa đêm canh ba?”

Đến khi nhìn thấy cảnh tượng đông đúc bên ngoài, con mắt lập tức tròn, “Mẹ ơi! Sao lại nhiều người như vậy?!”

...

Rất nhanh, tất cả phòng trong phủ Hiền vương đều sáng đèn, người trong phủ cũng lập tức chạy hết ra ngoài, mà lẫn vào những tiếng xôn xao này, còn có cả tiếng khóc lóc nỉ non, cực kỳ bất mãn.

“Oa oa oa”

Bùi Chương nhìn thấy già trẻ trong phủ Hiền vương quần áo không chỉnh tề, ngái ngủ đi ra, lập tức tròn hai mắt.

Chuyện gì đây?

Bùi Cẩn thấy Diên Đế, mặt liền biến sắc, vội vàng quỳ xuống thỉnh an, “Phụ hoàng! Sao Phụ hoàng lại tới đây?”

Lúc này, vẻ mặt Diên Đế không chỉ là âm trầm nữa, ông tự thân xuất mã đến đây, còn tưởng rằng sẽ nắm chắc thắng lợi kinh tâm động phách, ai ngờ đợi nửa ngày, cái nhận được lại là toàn gia ngủ yên bị đánh thức, sau đó là vẻ mặt vừa bất mãn vừa nghi hoặc.

Ai có thể nói cho ông biết, đây rốt cuộc là chuyện gì được không? Những người không rõ lai lịch, thân thủ bất phàm đâu? Những kẻ mưu đồ tạo phản đâu?

Bùi Chương cảm thấy sự tức giận của Diên Đế, đáy lòng nguội lạnh, nghĩ đến cái gì, vội vàng nói, “Phụ hoàng! Chắc chắn người vẫn còn ở bên trong! Nhi thần đã sớm phái người canh chừng, tất cả đều ở trong này, chưa một ai rời đi!”

Đúng vậy! Chưa ai rời đi! Như vậy chỉ cần lục soát là có thể bắt được người, còn có cả vài xe binh khí kia nữa! Có cả nhân chứng, vật chứng, hần không tin Bùi Cẩn còn có thể thoát khỏi hiểm nghi!

Bùi Chương nghĩ, hiện tại Bùi Cẩn ra vẻ như này, có lẽ là tạm thời trì hoãn kế hoạch, hoặc có lẽ là nghe được chút tiếng gió nên mới hoài nghi chưa hành động! Bất quá cũng không sao, mặc kệ là nguyên nhân gì, khuya hôm nay, nhất định người sẽ chết chắc!

Nhưng sau khi thị vệ lục soát xong quay lại bẩm báo, Bùi Chương hoàn toàn sợ ngây người!

không thấy người ngoài?

không thấy binh khí?

Chuyện gì đã xảy ra?

Những người kia đâu? Binh khí đâu? Người của hần luôn luôn canh giữ, sao có thể không thấy gì được?

Nhìn Bùi Cẩn đang quỳ gối, khỏe mắt Bùi Chương run rẩy, tay run rẩy, tâm cũng run rẩy.

Nhan Thế Ninh nép trong ngực Bùi Cẩn, đỡ Bùi Tiểu Diệu ngủ lại, ngẩng đầu lên, mang theo ủy khuất và bất mãn nói với Diên Đế, “Phụ hoàng, cuối cùng chuyện này là thế nào?”

77. Chương 77: Kế Trong Kế, Thủ Để Công

Phủ Hiền vương muốn biết nguyên do, một đám tướng sĩ cũng muốn biết, Diên Đế càng thêm muốn biết hơn ai hết! Mà nguyên do tất cả đều bắt đầu từ Bùi Chương, vì thế mọi người lập tức đưa những ánh mắt khác nhau nhìn về phía hần!

Nhưng Bùi Chương làm sao mà biết được! Mắt thấy tình thế nghịch chuyển khiến hần khó lòng chống đỡ, hần cuống quýt nói, “Phụ hoàng, chuyện này nhất định có lừa gạt! Những người kia nhất định ở bên trong! Người để nhi thần cẩn thận lục soát lại!”

Diên Đế nhìn hần chằm chằm, sau đó trầm giọng nói, “Được.”

Bùi Chương bắt đầu mang người đi lục soát, có điều hần gần như đã đào sâu tới ba thước đất cũng không phát hiện ra bất kỳ tung tích nào, hơn nữa, sau khi thăm vấn tất cả những cửa hàng khả nghi, kết quả thu

được cũng là bọn họ chỉ là lương dân bình thường, người của phủ Hiền vương luôn luôn ôn hòa, cho nên mọi người mới quen thuộc với nhau mà thôi!

Bùi Chương hoàn toàn khiếp sợ, hấn kéo tâm phúc tới, quát lên, “Người đâu? Vật đâu?”

Tâm phúc cũng đã sớm không tìm được sợ hãi, “Thất gia, thuộc hạ chắc chắn đã phái người canh giữ cẩn thận, ngay cả một con ruồi cũng không để lọt! Thuộc hạ, thuộc hạ cũng không hiểu!”

“Phế vật!” Bùi Chương không tìm được tức giận, “Chẳng lẽ bọn họ có thể vô tung vô ảnh mà biến mất hay sao?”

Vô tung vô ảnh! Bốn chữ nhảy ra trong đầu khiến Bùi Chương lập tức tỉnh táo lại, chắc chắn người của hấn sẽ không nói dối, cũng sẽ không nhìn lầm, như vậy, những thứ kia nhất định là có thật! Nếu đã tồn tại, vậy làm sao lại không dấu vết mà biến mất được? Nhưng bây giờ thực sự không tìm thấy, chẳng lẽ lại nói là vì bọn họ cất giấu quá kín kẽ sao?

Cất giấu quá kín kẽ, quá kín kẽ... Nghĩ tới đây, Bùi Chương đột ngột xoay người, nhìn về phía phủ Hiền vương... bốn phía đều đã lục soát điều tra! Duy chỉ có nơi này là chưa bị lục soát!

Nghe nói có người muốn lục soát bên trong, phủ Hiền vương lập tức nổ tung. Bùi Cẩm vung tay lên, mọi người đều an tĩnh lại.

Bùi Chương nhìn, cười lạnh, “Khẩn trương như vậy làm gì? Chẳng lẽ bên trong thật sự có bí mật không muốn cho người khác biết sao?”

Bùi Cẩm không phản ứng, nhìn Diên Đế nói, “Tối nay Phụ hoàng đến đây là muốn điều tra chứng cứ mưu phản của nhi thần, đúng không?” Chuyện nháo lâu như vậy, hấn cũng “nên” lên tiếng rồi.

Bùi Cẩm nói bình thản, lại mơ hồ mang theo vẻ thất lạc và bi thương, đáng vẻ cực kỳ vô tội. Diên Đế thấy, trong lòng không khỏi dâng lên nghi hoặc, bất quá rất nhanh đã chấn chỉnh lại tâm địa! Bởi vì, cho đến giờ, ông vẫn nguyện ý tin tưởng Bùi Chương... Bùi Chương không có ngu xuẩn như vậy, nếu như không có chứng cứ xác thực, chắc chắn sẽ không xông vào cung lúc nửa đêm! So sánh với Bùi Chương, lão Cửu luôn có vẻ mặt hiền lương này mới khiến người ra đề phòng nhiều hơn!

Mặc kệ lão Cửu là thật sự vô tội hay là giả vờ vô tội, tối nay ông đã làm ra động tĩnh lớn như vậy rồi, đương nhiên cũng không ngại làm ra huyên náo lớn hơn, dù sao, ông vốn cũng hoài nghi lão Cửu!

Không có thì tốt! Có, vậy thì chờ chết đi!

Một đám tướng sĩ lại bắt đầu xông vào lục soát phủ Hiền vương, hơn một nửa người trong Vương phủ không biết chuyện, cho nên nguyên một đám vẻ mặt hoảng loạn. Chỉ có Bùi Cẩm và Nhan Thế Ninh là trấn định, không sợ hãi, một bộ quang minh lỗi lạc!

Kết quả lục soát, đương nhiên là sạch sẽ.

Người khả nghi? Không có?

Bình khí lợi hại? Có! Nếu như tính cả dao phay, búa...

Diên Đế đứng thẳng, nghiêm túc nhìn Bùi Cẩm, vẻ mặt phức tạp. Bùi Chương đứng ngay chỗ đèn đuốc sáng nhất, vẻ mặt khó tin, sau đó, dường như đã nhận ra điều gì, hấn liền hô lên, “Lão Cửu! Người đem người giấu ở đâu rồi hử?”

Bùi Cẩm ngẩng đầu, hỏi ngược lại, “Không biết “người” của Thất ca là chỉ cái gì?”

“Thích khách! Bình khí!” Dừng một chút, Bùi Chương lạnh lùng nói tiếp, “Người đừng nói với ta là không có!”

Bùi Cẩm cười nhạt một tiếng, “Mọi người đã lục soát toàn bộ Vương phủ rồi đấy, có cái gì không? Không có gì hết. Người rõ nhất không phải là Thất ca sao?”

Bùi Chương siết chặt quả đấm, biết rõ Bùi Cẩm đang nói dối nhưng hấn lại không thể phản bác được câu nào.

Sau đó, phát hiện ra vẻ châm biếm trong mắt Bùi Cẩn, một ý niệm đáng sợ thoáng hiện lên trong đầu hắn, khiến hắn run rẩy toàn thân!

Hắn bị lừa gạt!

Dưới tình thế cấp bách, Bùi Chương không nghĩ ra lý do vì sao mình lại bị lừa, cho nên hắn chỉ có thể oán hận nói, “Lão Cửu, ngươi hại ta!”

Không cần biết tại sao lão Cửu phải hãm hại hắn, nhưng chỉ cần biết hắn bị lừa gạt, vậy thì nhất định là lão Cửu muốn hại hắn!

Bùi Cẩn cau mày lại, “Thất ca, vì sao ta lại hại huynh chứ?”

Nên nhớ là hắn đang quỳ, lại bị người sát sao canh giữ, người bị lục soát cũng là hắn, sao bỗng dưng hắn lại trở thành kẻ đi hại người rồi?

Thừa dịp Bùi Chương chưa kịp ứng đối, Bùi Cẩn nói tiếp, “Thất ca, giữa chúng ta, rốt cuộc là ai hại ai đây?”

“Người có ý gì?” Thấy Bùi Cẩn đem nước bắn hắt lên người mình, Bùi Chương trầm giọng quát lên.

Bùi Cẩn vẫn nhàn nhạt như cũ, “Thất ca, nếu như ta đoán không sai, thì huynh là người đã bầm báo với Phụ hoàng, nên Phụ hoàng mới đến phủ của ta, đúng không? Như vậy, không biết Thất ca đã bầm báo những gì? Là có thích khách và binh khí ẩn giấu xung quanh Vương phủ của ta sao? Vậy hiện tại những thứ này đang ở đâu?”

Nói đến đây, Bùi Cẩn chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm vào Bùi Chương, “Thất ca, vì sao huynh lại nói với Phụ hoàng như vậy?”

“Ý người là ta nói dối hãm hại người?” Bùi Chương bị vẻ mặt của Bùi Cẩn chọc giận.

Bùi Cẩn lắc đầu, “Tâm tư của Thất ca quá mức thâm trầm, ta đoán không ra.”

Đoán không ra! Rốt cuộc ai đoán không ra ai chứ! Nghe lời này, Bùi Chương thiếu chút nữa học máu.

Diên Đế nhìn hai người con trai qua lại, một người mạnh mẽ, một người mềm mại, mày nhíu càng thêm chặt. Diên Đế im lặng lắng nghe, lạnh lùng nhìn hết thấy, sau đó yên lặng phân tích trong lòng.

Ông vẫn tin lão Thất sẽ không lừa gạt mình, ông không nghĩ ra rằng lão Thất sẽ được lợi gì nếu nói dối hết. Nói dối ông phát hiện ra chứng cứ mưu phản của lão Cửu, sau đó dẫn ông tới bắt tại trận, kết quả lại là một hồi não loạn. Chẳng lẽ lão Thất nhàn rồi không có việc gì lại đi chọc cười ông sao?

Tất nhiên sẽ không!

Lão Thất không có vấn đề, như vậy vấn đề nằm ở chỗ lão Cửu! Nhưng vì sao lão Cửu phải làm như vậy? Bày sẵn một con đường cho lão Thất, là muốn lão Thất mất mặt hay là gán tội mưu hại huynh đệ cho lão Thất? Sau đó khiến ông mất tín nhiệm với lão Thất? Nhưng ông cũng không phải người ngu ngốc, làm sao sẽ dễ dàng tin tưởng như vậy được! Hơn nữa, những bằng chứng trong miệng lão Thất đều không thấy tăm hơi đâu hết!

Lão Thất không ngu xuẩn như vậy, cho nên sẽ không lừa gạt ông! Lão Cửu cũng không ngu xuẩn, cho nên sẽ không bày ra ván cờ này! Vậy thì chân tướng cuối cùng là gì?

Ai mới là người vô tội?

Diên Đế trầm mặc càng khiến cho ban đêm yên tĩnh quỷ dị hơn, giữa lúc không khí cứng ngắc, đột nhiên một Nhất đẳng thị vệ chạy đến, cấp báo, “Bệ hạ, không xong! Quân doanh có biến, bọn họ đang chạy đến đây!”

Thị vệ còn chưa nói hết, lại có mấy thị vệ khác chạy vào, hồi báo đều là những nơi xuất hiện dị thường. Diên Đế nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi, sau đó hung hăng nhìn lướt qua Bùi Chương.

Bùi Chương cũng vô cùng kinh ngạc, bởi vì những nơi có động tĩnh đều là người của hắn!

Những người này làm sao lại xuất hiện dị thường được?

Ngay lúc đó, Bùi Chương ớn lạnh trong lòng!

Tam đại quân doanh xuất hiện bạo động, những người kia sau khi nghe mệnh lệnh liền nhanh chóng chạy đến phủ Hiền vương !

Bọn họ đã nhận được mệnh lệnh gì?

... Cửu vương gia mưu đồ bí mật tạo phản, Bệ hạ đang bị vây hãm trong phủ Hiền vương, nhanh chóng đến hộ giá!

Người cầm đầu phe Thất vương đã sớm biết kế hoạch của Bùi Chương, luôn chờ đợi mệnh lệnh này được ban ra, đến lúc đó, bọn họ ồa đến giải cứu Bệ hạ, truy sát Cửu vương, đại công cáo thành! Tối nay, bởi vì Bùi Chương đã sớm có lệnh, nên bọn họ liền gấp gáp chuẩn bị trận địa sẵn sàng đón địch, đến khi chính thức nhận được mệnh lệnh, bọn họ liền hô lớn một tiếng, đồng loạt chạy tới phủ Hiền vương!

Đây chính là kế hoạch của Bùi Chương, một kế hoạch vô cùng hoàn mỹ, nhưng hiện tại, lại trở thành một kế hoạch trí mạng!

Vì sao ư?

Cửu vương không mưu phản! Bệ hạ cũng không bị vây hãm! Bùi Chương hẳn cũng không có hạ lệnh, vì sao những người kia lại đột nhiên chạy đến đây?

Bùi Chương chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, đã nghe thấy tiếng binh khí vang lên bên ngoài!

Mọi người lập tức chạy ra bên ngoài, người của phe Thất vương đang đánh nhau với người của Diên Đế, vừa đánh vừa hô to, “Truy sát phản tặc! Bảo vệ Bệ hạ! Giết!”

Người của Diên Đế muốn giải thích, nhưng phe Thất vương không chịu nghe, còn nói, “Đừng để phản tặc lừa gạt! Giết bọn họ!”

Toàn trường rối loạn.

Diên Đế nhìn hết thấy, cả giận nói, “Bùi Chương! Chuyện này là sao?”

Mặt Bùi Chương trắng toát như tờ giấy, hắn nhìn Diên Đế, cả người bắt đầu run rẩy, “Phụ hoàng! Phụ hoàng! Nhi thần cũng không biết!”

Lúc này, Bùi Cẩn lại đột nhiên nói, “Thất ca, vấn đề này quả là hoàn mỹ!”

Một câu này lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Lão Cửu, ngươi có ý gì?” Diên Đế hỏi.

Ánh mắt Bùi Cẩn sáng quắc, “Phụ hoàng, vừa rồi nhi thần luôn tự hỏi vì sao Thất ca phải giả tạo ra chứng cứ để lừa gạt Phụ hoàng, hãm hại nhi thần, những chứng cứ này có hay không, Phụ hoàng tra xét một lần liền rõ ràng. Thất ca làm như vậy để làm gì? Bây giờ nhìn lại, mới thấy đây là một liên hoàn kế!”

Bùi Cẩn nói đến đây liền im lặng, bởi vì hắn biết Diên Đế đã hiểu ý của hắn là gì.

P phủ Bùi Cẩn không chứa những chứng cứ kia, hắn không mưu phản! Người mưu phản chính là Bùi Chương! Những người chạy tới đây “hộ giá” chính là minh chứng tốt nhất!

Bọn họ tới quá nhanh, hiển nhiên là có chuẩn bị mới đến! Hơn nữa, bọn họ vừa đánh vừa hô to khẩu hiệu “hộ giá”! Diên Đế ông không có chuyện gì, bọn họ hộ giá cái gì? Bọn họ chạy tới đây, chính là đại khai sát giới! Khí thế hung hăng! Đây là muốn gán tội danh mưu phản cho người ở bên trong!

Diên Đế càng nghĩ càng kinh tâm, vì thế càng thêm ác độc nhìn Bùi Chương, sau đó, Diên Đế rút thanh kiếm bên hông thị vệ ra, gác lên cổ Bùi Chương.

Bùi Chương lập tức bị dọa, quỳ xuống, “Phụ hoàng! Phụ hoàng! Nhi thần bị oan!” Mặc dù hắn không hiểu nguyên nhân phản ứng của Diên Đế, nhưng dựa vào hành động này của Diên Đế, ít nhiều hắn cũng đã hiểu ra!

Thấy Diên Đế tràn đầy sát khí mím môi không nói gì, Bùi Chương liền nhìn Bùi Cẩn, nói, “Bùi Cẩn, người thật âm hiểm! Người hãm hại ta!”

“Là ai hãm hại ai?” Lúc này, giọng nói của Bùi Cẩn đã trầm xuống, “Thất ca! Ta liên tục niệm tình huynh đệ, cho nên mới ba phen mấy mấy bận nhường nhịn! Cho dù trong ngày đại thọ của Phụ hoàng, huynh vu hãm Thế Ninh mưu hại bào thai trong bụng Điền thị, ta cũng im lặng không nói, thầm nghĩ thanh giả tự thanh trọc giả tự trọc, một ngày nào đó ông trời sẽ trả lại công đạo cho ta, ta nghĩ chúng ta là huynh đệ, huynh cũng bởi vì tình thế cấp bách nên mới làm như thế mà thôi! Thất ca, ta lượng thứ cho huynh, cho nên ta không so đo! Nhưng không có nghĩa là ta có thể nhẫn nhịn để huynh tiếp tục hãm hại ta! Lúc này đây, huynh thế nhưng lại vu hãm ta mưu phản. Thậm chí đến bây giờ vẫn còn nói ta hãm hại huynh! Thất ca! Huynh nhìn đi, bên ngoài là người của ai? Là của ta sao? Ta có tài đức gì mà có thể sai sử người của huynh đi đại khai sát giới chứ?”

Nói đến đây, thanh âm của Bùi Cẩn đã phát run, vô cùng bi thương chua xót, hấn dừng một chút, dường như đang ổn định lại tâm tình, hồi lâu sau mới nói tiếp, “Thất ca, không phải ai cũng tham quyền quyền thế như huynh. Nhưng Thất ca, có điều này ta nghĩ không ra, Phụ hoàng đã viết xong ý chỉ, vì sao huynh còn muốn hãm hại ta? Huynh bất an sao? Sợ lại xảy ra biến cố, cho nên cố ý hãm hại ta? Hay là huynh sợ ngồi lên vị trí kia không yên, cho nên mới dứt khoát giải quyết toàn bộ uy hiếp sao?”

“Người nói vậy!” Bị Bùi Cẩn nói trúng tim đen, Bùi Chương theo bản năng lập tức phản bác lại, hấn cắn tức nhìn Bùi Cẩn, “Tại sao ta phải hãm hại người? Là người hãm hại ta mới đúng! Người biết Phụ hoàng muốn truyền vị cho ta, cho nên người mới thiết kế bẫy để ta nhảy vào!” Nói xong, Bùi Chương lại nhìn Diên Đế, “Phụ hoàng! Người đừng tin lão Cửu! Hấn là tên bụng dạ khó lường, hấn nói vậy! Phụ hoàng...”

Bùi Chương còn muốn giải thích tiếp, nhưng hấn không nói nên lời, bởi vì hấn cảm giác được thanh kiếm kia càng thêm ép sát vào cổ mình, mà Diên Đế thì càng thêm âm trầm.

“Sao người biết là lão Cửu biết trẫm truyền vị lại cho người?” Trong ánh lửa, Diên Đế nhìn hấn, trầm giọng hỏi.

Bùi Chương vừa nghe, lập tức căng thẳng, trong nháy mắt, cảm giác ớn lạnh chạy dọc toàn thân, đi thẳng vào tâm can hấn!

Hấn lỗ lòi!

Bùi Cẩn nghe, thông mí mắt xuống, che giấu tia trào phúng trong mắt... đến giờ, ván mới đóng thành thuyền.

78. Chương 78: Bùi Chương Thua Thảm

Hỗn loạn vẫn tiếp tục, càng ngày càng nhiều người xông vào chém giết lẫn nhau.

Bùi Chương vẫn tiếp tục cố gắng giải thích, nhưng bên ngoài ngổn ngang, Diên Đế cũng không còn kiên nhẫn nghe hấn nói nữa, chỉ dùng ánh mắt âm lãnh như đang nhìn người chết quét qua hấn một lần.

Một khi xảy ra giết chóc, tội mưu phản liền như ván đã đóng thuyền!

Để tránh ngoài ý muốn, một nhóm thị vệ đi cùng với Diên Đế vào phủ Hiền vương, số còn lại ở ngoài hộ giá. Mắt thấy tình thế bên ngoài ngày càng mất khống chế, Diên Đế liền truyền khẩu dụ... Lập tức khống chế toàn bộ người của phe Thất vương! Khi nhận được tin thị vệ phát hiện ra một đám nhân sĩ khả nghi trong đám người phe Thất vương và số lượng lớn binh khí xung quanh phủ Thất vương, Diên Đế lập tức cho Bùi Chương một cái bạt tai!

“Người còn dám nói mình vô tội!” Diên Đế lạnh giọng quát.

Bùi Chương thấy những người kia bị một lưới hốt gọn đến đây, chỉ cảm thấy dù có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch! Hấn vì muốn bắt lão Cửu nên mới bảo người của mình chuẩn bị sẵn sàng, ai ngờ, không tìm được chứng cứ ở chỗ lão Cửu, ngược lại người của hấn lại thành chứng cứ mưu phản!

Nhớ tới mệnh lệnh “Tất cả võ trang đầy đủ, tùy thời hành động!”, Bùi Chương thực sự muốn quất chết chính mình! Thật là trộm gà không được còn mất nắm gạo, không những tiền mất tật mang, mà còn liên lụy đến cả tính mạng của mình!

Giờ khắc này, cả người Bùi Chương lạnh toát, hắn chỉ biết mình xong rồi! Hoàn toàn xong rồi!

...

Chuyện phát triển đến giờ, đã biến thành một ván cờ!

Mà ván cờ này, Bùi Chương lại thua thảm!

Diên Đế luôn mập mờ về vấn đề truyền ngôi... Tuy bề ngoài cực kỳ lạnh nhạt với Bùi Chương, nhưng thực tế lại chặt đứt khả năng kế vị của Bùi Cẩn, Bùi Chương lại không biết chân tướng, nên sinh lòng sợ hãi, sau đó xảy ra chuyện của Trắc phi, hắn lại càng thêm lo lắng. Vì đoạt được vị trí kia, hắn liền bắt đầu thiết kế hãm hại Nhan Thế Ninh và Bùi Cẩn trong thọ yến của Diên Đế! Chỉ tiếc, cuối cùng âm mưu này lại bị nhìn thấu, Diên Đế cũng không xử phạt Bùi Cẩn! Kết quả này càng khiến Bùi Chương bất an hơn, bởi vì khi đó Bùi Cẩn đã có hoàng tử, mà hắn thì không có, cho nên Bùi Chương lại bắt đầu bày ra âm mưu mới!

Đúng lúc này, vì muốn dò xét hai người con trai, Diên Đế cũng bắt đầu bày bố thế cục! Ván cờ này rất tinh diệu, rất kinh tâm, ai vừa có tà niệm sẽ gặp vận kiếp bất phục! Đáng tiếc, ván cờ này lại bị tiết lộ ra ngoài!

Bùi Chương cài người của mình vào bên cạnh Diên Đế, người kia tiết lộ tin tức ra ngoài, vì vậy, ván cờ của Diên Đế bị phá hủy triệt để!

Biết rõ chân tướng nên Bùi Chương liền bắt động, sau đó chờ Bùi Cẩn động, nhưng Bùi Cẩn cũng không động, vì vậy, hắn nóng nảy, sau đó mới nghĩ ra một âm mưu khác, hãm hại Bùi Cẩn tạo phản! Nhưng nhiều lần hãm hại đều vô ích, hơn nữa thái độ của Diên Đế lại ái muội, hắn nhất định phải chặt đứt mọi hậu hoạn! Hắn dứt khoát dẫn dụ Diên Đế ra ngoài, sau đó giết sạch hết thầy! Nói như vậy, đến cuối cùng Bùi Cẩn chính là loạn thần tặc tử, Diên Đế cũng là bị Bùi Cẩn giết chết, mà Bùi Chương hắn, có công hộ giá, tru sát phản tặc, là nhân sĩ trung nghĩa! Sau đó, chuyện hắn đăng cơ làm đế cũng là đương nhiên!

Một ván cờ âm hiểm, tán tận lương tâm biết bao!

Hợp lý không chê vào đâu được!

Cho nên Diên Đế tin! Dù có còn điều gì không giải thích được, nhưng tình cảnh hỗn loạn, trong cơn thịnh nộ, Diên Đế cũng lựa chọn xem nhẹ, không đếm xỉa đến! Hiện tại, điều duy nhất có thể xác định chính là Bùi Chương muốn giết cha, giết em, mưu đồ soán vị! Đáng giận!

Thấy Diên Đế đần đờ sất khí, Bùi Cẩn lại thông mí mắt xuống.

Gió đêm lay động quần áo trên người, nhưng tâm của hắn lại phẳng lặng như gương. Tất cả mọi người đều tin mọi việc là do Bùi Chương làm loạn, chỉ có hắn biết đây đều là nước cờ của hắn.

Mọi người đều tin là Thát vương âm mưu làm phản, nhưng bọn họ lại không biết, chân tướng này kỳ thật là giả.

Vậy thì, chân tướng thật sự là gì? Bùi Cẩn đã làm như thế nào?

Mọi chuyện.. Phải nói đến rất lâu trước đây.

Khi đó La phi chết, bọn họ nhận chăm sóc Tiểu Thập Tam. Thoáng cái phải bảo vệ nhiều người như vậy, thể lực ẩn giấu của hắn khó tránh khỏi sẽ bị phát hiện, như vậy, thay vì bị người ta phát hiện ra, còn không bằng chủ động để cho người ta phát hiện thấy! Chính là lúc này, trong đầu Bùi Cẩn bắt đầu có ý niệm hãm hại Bùi Chương!

Bùi Cẩn biết rõ Bùi Chương luôn cho người âm thầm giám thị mình, mà bốn phía xung quanh Vương phủ cũng không ngoại lệ, cho nên một ngày, hắn cố ý phái một người đi giết người của Bùi Chương, tuy nhiên cũng không nhất thiết phải là giết chết, ví dụ như đâm kiếm cách tim nửa tấc... Bùi Cẩn luôn cảm thấy bản khoán đối với đám người mai phục trước cửa nhà mình..

Sau đó, chuyện phát triển đúng như kế hoạch của hắn, người kia không chết, trở về báo cáo với Bùi Chương, Bùi Chương giống như câu được cá lớn, quyết đoán tăng cường lực lượng theo dõi. Khi đó, chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ đặc chí của Bùi Chương, Bùi Cẩn lại cười vô cùng sung sướng.. thợ săn chứng kiến con mồi từng bước một rơi vào bẫy rập của mình, sẽ luôn cảm thấy cực kỳ sung sướng, đặc biệt con mồi đó lại tự cho là mình rất thông minh.

Vậy kế hoạch ban đầu của Bùi Cẩn là gì? Chính là để cho Bùi Chương thấy hắn cất giấu rất nhiều thế lực, sau đó tranh công đi nói cho Diên Đế biết. Diên Đế sớm đã có đề phòng với hắn, nghe được tin tức như vậy nhất định sẽ âm thầm điều tra hắn, nhưng chỉ cần Diên Đế điều tra, Bùi Cẩn sẽ ném ra manh mối.

Manh mối gì? Chính là manh mối Bùi Chương làm ác!

Bùi Chương quá cay độc, trước mặt Diên Đế làm bộ hiếu tử hiền tôn, sau lưng lại âm hiểm hung tàn, tội lỗi chồng chất. Một khi Diên Đế điều tra rõ ngọn ngành, dưới cơn nóng giận, chỉ sợ Bùi Chương sẽ lĩnh đủ! Huống chi, trừ chuyện đó ra, Bùi Cẩn còn dâng tặng vài tội danh nữa, đại loại như hãm hại huynh đệ..

Đây là kế hoạch lúc trước của Bùi Cẩn, chỉ tiếc, hắn mới áp dụng được một nửa đã bị Bùi Chương phá rối.

Bùi Chương đoạt trước, bắt đầu dùng âm mưu với hắn, chính là sự kiện Điền thị trúng độc tại thợ yến của Diên Đế! Chuyện này xảy ra, tình thế lập tức thay đổi, Bùi Cẩn rơi vào thế bị động, kế hoạch kia cũng theo đó mà mắc cạn.

Lần mắc cạn này dài đúng một tháng, mà trong một tháng này, lão Mễ ở Nam Cương bắt đầu nghe được tiếng gió, sau đó lại gửi thư tới.

Trong thư nói: Lão tử tự tay muối cá, mùi vị cũng khá được, đưa tới cho ngài năm trăm con, ngài từ từ thưởng thức đi!

Cá muối, biệt danh của tử sĩ Nam Cương. Thời điểm lão Mễ phái người đem năm trăm con cá muối thật vào kinh, đồng thời năm trăm tử sĩ Nam Cương cũng cải trang ẩn nấp vào kinh thành.

Dụng ý của lão Mễ rất đơn giản, Bùi Cửu, người thế mà cũng bị tính kế sao? Nói đùa sao! Phải, người ta âm mưu người, người lập tức âm mưu lại, không âm mưu được thì trực tiếp chém! Không có người? Không vội, lão tử đưa người tới cho người!

Lão Mễ đưa tử sĩ tới, là vì nghe được tin đồn Bùi Cẩn bị hãm hại, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nên mới vội vàng đưa người tới bảo vệ bọn họ!

Đọc xong thư, Bùi Cẩn lập tức ngửa cổ nhìn trời! Năm trăm người đều là kẻ giết người không chớp mắt, bảo hắn phải an trí cho bọn họ như thế nào đây? Tập trung một chỗ đương nhiên là không nên, cho nên Bùi Cẩn liền vội vàng lệnh cho năm trăm tử sĩ kia tản ra, ẩn nấp trong kinh thành.

Lúc đó, Bùi Cẩn cũng không nghĩ tới chuyện sẽ dùng những người này.

Một tháng sau, chuyện Điền thị được làm sáng tỏ, Nhan Thế Ninh thuận lợi xuất cung hồi phủ, Bùi Cẩn lại bắt đầu suy nghĩ đối phó với Bùi Chương.. Lúc này không phải là hãm hại, mà là đối phó! Bùi Chương làm hại hắn thiếu chút nữa mất đi vợ con, món nợ này làm sao mà bỏ qua được đây!?

Nhưng hắn còn chưa kịp động thủ thì Diên Đế lại bày ra một ván cờ. Tình thế lại lâm vào cục diện bế tắc.

Trong cung không có tin tức, Bùi Cẩn không biết đến tột cùng là chuyện gì, cho nên chỉ có thể sống một ngày bằng một năm, yên lặng theo dõi diễn biến, thậm chí vào thời điểm đó, trong đầu hắn còn xuất hiện ý niệm buông tha cho ngôi vị Hoàng đế!

Buông tha ngôi vị Hoàng đế, đồng nghĩa với việc phải tạm thời bỏ xuống mọi kế hoạch. Bùi Cẩn không cam lòng, nhưng cũng không tránh được, chỉ có thể âm thầm phân phó cho đám tử sĩ kia chuẩn bị sẵn sàng! Nếu như thánh chỉ được ban xuống, Diên Đế lại bằng hà, nói không chừng Bùi Chương sẽ lập tức hạ sát thủ, nếu thật vậy thì hắn phải mượn năm trăm tử sĩ kia cùng với thế lực vốn có ở kinh thành, mang theo già trẻ trong nhà rời đến Nam Cương trước!

Mặc dù là hạ sách, nhưng Bùi Cẩn đều đã dự định xong xuôi.

Thế nhưng cuối cùng, thánh chỉ không được tuyên cáo, trong cung lại truyền ra tin tức!

Sau khi biết được ván cờ của Diên Đế, Bùi Cẩn thật sự là cảm khái ngàn lần! Thật sự là kinh tâm động phách! Thật sự là sống sót qua nguy hiểm!

Mỗi khi chuyện đã đến nước này, Diên Đế lại cho hấn một cơ hội tuyệt hảo như vậy, tội gì mà hấn lại không tận dụng chứ!

Hấn cố ý để Bùi Chương thấy thế lực ẩn giấu của mình! Mà Bùi Chương cũng đã muốn nói cho Diên Đế biết, vậy thì, để ván cờ này hạ màn sớm một chút đi!

Bùi Cẩn bắt đầu hạ lệnh cho đám tử sĩ kia tập trung tại phủ Hiền vương, sau đó phân tán đến đến các nơi khác thuộc phe Cửu vương, đồng thời cũng bảo họ vô tình hoặc cố ý để lại dấu vết cho đám người Bùi Chương. Tiếp nữa, hấn cho người đánh từng chiếc, từng chiếc xe ngựa chở binh khí đến các cửa hàng xung quanh Vương phủ, đương nhiên, những thứ binh khí kia cũng được “không cần thận” để người ta nhìn thấy.

Sau khi làm xong hai chuyện này, việc Bùi Cẩn phải làm là chờ đợi.

Hấn không vội, người vội chỉ có Bùi Chương. Bùi Chương là người như thế nào, Bùi Cẩn hiểu rất rõ, nếu như không có Mục quý phi bên cạnh, với đầu óc của Bùi Chương, có lẽ còn không bằng cả Bùi Lâm, cho nên, Bùi Cẩn luôn lựa chọn ban đêm để kích thích Bùi Chương... bởi vì ban đêm, Bùi Chương không thể gặp được Mục quý phi!

Khi Bùi Chương mất hết kiên nhẫn mà chạy vào trong cung, Bùi Cẩn liền biết là thời cơ đã chín muồi, việc hiện tại hấn cần làm, vẫn là chờ đợi.

Chờ Diên Đế mang người đến, chờ một màn kịch khua chiêng gõ trống mở màn, chờ từng quân cờ trên ván cờ bị loại bỏ. Chỉ tiếc, ván cờ này đã không còn tuyệt mỹ như trước nữa!

Không cần thận, chắc chắn sẽ phải trả giá bằng tính mạng của bản thân!

Lúc Bùi Chương phái người đến theo dõi hấn, người của hấn sớm đã âm thầm theo dõi bọn họ, hơn nữa còn kỹ càng, chặt chẽ hơn vạn phần! Vì thế, khi Bùi Chương mang người chạy tới phủ Hiền vương, người của Bùi Cẩn đã bắt đầu trà trộn vào đại bản doanh của phe Thất vương.

Đêm nay là một đêm kinh tâm động phách, cho nên những tướng sĩ kia càng thêm hăng hái, phấn chấn hơn bình thường. Lúc Thống lĩnh giờ cao Hổ phù, hạ lệnh tiến thẳng đến phủ Hiền vương “Cứu Bệ hạ, chém phản tặc”, tất cả tướng sĩ lập tức sôi trào nhiệt huyết, sau đó ầm ầm tiến quân về phủ Hiền vương!

Trong bóng đêm, các tướng sĩ nhìn Hổ phù lấp loáng, nghe tiếng quát uy nghiêm của Thống lĩnh, tuy nhiên không ai biết, vị Thống lĩnh đang mặc khôi giáp kia là thật hay là giả!

Cho tới giờ, người của Bùi Cẩn không bao giờ thiếu tuyệt kỹ, như Tiểu Ất lỗ tai cực kỳ nhạy bén, hay Tiểu Đinh có khả năng bắt chước giọng nói vô cùng chính xác.

Còn Thống lĩnh chân chính, sớm đã chết dưới mũi tên của một tử sĩ Nam Cương. Đương nhiên, cuối cùng thi thể của vị thống lĩnh này cũng được chuyển tới bên ngoài phủ Hiền vương, mà nguyên nhân cái chết chính là vì bị người của Diên Đế bắn trúng..

Phe Thất vương nhận lệnh đi đến phủ Hiền vương, nhưng như thế chưa đủ, bởi vì người của Diên Đế đang cố thủ bên ngoài, như vậy nếu thực hiện trao đổi sẽ rất dễ lộ ra sơ hở. Bởi thế, lúc này nhất định phải cần một chút nhiệt huyết để khích lệ lòng người!

Chiến hữu ngay bên cạnh trúng tên ngã xuống, ánh mắt của những tướng sĩ kia lập tức sẽ nhìn chòng chọc về người đối diện! Thêm vào một phen kích động của chiến hữu khác, trong nháy mắt sẽ xúc động mất lý trí, sau đó sẽ ra sức đi giết địch! Có điều lại không có ai đi xác nhận xem chiến hữu kia mất mạng có phải thật sự là vì bị trúng tên hay không, hoặc là người lên tiếng kích động kia có quen mặt hay không!

Trong hỗn loạn, thời điểm sinh tử mong manh, sẽ không có một ai cân nhắc những vấn đề phức tạp, mà chỉ biết xuất phát từ bản năng!

...

Đêm nay là đêm hỗn loạn nhất trong năm Long Khánh thứ ba mươi mốt, nhưng không ai biết người nào mới là người “phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ” (ngửa tay làm mây, lật tay làm mưa)

Bùi Cẩn lắng nghe tiếng chém giết bên ngoài, nghiêm mặt, đầy vẻ ngoài ý muốn. Trận chém giết đã nằm trong dự liệu của hắn, nhưng lại cũng nằm ngoài dự liệu của hắn... hắn biết, nếu không có chém giết, sẽ không lật ngã được Bùi Chương, cho nên vẫn sai người đến vài đại bản doanh của phe Thất vương, nhưng hắn lại sợ máu tanh lan tràn quá nhiều, nên cũng chỉ còn vài nơi gần đây, hắn nghĩ, chỉ cần khống chế cục diện thật tốt là được, dù sao Diên Đế cũng đã có chuẩn bị. Nhưng đến bây giờ, chuyện đã vượt ra khỏi khống chế.

Phe Thất vương không ngừng kéo đến!

Không ai hạ lệnh, tại sao bọn họ lại đến?

Thoáng thấy người của Uy quốc công lẫn trong đám đông, Bùi Cẩn không khỏi nhú mày. Uy quốc công, chỉ sợ cũng là liên tục tùy thời mà động, cho nên sau khi nghe được tin, mới nhanh chóng làm ra phản ứng như vậy!

Nếu như Bùi Cẩn còn có chút mềm lòng, thì Uy quốc công vì đạt được mục đích, chỉ sợ sẽ không tiếc giá nào mà rung chuyển thiên hạ! Bởi vì, Uy Quốc rất có bản lãnh kích động phe Thất vương.

Tỷ như dẫn người tiến vào, tuyên bố là bảo hộ Hoàng thượng, tru sát phản tặc! Tỷ như vung tay hô to, nói Thất vương lâm nguy, nhanh chóng đi giải cứu! Uy quốc công rất giỏi chế tạo mâu thuẫn, sau đó thuận lợi khiến phe Thất vương náo loạn đến tận cùng. Một khi tới phủ Hiền vương, chứng kiến hiện trường đại loạn bên ngoài, phe Thất vương nhất định sẽ đập nổi nồi dim thuyền!

...

Vì lợi ích của bản thân, ngày càng nhiều người bị cuốn vào vòng hỗn loạn. Không khí trong phủ Hiền vương cũng vì thế mà càng ngày càng khẩn trương.

Đúng lúc này, chỉ nghe “A!” một tiếng, thị vệ đang trông coi Bùi Chương ngã xuống. Trong cơn tuyệt vọng, Bùi Chương nghe thấy động tĩnh bên ngoài, từ từ tỉnh táo lại, thấy người bên cạnh không quá để ý mình, trong lòng lại dâng lên ác ý.

Dù sao đều là chết, chẳng bằng cố gắng một lần đi! Vì thế, hắn thừa dịp thị vệ buông lỏng phòng bị, móc một thanh chủy thủ từ trong giày ra, đâm thẳng vào tim của thị vệ, sau đó lại cắt đứt cổ họng một thị vệ khác, sau đó nhanh chóng chạy đến bên người Diên Đế, nhắm thẳng chủy thủ vào cổ họng của Diên Đế.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt, mọi người đều chăm chú nhìn xem động tĩnh ở bên ngoài, không hề để ý đến Bùi Chương, sau khi chứng kiến rồi, ai cũng sợ ngây người, sau đó phát ra từng trận kinh hô.

Diên Đế mở to hai mắt nhìn Bùi Chương, lạnh lùng nói, “Bùi Chương! Người muốn làm gì?”

Ánh mắt Bùi Chương nóng rực, điên cuồng, hắn cắn răng nói, “Phụ hoàng! Đây đều là người bức ta!” Dứt lời, liền quát lên với thị vệ, “Các người mau dừng lại cho bản vương!”

Nói xong, lại ấn chặt chủy thủ vào cổ Diên Đế.

Bùi Cẩn thấy thế, vội vàng cản trở những người kia, nói với Bùi Chương, “Thất ca! Huynh mau thả Phụ hoàng ra!”

Lúc này, Bùi Chương đã biết tất cả đều là trò quỷ của Bùi Cẩn, mặc dù không biết Bùi Cẩn đã làm như thế nào, nhưng hắn có thể chắc chắn, hắn bị Bùi Cẩn âm mưu, cho nên giờ phút này, hắn nhìn Bùi Cẩn đầy oán độc và phẫn hận, “Lão Cửu! Ta thật sự là đã xem nhẹ ngươi! A, nhiều năm như vậy, ngươi ẩn núp thật kỹ..”

Bùi Cẩn lập tức biến sắc, nói, “Thất ca! Đến lúc này rồi mà huynh còn khăng khăng cố chấp!”

“Hừ!” Thấy Bùi Cẩn không nhận, Bùi Chương cũng lười dây dưa, lúc này hắn cũng không có tâm trạng quản mấy thứ này, hắn quay đầu nhìn Diên Đế, tuy đang bị uy hiếp nhưng lại không hề mất đi uy nghiêm, nói, “Phụ hoàng! Người đã bắt nhân thì đừng trách ta bất nghĩa! Từ trước đến giờ, người đều thiên vị lão Thập, lão Thập chết rồi, người vẫn không công bằng với ta! A, Phụ hoàng, mọi chuyện hôm nay đều là người bức ta!”

Mặc dù vẻ mặt Bùi Chương rất lạnh lùng, rất tàn khốc, nhưng bây giờ nhất cử nhất động của hắn thực sự quá mức cuồng vọng, cho nên nội tâm của hắn cũng rung động không thôi, nội tâm bất bình, tay cũng không vững, vì vậy, chủ thủ cắt rách da, máu tràn ra trên cổ Diên Đế!

Bùi Chấn thấy thế thì vội vàng quát lên, “Thất ca, mau buông tay!”

Lúc này, Bùi Chương cũng cảm thấy, vừa cúi đầu nhìn, hắn cũng không khỏi có chút kinh hãi, theo bản năng liền buông lỏng tay. Ngay lúc này, Diên Đế lập tức nắm chặt hai quả đấm, thụi vào ngực Bùi Chương. Bùi Chương bị đau, chủ thủ rơi xuống, Diên Đế lấy được tự do, vội vàng xoay người, sau đó lại thừa dịp Bùi Chương chưa kịp phản ứng, giơ tay phải lên...

Vèo!

Vèo!

Vèo!

Cung nỗ giấu trong tay áo bắn ra ba phát tên liên tiếp. Một mũi vào đầu gối, một mũi vào tim, một mũi vào cổ họng.

Bùi Chương chỉ cảm thấy đột nhiên đau đớn dưới bụng, sau đó phun một ngụm máu tươi, nghẹo đầu, chết không nhắm mắt.

Mọi chuyện chỉ trong nháy mắt, sau khi nhận ra chuyện gì đã xảy ra, những người có mặt lập tức trợn mắt há mồm, thậm chí là chấn kinh, duy chỉ có Diên Đế là im lặng, bình tĩnh nhìn cỗ thi thể kia, mặt trầm như nước.

Cánh tay phải vẫn giơ lên, ánh mắt lạnh như băng, tàn khốc, tràn đầy máu tanh.

Bùi Cẩn nhìn hết thấy, im lặng thở dài, Thất ca, người đã hoàn toàn khiêu chiến đến ranh giới cuối cùng của Phụ hoàng rồi.

Trong lúc giật mình, Bùi Cẩn liền nghĩ tới một sự kiện, lúc hắn còn nhỏ, hình như đã nghe Trần Nam vương kể rằng Phụ hoàng của hắn đã từng là một đại tướng quân bách chiến bách thắng, thậm chí trong một trận chiến, Phụ hoàng bị kẻ địch kẻ dao vào cổ, nhưng cuối cùng, Phụ hoàng lại chuyển bại thành thắng, chặt đứt thủ cấp của kẻ địch!

Nghĩ tới chuyện này, ánh mắt nhìn về phía Bùi Chương của Bùi Cẩn lại có chút phức tạp.

Bùi Chương, nếu như người thật sự muốn giết Phụ hoàng, thì không nên để Phụ hoàng có bất kỳ cơ hội phản công nào.

Còn nữa, nếu như người thật sự muốn thuyết phục Phụ hoàng, thì không nên nói nhảm nhiều như vậy!

Nhìn Bùi Chương trợn to hai mắt, Bùi Cẩn liền có chút tò mò, người tính uy hiếp Phụ hoàng, trước đó đã từng nghĩ đến hậu quả chưa?

79. Chương 79: Huyết Tẩy

Đêm đẫm máu nhất năm Long Khánh thứ ba mươi một cuối cùng cũng kết thúc vào lúc bình minh. Khi ánh nắng đầu tiên của ngày mới xuất hiện, mọi người lập tức nhìn thấy vô số thi thể ngổ ngang trên đất. Trong đó phần lớn là người của phe Thất vương, ngoài ra cũng có người của Diên Đế và một bộ phận của phe Cửu vương.

Phe Cửu vương tuy “Cứu giá chậm trễ”, nhưng chung quy là vẫn có mặt.

Chứng kiến tên phản tặc cuối cùng ngã xuống, Diên Đế chống đỡ hết một đêm, cuối cùng cũng suy yếu, phun ra một ngụm máu tươi, ngã thẳng xuống.

Trước lần ngã xuống này của Diên Đế, mọi người đều chăm chú chờ đợi một vị Đế vương mới xuất hiện.

Mặc dù vẫn chưa lập Thái Tử, mặc dù chưa hạ thánh chỉ, nhưng mọi người đều hiểu, ngoài Cửu vương Búi Cẩn ra thì không còn ai có thể ngồi lên ghế rồng được nữa!

...

Sau khi Diên Đế hồi cung, người trong phủ Hiền vương bắt đầu quét dọn lại phủ. Có điều lúc lau dọn vết máu của Bùi Chương, trên mặt đám người làm đều hiện lên thần sắc ghét bỏ.

Trong phòng, Nhan Thế Ninh phi thường phấn chấn, nàng nắm tay Bùi Cẩn, ánh mắt nóng rực, trong lòng sôi trào, không lời nào có thể biểu đạt hết tâm trạng của nàng lúc này.

Một đêm này, quá mức kinh tâm động phách, trận đánh này, quá mức khó khăn, may là bọn họ vẫn còn sống!

Hồi lâu sau, Nhan Thế Ninh ôm chầm lấy Bùi Cẩn, kích động, “Bùi Cẩn! Bùi Cẩn! Chúng ta thành công rồi, đúng không?”

Bùi Cẩn cũng ôm nàng thật chặt, run giọng trả lời, “Đúng vậy.”

Nhan Thế Ninh buông hần ra, ngẩng đầu lên nói, “Thiếp đang nghĩ.. Khi nào Bệ hạ sẽ chỉ? Lúc hạ chỉ, chúng ta có nên lĩnh nhận không? Hừ, lúc trước thì thiên vị không cho chàng làm, bây giờ thiếp mới không cần đâu!”

Bùi Cẩn nhìn Nhan Thế Ninh nghiêng răng nghiêng lợi, cười cười, sau đó lại ôm nàng vào trong ngực. Vì thế mà Nhan Thế Ninh không thể nhìn thấy nụ cười biến mất trên mặt hần.

Hần thẳng, tuy gian khổ nhưng cũng vô cùng oanh liệt, thế nhưng, hần lại không cao hứng nổi.

Bùi Cẩn nhìn phồn hoa rực rỡ ngoài cửa sổ, nhớ lại chút ký ức xa xôi.

Từ khi nào thì hần bắt đầu có niệm tưởng với vị trí kia? Là lúc chung sống cùng Trần Nam vương? Hay là lúc được Uy Quốc công hướng dẫn?

Có lẽ, hần muốn vị trí này, nhưng cũng không hần là muốn!

Có điều, để đi hết đoạn đường này, hần đã quá mức gian khổ. Không có ai để dựa vào, tất cả thế lực đều do hần tự tay tích lũy. Cũng phải nói rằng vận khí của hần rất tốt, luôn có người ở bên cạnh trợ giúp cho hần, giúp hần sống sót, sau đó trở nên ngày càng lớn mạnh!

Chỉ là, loại lực lượng này không thể để cho người khác phát hiện!

Huynh đệ đề phòng, Diên Đế đề phòng, mỗi người đều nhìn hần chằm chằm, chỉ cần hần có một chút hành động khác thường, người đầu tiên phải chết chính là hần, vì thế, hần chỉ có thể ẩn dấu tất cả năng lực của mình, ngủ đông, sau đó cẩn thận tìm kiếm thời cơ!

Tất cả mọi người nói hần cẩn thận, nhưng không ai biết rằng, hần cẩn thận đến mức chua xót.

Hiện tại, lấy vị trí kia dễ như trở bàn tay, tất cả kẻ địch đã ngã xuống, bao gồm cả nam nhân đáng sợ nhất. Hiện tại, hần không cần lo sợ nữa, nhưng vì sao hần vẫn cảm thấy bất an như cũ?

Bùi Cẩn ôm Nhan Thế Ninh thật chặt, trong đầu ngập tràn cảm giác cô độc khó tả.

....

Trải qua một đêm hỗn loạn, chứng kiến cảnh Diên Đế ngã xuống, tất cả mọi người đều cho rằng Diên Đế đã như nổ mìn hết đà, thế nhưng bọn họ đã đánh giá quá thấp vị Đế vương này!

Sáng hôm sau, một loạt văn võ đại thần đã lâu không lên triều đều có mặt, im lặng chờ đợi, cuối cùng, cái mà họ chờ đợi được chính là Diên Đế một thân Long bào vàng chói âm trầm xuất hiện.

Vẫn lâm triều như cũ!

Diên Đế ngồi trên ngai vàng, nhíu đôi môi, ánh mắt uy nghiêm, trong uy nghiêm lại lộ ra vẻ tự tin vô cùng cao ngạo. Diên Đế thẳng tắp sống lưng, giống như muốn nói cho tất cả mọi người biết rằng, từ đầu chí cuối, trăm luôn luôn là kẻ mạnh!

Không ai có thể dao động! Không ai có thể đánh bại!

Diên Đế lạnh lùng quét mắt qua tất cả người phía dưới, cuối cùng rơi xuống vị trí tượng trưng cho quyền lợi cao nhất trong điện.

...

Trong điện hôm nay thiếu rất nhiều người. Rất nhiều người đã chết vào đêm qua, rất nhiều người đã bị tống vào ngục, chờ đợi xử lý. Phe Thất vương đã hoàn toàn gục ngã. Vì thế, có mặt ở đây hôm nay, trong lòng mọi người đều có tia phức tạp, có chút thấp thỏm, lại có chút mừng thầm. Thấp thỏm chính là những người thuộc phe trung lập, còn mừng thầm tất nhiên là phe Cửu vương.

Thế nhưng loại mừng thầm này không kéo dài được bao lâu bởi hành động kế tiếp của Diên Đế đã thành công khiến bọn họ khiếp sợ.

Diên Đế hạ chỉ, lập tức bổ nhiệm người mới vào tất cả những vị trí đang trống, mà toàn bộ những người này đều là người bình thường đi theo bên người bọn họ!

Hóa ra, những người này đều là người của Diên Đế! Nói cách khác, trong lúc vô tình, Diên Đế đã cài người của mình vào bên cạnh bọn họ!

Thánh chỉ tiếp theo càng làm cho phe Cửu vương thêm hỗn phi phách tán! Bởi vì, Diên Đế bắt tay vào sửa trị phe Cửu vương!

Thất vương rút dài, phe Cửu vương đỉnh ninh mình sẽ đạt tới huy hoàng, thế nhưng Diên Đế lại ra tay đại khai sát giới! Đêm qua, nguyên khí triều đình bị hao tổn hơn nửa, ai cũng tưởng mọi chuyện đã kết thúc, ai ngờ bây giờ mới chính thức bắt đầu!

Mọi người nhìn vào ánh mắt bí hiểm của Diên Đế, chỉ cảm thấy vị đế vương này đã đạt đến cảnh giới quỷ mị, ai cũng khó có thể tính toán người này!

Những cự thần đã đi theo Diên Đế mấy chục năm thấy vậy, lại biết, Bộ hạ của bọn họ lại bắt đầu lâm vào điên cuồng!

Ẩn sau bộ mặt trầm tĩnh, chính là nội tâm vô cùng đáng sợ của Việt vương!

Nhìn một đám người bị lôi ra ngoài, nghe tiếng kêu thảm thiết từ bên ngoài truyền vào, bọn họ biết, huyết tẩy đáng sợ nhất Đại Thanh đang kéo tới!

Bởi vì ngoài ý định, cho nên ai cũng không phòng bị, Diên Đế không chế hết thảy, chứng cứ rành rành, phe Cửu vương khó lòng chối cãi, cho nên bị bắt, bị giết, gọn gàng, dứt khoát, không gặp bất kì cản trở nào!

Chính ngọ, trên triều đình chỉ còn lại một phần ba quan lại. Ai cũng không biết ai là người kế tiếp, là chính mình, hay là người khác, cho nên mỗi người đều xám mặt, tứ chi cứng ngắc, lạnh buốt!

Nhìn bộ dạng Diên Đế, rất có thể sẽ giết hết bọn họ mới thôi!

Vì thế, khi Diên Đế nói ra hai chữ “Bãi triều”, những người còn lại đều gần như đã xụi lơ cả người!

Bọn họ tránh được một kiếp này!

...

Diên Đế giết đủ rồi liền dừng tay. Bất kể là phe Thất vương hay là phe Cửu vương, trước kia ông đều nhắm một mắt mở một mắt cho bọn họ làm càn, nhưng trải qua chuyện đêm qua, ông lại không thể nào tha thứ được nữa!

Ranh giới cuối cùng bị tiêu diệt, chuyện ông không cho phép lại ngang nhiên xảy ra! Cho nên, ông muốn thanh trừ tất cả uy hiếp!

Ông vẫn cường đại như xưa, cường đại đến mức có thể khống chế toàn bộ mọi chuyện!

...

Thấy Diên Đế đã rời đi, nguyên một đám đại thần liền run rẩy đứng lên, bọn họ trao đổi ánh mắt, trên mặt mỗi người đều tràn đầy rung động. Lúc này, bọn họ đã vô lực nói chuyện với nhau, giấu mặt sau tay áo, vội vàng rời khỏi nơi ngập tràn máu tanh này.

Đã từng là nơi đại biểu cho phong quang vô hạn, nhưng bây giờ, lại nghiêm nhiên trở thành một lò sát sinh.

Chẳng qua khi bọn họ nhanh chân rời đi, lại có thêm một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền tới. Sau khi nghe được, nguyên một đám đại thần lại lập tức căng thẳng, dừng chân lắng nghe, phát hiện tiếng kêu kia truyền tới từ phía hậu cung.

“Là ai đang bị hành hình?” Có người run giọng hỏi.

“Hình như là Đồng thái y của Thái Y Viện.” Một người nhận ra.

“Đồng thái y phạm phải tội gì?” Người nọ nghi hoặc.

Một người suy nghĩ trong giây lát, nhỏ giọng trả lời, “Đồng thái y hình như là Thất.. Là người của phản tặc..”

Nghe vậy, mọi người sững sờ, kinh ngạc, sau đó lập tức thu lại vẻ mặt, trầm mặc không lên tiếng.

Bởi bọn họ biết, Diên Đế rất đa nghi, vô cùng kiêng kỵ chuyện bị người khác tính kế, đặc biệt là thân tín!

...

Đồng thái y bị lăng trì xử tử, hình phạt thiên đao vạn quả trong truyền thuyết. Đồng thái y vốn là một nam tử trung niên tuấn mỹ, nhưng lúc này, trên người hoàn toàn trần truồng, máu thịt mơ hồ. Mỗi khi đao phủ cắt xuống một miếng thịt, bên cạnh sẽ có một thái giám lập tức rắc muối vào.

Đồng thái y đau nhức đến co rút, vốn muốn chịu đựng không kêu, nhưng đến cuối cùng, lại không thể chịu được đau nhức gọt thịt cạo xương, vì vậy liền hăng giọng gào thét, tiếng sau to hơn, thống khổ hơn tiếng trước!

Ngồi trên vị trí cao nhất, Diên Đế lạnh lùng nhìn toàn bộ quá trình, sau đó đẩy ngã một nữ nhân vào chân tường, trên mặt tràn đầy phần nộ cùng chán ghét.

Khi biết có người tiết lộ ván cờ của mình ra ngoài, Diên Đế lập tức phái người đi điều tra. Dù sao cũng chỉ có mấy người, tra từng người một, nhất định có thể tra ra! Đến khi thị vệ phát hiện ra manh mối từ câu thơ của Đồng thái ý, nội gian ẩn núp bên người Diên Đế liền bị đào lên triệt để!

Đồng thái ý là một người thâm tình, cũng là người cẩn thận, cho nên mới gửi gắm toàn bộ nỗi tương tư hai mươi năm của mình vào câu thơ kia. Bình thường không có ai để ý đến hai câu thơ này, nhưng một khi có lòng, tự nhiên sẽ nổi lên rất nhiều huyền cơ.

Nhìn câu thơ mập mờ triền miên của nam nhân này viết cho nữ nhân của mình, Diên Đế có cảm giác như vừa nuốt phải ruồi, vô cùng buồn nôn, nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt, Đồng thái y lập tức chiếm được cực hình cao nhất!

...

Giờ khắc này, Mục quý phi đã đau muốn điên lên, cực hình thảm khốc diễn ra ngay trước mắt, bà lại không thể nhắm mắt, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Nhưng tất cả chuyện này là sao?

Từ chập tối hôm qua, bà đã bắt đầu cảm thấy bất an, sau đó nghe tin Bùi Chương gấp gáp xông vào cung lúc đêm khuya, Diên Đế lại xuất cung ngay sau đó, lòng của bà lập tức nổ tung lên! Sau đó, khi biết được Diên Đế phái người phong tỏa Cẩm Tú cung, bà càng thêm đứng ngồi không yên.

Diên Đế phòng bị Bùi Chương, cho nên thời điểm khống chế Bùi Chương, cũng khống chế luôn cả Mục quý phi, nhưng Mục quý phi lại không hề biết hay biết, chỉ cho rằng Bùi Chương đã gặp chuyện!

Bà lo lắng một đêm, trần trọc một đêm, không ngừng cho người ra ngoài tìm hiểu tin tức, nhưng thị vệ của Diên Đế lại nhất quyết không để cho người bên trong bước ra ngoài nửa bước, vì thế Mục quý phi chỉ có thể khốn thủ trong Cẩm Tú cung, im lặng chờ chết!

Tối sáng sớm, rốt cuộc tin tức cũng truyền vào cung, Bùi Chương tạo phản, Bùi Chương bị giết, phe Thất vương bị tiêu diệt toàn bộ... Một loạt tin tức chấn động truyền tới, Mục quý phi lập tức hồng cả người! Nhưng khi đó, bà không làm được bất cứ điều gì, người trong cung của bà bị lôi đi toàn bộ, cả cung điện to lớn chỉ còn lại một mình bà. Bà chỉ có thể tâm hoảng ý loạn chờ Diên Đế đến, cho bà phán quyết cuối cùng!

Mục quý phi không biết chuyện bên ngoài, nên cho rằng toàn bộ chuyện này đều là do Bùi Chương thiếu kiên nhẫn, sau đó tự chịu diệt vong!

Mục quý phi biết rõ, nhược điểm lớn nhất của Bùi Chương chính là thiếu kiên nhẫn!

Nhưng bà biết rõ mình đã hoàn toàn thất bại, bà cũng đã nghĩ tới phương pháp thoát thân, nhưng khi nhìn thấy Đồng thái y bị lột sạch, bắt trói tới trước Cẩm Tú cung, trong một khắc kia, bà liền rõ ràng, vô luận bà có nói hay làm gì đi nữa cũng đều vô ích, cái chết đã đến ngay bên cạnh bà rồi!

...

Đồng thái y bị cắt ba trăm lẻ một nhát, mỗi dao đều như đang cắt trên người bà, khiến bà đau đến hít thở không thông!

Mỗi một nhát dao, bà đều trơ mắt nhìn dao nhỏ giờ lên hạ xuống, mỗi một phiến thịt, bà đều trơ mắt nhìn nó bị cắt rời rồi bị ném vào trong mâm..

Trên đời này, không có chuyện nào tàn nhẫn hơn chuyện này!

Mục quý phi vô cùng sợ hãi, vừa hận vừa đau, cuối cùng rơi nước mắt, chặt vật không chịu nổi!

Đến khi thấy Đồng thái y tắt thở, không cần phải tiếp tục nhận loại thống khổ này nữa, nước mắt Mục quý phi càng lăn xuống lợi hại hơn.

Có điều, một màn này rơi vào mắt Diên Đế lại hoàn toàn khác! Diên Đế ức chế dòng khí huyết đang dâng lên trong ngực, lạnh lùng nhìn nữ nhân trong góc tường, “Trẫm ban thưởng cho người ba thước lụa trắng!”

Dứt lời, cảm thấy cổ họng ngọt, biết là mình không nhịn được nữa, vì thế sau khi ném một ánh mắt chán ghét và tức giận cuối cùng lên người Mục quý phi, Diên Đế lập tức xoay người, phát tay áo rời đi.

Bùi Cẩn thấy Diên Đế đi xa, ánh mắt thâm thúy, thấy Vương Phúc Niên còn giật mình đứng ở đó, hần liền đến gần lôi kéo vạt áo của lão Vương. Vương Phúc Niên đột nhiên hoàn hồn, sau đó vội vàng thi lễ với Bùi Cẩn, bước nhanh rời đi.

Vừa rồi Vương Phúc Niên bị thảm trạng của Đồng thái y làm cho kinh hãi!

Phải biết rằng, sơ sẩy một chút thôi, người chịu cực hình chính là mình!

...

Người của Cẩm Tú cung, nên chết thì chết, nên đi thì đi, hiện tại, cả cung điện to lớn chỉ còn Mục quý phi và Bùi Cẩn.

Lúc này, cả người Mục quý phi rơi vào đờ đẫn, ánh mắt vô hồn trống rỗng. Đến khi nhìn thấy Bùi Cẩn, Mục quý phi giật mình, sau đó phục hồi lại tinh thần, trong đầu hiện ra một ý niệm đáng sợ, Mục quý phi lập tức ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói, “Bùi Cẩn! Là người!”

Bùi Cẩn chỉnh lại tay áo, thần sắc lạnh nhạt.

Mục quý phi thấy hần cam chịu, tâm trong nháy mắt trầm xuống. Vốn là người thông minh, chẳng mấy chốc mà Mục quý phi đã thông suốt mọi chuyện, hóa ra tất cả đều do người trước mắt này gây nên!

“Bùi Cẩn! Người thật là âm hiểm!” Giấu lâu như vậy, lừa gạt lâu như vậy!

Nghe vậy, Bùi Cẩn cười nhạt một tiếng, “Cảm tạ nương nương khen tặng!”

Mục quý phi cứng họng.

Bùi Cẩn bình tĩnh nói, “Người ba phen mấy bận âm mưu hạ độc, giết Mẫu phi của ta, hại vợ con của ta, lại dồn ta vào chỗ chết, ta chẳng qua chỉ là hoàn lại mà thôi!”

“Cho nên đây là người đang trả thù?”

Bùi Cẩn không đáp.

Trong lúc giạt mình, Mục quý phi nghĩ đến cái gì, hí mắt nói, “Giết Mẫu phi của người? Trân phi?”

Bùi Cẩn quay đầu nhìn lại, ánh mắt khẽ động.

Mục quý phi nở nụ cười, “Hóa ra người cho rằng ta giết chết Trân phi!”

Bùi Cẩn nhăn mày, “Chẳng lẽ không phải người? Chính người đã hạ âm mưu cho Thế Ninh, như vậy, Mẫu phi của ta không phải bị người hại thì còn ai nữa?”

Mục quý phi nói, “A ha, Bùi Cẩn, ta cho người biết, người chết Trân phi không phải là ta, mà là Phụ hoàng của người!”

...

Một năm kia, biên cảnh chiến loạn, thời cuộc rung chuyển, Diên Đế đang ở thế yếu. Mà khi đó, trong nội bộ triều đình lại xuất hiện bất thường, Uy quốc công thực lực kinh người, rất có khả năng sẽ uy hiếp tới Đế vương. Càng khiến người ta lo lắng chính là, Trân phi có bầu!

Một khi Trân phi sinh hạ Hoàng tử, thế lực của phủ Quốc công sẽ càng thêm lớn mạnh, Vương triều của Bùi thị sẽ lâm vào nguy hiểm!

Thù trong giặc ngoài, Diên Đế quyết định xuống tay độc ác!

Thai nhi trong bụng Trân phi không thể giữ lại! Trân phi cũng không thể giữ lại! Phủ Quốc công lại càng không thể giữ lại!

Diên Đế định ra kế hoạch, sau đó liền phân phó cho Mục quý phi thực hiện. Mục quý phi hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, từ đó, địa vị ở hậu cung càng thêm vững chắc!

...

“Bùi Cẩn, không phải là người muốn báo thù cho Mẫu phi của người sao? Giờ người đã biết hung thủ hại chết Mẫu phi mình là ai rồi đấy, người định làm gì để báo thù đây?” Mục quý phi nhìn Bùi Cẩn, thấp giọng cười nói.

Mà lúc này, cả người Bùi Cẩn đã lạnh toát!

Mục quý phi vẫn cười oán độc như xưa, nói, “Cuộc chiến này, không có thắng bại, chỉ có một mất một còn. Thủ đoạn của người inh hơn ta, cho nên người thắng, ta chết! Bất quá, Bùi Cẩn à, tốt nhất là người nên cẩn thận, Phụ hoàng của người hận nhất là bị người ta tính kế, nếu như ông ta biết là người, chỉ sợ, người sẽ phải chết thảm hơn cả chúng ta!”

Nghe vậy, Bùi Cẩn lập tức căng thẳng, bất quá rất nhanh lại khôi phục lại thần sắc lạnh nhạt. Hắn nhìn Mục quý phi, hắng giọng nói, “Đa tạ nương nương đã nhắc nhở.”

Nói xong, thi lễ, xoay người, rời đi.

Hắn không thể ở đây lâu thêm nữa!

Không lâu sau, một dải lụa trắng rủ xuống giữa Cẩm Tú cung...

80. Chương 80: Ai Là Người Kế Vị?

Diên Đế cảm thấy vô cùng mệt mỏi, trước mặt người khác, ông vẫn là Đế vương cường đại, không ai địch nổi, nhưng sau lưng, ông tự biết bản thân mình không chịu nổi bao lâu nữa.

Màn đêm đã phủ xuống, đêm nay không có chém giết, không có máu tanh, nhưng lại vắng lạnh khiến người ta hít thở không thông.

Cả cung điện rộng lớn như vậy, hiện tại chỉ còn lại đứng một người.

Diên Đế im lặng bước đi trong tấm cung, nhìn bốn phía trống rỗng, trong lòng vô cùng buồn bã. Trong lúc bất tri bất giác, Diên Đế đã bước tới trước cửa Phượng Tê cung.

Nơi này, đã từng là nơi ông lưu luyến nhất, khi đó mặc dù Hoàng Hậu có chút tâm cơ, nhưng cũng không đến mức quá biến chất, nàng chỉ biết đề phòng nữ nhân khác trong hậu cung, chưa từng đánh chủ ý xấu lên người ông. Mặc dù ông không thích nàng, nhưng không thể không nói, trong hậu cung nhiều nữ nhân như vậy, người khiến ông yên tâm nhất lại chính là nàng. Mà con của bọn họ, lão Thập, cũng là người khiến người ta yêu thương. Nó nhu thuận, ôn hòa, hiểu chuyện, rất ít khi làm trái ý của ông, càng sẽ không cầm dao dĩa vào cổ ông...

Tiếc là, bây giờ mẹ con họ đều đã đi, chỉ còn lại một mình ông. Nhớ tới cái chết thảm khốc của Bùi Chương, nghĩ tới sự phản bội của Bùi Chương, tâm lại như bị đao xoắn chặt.

Vì cái gì, vì cái gì mà ông cứ để ý đến ai, là người đó lại rời xa ông?! Ông muốn truyền ngôi vị Hoàng đế lại cho lão Thập, lão Thập lại không cần, ông nghĩ sẽ truyền vị cho lão Thất, lão Thất lại muốn giết ông... Hiện tại, chỉ còn lại lão Cửu.

Nhớ tới khuôn mặt ôn hòa của Bùi Cảnh, Diên Đế liền thở dài một hơi thật sâu. Không ngờ, đến cuối cùng, bên cạnh ông chỉ còn lại một người con trai, người mà trước giờ ông đều coi thường.

Như vậy, hiện tại ông phải truyền ngôi lại cho nó sao?

Diên Đế nằm trên giường phượng, nhắm mắt lại.

Ông nhớ tới một việc vào năm Long Khánh thứ bảy.

Năm Long Khánh thứ bảy, Diên Đế còn rất trẻ tuổi, hắn thường khêu đèn học đêm ở Tàng thư các. Xưa nay, hắn là người thích yên tĩnh, cho nên bình thường trong Tàng thư các chỉ có một hoặc hai cung nữ mài mực.

Một tối nọ, hắn đang xem sách, đột nhiên cảm thấy có chút nóng nực, lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy dáng vẻ thanh lệ của cung nữ mài mực, lại đột nhiên có chút động tâm, sau đó ma xui quỷ khiến, hắn liền kéo cánh tay đang dâng trà của cung nữ kia, sau đó dè dặt nàng xuống bàn...

Lần mây mưa đó cực kỳ mất hồn, nhưng đến khi tỉnh lại, Diên Đế lại phát hiện cung nữ kia đã sớm lui xuống. Tính tình Diên Đế vốn lạnh nhạt, cao ngạo, nghĩ chẳng qua cũng chỉ là một cung nữ, vì thế liền buông việc này xuống, không nhắc lại nữa.

Tất nhiên, hắn cũng từng hoài nghi nguyên nhân lần xúc động đấy của mình, bất quá lúc ấy Thái y đang kê vài phương thuốc tráng dương cho hắn, cho nên hắn tự giải thích rằng, lần đó là do được tính phát tác.

Sau khi xảy ra chuyện này, Diên Đế không hề đến Tàng thư các nữa, vì thế cũng không hề gặp lại cung nữ kia. Vốn tưởng chuyện này cứ thế bị lãng quên, không ngờ hai tháng sau lại nổi lên gợn sóng.

Hôm đó, hắn đang phê duyệt tấu chương trong Ngự thư phòng, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bấm báo, cung nữ ở Tàng thư các có chuyện quan trọng cần cầu kiến. Lúc ấy, nghe vậy, Diên Đế hơi nhướn mày, sau đó liền tuyên người tiến vào.

Hóa ra lại là cung nữ đã cùng hắn làm chuyện tốt.

Một cung nữ, dù là thân phận hèn mọn, nhưng lại mang thai hoàng tử, tất nhiên địa vị sẽ thay đổi chóng mặt! Phải biết rằng, lúc ấy phi tử của Diên Đế cũng có vài hài tử, nhưng phần lớn trong đó đều chết non! Cho nên sau khi biết chuyện này, cung nữ kia lập tức được phong vị, hơn nữa còn được an bài thích đáng.

Tuy vậy, nhưng Diên Đế vẫn vương mắc, dù sao, nàng cũng chỉ là một cung nữ hèn mọn, hấn khiến nàng mang thai long tự, khó tránh khỏi việc động chạm đến mặt mũi của mình. Bất quá, sau khi phân biệt nặng nhẹ, lại niềm tình đưa nhỏ trong bụng nàng, Diên Đế liền nỗ lực bỏ mặt mũi của mình xuống. Huống chi, cung nữ này tính tình ôn thuận, không tranh không cầu xin, lại rất biết cách săn sóc người khác..

Nếu như mọi chuyện phát triển thuận lợi, chính là cung nữ này sẽ sinh hạ hoàng tự, sau đó căn cứ vào việc đứa bé là nam hay nữ mà quyết định tiền đồ sau này của nàng, chỉ tiếc, chuyện lại không như vậy.

Cung nữ này lại không hề lương thiện, vô hại như vẻ ngoài của nàng.

Thời điểm nàng mang thai bốn tháng, vì muốn lung lạc đế tâm, nàng liền hạ độc trong nghiên mực của Diên Đế. Nhưng mà nàng lại không biết cách làm việc kín kẽ.

Thái y đến bắt mạch cho Diên Đế theo thường lệ, sau đó phát hiện ra hương thơm từ nghiên mực.. Vì vậy, tâm kế của cung nữ kia hoàn toàn bị bại lộ!

Một người là Hoàng đế cao cao tại thượng, một người là cung nữ ti tiện dưới tầng chót. Nàng cung nữ muốn xoay người. Mà muốn xoay người, phương pháp tốt chính chính là đạt được đế sủng, nhưng Diên Đế lại là một người vô cùng cẩn thận, có tính đề phòng người khác cực cao, làm sao mới có thể đến gần hấn? Cung nữ kia suy nghĩ, cuối cùng liền nghĩ ra phương pháp kia.

Mà chính phương pháp này, lại đẩy nàng vào hiểm cảnh.

Nàng biết rõ con người của Diên Đế, cho nên lần đó sau khi xong chuyện, mới cố ý rời đi trước, thể hiện ra bộ dáng không tranh, không cầu, vô cùng hồn nhiên. Đến khi ông trời phù hộ cho nàng mang thai long tự, nàng lại cố ý chạy đến trước mặt Diên Đế, bày ra vẻ mặt bất lực của bản thân... Diên Đế đa nghi thành tính, như vậy nàng sẽ phải hồn nhiên, nhu nhược, mà kết quả, nàng thành công!

Cung nữ này, dùng phương thức như vậy để tính kế Diên Đế, nếu như nàng cứ im lặng ẩn giấu, có lẽ đến cuối đời cũng không ai phát hiện ra dã tâm của nàng, chỉ tiếc, nàng quá tham lam, cũng quá hư vinh!

...

Đến bây giờ, Diên Đế đã không còn nhớ cung nữ kia có diện mạo như thế nào nữa, ông chỉ nhớ rõ, mặt mày nữ nhân kia rất ôn hòa, rất giống một người.

Người kia, chính là đứa con trai mà nàng mang thai mười tháng, là thành quả nàng có được sau khi tính kế Đế vương, chỉ tiếc, ngay khi thành quả này ra đời, nàng cũng bị tuyên án tử hình.

Người người đều biết mẫu thân của Cửu vương qua đời do khó sinh, nhưng thực ra là vì Diên Đế cho người động tay động chân. Hấn không cho phép nữ nhân dám tính kế hấn còn sống trên đời, ngoại trừ giết nàng ra, hấn không còn cách nào khác để tiêu trừ chán ghét và thất bại trong lòng. Giết nữ nhân kia quá dễ dàng với hấn, nhưng đứa bé này, hấn lại không cách nào ra tay nổi!

Diên Đế từng mong chờ đứa bé này sẽ yếu mệnh như những đứa con khác của hấn, nhưng hết lần này tới lần khác, nó lại ngày càng ngoan cường, không bệnh không đau, ngày một trưởng thành! Cuối cùng nó trở thành cái gai trong mắt Diên Đế, khiến Diên Đế phiền chán nhưng lại không có cách nào tiêu diệt, chỉ có thể mỗi ngày nhìn xem, sau đó chán ghét, coi thường!

Bởi vì chỉ cần thấy đứa bé kia, trong lòng Diên Đế lập tức vang lên tiếng nhắc nhở, cho dù người có thể nắm giữ hết thấy, nhưng người cũng không thể tránh được bị người khác tính kế!

Người nhìn đi, đó chính là minh chứng rõ nhất!

Từ đó, Bối Cẩn trở thành cái u ác tính trong lòng Diên Đế! Yêu không được, nhưng bỏ cũng không xong!

Vô cùng khó chịu!

...

Nghĩ đến khuôn mặt ôn hòa giống nhau như đúc của hai mẹ con bọn họ, Diên Đế càng thêm tâm phiền ý loạn, vì vậy cũng không muốn nằm thêm nữa. Muốn đứng dậy, nhưng lực bất tòng tâm, đầu vầng mắt hoa muốn ngã xuống, Diên Đế liền chống tay xuống tiểu tháp bên cạnh.

Tiểu tháp khắc hoa mộc lan cực kỳ tinh xảo, lẽ ra phải trơn mượt, bóng loáng mới đúng, bởi vậy khi bị vụn gỗ đâm vào tay, Diên Đế khê chau mày, sau đó liền cúi đầu xuống, tự mình xem xét đóa mộc lan kia.

Dưới ánh sáng mờ hồ từ đèn dầu, hình như có một chút chữ nhỏ được khắc trên đó. Diên Đế cúi người xuống kiểm tra cẩn thận, đến khi nhìn thấy rõ toàn bộ chữ khắc, cái u ác tính lập tức nổ tung lên trong lòng Diên Đế.

... Người giết ta và Thái Tử: Bùi Cẩn!

Chữ của Hoàng Hậu! Cho dù xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng chính xác là chữ của Hoàng Hậu!

Diên Đế cẩn thận kiểm tra lại lần nữa, sau đó chuyện cũ ồ ạt kéo về, Hoàng Hậu chết, Thái Tử chết, thậm chí cả chuyện vào hôm mừng sáu tháng mười và ám sát đêm Trung thu, từng chuyện một hiện lên trong đầu Diên Đế. Lại nhớ tới câu nói cuối cùng trước khi chết của Bùi Chương “Nhiều năm như vậy, người ẩn nấp thật kỹ...”, tâm càng thêm run rẩy!

Ông bị tính kế!

Từ đầu đến cuối, ông đều bị tính kế!

...

Rất lâu sau, ánh mắt Diên Đế thoáng hiện lên ánh sáng nóng rực điên cuồng!

Hỗn loạn kết thúc, mọi chuyện bắt đầu trở lại bình thường, mọi người đều đang chờ Diên Đế hạ thánh chỉ, đồng thời cũng hữu ý, vô ý bày tỏ với Bùi Cẩn, mà Bùi Cẩn vẫn tiến cung thỉnh an theo lệ thường, hoặc là thỉnh an trong Vương phủ.

Xế chiều hôm nay, Diên Đế phái người đến phủ tuyên Bùi Cẩn tiến cung, vẻ mặt của người trong Vương phủ đều có chút phức tạp, có chút kích động, có chút hưng phấn, bọn họ nghĩ, có lẽ là Diên Đế đã có quyết định cuối cùng.

Bùi Cẩn nhận được ý chỉ liền về phòng thay quần áo, Nhan Thế Ninh giao con trai cho Tiểu Ất, sau đó đi theo hắc vào sau tấm bình phong.

“Chàng nói xem, Bệ hạ gọi chàng vào cung để làm gì?” Nhan Thế Ninh vừa chỉnh quần áo cho Bùi Cẩn, vừa hỏi.

Bùi Cẩn cười một tiếng, “Bình đến tướng ngăn.” Nói xong, liền cúi đầu hôn lên môi nàng, “Không cần lo lắng!”

Nhan Thế Ninh cắn hắc một cái, trợn mắt nói, “Đi nhanh về nhanh!”

Bùi Cẩn liếm môi dưới, sau đó vui vẻ đi ra ngoài.

...

Lần tiến cung này, cảm giác hoàn toàn khác trước, ánh mắt mỗi người nhìn hắc đều có thay đổi, nụ cười của mỗi người đều mang theo chút ít nịnh nọt, Bùi Cẩn nhìn, tâm lại im lặng bất động.

Điều hắc phải làm, chính là trước sau như một, ung dung không màng danh lợi.

Có điều, ở sâu trong nội tâm, Bùi Cẩn vẫn có chút run sợ.

Kể từ sau đêm đó, Diên Đế cũng không triệu kiến một mình hắc nữa, lần này, có khả năng sẽ là lần đối thoại trước nay chưa từng có giữa hai cha con hắc. Phụ hoàng sẽ nói gì đây? Dò xét? Hay là thẳng thắn? Hoặc là... cái khác? Bùi Cẩn nheo mắt lại, vô cùng muốn biết đáp án.

Một người cao cao tại thượng, một người luôn bị coi thường, khinh rẻ, mà nay, hai người họ lại có thể ngồi ngang hàng với nhau.

Đẩy cửa ra, trong thư phòng im ắng. Diên Đế ngồi trên ghế phê duyệt tấu chương, thần sắc bình thản, mà bên cạnh lại nhiều hơn một người.

Tiểu Thập Tam thấy Bùi Cẩn tiến đến, ngẩng đầu lên, trong ánh mắt thoáng hiện lên vẻ phức tạp, sau đó đứng thẳng người lên, thì lễ một tiếng, “Cửu ca!”

Bùi Cẩn có chút ngoài ý muốn, hắn không ngờ Tiểu Thập Tam lại có mặt trong này.

Diên Đế nhìn thoáng qua Bùi Cẩn, ra hiệu cho hắn ngồi xuống, sau đó lên tiếng hỏi Tiểu Thập Tam, “Luyện chữ như thế nào rồi?”

Tiểu Thập Tam lập tức cúi đầu, khổ sở nói, “Bẩm Phụ hoàng, còn một chút nữa.”

Diên Đế gật đầu, nói, “Vậy tiếp tục luyện đi.”

Tiểu Thập Tam đáp lời, sau đó ngồi xuống tiếp tục luyện chữ.

Kể từ sau khi biết Tiểu Thập Tam biết nói, Diên Đế liền bắt đầu đốc thúc chuyện học hành của Tiểu Thập Tam, đôi khi còn có thể để Tiểu Thập Tam luyện chữ trong Ngự thư phòng. Bùi Cẩn sớm đã nghe chuyện, nhưng lúc tận mắt nhìn thấy, trong lòng vẫn có chút xúc động, bởi vì hắn nhớ tới Bùi Lâm.. Lúc Bùi Lâm còn nhỏ, Diên Đế cũng cho Bùi Lâm luyện chữ trong Ngự thư phòng!

Còn hắn, lại chưa bao giờ được hưởng loại đãi ngộ này!

Một lát sau, xem xong tấu chương, Diên Đế mới ngẩng đầu lên, nhìn Bùi Cẩn, nói, “Lão Cửu, về sau chuyện đất nước liền giao cho con!”

Nghe vậy, Bùi Cẩn nâng mí mắt lên. Hắn không ngờ Diên Đế sẽ nói trực tiếp như vậy. Đương nhiên, hắn cũng một mực chờ đợi Diên Đế nói những lời này, hơn nữa còn nghĩ kỹ nên ứng đối như thế nào. Bất quá, lúc thật sự nghe được, hắn lại không nói được một câu nào.

Diên Đế thấy hắn trầm mặc, một dạng ngạc nhiên thì hí tròng mắt lại, nói, “Chẳng lẽ con không muốn sao?”

Bùi Cẩn lập tức hoàn hồn, cúi đầu nói, “Nhi thần vô năng, chỉ sợ không đảm nhiệm nổi!”

Diên Đế giống như vừa nghe được chuyện cười, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, “Hôm nay, không phải là con, thì còn có thể là ai?”

Nghe vậy, tâm Bùi Cẩn bỗng dưng lạnh toát. Hắn rất muốn ngẩng đầu lên nhìn rõ vẻ mặt lúc này của Diên Đế, nhưng hắn không thể động! Hắn không thể ngẩng đầu, không thể nhìn thẳng, bởi vì hiện tại, hắn chỉ là một Hiền vương đang khiếp sợ!

Lời này của Phụ hoàng là có ý gì?

Diên Đế nhìn chằm chằm vào hắn một hồi, thở dài, nói, “Lão Cửu, trăm già rồi, không còn được mấy ngày nữa..” Nghĩ đến cái gì, lại nhìn Tiểu Thập Tam, “Hôm nay, trăm chỉ còn lại hai người con trai, Thập Tam còn nhỏ, về sau, con và Thế Ninh nhớ chăm sóc nó nhiều một chút. Trăm biết các con thật sự coi nó là huynh đệ.”

Giọng Diên Đế buồn bã mà bi thương, giống như di ngôn trước lúc lâm chung, Bùi Cẩn nghe, trong lòng không rõ là tư vị gì. Trăm ngậm một lát, hắn nói, “Nhi thần tuân chỉ!”

Diên Đế cười nhẹ một tiếng, sau đó nhìn Tiểu Thập Tam, nói, “Thập Tam, kính Cửu ca của con một ly trà đi, về sau, con phải nhớ nghe lời Cửu ca.”

Bùi Cẩn nghe vậy, nghi ngờ trong lòng càng lúc càng lớn, hôm nay Phụ hoàng của hắn quá khác thường, Phụ hoàng chưa bao giờ có vẻ mặt hòa nhã lương thiện như vậy. Là bi thương sau khi trải qua mọi chuyện, hay là thiện tâm của một người sắp chết?

Bùi Cẩn mãi mê suy nghĩ, không để ý thấy lúc nghe được câu này, Tiểu Thập Tam liền lập tức biến sắc.

Đến khi Diên Đế rót đầy ly trà đặt lên tay mình, Tiểu Thập Tam càng thêm run rẩy. Hắn nhớ lại câu nói đã nghe được vào lúc trưa.

Khi đó, hắn ăn trưa xong, liền cầm tú cầu mà Nhan Thế Ninh làm ình chơi đùa trong điện, không cẩn thận khiến cầu rơi vào nội thất. Nội thất là nơi nghỉ của Diên Đế, bình thường không ai được phép tiến vào, Tiểu

Thập Tam vốn cũng không dám tiến vào, nhưng nghĩ đến tú cầu, mà cũng không có ai ở xung quanh, liền rón rén lên vào trong. Nghe thấy thanh âm của Diên Đế ở phía ngoài, dưới sự kinh hãi, vội vàng chui vào sau tấm bình phong dưới ngăn tủ, sau đó ôm cầu nằm sắp xuống.

Diên Đế đi vào, liền cho tất cả mọi người lui ra. Tiểu Thập Tam không biết lúc nào Diên Đế mới đi, chỉ có thể tiếp tục yên lặng nằm sắp. Không biết qua bao lâu, hắn liền có chút buồn ngủ. Ngay lúc hắn sắp ngủ gật, Diên Đế lại mở miệng, hắn bị đánh thức.

Diên Đế nói, “Lão Cửu, trăm sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Tiểu Thập Tam không hiểu lời này có nghĩa gì, nhưng nghe khẩu khí của Diên Đế, hắn nghĩ hắn là không tốt lắm, cho nên khi nghe thấy âm thanh va chạm của đồ sứ vang lên ở bên ngoài, hắn liền len lén bò ra từ dưới ngăn tủ, thò đầu ra nhìn.

Vừa nhìn, hắn liền nghi ngờ. Chỉ thấy Diên Đế lấy ra một bình sứ nhỏ, sau đó đổ vật bên trong vào một cái ấm trà, nói, “Ngươi giết huynh đệ của ngươi, vậy thì trăm liền khiến huynh đệ của ngươi giết ngươi! Ha ha, trăm vẫn còn một đứa con trai nữa, không phải chỉ có một mình ngươi!”

Lời này rất thâm ảo, nhưng cũng rất đơn giản, Tiểu Thập Tam không hiểu, nhưng cũng hiểu.

Đây là Phụ hoàng muốn giết Cửu ca! Nhưng tại sao Phụ hoàng lại phải giết Cửu ca? Giết bằng cách nào?

Tiểu Thập Tam rất nghi hoặc, rất sầu lo, cho nên khi bị gọi đến luyện chữ trong thư phòng đều đứng ngồi không yên, đến khi nhìn thấy Cửu ca đi vào, toàn thân lại càng khẩn trương hơn! Mà bây giờ, nhìn ly trà trong tay, tâm của hắn hoàn toàn bị níu chặt!

Nước trà trong chén, Phụ hoàng rót ra từ trong cái ấm kia! Mà cái ấm kia, không biết đã bị thả cái gì vào!

Giờ khắc này, Tiểu Thập Tam chỉ cảm thấy ly trà trong tay mình nặng tựa ngàn cân.

Hắn ngu ngốc, nhưng cũng thừa biết, chỉ cần uống xong ly trà này, Cửu ca sẽ chết! Hắn nên làm gì bây giờ? Một bên là Phụ hoàng, một bên là Cửu ca...

Tiểu Thập Tam bưng trà, bước từng bước về phía Bùi Cẩn, bước chầm chậm nặng. Hắn nhìn chằm chằm vào Bùi Cẩn, ánh mắt chớp động.

Nhìn bộ dạng của Tiểu Thập Tam, Bùi Cẩn cảm thấy có chút cổ quái, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều. Đến khi Tiểu Thập Tam đi đến bên cạnh, Bùi Cẩn theo bản năng liền nhận lấy ly trà, sau đó liền muốn uống một hớp, không nói thêm nữa.

Chứng kiến Bùi Cẩn nâng ly trà lên, Tiểu Thập Tam vô cùng lô lổng, nhưng lại không thể mở miệng, chỉ có thể mở to hai mắt, lệ nóng doanh trùng.

Nước mắt cuộn cuộn rơi xuống nền gạch, Bùi Cẩn đang cúi đầu nên lập tức nhìn thấy. Hắn nghi hoặc ngẩng đầu lên, trong nháy mắt liền ngây ngẩn cả người, bởi vì Tiểu Thập Tam đã lệ rơi đầy mặt.

Một khắc kia, Bùi Cẩn rốt cuộc cũng cảm giác được dị thường, sau đó buông lỏng tay, ly trà lập tức rơi xuống, vỡ tan, nước trà tiếp xúc với nền gạch, xuy một tiếng, khói đen bốc lên.

Xuỳn tràng tán, kịch độc vô cùng!

Bùi Cẩn nhìn biến cố vừa xảy ra, hoảng sợ, sau đó hắn lập tức ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn về phía Diên Đế.

Ngay lúc nghe được tiếng đổ vỡ, Diên Đế biết kế hoạch của mình đã thất bại, lúc đối diện với ánh mắt của Bùi Cẩn, tâm lập tức bị kéo lên, bởi ánh mắt kia là oán hận đến tận cốt tủy!

Cũng đúng thôi, giờ khắc này, có ai mà không hận!

“Là ngươi! Là ngươi giết bọn họ! Là ngươi!” Diên Đế lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Bùi Cẩn hơi nhếch môi, hắn biết rõ, Diên Đế đã biết chân tướng rồi!

“Bùi Cẩn, ngươi ần núp quá sâu! Trăm ngàn phòng vạn phòng, nhưng không phòng được ngươi lòng lang dạ thú, tấn tận lương tâm! Ngươi hại chết huynh đệ của ngươi, tiêu trừ một đám chướng ngại, ngươi đập

trên hài cốt của huynh đệ người mà ngồi lên vị trí này, người có thể an tâm sao? Đồ nghiệt súc! Lúc trước trẫm nên giết người mới đúng! Giết người!” Nói đến đây, Diên Đế tức giận công tâm, ho khan mãnh liệt.

Tiểu Thập Tam bị dọa khóc lên, nhưng không dám phát ra âm thanh, chỉ cắn chặt môi, im lặng rơi lệ, Bùi Cẩn thấy vậy, từ từ tỉnh tâm lại.

Hắn vươn cao sống lưng, ánh mắt lương bạc mà bi thương, nhìn Diên Đế đang khom người ho khan, hắn thản nhiên nói, “Phụ hoàng, ngài đạp lên hài cốt của huynh đệ, ngồi ba mươi năm trên vị trí này, ngài có bao giờ an tâm chưa?”

Câu hỏi như một mũi dao nhọn, hung hăng đâm vào trái tim Diên Đế. Con người buộc chặt, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Bùi Cẩn nhìn, lạnh nhạt nói, “Phụ hoàng, vị trí ngài đã ngồi ba mươi năm nay, kỳ thật không phải là của ngài đúng không? Năm đó, ngài đã bóp méo thánh chỉ đúng không? Phụ hoàng, ngài nói ta hại chết huynh đệ của mình, nhưng trên tay người chẳng lẽ không dính máu Hoàng thúc hay sao? Phụ hoàng, về chuyện này, ngài không có tư cách dạy dỗ ta.”

“Người!” Bị bác bỏ như vậy, Diên Đế cảm giác như vừa bị tát một cái lên mặt, nhưng lại không thể phản bác được, bởi vì từng câu từng chữ của Bùi Cẩn đều là sự thật!

“Cho nên, người đang báo thù cho hắn sao?” Một hồi lâu sau, Diên Đế cắn chặt răng, hung hăng hỏi ra tiếng, nhớ tới năm đó Bùi Cẩn có bao nhiêu thân thiết với Trần Nam vương, “Đừng quên, trẫm mới là Phụ hoàng của người!”

Bùi Cẩn lại cười, “Phụ hoàng? A, ta vẫn luôn xem ngài là Phụ hoàng của mình, nhưng ngài đã bao giờ xem ta là con trai của mình chưa?”

Dứt lời, hắn cúi người nhặt mảnh vỡ dưới đất lên, nhẹ nhàng nói, “Vừa rồi chẳng phải ngài muốn đưa ta vào chỗ chết sao? Phụ hoàng, ngài như vậy, là đang coi ta là con trai sao?”

Diên Đế run sợ nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng của hắn, sau đó liền ngoan lệ nói, “Đó là người đáng chết! Người giết lão Thập! Giết Hoàng Hậu! Người còn thiết kế giết lão Thất! Vì dã tâm của bản thân, người tính kế tất cả mọi người! Người đáng chết! Người thực sự đáng chết!”

Bùi Cẩn nghe tiếng gầm thét, tâm hoang vu như thảo nguyên tàn lụi, “Cho nên, vì ngài yêu lão Thập, ngài có thể độc chết đứa con trai như ta phải không? Ngài là vì báo thù cho lão Thập, hay là vì phát hiện ra ngài không hề cường đại như ngài vẫn tưởng đây? Kỳ thật là vì ngài không chấp nhận bản thân bị người khác đùa bỡn trong tay, cho nên mới muốn tiêu diệt tất cả những người nằm ngoài khống chế của ngài đúng không?”

Diên Đế chống tay xuống bàn, ánh mắt ngoan độc.

“Phụ hoàng, không công bằng!” Bùi Cẩn ngẩng đầu lên, nhìn vào khoảng không, thở dài, “Đều là con của ngài, vì sao một chút ngài cũng không thương ta?”

Nói xong, Bùi Cẩn cúi đầu xuống, nhìn Diên Đế chằm chằm, hỏi từng chữ một, “Phụ hoàng, vì cái gì mà ngài lại không thương ta?”

Diên Đế nhìn thẳng vào mắt Bùi Cẩn, giật mình, trong đó, chứa đầy thất lạc, bi ai, thậm chí có cả sự bất lực.

Vì cái gì ông không thương Bùi Cẩn ư? Chính là vì tiện nhân dám tính kế ông. Là vì mỗi lần nhìn thấy Bùi Cẩn, nhìn thấy đôi mắt của hắn, ông lại nhớ tới nữ nhân kia, sau đó sẽ theo bản năng suy nghĩ đứa con trai của nữ nhân kia có tí tiện giống mẫu thân nó, đến tính kế ông hay không!

Mà khi Bùi Cẩn ngày càng trưởng thành, tính cách ngày càng kín kẽ, ý niệm kia lại càng thêm mãnh liệt trong đầu ông! Ông nhìn không thấu Bùi Cẩn, cho nên càng thêm chán ghét hắn!

Huống chi, Bùi Cẩn còn gần gũi, thân thiết với Hoàng đệ của ông như vậy!

Nghĩ tới những chuyện này, nội tâm Diên Đế càng thêm chấn động, trong cổ họng cũng càng thêm căng tức!

Thấy Diên Đế trầm mặc không đáp, chỉ dùng ánh mắt chán ghét nhìn lại mình, tâm càng ngày càng lạnh, Bùi Cẩn thở dài, di chuyển tầm mắt, nói, “Lão Thập là tự mình rời khỏi hoàng cung, những thích khách kia là do chính hần phái tới, hần chán ghét tranh đấu cung đình, chỉ muốn rời xa nơi lao tù này. Còn ta, bắt quá là sau khi biết mới bắt hần lại. Ta không giết lão Thập, là chính lão Thập chán ghét hết thầy, tự sát. Về phần Thất ca.. A, nếu như không có ý xấu, thì sao có thể nhảy vào cái bẫy của ta được? Hần muốn hại ta chết không có chỗ chôn, mà kết quả, chẳng qua là vì ta tính kỹ hơn hần một bậc mà thôi.. Phụ hoàng, so với ta, ngài càng rõ ràng hơn, thắng thua của cuộc chiến tranh này có ý nghĩ như thế nào, ta chỉ muốn sống sót, chỉ muốn vợ con của ta sống sót, không hơn!”

“Hừ!” Diên Đế nghe xong, hừ lạnh một tiếng, tỏ ý không tin, “Người đừng mơ tưởng lại lừa gạt trẫm! Trẫm sẽ không tin tưởng người thêm nữa! Người đâu! Người đâu!”

Bùi Cẩn nghe Diên Đế hô to, thân thể lập tức trở nên căng thẳng. Tiểu Thập Tam cũng bất an kéo kéo tà áo của hần.

Nhưng Diên Đế hô nửa ngày cũng không có ai xuất hiện. Diên Đế lập tức sinh lòng quái dị, vừa muốn chạy ra thăm dò thì Vương Phúc Niên đẩy cửa đi vào.

Sau khi vào trong, Vương Phúc Niên lập tức đóng cửa lại, sau đó đứng bất động ở cửa, nhìn thoáng qua Bùi Cẩn, cúi đầu nói, “Bệ hạ!”

Diên Đế lập tức nói, “Người đâu! Thị vệ đâu!”

Wương Phúc Niên vẫn cúi đầu cung kính, “Không có thị vệ!”

Diên Đế ngẩn ra, sau đó thì bưng tỉnh hoàn hồn, xoay người nhìn về phía Bùi Cẩn. Bùi Cẩn đứng thẳng người, vẻ mặt lạnh nhạt, ung dung bình tĩnh, không hề sợ hãi. Thấy thế, tâm của Diên Đế lập tức lạnh như băng.

“Wương Phúc Niên! Thì ra người là người của hần!”

Wương Phúc Niên nghe vậy, run sợ, nhưng cố gắng dùng sức khắc chế, cúi đầu, “Bệ hạ bớt giận.”

“Các người muốn tạo phản sao?” Diên Đế hét lên giận dữ.

Wương Phúc Niên không đáp, chỉ nhìn thoáng qua Bùi Cẩn, sau đó cúi đầu xuống thấp hơn.

Chuyện cho tới bây giờ, hần chỉ có thể “Tạo phản.”

Hai ngày nay, bởi vì lo sợ người bên cạnh lại bán đứng phản bội mình, nên Diên Đế liên tục ở một mình, không cho phép ai đến gần, vì thế Vương Phúc Niên cũng không biết được tâm tình của Diên Đế ra sao trong hai ngày này. Nhưng dù sao cũng đã đi theo Diên Đế vài chục năm, Vương Phúc Niên chỉ cần thông qua nhất cử nhất động của Diên Đế cũng cảm nhận được sự bất thường. Đến khi biết chuyện Diên Đế cho triệu kiến Cửu vương, hơn nữa còn an bài thị vệ ở bên ngoài, Vương Phúc Niên lập tức cảm thấy bất an.

Sau khi Bùi Cẩn tiến vào thư phòng, cửa liền bị khóa lại. Vương Phúc Niên canh giữ ngoài cửa, bắt đầu chú tâm lắng nghe động tĩnh bên trong. Khi phát hiện ra tình thế có biến hóa, sau khi kinh hãi xong, Vương Phúc Niên quyết đoán đi truyền chỉ cho những thị vệ kia... Diên Đế có lệnh, cho người rút xa mười trượng!

Wương Phúc Niên không nói tí mả, chỉ ám chỉ Diên Đế và Cửu vương đang nói chuyện, không ai được phép đến gần!

Thân là Đại tổng quản bên người Diên Đế, lời Vương Phúc Niên nói, ai dám không tin? Vì thế, sau khi trao đổi ánh mắt với nhau, những thị vệ kia đều tự động lui xuống. Bọn họ nghĩ, Diên Đế đang nói chuyện với người có khả năng cao nhất trở thành Tân hoàng, bọn họ nên tránh đi thì tốt hơn.

Wương Phúc Niên không giải thích nhiều, nhưng chỉ cần một ánh mắt, Bùi Cẩn đã biết chuyện đã xảy ra bên ngoài, hơi an tâm lại. Lúc này, Diên Đế đã trở nên điên cuồng, nếu như Bùi Cẩn muốn giết ông, ông không thể trốn thoát.

Nhưng, hần thật sự muốn bức vua thoái vị sao? Giống như Thất ca sao?

Bất Phụ hoàng hạ thánh chỉ, sau đó giết người diệt khẩu?

Bùi Cẩn miên man suy nghĩ, nhưng lại không hề có đáp án.

Diên Đế thấy hắn chậm chạp không động thủ, cười lạnh, “Như thế nào? Không dám giết trẫm? Người mưu đồ lâu như vậy, không phải là vì muốn leo lên vị trí này sao? Người tới giết trẫm! Mau giết! Bất quá, cho dù người có giết trẫm, người cũng đừng hi vọng trẫm sẽ lập thánh chỉ! Bùi Cẩn, người muốn làm Hoàng đế sao? Nằm mơ đi!”

Bùi Cẩn nghe, thật lâu cũng không có câu trả lời, hắn chỉ đứng im tại chỗ, ánh mắt thâm thúy. Nửa ngày sau, hắn mới nhúc nhích đôi môi, mở miệng nói, “Phụ hoàng, nhi thần vô tình với ngôi vị Hoàng đế.”

Diên Đế lại giật mình một lần nữa.

Bùi Cẩn hít sâu một hơi, nói tiếp, “Phụ hoàng, ta là con của ngài, không hơn.”

Dứt lời, Bùi Cẩn quỳ rạp xuống đất, nghiêm túc dập đầu một cái. Dập đầu xong, đứng dậy rời đi, lưu lại bóng lưng của mình cho Diên Đế.

Diên Đế sợ ngây người, bất động nhìn Bùi Cẩn đi ra ngoài cửa.

Đến khi Bùi Cẩn đã đi xa, Diên Đế giống như bị rút hết sức lực, ngã ngồi xuống ghế, phun ra ngụm máu nín nhịn nửa ngày dưới cổ họng.

Thấy thế, Vương Phúc Niên lập tức tiến lên, đưa tay ra đỡ.

Diên Đế lạnh lùng nhìn, hỏi, “Vương Phúc Niên, trẫm đối đãi với người không tệ, đúng không?”

Vương Phúc Niên quỳ xuống, nói, “Bệ hạ, Cửu vương là một quân chủ tốt!”

Diên Đế chớp mắt, không lên tiếng.

....

Sau khi thuận lợi ra ngoài, sau lưng Bùi Cẩn đã ướt đầm. Một khắc vừa rồi, hắn dùng chính tính mạng của mình để đánh cược. Mà kết quả, hắn đánh cuộc thắng!

Đến cuối cùng, Diên Đế cũng không giết hắn!

Chỉ là, nguyên nhân Phụ hoàng không giết hắn, là vì niệm tình phụ tử, hay là cân nhắc đến vận mệnh của đất nước? Hắn đều không biết được.

Bùi Cẩn ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh lam, nắm chặt tay, thở một hơi thật dài.

Bên trong tay áo của hắn, có dán một cây cung nhỏ, vừa rồi nếu như Diên Đế vừa có động tác, hắn sẽ lập tức không lưu tình khởi động cơ quan...

Cánh chim giang rộng trên bầu trời, tự do tự tại biết bao.

Bùi Cẩn đứng bất động một hồi, vừa muốn rời khỏi, Vương Phúc Niên lại vội vã chạy tới.

“Cửu gia, Bệ hạ bảo nô tài giao lại cho ngài.”

Bùi Cẩn mở ra nhìn, nở nụ cười.

...Cửu Hiền vương nói ngôi... Khâm thủ!

Mùa hè năm Long Khánh thứ ba mươi mốt, Diên Đế băng hà, cả nước vô cùng buồn thương.

Trên tế điện, Cửu vương Bùi Cẩn lấy ra thánh chỉ, tuyên cáo thiên hạ:

...Thập Tam hoàng tử nối ngôi, trước khi Tân hoàng tròn mười sáu tuổi, Cửu Hiền vương thay mặt giám quốc... Khâm thủ!

Bùi Cẩn có một tuyệt kỹ, chính là mô phỏng lại nét chữ. Hắn đã từng mô phỏng lại chữ của rất nhiều người, nhưng người hắn mô phỏng thành công nhất, chính là Diên Đế, có điều đó là một bí mật mà thiên hạ này không có người thứ tư biết rõ.

Cùng năm, Tân đế đăng cơ, quốc hiệu Thiên Mệnh...

81. Chương 81: Đại Kết Cục

Ngay lúc mọi người đều đinh ninh rằng Cửu vương Bùi Cẩn sẽ trở thành Hoàng đế kế nhiệm, hắn lại lấy ra di chiếu của Tiên Đế, tuyên bố người nối vị là Thập Tam hoàng tử Bùi Kha mà không phải hắn, khiến tất cả mọi người đều lấy làm kinh hãi.

Dưới sự thống trị của Bùi Cẩn, đại diện bị trọng thương bắt đầu khôi phục lại. Dần dần, xuất hiện một vài lời đồn, nói Giám quốc công mới là người sở hữu thiên mệnh! Người nào lớn gan hơn, thậm chí còn đích thân tới bái phỏng, ngầm bộc lộ tâm tư với Bùi Cẩn. Về phần Bùi Cẩn, hắn chỉ nghe một chút, sau đó cười cười, đương nhiên, cũng không quên tặng quà đặc biệt cho vài người.

Thời gian thấm thoát, thoáng cái mà đã mười năm trôi qua, Bùi Kha trưởng thành, bắt đầu tự mình chấp chính. Nhưng chính vào lúc này, lời đồn đại lại bắt đầu xuất hiện, đại ý nói rằng thiếu đế đã đăng cơ, như vậy còn cần Giám quốc công làm gì?

Năm Thiên Mệnh thứ mười, Bùi Cẩn lại một lần nữa bị đưa lên đầu sóng ngọn gió.

Hôm nay, vẫn lâm triều như bình thường.

Bùi Kha ngồi trên long ỷ, nghe văn võ đại thần tấu chương, nhưng tầm mắt lại chăm chú rơi vào trên người Giám quốc công Bùi Cẩn. Trong mắt hắn là lo lắng, khẩn trương.

Đến khi kết thúc nghị luận, lúc Bùi Cẩn bước ra khỏi hàng, tim của hắn lại càng thêm căng thẳng.

Bùi Cẩn thi lễ, cung kính nói, “Ngô hoàng vạn tuế, thần nghe tin Nam Cương lại xuất hiện phân tranh, khẩn cầu Bệ hạ cho phép thần xuất chinh.”

Nghe thấy Cửu ca nói những lời này, hai mắt Bùi Kha lập tức đỏ ửng.

Những lời này, Cửu ca đã sớm đề cập với hắn nhiều lần, nhưng hắn vẫn chưa đáp ứng, bởi vì hắn biết phía sau những lời này cất giấu ý nghĩa gì. Hắn trưởng thành, có thể tự mình chấp chính, như vậy Cửu ca nên giao ra vị trí Giám quốc công. Thế nhưng cứ giao ra như vậy cũng không thể ngăn nổi miệng của thiên hạ!

Một núi không thể chứa hai hổ, huống chi, còn là người mạnh mẽ như Cửu ca!

Để giúp hắn nắm giữ toàn bộ thiên hạ trong tay, Cửu ca liền lựa chọn rời đi. Nam Cương không hề có phân loạn, có phân loạn, chính là kinh thành.

Bùi Kha rất muốn nói không, thế nhưng nhìn Cửu ca bình tĩnh đứng thẳng, vẻ mặt ôn hòa mà kiên định, hắn không thể nói nên lời từ chối, chỉ có thể ngơ ngẩn gật đầu, nói một tiếng.. “Chuẩn!”

Bùi Cẩn nghe vậy, cúi đầu xuống, khoe miệng kéo ra một nụ cười.

....

Tháng năm là thời điểm thích hợp để đi xa, đoàn người đứng ngoài cửa thành nói lời chia tay.

Bùi Kha mím chặt môi, viền mắt phấp phồng. Đám đại thần sau lưng hắn lại thần tình không đồng nhất, có người không nở, cũng có người mừng rỡ... Tất nhiên, người mừng rỡ chính là phe Tân đế, ở trong mắt

bọn họ, sự tồn tại của Cửu vương chính là một uy hiếp lớn, chỉ khi hẩn ly khai, Tân đế mới có thể gồi cao đầu ngủ ngon.

Bùi Cẩn đương nhiên biết rõ tâm sự của những người này, bất quá hẩn vẫn tươi cười như cũ, có một số người giống họ, hẩn dĩ nhiên là vui mừng, bởi vì Tiểu Thập Tam bắt đầu có người kiên định đi theo ủng hộ, có thể lực của riêng mình. Như vậy, mấy năm nay hẩn từng bước một làm suy yếu lực lượng của mình, từng bước đẩy đám người trung lập về phía Tiểu Thập Tam, đã bắt đầu có hiệu quả rồi.

Lúc mọi người đang nói lời ly biệt cuối cùng, một cái đầu nhỏ chui ra khỏi đám người.

Bùi Tiểu Điều đi đến trước mặt Bùi Kha, chớp mắt hỏi, “Thập Tam thúc, sao thúc còn chưa lên xe, cháu chờ thúc lâu lắm rồi đó!”

Bùi Kha xoa đầu Bùi Tiểu Điều, nói, “Bây giờ Thập Tam thúc chưa thể đi được, cháu đi trước, Thập Tam thúc sẽ tới sau.”

“A! Vì sao? Vì sao không đi cùng nhau?” Bùi Tiểu Điều nghe vậy, lập tức trừng to hai mắt.

Bùi Kha than thở, “Bởi vì Thập Tam thúc còn phải ở lại làm Hoàng đế!”

“Vậy thúc đừng làm nữa? Cùng cháu đi Nam Cương đi!” Bùi Tiểu Điều nói.

Mà những lời này vừa thốt ra, những đại thần kia lập tức biến sắc.

Bùi Kha nghe xong, lại thật sự cau mày suy nghĩ, cuối cùng nói, “Ý kiến hay.”

Sắc mặt chúng đại thần lập tức tái nhợt.

“Bất quá bọn họ sẽ không đồng ý đâu.” Bùi Kha nói, bất đắc dĩ nhún mày.

Bùi Tiểu Điều chán ghét quét mắt một vòng. Nghĩ nghĩ, lại ngẩng đầu hỏi, “Thập Tam thúc, làm Hoàng đế chơi rất vui sao?”

“Không vui chút nào!” Bùi Kha ăn ngay nói thật.

“... Vậy thế này đi, chúng ta có phúc cùng hưởng, chờ cháu ở Nam Cương chơi chán rồi, sẽ trở lại đối với thúc, đến lúc đó, cháu làm Hoàng đế, thúc đi Nam Cương chơi.” Bùi Tiểu Điều cực kỳ nghiêm túc nói.

Bùi Kha nghe vậy, hai mắt lập tức sáng lên, “Được! Chúng ta một lời đã định!”

Chúng đại thần lập tức học máu.

Bọn họ phòng được một Giám quốc công, lại không phòng được con của hẩn!

Này.. Phải làm sao mới được đây? Phải làm sao đây?

...

Trong khi chúng đại thần lo lắng, xe ngựa càng lúc càng đi xa. Bùi Tiểu Điều lưu luyến không rời, ra sức vẫy vẫy hai bàn tay nhỏ bé, đến khi không nhìn thấy Thập Tam thúc nữa, nước mắt không tự chủ được liền chảy xuống.

“Mẫu phi, không thấy Thập Tam thúc.” Bùi Tiểu Điều uể oải nói.

Vừa dứt lời, một bé gái phấn nộn liền đập lên đầu Bùi Tiểu Điều, “Đại ca, huynh có biết xấu hổ không thế, một đồng tuổi rồi còn khóc lóc.” Bùi Vân Thụy khinh thường nói.

Lại bị muội muội khi dễ, Bùi Tiểu Điều càng thêm ủy khuất.

Bùi Vân Tranh thấy thế, nhẹ giọng khuyên nhủ, “Nhị tỷ, không nên khi dễ đại ca.”

Bùi Vân Thụy cả giận nói, “Thế nhưng đại ca lau nước mũi lên người tỷ! Bẩn chết!”

“À...” Biết được chân tướng, Bùi Vân Tranh không nói nữa, nghĩ nghĩ, cũng ném cho Bùi Tiểu Điều một ánh mắt khinh bỉ.

Bùi Tiểu Diệu thấy đê đê và muội muội liên hiệp khi dễ mình, càng thêm bi khuất, thế nên liền thì đầu ra ngoài cửa sổ, bắt đầu nhớ đến Thập Tam thúc.

Phụ vương thương Tiểu Thụy Thụy, Mẫu phi thương Tiểu Tranh Tranh, chỉ có Thập Tam thúc là hiểu rõ mình nhất.

Ô ô ô, nghĩ tới đây, Bùi Tiểu Diệu càng khóc lợi hại hơn.

Bùi Cẩm nhìn ba đứa con lại bắt đầu náo loạn, trên mặt lộ ra tươi cười, hần kéo tay Nhan Thế Ninh, nói, “Thế Ninh, chúng ta có nên sinh thêm một đứa nữa không?”

“Không được!” Nhan Thế Ninh trợn mắt nói, ba tiểu tử này đã khiến nàng phiền chết rồi, lão Tam hoàn hảo, ngoan ngoãn, lão Đại, lão Nhị cứ gặp nhau là như oan gia trùng phùng, không có việc gì cũng làm rùm beng lên.

Bất quá, vẫn là Tiểu Thập Tam tốt nhất. Khi đó hần theo giúp nàng rất nhiều việc..

Nhớ tới Tiểu Thập Tam, ánh mắt Nhan Thế Ninh liền hiện lên chút lo lắng, nàng nắm lấy tay Bùi Cẩm, nói, “Liệu một mình Tiểu Thập Tam có thể ứng phó với cục diện ở kinh thành không?”

Bùi Cẩm trầm mặc, cười nói, “Nàng nên tin tưởng Tiểu Thập Tam.”

Nghe vậy, Nhan Thế Ninh cười, thiếu chút nữa thì nàng quên mất thủ đoạn của Tiểu Thập Tam.

Tiểu Thập Tam khác với các huynh trưởng, hần rộng lượng, nhân ái, nhưng lúc máu chốt lại kiên định, quyết đoán. Thực sự là rất thích hợp với vị trí kia. Thậm chí, còn thích hợp hơn cả Bùi Cẩm.

Bùi Cẩm có lòng, nhưng vĩnh viễn cũng không thể ngồi lên vị trí kia. Bất quá như vậy cũng tốt, bọn họ có thể rời xa tất cả, hưởng thụ cuộc sống tiêu dao tự tại, mười năm này, hần cũng đã đủ mệt mỏi rồi.

Nghĩ nghĩ, Nhan Thế Ninh lại ngẩng đầu hỏi, “Bùi Cẩm, chàng có từng hối hận vì đã không ngồi lên vị trí kia không?”

Bùi Cẩm nhìn Nhan Thế Ninh, hỏi ngược lại, “Ta không cho nàng có cơ hội được người trong thiên hạ kính ngưỡng, nàng có oán trách ta không?”

Nhan Thế Ninh nhú mày, “Chàng nói xem?”

Bùi Cẩm giễu giễu nói, “Xem ra, ái phi là người không màng danh lợi, đồng thời cũng rất chán ghét lễ nghi phiền phức, đã như vậy, phụ quân vì đồ ái phi vui vẻ, tất nhiên cũng phải không để ý tới giang sơn chứ, phải không? Hơn nữa, cho tới giờ bản vương cũng không phải là người ham luyến vinh hoa phù hiêm.”

“Ngừng! Chàng không giả bộ thì sẽ chết sao!” Thấy Bùi Cẩm lại bắt đầu lên mặt, Nhan Thế Ninh cả giận nói.

Bùi Cẩm cười hắc hắc, lần nữa ôm Nhan Thế Ninh vào ngực, híp mắt lại, miệng muốn hôn xuống.

Bùi Tiểu Diệu vừa quay đầu lại, liền thấy cha mẹ mình lại bắt đầu thân thiết, không khỏi bĩu môi, ghen ngào nói, “Một đồng tuổi rồi còn không biết chừng mực.”

Chưa nói xong, một bàn tay lại hạ xuống đầu của Bùi Tiểu Diệu, “Tránh ra! Huynh cần mắt muội!”

“Muội lại đánh ta!” Bùi Tiểu Diệu ôm đầu rơi lệ.

Bùi Vân Thụy chẳng nói chẳng rằng, “hừ” một tiếng.

Bùi Vân Tranh hạ mí mắt, sau đó tiếp tục cắn hạt dưa..

Cát bụi cuốn cuộn, thị phi đều tan vào mây khói.

...

Kinh thành.

Bùi Kha nhìn xe ngựa biến mất ở cuối đường, nước mắt liên tục chảy xuống.

Bất quá, hần đứng ở vị trí cao nhất, ai cũng không nhìn thấy.

82. Chương 82: Phiên Ngoại

Nam Cương là nơi phong thủy hữu tình, bốn mùa như xuân, người dân thuần hậu, chất phác, vì thế, sống tại đây được một năm, Nhan Thế Ninh liền vô cùng yêu thích mảnh đất này.

Không nhiều quý củ, không có tranh đấu, nàng cũng không cần phải giả bộ hiền lương thực đức, ăn cơm, uống rượu vô cùng vui vẻ, chẳng khác nào cá gặp nước.

Mà người dân Nam Cương xưa nay đều tôn kính Hiền vương, bởi vậy yêu ai yêu cả đường đi, mọi người cũng rất yêu quý Cửu vương phi. Trong mắt mọi người, Cửu vương phi là một người vô cùng thân thiện, hào sảng, lại thanh lệ, có chừng mực, vì thế đều rất thích tìm nàng nói chuyện.

Hôm nay tiệc rượu, ngày mai tụ hội, Nhan Thế Ninh vô cùng bận rộn. Cũng vì thế mà Bùi Cẩn lại có phần vắng vẻ.

Trong trang viên của Mễ phủ, Bùi Cẩn nằm trên nhuyển tháp, nhâm nhi thưởng thức rượu ngon, nghe tiếng đàn vang lên ngoài rèm.

Nơi này là đại bản doanh của hắn, không cần đề phòng, không cần tính kế, mỗi ngày ngoài ăn uống no say ra, thì chính là tìm cách giải sầu, bởi vậy, một năm trôi qua, số thịt gầy đi trong vòng mười năm trước lập tức trở về đầy đủ, lại thêm rượu của Nam Cương nên khuôn mặt tuần lãng của hắn càng hồng hào thêm mấy phần. Bất quá, dáng vẻ của hắn bây giờ, nhìn kiểu gì cũng thấy uể oải, rã rời.

... Haizzz.. Tiểu sư tử được mời đến thọ yến, vài ngày nay vẫn chưa về, hắn thật buồn chán, thật tịch mịch a

~Thê tử chạy đi tham gia náo nhiệt, để hắn ở nhà một mình, Bùi Cẩn khẽ thở dài một hơi.. Lúc trước sao không biết nàng ham vui như vậy chứ?!

Bùi Cẩn vì chuyện này mà cảm thán, nhưng tiếng thở dài này nghe vào tai lão Mễ lại bị hiểu lầm.

“Cửu gia, ngài cũng cảm thấy tiếng nhạc này rất khó nghe sao, ta nghe mà sắp ngủ gật đến nơi rồi. Đây là tấu khúc đang thịnh hành ở Giang Nam, không hiểu sao cũng được hoan nghênh, nghe vào tai thật hữu khí vô lực!”

Khuôn mặt già nua của lão Mễ tràn đầy thống khổ, Bùi Cẩn thấy liền bật cười, “Ông không thích nghe còn đưa bọn họ tới đây làm gì?”

Lão Mễ cười hắc hắc, “Nhiều tiền.”

Lão Mễ là người nhiều tiền nhất Nam Cương, cũng là người bị cướp nhiều nhất Nam Cương. Mấy chục năm trước, Nam Cương xảy ra chiến loạn, lão Mễ bị người bắt cóc, cuối cùng được Trấn Nam Vương cứu trở về, từ đó liền coi Trấn Nam vương như huynh đệ mà đối đãi. Mười mấy năm trước, Nam Cương lại lâm vào chiến loạn, lão Mễ lại bị bắt đi, lần này là Bùi Cẩn cứu người trở về, vì thế lão Mễ cũng coi Bùi Cẩn như huynh đệ của mình, sau đó biết được Bùi Cẩn là cháu của Trấn Nam vương, quan hệ huynh đệ kia liền ném xuống đầu con trai của mình.

Vì muốn Bùi Cẩn có thực lực lớn mạnh, lão Mễ tự bỏ tiền túi ra chiêu binh, mãi mãi, bồi dưỡng tử sĩ, vừa nghe trong kinh thành có biến, lập tức gấp đến độ muốn hét to một tiếng “Giết”, xông về kinh thành... Nói chung, lão Mễ vẫn luôn khuyến khích Bùi Cẩn đoạt Hoàng vị, hơn nữa còn là người tích cực nhất.

Đến khi nghe nói cuối cùng Bùi Cẩn không làm Hoàng đế, thực sự là tức sùi bọt mép, đem Diên Đế ra mắng ba ngày ba đêm, về sau biết được chân tướng, mới hậm hừ không mắng Diên Đế nữa mà quay ra mắng Bùi Cẩn. Bất quá, nghe Bùi Cẩn đồng ý mười năm sau sẽ về đây bồi mình, lão Mễ lại vui vẻ ra mặt, nói như vậy cũng được.

“Ở chỗ ta còn một bảo bối, ngài có muốn xem không?” Nghĩ đến cái gì, lão Mễ hí mắt cười y hệt hồ ly, vẻ mặt hèn mọn, không đứng đắn.

Vừa thấy vẻ mặt này, Bùi Cẩn liền biết nhất định có quỷ, “Còn cái gì nữa?”

Lão Mễ thần bí nói, “Ta cho ngài biết, lần này nhất định ngài sẽ được mở rộng tầm mắt.” Dứt lời, liền vỗ tay một tiếng. Tiếng nhạc bên ngoài lập tức dừng lại, thay vào đó là tiếng trống vang lên nhịp nhàng.

Tiếng nhạc dồn dập, mê hoặc lòng người, khiến người ta nghe mà khí huyết sôi trào, Bùi Cẩn cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không nhìn được hiểu kỳ, im lặng ngồi nghe thêm một chút, sau đó càng nghe càng không dứt ra được. Đến khi tiếng trống lên tới cao điểm, bức rèm che bị xốc lên, mấy nữ tử dáng người yếu đuối đi vào.

Vừa thấy mấy nữ nhân kia, Bùi Cẩn lập tức trừng lớn hai mắt. Chỉ thấy các nàng từng người một da trắng như tuyết, mắt xanh thăm thẳm, cao gầy, đôi môi đỏ tươi, khe cắn môi dưới, vô cùng phong tình. Quần áo trên người cũng khiến người ta phải ghen hòng nhìn trần trối, trên đầu đội ba chiếc khăn sa lớn, trên thân chỉ mặc độc một chiếc yếm to như bàn tay, hơn nữa còn mỏng thấu, khiến hai khối nở nang kia như sắp bật ra ngoài; váy cũng chỉ lớn hơn cái yếm kia chút xíu, vòng eo để trần, địa phương giữa hai chân như ẩn như hiện... Quả nhiên là cực kỳ câu hồn đoạt phách. Không chỉ thế, trên da thịt của các nàng còn được vẽ rất nhiều hoa văn xinh đẹp.

Bùi Cẩn nhìn các nàng đi chân trần nhảy múa, thỉnh thoảng lại ném cho hắn một cái mị nhãn, nhiệt huyết đều sôi trào...

Lão Mễ thấy thế thì lại cười đầy tính kể... Phải vậy mới đúng, tại sao có thể chỉ có một nữ nhân được!

Đúng thế, lão Mễ vẫn luôn bất mãn vì Bùi Cẩn không nạp thiếp, không tìm nữ nhân khác, mười mấy năm trước, lão Mễ còn muốn đưa mấy nữ nhi của mình cho hắn, nhưng Bùi Cẩn đều mở miệng cự tuyệt, lý do là: ta đã có người trong lòng. Điều này khiến lão Mễ vô cùn tức giận. Bởi thế, khi đó lão Mễ luôn miệng mắng Nhan Thế Ninh là hồng nhan họa thủy, bắt quá sau đó nghe được ít tin đồn về nàng, lão Mễ mới tạm hòa hoãn xuống, nhưng đối với chuyện Nhan Thế Ninh chỉ sinh ba đứa nhỏ mà không chịu sinh thêm, lão Mễ vẫn vô cùng bất mãn.

Ba làm sao mà đủ! Tối thiểu phải mười đứa!

Nhưng Nhan Thế Ninh quyết tâm không sinh thêm, như vậy, lão Mễ chỉ có thể nghĩ đến biện pháp khác. Ha ha, vậy để nữ nhân khác sinh cho lão Cửu đi!

Vì thế, mấy năm này, lão Mễ đều một mực càn cù tìm nữ nhân tặng cho Bùi Cẩn, chỉ tiếc, mỗi lần như thế, Bùi Cẩn đều xin miễn thứ cho kẻ bất tài. Bất quá lần này.. Hắc hắc, lần này Bùi Cẩn chắc chắn sẽ không cự tuyệt được đi!!

...

Thế là, sau khi Nhan Thế Ninh trở về liền nghe nói Bùi Cẩn đã không ở nhà vài ngày.

“Cha con không về nhà mấy ngày rồi?” Nhan Thế Ninh ôm lấy Vân Tranh, hỏi.

Vân Tranh đem hạt dưa dứt vào miệng Nhan Thế Ninh, trả lời rành mạch, “Ba ngày rồi. Mấy ngày nay đều là Tiểu Ất thúc thúc chơi với con.”

Nghe vậy, Nhan Thế Ninh lập tức cau mày, quay đầu lại nhìn Tiểu Ất đang mất tự nhiên bên cạnh, hí mắt hỏi, “Vương gia đi đâu?”

Tiểu Ất nháy nháy mắt, sau đó đẩy Tiểu Giáp ở bên cạnh, nói, “Hỏi người đấy!”

Nhan Thế Ninh thấy hắn đùn đẩy, liền biết có quỷ, trừng mắt nói, “Nói thật cho ta!”

Tiểu Ất bị dọa, vẻ mặt đau khổ, thành thật nói, “Gia ở Mễ phủ...”

“Tiếp tục.” Nhan Thế Ninh cười híp mắt.

Tiểu Ất sắp khóc đến nơi, “Gia không cho nói.”

Nhan Thế Ninh cười nói, “Không cho nói? Rất tốt, rất tốt.”

Tiểu Ất thấy Nhan Thế Ninh cười như vậy, da đầu liền run lên, sau đó vội vàng nịnh nọt, “Tất nhiên, Vương phi muốn biết, tại sao tại hạ có thể không nói được đây? Bất quá, Vương phi không được cho gia biết là tại hạ nói, nếu không...”

“Nói mau!” Nhan Thế Ninh không nhịn được.

“Lão Mễ mua mấy lệ cơ của ngoại tộc, gia sau khi thấy được liền mê mẩn, sau đó ở lại trong Mễ phủ không chịu trở về... À.. đây chính là vui đến quên cả trời đất trong truyền thuyết..”

Nhan Thế Ninh nghe xong, nhìn Tiểu Ất, híp mắt cười.

Vui đến quên cả trời đất? Rất tốt.

...

Nhan Thế Ninh đi tới Mễ phủ, quả nhiên, tiếng nhạc không ngừng, một mảnh oanh ca yến hót. Thấy Bùi Cẩn ngồi trong đó uống rượu, cười đến thích ý, cộng thêm mấy lệ cơ ngoại tộc ở bên cạnh, Nhan Thế Ninh cười càng thêm quỵên rũ.

Mà Bùi Cẩn nhìn thấy Nhan Thế Ninh đứng bên kia hồ, cả người lập tức cứng lại.

“Thế Ninh! Thế Ninh!” Thấy Nhan Thế Ninh xoay người rời đi, Bùi Cẩn lập tức vội vàng đứng lên đuổi theo.

Thế nhưng... Làm sao mà đuổi được!

Nhan Thế Ninh rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

Nàng không đánh không mắng, trực tiếp biến mất, không thấy mặt.

Bởi vậy, Bùi Cẩn sốt ruột.

“Cái gì? Vui đến quên cả trời đất?” Sau khi nghe Tiểu Giáp thuật lại đoạn hội thoại của Nhan Thế Ninh và Tiểu Ất, Bùi Cẩn tức giận đến bể phổi, sau đó quay sang nhìn Tiểu Ất, “Ta mà không tìm được người, xem ta thu thập người như thế nào!”

Nhìn chủ tử nhà mình thở phì phì đi ra, Tiểu Ất rơi lệ đầy mặt, “Thời đại này, làm nô tài thật là mệnh khổ mà! Hai bên đều không thể đắc tội! Còn người nữa, người dám bán đứng ta!”

Tiểu Giáp không biến sắc, chỉ nói, “Ai bảo tối hôm qua người làm đau ta!”

“...”

“...”

“... Người, người đừng có nói ái muội như thế có được không? Bị người khác nghe thấy, hiểu lầm thì làm sao bây giờ? Không phải chỉ là lúc tắm, ta kỳ lưng cho người hơi mạnh một chút sao? Người không thể lấy việc công trả thù riêng như vậy được! Người, đồ vương bát giáp!”

“...Hừ!”

Tiểu Giáp, Tiểu Ất còn đang đầu võ mồm, Bùi Cẩn thì nóng lòng như lửa đốt, đến khi nghe nói Nhan Thế Ninh đang ở nông trang dưới thôn, hần rút cuốc thở ra một hơi, sau đó thúc ngựa đuổi theo.

Thế nhưng, Nhan Thế Ninh đã sớm đề phòng hần, sau khi đến nông trang, nàng lập tức hạ lệnh cho người làm, không được phép cho Bùi Cẩn tiến vào. Nông trang này do Nhan Thế Ninh mua, vì thế người làm cũng tuyệt đối nghe lời nàng, nàng vừa hạ lệnh, ai cũng không dám không tuân theo, thế là, dù cho Bùi Cẩn khản cổ la hét ở bên ngoài, cũng không có ai ra mở cổng cho hần.

Nhìn trận thế này, Bùi Cẩn liền biết là Nhan Thế Ninh không muốn gặp hần. Thế nhưng đây chỉ là hiểu lầm a!

Tất cả đều từ cái miệng của Tiểu Ất mà ra.

Có hiểu lắm, sẽ giải thích, nhưng muốn giải thích cũng phải gặp mặt nói rõ ràng, nhưng nàng lại ngăn không cho hắn vào... Hắn phải làm gì bây giờ?

Bùi Cẩn khó xử đứng ngoài cổng, Nhan Thế Ninh lại kê cao gối ngủ ngon lành ở bên trong... Mấy ngày nay chơi đùa, quả thật nàng cũng có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi trước đã rồi nói sau. Đương nhiên, trước khi ngủ, nàng không quên đem Bùi Cẩn ra hung hăng đâm cho vài trăm nhát.

Giết!

Khi đang mơ tới đoạn nàng và Tiểu Tư đang ăn Quế hoa cao, đột nhiên phát hiện trong phòng có tiếng động lạ. Mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện cửa sổ bị mở ra, mà bên ngoài, một cái đầu nhô lên từ dưới cửa sổ.

Nửa đêm canh ba, Nhan Thế Ninh vừa nhìn, lập tức sợ hãi. Sau đó, nàng không hề nghĩ ngợi, thuận tay nhặt gối đầu lên ném tới.

Sau đó..

“A...!!!”

“Phanh!”

“Nhan Thế Ninh! Nàng muốn mưu sát phu quân hả!”

Vừa nghe giọng nói này, Nhan Thế Ninh lập tức trợn tròn hai mắt, vội vàng xuống giường, chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống, quả nhiên, Bùi Cẩn đang đặt móng ngồi trên bụi cỏ, đau đến hô to.

Nhan Thế Ninh nhìn nhìn độ cao của tòa lầu, nghe rằng, lầu này còn cao hơn lầu ở Tướng phủ trước đây...

Một khắc sau, Bùi Cẩn được đỡ nằm xuống giường của Nhan Thế Ninh.

Hắn vẫn đau đến ngâm ra tiếng, “Ta thấy nàng ngày càng ra tay độc ác! Hận ta như vậy sao?”

Nhan Thế Ninh nói, “Ta làm sao biết là chàng?”

“Không phải ta thì là ai? Ai sẽ buồn chán nửa đêm canh ba leo tường vào phòng nàng chứ?” Bùi Cẩn cau mày kêu rên, “Ta đã một đồng tuổi rồi, không thể so với năm đó được, ngã như này, toàn thân đều muốn rời ra từng mảnh! Đau chết ta! Nàng dám khi dễ lão tử như vậy sao?”

Nhan Thế Ninh thấy hắn đau như vậy, cũng có chút đau lòng, bắt quá nghĩ đến chuyện lúc trước, liền nheo mắt lại, “Bùi Cẩn?”

“Ta đây.” Bùi Cẩn đáp lại.

“Chàng thử giả vờ xem..” Nhan Thế Ninh cười híp mắt.

“.. Nào có giả vờ, thật sự là rất đau!” Bùi Cẩn ngụy biện.

Nhan Thế Ninh không nói lời nào, chỉ cười nhìn hắn.

Vì thế, Bùi Cẩn không giả bộ nổi nữa, vội đứng lên lấy lòng nói, “Ái phi ~”

“Hừ!” Vừa thấy Bùi Cẩn quả nhiên đang giả bộ, Nhan Thế Ninh hừ một tiếng, xoay người rời đi, trời biết vừa rồi nàng lo lắng như thế nào, hỗn đản!

Bùi Cẩn vội vàng ôm lấy nàng, kéo tới giường, cọt cọt, “Đừng nóng giận, nàng nghe ta giải thích..”

Nhan Thế Ninh muốn tránh thoát nhưng không tránh được, chỉ có thể oán hận mặc cho hắn ôm. Bùi Cẩn thấy nàng bất động, vung tay lên, ôm nàng ngã xuống giường, sau đó nói, “Nàng đừng nghe Tiểu Át nói lung tung, ta trong sạch. Chúng ta làm phu thê nhiều năm như vậy rồi, nàng còn không tin ta sao?”

Nhan Thế Ninh không để ý tới hắn.

Bùi Cẩn kéo chân lên đắp, đồng thời tay lại không thành thật tiến vào trong xiêm y của nàng. Nhan Thế Ninh vội vã lôi tay của hắn ra, hung hăng cắn một ngụm.

Bùi Cẩn đau đến hấp khí, quay đầu lại cũng cắn một ngụm lên cổ của nàng, nói, “Nàng thật đúng là nhẫn tâm.”

“Thế nào?” Nhan Thế Ninh nói.

“Không thế nào cả.” Bùi Cẩn lại mềm nhũn ra, cười nói, “Ta nói thật mà, sở dĩ ta ở Mễ phủ vài ngày là vì có việc! Trên ngực nàng không phải là có một vết sẹo sao, nàng vẫn ngại không dễ nhìn, ta thấy trên người của mấy lệ cơ Tây Vực có hoa văn rất đẹp mắt, liền nghĩ muốn học cách xăm, sau đó về xăm cho nàng. Mấy ngày nay ta ở lại Mễ phủ đều là vì việc này, hiện tại ta đã học xong rồi. Nếu nàng không tin, có thể đi tìm người hỏi.. Ta thực sự không làm chuyện xấu gì mà.. Ta nói thật mà.. Không tin nàng tự xem này...”

Dứt lời, Bùi Cẩn nhích nhích hạ thân sát vào người Nhan Thế Ninh, quả nhiên, vật kia đã dâng trào như sắt.

Thực ra Nhan Thế Ninh cũng không tin Bùi Cẩn đi tìm nữ nhân khác, nếu như hắn muốn tìm thì đã tìm từ mười năm trước rồi, lúc đó ở Kinh thành, không đếm hết có bao nhiêu nữ nhân muốn nhào tới nhưng đều bị hắn không nể mặt đẩy ra. Nàng chạy tới nơi này, chẳng qua là muốn trừng trị Bùi Cẩn một chút mà thôi, trời biết một năm ở Nam Cương, người này có thêm bao nhiêu vô sỉ!

Nam nhân, lúc cần thiết nhất định phải hù dọa bọn họ một chút!

Bất quá, ngay sau đó, Nhan Thế Ninh lại nhẫn mày, “Khoan đã, sao chàng vào trong được?”

“Ha ha..” Bùi Cẩn bị hỏi khó.

Nhan Thế Ninh kéo dài giọng, “Chàng mau nói thật cho ta...”

Bùi Cẩn thấy thế, đành phải thành thật, “Nàng còn nhớ nguyên nhân vì sao năm trăm tử sĩ Nam Cương lại đột nhiên biến mất không?”

Vừa nghe, Nhan Thế Ninh lập tức trừng mắt, “Không thể nào! Chàng lại để bọn họ đào hầm sao?”

Bùi Cẩn mím môi, gật gật đầu, nháy mắt vô tội nói, “Ai bảo nàng sống chết không cho ta đi vào.”

Nhan Thế Ninh: “...”

Mười mấy năm trước, Bùi Cẩn đi bình phản ở Nam Cương, thực lực hai bên tương đương nhau, giằng co trong thời gian dài, trong lúc đó, hắn nghĩ tới một phương pháp, chính là đào hầm. Hầm được đào thẳng đến đại doanh của quân địch, một tháng sau, Bùi Cẩn dẫn người theo hầm tiến vào giữa lòng quân địch, đem thuốc nổ đổ vào trong vại nước... Cuối cùng, tướng sĩ quân địch trong lúc chiến đấu bởi vì thể lực suy kiệt mà گیر চরু đầu hàng...

Đương nhiên, vì chuyện này không quang minh chính đại gì, truyền ra ngoài e rằng sẽ tạo thành phản ứng không tốt, cho nên Bùi Cẩn liền quyết định giấu diếm.

Phải đến mấy năm sau, kinh thành xảy ra biến cố, dưới tình huống nguy cấp, hắn lại lần nữa áp dụng chiến thuật này.

Bùi Chương quả thật đã nhìn thấy thích khách và binh khí tiến vào phủ Hiền vương, nhưng sau khi bọn họ vào phủ, liền chui xuống hầm đã đào từ trước mà chạy đi, mà đường hầm này sau đó đã bị vùi lấp bởi hỏa hoạn. Bởi vậy mà không một ai biết được bí mật này.

Tối hôm nay, Bùi Cẩn vì muốn gặp mặt nương tử mà lần thứ ba sử dụng chiến thuật này...

Bùi Cẩn thấy Nhan Thế Ninh không tức giận nữa, cọ cọ lên cổ của nàng, nói, “Ái phi.. Phu quân cũng muốn độn thổ...”

Thấy hắn lại bắt đầu vô sỉ, Nhan Thế Ninh không khỏi trừng hắn một cái, thế nhưng Bùi Cẩn đã bắt đầu quen tay len vào quần áo của nàng, sau đó chạy thẳng tới điểm mẫn cảm nhất của nàng, ra sức vuốt ve. Bởi thế, trong nháy mắt, Nhan Thế Ninh liền đỏ ửng cả mặt, mềm nhũn cả người.

Bùi Cẩn thấy thế, cười hắc hắc, sau đó lập tức xoay người đè nàng dưới thân, cởi áo, một đường tiến vào...

...

Vì muốn che lấp vết sẹo trên ngực Nhan Thế Ninh, Bùi Cẩn mới theo đám lệ cơ Tây Vực học kỹ xảo xăm mình, nhưng đến khi thực sự bắt tay vào làm, hắn lại không thể nào xuống tay được.

Nhan Thế Ninh buông lỏng vạt áo, bờ vai và hai luồng tuyết trắng bại lộ trong không khí, lại bởi vì khăn trang mà cần đôi môi, nhìn thế nào cũng thấy... tiêu hồn ~

~Thế là, mỗi lần phải thi châm, lại nhìn thấy dáng vẻ này của Nhan Thế Ninh, bụng dưới của Bùi Cẩn lại lập tức căng thẳng, sau đó dứt khoát ném châm đi, nhào tới...

Lặp lại nhiều lần như vậy, đến cuối cùng Bùi Cẩn vẫn phát huy được tài năng, xăm được một đóa hồng lên trên ngực Nhan Thế Ninh.

Tất nhiên, hắn còn cố ý khắc một chữ “Cẩn” lên đó. Lý do là: Làm ký hiệu, kiếp sau dễ tìm.

Nhan Thế Ninh là của hắn, kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, cũng đều là của hắn!

Sau khi biết được ý nghĩ này của hắn, Nhan Thế Ninh lại trợn mắt phủ quyết, lý do là: Kiếp này đều bị chàng phiền chết rồi, ai còn muốn cùng chàng kiếp sau nữa!

Bất quá, khi Bùi Cẩn đi vào giấc ngủ ngàn thu vào năm tám mươi tuổi, Nhan Thế Ninh ghé vào trên người hắn nói nhỏ một câu, sau đó, nhắm mắt lại, cũng không tỉnh lại nữa.

Nàng nói, “Lão già này! Cũng không chờ thiếp một chút!”

83. Chương 83: Nhật Ký Trưởng Thành Của Bùi Tiểu Điều

Bùi Tiểu Điều đã được một tuổi nhưng sống chết không chịu cai sữa khiến phủ Hiền vương vô cùng đau đầu. Cuối cùng Bùi Cẩn linh quanh chọt lóe, có chủ ý.

Bôi hoàng liên lên ngực Nhan Thế Ninh, Bùi Tiểu Điều ngậm vào, cay đắng liên khóc lớn.

Bùi Cẩn cười nói, “Nhớ năm đó lão tử ta đây cũng phải chịu tội này, chúng ta lưỡng cam khổ cùng a!”

Bùi Tiểu Điều nhìn lão phụ thân nhà mình vui sướng khi người gặp họa, càng khóc lợi hại hơn.

Bùi Tiểu Điều hai tuổi, đứa bé đầu tiên của Bắc Đẩu và Tiểu Tư, nữ danh là Đại Thánh chào đời. Bùi Tiểu Điều cắn ngón tay, hiếu kỳ nhìn đứa nhỏ đang ngủ trong nôi, sau đó cầm bánh tắc cay dứt vào miệng đứa nhỏ.

Đại Thánh bị ăn cay, lập tức khóc lớn, Bùi Tiểu Điều bị đánh một trận.

.... Con chỉ là muốn cho đệ đệ ăn bánh thôi mà. Bùi Tiểu Điều khóc rống.

Bùi Tiểu Điều bốn tuổi, Bùi Cẩn bắt đầu dạy con trai học chữ, thế nhưng Bùi Tiểu Điều nhất quyết không chịu học, Bùi Cẩn thở gấp, ném bút sang một bên, nói, “Mặc kệ người!”

Bùi Tiểu Điều ủy khuất quệt miệng, chạy đi tìm Thập Tam thúc, “Cha lại mắng cháu!”

Thập Tam vừa viết chữ vừa gật đầu nói, “Nên mắng.”

Bùi Tiểu Điều rơi lệ.

Bùi Tiểu Điều sáu tuổi, Bùi Vân Thụy ra đời, bởi vì cười lên rất giống mẫu thân nên rất được Bùi Cẩn yêu thích. Bùi Tiểu Điều thấy thế, tức giận bất bình, sau đó bởi vì một lần làm đổ bát cơm của Bùi Vân Thụy mà bị đánh mông, Bùi Tiểu Điều nắm chặt quả đấm nhỏ, chuẩn bị tạo phản.

Trở về phòng thu thập một tay nải nhỏ, sau đó trầm mặt kéo Đại Thánh đang ăn mít, nói, “Cuộc sống này quá chán ghét! Cha không đau, nương không thương, ta muốn bỏ trốn khỏi nhà!”

Đại Thánh mờ mịt.

Bùi Tiểu Diệu rơi lệ, “Ta muốn tiến cung nhờ cậy Thập Tam thúc, ô ô...”

Bùi Tiểu Diệu tám tuổi, trong một lần vào cung chơi, nhìn thấy trên bàn của Thập Tam thúc bày một cái ấn, cảm thấy rất đẹp, liền cầm lấy đùa nghịch. Về sau đùa nghịch đến mức làm mất luôn cái ấn kia, sau đó bị đánh... bởi vì đó là quốc tỳ.

Bùi Tiểu Diệu mười tuổi, rời khỏi kinh thành, chuyển đến Nam Cương. Thấy Thập Tam thúc càng lúc càng xa, nước mắt rơi không ngừng.

Sau đó đến Nam Cương, Bùi Tiểu Diệu bắt đầu viết thư cho Thập Tam thúc.

“Nam Cương chơi rất vui, Thập Tam thúc cũng tới chơi đi.”

“Hôm nay trời mưa, hôm qua cũng mưa, hôm kia cũng mưa, hôm kia nữa cũng mưa, đã mưa nửa tháng rồi, Thập Tam thúc, nếu thúc không đến, cháu sẽ mọc nấm mốc.”

“Thập Tam thúc, hôm nay Bùi Vân Thụy lại đánh cháu.. Khóc... Thúc mau tới nha.”

“Thập Tam thúc, hôm nay là sinh nhật cháu, ở đây nói vào sinh nhật, nếu ước một điều thì sẽ trở thành hiện thực, cháu ước thúc có thể sớm tới đây..”

“Hóa ra là bọn họ gạt người! Hừ!”

Bùi Tiểu Diệu mười bốn tuổi.

“Ta và Bùi Vân Thụy không đội trời chung! Hừ! Ta muốn bỏ trốn khỏi nhà!” Dứt lời, Bùi Tiểu Diệu liền thu thập hành lý, tiến quân thẳng về kinh thành!

Thập Tam thúc! Cháu đến đây!

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-quan-kiem-che-chut>